

Giới thiệu Kiếm Sống Nơi Hoang Dã

Vì sao, vì sao, vì sao hả!!!

Lỗ Đạt Mã kêu rên. . .

Vì sao người ta xuyên qua làm dòng chính nữ giả Vương Gia, nàng xuyên qua thì bị ném tới thời đại Man Hoang mặc da thú sống qua ngày này?

Được rồi, ai kêu cha mẹ không đáng tin đặt cho nàng cái tên xui xẻo giống như người Viễn Cổ này, nàng nhận.

Nhưng mà, vì sao, vì sao, vì sao hả! ! !

Vì sao người ta xuyên qua Viễn Cổ, có thể được người nguyên thủy khỏe đẹp khiêng về nhà nuôi nhốt, có thể có manh thú làm bầu bạn, mà nàng lại gặp phải một con ma bệnh nửa sống nửa chết!

Ngó ngó Dã Nhân huynh xương gầy như que củi nằm ở bên cạnh, ừ, đồng xương sườn này có thể coi như ván giặt đồ, nhưng, than bùn hả, quần áo rách nát có thể giặt rửa sao?

Lỗ Đạt mã bốn mươi lăm độ nhìn trời, đây thật là ưu thương rõ ràng mà. . .

Đây là một người đang tắm giữa chừng, bởi vì bồn tắm mát xa bị rò điện, bất hạnh xuyên qua đi tới thế giới không biết. Đây là chuyện xưa của cô nương xui xẻo cùng với một con hắc bảo đáng yêu nhưng có JQ (gian tình).

Ta có thể nói, ta viết chính kịch sao, là chính kịch sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã nhắm mắt lại, mở ra, nhắm lại nữa, mở ra nữa. . . . . lặp lại mấy lần như vậy, cảnh vật trước mắt cũng chưa thay đổi chút xíu nào. Nàng nâng cánh tay của mình lên, hung hăng cắn xuống một cái, “tê” đau, đây là sự thật không phải là mộng.

Lỗ Đạt Mã quyết định đối mặt với thực tế.

Nàng thật sự đã xuyên qua rồi, còn xuyên thủng một chỗ dường như là viễn cổ.

Ngay tại hai giờ trước, nàng còn vui vẻ ngâm mình ở trong bồn tắm lớn có trang bị máy mát-xa mới, nhưng thật xui xẻo bồn tắm vậy mà bị rò điện. Một trận tê dại do dòng điện đánh qua toàn thân, nàng liền cảm thấy nước ấm áp trong bồn tắm đang từ từ tạo thành dòng xoáy. Vì vậy trong lúc trời đất xoay chuyển, nàng mở mắt ra lần nữa, đã đến Đại Thảo Nguyên mênh mông bát ngát này đây.

Ngon cỏ xanh xanh vàng vàng cực kỳ cao, so với nàng đứng dậy còn cao hơn rất nhiều. Lá cỏ rất dày rất rộng, có cạnh thô ráp xù xì giống như răng cưa. Không cẩn thận là có thể cắt qua cánh tay của nàng.

Đối mặt với một nơi hoang vu và thế giới xa lạ như vậy, khi đó Lỗ Đạt Mã từ khiếp sợ, đến muốn hét chói tai, rồi đến bắt đầu hoảng loạn sợ hãi, nước mắt không tự chủ được liên chảy ra ngoài, thế nào cũng không chế không được. Khi sợ hãi lúc đầu dần tàn đi một chút, Lỗ Đạt Mã không ngừng tự nói với mình phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, có lẽ, nàng có thể tìm được đường về nhà.

Lỗ Đạt Mã đứng lên, dùng một trong hai tài sản duy nhất của nàng bây giờ —— khăn tắm, quấn chặt lấy cơ thể một chút.

Nàng còn một tài sản khác là dây chuyền thủy tinh Swarovski mang trên cổ, thiết kế màu trắng trong suốt hình giọt nước, là quà sinh nhật hai mươi tuổi của mẹ cha không đáng tin của nàng hai tháng trước đi khảo cổ thì đưa nàng. Ai, cũng không biết lúc nào thì bọn họ mới phát hiện không thấy mình nữa. Có lẽ một ngày nào đó bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 2: Chương 2: Tìm đường sống trên thảo nguyên.

Editor: ChieuNinh

Nàng không biết, không có ánh mặt trời chiếu rọi, nhiệt độ trên thảo nguyên rộng lớn này có thể cũng giống như thảo nguyên Mông Cổ nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh lệch rất lớn hay không. Cũng may, bây giờ nàng có lửa, Lỗ Đạt Mã thoáng an tâm, chỉ là, nàng phải tìm nhiều vật chất dẫn cháy một chút, ít nhất phải có đủ để kiên trì đến buổi sáng.

Không để ý rĩa cây cỏ cắt xước tay, Lỗ Đạt Mã đều rút ra tất cả cỏ dưới đất trong phạm vi chung quanh hai thước, đặt tới cạnh đồng lửa hong khô, để một lát có thêm đồ đốt cháy.

Cảm thấy không sai biệt lắm, Lỗ Đạt Mã ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, cầm cỏ bỏ vào trong đồng lửa liên tục không ngừng. Những cánh lá cỏ này không được mềm nhỏ giống như cây cỏ nàng đã thấy ở hiện đại vừa bị lửa đốt cháy thì trong nháy mắt trở thành tro bụi, còn chúng nó thì rất chịu được đốt cháy, có chút cảm giác giống như nhánh cây nhỏ. Hơn nữa cây cỏ đang thiêu đốt lại sinh ra một loại mùi, không thể nói là mùi thối, chỉ là lại có thể xông khói chung quanh không còn con muỗi.

Cảm thấy lửa đốt được đủ mạnh, Lỗ Đạt Mã đi xem Dã Nhân huynh vẫn còn đang ngủ mê man, vẫn chưa hạ sốt, đôi môi bị râu ria rồi bởi che phủ đã có chút khô nứt, bong da. Cả người hằn co rúc, có chút run lẩy bẩy. Nàng cố sức lôi kéo Dã Nhân huynh lại gần đồng lửa một chút, người này nhìn thì da bọc xương, nhưng thật đúng là rất nặng, không dưới hai trăm cân (100kg), Lỗ Đạt Mã đánh giá. Chẳng qua nhìn Dã Nhân huynh ít nhất cũng cao chừng một mét chín, có lẽ cũng hơi gầy, nhưng cũng không nhẹ đi chút nào.

Miệng Dã Nhân huynh khi đóng khi mở, thỉnh thoảng lè lưỡi liếm liếm môi khô nứt.

Lỗ Đạt Mã biết hẩn cần nước, nhưng, đi đâu kiếm nước đây? Trên thảo nguyên này đất đai cũng đã khô cằn cứng rắn. Ngay cả mới vừa rồi lúc nàng nhỏ cỏ mang theo cả đất ra cũng không có chút nước nào. Có lẽ, hiện tại hẳn là mùa khô trên vùng thảo nguyên này.

Cho hẩn ăn rễ cỏ sao? Những cây cỏ bị rút ra có rễ đều thô to và chắc chắn hơn so với rễ cỏ nàng đã từng thấy. Hơn nữa giống như lúa mạch, có một số rễ cây là hình cầu, nhẹ nhàng đè một cái sẽ có nước chảy ra ngoài, nhưng Lỗ Đạt Mã không dám cho hẩn ăn. Một là, nàng ở trong bụi cỏ rậm rạp này lâu như vậy, cũng chưa thấy được một con động vật ăn cỏ nào tới đây gặm thức ăn. Hơn nữa theo lẽ thường để phán đoán, nếu như cỏ này có thể ăn được mà nói, cũng chưa kịp có cơ hội phát triển khỏe mạnh được như thế thì đã bị ăn hết rồi.

Còn nữa, những cỏ này sau khi đốt cháy thì tỏa ra mùi có thể xua đuổi con muỗi, như vậy ít nhiều gì cũng sẽ có một chút độc tố. Nàng không thể mạo hiểm độc chết “đồng bạn duy nhất” này được.

Chỉ là, nàng có thể dùng những thứ chất lỏng lạnh lạnh này giúp hẩn hạ nhiệt. Lỗ Đạt Mã lượm hai khối đá, đập nát rễ cỏ, thoa lên trên trán Dã Nhân huynh, lại lấy một ít ở trong tay đi lau cổ của hẩn, hai bên nách, dưới đầu gối, lòng bàn tay, lòng bàn chân, ách. . . . . thời điểm đi lau bắp đùi, nàng lựa chọn bỏ qua chỗ tương đối nhạy cảm. Lỗ Đạt mã lấy một nắm cỏ xanh tới đắp lên ‘người anh em’ của Dã Nhân huynh, rồi tiếp tục lau chùi giúp hẩn hạ nhiệt.

Khi Lỗ Đạt Mã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, thì nhiệt độ của Dã Nhân huynh có khuynh hướng giảm xuống.

Cuối cùng mặt trời hạ xuống. Tấm màn màu đen che lên bầu trời. Lỗ Đạt Mã cảm giác có thể là mình bị sợ hãi trong lòng quấy phá, nàng cảm thấy vào ban ngày thảo nguyên giống như thật bình tĩnh, nhưng vào lúc này lại bắt đầu nao nhiệt lên. Tiếng côn trùng kêu vang truyền đến không ngừng, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng “sàn sạt” của động vật đập lên thảm cỏ đến gần. Lỗ Đạt Mã tự an ủi mình, đây hẳn là tiếng chân của động vật ăn cỏ, trên móng vuốt động vật ăn thịt đều có đệm thịt, sẽ không có động tĩnh lớn như vậy. Mà từ xa xa truyền đến tiếng động vật hí khàn khàn thê lương, còn có tiếng tru lên. Lỗ Đạt Mã biết, đó là âm thanh vô mồi và bị bắt ăn. Từ vọng dao động cách mình cũng không xa, đang ở địa phương nàng nhìn không tới, một sinh mạng đang cắn nuốt một sinh mạng khác.

Lạnh lẽo dần dần kéo tới, sợ hãi từng chút từng chút tràn ngập ra ở trong lòng của nàng. Khát, đói, lạnh, mệt mỏi còn có sợ hãi, tất cả làm cho Lỗ Đạt Mã không ngừng run rẩy. Nàng đi sang ngồi gần sát vào Dã Nhân huynh vẫn còn đang phát sốt hôn mê, nắm lấy bàn tay nóng bỏng của hẩn, trên đó đầy vết chai, lại làm cho Lỗ Đạt Mã có cảm giác an tâm một chút. Có người làm bạn thật tốt, nàng thờ dài ở trong lòng.

Lỗ Đạt Mã cuộn thành một cục, dựa vào bên cạnh Dã Nhân huynh, mệt mỏi từ từ hiện lên mí mắt.

Lúc rạng sáng, lửa đã dập tắt, Lỗ Đạt Mã bị đông cứng mà tỉnh.

Lúc này mặt trời chưa mọc, trên thảo nguyên sương mù dày đặc, trong không khí mang theo hơi nước nặng nề. Lỗ Đạt Mã cảm thấy tóc mình, khăn tắm trên người thật giống như cũng có thể vắt ra nước rồi.

Nước, trời ạ, nàng có nước rồi, thật tốt quá.

Trước tiên nàng dùng cây cỏ quét hết tro trên đồng lửa đã tắt, lộ ra vùng đất khô ráo còn có chứa chút nhiệt độ. Cố sức lôi kéo Dã Nhân huynh đi qua. Đất thấm sương sớm rất ẩm ướt, thời gian dài nằm ở trên đó không có lợi cho bệnh tình.

Sau đó, Lỗ Đạt Mã không để ý cái gì là hình tượng, kéo khăn tắm bọc trên người xuống, chui vào trong bụi cỏ còn cao hơn nàng ra rất nhiều, thu thập sương sớm. Trước hết nàng để cho mình uống no, lại cầm khăn tắm thấm hút đầy nước đi tới bên cạnh Dã Nhân huynh, vắt ra từng chút từng chút nhỏ giọt vào trong miệng của hẩn.

Lỗ Đạt Mã cũng không dám để cho hắn đang phát sốt lại uống được quá nhiều, sợ tạo thành chứng mất nước sẽ mất mạng. Cảm thấy không sai biệt lắm, thì lại chui về trong bụi cỏ, nàng muốn trước khi mặt trời mọc lên cao, sương sớm khô cạn thì tận lực thu thập nhiều hơn chút. Thật đúng là bất hạnh vì không có bình chứa.

Dùng lá cỏ bện thành bình chứa khẳng định là không đáng tin cậy, khăn tắm có thể hấp thu không ít nước, nhưng sau khi mặt trời mọc, cũng sẽ từ từ bốc hơi đi.

Đang lúc Lỗ Đạt Mã khổ não thì liền thấy cách đó không xa có một tảng đá lớn, ở trên đó có một con châu lớn cỡ cánh tay người đang đậu. Trên tảng đá có một vũng nước, bên trong chứa không ít hạt sương đọng lại, hình như là châu châu đang uống nước. Chẳng qua, ở trong ấn tượng của Lỗ Đạt Mã, thật sự không tìm ra được tin tức nó sẽ uống nước. Chỉ là, lúc này, cũng không cho phép nàng suy nghĩ nhiều. Bởi vì, khi nàng nhìn thấy châu châu thì theo bản năng nghĩ tới hai chữ “Thức ăn”.

Nếu như ở hiện đại, Lỗ Đạt Mã vô luận là như thế nào cũng sẽ không ăn loại đồ vật này. Mặc dù cũng nghe mấy người bạn nói qua, vật này chiên lên trong dầu ăn thật ngon, nhưng nàng cũng không hạ được miệng.

Nhưng bây giờ đây, cả một đêm không ăn uống Lỗ Đạt Mã nhìn cái gì cũng giống như vịt nướng mọc ra cánh bay tới bay lui. Bản năng sinh tồn chiếm thượng phong, nàng lặng lẽ đi vòng qua sau lưng châu châu, giơ lên khăn tắm quay đầu chụp xuống về phía nó. Sau khi thành công bắt được, Lỗ Đạt Mã nhếch nhếch môi, đây là nụ cười đầu tiên nàng lộ ra kể từ khi đi tới nơi xui xẻo này.

Buộc khăn tắm lại thành cái lồng nhốt châu châu ở bên trong, đặt vào bên cạnh Dã Nhân huynh. Lỗ Đạt Mã lại trở về địa phương bắt được châu châu, nàng muốn tảng đá lớn kia, mặc dù cái rãnh trên tảng đá không sâu, nhưng ít nhiều gì có thể chứa chút nước.

Tảng đá lại nhẹ một chút so với Lỗ Đạt Mã nghĩ, nàng không có phí bao nhiêu hơi sức thì đã mang nó trở lại. Lại chứa đầy sương, rồi đi tìm chút lá cỏ che đầy tảng đá.

Lúc này, mặt trời đã lên thật cao, thậm chí Lỗ Đạt Mã cũng có thể nhìn thấy được hơi nước bị bốc hơi lên biến thành từng chuỗi bọt nước nhỏ xếp hàng bay lên bầu trời.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Bắt lưc.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã lại lần nữa mở ra một khu vực nhỏ, tập trung cỏ và cành cây đem qua chưa có đốt hết lại, thận trọng tháo dây chuyền thủy tinh trên cổ xuống rồi điều chỉnh góc độ. Hiện tại vật này chính là bảo bối của nàng. Bởi vì bề ngoài của lá cỏ có chút ẩm ướt, rất khó nhóm lửa, Lỗ Đạt Mã mân mê rất lâu, rốt cuộc từ khối đen sặc người dâng lên, thì đồng lửa cũng bốc cháy, Lỗ Đạt Mã cũng bị sặc gần chết.

Nàng thật sự muốn nấu chín con châu châu lớn kia ăn hết. Nhưng mà làm sao làm đây? Cây cỏ và nhánh cây thật nhỏ không chống đỡ được sức nặng của con châu châu này, không có công cụ thích hợp để nướng chín nó, trực tiếp ném vào trong đồng lửa? Nó không chạy nhảy được, thì cũng bị cháy khét rồi.

Ách. . . . Hai mắt Lỗ Đạt Mã tỏa sáng, nàng đi vào trong bụi cỏ, đào ra một chút bùn, một tảng lại một tảng dán lên trên thân châu châu, cho đến khi dán nó thành một quả cầu bằng bùn, sau đó ném tới cạnh đồng lửa.

Xem chừng đã đến lúc, nàng móc quả cầu bùn từ trong đồng lửa ra ngoài.

Trong thời gian này, nàng lại dùng rễ cỏ đập nát sền sệt như hồ để hạ nhiệt độ cho Dã Nhân huynh một lần nữa, rõ ràng thân thể Dã Nhân huynh không có nóng hầm hập như ngày hôm qua. Đây là hiện tượng tốt, nàng cũng không muốn hắn phát sốt đến chết, hoặc là sốt nóng thành một người đàn độn. Tuy nói nàng cũng không có ôm lấy bao nhiêu hi vọng đối với sự thông minh của người nguyên thủy chưa khai hóa, nhưng nói chung cũng không hy vọng là một người ngu ngốc.

Đã có tảng đá có thể đựng nước, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã lại lấy khăn tắm bao bọc trở về trên người, kết quả nàng cũng không có đáng về văn minh lắm. Khi mặt trời lên thẳng đến đỉnh đầu, đất đai vốn được sương mai thấm ướt lại trở nên cứng rắn hơn nữa lại khô ráo.

Lỗ Đạt Mã dùng cây cỏ miễn cưỡng chống đỡ thành một cái liều cỏ, thật ra thì cũng không gọi lều, chỉ là một đồng cỏ rỗng ruột, ít nhiều cũng có thể để cho nàng và Dã Nhân huynh chống đỡ ánh mặt trời mãnh liệt một chút.

Ngày thứ hai đi tới địa giới nơi này, Lỗ Đạt Mã và Dã Nhân huynh cùng nhau vui ở bên trong đồng cỏ, canh chừng đồng lửa, dựa vào một con châu

cháu không lồ và một rãnh nước cạn, mà vượt qua được.

Trong thời gian này Dã Nhân huynh mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, ánh mắt lúc nhìn thấy Lỗ Đạt Mã thì có chút sửng sốt, khi ánh mắt quét đồng lửa thì có vẻ e ngại rõ ràng, cũng có động tác lui về phía sau. Chỉ với một cái ánh mắt một cử động này, Lỗ Đạt Mã đã hiểu, nàng đi tới thời đại này là một thời đại mà ngay cả lửa người ta cũng không biết sử dụng, thời đại Man Hoang lạc hậu cực độ.

Sau khi Dã Nhân huynh uống qua mấy ngụm nước lại ngủ mê man.

Lỗ Đạt Mã xem ra, có thể tỉnh táo thật là hiện tượng tốt.

Lại qua một đêm kinh hồn bạt vía, Lỗ Đạt Mã ngheh đón buổi sáng thứ hai sau khi nàng đến nơi này.

Nàng cũng giống như ngày trước, đôi chỗ khô ráo cho Dã Nhân huynh, sau đó lấy sương, nôi lửa. . . . .

Nhưng mà, chỉ là hôm nay không được may mắn giống như ngày hôm qua, không có bắt được cái gì có thể ăn. Lỗ Đạt Mã đang suy nghĩ, có phải nàng có thể đào một cạm bẫy ở địa phương có dã thú đi qua, có lẽ có thể bắt được một con gì đó cũng chưa biết chừng, dù sao cũng còn hơn là ngồi chờ đói chết. Nhưng mà, lấy cái gì tới đào lại là một vấn đề, cũng không thể dùng tay chứ, vì sinh tồn, dùng tay cũng không phải là không thể. Lỗ Đạt Mã quyết định, phải đào hố đặt bẫy, trước khi bị mặt trời hong khô thì thừa dịp đất đai coi như còn ướt mềm mà làm. Lỗ Đạt Mã tìm được một thứ tương tự như con đường bị động vật dẫm đạp lên, thật ra thì cũng không gọi là đường được, chỉ là nơi này cỏ mọc không cao, hơn nữa sinh trưởng nghiêng ngã, rất rõ ràng thường bị giẫm đạp.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu cố gắng lấy tay đào móc, mà sự thật chứng minh, lý tưởng rất tốt đẹp mà thực tế quá tàn nhẫn. Khi đào sâu không tới nửa thước nàng đành vứt bỏ, bởi vì cứ tiếp tục đào xuống như vậy nữa, tay của nàng liền hồng hết.

Phờ phạc rồi rệu rã lại ngồi xuống trong đồng cỏ, hiện tại nàng cái gì cũng không muốn làm, có lẽ chờ chết là biện pháp tốt nhất, ở trên cái thế giới này ngay cả thức ăn nàng cũng không tìm được, dựa vào cái gì mà sống sót?

Lỗ Đạt Mã cuộn tròn co rút thành một cục, vùi đầu vào bên trong đầu gối yên lặng rơi lệ. Nàng có chút tuyệt vọng, theo cảm giác tuyệt vọng lan tràn ở trong lòng, vết thương trên tay và chân bị Lỗ Đạt Mã cố gắng xem nhẹ cũng nháy ra quấy rối, từng cơn đau tan lòng nát dạ khiến nàng bất lực và tuyệt vọng càng sâu. . . . .

Lúc này, Dã Nhân huynh ở bên cạnh giật giật.

Lỗ Đạt Mã nghiêng đầu, phát hiện Dã Nhân huynh đang nhìn nàng, ánh mắt tỉnh táo, không có hỗn độn khi tỉnh lại như ngày hôm qua. Nàng vội vàng lau nước mắt một cái, dùng lá cỏ đựng chút nước nghiêng qua.

Dã Nhân huynh uống chút nước, sau đó hé miệng “Huyền thiên” cố sức nói gì đó mà nàng nghe không hiểu. Lỗ Đạt Mã cảm thấy cái này giống như không phải tiếng người mà càng giống như Thú Ngữ.

Dã Nhân huynh cũng không quản Lỗ Đạt Mã có thể nghe hiểu hay không, sau khi nói một trận xong, lại an tâm đi ngủ.

“Thật tốt vì có người làm bạn.” Lỗ Đạt Mã nhẹ giọng nhắc đi nhắc lại rồi nằm xuống tựa vào bên cạnh Dã Nhân huynh, có thể ngủ cũng là một chuyện rất hạnh phúc. Nàng từ từ nhắm mắt lại, cầu nguyện, khi tỉnh dậy có thể nhìn thấy thế giới mà bản thân quen thuộc kia. Bị mệt mỏi và đói bụng tập kích, Lỗ Đạt Mã bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ. . . . .

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4: Một con báo đen.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã tỉnh lại lần nữa, trời đã gần chạng vạng, nàng ngủ gần cả một ngày.

Đứng dậy uống chút nước, đột nhiên nhớ đến, lúc vừa mới tỉnh lại nàng không thấy Dã Nhân huynh bên cạnh đâu.

Vậy mà không thấy nữa.

Bị dã thú ngấm đi rồi hả? Không giống, không có vết máu, cũng không có dấu vết gãy vỡ vật lộn, hơn nữa, nếu như có dã thú từ nơi này ngấm một người lớn sống sờ sờ đi, nàng không thể nào một chút cũng không phát hiện được.

Đó chính là hấn khôi phục thể lực rồi đi trở về bộ lạc của mình.

Lỗ Đạt Mã co rúc cuộn mình lại lần nữa, nàng bị vớt bỏ rồi, nàng bị sự ỷ lại tinh thần duy nhất ở cái thế giới này từ bỏ. Thật ra thì trong hai ngày này, nàng và Dã Nhân huynh cũng không có trao đổi gì với nhau, nhưng mà, mặc dù hấn vẫn luôn phát sốt hôn mê, nhưng, đó cũng là “đồng bạn” của nàng để cho nàng ở trong thế giới xa lạ này sẽ không cảm thấy quá cô tịch. Hôm nay, hấn rời đi, lặng lẽ không một tiếng động rời đi. . . . .

Hiện tại nàng nên làm cái gì? Chờ chết sao?

Nàng không có bất kỳ bản lĩnh nào có thể sinh hoạt ở cái thế giới này, không có công cụ, ngay cả đào một cạm bẫy cũng làm không được. Nhưng mà, nàng không muốn chết, thật sự không muốn chết, nàng phải sống sót, ở một thế giới khác cha mẹ của nàng cũng nhất định hi vọng nàng sống sót.

Cha mẹ đã từng lạc đường một tháng trong hoang mạc ở Ai Cập, lại vẫn kiên cường còn sống đi ra, là con gái của bọn họ, nàng cũng có thể. Sợ dĩ con người trở thành người thống trị địa cầu, không chỉ dựa vào công cụ, còn có đầu óc, nàng nhất định có thể nghĩ ra được biện pháp để cho mình sống sót.

Lỗ Đạt Mã lau nước mắt một cái, hôm nay vật này là không đáng giá tiền nhất. Sau đó an ủi mình, có lẽ Dã Nhân huynh là bộ tộc ăn thịt người, sợ dĩ hấn tự mình rời đi mà không mang theo nàng, là không muốn nàng bị ăn tươi nuốt sống, vậy cũng không uống nàng tốt bụng cứu hấn từ trong cơn sốt. Ừ, vậy cũng là một loại phương thức báo ân. . . . .

Tâm tình Lỗ Đạt Mã bắt đầu cởi mở, nàng cố gắng cho mình hi vọng, không thêm nghĩ tới những chuyện không tốt kia nữa. Sắp đến chạng vạng tối, cơn trùng sẽ đi ra hoạt động, có thể nàng sẽ bắt được một con gì đó, như vậy, bây giờ nàng cần có lửa để tận lực tránh cho dã thú ăn thịt nhích lại gần mình.

Buổi sáng đốt lên đồng lửa ở dưới tình huống cả một ngày không ai trông coi, đã sớm dập tắt, bây giờ nàng cần phải đốt lại đồng lửa.

Nhóm đồng lửa lên, Lỗ Đạt Mã lại lần nữa chỉnh sửa đồng cỏ lại một chút, cột lại một đầu rồi bò tới eo ra sau đầu. Vốn là tóc dài đen nhánh bóng loáng nàng yêu quý nhất, vẫn lấy làm kiêu ngạo, ở dưới tình huống trong hai ngày không có để ý tới đã rối như một ổ rom, nghĩ đến cũng chẳng khác gì Dã Nhân huynh đâu.

Lại thu thập không ít “Bó củ”, thì mặt trời hạ xuống, cơn trùng bắt đầu “chiêm chiếp” kêu to. Lỗ Đạt Mã đứng dậy, nàng muốn đi “vò mồi” rồi.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, khi toàn thân trên dưới Lỗ Đạt Mã bị cây cỏ y hệt như răng cưa cắt ra vô số vết thương, nàng tìm được hai cái giống như kén tằm gì đó, mỗi cái có kích cỡ bằng nắm tay. Lỗ Đạt Mã hái chúng nó xuống từ trên cây cỏ, nàng xách ở trong tay đi trở về.

Không phải nàng không muốn tiếp tục tìm kiếm thức ăn, mà là nàng quá đói, nàng muốn trước tiên lấy con nhộng từ trong kén ra ngoài nấu chín, sau đó ăn hết. Tuy nói có chút ghê tởm, thế nhưng hiện tại nàng rất cần đồ có hàm lượng protein cao, thật ra thì nàng bị vây trong trạng thái cực độ đói bụng rồi, chỉ cần là thứ có thể ăn là được.

Lỗ Đạt Mã ngồi bên cạnh đồng lửa, chuẩn bị bắt tay xé cái kén ra.

Sợi tơ nhỏ tạo thành cái kén hết sức dẻo dai, ngay cả hàm răng của mình Lỗ Đạt Mã cũng đã dùng tới, cũng không thể kéo ra một cái lỗ hổng nho nhỏ nào.

Lỗ Đạt Mã cũng không phí sức lực nữa, dứt khoát ném vào trong đồng lửa trực tiếp nướng chín.

Nàng co chân, chống cằm ở trên đầu gối, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm cái kén, trong lòng tính toán lúc nào thì có thể nướng chín thứ bên trong kén.

Bỗng nhiên, cơn trùng chung quanh im bật, có tiếng động “Rắc rắc” trong bụi cỏ truyền đến. Dựa vào âm thanh Lỗ Đạt Mã suy đoán, nếu như đây là một động vật lớn mà nói, phải là có chút đồ sộ, nếu không sẽ không phát ra động tĩnh lớn như vậy.

Động vật lớn, sẽ là con gì?

Con voi?

Tê giác?

Lẽ ra động vật cũng sẽ không đến gần đồng lửa, bọn nó e ngại đối với lửa là theo bản năng. Nhưng mà, nàng không dám đảm bảo, sau khi động vật thấy lửa có thể bởi vì sợ hãi mà trở nên hoảng loạn hay không. Dù sao mặc kệ như thế nào, Lỗ Đạt Mã theo bản năng bắt đầu tìm chỗ ẩn nấp.

Nàng núp mình ở một lùm lá cỏ rậm rạp, nhìn chăm chú ở phía trước, lỗ tai gần như dựng đứng nghe động tĩnh.

“Rắc rắc. . . . .” Âm thanh càng ngày càng gần.

Từ xa Lỗ Đạt Mã đã có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh cây cỏ bị đè rạp xuống, sau đó, một Đại Gia Hỏa đen thùi lù hiện lộ ra từ trong bụi cỏ.

Đây. . . . . Đó là một con Hắc Báo đang kéo con mồi. (Hắc Báo: báo đen)

Lỗ Đạt Mã trở mắt.

Không phải động vật hoang dã đều sợ lửa sao? Nhưng làm sao con báo đen này lại, làm sao có thể, cái này không khoa học.

Đúng vậy, con báo màu đen rất không phù hợp với lý luận khoa học là kéo con mồi đi tới cách đồng lửa chừng một thước thì ngừng lại. Nó để con mồi xuống, sau đó tìm kiếm khắp mọi nơi, cũng dùng chớp mũi màu đen ngửi ngửi bên phải ngửi ngửi bên trái một chút, giống như là đang tìm cái gì.

Một ý niệm không tốt dâng lên ở trong đầu Lỗ Đạt Mã, nó, nó, nó, không phải nó đánh hơi được mùi của mình, muốn. . . . .

Lỗ Đạt Mã không dám nghĩ tiếp.

Tình huống cũng không cho phép nàng nghĩ thêm nữa rồi, con báo màu đen kia đang từng bước từng bước đi tới chỗ nàng ẩn thân.

Giả chết?

Chưa nghe nói qua con báo không ăn vật chết, hình như là gấu mới không ăn vật chết.

Chạy?

Theo nàng biết, tốc độ chạy trốn cao nhất của con báo có thể đạt tới một trăm mười km mỗi một giờ (110km/giờ), dù là tốc độ như vậy chỉ có thể giữ vững trong ba phút, thì nàng cũng không thể nào có cơ hội chạy trốn.

Lúc này Lỗ Đạt Mã thật tuyệt vọng, nàng nhắm chặt mắt lại, chờ chết!

Trong nội tâm cũng cầu nguyện, ở thời điểm con báo đen này ăn mình có thể cắn một cái đứt cổ họng của nàng, như vậy, nàng không bị chết quá mức khô sở.

Lỗ Đạt Mã an ủi mình, nàng nên thấy may mắn mình gặp phải là con báo mà không phải là linh cẩu ngược động vật con mồi như vậy, nàng có thể không cần nhìn cái miệng mình bị cắn, hơn nữa có thể chết rất sáng khoái. . . . .

(P/s: Theo thói quen săn mồi của linh cẩu là nó cắn cái đuôi của con mồi trước cho đến chết rồi mới ăn thịt. Nó cũng thích cướp con mồi với động vật khác. Một nhóm chừng vài con linh cẩu có thể ngang sức với một con sư tử.)

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sổng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5: Lòng tốt của con báo.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã cứ như vậy mà vừa suy nghĩ lung tung, vừa chờ đợi tử vong giáng lâm.

Nhưng, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lỗ Đạt Mã chẳng chờ đợi được cái gì cả, nàng do dự mở một con mắt ra. Thì thấy đầu con báo lông đen mềm như nhung gần trong gang tấc, trong lỗ mũi màu đen phun ra hơi thở ấm áp lao thẳng tới mặt của nàng.

“A!” Thét lên một tiếng, Lỗ Đạt Mã vốn đang ngồi xổm thì thân thể té chổng gọng về phía sau rất không có hình tượng.

Con báo đen vốn cũng nằm sấp đối diện cùng với nàng cũng ngã về sau theo nàng rồi từ từ đứng thẳng lên, tiến tới trước người của nàng, dùng chớp mũi khô ráo đẩy mặt của Lỗ Đạt Mã.

Từ trong cổ họng của nó phát ra tiếng “Khúc khích” giống y hệt như âm thanh cưa gỗ.

Lỗ Đạt Mã cứ nằm ngửa đơ ra như khúc gỗ, đầu óc sắp chết máy, nàng cảm thấy dung lượng não của mình có chút không đủ dùng rồi. Cái này, đây là tình huống gì vậy?

Con báo đen này là đang bày tỏ hữu nghị?

Nó không có ý định cắn chết mình sao?

Con báo đen thấy Lỗ Đạt Mã nằm trên mặt đất không đứng lên, liền dùng lông mao màu đen như nhung trên đầu nó đẩy đẩy cái cổ của nàng, đồng thời dùng chân trước đã thu hồi móng nhọn lay cánh tay của nàng.

Lỗ Đạt Mã cảm giác gia hỏa hung mãnh này giống như thật sự là không có ý định thương tổn tới mình, nên lầy can đảm ngồi dậy.

Hắc báo hình như không thấy đủ đối với Lỗ Đạt Mã ngồi dậy, đi vòng qua phía sau của nàng dùng đầu cụng cụng nàng, giống như ra hiệu nàng đứng lên.

Lỗ Đạt Mã cũng không muốn chọc giận gia hỏa này, liền nghe lời đứng lên, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về hắc báo, há miệng hỏi: “Như vậy?”

Giọng nói phát ra mang theo run rẩy khe khẽ, Lỗ Đạt Mã đối với mình còn có thể phát ra âm thanh cảm thấy rất thỏa mãn. Nàng vẫn rất dũng cảm, ít nhất ở trước mặt một con mãnh thú ăn thịt, không có bị sợ đến tè ra quần, còn có thể tìm về tiếng nói của mình, nói được ra lời, ừ, nên được khen ngợi.

Hắc báo thấy Lỗ Đạt Mã đứng lên, lại đi vòng qua trước người của nàng, há mồm khẽ cắn chặt một góc khăn tắm, kéo lấy nàng lên phía trước.

Lỗ Đạt Mã vội vàng quần chặt khăn tắm tránh cho rớt xuống, hai chân run lên đi theo sức mạnh của hắc báo, bước lên phía trước.

Nàng phát hiện, hắc báo đang lôi kéo nàng đi về phía con mồi bên cạnh đồng lửa. Cho đến khi đẩy nàng ngồi xuống bên cạnh đồng lửa. Hắc báo mới quay trở lại bên cạnh con mồi, bắt đầu xả thịt.

Đúng vậy, là xả thịt, hắc báo không hề giống kỳ mãnh thú ăn thịt khác là cắn xé con mồi, mà là lộ ra móng nhọn của chân trước vạch xuống từ đầu đến cuối phần lưng con mồi, sau đó há mồm cắn xuống lại phối hợp với móng vuốt của nó mạnh mẽ dùng sức xé ra hai bên. . . . .

Quá trình có chút máu tanh, nhưng mà đối với Lỗ Đạt Mã là sinh viên đại học y mà nói, thường xuyên giải phẫu tiêu bản thân thể con người ngâm mình ở trong Formalin, nên cũng không cảm thấy có cái gì, chỉ là, miệng nàng có chút há hốc, đây là đang lột da sao?

Trời ạ, con báo đen này thể nhưng lại lột da!

Đúng vậy, con mồi này giống như heo rừng da ở nửa bên đã bị nó kéo xuống như vậy.

Phương pháp giống nhau, lôi kéo vài cái xuống, chỉ trong chốc lát, hắc báo đã lột sạch sẽ tất cả da con mồi.

Sau đó, hắc báo thuần thục kéo xuống một chân sau của con mồi tha đến trước mặt Lỗ Đạt Mã, một đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào nàng. Từ trong cổ họng phát ra âm thanh “Ồ Lỗ Ô Lỗ”.

Khi hắc báo ngậm một cái chân sau con mồi đứng ở trước mặt Lỗ Đạt Mã hồi lâu, mà cái người kia cũng không có một chút phản ứng, chỉ sững sờ nhìn nó, hắc báo bất đắc dĩ nâng lên móng trước đẩy lông nhưng lay cánh tay Lỗ Đạt Mã một cái.

Bất đắc dĩ, thật sự là bất đắc dĩ, Lỗ Đạt Mã xác định, nàng thật sự thấy được trong mắt của con báo đen có loại ánh mắt giàu tình thương mà chỉ ở con người mới có được.

Vì thế, nàng có chút dằn dặt há miệng hỏi: “Ách. . . . . Đây là cho ta?”

Hắc báo làm như liếc nàng một cái, liền thả chân sau còn chảy máu lẫn tăn vào trên đầu gối Lỗ Đạt Mã, chuyển thân, bước đi thông thả đến bên cạnh con mồi bắt đầu ăn com.

Lỗ Đạt Mã nhìn hắc báo không để ý tới nàng nữa, chớp chớp mắt, không nói ra được tư vị trong lòng là cái gì, rất quái dị. Không biết vì có gì, tại sao con báo đen này không có cắn chết nàng, ngược lại còn phân chia thức ăn với nàng? Nhìn nàng quá nhỏ gầy, không có mấy lượng thịt, nuôi cho mập rồi mới ăn hay sao? Có vẻ như nó không hẳn là có trí thông minh như vậy. Sự thật cứ như vậy thì rất không khoa học rồi, Lỗ Đạt Mã không thể nào giải thích.

Biết hắc báo sẽ không làm thương tổn nàng, mang theo nghi ngờ, nàng lấy một tảng đá ở bên cạnh dời đến bên đồng lửa, đặt chân sau ở trên đó. Phương pháp nướng như vậy rất chậm, nhưng mà, bây giờ nàng không tìm được phương pháp tốt hơn, không có nhánh cây bên chắc nào có thể chịu đựng được sức nặng của miếng thịt lớn này.

Thịt dần dần nướng chín, mùi thơm cũng theo đó tràn ra ngoài.

Lỗ Đạt Mã vốn là bụng đói kêu vang phát ra âm thanh “ùng ục” rất không văn nhã.

Mà hắc báo mới vừa ăn hết một nửa con mồi, lúc này đang nằm sấp ở một bên giả vờ ngủ say cũng giống như bị mùi thơm hấp dẫn, mắt hơi híp lại, nâng cái đầu lên, chớp mũi lần dò ngửi về hướng đồng lửa.

Lỗ Đạt Mã rất không dè dặt kéo xuống một khối thịt nướng đến cháy vàng, cũng không để ý đang nóng đặt ở trong miệng hung hăng cắn một cái, thật là ngon, thật là thơm. Lỗ Đạt Mã cảm thấy đây là thức ăn ngon nhất mà hai mươi năm qua nàng mới được ăn. Quả nhiên, có câu nói như thế nào ấy nhỉ —— con người nếu như đói hoa mắt, ăn phân cũng thấy ngon.

Thịt nướng nhạt không có vị mặn, hiện tại Lỗ Đạt Mã đã đói bụng hai ngày thì trong lòng đây cũng chính là sơn trân hải vị.

Dựa theo sức ăn uống trước đây của Lỗ Đạt Mã thì cái chân sau này đủ cho nàng ăn ba ngày, nhưng hiện tại nàng một hơi liền ăn hết một phần tư, vỗ vỗ cái bụng có chút no căng, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã đã thử nghiệm được, có thể được ăn no hoá ra là hạnh phúc như vậy.

Ngay tại khi Lỗ Đạt Mã ăn như hổ đói thì chẳng biết từ lúc nào hắc báo đã đến nằm bên cạnh nàng, mắt tròn như bóng đèn không hề chớp một cái nhìn chăm chăm nàng ăn com, lỗ mũi thỉnh thoảng còn chuyển động ngang dọc ngửi ngửi.

Thời điểm Lỗ Đạt Mã phát hiện được thì đã bị nó nhìn như thế hồi lâu.

“Ách. . . .” Lỗ Đạt Mã bị nó nhìn chăm chú mà trong lòng sợ hãi, từ trong ánh mắt sáng như đuốc của nó, Lỗ Đạt Mã tin chắc, nàng nhìn thấy ánh sáng thêm thường. Đây là nó muốn ăn luôn mình sao? Thật là thiện lương, còn biết để cho mình làm quý ăn no.

Lỗ Đạt Mã có chút nghĩ muốn đánh mình, đã là lúc nào rồi, còn có thể nghĩ đến cái này. Nàng nên suy nghĩ một chút làm sao để bảo vệ tánh mạng, mới là mấu chốt.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6: Con báo ăn đồ chín.

Editor: ChieuNinh

Con người chính là như vậy, muốn sống là một loại thiên tính và bản năng.

Lúc này Lỗ Đạt Mã ăn no, đã không có loại cảm giác như lúc mới vừa thấy hắc báo là bị đói khát, mệt nhọc, sợ hãi, cô độc đè nén mà sinh ra tuyệt vọng. Khi đó nàng cảm thấy đối với nàng mà nói chết là một loại giải thoát. Mà bây giờ, nàng lại không có dũng khí đối mặt với cái chết.

Nhưng mà, có chết hay không, bây giờ không phải do Lỗ Đạt Mã nói là được, cái mạng nhỏ của nàng sống hay chết, hoàn toàn quyết định bởi ở tâm tính của con báo đen trước mắt này.

Lưng Lỗ Đạt Mã cứng còng, sau gáy toát mồ hôi lạnh, cứ như vậy hai mặt nhìn nhau với con báo.

Hắc báo không động, nàng cũng không dám động.

Cuối cùng, vẫn là hắc báo không chịu nổi loại giằng co này, có hành động trước tiên. Nó đưa ra đầu lưỡi màu hồng, mang theo thô ráp như chông, nhẹ nhàng liếm bàn tay của Lỗ Đạt Mã dính dầu mỡ thịt nướng.

Đây là muốn bắt đầu ăn nàng sao? Hay là ăn từ tay, trời ạ, vậy không phải nàng cũng là thức ăn bị ngược sao? Nhưng mà, cái này không phù hợp tập tính của con báo mà, nó nên cắn cổ họng con mồi tới khi không thở được mà chết chứ, thôi, nàng có thể dạy tập tính cho một con báo biết lột da con mồi trước rồi mới ăn sao?

Lỗ Đạt Mã cứ run rẩy rồi run rẩy, ngay cả hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập.

Hắc báo liếm tay của nàng một lát thì ngừng lại. Không có như nàng tưởng tượng cứ như vậy mà cắn một cái rụng luôn tay của nàng, mà là đưa chân trước rộng lớn bên chắc, hơn nữa lông còn mềm như nhung đi lay nàng. Từ trong cổ họng của nó trung còn phát ra âm thanh “Ồ oa oa”, nghe giống như cửa điện, lại có chút giống như tiếng ếch kêu.

Một đôi mắt tròn tròn, nhìn Lỗ Đạt Mã một chút, lại nhìn một cái chân sau của con mồi nướng xong mà chưa ăn.

“Người? Người là muốn cái này?” Lỗ Đạt Mã lấy cái chân sau đang đặt ở bên cạnh còn tản ra mùi thơm thịt nướng chuyển chuyển đưa tới trước mặt hắc báo.

Hắc báo há miệng ngậm thịt chân sau con mồi nàng đưa tới, sau đó dùng cái đầu lớn cọ xát cánh tay Lỗ Đạt Mã, nằm ở bên chân của nàng mà gặm.

Vừa gặm, từ trong cổ họng lại không ngừng phát ra âm thanh “Ồ nữa ô nữa”, Lỗ Đạt Mã cảm thấy đó là nó đang nói “Ăn ngon, ăn ngon”. Thình thoảng lại còn ngẩng đầu lên nhìn Lỗ Đạt Mã nháy mắt mấy cái, nó, nó đây là đang làm nũng sao? Mạch điện đầu óc của Lỗ Đạt Mã có chút không quá đủ dùng rồi.

Lúc này con báo đen nhìn giống như một con mèo và con chó to xác nuôi ở trong nhà trộn lẫn vào nhau.

Không có nguy hiểm tánh mạng, Lỗ Đạt Mã bắt đầu quan sát con báo đen này.

Nàng phát hiện con báo đen này toàn thân đen nhánh, không hề giống phần lớn Hắc Báo, nhìn kỹ sẽ có hoa văn lốm đốm chấm tròn ẩn hiện. Ánh mắt của nó cũng không giống động vật họ mèo là màu vàng óng, mà là màu đen tinh mịn bên trong lộ ra màu tím ngăm, chỉ là, khi con người gặp phải ánh sáng mạnh của ngọn lửa thì vẫn sẽ co lại thành một đường thẳng.

Thân dài, Lỗ Đạt Mã liếc mắt ít nhất hơn một mét chín, vẫn không tính luôn cái đuôi kia của nó. Thả vào thế giới hiện đại, vậy cũng coi như là một con

báo cực lớn rồi. Cái này nàng biết rõ, trong thế giới con báo ở hiện đại nếu như không tính luôn cái đuôi, chiều dài nên ở khoảng một mét năm mươi.

Trong lúc Lỗ Đạt Mã suy xét về con báo đen, thì nó đã gặm sạch sẽ cái chân sau rồi đứng dậy, kêu hai tiếng “Ô oa oa” với Lỗ Đạt Mã, sau đó quay người kéo nửa con mồi ăn còn dư lại tới gần trước người của nàng. Sau đó cúi người nằm xuống, dùng ánh mắt tròn tròn như viên ngọc trai của mình nhìn Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã nhất thời không biết nó có ý gì, cũng chỉ sững sờ nhìn hắc báo.

Một người một báo lại lớn cứ mắt to trừng mắt nhỏ với nhau nửa ngày như vậy, vẫn là hắc báo chủ động lên trước, nó lộ ra móng trước đẩy nửa con mồi lại gần Lỗ Đạt Mã một chút, rồi cũng đẩy cái chân sau gặm chỉ còn lại đầu khớp xương tới Lỗ Đạt Mã một cái. Sau đó nằm xuống lần nữa, trong cổ họng bắt đầu không ngừng phát ra âm thanh “Ô nữa ô nữa”.

“Nướng chín?” Lỗ Đạt Mã suy nghĩ có chút không rõ ràng, thử thăm dò chỉ chỉ gần nửa con mồi còn sống, rồi chỉ chỉ đồng lửa, nàng cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ với con báo đen săn mồi này.

Hắc báo làm như có thể nghe hiểu, lại đưa ra móng trước đẩy con mồi tới nàng một cái.

Lần này Lỗ Đạt Mã coi như an tâm, xem ra nó thích thịt nướng mỹ vị, muốn cho nàng nướng dùm nó đấy.

Nàng tốn sức kéo con mồi tới gần đồng lửa.

Tuy nói là chỉ gần nửa con mồi, nhưng đối với Lỗ Đạt Mã mà nói, thì thể tích và sức nặng của nó cũng lớn hơn nàng rất nhiều.

Hắc báo vậy mà lại nhìn ra nàng phí sức, đi lên phía trước đẩy giúp nàng.

Chỉ là, đẩy tới chỗ cách đồng lửa chừng một thước, thì nó dừng lại, không hề đến gần nữa, xem ra, đối với lửa, nó vẫn là sợ hãi.

Không có công cụ kim loại cắt con mồi, Lỗ Đạt Mã lại không dám sai bảo đại gia hắc báo, liền đành để nguyên, đặt lên ở bên đồng lửa, tính toán cứ nướng chín trước một phần, rồi đổi sang những chỗ khác nướng tiếp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dần dần, mùi thơm thịt nướng lại bắt đầu tỏa ra bốn phía.

Con sâu thềm ăn của hắc báo bị mùi vị này quyến rũ chui ra, cũng không thể nằm sấp được nữa, bắt đầu đi bộ xoay quanh vây quanh đồng lửa, trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh “Ô oa oa”, mấy lần muốn tới gần, lại bị âm thanh “đôm đốp” của đồng lửa phát ra bị sợ mà lui về.

Lỗ Đạt Mã nhìn bộ dạng đáng vẻ gấp gáp của nó, rất không phúc hậu muốn cười trộm.

Cuối cùng, hắc báo được như nguyện gặm thức ăn con mồi nướng chín đến không còn một móng, nó liếm liếm chớp mũi của mình, cực kỳ thỏa mãn híp híp mắt, đứng dậy chui vào đồng cỏ của Lỗ Đạt Mã.

Đây là, đây là, đây là tình huống gì?

Nó biết có thể ở bên trong cái đồng cỏ đó?

Lỗ Đạt Mã đứng ở bên cạnh đồng lửa, ngón ngang trong gió.

Một lát sau, hắc báo rất mạnh (đáng yêu) lộ ra cái đầu từ trong đồng cỏ, phát ra âm thanh “Khúc khích” với Lỗ Đạt Mã, giống như đang gọi nàng đi qua.

Lần này Lỗ Đạt Mã càng thêm ngón ngang trong gió rồi.

Hắc báo chờ cả buổi không thấy Lỗ Đạt Mã có động tĩnh, thì chui ra khỏi trong đồng cỏ, ngậm khăn tắm nàng quấn lên người tới bên cạnh đồng cỏ rồi, ý tứ kia là để cho Lỗ Đạt Mã đi vào ngủ chung với nó.

Phải nói là “Cùng giường chung gối” với một con báo, Lỗ Đạt Mã thật không dám. Nhưng muốn nói, phản kháng yêu cầu của một con hắc báo muốn cùng nàng “Cùng giường chung gối”, nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Meo cái con mèo, muốn sống không? Đàng hoàng “Bồi ngủ” thôi.

Lỗ Đạt Mã nhận mệnh đi qua bỏ thêm vài “Bó củi” vào trong đồng lửa rồi chui vào đồng cỏ.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Con báo đi rồi, Dã Nhân huynh trở về.

Editor: ChieuNinh

Không gian trong đồng cỏ cũng không lớn, mặc cho Lỗ Đạt Mã cuộn tròn thân mình thành quả cầu như thế nào, cũng không tránh được có tiếp xúc tứ chi với hắc báo.

Thân thể hắc báo có chút nóng, dĩ nhiên, nhiệt độ của động vật bình thường thường cao hơn một chút so với nhiệt độ con người, nhưng cũng không đến nỗi cao hơn rất nhiều đi, cảm giác giống như người đang phát sốt bốn mươi độ vậy.

Lỗ Đạt Mã không tự chủ được lấy nhiệt độ của con báo đen này với con chó nhỏ nàng đã từng nuôi mà làm so sánh.

Từ lúc Lỗ Đạt Mã lên trường y học liền có thêm một bệnh nghề nghiệp, thấy ai cũng sẽ dùng kiến thức chuyên nghiệp mình học được để phán đoán một cái “Ngã bệnh chưa?” Dùng lời nói của bạn cùng phòng chính là, ở trong mắt của Lỗ Đạt Mã chỉ phân ra hai loại người —— bệnh nhân và người khỏe mạnh. Ngay cả khoảng cách giới tính cũng bị nàng coi như không thấy.

Vì vậy, bây giờ nàng cũng theo thói quen mà phán đoán. Chỉ là mục tiêu từ con người biến thành con báo đen này.

Hắc báo đang phát sốt hả?

Mới vừa rồi ăn thịt nướng nên không thích ứng, ăn hồng người rồi?

Nhớ tới trước đó khi hắc báo cũng nàng thì chớp mũi cũng hết sức khô ráo, xem ra không liên quan với ăn thịt nướng.

Muốn đi sờ chân sau của hắc báo một cái để xác nhận xem nó có phát sốt hay không, trong ấn tượng của nàng, có một lần mang con chó nhỏ đi khám bác sỹ thú y, biết ống đo nhiệt độ đặt ở nơi nào, động vật với nhau nên cũng không khác quá nhiều đi. Nhưng mà, sau khi liếc mắt nhìn hắc báo chợp mắt ngủ say, Lỗ Đạt Mã bỏ đi cái ý niệm này, thật sự không có cái lá gan đó à. Vào lúc này hắc báo nhìn như hữu nghị, ai biết chính xác một giây kế tiếp lão nhân gia nó mất hứng, thì mình trở thành thức ăn khuya không. Lỗ Đạt Mã đành hoảng núp ở một góc trong đồng cỏ, không dám lộn xộn suy nghĩ lung tung.

Con buồn ngủ dần dần treo lên mí mắt, Lỗ Đạt Mã từ từ thiếp đi. . . . .

Ngày hôm sau, Lỗ Đạt Mã vẫn là bị cảm giác ẩm ướt đánh thức.

Nàng vuốt vuốt mí mắt có chút phù thũng, không có gối đầu thật không thói quen, mí mắt cũng đã sưng lên.

Đột nhiên nhớ tới, bên cạnh mình có thể còn có một con hắc báo, tối hôm qua làm sao lại lớn gan như vậy mà ngủ thiếp đi đây.

Lỗ Đạt Mã rụt rụt tay chân, nhìn qua bên cạnh.

Chuyện này. . . . . Đây là tình huống thế nào?

Không thấy con báo đen, nằm bên cạnh nàng rõ ràng lại là Dã Nhân huynh ngày hôm qua đã bỏ đi.

Lỗ Đạt Mã nhất thời có chút không phản ứng kịp. Nàng đưa tay đẩy đẩy Dã Nhân huynh, muốn gọi hắn dậy. Ngày hôm qua không nói một tiếng nào thì biến mất, sáng sớm hôm nay lại đột nhiên xuất hiện, để cho trong lòng nàng hết sức khó chịu.

Tay vừa chạm vào trên cánh tay Dã Nhân huynh, Lỗ Đạt Mã liền cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng truyền tới trong bàn tay.

Liếc mắt, trong lòng oán thầm, đây là phát sốt lên mới lại chạy trở về á.

Thật muốn một cước đạp hắn ra khỏi đồng cỏ, để cho bản thân hắn chờ chết cháy đi thôi, lúc hắn trở lại làm sao lại không có gặp phải con hắc báo bị một ngụm cắn chết đi cho rồi.

Nhắc tới hắc báo, Lỗ Đạt Mã đột nhiên nhớ tới, đúng rồi, cái tên đại gia hòa kia đi đâu rồi?

Theo lẽ thường nó phải thuộc loại ngày ngủ đêm săn, chẳng lẽ hắc báo chỉ là đi qua đường, nghỉ ngơi đủ rồi thì đi? Mà nửa đêm hôm qua sau khi nó đi rồi, Dã Nhân huynh mới trở về, cho nên mới không gặp phải? Ừ, nhất định là như vậy, Lỗ Đạt Mã tự mình tìm một giải thích hợp lý.

Làm không được thấy chết mà không cứu, Lỗ Đạt Mã cũng giống như hai ngày trước, đổi chỗ nằm khô ráo cho Dã Nhân huynh, sau đó thì đi thu thập sương sớm, cũng tìm một chút thứ tương tự như nhộng và châu chấu, côn trùng như châu chấu cũng có thể dùng để ăn no bụng.

Lúc này Lỗ Đạt Mã hết sức cảm kích con hắc báo “qua đường” kia, sự hào phóng của nó, để cho nàng ăn được một bữa cơm no duy nhất sau khi xuyên tới cái thế giới này.

Vận khí không tệ, tìm được ba cái kén, lại còn bắt được một con châu chấu, Lỗ Đạt Mã trở lại bên cạnh đồng cỏ, thu gọn lại một ít “bó củi” ngày hôm qua chưa có đốt hết, bắt đầu nấu lửa “nấu cơm”.

Trong lúc rảnh rỗi đợi “thức ăn” nường chín, lại lấy chút rế củ, giã nát hạ nhiệt cho Dã Nhân huynh.

Ngày hôm qua cũng đã tốt hơn một chút rồi, tại sao bây giờ lại sốt nghiêm trọng hơn cơ chứ?

“Cho người chạy loạn nè, lại phát sốt lại hạ đi, hừ, đáng đời!” Lỗ Đạt Mã cảm rằm, nhưng công việc hạ sốt trong tay cũng không có dừng lại.

Dã Nhân huynh hình như nghe được nường cầu nài, mở mắt ra ngó Lỗ Đạt Mã, trong mắt đều là tơ máu.

“Đừng nhìn ta, nhìn ta, ta cũng phải nói người, bệnh còn chưa khỏe thì chạy lung tung cái gì hả, thiệt là.” Lỗ Đạt Mã cũng không quản Dã Nhân huynh có thể nghe hiểu hay không.

“Đừng chạy loạn nữa đây..., người cứ sốt rồi hết hết rồi lại sốt như vậy cũng không phải là chuyện tốt, ta cũng không muốn người nóng sốt thành kẻ ngốc, người chính là đồng bạn duy nhất của ta ở tại cái thế giới này đó, nhanh chóng khỏe lại đi.”

Dã Nhân huynh giống như nghe hiểu lời Lỗ Đạt Mã nói, nâng lên một bàn tay thô ráp che đầy vết chai, khề túm khăn tắm nường quấn lên người làm quần áo xuống, rồi lại nhắm hai mắt lại.

“Này, làm sao người giống con báo tối hôm qua vậy hả, cứ túm rút ‘y phục’ của ta xuống hả, lưu manh!”

Thu xếp ổn thỏa cho Dã Nhân huynh xong, Lỗ Đạt Mã thử thăm dò đi tới chỗ cách chỗ mình ở xa hơn, nường muốn nhìn một chút xem có hồ nước hay không. Trên vùng thảo nguyên rộng lớn này đã có động vật hoang dã, như vậy thì nhất định có hồ hoặc là con sông cho bọn nó uống nước, ở trong đó nhất định sẽ có cá, có cá rồi như vậy nường không cần phải mỗi ngày giống như loài chim đều ăn côn trùng rồi.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Ngựa sừng trâu.

Editor: ChieuNinh

Vừa dọc theo con đường động vật giẫm đạp mà đi về phía trước, Lỗ Đạt Mã vừa để lại ký hiệu, nường cũng không muốn không tìm được lối về “nhà”.

Đi ước chừng khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Lỗ Đạt Mã không lại đi về phía trước nữa, nường cũng không có thấy con sông, hồ gì cả. Ngược lại nường phát hiện một mảnh lùm cây thấp, cây cối cũng không phải là rất cao, nường đứng ở trong bụi rậm nhưng cũng đủ để không bị phát hiện. Lấy vốc dáng tiêu chuẩn phổ biến của sinh vật ở thế giới này mà nói, Lỗ Đạt Mã cảm thấy phiến rừng cây lúc này đây xem ra chỉ giống như lùm cây của thế giới này.

Trên nhánh cây nở ra không ít hoa nhỏ màu trắng, một đám lại một đám, có hoa đã héo tàn, kết thành quả nhỏ màu xanh tím, có chút giống như nho dại. Lỗ Đạt Mã đã từng thấy khi đi du lịch cắm trại dã ngoại. Nếu như thực sự là nho dại thì tốt rồi, Lỗ Đạt Mã nhìn chăm chăm quả nhỏ này nuốt một ngụm nước bọt.

Quả này có thể ăn không? Có thể có độc hay không?

Trong lòng Lỗ Đạt Mã đấu tranh có muốn ăn một thử một chút hay không, cùng lắm là bị độc chết, nường có thể xong hết mọi chuyện. Nhưng mà, ngộ nhờ độc không chết, sẽ chơi mình thành nửa chết nửa sống, bán thân bất toại gì đó, chẳng phải là càng khổ sở hơn.

Thời điểm đang nường do dự, cách đó không xa truyền đến tiếng cò bị giẫm đạp, thân thể Lỗ Đạt Mã lập tức nhanh nhẹn ẩn thân vào trong bụi cây, mắt trừng lớn, vểnh tai lên.

Một con vật giống như ngựa vằn có sừng trâu nhảy qua rừng cây đi đến bên này. Đợi nó tới rất gần, Lỗ Đạt Mã phát hiện, đây rõ ràng chính là một con ngựa bị cạo sạch lông. ách . . . . . Nếu như không nói tới cái sừng.

Trong đầu Lỗ Đạt Mã lóe ra phản ứng đầu tiên: “Thảo nê mã hả, đây chính là Thảo nê mã phiên bản biến dị hả, có phải hay không?” (Thảo nê mã: theo nghĩa đen chính là con ngựa to lớn – ngựa bunn, ngoài ra cũng có nghĩa khác là tiếng chửi tục)

Dĩ nhiên, phản ứng đầu tiên chợt lóe rồi biến mất, rất nhanh liền bị cái ý niệm thứ hai bao trùm: “Nếu có thể bắt được con này, cũng đủ cho nường và Dã Nhân huynh ăn một tuần lễ.”

Cái con lớn lên giống ngựa sừng trâu kia cũng không có phát hiện sự tồn tại của Lỗ Đạt Mã, nó chỉ nhìn xung quanh khắp mọi nơi một chút, liền đi tới bên cạnh rừng cây đây quả nhỏ màu xanh tím cúi xuống bắt đầu ăn.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ làm sao bắt đại gia hỏa kia ở đây, chiêu khăn tẩm trùn đầu chỉ có thể lấy ra để đối phó với những thứ như châu châu, châu châu, dùng để đối phó con này khẳng định là diễn trò.

Có biện pháp gì tốt hay không đây?

Đầu óc Lỗ Đạt Mã suy nghĩ thật nhanh, mắt cũng không còn nhàn rỗi, nhìn xem trái phải.

Ánh mắt của nàng ngừng ở một chỗ, nơi đó có ba gốc cây thấp tương đối cường tráng, cành cây đang giao thoa lẫn nhau, giống như một cái lồng tre hình dáng bất quy tắc. Lỗ Đạt Mã nghĩ, nếu nàng có thể mang con ngựa sừng trâu tiến vào nơi này, cũng rất có thể bắt được nó.

Con ngựa sừng trâu vẫn còn đang liên tục ăn quả màu xanh tím. Mặc dù nó tập trung tinh thần ăn, nhưng cũng không có quên lắng nghe động tĩnh chung quanh, hai lỗ tai to có hơi tròn, dựng thẳng trên đỉnh đầu, không ngừng chuyển động.

Lỗ Đạt Mã lặng lẽ cúi ra khỏi chỗ ẩn thân, mặc dù đã hết sức cẩn thận, nhưng vẫn đập lên một nhánh cây thật nhỏ tạo thành âm thanh “Rắc rắc” một tiếng, mặc dù không lớn, nhưng cũng làm ngựa sừng trâu lập tức cảnh giác.

Nó ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, hai cái lỗ tai trên đỉnh đầu chuyển động qua lại càng thêm nhanh chóng.

Lỗ Đạt Mã dừng động tác lại, nửa ngồi xuống, tận lực ép người xuống, sợ bị ngựa sừng trâu phát hiện.

Ngựa sừng trâu quan sát hồi lâu không thấy có nguy hiểm gì, thì cúi đầu lại tiếp tục ăn không ngừng.

Lỗ Đạt Mã tính toán xong góc độ, cẩn thận di chuyển, để cho mình và con ngựa sừng trâu còn có cái ba cây được thiên nhiên hình thành cái lồng tre thành một đường thẳng, như vậy nàng sẽ thuận tiện xua đuổi con ngựa sừng trâu đi vào.

Lỗ Đạt Mã nghĩ rất tốt đẹp, con ngựa sừng trâu thuộc loại động vật ăn cỏ, mà động vật ăn cỏ bình thường tính tình cũng ôn hòa, lá gan cũng không lớn. Vì vậy nàng đã làm xong tính toán, tay nắm chặt hai cành cây bất ngờ nhảy ra từ chỗ ẩn thân. Nàng muốn hù dọa con ngựa sừng trâu giật mình, bị kinh hoảng, như vậy nó hoảng hốt sẽ chạy bừa, sẽ chạy vào trong cái lồng thiên nhiên, nàng lại dùng cành cây trong tay kết thúc sinh mệnh của nó. Như vậy, nàng và Dã Nhân huynh đã có thể có một tuần lễ không rầu lo vấn đề lương thực rồi.

Đáng tiếc, nàng quên mất một câu người xưa để lại: “Thỏ nóng nảy cũng cắn người.”

Con ngựa sừng trâu giống như nàng nghĩ là bị làm giật mình, nhưng nàng lại gặp phải “loại tình huống thứ hai”. Con ngựa sừng trâu cũng không có hoảng hốt chạy bừa, mà là con người đồ lên, hai cái sừng to tướng cường tráng nhắm ngay nàng, lỗ mũi phun khí, một cái chân trước đang không ngừng bới đất, tư thế kia rõ ràng chính là một con trâu chọi đang tức giận.

Lỗ Đạt Mã cũng cảm nhận được tình huống không ổn, hai tay nắm chặt khăn tẩm miễn cho bị rơi xuống, quay đầu bỏ chạy.

Con ngựa sừng trâu tức giận đuổi theo ở phía sau.

Lúc này Lỗ Đạt Mã vô cùng may mắn, con ngựa sừng trâu không hẳn là chạy, mà là nhảy. Nếu không, nàng đã sớm tán thân ở dưới sừng của nó.

Vừa nghĩ thông suốt và dưới sự hoảng hốt chạy bừa, Lỗ Đạt Mã cúi vào bên trong “cái lồng” vốn là chuẩn bị cho con ngựa sừng trâu, vỗ ngực thờ phỉ phò.

Con ngựa sừng trâu vây quanh “cái lồng” vòng vo hai vòng, sau đó phát ra tiếng phỉ phỉ trong mũi một cái về phía Lỗ Đạt Mã giống như đang thị uy, rồi quay đầu bỏ đi.

Lỗ Đạt Mã ngồi ở trong “cái lồng” chột dạ không dứt. Cái thế giới này thật không ngờ động vật ăn cỏ lại hung hãn như vậy, thiếu chút nữa cũng mất cái mạng nhỏ.

Đưa mắt nhìn theo ngựa sừng trâu đi rồi, Lỗ Đạt Mã bò ra khỏi “cái lồng”, nắm thật chặt khăn tẩm trên người đã có chút nóng rộ.

Không có thịt ngựa sừng trâu để ăn, ít nhất cũng biết được nhọ đại này có thể ăn được. Đúng vậy, Lỗ Đạt Mã đặt tên cho loại quả nhỏ màu xanh tím này gọi là “Nhọ đại”. Tên quen thuộc như vậy sẽ để cho nàng cảm giác được thế giới cũ cách nàng không tính là xa.

Lỗ Đạt Mã hái xuống một trái bỏ vào trong miệng, không ngọt, có chút chua, lại mang theo chút chất, nhưng thẳng ở chỗ có mùi thơm ngát quanh quẩn ở trong miệng. Nhú mảy, Lỗ Đạt Mã tự nói với mình phải thấy đủ, nàng lại có thêm một thứ gì đó có thể no bụng rồi, không phải sao?

Bê mấy cành to nhọ đại vác lên vai đi trở về.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9: Dã Nhân huynh.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã khiêng nho đại trở lại “noi đóng quân” của nàng.

Đồng lửa bởi vì thời gian dài không ai trông coi đã bị dập tắt.

Dã Nhân huynh còn đang ngủ, Lỗ Đạt Mã đưa tay dò xét trán của hắn, vẫn còn đang phát sốt, chỉ là nhiệt độ thấp hơn rất nhiều so với lúc rạng sáng.

Nàng cảm một trái nho đại nhét vào trong miệng Dã Nhân huynh, nói đầu đầu : “Ngã bệnh phát sốt phải bổ sung Vitamin.”

Dã Nhân huynh chỉ ăn một trái, chân mày liền nhíu lại. Khi Lỗ Đạt Mã để trái thứ hai vào trong miệng hắn thì hắn lại nhăn mũi, dùng đầu lưỡi đẩy ra ngoài.

Ách . . . . kén chọn? Người nguyên thủy Man Hoang vậy mà cũng kén ăn?

Lập tức đầu Lỗ Đạt Mã đầy hắc tuyến.

Lại cứng rắn nhét một trái khác vào trong miệng hắn, sau đó nắm lấy đôi môi có chút khô nứt, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói: “Kén ăn không phải là đứa bé ngoan, phải ăn hết.”

Dã Nhân huynh qua lại lắc đầu, sau khi giãy giụa không có kết quả, cuối cùng cũng nuốt xuống, chân mày lại càng nhíu chặt hơn một chút, đầu cũng xoay về phía khác, giống như đứa bé nổi giận.

Lỗ Đạt Mã có tư tưởng xấu lại nhét thêm hai trái vào trong miệng của hắn, ép buộc hắn ăn.

Kết quả Dã Nhân huynh đột nhiên nghiêng đầu, tránh tay của nàng ra, cũng nhanh chóng phóng người lên, phản công đặt Lỗ Đạt Mã ở dưới thân, cặp mắt có chút hỗn loạn, lại tròn tròn khóa chặt ở trên mặt của nàng.

Tiếng “Ha ha” phát ra từ chỗ sâu trong cổ họng của hắn, giống như dáng vẻ mãnh thú họ mèo nổi giận. Bởi vì thời gian dài phát sốt mà đôi môi hơi khô rách theo âm thanh phát ra mà lật lên, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Hàm răng này có chút bén nhọn, không giống như của loài người mà càng giống như dã thú ăn thịt.

Lúc này dáng vẻ của Dã Nhân huynh giống như một con thú bị vây khốn bị chọc giận, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn đứt cổ họng của nàng.

Thình lình xảy ra biến hóa làm Lỗ Đạt Mã sợ.

Đôi ánh mắt của Dã Nhân huynh chuyển thành trấn tĩnh, khi thấy kẻ mang tới phiền não cho hắn là Lỗ Đạt Mã thì dùng đầu cọ xát ở cổ của nàng, phát ra hai tiếng “Ồ ồ” thì lại nhắm mắt nằm trở về chỗ cũ.

Trong một nháy mắt Lỗ Đạt Mã có ảo giác, nàng giống như thấy được bóng dáng con báo đen tối hôm qua ở trên người Dã Nhân huynh ngay trước mắt này. Đặc biệt là động tác kia, còn có hai tiếng “Ồ ồ” này thật không giống âm thanh nhân loại có thể phát ra.

Bị hù dọa kinh động như vậy, Lỗ Đạt Mã đành hoảng lại, nàng quan sát Dã Nhân huynh, bĩu môi, không ngờ con mồi bệnh này còn là một tên tính khí dữ dội.

Ăn chút nho đại, Lỗ Đạt Mã tính toán, làm thế nào để chuyển dời “noi đóng quân” đi đến bên cạnh rừng cây. Nếu như chỉ có một mình nàng mà nói thì hai chân một bước đã chạy lấy người rồi, ngay cả hành lý cũng không cần dọn dẹp, bởi vì căn bản là không có chứ sao. Nhưng mà, có bệnh nhân Dã Nhân huynh, sẽ không dễ dàng như vậy rồi.

Ném hắn mặc kệ không quản?

Có thể bị dã thú ăn luôn hay không?

Không cần suy nghĩ, rất có thể, cho dù là không bị ăn luôn cũng có khả năng phát sốt mà chết.

Lẽ ra dã thú cũng sẽ tìm kiếm một chút thảo dược gì đó chữa bệnh cho mình, Dã Nhân huynh sẽ không sao? Sớm tối ngày hôm qua biến mất lâu như vậy, đã làm gì vậy?

Khó hiểu.

Lỗ Đạt Mã không suy nghĩ thêm nữa.

Lấy chút rễ cỏ già nát thành chất nhòn giảm nhiệt cho Dã Nhân huynh.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, bản thân mình thật không xứng với cái danh sinh viên đại học y, làm sao lại nài lòng chỉ quan tâm chú ý nhiệt độ của Dã Nhân huynh, mà bỏ quên hai miệng vết thương đã bị rấn cắn qua đây.

Nơi bả vai Dã Nhân huynh có hai cái lỗ do bị răng rấn cắn, một cái đã khép miệng, mà một cái khác bắt đầu sưng mủ, dùng ngón tay nhẹ nhàng đè ép, thì có chất lỏng màu vàng nhạt nồng đặc chảy ra.

Thời điểm Lỗ Đạt Mã lấy tay ấn xuống, cảm thấy trong vết thương hình như có vật cứng. Xem ra bên trong có vật khác thường, cho nên mới tạo thành vết thương không cách nào khép miệng được, từ đó mà sưng mủ.

Biết nguyên nhân, Lỗ Đạt Mã bắt đầu suy nghĩ làm thế nào lấy dị vật ra.

Ánh mắt quét qua xương thú đem qua con hắc báo ăn còn dư lại, ánh mắt Lỗ Đạt Mã sáng lên. Nàng đi tới, chọn một cây xương nhỏ mà có chút bén nhọn, mài ở trên tảng đá một chút, sau đó cắm vào một cành cây nhỏ dại to lớn một chút đặt ở trên đồng lửa đốt, có tác dụng khử độc.

Cầm “đao giải phẫu xương thú” có chút khó khăn, Lỗ Đạt Mã đi tới bên cạnh Dã Nhân huynh. Mới vừa rồi đã kiến thức qua tư thái cuồng bạo của hắn, lần này nàng quyết định thương lượng trước với hắn rồi mới xuống tay mới tốt. Nếu như không nói tiếng nào làm hắn tức giận, nói không chừng hắn thật sự cắn mình một cái, có thể bị bệnh chó điên hay không há.

Lỗ Đạt Mã lại muốn đánh mình rồi, đây là cái thời điểm nào chứ, còn nghĩ lung tung.

“Này, Dã Nhân huynh! Tỉnh dậy chút đi, chúng ta thương lượng một chút.” Lỗ Đạt Mã vừa đẩy vừa vỗ, kêu Dã Nhân huynh tỉnh.

Sau đó, liên tục xoa tay múa chân giải thích rõ cho hắn: “Vết thương của ngươi sưng mủ rồi, bên trong có vật bẩn, ta muốn lấy nó ra.” Phát phát “đao giải phẫu xương thú” trong tay: “Dùng cái thứ này, sẽ rất đau, chỉ là lấy ra rồi là có thể khỏe, ngươi cũng sẽ không còn sốt nữa, nếu không nơi đó từ từ thối rữa, ngươi sẽ chết đó.”

Nói đến chết, Lỗ Đạt Mã nằm xuống đất, làm một kiểu dáng le lưỡi mắt trợn trắng. Đợi sau khi nàng biểu diễn truyền đạt xong, Dã Nhân huynh lại là vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng.

Lỗ Đạt Mã biết mới vừa rồi nàng biểu diễn lại giải thích, đã toi công, người ta không hiểu là ý gì. Nàng thử vận may, nắm ngón trỏ tay trái của Dã Nhân huynh lên, lấy can đảm nhẹ nhàng đâm về vết thương nơi bả vai phải sưng mủ của hắn. Nàng phải để cho Dã Nhân huynh tự mình biết ở trong đó có cái gì đó.

Dã Nhân huynh bởi vì đau đớn mà cắn răng, cũng phát ra một tiếng “Ô ô”, liền ngẩng đầu nhìn về phía Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã vội vàng chỉ chỉ vết thương của hắn, sau đó lấy một cọng cỏ vùi sâu vào trong đất, sau đó lại đào ra, nháy mắt nhìn Dã Nhân huynh, hi vọng động tác này hắn có thể hiểu được.

Hình như Dã Nhân huynh thật sự hiểu ý của nàng, nắm lấy tay Lỗ Đạt Mã đặt tới vai phải của mình, một đôi mắt hình như lóe lên ánh sáng tin tưởng.

Lỗ Đạt Mã cầm “đao giải phẫu xương thú” lại làm động tác khoét thịt lấy vật: “Sẽ đau đó!” Và Dã Nhân huynh xác nhận.

Bàn tay thô dày của Dã Nhân huynh lại nắm bàn tay nhỏ bé của Lỗ Đạt Mã đặt lên vết thương của mình. Ánh mắt kiên định không hề chớp nhìn nàng.

Lỗ Đạt Mã nhận được câu trả lời của hắn, chuẩn bị động thủ.

“Phải chịu đựng nha, sẽ đau, nhưng mà ngươi không được cắn ta.”

Cầm “đao giải phẫu xương thú” lại hơi trên đồng lửa một chút, rồi nói vậy.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 10: Cự Mãng tập kích ban đêm.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã rất tận lực cẩn thận, nhưng mà muốn không làm đau hắn là không thể nào, dù sao cũng là khoét thịt lấy vật. Nhìn trộm xem Dã Nhân huynh, tóc hắn rối tung đã có vài sợi bị ướt mồ hôi dính vào trên trán. Bờ môi trắng bệch run rẩy lật lên, lộ ra một hàm răng dày đặc, hai cái răng nanh vừa dài vừa nhọn, cảm giác có thể dễ dàng cắn thủng bất kỳ vật gì.

Tập trung tinh thần, Lỗ Đạt Ma nhanh nhẹn động tác ở dưới tay.

Lấy ra một cái răng rắn trong miệng vết thương, lại khoét thịt thối, đợi chảy hết nước mủ xong, có máu màu đỏ chảy ra thì Lỗ Đạt Mã thở dài một cái, cầm than tro đã chuẩn bị trước thoa lên trên vết thương.

Lỗ Đạt Mã rất may mắn lúc nhàm chán đã đọc sơ qua «sách nghiên cứu thảo mộc», nếu không, thật đúng là không biết làm sao cầm máu tiêu viêm cho Dã Nhân huynh. Thứ than tro này ở trong «sách nghiên cứu thảo mộc» gọi là “Bách Thảo Surong”, có thể cầm máu tiêu viêm.

Sau khi làm xong một loạt động tác này, Lỗ Đạt Mã cảm giác mình cũng sắp mệt lả. Trong quá khứ đi học thì đều là lý luận, lúc này là thực tiễn chân thật, cũng là tay mềm chân nhuyển.

Lau mồ hôi trên trán, giương mắt nhìn Dã Nhân huynh.

Vậy mà hắn không có bị đau đến hôn mê, vào lúc này đang không hề chớp mắt nhìn nàng.

Lỗ Đạt Mã mệt mỏi vênh khéo môi “Hắc hắc” hai tiếng, nói: “Tốt rồi.”

Dã Nhân huynh nhìn vết thương một chút, lại nhìn Lỗ Đạt Mã một chút, chỉ vào vết thương “Ồ trong quang quác” nói một trận lời nói mà Lỗ Đạt Mã nghe không hiểu rồi lại nhắm mắt lại.

Lỗ Đạt Mã thăm dò nhiệt độ trên người Dã Nhân huynh, có thể là mới vừa rồi nhìn đau ra một thân mồ hôi, vào lúc này ngược lại nhiệt độ có chút bình thường.

Uống chút nước, lại đùa nghịch cái răng rắn.

Từ kích thước của cái răng rắn có thể phán đoán, vóc dáng con rắn kia khẳng định không nhỏ, phải xem như là trăn hoặc là蟒 xà rồi.

Dã Nhân huynh có thể sống sót sau tai nạn từ trong miệng rắn, thật hiển nhiên là có bản lĩnh, xem ra trị giá võ lực không thấp.

Lỗ Đạt Mã vân vê cái răng rắn trong tay, suy nghĩ lung tung, mí mắt dần nặng trĩu. . . . .

Một ngày này vừa thi chạy với ngựa sừng trâu, lại vừa khoét lấy răng rắn cho Dã Nhân huynh, Lỗ Đạt Mã mệt đến ngất ngư, vậy nên giấc ngủ này đặc biệt ngon, khi tỉnh lại không ngờ đã vào ban đêm.

Lỗ Đạt Mã ảo não đứng ở bên cạnh đồng cỏ, nhìn chăm chăm đồng lửa đã sớm tắt, trong lòng không ngừng mắng mình: “Heo à, ngủ như chết vậy, lần này thì xong đời, không có vũ khí phòng mãnh thú, chờ biến thành ăn khuya thôi.” Hung hăng vỗ lên đầu một cái rồi ngồi xuống.

Sợ hãi sắp bị quên đi lại một lần nữa khôi phục ở trong lòng Lỗ Đạt Mã. Nàng cảm thấy dường như lúc nào cũng sẽ có mãnh thú nhảy ra cắn chết nàng, ngâm trong mồm tha đi, xoi tái. Chỉ cần hơi có chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ làm cho nàng lông tóc dựng đứng, cảnh giác quan sát bốn phía.

Chuyện đời nói chung là như vậy, thường thường chuyện tốt thì không linh, ghét của nào trời trao của nấy.

Ngay tại lúc Lỗ Đạt Mã trông gà hoá cuốc, theo tiếng “sàn sạt” truyền đến, một con Cự蟒 đi đêm không phụ sự kỳ vọng, bò ra từ trong bụi cỏ.

Nó ngước cao đầu, đầu lưỡi đưa ra từ trong miệng không ngừng đung đưa, cảm ứng mùi và nhiệt độ rất nhỏ lần lượt truyền lại từ trong không khí, tìm kiếm vị trí con mồi.

Không thấy được toàn thân cự蟒 (rắn蟒 xà cực to lớn), chỉ có một cái đầu chui ra khỏi bụi cỏ thì đã cao có cỡ nửa người của nàng, Lỗ Đạt Mã bị dọa đến không nhìn được mà thét chói tai ra tiếng.

Tiếng kêu sợ hãi làm Cự蟒 dừng lại một chút, sau đó liền điều chỉnh phương hướng, lưỡng lự đi tới vị trí của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã cố gắng để cho mình tỉnh táo, nàng không muốn vùi thân trong bụng rắn, nàng phải nghĩ biện pháp tự cứu mình.

Mức độ do dự của cự蟒 không tính là nhanh, nó đang thử dò xét đi tới.

Lỗ Đạt Mã nhanh chóng xoay chuyển đầu óc có chút tê dại, cố gắng sắp xếp ra một chút tư liệu hữu dụng, có thể giữ được tánh mạng.

Nàng nhớ được đã đọc qua trong một quyển sách nào đấy về thám hiểm rừng rậm, hình như trăn rắn sau khi bắt được con mồi, cũng không trực tiếp ăn luôn, mà là dùng thân thể to dài quấn quanh con mồi. Cho đến khi cắt đứt xương sườn con mồi khiến cho con mồi không cách nào hô hấp, cuối cùng hít thở không thông mà chết, sau đó mới từ từ nuốt trọn.

Chỉ cần không để cho nó ghìm chết mình, vậy thì sẽ không bị nuốt trọn, Lỗ Đạt Mã nghĩ vậy liền làm, cả người nàng nằm ép sát xuống mặt đất. Đang lúc nàng cố gắng hết mức bảo đảm không có bất kỳ khe hở nào cùng mặt đất, như vậy nó cũng không có cách nào quấn quanh mình.

Nhưng mà, giống như nó sẽ bắt đầu cắn nuốt từ phần đuôi hoặc phần chân con mồi, đột nhiên nàng nhớ tới trong sách hình như còn đề cập tới một câu như vậy. Lỗ Đạt Mã cảm giác thật giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu, làm nàng rét lạnh thấu xương, lúc này thật sự là nhắm mắt chờ chết.

Từ lúc Lỗ Đạt Mã thét chói tai đến nghỉ biện pháp tự cứu, rồi đến khi sinh ra ý niệm tuyệt vọng, thật ra thì cũng chỉ chừng mười giây, mà Cự Mãng đã tới trước mặt.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy thật giống như đã ngủ thấy được mùi tanh hôi tản mát ra từ trong miệng Cự Mãng, trong đầu một ý niệm thoáng qua ——”Nàng sắp bị xoi tái rồi“.

Đang lúc Lỗ Đạt Mã muốn cam chịu số phận, đột nhiên một tiếng gào to đình tai như cú của mãnh thú cỡ lớn thuộc về dòng mèo vang lên. Sau đó một bóng dáng màu đen không lồ giống như bóng đêm đã nhào tới trên thân Cự Mãng, móng vuốt to lớn dày rộng hung hăng chụp lên cái đầu đang há to miệng.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương 11: Đấu với Cự Mãng.

Editor: ChieuNinh

Thình lình xảy ra biến chuyển làm Lỗ Đạt Mã đột nhiên mở mắt.

Trời ạ, đây. . . . . đó là con hắc báo, là nó đang cứu mình, Lỗ Đạt Mã tương đối xác định.

Bởi vì, không có một con báo đầu óc bình thường nào sẽ khiêu chiến kẻ địch có chiều cao nhiều hơn mình gấp năm lần, trừ phi đầu óc nó bị ngập nước.

Khi Lỗ Đạt Mã thấy đôi mắt màu tím sậm của con hắc báo thì càng chắc chắn ý nghĩ của mình, đây là con báo cho thịt mình ăn.

Ở trong thế giới thiên nhiên, ngành sinh vật học phân loại Hắc Báo cũng không phải là chủng loại vốn có, mà là trong đàn Liệp Báo (báo săn), Báo Châu Mỹ, báo vằn, báo gấm và phân đông trong chủng loại báo sẽ xuất hiện cả thể biến dị màu đen. Cho dù cha mẹ của bọn nó là chủng loại nào, chỉ cần là màu đen thì bọn họ cũng bị gọi chung là “Hắc Báo“.

Cho nên, Hắc Báo cũng không thường gặp, thậm chí là cực kỳ thưa thớt, có thể ở cùng một chỗ trong vòng hai ngày nhìn thấy hai con như vậy lại càng rất không có khả năng. Lại nói, ánh mắt của con hắc báo làm cho nàng khắc sâu ấn tượng, nàng chưa từng thấy qua động vật họ mèo to lớn nào con người lại có màu sắc là màu tím sậm sâu thẳm. Chỉ bằng vào một điểm này, thì nàng hết sức xác định, đây chính là con hắc báo “Qua đường” kia, là nó tới cứu nàng.

Chỉ là, tại sao nó lại trở lại?

Trong đầu Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, mắt cũng không còn nhàn rỗi, chăm chú nhìn trận ác đấu đang xảy ra giữa một báo và một mãnh xà ở phía trước.

Hắc báo rất thông minh, cũng không triển đấu cận chiến với Cự Mãng. Mỗi khi Cự Mãng xoay chuyển thân thể to dài, giương cái miệng to như chậu máu phát ra mùi tanh hôi đến gần đồng thời cũng mạnh mẽ đưa đầu cần về phía nó thì hắc báo cũng sẽ linh hoạt nhảy vọt lên không rồi hạ xuống sau lưng Cự Mãng, tránh thoát công kích đồng thời còn có thể cho Cự Mãng nhận lấy một kích, không cho nó có cơ hội dùng thân thể to dài quấn lên bản thân mình.

Cự Mãng liên tiếp ăn mấy lần thua thiệt, trở nên nóng nảy, khi hắc báo hạ xuống phía sau nó một lần nữa thì đột nhiên nó dùng cái đuôi to dài một quét ngang, liền đánh bay hắc báo ra xa hơn hai mét.

Lòng của Lỗ Đạt Mã trong nháy mắt liền xoắn lại, một đôi mắt chớp cũng không chớp khóa chặt ở trên người hắc báo. Chỉ thấy nó ngã xuống sau đó lập tức lăn mình một cái, tung người lên, liên tục quơ quơ đầu, giống như muốn làm cho mình tỉnh táo một chút. Lỗ Đạt Mã biết, mới vừa rồi đuôi rắn quét đầu của nó.

Cự Mãng thừa thắng xông lên, quay đầu hướng về phía hắc báo mới vừa đứng vững đánh úp tới lần nữa.

Khi hắc báo có chút chật vật tránh thoát tập kích của cự mãnh, sau khi hạ xuống thì Lỗ Đạt Mã phát hiện, chân trước bên phải của hắc báo hẳn là bị thương, lúc nó mới vừa rơi xuống đất chỉ có ba cái chân dùng sức, chân trước bên phải chỉ điểm nhẹ.

Cự Mãng cũng học thông minh, đợi hắc báo hạ xuống phía sau nó, nó cũng không nghiêng đầu, mà là trực tiếp vung cái đuôi lên quất tới hắc báo.

Trải qua mấy lần như vậy, hắc báo bởi vì bị thương mà thể lực rõ ràng chống đỡ hết nổi, có chút mệt mỏi ứng phó, dần dần rơi xuống hạ phong, càng ngày càng không có sức đánh trả.

“Phải giúp nó!” Cái ý niệm này thoáng qua ở trong đầu Lỗ Đạt Mã, nàng liền hành động.

Người xưa thường nói: xà đánh bầy tắc. Lỗ Đạt Mã tự biết mình với không tới “Bầy tắc” của cự mãng, nhưng mà, nàng có thể giúp hắc báo giương đông kích tây, nhiễu loạn tâm của nó.

Nàng nhặt lên bên cạnh tất cả những thứ có thể ném đều đánh tới thân thể cự mãng, quá nhiều sự phán đoán của nó.

Giống loài họ rắn này thật ra thì cũng rất khổ sở, thị giác gần như bằng không, chỉ bằng cảm ứng li ti thật nhỏ trong không khí truyền lại sự chuyển động chân động, mùi cùng với nhiệt độ, từ đó phán đoán hoàn cảnh chung quanh.

Khi Lỗ Đạt Mã một phen trộn lẫn vào, phản ứng của cự mãng rõ ràng trở nên chậm lụt.

Hắc báo mượn cơ hội mảnh liệt đánh trả về phía Cự Mãng một lần, một cú nặng nhất hạ xuống, Lỗ Đạt Mã lập tức nhìn thấy thấy nó từ phần lưng Cự Mãng cứng rắn kéo xuống một khối da thịt.

Cự Mãng bị đau thì hoàn toàn cuồng bạo, cái đuôi lớn liều mạng quét loạn chung quanh, miệng rắn mở lớn cũng cắn xé lung tung tất cả thứ gì nó có thể cắn được.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, đây quả thực chính là điên cuồng lần cuối cùng. Đang lúc nàng chỉ ngây ngốc nhìn một màn trước mắt này, thì nguy hiểm cũng đang đánh tới về phía nàng.

Cự Mãng quay đầu há to miệng, lướt gió trong nháy mắt đã đến trước mặt nàng. Lỗ Đạt Mã ngớ người, chỉ sững sờ nhìn cái miệng to như chậu máu quay đầu chụp xuống tới, trong đầu trống rỗng, sau đó thì trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh. . . . .

Thời điểm Lỗ Đạt Mã tỉnh lại lần nữa thì phía chân trời đã thấy màu trắng bạc.

Nàng ngồi dậy, chuyện thứ nhất nàng làm là sờ cái mũi của mình, ừ, lỗ mũi vẫn còn, nói cách khác, mình còn sống. Đồng thời Lỗ Đạt Mã cũng rất buồn cười động tác và ý tưởng của mình, cái này có được từ khi nàng còn bé, lời bà nội đã từng nói với nàng rằng: “Con người nếu đã chết thì con không sờ được mũi của hân.” Lúc ấy Lỗ Đạt Mã nhỏ nhỏ đã tin và cho là thật, cho tới khi trưởng thành, biết rõ là giả nhưng vẫn là trầm hay không bằng quen tay (thói quen).

Xác định mình còn sống, Lỗ Đạt Mã bắt đầu tìm kiếm ở giữa một mảnh hỗn độn.

Ở bên cạnh cái đầu Cự Mãng gần như là nát vụn, Lỗ Đạt Mã thấy được hắc báo.

Nàng liền lẩn một vòng đi qua, tay có chút phát run đưa về phía hắc báo, lúc này không phải sờ lỗ mũi mà là dò xét hơi thở.

Vành mắt Lỗ Đạt Mã đỏ ngầu, chớp mũi ê ẩm, từng giọt nước mắt lớn rơi thẳng xuống mặt đất, vỡ vụn ra.

Hơi thở ấm áp lại nhẹ nhàng quét qua đầu ngón tay của nàng.

Còn sống, thật tốt quá, nó còn sống!

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Chương 12: Hắc báo cười châm biếm người.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã lau nước mắt, bắt đầu kiểm tra thân thể hắc báo.

Đập vào mắt chính là vết thương dài đến một thước ở trên phần lưng, cũng may bị thương cũng không sâu, chỉ rách ngoài da, lúc này miệng vết thương chảy ra máu đã động lại kết vảy. (1 xích = 1 thước = 1/3 mét, đây là đơn vị đo chiều dài của TQ)

Kế tiếp Lỗ Đạt Mã đi kiểm tra chân trước bên phải của hắc báo, nàng nhớ đêm qua lúc nó đối đầu cùng Cự Mãng chân trước bên phải gần như không cách nào dùng sức.

Nàng tốn sức ôm đầu và chân trước bên trái của hắc báo, xoay chuyển qua phía ngược lại, lộ ra chân trước bên phải bị đặt ở dưới người.

Lỗ Đạt Mã nhẹ nhàng bóp dọc theo cái chân to lớn của nó bắt đầu từ móng vuốt từng chút từng chút hướng lên, nàng muốn trước tiên kiểm tra xem có

chỗ xương bị gãy hay không. Liên tục bóp tới chỗ giáp vai cũng không cảm thấy có tình huống sai sót, Lỗ Đạt Mã yên lòng, nắn cốt nắn xương gì đó nằng thật không biết.

Chuẩn bị kiểm tra những địa phương khác thì ánh mắt Lỗ Đạt Mã đảo qua, nằng phát hiện bên trong vai phải của hắc báo có một vết thương đã được xử lý qua. Đó là một vết thương cũ, nhưng mà chưa có khỏe hoàn toàn, đem qua vào lúc kịch liệt độ sức với cự mãng lại bị xé rách.

Lỗ Đạt Mã nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng vết thương, nằng có chút kỳ quái, miệng vết thương hình tròn, phía trên còn có thể thấy một chút than tro còn lưu lại. Chuyện này. . . . . Đây rõ ràng là đáng về vết thương ngày hôm qua nằng xử lý qua giúp cho Dã Nhân huynh mà, làm sao sẽ xuất hiện ở trên người của hắc báo? Mà một vị trí lại cực kỳ tương tự. Trùng hợp sao? Chỉ là, trùng hợp này cũng quá. . . . .

Dã Nhân huynh ở đâu rồi? Đột nhiên Lỗ Đạt Mã nhớ tới, ngẩng đầu nhìn về phía đông cỏ. Nơi đó là một mảnh hỗn độn, tất cả đều là cỏ khô tán lác, nào còn có về là đồng cỏ khô gì chứ, lại càng thêm không thấy bóng dáng của Dã Nhân huynh, hẳn lại biến mất không thấy không giải thích được.

Dã Nhân huynh? Hắc báo? Có như thế nào thì trong suy nghĩ của Lỗ Đạt Mã cũng không thể đánh đồng động vật dòng họ mèo họ lên ngang bằng với Dã Nhân huynh.

Hắc báo nằm trên mặt đất phát ra một tiếng nhỏ nhẹ “Ồ ỉ ỉ nhai”, đã thành công kéo suy nghĩ của Lỗ Đạt Mã về.

Nằng nhanh chóng rửa sạch vết thương cho hắc báo, lại từ trong tro bụi đồng lửa đã tắt lấy chút than tro đắp lên giúp nó.

Đội nằng xong hết những thứ này thì mới phát hiện, hắc báo đã tỉnh táo, một đôi con ngươi tinh mạch màu tím sẫm đang không hề chớp mắt nhìn nằng chăm chú.

Lỗ Đạt Mã vừa muốn cười một tiếng “Hắc hắc” với nó, chợt lấy tay che miệng, lộ ra hàm răng với động vật họ mèo thì chính là đang biểu hiện không thân thiện.

Trải qua chuyện kinh hồn đêm qua, Lỗ Đạt Mã đã không có e ngại đối với con báo đen này, ngược lại sinh ra một loại thân cận.

Hắc báo không có lên tiếng, nó chỉ dùng cái đuôi lông đen như nhưng có chiều cao không sai biệt lắm với Lỗ Đạt Mã vòng lên cánh tay của nằng, còn cọ xát hai cái.

Lỗ Đạt Mã gờ tay lên xoa xoa cái đầu có đầy lông của nó, hắc báo liền lại nhắm mắt ngủ, có thể thấy được một phen ác đầu đêm qua làm nó cực kỳ mệt mỏi.

Hắc báo ngủ, nhưng Lỗ Đạt Mã không thể nhàn rồi, nằng phải “Xây dựng lại gia viên”.

Dọn dẹp mặt đất, góp nhặt sương sớm, đốt lên đồng lửa. Về phần thức ăn, Lỗ Đạt Mã nhìn thì thể cự mãng, ừ, chính là người rồi.

Cự Mãng dài mười thước, thời điểm Lỗ Đạt Mã thấy rõ thì rất là khiếp sợ, đem qua tầm mắt không nhìn rõ được, chỉ thấy đầu nó rất lớn, biết nó nhất định không nhỏ, nhưng cũng không ngờ là khổng lồ như thế. Cái đầu bị hắc báo gần như cắn nát mơ hồ có thể nhìn ra có bướu thịt như cái mũ nhô ra, nên “Xà linh” không nhỏ, dùng lời để nói thì: “Cự Mãng này sắp thành tinh”. (“Xà linh”: tuổi thọ)

Chỉ có điều, vào lúc này Lỗ Đạt Mã không có thời gian quan nó có thành tinh hay không, nằng phải nghĩ biện pháp cắt thịt, ách. . . . . sai, là dọn dẹp. Nằng phải nghĩ biện pháp dọn dẹp “Sạch sẽ” Cự Mãng rồi mới nướng ăn được.

Chớp mắt một cái, Lỗ Đạt Mã liếc tới xương thú ngày hôm trước hắc báo ăn còn dư lại, chính là nó. Từ trong một đồng xương thú nằng tìm một cây cầm vừa tay, dùng sức mài ở trên tảng đá lớn. Nhưng mà, trong một lát liền khiến xương thú trở nên bén nhọn như đao thì đó là không thể nào, Lỗ Đạt Mã khoa tay múa chân cả nửa ngày, cũng không cách nào đạt tới hiệu quả lột được da rắn ra.

Cách đó không xa hắc báo vốn nên ngủ, lúc này lắc lư đứng lên, đi tới.

Nháy mắt mấy cái về phía Lỗ Đạt Mã, từ trong cổ họng của nó phát ra tiếng thờ dặc giống như một loại tiếng cười, cùng lúc sử dụng cái đuôi thật dài quấn lấy cánh tay Lỗ Đạt Mã như là kéo đi. Nó nghiêng người lên trước, đưa ra móng nhọn chân trước, chỉ nhẹ nhàng một cái thì một vết cắt dài từ phần lưng cự mãng kéo lê một cái dài đến ba thước. Lại dùng miệng cắn chặt lại dùng sức phối hợp với chân trước, rất nhanh, một tấm da rắn lớn liền bị nó kéo xuống.

Trên miệng ngậm da rắn, hắc báo hé nửa mí mắt nhìn Lỗ Đạt Mã, trong cổ họng lại phát ra tiếng thờ dặc tương tự như cười. Lỗ Đạt Mã hiểu, đây là nó đang chê cười mình.

Một con hắc báo lại cười châm biếm người, Lỗ Đạt Mã từ lúc mới đầu thì ngẩn người, khó có thể tưởng tượng, rồi đến thật xấu hổ, cảm giác mình vô dụng, cuối cùng là tức giận muốn lật bàn.

Đậu đen rau giá (coi như tiếng chửi tục), có móng vuốt thì rất giỏi sao, lột được da rắn thì trâu á..., Hừ!

Được rồi, cái thứ móng vuốt này mình không có. Một con báo sẽ lột da là rất trâu bò.

Lỗ Đạt Mã quyết định không tranh chấp so đo với một con mèo bị thương.

Nàng dùng “Cốt đao” mình mài nửa ngày mà vẫn cùn muốn đòi mạng từ chỗ hắc báo lột da cắt xuống từng khối từng khối thịt cự mẫm. Dùng xem cự mẫm da thật dày rắn chắc, ngược lại thịt mẫm xà tươi mới. Lỗ Đạt Mã dùng cành nho đại xuyên qua thịt cự mẫm thành chuỗi rồi giơ lên nướng trên đồng lửa.

Mà hắc báo vẫn còn đang làm công việc lột da cho Cự Mẫm.

Khi thịt rắn tươi non tăn ra mùi thơm thịt nướng tràn ngập trong không khí thì hắc báo chịu đựng không được hấp dẫn, dừng lại công việc lột da trong tay, bước đi thong thả đến cách đồng lửa chừng một thước xa dùng chớp mũi màu đen ra sức ngửi.

Lỗ Đạt Mã nhìn hắc báo tham ăn một cái, đưa xâu thịt nướng chín đặt vào khố miệng thổi thổi, sau đó nhẹ nhàng cắn một ngụm nhỏ.

Ừm! Mùi vị thật thơm. Thịt rắn bị hơi lửa đốt làm cho vỏ ngoài có chút vàng và giòn, nhưng bên trong nước thịt thơm ngon. Mặc dù không có đề gia vị gì vào, lại làm nó thể hiện một mùi thơm nguyên thủy ra, chỉ là có chút tanh nhưng mà không ảnh hưởng tới mùi vị của nó, khó trách mọi người liệt nó vào món ăn quý và lạ trên bàn, thật sự là: “Ngoài khét trong sống, hàm răng lưu hương”.

Lỗ Đạt Mã không để ý bị bỏng miệng, lại liên tiếp cắn hai cái.

Mà hắc báo hết sức trông mong thềm thường đứng ở cách đó không xa, muốn tiến lên rồi lại e ngại đồng lửa, không thể làm gì khác hơn là nửa ngồi nửa nghiêng ở một bên vừa giương mắt trông mong nhìn Lỗ Đạt Mã. Thình thoảng đưa ra đầu lưỡi to màu hồng liếm liếm đầu mũi và môi trên của mình.

Lỗ Đạt Mã nhìn trộm nhìn hắc báo, trong lòng thầm dễ chịu, hừ, để cho nguoi cười nhạo ta đi, thềm ăn đi, cũng không cho nguoi ăn.

Mất nhìn Lỗ Đạt Mã đã ăn xong hai chuỗi thịt rắn nướng, hắc báo có chút không ngồi yên, nó đứng lên thử thăm dò đi về phía trước hai bước.

“Đôm đốp!”

Đồng lửa phát ra một tiếng giòn vang, hắc báo lại lui về thật nhanh.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13: Tiểu Báo làm nũng.

Editor: ChieuNinh

Hắc báo dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lỗ Đạt Mã, từ trong cổ họng phát ra âm thanh “Ồ oa oa” rất nhẹ, lộ ra ý vị đáng thương như vậy.

Nó dùng sức ba chi, chân trước bên phải chạm đất nhẹ một chút, từ từ nằm xuống. Nâng lên cái đầu lông mềm đen như nhung, nháy mắt với Lỗ Đạt Mã, nét mặt kia giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã ảo não, tối hôm qua hắc báo vì cứu mình mà bị thương. Vào lúc này chỉ vì chuyện nó cười mình mà bỗng dưng lại giận dữ với nó, dùng thức ăn nó thềm mà trả thù nó, Lỗ Đạt Mã cảm giác mình quá không phúc hậu, thật không có lương tâm.

Nàng cầm chuỗi thịt cự mẫm, nướng xong thổi thổi, giơ lên phía trước hắc báo.

Con nguoi hắc báo đang âm thầm xuống trong nháy mắt lóe lên sáng rõ, đầu tiên là nó dùng mũi ngửi một cái, lại đưa đầu lưỡi liếm liếm, sau đó giương mắt nhìn Lỗ Đạt Mã, giống như mang theo một chút thận trọng lấy lòng. Nhận lấy xâu thịt từ trong tay Lỗ Đạt Mã xong thì dùng móng vuốt lớn đè lại nhánh cây xuyên thịt, ăn liên tục từng miếng từng miếng.

Lỗ Đạt Mã cầm xâu thịt còn dư lại trong tay thả vào bên cạnh hắc báo, mới vừa rồi ăn hai xâu nàng đã có cảm giác no bụng, quyết định đi qua sắp xếp xử lý lại thịt cự mẫm được Tiểu Báo lột hết da một chút. Đây là thức ăn trong mấy ngày sắp tới của nàng và hắc báo, phải nghĩ biện pháp bảo vệ thật tốt.

Lỗ Đạt Mã cắt thịt cự mẫm thành từng miếng mỏng, lấy nhánh nho đại được nàng tước sạch sẽ xuyên lại thành chuỗi, đặt ở bên ngoài đồng cỏ phơi khô.

Hắc báo ăn sạch que thịt nướng, cũng không có no bụng, thấy Lỗ Đạt Mã đang bận rộn, tựa như ngưng ngừng quấy rầy nàng, xoay người cắn một miếng thịt cự mẫm còn sống mà gặm. Gặm hai cái thì ngẩng đầu nháy nháy con mắt với Lỗ Đạt Mã, cũng phát ra một tiếng “Ồ ồ” làm bộ đáng thương, vô cùng nhẹ, lại lộ ra uất ức như vậy.

Huyền não đến nỗi Lỗ Đạt Mã cảm giác giống như mình đang bắt nạt đứa bé, nàng bĩu môi, cắt lấy một miếng thịt to nâng lên trên đồng lửa bắt đầu nướng.

Hắc báo thấy hành động của Lỗ Đạt Mã, giống như phát ra tiếng cười thờ dốt, nhắm lại đôi mắt màu tím sẫm, lúc mở ra một lần nữa giống như hạ xuống quyết tâm lớn, thận trọng di chuyển đi tới đứng ở bên đồng lửa Lỗ Đạt Mã nướng thịt.

Mỗi khi nghe được đồng lửa đang cháy thỉnh thoảng phát ra một tiếng “đôm đốp”, nó đều thoáng run rẩy một cái, dừng bước lại, một đôi mắt màu tím sẫm tập trung nghiêm túc quan sát đồng lửa, xác định không có nguy hiểm, lại đi về phía trước. Quãng đường chừng một mét lại khiến nó cảm giác đi vạm dậm trường chinh.

Lỗ Đạt Mã nhìn dáng vẻ run rẩy lại cẩn thận từng ly từng tí của nó rất không phúc hậu mà cười trộm.

Cuối cùng hắc báo đi tới bên người Lỗ Đạt Mã, nó nằm xuống, phát ra “Ô oa oa” một tiếng, nháy mắt đưa tới chú ý của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã giả bộ không nghe thấy.

Hắc báo phát ra một tiếng “Ô oa oa” lần nữa, đồng thời dùng cái đầu cứng cứng chân Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã vẫn như cũ không để ý tới nó.

Chỉ thấy hắc báo vươn cái đuôi thật dài của nó giữ chặt cánh tay Lỗ Đạt Mã đang nướng thịt, nhẹ nhàng lắc bên trái lắc sang phải, giống như đứa bé đòi đồ ăn vặt. Trong con ngươi ướt át dần hiện ra ánh sáng lấp lờng, lại bị đồng lửa phát ra một âm thanh “đôm đốp” vang lên, bị dọa giật mình một cái.

Bộ dạng nũng nịu như thế, thật sự là làm Lỗ Đạt Mã không thể chống đỡ được, nằng co rút khóe mắt, kéo xuống một khối thịt chín đang nướng trên lửa, vút thật nhanh xuống trước mặt hắc báo, meo cái con mèo, thật nóng! Đưa ngón tay ngậm vào trong miệng mút mút, lại lấy ra thối thối, mới cảm thấy khá hơn chút.

Hắc báo không có lập tức ăn thịt, mà là nhìn một loạt động tác của Lỗ Đạt Mã, sau đó đưa ra chân trước bên trái đã thu hồi móng nhọn, đẩy mấy ngón tay bị phỏng của Lỗ Đạt Mã đến trước mặt, lộ ra đầu lưỡi, từ trong cổ họng nhẹ giọng phát ra “O o”, giống như đang nói “Liếm liếm liền hết đau”.

Lỗ Đạt Mã rút ngón tay về, vỗ nhẹ cái đầu của nó nói: “Ăn đi, không đau!”

Hắc báo giống như nghe hiểu, cúi đầu im lặng ăn.

Lỗ Đạt Mã vừa nướng, vừa cắt rìa thịt nướng xuống đút cho hắc báo ăn.

“Dạ!”

Khi Lỗ Đạt Mã đang cắt xuống một miếng thịt nướng thả vào trước mặt hắc báo thì đột nhiên khẽ gọi.

Hắc báo ngẩng đầu, nhìn sang Lỗ Đạt Mã, lại cúi đầu ăn tiếp.

“Về sau ta thì gọi ngươi là ‘Dạ’ có được hay không?”

Lỗ Đạt Mã xoa xoa cái đầu hắc báo từ nói.

Hắc báo ngẩng đầu lần nữa.

“Dạ, tên của ngươi.” Lỗ Đạt Mã nhìn ánh mắt của hắc báo nói.

Hắc báo “Ô” một tiếng, giống như là đồng ý, tiếp tục cúi đầu im lặng ăn.

Lỗ Đạt Mã cười.

Cái tên Dạ này rất thích hợp với nó, nhớ lại tối hôm qua, nó như một tia chớp màu đen, ở dưới màn đêm che giấu sự dũng mãnh, mau lẹ, cơ trí.

Mỗi một lần Lỗ Đạt Mã cho nó một miếng thịt, thì kêu nó một tiếng “Dạ”.

Hắc báo cũng không ngại phiền toái, mỗi lần đều là tốt tính khi ngẩng đầu nhìn Lỗ Đạt Mã “Ô” một tiếng, giống như là đang trả lời.

Bộ dáng kia căn bản không giống như dã thú hung mãnh, mà ngược lại thật giống với một con mèo bụi được nuôi trong nhà.

“Dạ! Ta tên là Đạt Mã, Đạt Mã.” Khi hắc báo ngẩng đầu lần nữa, Lỗ Đạt Mã chỉ vào lỗ mũi của mình, nhìn về phía nó lặp lại tên tuổi bản thân.

“Ô oa” hắc báo chớp chớp đôi mắt đen lúng liếng đáp lại.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 14: “Giở trò lưu manh”.

Editor: ChieuNinh

Ăn uống no đủ, hắc báo lăn một vòng ngay tại chỗ, sau đó lộ ra đầu lưỡi to lớn màu hồng bắt đầu liếm láp thân mình, dọn dẹp vệ sinh cá nhân.

Lỗ Đạt Mã thì nóng lòng mài ra một thanh cốt đao.

Một là, ở cái thế giới này cuộc sống cần phải có công cụ; hai là, có cốt đao trong tay, ít nhiều gì trong lòng nàng có chút cảm giác an toàn không phải sao.

Lỗ Đạt Mã vừa mài cốt đao, vừa suy nghĩ, vì có thể sinh tồn được ở cái thế giới này, nàng cần cái gì.

Mấy ngày trước không phải Lỗ Đạt Mã không nghĩ, mà là dưới tình huống cũng không có sự bảo đảm về an toàn và thức ăn, nàng thật không có tâm tình cũng càng không có cơ hội mà nghĩ, mỗi ngày chỉ suy nghĩ đi nơi nào tìm cái gì no bụng cùng với làm sao có thể không bị dã thú ăn no bụng.

Hôm nay có hắc báo ở bên người, đứng nhìn nó cũng là một dã thú, nhưng mà quả thật trong lòng Lỗ Đạt Mã cũng không giải thích được lại có nhiều hơn một phần cảm giác an toàn.

Chỉ là, trong lòng Lỗ Đạt Mã cũng rõ ràng, con báo cũng không phải là kiểu động vật quần cư, lại càng không bàn về hắc báo, nó giống như là cô độc hành hiệp một mình trong bóng đêm. Sớm muộn gì cũng có một ngày, hắc báo sẽ rời nàng mà đi, chẳng qua nó vốn là một người, ách. . . . . không, một con báo, có cuộc sống tự do. Cho nên, nàng nhất định phải thừa dịp thời điểm hắc báo còn ở bên cạnh thì phải nghĩ hết đủ mọi cách để cho mình mạnh mẽ lên. Cho dù có một ngày không có hắc báo, nàng cũng có thể một mình sinh tồn được.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã tính toán cho cuộc sống ngày hắc báo rời đi.

Vết thương trên người hắc báo thật nặng, mà lực khôi phục lại mạnh đến nỗi kinh người, mới qua có năm ba ngày thì vết thương trên người nó có thể khỏi hẳn, đến lúc đó cũng chính là ngày nó rời khỏi chứ? Nói cách khác, mình còn nhiều nhất cũng có thời gian năm ngày.

Nàng nhất định phải hoạch định thật tốt, lợi dụng triệt để có “Hộ vệ” trong mấy ngày nay.

Đầu tiên, nàng phải có vũ khí vừa tay, tỷ như cốt đao nàng đang mài.

Tiếp theo, nàng phải có một cái nơi ở ẩn thân tốt hơn, trên thảo nguyên rộng lớn, có lẽ là không có sơn động các loại rồi. Phiến rừng cây nhỏ dại lần trước gặp phải ngựa sừng trâu cũng không tệ lắm, có thể ẩn thân được, lại có thức ăn, có lẽ còn có thể lợi dụng bụi cây thấp dựng một “Phòng ốc” che gió che mưa. Lỗ Đạt Mã quyết định, chờ hắc báo đi, nàng liền dời đến nơi nào đấy. Ủ, nàng còn có thể đào hai cái bẫy rập, hai cái lồng để bắt dã thú ăn cỏ gì đó, thịt cũng có, không tệ, không tệ.

Lỗ Đạt Mã đắm chìm trong sự tưởng tượng đẹp đẽ nàng có nhà ở, có thịt ăn.

Lúc này hắc báo làm xong “vệ sinh cá nhân”, thông thả nhàn nhã bước tới trước người Lỗ Đạt Mã. Ngồi xồm xuống, nửa hí con mắt mèo màu tím sẫm, rất tò mò nhìn Lỗ Đạt Mã cầm khúc xương to không ngừng mài lại mài.

Vào lúc này là thời gian giữa trưa trên thảo nguyên, ánh mặt trời nóng hừng hực chiếu thẳng tấp xuống. Tuy nói có đồng cỏ chống đỡ, lại vẫn như cũ không che chắn được hết phần nóng ran kia.

Trên cái trán, thái dương, chóp mũi của Lỗ Đạt Mã đều có mồ hôi hột rịn ra, mồ hôi theo cổ chậm rãi mà chảy xuống, trượt vào ngực, thấm vào trong khăn tắm Lỗ Đạt Mã làm y phục mặc.

Nâng cánh tay lau một cái chỗ mồ hôi hột chảy xuống mí mắt, Lỗ Đạt Mã hướng về phía hắc báo đang đứng ở trước mặt mím môi cười “Hắc hắc” một tiếng. Không phải nàng muốn làm thực nữ, mà là động vật họ mèo chỉ có thời điểm ra vẻ địch ý mới sẽ lộ hàm răng ra ngoài, cho nên, Lỗ Đạt Mã rất là “nhập gia tùy tục” cười không lộ răng rồi.

Lúc này hắc báo làm ra một cái hành động làm Lỗ Đạt Mã không thể chống đỡ được.

Nó đưa cái đầu lên trước thăm dò một chút, đưa ra đầu lưỡi dày rộng mà mà mọc đầy xương gai thô ráp nhẹ nhàng liếm cái trán Lỗ Đạt Mã, sau đó là gò má, theo cổ lại dời đi hướng xuống 34 C đang quấn khăn tắm. . . . . (34C: kích thước của ngực phụ nữ, ý cũng nói là ngực.)

Lỗ Đạt Mã tròn tròn cặp mắt, nó. . . . . nó lại đưa ra móng trước mà đi gạt bỏ khăn tắm của nàng, có ý đồ kéo “cái khó” của nàng xuống.

Lỗ Đạt Mã không bình tĩnh rồi, đầu đen rau giá, lại bị một con hắc báo giống đực “Vô lễ” rồi. Người hỏi tại sao nàng biết đây là con báo đực mà không phải là giống cái? Ách. . . . . Mới vừa rồi thời điểm hắc báo dọn dẹp vệ sinh cá nhân, Lỗ Đạt Mã không cẩn thận liếc tới nơi nào đó có hai “kích thước

khả quan” tròn tròn.

Nàng một tay níu lấy khăn tắm trên ngực đã bị nông rộng, một tay đẩy đầu hắc báo ra.

“Đạ, lưu manh!” Lỗ Đạt Mã mặt đen lại vội vàng ngăn cản, giọng điệu khó tránh khỏi mang theo nôn nóng.

Không thể không nói, hắc báo là một gia hỏa cực kỳ có linh tính thông minh, cảm thấy Lỗ Đạt Mã không vui vẻ thì dừng sờ ngừng lại, một cái móng vuốt còn duy trì tư thế đặt tại ngực trái của Lỗ Đạt Mã.

Con người màu tím sẫm chớp chớp nhìn Lỗ Đạt Mã, sau đó liền tròn tròn. Nó nghiêng đầu một chút, từ trong con người lộ ra vẻ vô tội, có vẻ như khó hiểu, nó tốt bụng dọn dẹp vệ sinh, liếm mồ hôi giúp Lỗ Đạt Mã, tại sao nàng lại không vui.

Lỗ Đạt Mã quyết định không nhìn đôi mắt nhỏ bị thương làm nũng của nó, giơ tay lên đẩy móng vuốt lớn của nó ra.

“Lấy móng vuốt ra, không cho để đây, lưu manh, biết không?”

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nó đang di chuyển móng vuốt dày rộng to lớn, cái “móng heo” kia hình như lại dùng lực đè lên bộ ngực của mình.

Đậu đen rau giá, thật sự là đang “Giờ trò lưu manh”. Lỗ Đạt Mã có thể xác định, hắc báo là cố ý, bởi vì ở trong con người tròn tròn đó nàng thấy được ánh mắt hiếu kỳ mờ ảo, cùng với từ trong cổ họng hắc báo phát ra một tiếng “Ồ?”, âm điệu nâng cao, nàng không có nghe lầm.

Hắc báo lại nhún hai cái ở trước ngực Lỗ Đạt Mã, sau đó tự giác lấy cái “móng heo” của nó ra, cũng giương mắt nhìn nàng, phát ra hai tiếng “Oa oa ô?” Lâm như đang nói “Thật mềm?”

Lỗ Đạt Mã đầu đầy hắc tuyến, nê mã (chửi tục), nàng đây là bị vô lễ sao? Bị một con hắc báo vô lễ sao?

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 15: Gãi ngứa.

Editor: ChieuNinh

Thật ra thì Lỗ Đạt Mã hiểu lắm rồi.

Anh Hắc Báo thật sự là một con Tiểu Báo tốt “nhiệt tình, chính trực”.

Thử nghĩ một chút, thiếu hụt nguồn nước, đừng nói là tắm, từ lúc bị thống bị xuyên qua, Lỗ Đạt Mã ngay cả mặt cũng không có rửa. Lại ngày ngày mò nắm lẫn lộn ở trong đồng cỏ rác, nồi lửa nướng thịt, trên mặt mũi này mà có thể sạch sẽ được thì mới là gặp quý đấy.

Lúc này cái mũi cái miệng của nàng đều đen, hơn nữa mới vừa rồi nàng đổ một tầng mồ hôi, thì hoàn toàn là cái mặt mèo hoa, kết hợp với đầu tóc lung tung lộn xộn, ách. . . . . Hình tượng này, quá hiện đại rồi. May mắn bên người nàng không có thứ đồ vật là gương, nếu không Lỗ Đạt Mã thấy hình tượng hiện tại của nàng, đoán chừng có thể đập đầu xuống đất.

Cho nên, lúc ban đầu hắc báo là thật tâm dọn dẹp vệ sinh cá nhân giúp Lỗ Đạt Mã, khi nó “dọn dẹp” đến trước ngực Lỗ Đạt Mã thì bị hai luồng căng phồng gì kia hấp dẫn.

Tối hôm qua bị Cự Mãng thương tổn sao, sưng lên? —— đây là độc thoại ở trong lòng của hắc báo.

Phải xem xem, bị thương phải trị. —— đây vẫn như cũ là độc thoại ở trong lòng của hắc báo.

Vì vậy, hắc báo đưa ra “móng heo” hướng về phía 34C hết sức khả quan của Lỗ Đạt Mã. . . . .

Xem như nhìn thấy Lỗ Đạt Mã giống như là sinh khí dồi dào không có chuyện gì, hắc báo có chút ngoan ngoãn đi bộ qua một bên nằm xuống, cảm đặt trên chân trước to lớn, hai cái lỗ tai hơi tròn khểnh về phía sau. Một đôi con người màu tím sẫm khép hờ nhìn đồng nhìn tây, cuối cùng cũng rơi vào trên người Lỗ Đạt Mã, sau khi nhìn mấy lần thì rất nhanh lại dời đi lần nữa.

Mà Lỗ Đạt Mã thì sao, nàng quyết định bỏ qua nhạc đệm lúng túng này, không muốn so đo với con hắc báo ngu ngốc kia. Nàng ngồi ở chỗ đó rất nghiêm túc mài “cốt đao”. Cho đến khi hai cánh tay mệt mỏi đến không giơ lên nổi, mới ngừng tay lại.

Giờ “cốt đao” lên nhìn một chút, gọt đầu một cái, ừ, lúc này bộ dáng có chút giống như đao, ít nhất có vài phần nhìn qua giống “Lưỡi đao” rồi. Lỗ Đạt

Mã tìm nhánh cây nho dại có chút thô to, vung lên cốt đao mới ra lò, chém gọt hai cái, hiệu quả tốt hơn so với trong tưởng tượng của mình.

Nhìn nhánh cây trở nên bén nhọn, Lỗ Đạt Mã có suy nghĩ mới. Tương lai đời “Nhà” đến rừng cây nho dại, nàng có thể đào một vòng chiến hào vây quanh “Phòng ốc” của mình, bên trong phân bố nhánh cây bén nhọn như vậy, vừa có thể phòng mãnh thú bảo vệ an toàn của mình, lại có thể làm bấy rập, bắt những dã thú rơi vào trong đó.

Có dã thú, thì có da thú, như vậy nàng có thể nghĩ biện pháp làm y phục.

Từ bên trong một thanh cốt đao, Lỗ Đạt Mã hình như thấy được cuộc sống nguyên thủy com no áo ấm hạnh phúc của mình.

Con người chính là như vậy, khi người thấy được hi vọng, làm cái gì cũng tràn đầy năng lượng.

Lúc này Lỗ Đạt Mã liên tục hỗn độn trong mấy ngày đầu cũng trở nên linh hoạt hơn.

Nàng tự hỏi bản thân bước tiếp theo muốn làm cái gì.

Y phục cũng cần, khăn tắm còn có thể chấp nhận, trừ màu trắng biến thành màu xám tro ra, chất lượng vẫn là rất tốt, tuy bị cọ xát rách mấy lỗ nhỏ ở ngoài, vẫn có thể che kín thân thể.

Nhìn chân của mình hiện đầy vết thương, bây giờ nàng khăn cấp cần một đôi giày, mỗi ngày ngồi ở trước đồng lửa từ lòng bàn chân bốc mùi ra bên ngoài cảm giác thật sự không phải thói nát bình thường.

Nói đến giày, Lỗ Đạt mã nhớ lại con Cự Mãng kia, da của nó dày mà bền chắc, nếu như xử lý một chút có thể làm đôi giày thật tốt.

Lỗ Đạt Mã đứng dậy, đi lấy da Cự Mãng, ánh mắt trong lúc vô tình quét qua hắc báo ở một vãnh tai hí mắt len lén nhìn nàng, trong ánh mắt kia mang theo chút uất ức, lộ ra chút bị thương.

Lỗ Đạt Mã đột nhiên nhớ tới, mới vừa quá chuyên tâm làm việc nên quên mất hắc báo rồi. Từ lúc thái độ của nàng nghiêm nghị xua đuổi Tiểu Báo tránh sang một bên sau đó lại không để ý đến nó, ách. . . . . Không phải là không có quan tâm tới, mà căn bản là quên mất tiêu rồi.

Động vật cũng có tình cảm, tại sao nàng có thể bỏ quên cảm nhận của hắc báo nha, một con mèo lớn làm sao sẽ “Giờ trò lưu manh” đây.

Lỗ Đạt Mã mím môi cười một tiếng “Hắc hắc” với hắc báo rồi đi tới, duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp lỗ tai tròn tròn của nó nghiêng về phía sau. Hắc báo rên lên một tiếng, lỗ tai run lấy bầy, xoay đầu về phía khác.

Ách. . . . . Đây là đang phát cẩu rồi hả?

Dễ dàng nữa đi, ai kêu mới vừa rồi thái độ của mình không tốt lắm chi. Lỗ Đạt Mã cố gắng nhớ lại sở thích của mèo. Nghĩ đến đối với “mèo bụi” như hắc báo chắc là cũng có tác dụng, liền đưa tay gỡ gỡ sau cổ của nó. Hắc báo “Ừng ực” một tiếng, mà vẫn khó chịu nghiêng đầu.

Tính tình còn không nhỏ, Lỗ Đạt Mã nhú mày.

Nàng quyết định dùng “Đòn sát thủ” khi còn bé dụ dỗ con mèo nhỏ, đưa tay dòi tới chỗ dưới cằm hắc báo, như có như không gỡ một cái.

Mới đầu hắc báo còn không được tự nhiên ưỡn ẹo vắn đầu sang hướng khác, cũng không tới một lát sau thì hơi híp mắt lại đắc ý bắt đầu ngáy khò khè rồi.

Lỗ Đạt Mã hài lòng cười, chuyện nhỏ, không cần biết là mèo nhỏ mèo lớn gì bản cô nương cũng ăn hết.

Cảm thấy đã dụ dỗ được Tiểu Báo không sai biệt lắm, Lỗ Đạt Mã quyết định tiếp tục “đại kế làm giày” của nàng.

Rút tay về, vỗ vỗ đầu hắc báo nói: “Phải ngoan nha, không được tức giận, ta phải tiếp tục công việc á.” Rồi đứng lên chuẩn bị đi làm việc.

Ai ngờ, mới vừa đứng lên, lại bị hắc báo dùng cái đuôi thật dài của nó vòng chặt eo nàng, lại lôi trở về.

Hắc báo đưa ra cái chân trước bên trái lay cánh tay Lỗ Đạt Mã, nâng cằm, lười biếng khế hờ con người, ý kia chính là kêu Lỗ Đạt Mã tiếp tục gỡ.

Lỗ Đạt Mã hứng thú ngồi xuống, gỡ gỡ cái cằm ngứa lên của nó, sau đó xoa xoa lỗ tai tròn tròn của nó nói: “Không gỡ nữa, phải làm việc.”

Muốn đứng dậy, eo ếch lại bị cái đuôi hắc báo quấn thật chặt.

“Này, không cho người chơi xấu như vậy nha.” Lỗ Đạt Mã đưa tay kéo cái đuôi của nó đi.

Ai ngờ càng kéo thì cuốn lấy càng chặt, vốn là con mắt khế hờ thì chợt mở ra tròn xoe, từ bên trong thể nhưng lại toát ra ánh mắt ai oán. Lỗ Đạt Mã rút rút khóe mắt, thỏa hiệp.

“Lại gỡ một lát nữa thôi.”

Nói xong, đưa tay đưa về phía cằm hắc báo lần nữa.

Trong chốc lát, hắc báo được gãi thích ý đột nhiên lật người một cái, tứ chi chổng lên trời, nguyên cái bụng cũng hiện ra ở trước mặt của Lỗ Đạt Mã. Cái đuôi thật dài vòng cánh tay Lỗ Đạt Mã kéo xuống cái bụng mình, ý là, cũng gãi gãi chỗ này nữa.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16: Chế tạo công cụ.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã nhìn bốn chi nằm ngửa ra ở trước mặt mình của hắc báo, nhất thời ngu luân.

Động vật thì sẽ không dễ dàng bày ra cái bụng của chúng nó cho bất kỳ ai, bởi vì nơi đó là địa phương yếu ớt nhất của bọn nó, nhưng mà, tính cảnh giác của con báo đen này là quá kém sao?

Phải nói nó thế nào đây hả, nếu không ở trên mảnh thảo nguyên rộng lớn nguy cơ từ phía này, nó đã sớm chết cả chục lần trăm lần rồi.

Như vậy, là nó quá tin tưởng đối với mình?

Nhưng mà, mới tiếp xúc hai ngày, cảm giác tin tưởng của nó là từ đâu mà có đây?

Đang lúc Lỗ Đạt Mã không hiểu ra sao mà suy nghĩ lung tung, hắc báo có ý kiến rồi.

Nó dùng phía sau lưng cạ mặt đất, tựa đầu đến gần Lỗ Đạt Mã, đi cùng chân của nàng, trong cổ họng phát ra một tiếng “Nức nờ nghen ngào” thật dài, cái đuôi to có lực vòng cánh tay Lỗ Đạt Mã, lắc lư tới lui, ánh mắt lộ ra mong đợi giúp đỡ như thế.

Đối mặt với hắc báo biết lẫn qua lộn lại bán manh (làm nũng), Lỗ Đạt Mã thất bại hoàn toàn.

Nàng bắt đầu hoài nghi, Đại Gia Hòa trước mặt này thật sự là một con báo thú thiệt sao? Không phải bị Cự Nhân chứng, ách. . . . . Không, là cự mèo chứng biến dị từ mèo nhà? Cũng không đúng, có lúc nó càng giống như chó hơn. (Cự Nhân chứng: là chứng bệnh gì mình cũng chẳng rõ, tìm trên gg ca ca mà vẫn không thấy. Có bạn nào biết thì chỉ giúp mình nhé để mình sửa lại. Đa tạ đa tạ!!!)

Lỗ Đạt Mã vừa chấp nhận gãi cái bụng, gãi cằm cho hắc báo, vừa suy nghĩ lung tung.

Cảm thấy hắc báo đã ngủ sâu, Lỗ Đạt Mã thử thăm dò ngừng tay.

Ngay lập tức, hắc báo liền hí mở ra một con mắt, cũng may, nó chỉ là liếc mắt nhìn Lỗ Đạt Mã một cái, liền nghiêng người sang một bên, vùi đầu vào trong hai chân trước, cuộn tròn ngủ thiếp đi.

Lỗ Đạt Mã nhẹ nhàng gãi phía sau cổ của nó. Trên sách nói: một người nếu như lúc ngủ rất tự nhiên mà cuộn tròn thân mình lại, điều đó nói lên đó là tư thế trẻ sơ sinh ở trong cơ thể mẹ, là một loại biểu hiện vô cùng không có cảm giác an toàn. Không biết có áp dụng đối với sinh vật to lớn như họ nhà mèo hay không, dù sao, Lỗ Đạt Mã cũng áp dụng ở trên người của hắc báo rồi.

“An tâm ngủ đi, ta canh chừng cho ngươi.” Lỗ Đạt Mã lại vuốt hai cái trên lưng của hắc báo, tựa như gà mẹ nói dong dài một hồi, mới nhớ tới mình phải làm một đôi giày.

Ở trong đồng hải cốt của cự nãng lấy ra mấy tấm da.

Da chưa được xử lý qua, lại bị ánh mặt trời sắc bén phơi nửa ngày, cũng đã bị cuốn cong cứng ngắc rất nhiều.

Lỗ Đạt Mã mở tấm da ra trên mặt đất, lấy chút đất lẫn than tro vào không ngừng đánh bóng ở trên da măng xà, không có nước, không thể làm gì khác hơn là sử dụng loại biện pháp dùng đất này để thanh lý sạch sẽ vết máu và một chút thịt vụn còn lưu lại dính liền trên bề mặt tấm da.

Vào giờ phút này, Lỗ Đạt Mã vô cùng cảm kích cha mẹ nhà khảo cổ học của mình, lúc nhàn rỗi nằm chán nàng cũng sẽ lật xem nhìn một chút những quyển ghi chép của bọn họ đối với nàng mà nói là ly kỳ cổ quái.

Xử lý thuộc da này, trong ấn tượng của nàng đã thấy qua ở trong một quyển nào đó có nói là, thời điểm rất xa xưa, mọi người lấy nước tro rơm rạ “nấu” da phơi khô, cũng là cái mà họ gọi là thuộc da, làm cho da thuộc bền chắc mềm dẻo dùng lâu.

Lỗ Đạt Mã không hiểu rõ là nguyên lý gì, cũng không nghiên cứu kỹ, dù sao cảm thấy thú vị thì nhớ kỹ, ai nào ngờ thậm chí có một ngày dùng đến.

Cũng không biết hai vị cha mẹ học giả không đáng tin đang làm gì vào lúc này nhỉ? Có nhớ mình hay không? Phát hiện mình mất tích chưa? Lỗ Đạt Mã mím khóe môi âm thầm cười một tiếng, vào lúc này bọn họ nên ở trong huyết mộ của một tên quý không may nào đó đi, nhớ lúc bọn họ đi có nói là muốn đi khảo sát một cái cổ mộ gì đó của Hán triều ấy.

Hai người làm việc ngay cả cơm cũng có thể quên ăn, làm sao lại nhớ tới đứa con xui xẻo này của bọn họ đâu. Nhưng mà, nàng nhớ bọn họ, rất nhớ rất nhớ, chưa bao giờ nhớ tới như vậy.

Lỗ Đạt Mã nắm chặt sợi dây chuyền thủy tinh treo lủng lẳng ở trước ngực, nâng cánh tay lau nước mắt chảy ra, giống như lau hết sự thương cảm và cô đơn vừa mới dâng lên ở trong lòng.

Sống ở đâu thì yên ổn ở đấy đi, nàng phải cố gắng sống sót.

Điểm này ngược lại Lỗ Đạt Mã rất là giống với cha mẹ “Không đáng tin cậy” của mình, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, luôn có thể tìm được một chút niềm vui và hi vọng.

Đánh bóng sạch sẽ tấm da, Lỗ Đạt Mã dùng cốt đao đào một cái hố cạn, một tảng than tro một tảng da mềng xà xếp chồng chất lên nhau.

Một chút nước mỏng manh trong rãnh tảng đá nàng không nỡ dùng, vốn cũng không nhiều, đương nhiên là phải giữ lại để uống, chỉ đành phải đợi sáng sớm ngày mai thu thập nhiều sương sớm chút đổ vào ở bên trong hố cạn, cũng trở thành thuốc da rồi.

Da mềng xà có không ít tấm lớn, có lẽ, làm bộ y phục cũng chỉ là chuyện đơn giản.

Nói đến làm y phục, không thể không có cây kim. Viễn Cổ mọi người lấy cái gì tới làm kim? Thạch châm, cốt châm? (kim may vá = đá hoặc là xương thú mài thành)

Nhớ lại dáng vẻ cốt châm thấy từ trong sách vở, Lỗ Đạt Mã bắt đầu làm theo như vậy.

Nhưng mà, giống loài phổ biến ở cái thế giới này quá lớn, căn bản không cách nào từ đồng xương thú đang có mà tìm được tài liệu căn bản có thể mài thành cốt châm được, Lỗ Đạt Mã tự nhận là không có tinh thần “Có công mài sắt”, như vậy chỉ sẽ làm cho nàng “Thần kinh”.

Không có xương thích hợp, nhưng Lỗ Đạt Mã cũng tìm được vật thay thế —— hàm răng cự mềng.

Tuy rằng mang theo chút đường cong, giống như là dùng châm trong ngoại khoa giải phẫu. Chỉ là, Lỗ Đạt Mã vẫn rất hài lòng, nàng khua khua gõ gõ một lần về phía chân răng mềng xà, khiến cho nó thuận lợi hơn.

Chỉ là, làm sao khoét lỗ “Châm” đây, thật là làm khó Lỗ Đạt Mã rồi.

Răng mềng xà rất cứng rắn, cho dù nàng lấy răng “tấn công” răng (có nghĩa là lấy răng cắn răng mềng xà), cũng không thể thành công.

Lỗ Đạt Mã quyết định thay đổi cách làm khác, làm “Châm” phải không, có thể thay đổi thành “cái dùi” à, uống cong giống cái dùi, ừ, không tệ, cái này kích thước lớn nhỏ cũng càng giống như là cái dùi.

Cắt xong cái dùi răng mềng xà, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, hôm nay nàng viên mãn rồi.

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17: Mưa sao băng chòm sao Anh Tiên.

Editor: ChieuNinh

Khi ánh sáng cuối cùng của mặt trời chiều trốn vào phía chân trời, tấm màn đêm màu đen lại kéo lên bầu trời.

Lỗ Đạt Mã dùng cổ khô trải thành cái đệm, nằm ngửa ở phía trên. Hắc báo hình như cũng nhìn ra nơi này thoải mái, thông thả ung dung đi bộ tới đây, nằm ở bên cạnh nàng.

Lỗ Đạt Mã nhìn hắc báo một cái, hắc báo cũng nhìn nàng, trong con ngươi màu tím sẫm toát ra ánh mắt IQ cao mà loài người mới có, nó cong cái đuôi

thật dài lên quần lấy cánh tay Lỗ Đạt Mã, nhẹ nhàng lắc lư hai cái, như một đứa bé nũng nịu. Làm cho Lỗ Đạt Mã cảm thấy ấm áp thân thiết.

Lỗ Đạt Mã nửa tựa vào trên người hắc báo, cách đó không xa ánh lửa chớp lóe chiếu vào con người đen nhánh của nàng, thoáng lộ ra vẻ sinh động.

Đây là một thời đại nàng không giải thích được bị xuyên qua đến đây, ở thế giới này, cũng là ban đêm đầu tiên vượt qua trong an ổn.

Không có đói bụng, không có sợ hãi, không có tuyệt vọng. Nàng có thể thanh thản ở chỗ này, lắng nghe tiếng côn trùng kêu râm ran, nhìn lên phía chân trời.

Giờ tay lên, Lỗ Đạt Mã nhẹ nhàng vuốt vuốt cái đầu hắc báo, phần an bình này là nó mang cho nàng.

Hắc báo đang chớp mắt nhẹ nhàng nâng mí mắt một bên lên, lộ ra một nửa ánh mắt màu tím sẫm buồn ngủ lim dim, nhìn Lỗ Đạt Mã một cái, từ trong cổ họng phát ra một tiếng “Ừng ực”, rồi lại khép mí mắt.

Lỗ Đạt Mã nhìn nó giống như mèo buồn ngủ tỉnh mà không phải tỉnh, nửa mệt mà không mệt, tâm tư vui đùa nổi lên. Nàng ghé đầu đến gần lỗ tai tròn tròn của hắc báo, nhẹ nhàng thổi một hơi về phía bên trong.

Liền thấy lỗ tai hắc báo nhạy cảm thật nhanh úp về phía sau lưng.

Đợi đến lỗ tai của nó lại đứng lên thì Lỗ Đạt Mã nửa thối, cứ lặp lại như thế.

Rốt cuộc, hắc báo có chút không thể nhìn được nữa, chợt đứng dậy, bỏ nhào vào Lỗ Đạt Mã đè nàng xuống, hai cái móng vuốt đè lại hai vai của nàng, nhẹ nhàng giống như cánh cáo.

Thình lình xảy ra biến hóa làm Lỗ Đạt Mã đột nhiên cá kinh, hắc báo là một con dã thú, hơn nữa còn là một con dã thú ăn thịt hung mãnh, tại sao nàng có thể quên mất đây.

Cho dù hình tượng của nó không còn có hại, hơn nữa lại dịu ngoan, lại đáng yêu chân thành, nhưng trong xương của nó vẫn là lệ khí mùi phản, mặc kệ nói như thế nào cũng không biến thành sủng vật mèo nhà.

Hình như hắc báo cảm thấy nàng sợ hãi, nó cúi thấp đầu xuống dựa vào Lỗ Đạt Mã, từ trong cổ họng nhẹ nhàng phát ra hai tiếng “Ồ oa”, giống như đang nói xin lỗi, lại giống như đang an ủi nàng chớ sợ.

Nó đưa ra đầu lưỡi xù xì rộng rãi liếm liếm ở trên hai gò má Lỗ Đạt Mã, rồi lại nằm nghiêng xuống. Dùng nó cái đuôi dài mà có lực quần lên hông của Lỗ Đạt Mã, âm điệu trong cổ họng chuyển biến thành “Khò khè” nhẹ nhẹ, giống như là đang dỗ nàng ngủ.

Mà thân thể Lỗ Đạt Mã lại cứng cồng cũng không nhúc nhích, không biết bao nhiêu lần nàng nhắc nhở mình, phải luôn luôn nhớ rằng hắc báo là mãnh thú, không phải là sủng vật của mình. Có lẽ nó sẽ không làm thương tổn mình, nhưng, đó là lấy điều kiện tiên quyết là mình không có chọc giận nó.

Lỗ Đạt Mã nằm thẳng tắp dưới đất, ngang hông còn có cái đuôi thật dài của hắc báo quần lên.

Nàng không ngủ được, ngẩng nhìn bầu trời, không biết bầu trời ở đây và thế giới trước kia của mình có phải cùng một cái hay không.

Cho dù là cùng một bầu trời sao, nơi này cũng trong veo hơn so với thế giới trước kia.

Không có bụi mù đục ngầu ô nhiễm, không có khí thải công nghệ tràn ngập bầu trời.

Không thể không nói, đây là một thế giới tinh khiết, ngay cả mãnh thú như hắc báo cũng mang chút tư vị bình dị gần gũi, có lẽ là không có bị con người tổn thương qua.

Ngôi sao trên trời thế mà lại lóe sáng rõ ràng như vậy, thật giống như cách mình rất gần, gần gũi đến nỗi Lỗ Đạt Mã cảm thấy, chỉ cần mình đưa tay thì chạm được.

Nền trời màu xanh đậm làm phong, một vì sao rơi xẹt qua, lại thêm một vì sao rơi xẹt qua nữa, ba, năm . . . . . Càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều, là mưa sao băng!

Lỗ Đạt Mã mở to hai mắt, nhìn từng đường tia sáng chói mắt xẹt qua phía chân trời mênh mông, rồi biến mất phía đường chân trời, lộng lẫy thoáng qua rồi biến mất . . . . .

Mưa sao băng kéo dài khoảng gần một canh giờ, từ đột nhiên bộc phát giống như gấp gấp lại từ từ chuyển thành mỏng manh, cuối cùng bầu trời trở nên tĩnh lặng.

Mưa sao băng qua đi, một chòm ngôi sao lại hấp dẫn tầm mắt của Lỗ Đạt Mã, nó giống như bướm bướm xòe cánh.

Đây là chòm sao Tiểu Tà sao? Như vậy mới vừa rồi phải là mưa sao băng chòm sao Anh Tiên rồi hả ?

Làm một kẻ kẻ yêu thích thiên văn gà mờ, Lỗ Đạt Mã gần như có thể khẳng định rồi, bởi vì trừ chòm sao Anh Tiên, có rất ít chòm sao nào khác sẽ có số lượng mưa sao băng nhiều như thế.

Như vậy, nói cách khác, hiện tại ở thế giới này hẳn là tháng tám rồi.

Mưa sao băng chòm Anh Tiên đều xuất hiện vào trung tuần tháng tám hàng năm.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy mình thật là thiên tài, vậy mà căn cứ và một hồi mưa sao băng liền suy đoán ra ngày tháng ở thế giới này.

Nhưng mà, rất nhanh, nàng vui vẻ không nổi rồi.

Tháng tám, nói cách khác, bây giờ là mùa thu ở thế giới này?

Như vậy hai tháng sau, có phải sẽ phải tiến vào mùa đông rồi hay không?

Lỗ Đạt Mã không biết ở thế giới này có phải cũng giống như thế giới cũ của nàng hay không, một năm bốn mùa, Xuân Hạ Thu Đông luân phiên. Nàng tạo tâm lý hi vọng nơi này thời tiết quanh năm đều giống như hiện tại, sẽ không thay đổi.

Chỉ là, chuyện này không có khả năng lắm. Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng phải phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị qua mùa đông.

Hai tháng, nếu như đối với một người bản xứ ở đây mà nói, chuẩn bị qua mùa đông là đủ rồi. Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã mới xuyên đến thế giới này có mấy ngày, đối với vị trí hoàn cảnh gần như là không biết gì cả, hai tháng thật sự là quá khẩn trương.

Tìm kiếm nơi ở, chuẩn bị lương thực, chuẩn bị củi, còn phải chuẩn bị quần áo giữ cho ấm.

Ban ngày Lỗ Đạt Mã mới sinh ra một tia lửa hi vọng, vào ngay trong đêm thì bị tàn khốc sắp tới dập tắt.

Nhưng mà, ngồi chờ chết không phải là tính cách của nàng, nàng nhất định phải hoạch định kỹ càng lợi dụng hai tháng ngắn ngủi này.

Con gián là động vật nhỏ yếu như vậy, trên địa cầu bốn triệu năm qua cho dù hình dáng biến đổi nhưng cũng không hề bị diệt tuyệt. Mình làm sinh vật loài người cao đẳng, làm sao cũng không thể kém hơn so với một con “Tiểu Cường”, không phải sao?

Lỗ Đạt Mã cố gắng điều chỉnh tâm trạng, lập kế hoạch ngày mai mình phải làm cái gì, ngày tới phải làm cái gì, ngày kia, ngày sau đó nữa. . . . .

Hết chương 17.

P/s: giải thích một chút về chòm sao Anh Tiên

Chòm sao Anh Tiên là một trong những chòm sao đẹp nhất cạnh sông Ngân Hà, nằm ở phía Đông chòm Tiên Nữ và chòm Tiên Hậu. Ngôi sao nổi tiếng nhất trong chòm này là sao Anh Tiên (Đại Lãng). Đó là một biến tinh sáng nhất, từ lâu đã thu hút sự chú ý của mọi người. Trước kia người ta không biết nguyên nhân về sự thay đổi ánh sáng của nó nên người ta gọi đó là sao ma, thực chất nó là một sao đôi che khuất lẫn nhau điển hình với chu kì 2,87, có lúc che khuất nhau tạo hiện tượng giao thực. Khi sao tối che khuất sao chủ sáng hơn, độ sáng của Anh tiên từ cấp 2,1 xuống còn cấp 3,4.

Chòm Anh tiên có một vòng cong rõ rệt người ta gọi đó là cung của Perseus. Ở đây có 8 ngôi sao. Ở phần bảo kiếm có 2 nhóm sao phân tán, trong mỗi nhóm sao có mấy trăm ngôi sao.

Trong thần thoại Hi Lạp, chòm Anh tiên là hóa thân của Perse con của thần Zeus. Nữ thần Athena sai anh đi lấy đầu của quái vật Medusa, nếu hoàn thành được nhiệm vụ sẽ được đưa lên trời. Mỗi sợi tóc trên đầu Medusa đều là rắn độc, ai bị Medusa nhìn đều hóa đá. Perseus được Athena cho một chiếc mộc (lá chắn) sáng lóa. Khi đánh nhau với Medusa chàng cứ nhìn vào bóng của nó soi trong mộc mà đánh, cuối cùng chém được đầu của Medusa, phi ngựa thoát khỏi vùng nguy hiểm. Giữa đường qua vương quốc Esiopia, Perseus đã dùng đầu của Medusa làm cho hải quái biến thành đá cứu thoát công chúa Andromeda, lấy nàng làm vợ, đem đầu Medusa về trình diện với thần Athena. Nữ thần Athena giữ lời hứa đưa cả hai lên trời thành chòm sao Anh Tiên, trong tay vẫn nắm đầu của Medusa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 18: Chế đồ.

Editor: ChieuNinh

Ngày hôm sau, khi Lỗ Đạt Mã tỉnh lại gần như là cuộn tròn ở trong ngực hắc báo.

Đầu của nàng chôn vào chỗ dưới cằm hắc báo, trong ngực ôm một cái móng vuốt lớn lông mềm như nhung của nó, khoa trương nhất là đuôi phải của nàng thế nhưng lại vắt ngang qua trên người của hắc báo.

Mà hắc báo ngoan ngoãn cứ mặc cho nàng ôm như vậy, không động cũng không phản kháng.

Đây là nàng xem Tiểu Báo làm thành gối ôm lông nhung lớn á.

Khi ánh mắt chạm vào ánh mắt màu tím sẫm của hắc báo thì Lỗ Đạt Mã xấu hổ hắng giọng, không lộ răng cười “Hắc hắc” hai tiếng với hắc báo, sau đó lúng túng dời đôi mắt trắng trợn của mình xuống khỏi người hắc báo.

Ngược lại hắc báo lại cực kỳ tự nhiên là chiếc lười ra “rủ” mặt cho nàng.

Lỗ Đạt Mã vẫn giống như mấy ngày trước, thu thập sương sớm, chỉ là hôm nay nàng thu thập nhiều hơn rất nhiều, để rót vào ở bên trong hồ cạn chứa than tro và da mềnh xà, thuộc da rất quan trọng, không thể quên.

Tìm kiếm bó củi dấy lên đồng lửa, lấy cành to xuyên thịt cự mềnh ngày hôm qua thành chuỗi gác ở trên lửa nướng.

Sau đó, Lỗ Đạt Mã đi tới kiểm tra vết thương của hắc báo, đã vảy kết, chỉ cần không bị xé rách nữa thì rất nhanh sẽ khỏe hẳn.

Thịt đã nướng chín, một người một báo ăn qua điểm tâm.

Hắc báo thì lại bước đi thong thả trở về tấm nệm rom tối hôm qua nằm lên, lười biếng nửa nằm xuống đó, bắt đầu liếm láp chân trước và thân thể.

Sức ăn của hắc báo rất lớn, chỉ là nó cũng giống như tất cả giống dã thú ăn thịt, một ngày chỉ ăn một bữa. Lỗ Đạt Mã tính sức ăn của hắc báo, thịt cự mềnh còn dư lại có thể đủ cung cấp cho hai người bọn họ kiên trì ba ngày.

Giống như phần lớn động vật họ mèo, hắc báo ăn no thì phơi mình ở dưới ánh mặt trời, bắt đầu nhàn hạ hưởng thụ một ngày mới.

Mà Lỗ Đạt Mã thì tính toán thử dùng lá cỏ khô bện một cái giỏ hoặc là rổ ... chứa đồ.

Lá cỏ khô không ít, ngoại trừ đồng cỏ khô rộng ruộng nàng dùng để chống đỡ ánh mặt trời, còn có hai đồng nhỏ thực dày. Đây là bị Lỗ Đạt Mã rút ra mang về phơi khô, dự định dùng làm bó củi.

Lỗ Đạt Mã giương mắt quét một vòng bốn phía, nàng cũng không thể không bội phục “Lực phá hoại” của mình, cỏ trong vòng chu vi ba thước cũng bị nàng vừa nhổ vừa kéo rút ra, đã hết sức thừa thớt. Nếu không phải là nhớ tới để lại cho mình chút vật tốt che đậy ẩn thân, cỏ trong mảnh đất này đã sớm trụi lủi rồi.

Cây cỏ sau khi phơi khô còn có chút dẻo dai, chứ không phải về một cái liền bẻ. Lỗ Đạt Mã cầm bọn chúng chia ra làm ba phần, bắt đầu bện đuôi sam. Bện xấp xỉ năm sáu chục cây, Lỗ Đạt Mã nghĩ tới kết cấu đường vân vải bông, một sợi đề một sợi, một sợi chổng một sợi, rồi dệt toàn bộ lá cỏ đã bện đuôi sam thành một tấm. Cuối cùng kết lại ở ba đường biên, để một bên mặt làm miệng, giỏ a rổ ... thì không có xuất hiện, ngược lại làm ra được một cái túi cỏ thô ráp xù xì.

Cho dù như vậy, Lỗ Đạt Mã cũng rất là hài lòng, nàng lại làm thêm cái dây đeo cho túi cỏ, đeo nghiêng ở trước người, bỏ cốt đao cùng với răng Cự Mãnh hàm răng làm thành cái dùi vào đó, hà hề lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt hắc báo.

“Như thế nào, Dạ! Nhìn ta, cái Bao Bao (túi) này không tệ chứ, Đạt Mã làm ra.”

Cũng không quản người ta có thể nghe hiểu hay không, để ý tới hay không, Lỗ Đạt Mã vui vẻ khoe khoang, giống như một tiểu cô nương mới vừa được mặc váy mới.

Hắc báo nâng mí mắt lên, sau đó rất cho mặt mũi mà “Ồ ối nhĩ” một tiếng, coi như là trả lời, rồi lại nhàm chán đi liếm móng vuốt.

Ở vào lúc đang “muốn sáng tạo”, Lỗ Đạt Mã lại chuẩn bị “chế tạo” cho mình một đôi giày cỏ, chỉ là không quá thành công, mang vào đi không được hai bước thì rơi rớt rồi.

Lỗ Đạt Mã và hắc báo lại ở lại nơi “đóng quân” ba ngày.

Trong ba ngày qua, Lỗ Đạt Mã lại mài mò chế tạo được hai cây cốt đao, làm hai bộ áo da mềnh xà để mặc, một đôi “Giày xăng-đan” bằng da rắn, hai cái túi bằng da rắn, da mềnh xà không thấm nước hiệu quả rất tốt, một cái túi trong đó, Lỗ Đạt Mã làm nó thành túi đựng nước.

Áo da rắn dùng rất đơn sơ, chỉ là một tấm thuộc da quấn một vòng trên người, không có kim chỉ, chỉ có “cái dùi bằng răng rắn”, Lỗ Đạt Mã liền đâm một chuỗi lỗ nhỏ tại chỗ đường nối, lại cắt da mềnh xà thành sợi dây nhỏ xuyên thấu đi qua, liền tạo thành một (áo) ống da. Mặt trên ống da lại làm theo phương giống như vậy mà làm hai cái dây đeo, khoác lên người chính là một cái “Váy” rồi.

Vì để thuận tiện mặc vào cởi ra, ống da làm ra có chút rộng, Lỗ Đạt Mã lại cắt một miếng da rắn lớn làm dây lưng thắt ở bên hông.

Nhắc tới dây quai và dây lưng da rắn, ít nhiều cũng nhờ hắc báo.

Mới đầu Lỗ Đạt Mã cầm nàng cốt đao ở cắt lại cắt ở trên tấm da thuộc, bắt đầu dĩ cốt đao quá cùn, da mềnh xà quá dẻo dai, giằng co nửa ngày, cũng mới vạch ra được một đường nhỏ.

Thời điểm Lỗ Đạt Mã vò đầu bứt tai nghĩ biện pháp, hắc báo nhàn nhàn bước đi thông thả tới gần, nâng chân trước bên trái lên, lấy ra móng vuốt sắc bén, dọc theo dấu vết Lỗ Đạt Mã đã vạch ra, chỉ nhẹ nhàng hạ xuống, da mềnh xà liền bị cắt ra một đường tỉnh tẻ.

Sau khi cắt xong, hắc báo liền nghiêng đầu nhìn Lỗ Đạt Mã, phát ra tiếng như thở dốc như một loại tiếng cười, ý kia chính là: nhìn đi, thật dễ dàng. Trong mắt lộ ra vẻ hả hê.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã âm thầm tròn trắng mắt, thật là một con Tiểu Báo ngạo kiều.

Cần nhắc đến chỗ còn phải cầu người, ặc. . . . . không phải, là cầu xin báo, nên quyết định không so đo với nó. Mắt hạnh to tròn của nàng cong cong nhìn về phía, mím môi “Hắc hắc” hai tiếng, giờ ngón tay cái lên nói: “Người lợi hại nhất!”

Sau đó chỉ chỉ da mềnh xà: “Dạ! Lại đến cắt mấy cái.” Liền cầm lên cốt đao lại vạch ra mấy đường ở trên da mềnh xà.

Đối với hắc báo có được trí tuệ xấp xỉ của nhân loại, thông qua mấy ngày tiếp xúc Lỗ Đạt Mã đã thấy nhưng không còn ngạc nhiên nữa rồi.

Hắc báo hình như rất là hưởng thụ, khép hờ con ngươi, chỉ vài phút công phu liền cắt da mềnh xà thành rất nhiều mảnh nhỏ. Sau đó nghiêng đầu tìm Lỗ Đạt Mã tranh công.

Lỗ Đạt Mã rất am hiểu lại nhanh chóng gỡ da cho nó, lại vừa gỡ cầm cho nó, còn nhân tiện cũng gỡ cái bụng mấy cái giúp nó. Đợi đến khi hắc báo hài lòng ngáy o o, Lỗ Đạt Mã chui vào trong đồng cỏ mặc lên người quần áo làm xong bằng da mềnh xà, thay cho khăn tắm lớn “cực khổ vất vả”, nàng cần thận gấp xếp cất kỹ. Về sau rất có thể nàng phải dựa vào tấm khăn tắm này để hoài niệm cuộc sống hiện đại đã từng trôi qua rồi.

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 19: Con báo biến thân.

Editor: ChieuNinh

Đây là ngày thứ năm sau ngày Cự Mãng tập kích, vết thương trên người hắc báo đã tốt lên được bảy tám phần, cho dù làm vận động dữ dội cũng sẽ không nứt ra nữa.

Mà Dã Nhân huynh cũng từ ngày hôm đó sau khi biến mất không giải thích được, cũng không xuất hiện nữa.

Thịt Cự Mãng cũng bị nàng và hắc báo ăn hết không sai biệt lắm, chỉ còn lại một bữa ngày hôm nay, nhưng mà chỉ đủ cho hắc báo từ ăn lưng dạ.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, hôm nay hắc báo sẽ rời đi, vết thương đã lành, thức ăn cũng ăn hết, không cần thiết phải ở lại. Mà hôm nay mình phải lên đường đi tìm nơi ở tránh mùa đông rồi, thời gian kéo càng muộn thì càng phiền toái. Bởi vì đồ nàng phải chuẩn bị quá nhiều, mà kinh nghiệm lại gần như không có. Hôm nay nhất định phải đi tới phiên rừng cây nho dại khảo sát một chút.

Đã quyết định chủ ý, Lỗ Đạt Mã cũng đi thu thập sương sớm giống như mỗi buổi sáng, từ lúc có da mềnh xà làm túi chứa nước nên nước dự trữ có rất nhiều.

Thu thập tràn đầy một túi nước, Lỗ Đạt Mã còn tìm được hai cái kén, nàng dự định cầm về làm bữa ăn sáng, số thịt cự mễng còn dư lại không nhiều thì để lại cho hắc báo. Nếu đã phải mỗi người một ngã, thì để lại kỉ niệm đẹp mà thôi.

Trở lại “Chỗ ở”, hắc báo không giống như ngày thường là ngâm xâu thịt ngồi xồm ở nơi đó chờ nàng trở lại nướng chín. Mà từ trong đồng cỏ truyền đến âm thanh “Sột sột soạt soạt”.

Lỗ Đạt Mã nghiêng đầu ngó vào trong đồng cỏ dò xét, nàng vốn tưởng rằng là hắc báo. Nhưng ai biết, ở trong đó lại là Dã Nhân huynh, lúc này hắn đang ngồi dưới đất, cầm một cái vảy da rắn khác của Lỗ Đạt Mã trằm vào trên người mình. Bất đắc dĩ, vảy quá nhỏ, đáng vốc hất lại quá lớn, vào lúc này, đôi chân của Dã Nhân huynh đang bị vảy da rắn quấn chặt gắt gao, không thể kéo lên được nữa.

Trong lúc nhất thời Lỗ Đạt Mã có chút sững sờ, Dã Nhân huynh hư không biến mất mấy ngày tại sao lại đột nhiên xuất hiện rồi hả?

Dã Nhân huynh cũng nhìn thấy Lỗ Đạt Mã, bĩu môi nhìn nàng, rất giống dáng vẻ mỗi lần nàng cười nhìn về phía hắc báo, từ trong cổ họng phát ra không phải “Hắc hắc” một tiếng, mà là tiếng thở dốc giống như mỗi lần hắc báo cười nhạo nàng.

Hắn chợt đứng thẳng đứng dậy, đồng cỏ vốn là nhỏ thấp lại không bền chắc lắm cứ như vậy bị hắn đội lên mà sập.

Lỗ Đạt Mã vội vàng lui ra ngoài, phui đi cỏ khô trên đầu.

Dã Nhân huynh lại nhảy dựng lên di chuyển tới phía nàng, trong miệng phát ra một tiếng “Ô oa”, thật giống như đang cầu cứu.

Mà dưới góc độ của Lỗ Đạt Mã, vừa lúc có thể thấy đáng vốc khả quan của “Tiểu Dã Nhân huynh” đối diện nàng thoáng lay động một cái gật đầu gửi lời chào hỏi.

Ách. . . . . sắc mặt Lỗ Đạt Mã trong nháy mắt đỏ lên, lỗ tai nóng rần. Đúng là nàng học y, “Tiểu bản” “tiểu huynh đệ” như vậy cũng thường xuyên trông thấy. Nhưng đó đều là vật chết á, hôm nay nhìn thấy gia hỏa sống sờ sờ nàng cũng thật ngại quá à, người ta còn là hoàng hoa đại cô nương (xử nữ) nha.

Lỗ Đạt Mã lúng túng quay mặt qua chỗ khác.

Mà Dã Nhân huynh không hiểu tại sao Lỗ Đạt mã nghiêng đầu đi không để ý tới hắn, trong miệng như cũ “Ô oa” lần nữa rồi nhảy đến trước mặt Lỗ Đạt Mã.

Sau đó, chỉ về phía hai chân mình với nàng, ý kia là: giúp một tay đi, ta bị trói chặt rồi.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu rút rút khéo mắt, coi thường tồn tại của “Tiểu Dã Nhân huynh”, ngồi xồm xuống, đưa tay giúp hắn kéo cái váy xuống.

Váy mắc kẹt ở đùi của Dã Nhân huynh rất chắc, mà nàng lại không nỡ làm hư cái váy, dù sao cũng là hai y phục duy nhất của mình đó.

Lôi kéo cả buổi, hai người giằng co đồ mồ hôi cả người, lần này váy da rần dính càng chắc hơn vào Dã Nhân huynh.

“Làm sao bây giờ? Làm rách sao?” Lỗ Đạt Mã đau lòng nói xong, lấy cốt đao ra, muốn cắt dây da chỗ đứt tiếp nối.

Ai ngờ, đột nhiên, hai chân Dã Nhân huynh biến thành chi sau của động vật có lông màu đen.

Lỗ Đạt mã chớp chớp mắt, lại không thể tưởng tượng nổi mà tròn tròn, miệng anh đào nhỏ lúc này mở rộng ra, có thể nhét vào một cái trứng chim đà điểu.

Chuyện này. . . . . Cái này gọi là cái gì? Con báo thật sự biến đổi sao?

Dã Nhân huynh lại ở trước mặt nàng biến thành hắc báo.

Mẹ ơi, ai tới cứu vớt nàng đi.

Lỗ Đạt mã cảm thấy thể giới của nàng thật huyền ảo, đây là. . . . . Nàng đây là xuyên qua vào bên trong《 World of Warcraft 》sao? Dã Nhân huynh trước mắt thật ra lại là một thần rừng?

Đội Lỗ Đạt Mã “áp ứng” nửa ngày rốt cuộc tìm về được giọng nói của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Dã Nhân huynh lại biến trở về hình thái con người nói: “Biến đổi thành con gấu cho ta nhìn xem một chút. . . . .”

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20: Lên đường.

Editor: ChieuNinh

Mãi cho đến khi ngồi ở trước đồng lửa nướng thịt, đầu óc Lỗ Đạt Mã vẫn còn có chút tê dại.

Người biến báo, báo biến thành người.

Tuy có chút không thể tiếp nhận được, nhưng sự thật đang ở trước mắt, nàng cũng không thể không tin.

Nhưng mà, cho dù là như vậy nàng vẫn tình nguyện tin rằng hai mắt của mình bị choáng váng, hoặc là chưa tỉnh ngủ, vẫn còn ở trong mộng, có lẽ tỉnh dậy, mình vẫn còn đang ngâm mình ở trong bồn tắm mát xa mới tỉnh. . . . .

Một bàn tay đưa tới phá vỡ nguyện vọng tốt đẹp của Lỗ Đạt Mã, lấy sự thật nói cho nàng biết, nàng đang ở chung một chỗ với một “Biến hình kim cương”.

Nhân hắc báo, ách. . . . . Không đúng, là Dã Nhân huynh sẽ biến đổi Tiểu Báo, ách. . . . . Cũng không đúng, hay là dùng cái tên Lỗ Đạt Mã ban cho

hắn ——”Dạ” là được.

Lỗ Đạt Mã ngậy ngốc ngồi ở chỗ đó nhìn hắn, thịt cũng nướng ra mùi khét rồi, mà nàng cũng không thèm nhúc nhích. Tức thì, một bàn tay đưa qua nhận lấy cành cây trong tay Lỗ Đạt Mã.

“Dạ, người nói ta còn ở trên địa cầu sao?”

Lỗ Đạt Mã chậm rãi quay đầu, trong con ngươi lộ ra tràn đầy mờ mịt trông mong nhìn vào đôi mắt tím sẫm của Dạ.

Vốn là chẳng biết làm sao mà xuyên qua, nàng còn có thể tự an ủi mình vị trí hoàn cảnh là địa cầu, là địa phương nàng quen thuộc, chỉ là về mặt thời gian thì vượt qua mấy vạn năm.

Nhưng mà, hôm nay, nàng không chắc chắn lắm.

Đây có thật là cái tinh cầu nàng quen thuộc kia sao?

Thảm thực vật khổng lồ mà cũng không phải là cây cối, còn trùng và động vật khổng lồ, còn có ngày đó ở trong bụi cây nho dại nhìn thấy ngựa sừng trâu, những thứ này thật sự đã xuất hiện rồi biến đổi qua hàng tỷ năm ở trên địa cầu thật sao?

Dạ nghe không hiểu ngôn ngữ của Lỗ Đạt Mã, lại có thể xem hiểu sự mê mang cùng đau thương trên gương mặt của nàng.

Hắn tới bước tới gần phía trước, vẫn làm động tác như thời điểm là hắc báo, lè lưỡi, cuốn đi một giọt lệ trượt ra từ khóe mắt Lỗ Đạt Mã.

Từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng “Khò khè” Lỗ Đạt Mã quen thuộc, giống như an ủi. Sau đó kéo xuống một miếng thịt không bị nướng cháy đưa đến bên môi Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã không có tránh né, mặc hắn liếm đi nước mắt. Nàng loay loay khóe môi, nướng theo bàn tay của Dạ mà cắn thịt nướng một cái, nói: “Dạ, cảm ơn người.”

Đột nhiên nàng suy nghĩ thông suốt, mặc kệ ở nơi nào cũng phải sống sót không phải sao? Không chỉ sống sót, mà còn phải sống tốt hơn nữa.

Ăn xong điểm tâm, Lỗ Đạt Mã thu thập toàn bộ gia sản của nàng, treo ở trên người, dập tắt đồng lửa.

Mà Dạ thì đứng ở một bên, vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng làm tất cả, một đôi con ngươi màu tím sẫm không hề chớp mắt đuổi theo bóng dáng của nàng.

Làm xong chuẩn bị lên đường, Lỗ Đạt Mã lại kiểm tra một lần nữa đồng lửa có hoàn toàn dập tắt hay không, sau đó cũng đắp trên lên rất nhiều đất mới yên tâm. Nàng cũng không muốn đưa tới họa hoạn trên thảo nguyên.

Nhìn về Dạ cách đó không xa chỉ ngậy ngốc đứng đó, Lỗ Đạt Mã chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ phương xa, nói: “Dạ, ta phải đi, đi tìm một ‘cái nhà’, như vậy, sau này chúng ta lại gặp nhau thôi.”

Lỗ Đạt Mã nhấp môi dưới, phất tay một cái về phía Dạ, xem nhẹ ánh mắt đang mờ mịt lại giống như không muốn của Dạ, xoay người rồi đi, bước nhanh đi tới phương hướng rừng cây nho dại.

Lỗ Đạt Mã không ngờ Dạ sẽ đuổi theo, đi cùng với nàng. Từng có một khoảnh khắc nàng cũng muốn kéo Dạ lên đường cùng với nàng, dù sao nàng mới đến, lại không biết gì cả về cái thế giới này, có thể có một đồng bạn cường đại như Dạ đó là không thể tốt hơn. Nhưng nghĩ lại, cho dù Dạ có thể biến đổi giữa người và báo, nhưng dù sao tập tính của con báo cũng chiếm hơn một nửa, giống như rất có thể hắn là một “Cô độc hành hiệp”.

Cho dù không phải “Cô độc hành hiệp”, như vậy, hắn cũng sẽ có tộc đàn của mình không phải sao? Hắn là có, hắn không thể nào bỗng nhiên xuất hiện từ trong kẽ đá.

Mà đáng về “giống loài ngoại tộc” này của mình có thể đi tới tộc đàn của hắn sinh sống sao? Có lẽ là không thể nào.

Vì vậy, Lỗ Đạt Mã lựa chọn một mình lên đường, một mình sinh sống.

Mà đối với Dạ tự động theo kịp, Lỗ Đạt Mã là mừng rỡ.

Nàng mang theo Dạ đến rừng cây nho dại.

Đây là mảnh đất có thể có chỗ ẩn náu, lại có trái cây ăn, còn có thể đưa tới muông thú ăn cỏ, chỉ cần nàng ở gần đây đào xong bẫy rập cũng không lo không có thịt ăn, ngay cả bó củi qua mùa đông cũng có sẵn, chỉ có một chút không tốt đó là không có nguồn nước.

Thời điểm Lỗ Đạt Mã đang suy tính, là ở nơi này “Xây dựng cơ sở tạm thời” hay là đi tìm chỗ ở khác, đột nhiên, bàn tay Dạ chụp tới, túm lấy nàng vác lên vai chạy như điên.

“Dạ! Người muốn làm gì hả. . . . .”

Lời nói của Lỗ Đạt Mã còn chưa dứt, thì cũng cảm nhận được có cái gì không đúng.

Cả vùng đất đột nhiên chợt chấn động.

Động đất đấy à?

Cố gắng ngẩng đầu lên từ trên bả vai rộng lớn cường tráng của Dạ, nơi xa xa mơ hồ có thể thấy được cát bụi giống như khói mù tràn ngập.

Lỗ Đạt Mã đánh giá bọn họ chạy chừng bảy tám phút, Dạ khiêng nàng nhảy vọt hai ba cái đã bò lên một gốc cây đại thụ tráng kiện khác thường.

Tựa vào thân cây thở hồn hển, Lỗ Đạt Mã thấy rõ nguyên nhân “Động đất”.

Đó là một đám động vật bị kinh sợ đang chạy như điên, đánh giá sơ sơ mà nói có ít nhất năm sáu trăm con.

Lỗ Đạt Mã không thấy rõ diện mạo của bọn chúng, chỉ mơ hồ nhìn có chút giống dê, cái đầu lớn cũng không kém nhiều lắm so với lúc Dạ biến thân thành hắc báo.

Nếu là không có Dạ phản ứng nhanh nhẹn, vào lúc này mình hẳn là biến thành thịt nát đi, Lỗ Đạt Mã sợ rồi. Thân thể nàng khẽ run run nhích tới gần Dạ hơn một chút.

Vào lúc này, Dạ đã biến thân thành hắc báo, trong con ngươi màu tím sẫm dần hiện ra u quang giết chóc. Hắn tập trung vào một con roi khỏi đội ngũ đi phía sau nhất, chợt tung người, nhảy xuống từ trên tán cây, lao thẳng tới con mồi đáng thương. Thời gian chỉ một hơi thở, lại giữ chặt cổ họng của nó, con mồi đáng thương giãy giụa mấy cái liền không có động tĩnh, bị Dạ ngậm rồi kéo lên cây.

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 21: Biên giới thảo nguyên.

Editor: ChieuNinh

Trên tàng cây, Lỗ Đạt Mã có thể thấy rõ đáng về con mồi này.

Bộ dáng rất giống như con dê, lại có một đôi sừng hươu, còn có một cái đuôi ngựa dài. Da lông màu nâu nhạt, dài mà mềm mại.

Lỗ Đạt Mã nghĩ rằng, trong cái thế giới này, không có ai có thể nói chuyện cùng mình đi, như vậy tất nhiên cũng sẽ không có ai nói cho mình, động vật thực vật nơi này là cái gì, tên là gì, như vậy thì do nàng tự đặt đi. Không dám đương nổi làm đại thần Sáng Thế, nhưng hồ đồ làm “Quyền đặt tên” chắc cũng được há. Vì vậy Lỗ Đạt Mã quyết định đặt tên cho loại động vật này là “Dê sừng hươu”.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve da lông dê sừng hươu, cảm giác thật tuyệt.

“Dạ, ta muốn tắm da này.”

Lỗ Đạt Mã ngẩng đầu nhìn về Dạ còn trong hình thái hắc báo, vỗ vỗ cái vảy da măng xà trên người mình, lại vỗ vỗ dê sừng hươu, nói.

Cũng không biết Dạ có hiểu hay không, chỉ thấy hắn lộ ra móng vuốt sắc bén của chân trước bên phải, từ sau cổ dê sừng hươu dọc theo sống lưng kéo xuống thẳng tấp tới mông gần cái đuôi. Sau đó đầu móng lại dùng sức, “xoet xoet” một tiếng, một nửa da dê sừng hươu cứ như vậy mà bị kéo xuống. Sau đó, lại một tiếng “xoet xoet” khác vang lên thì một nửa da dê sừng hươu còn lại cũng bị lột xuống theo.

Lỗ Đạt Mã vui vẻ tiến lên chuẩn bị nhận lấy. Ai ngờ, Dạ lại ném tấm da qua một bên trên cành cây, ngược lại là kéo xuống hơn phân nửa khối thịt chân sau còn đang máu me đầm đìa đưa cho nàng.

Lỗ Đạt Mã có chút ngu.

Dạ ngậm thịt chờ cả buổi không thấy Lỗ Đạt Mã nhận lấy, có chút kỳ quái chớp chớp con ngươi màu tím sẫm, nghiêng đầu “Khúc khích” hai tiếng.

Cùng Lỗ Đạt Mã ngây người mấy ngày nay, hắn biết Lỗ Đạt Mã ăn được rất ít, nhưng mỗi ngày đều sẽ ăn ba bữa cơm, mới vừa rồi nhìn nàng vỗ vỗ cái bụng, lại chỉ chỉ con mồi, cho rằng nàng đói bụng. Chỉ là, vào lúc này sao nàng lại không ăn đây? Suy nghĩ lại một chút, mỗi lần trước khi ăn nàng đều sẽ làm cho thịt có mùi thơm phiêu tán mới có thể ăn.

Liền biến trở về hình người, một tay khiêng Lỗ Đạt Mã lên, một tay xốc con mồi, nhảy xuống khỏi cây.

“Này, này, Dạ, ngươi muốn làm gì?” Lỗ Đạt Mã bị hành động đột ngột của hắn mà sợ hết hồn.

Dạ “Ô lải nhải” một tiếng, nhẹ nhàng để Lỗ Đạt Mã xuống trên mặt đất, rồi từ trên một cây đại thụ bên cạnh bề không ít chạc cây chắt đứng đến trước mặt nàng.

Lỗ Đạt Mã hiểu, đây là hắn kêu mình nôi lửa nướng thịt.

Như vậy, mới vừa rồi mình khoa tay múa chân một phen bị hắn hiểu thành “Đói” rồi.

Ngôn ngữ không thông thạo như thế đâu à, chờ dài: “Dạ, ta muốn cái đó, muốn cái kia làm y phục.”

Lúc này Lỗ Đạt Mã không vỗ nữa, nàng trực tiếp giặt nhẹ da mãng xà trên người, rồi chỉ chỉ da thú treo trên cây, sau đó chớp mắt to nhìn Dạ, hi vọng hắn có thể hiểu.

Dạ đưa bàn tay sờ sờ kéo kéo da mãng xà trên người Lỗ Đạt Mã, lại ngừng đầu đưa mắt nhìn cảnh cây nàng chỉ, từ sâu trong cổ họng phát ra một tiếng “Ồ”, sau đó tung người mấy cái leo lên đại thụ lấy da thú xuống.

Lỗ Đạt Mã thì gỡ vòng cổ thủy tinh treo lưng lẳng xuống, đốt đồng lửa lên.

Vừa nướng thịt, Lỗ Đạt Mã vừa đánh giá vị trí bây giờ nàng đang ở.

Mới vừa rồi Dạ vừa khiêng nàng vừa liên tục chạy trời chết, bây giờ bọn họ đã đi tới chỗ giao giới giữa Đại Thảo Nguyên và rừng rậm.

Bên trái Lỗ Đạt Mã là thảo nguyên mênh mông nàng sinh sống mấy ngày. Bên phải là một mảng lớn rừng núi um tùm, cảnh cây sum xuê che trời, lá cây tươi xanh che khuất bầu trời. Giữa trưa ánh mặt trời lăm lăm chỉ có thể thông qua kẽ lá thật nhỏ chiếu vào, tạo thành một vài vệt sáng lốm đốm chói mắt.

Thân cây to khỏe, phải năm ba người mới có thể ôm hết. Thực vật dây leo ký sinh giống như từng con rắn lớn quấn quanh rủ xuống. Lỗ Đạt Mã cảm thấy, hình như nàng có thể ngửi được mùi vị ẩm ướt và lá mục.

Ăn cơm trưa xong, Dạ đứng lên, học dáng vẻ buổi sáng của Lỗ Đạt Mã dập tắt đồng lửa, sau đó liền muốn mang theo Lỗ Đạt Mã bước đi vào trong rừng rậm.

Lỗ Đạt Mã do dự, còn chưa đi vào trong đó, nàng đã cảm thấy mùi vị nguy hiểm và sợ hãi. Nàng cũng đã cảm thấy Dạ hưng phấn và nóng lòng muốn thử, nhà của hắn nhất định ở trong này. Nhưng nàng thật sự muốn đi cùng hắn vào mảnh rừng rậm nguyên thủy này, đi vào lãnh địa không biết này sao?

Lỗ Đạt Mã có thể tưởng tượng, mãnh thú khổng lồ không biết tên, sẽ ẩn thân ở trong rừng rậm này tùy thời chờ đợi con mồi tự mình đi ra mà vô bất. Đương nhiên, nàng tin tưởng Dạ sẽ bảo vệ tốt mình. Nhưng mà, những thứ độc trùng rắn chuột ngoa nguẩy sinh tồn ở dưới lớp lá cây mục rữa, lại làm cho nàng không tự chủ được mà sinh ra nỗi sợ hãi lớn lao từ trong đáy lòng, chỉ cần nghĩ tới thì biến sắc.

Dạ thấy nàng dừng bước lại không đi lên phía trước nữa thì cũng dừng lại, xoay người nhìn nàng, trong đôi con ngươi màu tím sẫm để lộ ra buồn bực.

Trong lòng đấu tranh nửa ngày cuối cùng Lỗ Đạt Mã vẫn quyết định là không vào, nàng không cách nào chiến thắng được e ngại đối với độc trùng rắn chuột. Nàng chỉ muốn ở địa phương tiếp giáp giữa mảnh thảo nguyên này và rừng rậm tìm một sơn động tương đối ẩm áp, có lẽ là vẫn có thể được đi. Lỗ Đạt Mã thấy cách đó không xa trên mỏm đá có một cái.

Nàng nghĩ vậy cũng tốt lắm, nàng muốn cáo biệt với Dạ, để cho hắn đi về nhà, mà mình phải ở lại chỗ này.

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 22: Dạ bá đạo.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã đứng lại, ngừng đầu lên nhìn về con ngươi màu tím sẫm sâu thẳm của Dạ.

“Dạ, trong rừng rậm không thích hợp với ta, ta muốn ở chỗ đó.” Nói xong nàng chỉ chỉ cách đó không xa phía trên mỏm đá có một sơn động.

Dạ hé mắt, nhìn theo ngón tay của nàng một chút, không có bày tỏ gì đặc biệt, chỉ là kéo tay của nàng đi hướng vào trong rừng rậm.

“Dạ, ta không đi.” Hai tay Lỗ Đạt Mã đẩy bàn tay của Dạ ra, thân thể dùng sức về trụ về phía sau. Nàng không thể đi vào cùng hắn, nàng không cách

nào tưởng tượng cảm giác chân của mình giẫm lên mấy thứ sinh vật thân thể tròn tròn mềm nhuyễn ở dưới lá mục cùng với lá mục này. Chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể để cho nàng toàn thân cao thấp nổi lên mấy tầng da gà.

Trên mặt Dạ bị hàm râu rậm rạp bao trùm nên không thấy rõ là cái biểu cảm gì, nhưng mà, từ trong đôi mắt của hắn đã lộ ra phiên não mơ hồ. Động vật họ mèo chính là như vậy, trước đó mấy giây có lẽ vẫn là một tác phong nhân nhả tự đắc, nhưng ngay một giây kế tiếp cũng không biết vì sao lại trở nên nóng nảy. Giống như mưa giông trong ngày mùa hè, không biết lúc nào thì sẽ đột nhiên giăng đầy mây đen, vội vàng hạ xuống một trận mưa.

Mà lúc này Lỗ Đạt Mã cũng không rảnh suy nghĩ khi chọc giận một mãnh thú to lớn họ mèo sẽ có kết quả như thế nào.

Mỗi người từ lúc sinh ra được sẽ có một vật e ngại trời sanh, có người sợ “Quỷ”, có người sợ vật thể lỏng nhưng đầy xúc cảm, mà Lỗ Đạt Mã trời sanh e ngại còn trùng thân mềm, mỗi lần thấy loại thân mềm không xương ngoa nguẩy, mỗi khi gặp phải nàng sẽ toát ra khí lạnh từ trong xương cốt. Vào lúc này người để cho nàng biết rõ trước mặt có thể cất chứa giống loài ghê tởm đó, còn phải đạp lên, không thể nghi ngờ chính là muốn mệnh của nàng. Nàng tình nguyện bị con báo ăn luôn.

Đối với giầy giụa và không phối hợp của Lỗ Đạt Mã, Dạ rất là quả quyết vươn cánh tay dài ra ôm chặt, vác lên vai, bước nhanh đi vào rừng rậm.

Từ lúc Dạ khiêng nàng từng bước đi sâu vào rừng rậm, Lỗ Đạt Mã càng sợ hãi hơn, nàng cảm thấy đã có con côn trùng bò đến trên thân thể của mình bắt đầu ngoa nguẩy.

Nàng nằm ở trên bả vai của Dạ không đứng đắn mà bắt đầu đấm đá, đối với Dạ thờ ơ ơ hờ, thậm chí nàng với không để ý bẩn hay sạch, há mồm hung hăng cắn xuống ở sau lưng hắn.

Tiếc rằng Dạ da dày thịt béo, giống như vô cảm vẫn như cũ đi về phía trước.

Cuối cùng Lỗ Đạt Mã không có tiền đồ giống như là đứa bé mà khóc rống lên, nàng hô to: “Dạ, ta không vào được, thật sự không muốn đi vào, thịt côn trùng quá đáng sợ. . . . .”

Mặc dù Dạ có hình người, nhưng phần lớn thời gian hắn hành động và suy nghĩ có lẽ còn ở vào trong bản năng của dã thú, đối với khoản trí tuệ cảm xúc thì hết sức thiếu sót. Cho nên Lỗ Đạt Mã kêu khóc như thế nào, hắn cũng không làm ra bất kỳ đáp lại nào.

Loại vật tên là ý nguyện này ở trên người hắn thì có thể bỏ qua không tính, dĩ nhiên, đó là chỉ với người khác.

Có lẽ từ điểm này, đủ để thấy rõ cố chấp và bá đạo của Dạ của chúng ta?

Cho đến khi Lỗ Đạt Mã kêu gào đến không còn hơi sức, đang hoảng nằm ở trên bả vai của Dạ chỉ còn lại thút thít.

Dạ dừng bước.

Hắn nghĩ muốn buông Lỗ Đạt Mã xuống, tiếc rằng Lỗ Đạt Mã gấu gao bám chặt cổ của hắn, giống như gấu Koala quấn ở trên người hắn, thế nào cũng không chịu chạm đất.

Trong miệng của nàng nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại: “Mặt đất có côn trùng, ta không xuống, ghê tởm. . . . .”

Trong lúc khóc thút thít kèm với nói nhỏ, nghe thật uất ức.

Lần này, ngược lại Dạ không có cường cầu, hắn vẫn như cũ khiêng Lỗ Đạt Mã ở trên lưng, từ trên một gốc cây không biết tên kéo xuống hai cái lá cây không lồ, học theo dáng vẻ lót thảm cỏ của Lỗ Đạt Mã, bỏ trên đất, mới lúi nàng từ trên bả vai xuống.

Lỗ Đạt Mã uất ức thút thít, co lại thành một cục.

Mà lúc này giống như Dạ tìm về được cảm xúc đã mất thật lâu, hắn ngồi xổm xuống, tựa đầu sấp lại gần Lỗ Đạt Mã, lè lưỡi, dịu dàng đi liếm vết nước mắt trên mặt nàng.

Lỗ Đạt Mã sau khi mất khống chế cảm xúc một hồi lâu, lúc này mới có tâm tình đánh giá chung quanh.

Hiện tại vị trí bọn họ đang ở là một cái khe sâu, có dòng suối chảy qua ở bên cạnh.

Cây cối chung quanh cũng không coi là cao lớn rậm rạp, ánh mặt trời có thể xuyên thấu lá cây chiếu thẳng xuống. Trên đất vẫn được coi là sạch sẽ, không có lá mục che phủ thật dày như Lỗ Đạt Mã tưởng tượng.

Cách đó không xa giữa màu xanh hoa cỏ còn có mấy bụi hoa dại đang nở, đỏ vàng vô cùng vui mắt.

Nhìn mọi thứ đang diễn ra, tâm tình của Lỗ Đạt Mã trong nháy mắt khá hơn nhiều.

Nàng giương mắt nhìn về phía Dạ, mím môi “Hắc hắc” cười một tiếng, để che giấu lúng túng.

Mà từ trong cổ họng của Dạ phát ra một tiếng “Ồ”, liền đứng dậy đi tới vách đá cách đó không xa.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 23: Nhà của Dạ.

Editor: ChieuNinh

Trên vách đá nghiêng nghiêng có không ít cây cối sinh trưởng, dây leo kích cỡ không đồng nhất từ phía trên buông xuống dưới.

Dạ đến dưới vách thì hóa thân thành hắc báo, sau hai ba cái tung người nhảy vọt thì lên tới một vách đá có chút nhô ra.

Lúc này Lỗ Đạt Mã mới nhìn thấy một cửa động tối om om bị dây leo không rậm rạp lắm che giấu đã mơ hồ lộ ra.

Nơi đó chính là nhà của Dạ sao?

Chỉ là, nếu như hẳn ở nơi này, vậy đi đến trên thảo nguyên làm cái gì? Săn bắt sao?

“Oa oa oa ô oa oa umh. . . . .”

Chẳng biết lúc nào Dạ từ trong động lộ ra một cái đầu lông đen mềm như nhung phát ra tiếng kêu liên tiếp giống như tiếng cưa điện cưa gỗ lại có chút giống như ech kêu với Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã nháy nháy mắt, đây là gọi mình đi qua sao? Nàng đứng dậy sửa sang lại gia sản, chuẩn bị cầm đi qua cùng.

Bởi vì mới vừa bị Dạ khiêng đi cả một quãng đường, nước trong túi da mẫn xà đã bị đổ đi bảy tám phần, không còn bao nhiêu. Chỉ là, hiện tại bên cạnh chính là dòng suối nhỏ, muốn bao nhiêu nước thì có bấy nhiêu, rốt cuộc không cần lo lắng nữa rồi. Một lát nhất định phải tới tắm rửa, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng cũng có thể ngửi được mùi vị hơi chua từ trên thân mình phát tán ra. Trước kia nguồn nước thiếu hụt bất đắc dĩ còn có thể chịu được, hôm nay một con suối nhỏ nước trong và gọn sóng đang ở trước mắt như vậy, Lỗ Đạt Mã đã bắt đầu muốn nhảy vào.

Chỉnh sửa một chút túi đeo lưng bằng da mẫn xà, khăn tắm vẫn còn, một cái váy bằng da mẫn khác cũng không bị ném, còn có cốt đao và cái dùi tạt cả đều ở một cái trong túi vẫn không thiếu, chỉ là, da lông dê sừng hươu không có. Mới vừa rồi bị Dạ cường ngạnh khiêng đi, chỉ lo giấy giũa, quên mất da lông.

Lỗ Đạt Mã nhăn nhó mũi, nhất định phải kêu Dạ đến hai tám khác cho mình. Mang đồ lên đi tới dưới vách núi, mới vừa rồi đứng xa không cảm thấy gì, giờ vừa tới gần nhìn thì thấy sơn động cách mặt đất thế nào cũng cao khoảng hai, ba mét, cái này thì mình làm sao đi lên được?

Lỗ Đạt Mã nhún nhún vai nhìn về phía Dạ đang ở phía trên đợi nàng, buông tay một cái, hô: “Dạ, quá cao, ta không thể đi lên.”

Dạ đứng ở trên dốc núi, nhìn nhau mấy giây với Lỗ Đạt Mã, tung người rơi xuống, biến thân thành hình người, cánh tay dài vươn tới ôm lấy nàng vác lên vai, nhảy hai ba cái đã treo lên vách đá.

Thời điểm bị Dạ gánh lên vai thì đầu Lỗ Đạt Mã bị chúi xuống một lần nữa, một ý niệm nhảy vào trong đầu nàng: lần sau nhất định phải để cho hẳn công, tư vị giáp mặt với miệng thật chẳng ra làm sao, lại cần bụng, lại choáng váng đầu.

Sau khi được thả xuống, Lỗ Đạt Mã quơ quơ cái đầu có chút choáng váng, bắt đầu đánh giá chung quanh.

Nàng đang đứng ở trên một khối nham thạch rộng khoảng một mét dài đến hai mét, khối nham thạch giống như một ban công. Sau lưng chính là cái sơn động kia, cũng chính là nhà của Dạ. Hai bên cửa động có mấy gốc cây nghiêng sinh trưởng ở trên vách đá, cành lá và dây leo kỳ sinh vừa lúc tạo thành một “Rèm cửa”, cũng giấu kín cửa động.

Lỗ Đạt Mã ngó ngó Dạ đang đứng ở bên cạnh, chỉ chỉ sơn động, lại điểm điểm cái mũi của mình nói: “Ta có thể vào xem một chút không?”

Động vật, đặc biệt là mãnh thú cảm giác lãnh địa đều là cực mạnh, cho dù Dạ có thể hoá thành hình người, nhưng Lỗ Đạt Mã vẫn muốn chú ý đến bản năng dã thú của hẳn một ít, trước khi tiến vào phải được sự cho phép của hẳn.

Hẳn là Dạ hiểu ý của nàng, đưa ra bàn tay khề đẩy Lỗ Đạt Mã một cái, liền dẫn đầu khom lưng đi vào. Lỗ Đạt Mã đi theo sau đó.

Cửa động không lớn, cũng chỉ cao đến một thước, nhưng mà bên trong động rất rộng rãi có chừng mười mấy hai mươi thước vuông, cũng rất khô ráo, chỉ là ánh sáng không tốt lắm, rất tối. Lỗ Đạt Mã lại nghĩ một chút, đây là sơn động cũng không phải là phòng ốc, không thể yêu cầu quá cao.

Trong động rất sạch sẽ, không có thịt vụn xác rữa ... chông chát ở bên trong, ngay cả xương ăn còn dư lại cũng không có một cây. Có thể thấy được,

Dạ rất thích sạch sẽ, cũng rất chịu khó.

Hình như là bởi vì quan hệ với việc trở về “Nhà”, Lỗ Đạt Mã cảm thấy cả người của Dạ cũng buông lỏng xuống, tinh thần không còn cảnh giác và căng thẳng giống như khi hắn đang bên ngoài.

Hắn hóa thành hắc báo vui sướng lăn hai vòng ở trong động, sau đó nhào tới một cái, cũng đè ép Lỗ Đạt Mã ở trên mặt đất, bắt đầu liếm mặt của nàng.

Lỗ Đạt Mã cái tư tưởng chuẩn bị gì cũng không có, bị Dạ bỏ nhào về phía trước như vậy, đầu đụng phải trên đất một cái “cốp”. Cũng may có túi da măng xà lót bên dưới, nếu không thì nàng bị đập đầu đến chấn thương sợ hãi.

Bị Dạ dùng đầu lưỡi rửa mặt, Lỗ Đạt Mã đẩy hắn ra ngồi dậy.

“Ta ở nơi này sao?” Lỗ Đạt Mã chỉ chỉ chóp mũi của mình, sau đó nằm xuống làm một động tác ngủ. Nàng muốn xác nhận một chút với Dạ, mình không phải là không được mời, nàng cũng không muốn bị ngăm ném ra.

Không biết Dạ có hiểu hay không, dù thế nào đi nữa hắn cũng cùng nằm xuống, dùng cái đuôi thật dài vòng lên hông của Lỗ Đạt Mã, từ trong cổ họng phát ra tiếng “Khò khè khò khè”, hình như là đang dỗ nàng ngủ.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã tự động lý giải là: “Mời người ở chung với ta.”

Cái son động này không tệ, nàng muốn lập kế hoạch sử dụng thật tốt, chỉ là, đây là nói sau, nàng muốn trước tiên đi dọn dẹp vệ sinh cá nhân một chút, bẩn quá rồi.

Lỗ Đạt Mã lôi kéo Dạ đi ra son động, đứng ở trên “ban công nhỏ” vừa khoa tay múa chân một hồi thì Dạ hiểu, hoá thành hình người vác nàng lên vai ba tung hai nhảy xuống vách đá. Bị Dạ chạy nhảy đến thất điên bát đảo Lỗ Đạt Mã thề lần nữa, lần sau nhất định phải để cho hắn cống mình.

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24: Rớt cuộc không thiếu nước.

Editor: ChieuNinh

Được Dạ bỏ trên đất, Lỗ Đạt Mã đi tới dòng suối nhỏ.

Nước suối trong suốt thấy cả đáy, chợt có cá bé nhỏ bơi qua. Lỗ Đạt Mã đưa ra một chân dò xét thử. Nước rất là mát lạnh, thời điểm mới thả chân vào trong nước, Lỗ Đạt Mã chợt giật mình một cái.

Từ lúc Dạ đặt nàng đến trên đất, liền “Ô lai nhĩ” mấy câu nàng nghe không hiểu, rồi hóa thành con báo chạy vào trong rừng cây. Có lẽ là cảm thấy đã đến địa bàn của mình, nên ném một mình Lỗ Đạt Mã ở nơi này cũng có thể yên tâm.

Nhìn bóng dáng của Dạ biến mất ở trong rừng cây, Lỗ Đạt Mã tháo đai lưng, cởi xuống váy da đơn giản, rồi nhảy vào trong dòng nước. Có hắn ở đây, Lỗ Đạt Mã thật ngượng ngùng mà tắm, không cần biết Dạ là người hay là Tiểu Báo, dù thế nào đi nữa hắn là một “Giống đực”, muốn mình ở trước mặt khác phái cởi áo tháo dây lưng, Lỗ Đạt Mã tự nhận là không có cởi mở như vậy.

Dắm xuống đá cuội trơn tru dưới đáy, Lỗ Đạt Mã từng bước từng bước đi tới trong suối.

Nước suối không sâu, ở giữa dòng cũng không tới ngực của nàng.

Lỗ Đạt Mã tháo luôn sợi dây bằng cỏ vẫn dùng để cột tóc, hít vào một hơi, lặn sâu vào trong nước. Ước chừng ngáy người khoảng mười giây mới nhô đầu ra.

A, thoải mái, rất thư thái.

Một thân dơ bẩn và hôi thối, rớt cuộc có thể vệ sinh sạch sẽ một chút rồi.

Không có sữa tắm, không có xà bông thơm, nhưng mà không sao, liên tục chà xát, Lỗ Đạt Mã cũng thấy cực kỳ đủ, chỉ là tóc dài của mình có chút rối tung hỗn loạn làm nàng nhức đầu, nhất định phải nghĩ biện pháp làm lược mới được.

Dùng sức chà xát mái tóc hồi lâu, lại dùng ngón tay làm lược một phen, Lỗ Đạt Mã cầm sợi dây cỏ cuộn lại đầu tóc mấy vòng lần nữa, chải thành một “Viên thuốc” vòng tại đỉnh đầu.

Tóm lại, trải qua Lỗ Đạt Mã vừa chà xát lại tắm rửa, lúc ra khỏi nước thì nàng đã khôi phục mất to biết cười, mũi cao môi đỏ mọng, da trắng, ách. . . . . Da không trắng rồi, ở trên đại thảo nguyên phơi nắng rất nhiều ngày, đã sớm biến thành màu lúa mạch.

Chỉ là, không thể không nói, Lỗ Đạt Mã đúng là một mỹ nhân bại hoại, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, con ngươi long lanh như nước, thân hình có lồi có lõm, ở đại học y khoa cũng là một đóa hoa khôi nổi tiếng của hệ, mê mẩn cả đám tiểu nam sinh bốn mắt. Chỉ tiếc thời vận không đủ, một buổi sáng xui xẻo xuyên qua thời đại Man Hoang này, cũng không còn ai thưởng thức nữa rồi.

Lỗ Đạt Mã tắm xong lại lấy khăn tắm lớn “Cực khổ vất vả” vào trong suối nước, giặt giũ xong thì vắt lên trên nhánh cây hong khô.

Lúc này, Dạ mới khoan thai trở về. Hắn vẫn là hình thái hắc báo, Lỗ Đạt Mã đánh giá, hắn là hắc thích đáng về dã thú, có móng vuốt sắc bén lại có thân thể linh hoạt, dễ thích ứng hoạt động trong rừng rậm hơn.

Trong miệng hắn ngậm một con mồi dài hơn một thước, đáng vẻ thật giống như mèo rừng. Da lông rất dài, hơn nữa lại bóng láng, cũng xen lẫn hoa văn màu xám trắng, mức độ không đồng nhất, nhìn rất là đẹp mắt. Lỗ Đạt Mã quyết định gọi nó là linh miêu.

Lỗ Đạt Mã đi lên vuốt ve hai cái liên yêu thích không buông tay. Hơn nữa bắt đầu kế hoạch muốn làm vài món đồ, da lông xinh đẹp có thể làm một cái áo khoác, cái đuôi dài mà rối tung có thể làm thành khăn quàng cổ. Vừa đẹp mắt lại giữ ấm được.

“Dạ, ta muốn tắm da này.” Lỗ Đạt Mã hưng phấn nói qua, vừa kéo kéo vấy da trên người, vừa chỉ chỉ con mồi.

Mà Dạ lại không có một đáp lại nào.

Từ lúc hắn để xuống con mồi bắt được ở trong miệng, trong đôi mắt thâm thúy màu tím không hề chớp mắt nhìn chăm chăm trên người của Lỗ Đạt Mã, có chút ngây ngốc.

Lỗ Đạt Mã vui vẻ nhìn bộ dáng ngốc hồ hồ của hắn, sau khi nàng tắm rửa sạch sẽ rồi, mặt mũi không còn lem luốc nữa, hắn không nhận ra hay sao?

“Dạ, là ta, Đạt Mã, không nhận ra sao?”

Nàng đưa tay xoa xoa đầu to của Dạ.

Dạ kêu “Ồ” một tiếng, dùng cái đuôi giữ chặt cánh tay của nàng, tựa đầu dán lên cọ cọ rồi đứng dậy, bắt đầu làm công việc lột da.

Lỗ Đạt Mã cầm cốt đao đi chặt một ít cây chạc cây trở lại, chặt được một đồng, gỡ dây chuyền thủy tinh xuống nỏ lửa.

Giờ cơm tối đến rồi.

Dạ vẫn kéo xuống một cái chân sau đưa cho nàng. Lỗ Đạt Mã cầm cốt đao chẻ thành mấy miếng, bắt đầu xuyên qua gác lên giá nướng ở trên lửa. Dời đến nơi này, khắp nơi là cây cối, Lỗ Đạt Mã lấy hai cành cây thô to vùi vào trong đất, làm hai cái giá đơn giản, dễ dàng gác thịt ở nướng trên lửa, không cần mình tốn sức nâng lên rồi.

Sau đó, đi tới, chỉ vào thịt còn dư lại ở trước mặt Dạ rồi chỉ chỉ đồng lửa, hỏi: “Muốn ta giúp ngươi không?”

Sau khi có kinh nghiệm lần trước trên chộc làm Dạ nóng nảy rồi bị dụng ngã, thì Lỗ Đạt Mã luôn luôn nhắc nhở mình đừng quên, trong xương của Dạ là một con dã thú.

Cho nên, nàng muốn làm gì trước tiên cũng sẽ hỏi ý kiến của hắn.

Có lẽ Dạ hiểu được lời của nàng..., đẩy con mồi tới trước mặt nàng một cái, liền “Ồ” một tiếng rồi nằm xuống.

Lỗ Đạt Mã chia thịt trước mặt làm mấy miếng lớn, cắt xuống, xuyên thành chuỗi giống nhau rồi gác ở trên lửa.

Chẳng được bao lâu, trong không khí bắt đầu tràn ngập mùi thơm thịt nướng.

Mặc dù thịt con linh miêu này không có tươi non như thịt cự mãng, lại thắng ở dai dai, mùi vị cũng tạm, không có mùi tanh gì. Chỉ là không có vị mặn, khiến cho Lỗ Đạt Mã thấy thật đáng tiếc.

Ăn xong cơm tối, Lỗ Đạt Mã lấy chút than tro trộn vào chút đất, mài đi vết máu và thịt vụn dính trên tấm da linh miêu, rồi vắt lên hong khô trên cành cây thấp cách đó không xa. Ở trong mảnh rừng rậm này, chắc hẳn loại đồ da lông này thì sẽ không có động vật nào tới trộm đâu, bởi vì tất cả bọn nó đều có nha, trời sanh cha mẹ đã cho rồi, chỉ ngoại trừ Lỗ Đạt Mã.

Có thể là bởi vì thói quen ăn uống, bình thường Dạ chỉ ăn một bữa vào buổi sáng, vào lúc này cũng chỉ ăn hai chuỗi thịt nướng thì ngừng lại.

Hắn thông thả bước chân đi dạo đi tới bên dòng suối nhỏ, tung người một cái liền nhảy vào. Sau đó lại chạy lên, ở bên cạnh Lỗ Đạt Mã run nước trên da lông của hắn.

“Ai nha! Dạ, không thích, ta mới vừa mới tắm sạch sẽ.”

Lỗ Đạt Mã bị hấn vẩy ướt cả người, cũng không cam lòng chạy về phía bên dòng suối hắt nước lên trên người Dạ. Một người một báo cứ đùa giỡn như vậy.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25: Đàn ông phá sản.

Editor: ChieuNinh

Thời điểm trời gần tối, Dạ hóa thành hình thái con người, cánh tay dài duỗi ra một cái lại vớt Lỗ Đạt Mã lên trên vai, muốn trở lại son động trên dốc núi.

Lỗ Đạt Mã đâu chịu y theo hấn, gia sản của nàng vẫn còn ở bên ngoài đây, còn có hơn phân nửa thịt con linh miêu chưa ăn hết.

“Dạ, thả ta xuống, cầm đồ, đồ của ta đều ở chỗ này nè.”

Lỗ Đạt Mã vỗ phía sau lưng của hấn, chỉ vào đồng lửa đã tắt cách đó không xa.

Dạ dừng lại một chút, đặt nàng xuống.

Lỗ Đạt Mã chạy nhanh đi qua, trước thu lại khăn tắm lớn của mình, lại chạy đến bên dòng suối mức đầy một túi nước. Trở lại bên đồng lửa kiểm tra một chút, xác định thật sự đã hoàn toàn dập tắt. Mang túi da măng xà của mình, ngoắc tay về phía Dạ.

Dạ trừng mắt nhìn về phía nàng.

“Dạ, cầm cái này, chúng ta lên đi.”

Lỗ Đạt Mã chỉ chỉ một bao to thịt tươi dùng lá cây bọc kỹ ở bên cạnh, nói với Dạ.

Nàng còn nhớ chuyện dự trữ lương thực qua mùa đông. Những thịt này nàng đã cắt thành lát mỏng, sau đó thì xâu chuỗi lại ở trên nhánh cây hong khô, bảo tồn lại.

Dạ hít mũi ngửi cái túi thịt kia, mặt không biểu tình khiêng ngang Lỗ Đạt Mã lên phi thân trở về son động trên dốc núi.

“Này! Dạ, thịt, thịt của ta, nguoi đây là đang lãng phí. . . . .”

Lỗ Đạt Mã đã sớm quên ý tưởng để cho Dạ công nàng lên sườn núi, lúc này nàng chỉ nghĩ tới nàng muốn dự trữ thức ăn qua mùa đông. Không phải con báo đều mang con mồi ăn còn dư lại treo ở trên cây chuẩn bị khi nào đói bụng thì ăn nữa sao? Tại sao cái tên Dạ này có thể ném đi mặc kệ? Lần này thì tiện nghi cho đã thú qua đường, Dạ là “đàn ông phá sản”.

Vào son động, Lỗ Đạt Mã mượn ánh sáng yếu ớt, lấy túi đựng nước trên người xuống, cất kỹ xong. Trong động quá mờ, ở chỗ địa phương không quen thuộc lắm này, tuy rằng biết rõ sau này nơi đây là nhà nàng, nhưng vẫn làm nàng sinh ra một loại cảm giác bị đè nén.

Lỗ Đạt Mã đi tới cửa động, nửa dựa vào vách động ngồi xuống. Cực kỳ cần lưng, ngày mai phải chuẩn bị một cái đệm, Lỗ Đạt Mã vừa nghĩ, vừa lấy khăn tắm lớn ra trải ở trên mặt đất. Tối nay tạm thời qua trước một đêm như vậy thôi.

Khi màn đêm buông xuống thì con muỗi cũng bắt đầu hoạt động.

Thì ra là ở trên thảo nguyên, thiêu đốt tất cả cây cỏ chung quanh đều có thể có tác dụng xua muỗi, Lỗ Đạt Mã cũng đã hoàn toàn xem nhẹ quãng sau đầu chuyện phòng tránh muỗi.

Vào lúc này không có cỏ xua muỗi, chỉ trong một chốc lát, nàng liền đập chết ba con.

Lỗ Đạt Mã buồn bực, bây giờ phải chờ đến buổi sáng mai, mình không bị con muỗi đốt chết, vậy thì cũng mập lên hai vòng. Nhớ tới mình còn có cái giỏ làm bằng cỏ hun muỗi, cũng không biết mùi cỏ khô thiêu đốt tỏa ra có cũng có công hiệu như vậy hay không, Lỗ Đạt Mã đứng dậy đi lấy dự định thử một chút.

Vô dụng! Lỗ Đạt Mã thất vọng. Nàng phải làm như thế nào mới có thể phòng tránh muỗi đây?

Lúc này Dạ đã sớm lại biến trở về thành hắc báo, Lỗ Đạt Mã nhìn nó mà ước ao ghen tị, nếu nàng cũng có thân da lông như vậy, không cần sợ muỗi đốt

rồi.

Dạ thong thả từ bên trong son động bước đi ra ngoài, chen chúc với Lỗ Đạt Mã ở trên cùng cái khăn tắm lớn. Cái đuôi thật dài nhẹ nhàng quất ờ chung quanh Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã trừng mắt nhìn về phía Dạ, lại trừng mắt nhìn, hẳn đây là đang đuổi muỗi giúp mình sao?

Dạ thò ra cái đầu lông mao mềm như nhung vây quanh vai của nàng làm tổ, từ trong cổ họng đã nhẹ nhàng vang lên tiếng “khò khè” nhỏ.

Lỗ Đạt Mã hiểu, đây là hẳn đang dụ dỗ mình ngủ. Hơi nghiêng đầu nhích lại gần Dạ, nhắm mắt lại. Gió nhẹ từ chỗ thâm sâu trong hẻm núi thổi qua, tản đi cái nóng ran cuối hè. Lỗ Đạt Mã từ từ mệt mỏi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trời tờ mờ sáng thì Lỗ Đạt Mã tỉnh lại. Sáng sớm trong hẻm núi lại không có ẩm ướt giống như trên thảo nguyên. Nhưng từ lúc xuyên qua đây, Lỗ Đạt Mã có thói quen tỉnh lại vào lúc này.

Dạ đã sớm không thấy bóng dáng, Lỗ Đạt Mã đoán rằng hẳn ra ngoài đi săn.

Vách đá cao hơn hai mét, Lỗ Đạt Mã đang cân nhắc phải đi xuống thế nào. Không có Dạ, nàng cũng không thể bị vây chết ở chỗ này được. Tóm lấy dây leo trong tay, xem ra rất rắn chắc, bện lại với nhau hẳn là có thể làm cho mình một cái thang dây, về sau lên xuống cũng dễ dàng.

Lỗ Đạt Mã đang nghiên cứu thì Dạ trở lại, trong tay hẳn cầm chặt một bó to cây cỏ xua muỗi có cả gốc nhảy chồm lên, rồi đưa cho Lỗ Đạt Mã.

Sau đó bóp bẻ một rễ cỏ hình cầu, vẽ loạn lên vết bị muỗi cắn qua ở trên mặt nàng.

Lỗ Đạt Mã nháy mắt mấy cái, cỏ này có thể trị muỗi đốt?

Dạ và nàng ngôn ngữ không thông, không thể nào hiểu rõ, chỉ là chất lỏng lạnh lạnh thoa lên vết cắn sưng đỏ, cảm giác đau nhức lập tức tốt hơn nhiều.

Lỗ Đạt Mã nhìn về phía Dạ mím môi cười một tiếng nói: “Dạ! Cảm ơn.”

Không ngờ người này còn rất tri kỷ.

Ngay sau đó lúc Dạ đưa tay cánh tay tính vén Lỗ Đạt Mã lên bả vai, Lỗ Đạt Mã nhanh nhẹn lóc lóc thân mình lùi về phía sau, khiến cho Dạ khẽ sững sờ.

Lỗ Đạt Mã trừng mắt nhìn về phía Dạ, mím môi cười hai tiếng “Hắc hắc”, sau đó ý bảo hẳn ngồi xổm xuống. Dạ ngây ngốc ngoan ngoan làm theo, Lỗ Đạt Mã leo lên lưng của hắn, hai chân quấn lên hông của hắn, hai cánh tay ôm cổ của hắn. Rõ ràng Dạ lộ vẻ có chút khó chịu và kháng cự, theo bản năng thông thường của dã thú khiến hắn sẽ không lộ ra điểm yếu trí mạng là cổ và sau lưng ở trước mặt người khác. Vị trí lúc này của Lỗ Đạt Mã vừa vặn nằm ở phía sau lưng của hắn, quần cổ của hắn, nhưng hắn lại hết sức tin tưởng đối với Lỗ Đạt Mã chỉ là nhẹ nghiêng đầu một chút, liền ngằm cho phép.

Lỗ Đạt Mã vỗ vỗ bờ vai của hắn, đưa ngón tay chỉ dưới vách núi, nói: “Dạ, được rồi, mở đường thôi.”

Đến dưới vách, Lỗ Đạt Mã liền thấy được con mồi lần này Dạ bắt về —— ngựa sừng trâu.

Chỉ là, con này rõ ràng lớn hơn rất nhiều so với một con nàng nhìn thấy kia, cái sừng uốn lượn, càng giống như sừng xoắn ốc. Con này có chiều cao còn cao lớn hơn rất nhiều so với Dạ, thật không biết làm sao Dạ có thể mang nó trở về đây được.

Dạ đi qua bắt đầu lưu loát lột da.

Lỗ Đạt Mã tìm kiếm một bó củi, nương theo ánh sáng mặt trời mà đốt lên đồng lửa, liền đi nhìn ngó da lông linh miêu ngày hôm qua phơi nắng, chưa được khô hẳn, vẫn không thể đặc chế. Đi bên dòng suối súc miệng, rửa mặt, lúc trở về đã thấy Dạ đang cầm cốt đao của nàng học bộ dáng của nàng đang cắt từng miếng từng miếng thịt.

Năng lực học tập thật mạnh, Lỗ Đạt Mã vui vẻ đi tới, cầm lên cành cây được hắn cắt gọn bắt đầu xuyên qua miếng thịt, đặt lên giá bắt đầu nướng.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Chương 26: Thang dây và tạp dề.

Editor: ChieuNinh

Ăn no, Dạ liền biến thành hình thái đại miêu nằm sấp trên một mảng cỏ bằng phẳng, vừa liếm liếm da lông, vừa hưởng thụ tắm mình trong ánh mặt trời.

Lỗ Đạt Mã lại không thể nhân rồi, hôm nay chuyện nàng cần làm rất nhiều. Trước tiên cắt cỏ đuổi muỗi thật dài đặt ở dưới mặt trời phơi nắng, một lát thì bện cái đệm cỏ. Lại đi dọn dẹp sạch sẽ vết máu trên da lông của ngựa sừng trâu ngày hôm nay, treo lên trên cành cây hong khô.

Sau đó cắt một chút dây leo tinh tế, mang đến trong khe nước rửa sạch, trở lại bên cạnh con mồi chưa có ăn hết, cắt xuống từng mảnh từng mảnh thịt, xâu chuỗi lên trên dây leo. Con mồi có dáng vóc rất lớn, cho nên có rất nhiều thịt còn dư lại chưa ăn xong, cuối cùng cánh tay Lỗ Đạt Mã cũng đau đớn chua xót mới coi như là hoàn thành công việc.

Xâu chuỗi thịt xong rồi treo lên trên nhánh cây, Lỗ Đạt Mã phát hiện, túi thịt ăn còn dư lại ngày hôm qua vẫn còn ở đây, không có bị những dã thú khác ngậm tha đi ăn hết. Có lẽ, Dạ là “Linh Chủ” ở hẻm núi này rồi.

Mở bao đựng thịt ra, thịt bên trong tản ra mùi tanh hôi nhân nhạp, đã bị hư rồi. Lỗ Đạt Mã hết sức bảo vệ môi trường liền cầm cốt đao đào đào hố ở cạnh một gốc cây vùi thịt sâu vào trong đó. Sau này nơi này cũng coi như nửa địa bàn của mình, nhất định phải chú ý vệ sinh.

Làm xong tất cả, đã gần đến giữa trưa, Lỗ Đạt Mã dựa vào đồng lửa nướng hai chuỗi thịt. Dạ đang chọn mồi ở bên cạnh mở một con mắt màu tím sẫm nhìn nàng, ý kia chính là: không phải thường thường người mời ta sao?

Lỗ Đạt Mã không tiện ăn mảnh một mình, đành đưa xâu thịt trong tay về phía hắn: “Dạ, người có muốn ăn một chuỗi hay không?”

Dạ mở ra cái miệng rộng, đánh một cái ngáp thật to, đứng lên thông thả bước đi tới gần bên cạnh Lỗ Đạt Mã: “NGAO...OOO” một cái liền ngậm chuỗi thịt từ trong tay nàng, nằm trên mặt đất ăn liên tục.

Lỗ Đạt Mã vui vẻ, nhiều khi người này có tính tình chính là một đứa bé choai choai.

Ăn cơm trưa xong, Lỗ Đạt Mã bắt đầu tìm kiếm dây leo thích hợp làm thang dây, phải dài, phải thô, phải thật dẻo dai. Tìm nửa ngày rốt cuộc tìm được hai cây, lại khổ nỗi không cách nào lấy xuống. Dây leo quấn quýt cao ngất trên nhánh cây, Lỗ Đạt Mã thật sự không cách nào cắt xuống được, ngộ nhỡ không đủ dài, nàng cũng không tìm được cái thích hợp khác.

Dạ vừa nửa nằm vừa nhìn Lỗ Đạt Mã bận rộn nửa ngày, thông thả bước tới chỗ của nàng, dừng lại dùng cái đầu lông mềm cọ nàng.

Ánh mắt Lỗ Đạt Mã sáng lên, đúng vậy, thế nào lại quên mất người này đây.

“Dạ, ta muốn sợi dây leo này, hái xuống giúp ta đi.”

Nàng lắc lư dây leo lớn bằng cổ tay trước mắt, vừa chỉ chỉ một chỗ khác quấn quanh ở thật cao trên tán cây.

Dạ chớp chớp mắt với nàng, tung người lên cây trong nháy mắt hóa thành hình người, sau đó chỉ mấy cái đã leo lên ngọn cây. Sau hai hơi thở, Lỗ Đạt Mã liền thấy được tay Dạ nắm chặt dây leo trong tay, mang theo “Tiểu huynh đệ” đang nhảy nhót ở phía trước trở lại trước mặt nàng.

Không phải nàng muốn chào hỏi với “Tiểu huynh đệ” của Dạ, mà là địa phương Dạ nhảy xuống quá gì kia, Lỗ Đạt Mã thật sự muốn tránh cũng không thể tránh. Nàng quyết định, chuyện đầu tiên là phải làm cho Dạ một cái tạp dề da thú, che chắn “tiểu huynh đệ cường tráng” của hắn. Nếu không cứ tiếp tục như thế này, rất lung tung nha, sẽ đau mất hột đó.

Nói thì làm liền, không có da thích hợp, Lỗ Đạt Mã lấy ra một cái vảy da măng xà khác từ trong túi tùy thân của mình, cắt bỏ đường may rồi vá lại lần nữa, rất nhanh một cái “vảy da măng xà ngang lưng” xuất hiện ở trước mắt.

“Tạp dề” rất rộng, hơn nữa ở phần eo Lỗ Đạt Mã còn làm thành sợi dây buộc lại, dễ dàng mặc hay cởi. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Dạ phải học được cách thắt nút này, trước đó không thể làm gì khác hơn là do Lỗ Đạt Mã giúp hắn rồi.

Từ lúc có y phục biểu hiện của Dạ là rất vui vẻ, thế cho nên, một ngày này cũng không có thay đổi trở về hình thái con báo, vẫn giữ vững hình người. Lỗ Đạt Mã cảm thấy hắn hẳn là chịu ảnh hưởng của mình. Tiếp xúc thời gian dài, rất có thể mình là sinh vật hình người duy nhất Dạ gặp được. Mà nàng ở bất cứ thời điểm nào cũng mặc quần áo, như vậy Dạ cũng nhất định cho là, thời điểm hình thái con người nên mặc quần áo. Điều này cũng nói rõ nguyên nhân mấy ngày qua, trừ phi buộc phải biến thành hình thái con người, bằng không phần lớn thời gian hắn đều biến thành bộ dáng con báo thôi.

Làm xong thang dây, bện xong nệm rom, đã gần đến lúc chạng vạng.

Ăn cơm tối xong, Lỗ Đạt Mã cầm khăn tắm đi tới bên dòng suối nhỏ, đi tắm trước khi đi ngủ. Núp ở phía sau một tảng đá to lớn, Lỗ Đạt Mã cởi vảy da xuống, lội vào trong giữa dòng suối nhỏ.

Dạ tò mò nàng đang lén lút lút lút muốn làm cái gì, vốn định theo tới, lại bị Lỗ Đạt Mã nghiêm túc ngăn lại. Đôi mắt nhỏ uất ức oán cũng bị Lỗ Đạt Mã bỏ qua, “Thẳng thắn gặp nhau” (ý là cởi truồng) cái gì chứ, không đùa! Ty cũng không cởi mở như vậy.

Dạ là một đứa bé đáng hoàng, bị Lỗ Đạt Mã “cảnh cáo” không cho đi qua, hắn cũng ngoan ngoãn ở bên kia dòng suối nhỏ tắm rửa sạch sẽ, hẳn tắm thuần túy chính là nhúng một cái, ngâm một cái.

Tắm rửa xong, mặc quần áo vào, Lỗ Đạt Mã thu thập gia sản, leo lên tấm lưng dày rộng của Dạ, trở về “Nhà” trên vách đá.

Nhờ ánh trăng, Lỗ Đạt Mã cất kỹ nệm rom gần chỗ cửa động, rồi trải khăn tắm ở phía trên, vậy coi như là cái giường rồi. Lại bóp nát rỏ cò hình cầu xua muối, nặn ra chất lỏng bôi khắp ở trên người, hơn nữa cũng bắt đầu bôi loạn một lần ở trên người Dạ, chỉ mong có thể tránh được bị muối quấy nhiễu.

Hiện tại, nàng muốn tìm địa phương đặt thang dây.

Tìm một vòng, không tìm được nơi thích hợp, nhánh cây thì e rằng không thể chịu được sức nặng, đá lại không có nơi cố định. Lỗ Đạt Mã ngồi xuống phát ngốc đến cả buổi, đột nhiên nhớ tới sừng của con nai hôm nay, cầm nó rồi cắm ở giữa khe nhám thạch là có thể cố định thang dây thôi. Quyết định chú ý, Lỗ Đạt Mã leo lên nệm rom được xếp thành “Giường”, an tâm đi ngủ.

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27: Tính tình trẻ con của Dạ.

Editor: ChieuNinh

Không có bị muối đốt, ngủ ở trên nệm rom mềm mại, bên cạnh còn có đồng bạn cường đại như Dạ, một đêm này Lỗ Đạt Mã ngủ được cực kỳ an ổn.

Thời điểm tỉnh lại lần nữa thì thấy trên mặt Dạ tràn đầy uất ức gio “váy ngắn” lên đứng ở trước mặt mình.

“Dạ?”

Lỗ Đạt Mã không hiểu ra sao, đây là thế nào?

Dạ bắt đầu huơ tay múa chân vừa ra dấu vừa “Ồ oa” giải thích. Nhắc tay lên, “Tập dè” ở bên hông liền rút xuống, “tiểu huynh đệ cường tráng” cũng theo động tác của hắn mà gật đầu gửi lời chào với Lỗ Đạt Mã.

Được rồi, Lỗ Đạt Mã hiểu, đây là thời điểm biến thân làm hươu cái vậy. Làm sao bây giờ, nơi này cũng không có cái gì tương tự như dây thun, cũng không thể để cho hắn cả đời không biến thân được, nếu không, để cho hắn coi trần? Hiển nhiên, Dạ cũng sẽ không đồng ý.

Lỗ Đạt Mã nhìn trên người Dạ vậy mà cũng tam giác ngược với cơ bụng sáu múi, còn có hai chân thon dài kiện mỹ thì ngắn người ra. Vóc người này thả vào thế giới mình sinh hoạt lúc trước hoàn toàn có thể đi làm người mẫu, sẽ mê hoặc biết bao nhiêu tiểu cô nương nha.

Nói thật, khả năng khôi phục sức khỏe của người này sự thật rất mạnh, thời điểm nhất được hắn ở trên thảo nguyên còn bệnh tiểu tụy, da bọc xương, lúc này chỉ mới mấy ngày thôi, liền thay đổi thành tiên sinh khỏe đẹp. Ngay cả bộ dáng con báo của hắn, da lông cũng vừa đen vừa sáng, nào còn có dáng vẻ hỗn loạn lúc bị thương. . . . .

Ách. . . . . Ý thức được hình như mình thất thần, Lỗ Đạt Mã lúng túng mím môi nhìn về phía Dạ “Hắc hắc” cười hai tiếng.

Vốn là một đôi mắt màu tím sẫm đầy cỏi lòng mong đợi nhìn Lỗ Đạt Mã, đột nhiên Dạ hóa thân làm Tiểu Báo, u oán “Ừm” một tiếng, liền chui vào trong son động.

Đây là tình huống gì? Không phải là hắn hiểu lầm mình đang chê cười hắn làm hươu y phục đi!

Quả thật là Lỗ Đạt Mã không có đoán sai.

Lúc này, Dạ đang nằm úp sấp ở tận cùng bên trong son động, mặt ngó về phía vách động, cái đầu đặt lên ở chân trước, cái đuôi to thật dài mắt hứng vung vẩy.

Lỗ Đạt Mã đi vào tìm, liền thấy tình cảnh như vậy.

Thật đúng là tức giận á. Trên mặt Lỗ Đạt Mã không dám biểu hiện ra, chỉ cười trộm ở trong lòng.

“Dạ, ngươi hiểu lầm rồi..., ta không có cười nhạo ngươi, ta là đang cười mình làm không tốt không bền chắc.”

Dạ ngược mắt liếc nàng một cái, chỉ “Ừm” một tiếng liền xoay đầu lại về phía vách động, âm thanh cái đuôi to vỗ vào mặt đất so với mới vừa lại vang hơn rất nhiều.

“Dạ, ngoan nào..., ta giúp ngươi vá lại, không tức giận nha. . . . .”

Lỗ Đạt Mã cũng không quản hấn có thể nghe hiểu hay không, dù sao cũng vừa khoa tay múa chân vừa giải thích thêm, cuối cùng lại gãi dưới cổ, gãi cằm, kèm thêm xoa xoa cái bụng cho hấn, cuối cùng mới đỡ được.

Dạ mặc cái “Tập dề” Lỗ Đạt Mã khâu vá sửa lại xong thì hài lòng vòng vo hai vòng, cồng năng xuống vách đá.

Lỗ Đạt Mã nhớ kỹ hai cái sừng to của ngựa sừng trâu, từ trên lưng Dạ leo xuống liền chạy thẳng tới đồng xương thú ngày hôm qua còn để lại, lấy ra cốt đao cố gắng tách cái đầu của nó ra.

Mắt sức của chín trâu hai hổ, mới tháo xuống một cái sừng, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Dạ chắt lên bó củi thật cao, trong tay giơ lên hai cái chân sau được lột sạch da, đứng ở nơi đó nghỉ hoặc nhìn năng.

Lỗ Đạt Mã cảm giác mình có chút ngu ngốc, để một lực lượng lao động cường tráng như vậy mà không cần, bản thân thì ở đây rồi hơi làm cái việc vất vả, lại còn chậm trễ “Dân sanh đại kế” nhóm lửa nấu cơm.

Mím môi “Hắc hắc” cười hai tiếng với Dạ, chạy nhanh tới dùng dây chuyền thủy tinh nhóm lửa.

Dấy lên đồng lửa, Lỗ Đạt Mã đành hoàng ngồi xỏm ở nơi đó nướng thịt.

Dạ thì tò mò đi bộ đến đồng xương thú nghiên cứu mới vừa rồi nàng đang làm gì. Hấn cầm lên cái sừng mà Lỗ Đạt Mã cố chấp nửa ngày vẫn sinh trường bền chắc như củ ở trên xương đầu thú, hơi dùng lực một chút, “rắc” một tiếng, cái sừng cứ nhẹ nhàng mà bị bẻ xuống như vậy. Dạ mang theo cái sừng to đến trước mặt Lỗ Đạt Mã, quơ quơ, từ trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng thờ dộc tựa như tiếng cười.

Lỗ Đạt Mã rút rút khóe mắt, được rồi, mình lại bị cái tên thú nhân này chê cười.

Ăn điểm tâm xong, Lỗ Đạt Mã ôm hai cái sừng ngồi ở bên dòng suối rửa sạch, lại còn bẻ gãy một cái cây lớn như dây mây nhưng than tro hung hăng rửa sạch bên trong cái sừng một lần. Bên trong sừng động vật thì trống rỗng, bên trong có không ít chất sừng hóa, không rửa rây sạch sẽ sẽ bị biến chất mà bốc mùi, còn có thể sinh ra con giòi. Cảm thấy rửa sạch được không sai biệt lắm rồi, lại lấy than tro nhét vào bên trong hai cái sừng. Mới lôi kéo Dạ vừa mới phơi nắng leo lên vách đá, cố định thang dây thật tốt rồi mới buông xuống dưới vách núi.

Khi Dạ chuẩn bị công Lỗ Đạt Mã đi xuống dưới vách núi thì nàng vịn thang dây tự bò xuống. Hai chân vừa rơi xuống đất, liền thấy hai con người màu tím sẫm của Dạ đang rạng rỡ phát sáng nhìn thang dây, tò mò trái sờ sờ, phải kéo kéo, sau đó lại dọc theo thang dây mà leo xuống. Lỗ Đạt Mã thoả mãn mà gật gật đầu, ừ, không tệ, rất rắn chắc, ngay cả sức nặng của Dạ cũng có thể chịu đựng.

Dạ nương theo thang dây mà leo lên leo xuống mấy lần, sau khi chơi đã, thì đi tới trước mặt Lỗ Đạt Mã, cũng không quản hấn là hình người mà không phải là hình báo, liền lè lưỡi liếm mặt của nàng. Trong cổ họng phát ra một tiếng “Oa oa umh” hưng phấn, thật giống như đang khen Lỗ Đạt Mã vật này làm giỏi lắm.

Có thang dây, Lỗ Đạt Mã lên xuống cũng không cần Dạ công nữa rồi, như vậy nàng dọn dẹp bố trí sơn động cũng dễ dàng.

Hai ba ngày kế tiếp, sơn động liền được Lỗ Đạt Mã dọn dẹp thành một cái “Nhà” khoan khoái.

Vốn là nàng muốn phân chia sơn động thành ba khu vực, một phòng khách kiêm phòng ăn. Dĩ nhiên, Lỗ Đạt Mã cũng chỉ là nghĩ như vậy thôi, nơi này cũng sẽ không có khách tới. Hai phòng ngủ, nàng một cái, Dạ một cái, Lỗ Đạt Mã nghĩ thì thật là tốt, tiếc rằng đại gia Dạ không phối hợp, luôn chen chúc ngủ cùng với nàng. Vì vậy, vốn là phòng ngủ làm cho hấn lại thành phòng chứa đồ rồi. Giữa các gian phòng là dùng rèm da thú ngăn cách.

Cái bàn, cái ghế được làm bằng những khúc gỗ lớn nhỏ không đồng nhất. Lỗ Đạt Mã kêu Dạ chặt một gốc cây không tính là lớn, làm một thành một cái bàn gỗ không lớn, nẩy cái nhỏ làm thành băng ghế ngồi. Hơn nữa khoét mấy cọc gỗ làm học tủ, nhân tiện còn kêu Dạ đào khoét rộng mấy nhánh cây to bằng cánh tay làm cái ly. Ừ, ngay cả cái bô cũng kêu hấn làm một cái. Vào lúc này thì không cần phải sử dụng đến, nhưng ai biết về sau có thể dùng đến hay không chứ.

Làm xong hết những thứ này, Lỗ Đạt Mã phát hiện, móng vuốt của Dạ thật là một thứ đồ tốt nha, cũng đã vượt qua bảo đao “Chém sắt như chém bùn” rồi. Không thể tưởng tượng nổi nhất chính là, thời điểm hấn trong hình thái con người cũng có thể để cho ngón tay vô địch của mình trong nháy mắt biến thành móng vuốt bén nhọn, Lỗ Đạt Mã một lần nữa cảm thấy nàng đang gặp phải sói kim cương trong《X X-Men》rồi.

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28: Táo bón phải trị.

Editor: ChieuNinh

Nhìn hình thức ban đầu của “Nhà” mới, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng hạnh phúc.

Có nhà che gió che mưa, còn có một đồng bạn cường đại như Dạ, hôm nay nàng cũng được cơm no áo ấm rồi.

Dạ đối với hết thảy biến hóa này hình như cũng rất hài lòng, hẳn thường xuyên sẽ lẫn lộn ở trên “Giường” nệm rom và da thú Lỗ Đạt Mã làm ra, thời điểm uống nước bên dòng suối cũng sẽ lấy ra cái ly bằng gỗ của hắn, không còn hóa thành hình thái con báo dùng đầu lưỡi uống nước nữa.

Lỗ Đạt Mã nhìn hắn tới đít đầu, sau lưng lúc nào cũng mang theo cái ly gỗ thì quá không thoải mái, thì may một túi hai bên trái phải trên “Tập dề” của hắn. Dạ rất thông minh, bỏ cái ly vào một trong túi, một trong túi khác thì bỏ cốt đao. Tuy nói cốt đao không có sắc bén như móng vuốt của hắn, thế nhưng hắn lại rất nóng lòng sử dụng. Hiện tại trừ phi cần săn đuổi, hết thảy mọi chuyện hắn đều duy trì hình người.

Trên phương diện này, Dạ đều thuận theo Lỗ Đạt Mã muốn dầy dờ thế nào thì cứ giầy vò như thế, nhưng có một việc hắn lại tuyệt đối cố chấp. Đó chính là không cho Lỗ Đạt Mã mang miếng thịt hong khô về trong “Nhà” chứa đựng. Chỉ cần Lỗ Đạt Mã cầm đi vào bỏ vào trong tủ chén để dự trữ, đều sẽ bị hắn ném xuống dốc núi.

Nhiều lần đàm phán không có kết quả, Lỗ Đạt Mã lại không thể buông tha kế hoạch dự trữ lương thực qua mùa đông, nàng liền kêu Dạ khoét mấy cọc gỗ làm thùng lớn đặt trên lan can ở ngoài động, đặt miếng thịt ở bên trong lại đập nắp lên. Đến lúc này Dạ không có phản ứng gì, xem ra hắn chỉ không cho phép để thức ăn bên trong “Nhà”, đặt ở bên ngoài hắn cũng không quản.

Sau này Lỗ Đạt Mã mới biết, cũng không phải là Dạ thích sạch sẽ, cũng không chịu khó, có thể nói là hắn cực kỳ lười. Không cho để thức ăn trong nhà là bởi vì hắn từng chất đồng con mồi ở trong động lại không thêm đề ý, thịt hư hỏng, lại sinh ra con giòi cùng với mùi thối bốc lên, dọn dẹp thật lâu mới được sạch sẽ, vì vậy hắn liền bắt con mồi ăn ở bên ngoài xong rồi mới về trong động. Chuyện này sau khi bị Lỗ Đạt Mã biết được, chê cười hắn hồi lâu.

Cảm giác tất cả mọi thứ đã dần đi vào quỹ đạo không sai biệt lắm, mỗi ngày Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu chuẩn bị phòng ngừa chu đáo qua mùa đông, mỗi ngày da thú mà Dạ bắt về đều được nàng dọn dẹp, hong khô, đặc chế, sau đó làm đồ may sẵn để dành mặc. Mà mỗi ngày thịt không có ăn hết nàng cũng cắt miếng hong khô.

Cuộc sống có quy luật như vậy trôi qua được ngày, Lỗ Đạt mã không thích hợp rồi.

Nàng bị táo bón rồi.

Nguyên nhân hà, do ăn thịt nhiều mà ra thôi. Phải nói táo bón ở hiện đại thì không phải chuyện lớn gì, ăn nhiều trái cây rau dưa, hấp thu nhiều Vitamin và đồ ăn giàu chất xơ thì tốt rồi.

Nhưng ở cái nơi man hoang này, Lỗ Đạt Mã thật đúng là không biết đi đâu tìm rau dưa. Chỉ là, trong đầu nàng lóe lên một ý tưởng, nhớ tới nho dại, vậy trong rừng này hẳn là còn có trái cây khác tồn tại, có lẽ nàng nên để Dạ mang mình theo đi một vòng, tìm một chút.

Nghĩ đến liền làm.

Hôm nay ăn qua điểm tâm, Lỗ Đạt Mã tìm một nhánh cây làm gậy dò đường, lôi kéo Dạ cả đầu là dấu chấm hỏi lên đường.

Ra khỏi hẻm núi, càng đi ở chỗ sâu trong rừng rậm, Lỗ Đạt Mã lại càng cẩn thận dè dặt mỗi một bước chân, nghĩ tới ở dưới lá cây mục thật dày cất giấu rất nhiều côn trùng ngọạ nguy hại lúc nhúc, nàng liền nổi tám tầng da gà. Chỉ là, nàng cũng hiểu rõ ràng, nếu phải sinh tồn ở chỗ này, có một vài thứ nhất định phải vượt qua. Vừa nhắm mắt, cắn răng một cái, Lỗ Đạt Mã đưa chân ra, giẫm chân đi về phía trước, đi mỗi một bước vẫn nhìn không được mà cau mày, run sợ.

Dạ không biết là cảm nhận được nỗi sợ hãi phát ra từ trong nội tâm của nàng, hay là chê cười nàng đi chậm chạp, cánh tay dài đuổi một cái liền khiêng Lỗ Đạt Mã trên bả vai.

Thần kinh của Lỗ Đạt Mã lập tức liền buông lỏng. Chỉ là qua không bao lâu thì nhú mày lại, cái tên Dạ này sao mà mỗi lần đều coi nàng giống như con mồi mà khiêng lên vai đây, như vậy cái gì nàng cũng không nhìn thấy thì làm sao tìm được “Trái cây” đây? Tức thì nàng bắt đầu giãy giụa, cuối cùng văng vẳng nằm sấp ở trên lưng Dạ, coi như là yên tĩnh lại.

Thân hình của Dạ cao lớn, bước chân vững vàng, khi cõng Lỗ Đạt Mã hẳn rất quen thuộc xuyên qua trong rừng rậm. Đi hồi lâu, Lỗ Đạt Mã cũng không còn nhìn thấy thứ gì giống như trái cây mình muốn tìm. Nàng bắt đầu chỉ huy Dạ đi khắp nơi.

“Dạ, đến bên kia xem một chút!”

Theo ngón tay ngọc thon dài của Lỗ Đạt Mã, Dạ nghe lời đi tới phương hướng kia, hắn không hiểu Lỗ Đạt Mã muốn làm gì.

Xem chừng lại đi gần mười phút, Lỗ Đạt Mã ở trên một góc cây có lá dài rộng lớn không lồ thấy được trái cây tương tự như quả chuối tiêu. Nàng vỗ vỗ lưng Dạ, chỉ chỉ chuối tiêu bên kia.

Chung đụng nhiều ngày nay, tuy Dạ vẫn nghe không hiểu lắm lời nói của Lỗ Đạt Mã, nhưng mà đối với động tác trao đổi cùng với nàng đã có sự ăn ý. Hắn cõng Lỗ Đạt Mã tung người mấy cái liền bám người trên tán cây.

Lỗ Đạt Mã đến gần đưa tay liền hái xuống một quả “Chuối tiêu”, đã lột vỏ đưa vào trong miệng định ăn, lại bị Dạ đưa tay đoạt lấy rồi ném đi. Tình huống này, Lỗ Đạt Mã có chút há hốc mồm.

Chỉ thấy Dạ cau mày cũng bẻ xuống ném đi hết “chuối tiêu” nàng có thể có hái được, cũng lại khoa tay múa chân lại “Uỳnh lải nhải” giải thích đối với nàng. Lỗ Đạt Mã hiểu, loại “chuối tiêu” này là không thể ăn được, chỉ là nàng cũng bắt đầu tình ngộ lại. Nếu như là trước kia nhất định trước khi ăn nàng sẽ suy tính có thể ăn hay không, có độc hay không, sau khi ăn xong sẽ có phản ứng không tốt hay không?

Hôm nay, ở chung một chỗ cùng với Dạ, hẳn cho nàng quá nhiều cảm giác an toàn, từ đó cũng làm tính cảnh giác của nàng giảm xuống, điểm này phải sửa đổi một chút. Không phải nói Dạ không được, hoặc là không thể tin tưởng Dạ, mà là, trong cánh rừng rậm này có nguy cơ tứ phía, bản thân nàng không có tính cảnh giác sẽ có một ngày liên lụy tới Dạ.

Chẳng qua hình như Dạ cũng hiểu Lỗ Đạt Mã đi ra ngoài là vì tìm loại quả kết trái ở trên cây có thể ăn, nên công nàng xuyên qua ở trong rừng, tìm hai loại quả trái cây nào đỏ nào xanh, có sinh trưởng ở trên dây leo, có kết quả ở trên lá cây. Trái cây màu đỏ kết quả ở phía sau một loại lá cây hình trái tim, lá cây hình trái tim hết sức rộng rãi, trên một chiếc lá có thể kết được bốn năm trái cây màu đỏ to bằng đầu nắm tay. Cắn một cái rất là ngọt thanh, Lỗ Đạt Mã lưỡi biếng liến kêu nó là ngọt quả rồi.

Trái cây màu xanh lá cây thì sinh trưởng ở trên dây leo, giống như hồ lô nhỏ, cắn một cái liền có nước màu trắng sữa chảy ra, mùi vị có chút giống thức uống a-xít lac-tic (sữa chua), nước có thể uống..., thịt quả còn có một mùi thơm thoang thoang cũng không ngọt không chua. Lỗ Đạt Mã quyết định gọi chúng nó là “sữa hồ lô”.

Lỗ Đạt Mã hái được tràn đầy một cái túi da, cuối cùng còn lòi hai cành dây leo kết không ít quả “sữa hồ lô” giắt ở trên người. Hài lòng đi theo Dạ “đẹp đường hồi phủ”.

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 29: Dì cả.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã dùng sữa hồ lô làm thức uống, sau uống xong phần nước trái cây không nhiều lắm, rất dễ dàng hong khô dự trữ, cho nên, nàng quyết định lấy quả này bảo tồn để ăn vào mùa đông.

Hương vị quả ngọt đặc biệt ngon, Lỗ Đạt Mã không cách nào dùng loại trái cây nàng đã ăn qua ở hiện đại để hình dung xếp loại. Nhưng mà quả ngọt không để lâu được, nếu như hái xuống qua hai ngày không ăn thì sẽ hư thối đi, Lỗ Đạt Mã thử phơi khô mà cũng không được. Vì vậy, mỗi ngày Lỗ Đạt Mã thường lấy một quả rửa sạch rồi ôm lấy mà gặm. Thấy nàng thích ăn, mỗi ngày Dạ đi săn trở về cũng sẽ hái đầy một túi cho nàng, cho nên Lỗ Đạt Mã lấy túi da măng xà của mình đưa cho hắn.

Tuy nói Dạ chỉ thích ăn thịt, có thể là khi thấy nàng ăn quả ngọt một cách ngon lành, thỉnh thoảng cũng sẽ ăn được một hai quả.

Sau bữa ăn có trái cây và đồ ăn vặt, Lỗ Đạt Mã cảm thấy cuộc sống càng ngày càng có tư vị. Nhưng nàng vừa mới vui mừng không tới hai ngày thì “dì cả tới thăm” nàng rồi.

Ngày hôm đó sáng sớm vừa tỉnh lại, Lỗ Đạt Mã lại cảm thấy bụng trướng đau khó chịu, ngay tiếp theo sau đó thì bắp đùi cũng rút gân chua xót đau đớn, khẽ cử động một chút, thì có một luồng nhiệt lưu chảy ra từ giữa hai chân.

Lỗ Đạt Mã rút rút khówek mắt, đầu đen rau giá, nàng quên mất tiêu chuyện “dì cả” này rồi. Thật sự là chưa làm cái chuẩn bị gì hết, lần này làm sao bây giờ? Nàng muốn bò dậy tìm một chút đồ lót trước, lại nghĩ biện pháp làm chút “băng vệ sinh cỡ lớn”, còn phải là loại có thể sử dụng được nhiều lần.

Nhưng mà mới vừa ngồi dậy, đầu liền “Ông ơng” choáng váng, nơi bụng truyền đến co rút đau đớn ngay tiếp theo sau đó là dạ dày cũng cảm thấy buồn nôn. Lỗ Đạt Mã thật sự không nghĩ tới đau bụng kinh sẽ lợi hại như vậy, vẫn là đầu tiên nàng chịu tội như vậy.

Thật ra thì nàng đều rất chú ý giữ gìn, nhìn người khác lúc “dì cả” tới thì đau đến chết đi sống lại, lăn lộn khắp giường, cứ nghĩ không cần khoa trương như vậy chứ.

Hôm nay để cho bản thân mình cũng gặp phải. Lỗ Đạt Mã nói thầm trong bụng, thật sự là khoa trương như vậy, đau đến nỗi nàng muốn đập đầu cũng đã có rồi.

Về phần vì sao mình cũng sẽ phạm cái sự cố này, trong nội tâm Lỗ Đạt Mã cũng hiểu rõ ràng. Từ lúc xuyên qua đây, tuy nói ăn gió nằm sương cũng chưa được mấy ngày thì được Dạ mang về nơi này, nhưng mà, ngày ngày uống nước lạnh..., ngày ngày cũng tắm nước lạnh, không đau mới gọi là thấy quỷ đây.

Lỗ Đạt Mã vùng vẫy đứng lên, bây giờ thứ duy nhất thích hợp làm “băng vệ sinh cỡ lớn” mà nàng nghĩ đến tất nhiên chỉ có cái khăn tắm lớn kia của nàng.

Cắt khăn tắm ra thành ba miếng, dự định vá lại thành bộ váy bằng vệ sinh, vừa để lại một đường viền, bên trong có thể bỏ than tro vào. Thời cổ đại, nữ tử đều dùng cách này.

Đang lúc Lỗ Đạt Mã tập trung tinh thần làm cái váy vệ sinh đầu tiên của nàng, đột nhiên trông mắt của Dạ đỏ tươi xuất hiện ở trước mặt của nàng, hơn nữa còn là hình thái con báo.

Quanh người hắn tản mát ra sát khí lạnh lùng nghiêm túc, lông trên phần lưng và cái đuôi to dài dựng đứng cả lên, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng “Ồ ồ”. Cái mũi to màu đen nhẵn lại giống như đang ngửi cái gì đó, một đôi mắt màu tím sẫm khóa thật chặt ở trên người Lỗ Đạt Mã, nàng nhìn thấy thì trong lòng đột nhiên sợ hãi.

“Dạ? Dạ? Người làm sao vậy?”

Lỗ Đạt Mã thử thăm dò vươn ra một bàn tay muốn sờ cái đầu của hắn, nhưng lại không dám. Nàng không biết tại sao Dạ lại đột nhiên có một thân lệ khí đối với mình.

Lúc này đột nhiên Dạ tỉnh táo lại, hắn dùng chóp mũi hơi lạnh cùng cùng bàn tay đang gợn ở giữa không trung của Lỗ Đạt Mã. Sau đó lại đến gần ngửi Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã đang không biết vì sao Dạ lại đột nhiên luống cuống lên, một cử động cũng không dám, mặc cho hắn ngửi từ đầu tới cổ, sau đó tới ngực bụng, cuối cùng tới giữa hai chân của nàng. Sau đó, Dạ cúi người tựa đầu đi qua.

“Dạ, người muốn làm gì?”

Lỗ Đạt Mã bị động tác thành linh của hắn làm cho sợ hết hồn, vội vàng tránh né, mà một luồng nhiệt lưu cứ như vậy dọc theo chân của nàng chảy ra.

Dạ rất tự nhiên liếm đi vết máu trên đùi Lỗ Đạt Mã, cũng còn có khuynh hướng hướng vào bên trong.

“Dạ. . . . . Dạ. . . . . Người không thể như vậy. . . . .”

Lỗ Đạt Mã cũng chẳng quan tâm tới tại sao Dạ nóng nảy, vội vàng đẩy đầu của hắn ra, cái này nếu bị hắn liếm cũng quá khiêu chiến cực hạn rồi.

Nhưng Dạ lại cố chấp không chịu rời đi. Lỗ Đạt Mã bất đắc dĩ vừa nhéo lỗ tai hắn vừa đập mặt của hắn. Cuối cùng dứt khoát kéo tấm da thú lớn làm ga giường ở phía dưới phủ lên bao bọc lấy nửa người dưới, mới làm cho hắn từ bỏ. Ngược lại đi liếm mò hơi lạnh của Lỗ Đạt Mã bởi vì đau bụng mà tuôn ra, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng “Nức nở nghẹn ngào”, trong con ngươi lộ hết vẻ lo lắng.

Trong nháy mắt Lỗ Đạt Mã hiểu rõ, tất cả biểu hiện mới vừa rồi của Dạ đều là đang lo lắng cho mình, một cảm giác không nói được thành lời cứ như vậy mà đầy tràn trong trái tim của nàng.

“Dạ, ta không sao, chuyện cũng không có gì, như vậy rất bình thường, về sau mỗi tháng đều sẽ có vài ngày như vậy. . . . .”

Lỗ Đạt Mã ôm cái đầu lông mềm như nhung của Dạ mà nhẹ nhàng trấn an hắn.

Trải qua một trận nháo loạn mới vừa rồi, hình như bụng cũng không còn đau lợi hại như vậy nữa.

Lại nói Dạ, tại sao hắn lại đột nhiên luống cuống như thế.

Giống như mỗi sáng sớm thường ngày, Dạ đi bắt con mồi trở về, lại không thấy Lỗ Đạt Mã chờ đợi ở dưới vách núi. Kể từ khi có thang dây, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ tự mình leo xuống, đốt xong đồng lửa chờ hắn trở về.

Mà hôm nay, hắn lột da con mồi xong rồi, dọn dẹp sạch sẽ nội tạng, chất xong đồng củi, cũng chưa thấy Lỗ Đạt Mã xuống. Hắn cảm thấy kỳ quái liền đi lên nhìn xem thế nào, ai ngờ vừa mới tới dưới vách núi còn chưa leo lên đã ngửi được một mùi máu tươi từ phía trên lướt nhẹ xuống, chui vào trong khứu giác nhạy cảm của hắn.

Một ý niệm thoáng qua trong đầu Dạ: Lỗ Đạt Mã đã xảy ra chuyện! Thậm chí có dã thú dám ở địa bàn của hắn tổn thương đồng bạn của hắn, Dạ liền nổi cơn thịnh nộ. Trong nháy mắt hắn hóa thành hắc báo tung người nhảy lên hai ba cái đã tới trong động. Khi nhìn thấy Lỗ Đạt Mã hoàn hảo, cả người hắn vẫn còn đang ở trong trạng thái phòng bị chống địch.

Chỉ là, mùi máu tươi hết sức nồng đậm, hắn bắt đầu tìm kiếm vết thương ở trên người Lỗ Đạt Mã, cuối cùng tập trung ở trên bắp đùi của nàng. Mắt thấy một dòng máu cứ chảy ra từ trong miệng vết thương như vậy. Hắn nghĩ muốn giúp nàng chữa thương, giống như thời điểm khi hắn bị thương bị bệnh Lỗ Đạt Mã đã chăm sóc hắn.

Mà phương pháp xử lý vết thương của động vật chính là liếm láp, trong nước miếng của bọn nó hàm chứa một loại nhân tố sinh trưởng kỳ diệu, có thể đẩy mạnh miệng vết thương khép lại.

Đương nhiên Lỗ Đạt Mã sẽ cự tuyệt, bởi vì nơi đó của nàng cũng không có bị thương á. Còn nữa, nơi này nếu như bị hắn liếm, vậy thì cũng quá cái gì kia đi, hoàn toàn chính là quét sạch giới hạn cuối đó, có đúng không.

Hết chương 29.

Chương 30: Chương 30: Dạ sẽ đau lòng người khác.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã làm xong băng vệ sinh, thấy khăn tắm lớn đã không còn hoàn hảo, dứt khoát làm mấy cái quần lót, cái này so với giữ nó để hoài niệm thế giới cũ thì đôi lại còn có ý nghĩa hơn. Sau đó đuổi Dạ vẫn luôn xoay quanh qua lại bên cạnh nàng ra bên ngoài rèm da thú, sau khi mặc xong mới để cho Dạ cống xuống dưới vách núi.

Đốt đồng lửa lên, Lỗ Đạt Mã co rúc ở bên cạnh đồng lửa, từ từ, có không khí ấm áp từ dưới lòng bàn chân thấm vào vào thân thể, từng chút từng chút xua tan khí lạnh trong cơ thể. Bụng không còn rơi vào cảm giác đau muốn chết nữa, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng lại được sống lại. Bởi vì không được thoải mái nên Lỗ Đạt Mã chỉ ăn vài miếng rồi ngừng lại, tiếp tục ngồi bên cạnh đồng lửa.

Dạ thấy nàng không ăn, cũng ngừng miệng, ngồi vào bên cạnh nàng, vẻ mặt tràn đầy lo lắng nhìn nàng, cũng lẻ lười đi liếm thái dương của nàng, thật ra thì hẳn càng muốn liếm “Vết thương” của Lỗ Đạt Mã hơn.

Lỗ Đạt Mã đưa tay đẩy mặt của Dạ ra, cả người dựa vào lòng ngực rộng rãi của hắn. Lúc này nàng rất cần sự ấm áp, lấy một bàn tay to ấm áp của Dạ đặt ở trên bụng mình, ngẩng đầu mỉm cười một tiếng với Dạ nói: “Người cho ta mượn tay sưởi ấm.”

Dạ nghe không hiểu lời Lỗ Đạt Mã nói, nhưng cũng đành hoảng ngồi ở chỗ đó làm đệm thịt người cho nàng dựa vào để thêm ấm áp.

Ngồi dựa vào Dạ như vậy một hồi, Lỗ Đạt Mã liền nghe thấy từ trong bụng hắn phát ra âm thanh “Cô lô lô”. Lỗ Đạt Mã hiểu ý cười cười, người này thật đúng là uất ức, lo lắng nàng không thoải mái, bản thân cũng không ăn bao nhiêu, vào lúc này còn đói bụng rồi đây. Nàng liền đưa tay lấy một khối thịt nướng đưa đến khóe miệng của Dạ: “Ăn đi, đừng để đói bụng.”

Hai bàn tay của Dạ vẫn như cũ che ở trên bụng của Lỗ Đạt Mã, nương theo tay nàng mà cắn thịt nướng, bắt đầu nhai nuốt.

Mặt trời càng lên càng cao, ánh mặt trời cũng biến thành gay gắt. Lỗ Đạt Mã để cả người mình hoàn toàn phơi ở ánh dưới mặt trời, cũng không quản có thể phơi đến rám đen da thương hay không, thoải mái mới là quan trọng.

Mà Dạ thì thay thế làm hết công việc Lỗ Đạt Mã làm mỗi ngày, dọn dẹp da thú, sau đó phơi nắng, hơn nữa còn cắt miếng thịt chưa có ăn hết xâu thành từng chuỗi treo lên.

Làm xong tất cả, hắn lấy từ trong túi đeo lưng bằng da mãng xà ra một trái sữa hồ lô, hai quả ngọt đưa tới trước mặt Lỗ Đạt Mã. Có lẽ là thấy thường ngày Lỗ Đạt Mã thích ăn, muốn cho nàng ăn nhiều thêm một chút để nói rộng dạ dày. Dĩ nhiên, đây đều là Lỗ Đạt Mã tự mình phỏng đoán, chẳng qua cũng đoán gần đúng rồi.

Lỗ Đạt Mã cười nhận lấy, để ở một bên.

Dạ thấy nàng không ăn, lại cảm lên, lúc này là đưa đến bên miệng của nàng.

Lỗ Đạt Mã lắc đầu một cái nói: “Dạ, cảm ơn người, ta không muốn ăn”. Trái ngược với những thứ này bây giờ nàng lại càng muốn có chén canh nóng, uống chén nước nóng.

Nói đến nước nóng, một ý niệm hiện lên ở trong đầu của Lỗ Đạt Mã. Nàng kêu Dạ cầm cái ly gỗ, cột vào sợi dây da thú, đổ nước vào, treo lên trên đồng lửa.

Cũng không biết nước có thể được đốt nóng hay không, hay là cái ly bị cháy trước.

Một lát sau, nước nóng lên mà cái ly gỗ cũng biến thành được son đen màu đen như mực, tản ra mùi đun. Chỉ là Lỗ Đạt Mã cũng mãn nguyện được uống nước nóng, chỉ là, trả giá chính là cây ly gỗ của Dạ.

Dạ rất rộng rãi không có tức giận, hắn thật vui mừng vì Lỗ Đạt Mã có thể ăn uống, mặc kệ là thịt hay là nước. Hắn lại còn rất sáng tạo cũng treo sữa hồ lô lên trên lửa đốt, kết quả dĩ nhiên là không thành công, sữa hồ lô bị đốt nổ rồi. Dạ cũng bị giật mình, hồi lâu cũng không lấy sữa hồ lô xuống, mà ngay cả sau đó mỗi ngày đi ra ngoài săn thú cũng thật lâu không có mang sữa hồ lô về cho Lỗ Đạt Mã.

Dạ làm cho Lỗ Đạt Mã mấy cái ly gỗ, lớn lớn nhỏ nhỏ. Lỗ Đạt Mã vui vẻ, lần này chén gỗ chậu gỗ đều đã có rồi. Khi nàng nấu một bồn nước lớn, lúc đưa cả tay và chân đều ngâm vào, cảm giác mình giống như là tới Thiên đường.

Lỗ Đạt Mã đau bụng kéo dài ba ngày. Buổi tối mỗi ngày Dạ đều dùng bàn tay to lớn ôm bụng giúp nàng, rạng sáng mỗi ngày trước khi đi ra ngoài săn

bất luôn luôn đi tới tới lui lui dò xét mấy lần ở khe núi rồi mới có thể rời đi, hấn vẫn còn cảm thấy Lỗ Đạt Mã “bị thương” là do bị công kích.

Đến ngày thứ bảy, “đi cả” của Lỗ Đạt Mã rời đi Nhưng mà, Dạ vẫn không có khôi phục như bình thường, mỗi ngày vẫn phải dò xét mấy lần ở địa bàn của mình, khẩn trương cuống cuống.

Mà Lỗ Đạt Mã cũng có việc mới để sầu lo —— mùa đông tới, làm sao sưởi ấm trong động này đây, mặt dây chuyền thủy tinh chỉ có thể mượn ánh nắng mới có thể lấy lửa, lúc buổi tối không có ánh mặt trời thì phải làm thế nào? Còn phải giữ lửa nữa, đốt than sao? Cái này quả thật nàng không biết làm.

Thời tiết đúng như Lỗ Đạt Mã lo lắng, dần dần chuyển lạnh, lúc hừng đông nước trong suối cũng có chút lạnh buốt. Chỉ là, thời điểm giữa trưa vẫn đủ ấm áp.

Mà vấn đề sưởi ấm mùa đông và vấn đề bảo tồn môi lửa, Lỗ Đạt Mã vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp.

Hiện tại nàng chỉ có thể tận lực làm được y phục giữ cho ấm một chút qua mùa đông. Nói đến giữ cho ấm, Lỗ Đạt Mã nhìn chồng da thú dày trong động mà tiếc nuối. Những thứ da thú này cũng được nàng đặc chế không tệ, tức thì mềm mại lại có sự dẻo dai, chỉ là có da thì không tệ á..., toàn bộ lông đều rụng sạch, cả một tấm da thú đều nhăn lổn.

“Ai!” Lỗ Đạt Mã thở dài, nếu như có thể giữ lại lông trên da, làm quần áo mùa đông là có thể giữ ấm hơn một chút rồi.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 31: Dạ bị cắn.

Editor: ChieuNinh

Giữa trưa một ngày này, Lỗ Đạt Mã ngồi ở bên dòng suối nghiên cứu làm sao để chỗ đường nối của trang phục áo da có thể thoải mái thuận tiện một chút, vì nó không ngừng cọ xát vào làn da. Động vật Dạ săn bắt trở về da lông đều rất dày, tính năng giữ ấm nhất định là tốt không có chỗ chê được, nhưng cũng có một điểm cũng không tốt là, không có thích hợp làm áo lót.

Bây giờ nàng có cốt châm vừa tay, có thể không cần dùng cái dùi từ răng măng xà nữa rồi, cốt châm là ở dưới sự chỉ đạo của Lỗ Đạt Mã mà Dạ mài cho.

Trong tay Lỗ Đạt Mã cầm da lông được cắt xén và ghép lại với nhau. Một cái áo da có vạt áo trước và cổ áo tay áo “Mới vừa ra lò” sau khi cắt, chỉ là chỗ đường nối làm cho Lỗ Đạt Mã có chút vô đầu, muốn phát minh cái bàn ủi gì đó thì quá không đáng tin. Bỗng nhiên nhớ tới năm ấy nghi hề đi theo cha mẹ đi khảo cổ ở Đại Thảo Nguyên Mông Cổ, thấy qua một bà mẹ người Mông Cổ làm xong da dê hình như là dùng răng tới cắn cho bằng phẳng. Nghĩ tới thì liền thử một chút, Lỗ Đạt Mã cắn một mạch dọc theo chỗ đường nối vừa may xong.

Hắc! Thật đúng là tốt hơn, hai tầng da chỗ đường nối ngoan ngoãn nằm xuống. Làm xong một cái, Lỗ Đạt Mã vui vẻ khoác lên người di chuyển một vòng, cũng không quá nóng hay không.

Dạ nghiêng người ngồi dựa vào đại thụ, khép hờ con ngươi lười biếng nhìn Lỗ Đạt Mã.

“Dạ! Dạ! Mau tới!”

Không biết Lỗ Đạt Mã phát hiện ra cái gì, hướng về phía Dạ ngoác tay hô to.

Trong nháy mắt mắt tím của Dạ mở to. Chỉ trong một hơi thở thì đã hóa thân thành hắc báo nhảy vọt đến trước người Lỗ Đạt Mã. Hấn cho là Lỗ Đạt Mã gặp phải kẻ địch, ách. . . . . Không, là địch thủ.

Từ lúc “Chuyện đồ máu” của Lỗ Đạt Mã lần trước, Dạ vẫn luôn cho rằng nàng là bị thú đã thương.

Đi tới gần đó, mới phát hiện, Lỗ Đạt Mã chỉ vào chỗ sâu nhất trong giữa dòng suối nhỏ cho hấn nhìn. Nơi đó nước có chút vẩn đục, cát đá bị quấy lên, còn có từng chuỗi bọt nước lớn nhỏ bay lên mặt nước.

Dạ lặn người một cái chui xuống nước.

Bọt nước trong suối tăng lên mấy lần, Lỗ Đạt Mã liền thấy Dạ biến thành hình người, ôm một con vật đen như mực đi lên. Cách rất gần mới nhìn rõ, thì ra là một con rùa đen bự.

Ô Quy (rùa đen) có kích cỡ rất lớn, giống như một cái chậu giặt quần áo cỡ lớn. Nhất định là rất nặng, Dạ ôm nó rõ ràng cũng có chút cổ hết sức. Nó

không giống Ô Quy mà Lỗ Đạt Mã đã thấy là đầu đuôi tứ chi cũng rúc vào mai như ở trái đất. Con này chỉ có cái đầu là có thể rụt về trong vỏ bọc, bốn cái móng vuốt và một cái đuôi nhỏ tinh tế thì lại lộ ra toàn bộ ở bên ngoài.

Lỗ Đạt Mã đưa tay tóm lấy cái đuôi Ô Quy, vậy mà nó có thể phát ra tiếng “Hừ hừ” giống như tiếng heo. Tâm tư chơi đùa lại nổi lên, lại đưa tay đi kéo chân sau của nó.

Lúc này Ô Quy không có kêu nữa mà Dạ lại phát ra một tiếng kêu đau. Hắn cau mày, môi trên khẽ vênh lên, từ trong cổ họng phát ra tiếng “Ha ha” tương tự như tiếng cảnh cáo của Tiểu Miêu lúc tức giận.

Lỗ Đạt Mã bị dọa cho phát hoảng, ngẩng đầu nhìn về Dạ, chuyện gì xảy ra?

Dạ có chút uất ức “Nức nở nghẹn ngào” một tiếng, ôm Ô Quy xoay người sang chỗ khác, đưa sau lưng lại cho Lỗ Đạt Mã.

Ách. . . . . Hắn, thế nhưng thời điểm hắn biến thành hình người còn có thể để cái đuôi ở lại bên ngoài, không rụt trở về. Cái đuôi vươn dài ra từ xương cụt của hắn, quấn quanh ở trước người. Lỗ Đạt Mã sờ sờ, cái đuôi có chút căng thẳng, còn mang theo run rẩy nhẹ nhàng. Lỗ Đạt Mã vuốt theo cái đuôi của hắn lượn quanh tới phía trước người của Dạ thì mới phát hiện, cái đuôi của hắn bị Đại Ô Quy ngậm trong miệng.

Khó trách a, khó trách. Khó trách Dạ biến trở về hình người còn để cái đuôi ở lại bên ngoài, đây là bị Ô Quy cắn nha. Lỗ Đạt Mã muốn cười trộm, nhưng khi nhìn thấy trong con ngươi màu tím của Dạ mờ hồ có ngưng ngưng và đau đớn lộ ra, có chút cầu cứu nhìn nàng, trong bụng Lỗ Đạt Mã liền mềm nhũn, lại cảm thấy mình thật sự là quá không hiền hậu.

Lỗ Đạt Mã xách mai rùa đen trái nhìn phải ngó, muốn cứu cái đuôi ra giúp Dạ. Ai ngờ tới, mỗi lần nàng động Ô Quy một cái, Dạ liền “Ha ha” hai tiếng, nghe cũng biết cực kỳ khó sở, xem ra là càng cắn càng chặt. Lỗ Đạt Mã chỉ nghe nói qua con ba ba già sẽ cắn không buông mà còn càng cắn càng chặt, hôm nay chẳng lẽ con Ô Quy này cũng như vậy?

Lỗ Đạt Mã lại không dám động Ô Quy nữa, nếu nó cắn ác một chút cắn đứt cái đuôi của Dạ thì phiền phức lớn rồi. Tròng mắt xoay tròn, hắc! Có biện pháp rồi. Nàng để Dạ ôm Đại Ô Quy đang rụt cổ lại nhẹ nhàng bỏ vào trong khe nước, đứng đó không nhúc nhích từ từ chờ đợi. Qua hồi lâu, có thể là Ô Quy cảm thấy không còn nguy hiểm nữa nên lặng lẽ đưa đầu ra, buông ra cái đuôi của Dạ, xoay người, nó lấy tốc độ nhanh nhất bơi vào trong suối.

Cái đuôi vừa được giải phóng, Dạ liền giống như một tia chớp màu đen, xông về Ô Quy có ý đồ trốn chạy. Lỗ Đạt Mã cũng không thấy rõ khi nào thì hắn thay đổi thành Tiểu Báo. Móng vuốt vung lên roi xuống, đợi Lỗ Đạt Mã thấy rõ thì đầu Ô Quy cứ như vậy mà bị móng vuốt sắc bén của Dạ gắt gao đóng vào trong cát đá khe suối.

Một cái móng vuốt khác thì đưa về phía cái đuôi thật nhỏ của Ô Quy, lại vung lên hạ xuống một cái nữa, trong khe suối liền có tia máu màu đỏ và một chất lỏng màu vàng tán ra.

Sau đó, Dạ hóa thành hình người ôm lấy Ô Quy bị hắn cắn nát đầu đi ra từ trong suối, đi tới bên cạnh Lỗ Đạt Mã, nâng tay trái lên quơ quơ với nàng, trong mắt lộ ra vẻ hả hê. Trong tay hắn nắm một cái đuôi nhỏ bị gãy lìa.

Lỗ Đạt Mã co rút khỏe mắt, thật đúng là một nam nhân nhỏ mọn có thù tất báo. Không để ý con Đại Ô Quy xui xẻo, Lỗ Đạt Mã vỗ vỗ Dạ, để cho hắn biến thân thành Tiểu Báo, sau đó kiểm tra cái đuôi của hắn.

Con Đại Ô Quy này hạ miệng thật là hung ác, nhìn vết thương, Lỗ Đạt Mã cảm thấy tim mình cũng giống như bị đánh một cái. Miệng vết thương cỡ ngón út, da lông bị lật ra ngoài sâu đủ thấy xương, cũng may Dạ có năng lực khép lại siêu cường, chỗ máu chảy ra đã từ từ kết vảy. Khó trách Dạ muốn cắt cái đuôi Ô Quy, chuyện như vậy nếu như đặt ở trên người mình cũng phải báo thù.

Lỗ Đạt Mã lấy nước suối rửa sạch vết thương giúp hắn, lại lấy chút than tro thoa lên. Ôm cái đuôi của hắn nhẹ nhàng thổi, hỏi: “Dạ, rất đau sao?”

Dạ dùng cái đầu đầy lông mềm của hắn cọ xát cánh tay Lỗ Đạt Mã, trong cổ họng nhẹ nhàng phát ra tiếng “Nức nở nghẹn ngào”, như đang tìm kiếm an ủi.

Lỗ Đạt Mã xoa xoa đầu của hắn, gãi gãi cằm của hắn.

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32: Mỡ rùa.

Editor: ChieuNinh

Trần an được Dạ rồi, bắt buộc hắn khi nào vết thương trên đuôi khỏe hắn mới được biến thân, Lỗ Đạt Mã bắt đầu nghiên cứu Ô Quy.

Cái mà nàng xem trọng chính là cái mai rùa bự vừa kiên cố vừa dày vừa nặng của Ô Quy rồi, dọn dẹp thanh lý nó sạch sẽ làm cái nồi nấu nước nóng có lẽ nhất định là sẽ dùng tốt hơn so với cọc gỗ. Lỗ Đạt Mã từ trước đến giờ là một người thuộc phái hành động, đã nghĩ thì làm liền. Nàng lấy ra cốt dao bắt đầu động thủ về phía Ô Quy to bằng chậu rửa mặt đã chết đi.

Xuống một đao, Lỗ Đạt Mã phát hiện, máu của Ô Quy không giống với máu của những động vật khác, màu đỏ chỉ có từng sợi tơ, đại đa số là màu vàng sữa, đặc sánh sờ lên có chút dính, giống như là mỡ bò. Bởi vì nàng xuống tay ở bên cạnh đồng lửa nên có mấy giọt máu Ô Quy văng đến trong lửa, phát ra âm thanh “Phù phù”, ngọn lửa thật giống như cũng đốt to hơn một chút.

Ách . . . . . Thật chẳng lẽ đây chính là dầu?

Lỗ Đạt Mã dùng nhánh cây chấm chút máu Ô Quy hơ lên trên đồng lửa, lập tức “Phốc” một cái, nhánh cây giống như que diêm rất nhanh liền bắt đầu cháy rừng rực, không tới một lát thì trên nhánh cây đã xuất hiện đốm lửa li ti mới.

Thật tốt quá, mặc dù không phải dầu, máu này nhất định cũng là vật dẫn cháy rất tốt. Như vậy vấn đề giữ mối lửa liền được giải quyết, ban đêm mùa đông cũng không sợ lửa sẽ bị dập tắt. Lỗ Đạt Mã ôm xác Đại Ô Quy “Hắc hắc” cười khúc khích.

Cho đến khi Dạ nhìn không được, phát ra hai tiếng “Ồ oa” mới gọi thần trí nàng về.

Dọn dẹp sạch sẽ mai rùa đen, Lỗ Đạt Mã bỏ vào chút nước treo ở trên lửa đốt. Thật không tệ, phòng cháy phòng ròt, lại còn rắn chắc dùng bền, chỉ là có chút nặng, nhưng mà Lỗ Đạt Mã đã rất biết đủ. Hơn nữa nàng còn phát hiện, mỡ Ô Quy cũng giống như máu của nó là vật chất dẫn cháy rất tốt, một thứ đa dụng. Lỗ Đạt Mã quyết định gọi thứ này là “Dầu con rùa”.

Vật chất dẫn cháy giữ mối lửa đã tìm được, nhưng lại có một vấn đề mới xuất hiện.

Dầu mỡ và máu một con rùa hết sức có hạn, sẽ dùng xong rất nhanh, như vậy nàng đi đâu tìm dầu con rùa như vậy đây?

Nơi ở của dầu con rùa tất nhiên phải có nước, như vậy, dầu con rùa này lại xuất hiện tại nơi này nhất định là bơi dọc theo dòng suối mà tới được. Nói cách khác, chỉ cần dọc theo con suối mà đi tìm thì có thể tìm được?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lỗ Đạt Mã sáng tỏ thông suốt.

Mấy ngày nay nàng chuẩn bị y phục qua mùa đông trước, của mình phải làm mấy bộ, Dạ cũng phải chuẩn bị hai bộ. Đội nàng làm xong y phục, nghĩ đến vết thương trên đuôi Dạ cũng dưỡng được bảy tám phần, bọn họ lại đi tìm dầu con rùa.

Ba ngày sau, Lỗ Đạt Mã chỉ chỉ cái xác rùa đen được nàng dùng làm cái nồi nói: “Dạ, chúng ta đi tìm dầu con rùa, đi tìm cái này, con rùa!” Liền lôi kéo Dạ lên đường. Dạ thì vẻ mặt tràn đầy mê mẩn cũng ngoan ngoãn đi theo nàng dọc theo dòng suối càng đi sâu tới chỗ thung lũng.

Vốn là Lỗ Đạt Mã vẫn cho rằng trong hẻm núi cư dân trừ chim biết bay cùng với cá, tôm, cua trong khe nước cũng chỉ có nàng và Dạ. Hôm nay nàng mới nhìn thấy nơi này còn có “Cư dân” khác, nhưng mà đều là loại động vật ăn cỏ nhỏ yếu. Có câu nói như thế nào ấy nhỉ: “một núi không thể có hai hổ, trừ phi một đực một cái”, cho nên nơi này trừ Dạ là “thủ lĩnh khe núi” sẽ không có động vật hung mãnh giống ăn thịt xuất hiện, xuất hiện cũng là đến đoạt địa bàn.

Ách . . . . . Lỗ Đạt Mã chưa từng nghĩ, nàng cũng được coi như là “Một con cái” sao? Hay là động vật ăn cỏ hả? (Lỗ Đạt Mã tròn mắt: cô nương ta là động vật ăn tạp! Biết không, động vật ăn tạp!)

Dĩ nhiên nói những động vật ăn cỏ nhỏ yếu này, con tương đối “nhỏ” mà nói thì cũng xấp xỉ động vật...”cực kỳ to lớn” (big max) của thế kỷ hai mươi mốt. Lỗ Đạt Mã nghĩ, sở dĩ nàng chưa từng thấy qua, nguyên nhân nhất định là những động vật này e ngại “Uy quyền” của Dạ mà không dám đến gần nơi ở của nàng và Dạ.

Trong tay Lỗ Đạt Mã cầm một cây gậy thẳng tắp, một đầu được bọc xương thú mài có chút bén nhọn, nói như thế nào đây, giống như một thanh mâu người nguyên thủy dùng để săn bắt. Đây là vũ khí nàng làm cho mình, để ngừa ngộ nhỡ, nếu như có mãnh thú gì đó, nàng không muốn trở thành liên lụy cho Dạ.

Lỗ Đạt Mã theo dòng suối đi ở phía trước, Dạ lại có chút không hiểu đi theo ở đằng sau nàng. Cứ nhìn Lỗ Đạt Mã một đường đi, một đường thỉnh thoảng ghé đầu quan sát.

“Nàng đang tìm con thú ngày đó đã thương nàng?” —— đây là ý niệm bây giờ trong đầu Dạ. Hắn biết thứ Lỗ Đạt Mã cầm trong tay rất lợi hại, buổi trưa hắn đã tận mắt nhìn thấy Lỗ Đạt Mã dùng nó đâm chết một con mồi. Lỗ Đạt Mã gọi nó là “Vũ khí”.

Ở trong đại não đơn thuần của Dạ, cầm “Vũ khí” rất lợi hại, lại một đường tìm kiếm như vậy, đó nhất định là tìm thú để báo thù. Hắn hóa thành hình thái Tiểu Báo, cảnh giác bốn phía.

Càng đi vào bên trong thung lũng, thảm thực vật lại càng rậm rạp, nhưng cũng không phải là cao lớn, ở trong tầm mắt của Lỗ Đạt Mã nó là loại thuộc về thực vật thân cỏ sống một năm. Dần dần, tốc độ tiến lên của Lỗ Đạt Mã chậm lại, con đường đi về phía trước thì càng ngày càng không dễ đi rồi. Đã vài lần Dạ muốn công nàng ở trên lưng, nhưng Lỗ Đạt Mã không đồng ý. Nói giỡn sao, cười ở trên lưng của hắn làm sao tìm Ô Quy chứ. Nàng dùng mâu kích thích thảm thực vật tiếp tục đi về phía trước.

“Hì!”

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã hút một ngụm khí lạnh, hẳn là nàng đã dẫm lên thứ gì đó đâm thủng chân. Dùng mâu trong tay vạch ra thăm thực vật dưới chân, một con thằn lằn nhỏ trên lưng có gai có màu vàng xanh xen lẫn đang an tĩnh nằm ở chỗ này, ách. . . . . Phải là Tắc Kè Hoa. Nếu không phải Lỗ Đạt Mã dụng tâm tìm kiếm, thật sự cũng không chú ý tới nó.

Vốn Dạ đang ở bên dòng suối uống nước nghe được tiếng Lỗ Đạt Mã hút khí, tung người hai cái liền tới trước mặt của nàng. Trương cái miệng báo như chậu máu liền muốn báo thù cho nàng, đợi thấy rõ là vật gì thì đột nhiên ngừng lại.

Hắn hóa hình người di chuyển chân của Lỗ Đạt Mã. Trong lúc nhất thời Lỗ Đạt Mã chưa kịp phản ứng biến hóa bất thành linh, thì trọng tâm không vững, rất không có hình tượng cảm xuống về phía sau.

Hoàn hảo Dạ phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, ôm nàng vào trong lòng.

Dạ ngồi chồm hổm trên mặt đất, không biết cách cởi dây giày da mềnh xà trên chân Lỗ Đạt Mã, móng tay hóa thành móng vuốt bén nhọn cắt qua hai cái xé rách ra.

Lỗ Đạt Mã ngồi nghiêng ở trên đùi Dạ, một cánh tay ôm lấy cổ của hắn ổn định thân mình. Lúc này nàng đã cảm thấy chỗ vết thương bị đâm mờ hồ có cảm giác tê dại truyền đến, đang từ từ chuyển thành đau đớn.

Một cái ý niệm thoáng qua ở trong đầu Lỗ Đạt Mã——”Tắc Kè Hoa có độc!”

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33: Trúng độc.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã đoán không sai, quả thật con Tắc Kè Hoa nho nhỏ này có độc, độc tính lại không nhỏ, chỉ trong chốc lát, toàn bộ bàn chân nàng cũng sưng lên, còn có khuynh hướng phát triển lên trên.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã hoảng loạn. Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng xa cách đã lâu giờ lại ập vào lòng. Vào lúc nàng gặp được Dạ, thời điểm có lòng tin tiếp tục sinh tồn ở trên mảnh đất hoang dã này, lại có thể. . . . .

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nhất định là nàng đã đắc tội gì đó với ông trời.

Dạ cúi đầu, từ bàn năng của dã thú, hẳn là lưỡi liền muốn liếm vết thương kia.

Lỗ Đạt Mã kịp phản ứng thật nhanh, đẩy hắn ra, vì dùng sức quá mạnh nên hai người cũng té ngồi trên mặt đất.

Một người trúng độc là đủ rồi, nàng không biết loại tắc kè hoa nhỏ này có bao nhiêu độc tính. Nếu như Dạ cũng trúng độc nữa, như vậy thì tình cảnh của hai người bọn họ thật sự là hồng бет. Tình huống bây giờ, bi thống nhất cũng chính là nàng vứt bỏ một cái chân, Dạ cũng sẽ không ghét bỏ nàng, vứt bỏ nàng mà không chú ý.

Chỉ là, có thật vậy không? Dạ thật sự sẽ không vì mình đã trở thành phế vật, liên lụy mà vứt bỏ sao? Lỗ Đạt Mã do dự, có chút không xác định.

Tại một nơi nguy cơ tứ phía như trong rừng rậm nguyên thủy này, hoàn cảnh sinh tồn có thể nói là vô cùng ác liệt, mỗi ngày đều phải đi ra ngoài săn thú vồ mồi. Dạ hung mãnh và nhạy bén nhìn như có thể không lo lắng thức ăn, đó là hiện tại, qua một thời gian nữa, có lẽ chính là mùa đông, khi đó sẽ là một tình huống thế nào ai cũng khó mà nói được. Nhưng nhất định sẽ không dư thừa thức ăn giống như bây giờ, khi đó nuôi thêm một phế vật gây chân như nàng không thể nghi ngờ chính là tăng thêm gánh nặng cho hắn. Mùa đông thiếu thức ăn, thêm một người chia sẻ thức ăn có hạn vậy chính là nhiều thêm một phần nguy cơ sinh tồn.

Dạ sẽ sao?

Lỗ Đạt Mã ngẩng đầu nhìn về phía Dạ, mặt hắn tràn đầy lo âu đang nhìn nàng.

Không, sẽ không, nhất định Dạ không sẽ bỏ mình mà không để ý. Từ hành động Dạ không có đụng vào con Tắc Kè Hoa kia, lại vội vàng nhanh chóng nhìn vết thương của mình, Lỗ Đạt Mã có thể suy đoán ra, nhất định là Dạ biết được tên kia có độc. Nhưng hắn vẫn không để ý gì hết, vội vàng muốn liếm láp vết thương giúp mình, trên mặt toát ra đều là vẻ lo lắng tràn đầy, cũng không có ném mình xuống để mình độc phát chờ chết.

Bỗng nhiên trong lòng Lỗ Đạt Mã rõ ràng, trong nháy mắt liền quét sạch mọi tuyệt vọng. Dạ coi nàng như đồng bạn sống nương tựa lẫn nhau, như vậy nàng phải sống nữa, dùng toàn bộ sinh mệnh mà phải sống thật tốt, không thể trở thành gánh nặng của Dạ.

Lỗ Đạt Mã nhanh chóng cời xuống sợi dây da thú cột tóc, cột lực cột chặt ở nơi cổ chân, lại sợ không đủ chặt, thuận tay lượm cây que gỗ ở bên cạnh mình luồn vào bên trong sợi dây da, ngoài ra giữ chặt da thú rồi cột lại mấy vòng. Cho đến khi cảm thấy chân có chút lạnh run, thật giống như máu không thể lưu thông nữa, mới để khúc gỗ như vậy.

Như vậy là để phòng ngừa độc tố theo máu lan tràn ra toàn thân, thì nàng có thể an tâm xử lý vết thương. Lỗ Đạt Mã nâng chân trái lên, lòng bàn chân có miệng vết thương nho nhỏ y hệt lỗ kim đã biến thành màu tím đen, chung quanh cũng bắt đầu xanh xao.

Lỗ Đạt Mã lấy ra cốt châm từ trong túi da thú tùy thân, cắn răng, hạ quyết tâm, hung hăng vạch ra một đường về phía miệng vết thương.

“Hít!” Lỗ Đạt Mã hít không khí, đập đen rau giá, thật là đau á.

Thấy có máu đen chảy ra, Dạ liền đưa đầu lại gần, muốn liếm láp vết thương.

Lỗ Đạt Mã vội vàng dùng bàn tay ngăn cản trán của hắn, giọng khẽ run nói: “Dạ! Không được, nguoi cũng sẽ trúng độc.”

Dạ “Ồ oa” một tiếng, có chút nóng nảy, có thể thấy được là Lỗ Đạt Mã ngoan cố không để cho hắn giúp đỡ nàng chữa thương, bắt đắc dĩ ngược lại đành đi liếm mò hôi lạnh ri ri tích tích trên trán nàng.

Lỗ Đạt Mã đè ép chung quanh miệng vết thương, khiến máu độc màu đen chảy ra khỏi cơ thể, đợi máu đen chảy ra hết từ từ bị dòng máu màu đỏ thay thế, Lỗ Đạt Mã lại vuốt cổ chân sưng đỏ đè ép tới miệng vết thương lần nữa, thấy dòng máu chảy ra đều là màu đỏ tươi thì mới an tâm.

Hình như Dạ đã thấy rõ rồi, đây là Lỗ Đạt Mã đang chữa thương cho mình, không lại tiếp tục liếm mò hôi lạnh trên trán nàng nữa, xoay người vào trong bụi cỏ cách đó không xa. Không lâu sau, hắn liền cầm mười mấy miếng lá cây có hình cánh quạt ra ngoài, lá cỏ lớn cỡ lòng bàn tay của Lỗ Đạt Mã, hình dáng giống như lá liễu, hơi vàng, cuống lá và sống lá có màu tím đỏ.

Dạ nhét mấy miếng lá cỏ vào trong miệng Lỗ Đạt Mã ý bảo nàng ăn hết, mình thì lấy mấy miếng còn dư lại bỏ vào trong miệng nhai nhóp nhép rồi thoa lên trên vết thương của Lỗ Đạt Mã.

Xem ra lá cỏ này là được thảo giải độc, trong bụng Lỗ Đạt Mã có chút hiểu. Thì ra là ở trong tiểu thuyết võ hiệp có một cách nói là “lấy độc trị độc”, nhưng trên sách vở khoa học vẫn chưa có căn cứ kiểm tra, hôm nay gặp được vậy có thể nói vận số của mình vẫn tương đối khá hay không?

Lá cỏ vào miệng, thì đầu lưỡi Lỗ Đạt Mã có cảm giác cay, nhai hai cái, ừ, đáng muốn chết rồi. Lại không dám nhai nhiều, sợ mình trong một lúc không nhin được mà phun ra, liền để nguyên mà nuốt xuống. Lúc này chân cũng bởi vì được đắp lá cỏ, từ miệng vết thương truyền đến cảm giác như thiếu đốt.

Qua chừng năm sáu phút, sau khi qua đi cảm giác đau đớn y hệt như lửa đốt, thì chân đã mất đi tri giác, phải nói là đau đến chết lặng. Lỗ Đạt Mã nhìn giày da măng xà vừa bị Dạ kéo rách mà thở dài. Cái đồ chơi này thật dọa người thật không đáng tin, lần sau làm giày nhất định phải nghĩ biện pháp làm đế giày mới yên tâm, không thể tiếp tục dùng một tấm da vớ mấy cái liền bao lên chân.

Lỗ Đạt Mã tháo ra sợi dây da thú cột vào nơi cổ chân ngăn cản máu lưu thông, thử hoạt động mấy cái tại chỗ, liền định đứng lên. Lại bị Dạ vác lên trên vai, xoay người liền muốn mang theo nàng đi về nhà.

“Dạ, không thể đi trở về, ta muốn đi tìm đầu con rùa, rất quan trọng!”

Dạ không lên tiếng, chỉ khiêng nàng đi trở về, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, bị thương phải trở về nhà, dưỡng tốt rồi trở ra.

Sao Lỗ Đạt Mã có thể đồng ý chứ, cũng đã đi ra xa như vậy, còn trúng độc bị thương, bỏ ra cái giá lớn như vậy, nếu như lại không tìm được đầu con rùa, chẳng phải là nàng lỗ vốn sao? Cho nên nàng vừa đâm vừa đánh lại cản Dạ, rốt cuộc làm Dạ thỏa hiệp, công nàng tiếp tục tìm đầu con rùa.

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 34: Cô? Con rùa?

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã được Dạ công, ước chừng lại đi hơn một giờ, thăm thực vật dần dần thừa thốt, dòng suối dòng sông cũng dần rộng rãi hơn rất nhiều. Lỗ Đạt Mã vỗ vỗ bả vai của Dạ để cho hắn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Bản thân thì nhảy lò cò đi tới bên dòng suối uống nước, còn chưa nhảy tới mép, Lỗ Đạt Mã đã cảm thấy giống như đã giẫm vào trong một cái hố, dưới chân mềm nhũn, đặt mông ngồi trên đất.

“Hít!”

Lỗ Đạt Mã ngồi dưới đất, vừa nhếch miệng vừa vể chân, hoàn hảo không có trọ chân. Giờ chân trái thì sung lên, chân phải mà trọ nữa, thì nàng thật sự thành phế vật. Hôm nay về nhà nhất định đập đóng đất, quỳ lạy thánh thần. Gần đây nàng làm sao ấy nhỉ, quá gánh nặng đường xa rồi, vừa xuyên qua địa phương chim không thèm ị, vừa bị mãng xà truy đuổi, vừa trúng độc, không biết là đắc tội nhóm thần tiên nào rồi.

Âm thầm châm chọc ở trong lòng xong, Lỗ Đạt Mã phui mông một cái tỉnh đứng dậy. Tay dùng lực chống xuống đất, cảm giác giống như mình đã sờ cái gì đó tròn vo, tiện tay nắm lên nhìn, là quả trứng!

Lỗ Đạt Mã đào bới thổ nhưỡng ẩm ướt thì thấy trong đó chôn bảy quả trứng, cỡ một nắm tay, hình bầu dục, mang theo lấm tẩm tương tự như hoa văn.

Có động vật gì sẽ đẻ trứng ở mép nước, lại còn đào hầm chôn dưới đất?

Rắn?

Không đúng, rắn cũng đẻ trứng ở trong hố, chỉ là nó sẽ canh giữ đến khi con rắn nhỏ ra đời mới có thể rời đi. Nếu cái này là trứng rắn mà nói, để cho mình nện một cái như vậy, đã sớm có rắn mẹ ra ngoài chơi bạc mạng (liều mạng) với nàng rồi.

Cái này cũng khẳng định không phải cá sấu. Tổ cá sấu đẻ trứng đều làm từ cỏ dại và lá cây, mà ở nơi này là đất đai ẩm ướt.

Chẳng lẽ đây là trứng Ô Quy? Như vậy có phải là đầu con rùa hay không?

Mắt hạnh to tròn của Lỗ Đạt Mã lập tức hiện lên ánh sáng. Nàng hưng phấn liền kêu Dạ tới đây, thật ra thì vào lúc nàng ngã xuống thì Dạ đã đi tới bên cạnh nàng rồi.

“Dạ, ngươi xem đây là cái gì?”

Lỗ Đạt Mã nâng cao cái trứng cầm trong tay cho Dạ nhìn.

Dạ giống như có thù oán cùng với cái trứng này, vẻ mặt ghét bỏ nhận lấy cái trứng, “bốp” một cái hung hăng vút lên trên tảng đá.

Trứng nảy hai lần lăn đến cát đá trên bãi sông, thế nhưng không có vỡ, thật là bền chắc.

Lỗ Đạt Mã nhặt lên, cầm vào tay cẩn thận nhìn xem, lại có thể đập ra một vết nứt. Lấy cốt đao ra dùng sức đập vào chỗ vết nứt. Sau mấy cái thì có một lỗ nhỏ xuất hiện, dịch trứng nhom nhóp chảy xuống từ bên trong.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, cái này nếu là trứng đầu con rùa, như vậy phải chăng cũng có tác dụng làm chất dẫn cháy đây? Nghĩ tới đây, nàng đổ ra một chút dịch trứng ở chỗ bằng phẳng trên một phiến đá, lấy mặt dây chuyền thủy tinh trên cổ xuống, điều chỉnh góc độ hướng về phía dịch trứng. Rất nhanh liền có khói nhẹ lượn lờ bay lên, mơ hồ có thể thấy ngọn lửa nhỏ màu xanh lam.

“Dạ, ngươi xem, mau nhìn, dịch trứng cũng có thể nhóm lửa, thật tốt quá, ngươi biết đi, thật tốt quá.”

Lỗ Đạt Mã giật mình nhảy cao ba thước, ôm cổ Dạ vui vẻ kêu to. Sớm quăng chân trái sung y hệt như cái chân heo ra đến sau đầu.

Dạ là vẻ mặt chậm chạp không rõ chân tướng. Chỉ là nhìn thấy Lỗ Đạt Mã cười đến vui sướng, hấn cũng cười theo hai tiếng.

Biết đây là trứng đầu con rùa, Lỗ Đạt Mã có thể xác định, vùng này chính là khu vực hoạt động của đầu con rùa. Theo nàng biết, con rùa đều sống thành đàn, có trứng rùa thì nhất định có con rùa, có con rùa thì đó chính là một bầy. Về phần mấy ngày trước con rùa lạc đàn kia vì sao chạy đến cửa nhà bọn họ, Lỗ Đạt Mã cũng không thể nào giải thích, coi như là lạc đường thôi.

Lỗ Đạt Mã cắt mấy cái trứng đầu con rùa vào trong túi da thú đeo lưng, khắp khểnh tính đi gần mép nước tìm tung tích đầu con rùa. Lại bị Dạ cường ngạnh vác lên vai ngăn trở.

Ý tưởng của Dạ rất đơn giản, hành động cũng rất trực tiếp. Hấn cho là chuyện gì ngươi không thể đi làm, sẽ rất quả quyết lấy hành động ngăn cản, không lãng phí nước miếng với ngươi. Dĩ nhiên, hấn muốn nói cái gì, Lỗ Đạt Mã cũng nghe không hiểu, còn là hành động thì đơn giản dễ hiểu rồi.

Vào lúc này chân bị thương của Lỗ Đạt Mã đang sung, không thể nào Dạ để cho nàng đựng nước.

Lỗ Đạt Mã nằm ở trên bả vai Dạ, mông chống lên, hướng về phía ngang lưng Dạ bắt đầu đàm phán.

“Dạ! Ngươi mau buông ta xuống, ta có chánh sự phải làm, ta muốn tìm đầu con rùa! Tìm đầu con rùa có thể dẫn cháy, chúng ta phải dùng qua mùa đông, rất quan trọng!”

Dạ không có phản ứng tới Lỗ Đạt Mã, khiêng nàng để nhẹ lên một tảng đá to lớn, rồi “Úm lải nhải” hai tiếng với nàng, bản thân hấn thì xoay người đi tới trong suối.

Lỗ Đạt Mã chống cằm, cau mày.

Dạ biết nàng muốn tìm cái gì không?

Rất nhanh, Dạ cho nàng câu trả lời. Hắn ôm một con vật đen thùi lù bị đập nát đầu, cái đuôi bị cắt đứt tới đây. Trong miệng còn mơ hồ nói qua: “Cô! Cô!”

Gì? Đây là đang gọi nàng sao? Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt, nàng mới hai mươi tuổi như hoa như ngọc được không á..., chỗ nào nhìn qua giống như cô hần rồi. . . . .

Còn chưa chăm học xong, trong nháy mắt Lỗ Đạt Mã phản ứng kịp, chẳng lẽ là Dạ đang nói “Con rùa”? (con rùa là dịch ra tiếng Việt, chứ tiếng Hoa chỉ có một từ là Quy thôi. 龟: quy. Nhưng chữ cô 姑 lại phát âm như quy nên chị mới hiểu sai á)

Chuyện này. . . . . Dạ có thể lên tiếng? Nàng biết trong cổ họng con báo có cái “xương lười” chưa có hoàn toàn hóa xương, có thể khiến bọn nó phát ra âm thanh không giống với kỳ động vật nào khác, nhưng cái “xương lười” này sẽ không ảnh hưởng chất giọng của hần sao?

Nếu như Dạ có thể phát âm bình thường, như vậy nàng có thể dạy cho Dạ ngôn ngữ của mình hay không? Nhiều ngày chung sống với nhau, Lỗ Đạt Mã có thể cảm giác được là Dạ có ngôn ngữ của riêng mình. Nhưng lại có rất nhiều thiếu sót, phần lớn đều cần từ chỉ phối hợp mới có thể miêu tả, rất nhiều khái niệm trừu tượng nào đó thì không cách nào biểu đạt ra được.

Mà qua lâu như vậy cũng chưa từng gặp đồng tộc của Dạ xuất hiện, tiếng nói của hần hoàn toàn có thể không quan trọng rồi. Dạy hần ngôn ngữ của mình, ngày sau chẳng phải liền dễ dàng khai thông á!

Có thể có người đối thoại, mình cũng không cần mỗi ngày làm bầm lều bầu giống như người đàn độn. Thật ra thì Lỗ Đạt Mã sợ đã ở cái thế giới này lâu, sẽ từ từ quên mất ngôn ngữ của mình.

“Cô! Cô!”

Dạ thấy Lỗ Đạt Mã không có phản ứng, chớp chớp con ngươi màu tím sẫm, mình nói không đúng sao? Sao Lỗ Đạt Mã không để ý tới mình? Suy nghĩ một chút thì phát ra âm thanh lẩn nhủ. Từ đó gọi về tinh thần đang dạo chơi của Lỗ Đạt Mã.

“Dạ! Không phải ‘cô’! Là ‘con rùa’ Ô Quy!” Lỗ Đạt Mã quyết định, nàng muốn dạy Dạ học nói chuyện.

“Cô?”

“Con rùa, gui, con rùa!” (Nguyên văn phải là: Quy, gui, quy nha @_@)

“Cô?”

“Con rùa!”

. . . . .

Hai người cứ như vậy đứng ở bên dòng suối “Cô cô con rùa con rùa” cả buổi.

“Con rùa?”

“Đúng rồi, Dạ, nguoi thật giỏi! Con rùa!”

Lỗ Đạt Mã vui vẻ ôm đầu Dạ rồi hôn lên trán hần.

Đối với Lỗ Đạt Mã thành linh có hành động thân cận, Dạ cũng sờ máy giây, liền học theo động tác của nàng, lấy môi của chính mình cũng đóng dấu ở trên trán Lỗ Đạt Mã.

Hôn xong rồi, cảm thấy chưa đủ, lại liếm liếm.

“Sắc mèo! Nguoi học được rất nhanh đấy!”

Lỗ Đạt Mã giơ tay lên lau đi nước miếng Dạ còn lưu lại trên trán, dí dỏm nói.

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35: Đôi giày gây sóng gió.

Editor: ChieuNinh

Tìm được khu vực đầu con rùa hoạt động, Lỗ Đạt Mã vô cùng vui vẻ, đặc biệt là trứng rùa này, quả thực là thu hoạch ngoài ý muốn. Gỡ một cái lỗ nhỏ nhỏ trên vỏ trứng, cắm vào một cái “tim đèn”, vào ban đêm trong động còn không có ánh sáng hay sao? Chỉ là vật liệu làm cái tim đèn này, phải phí chút tâm tư.

Bây giờ bản thân mình là người bị thương, liền quyết định hai ngày nữa chân khỏe rồi tới bắt đầu con rùa, thuận tiện tìm thêm chút trứng rùa. Nếu như năng phán đoán thời gian không sai, hiện tại chính là thời kỳ Ô Quy sinh sôi nảy nở, trứng con rùa hẳn là không ít.

Đường trở về, Dạ không thể cõng nàng đi, bởi vì Dạ còn bắt thêm một đầu con rùa lớn muốn mang về cùng. Mặc dù con này nhỏ hơn một chút so với con đã từng cắn cái đuôi Dạ, nhưng cũng rất nặng. Vì vậy Dạ dứt khoát thay đổi thành hắc báo, vác đầu con rùa của Lỗ Đạt Mã đi trở về.

Dưỡng thương trong vài ngày, Lỗ Đạt Mã đều ở nhà nghiêm túc nghiên cứu làm sao mới có thể làm một đôi có dáng dấp giống như giày.

Nhà! —— Lỗ Đạt Mã coi diện tích mấy chục mét chung quanh trên vách núi là “Nhà”. Mà Dạ chính là người thân người nhà duy nhất của nàng ở cái thế giới này. Chung đụng nhiều ngày như vậy, Dạ cho nàng cảm giác đủ an toàn. Nàng đã coi Dạ làm chỗ dựa vào để sống nương tựa lẫn nhau, cho dù Dạ là người hay là thú, hình như cũng đã không còn quan trọng nữa.

Lỗ Đạt Mã chọn lựa tư liệu để làm đế giày mất nửa ngày, sau cùng quyết định, lấy ván gỗ làm đế. Trước hết nàng để cho Dạ giúp nàng bỏ cọc gỗ thành tám ván gỗ, mãi cho bóng loáng nhẵn nhụi. Đo kích cỡ chân mình rồi cắt thành đoạn nhỏ, mài mỏng thành tương tự như hình dáng bàn chân làm đế giày. Dạ ở bên cạnh vừa ngủ gật, vừa đọc theo để giày lại làm ra một vòng lỗ nhỏ. Nàng lấy da thú được cắt xong một tầng lại một tầng ép chồng lên nhau thành năm sáu tầng ở phía trên. Sau đó để xuống đất, dùng chân bước lên, ừ, rất mềm, cũng không cần cần.

Nhìn đế giày coi như đã hài lòng, dáng vẻ cũng không khác trong tưởng tượng lắm, liền bắt đầu đóng giày. Nghỉ tới mùa đông, Lỗ Đạt Mã tính toán làm đôi giày ủng cao đến hơn đầu gối, còn phải chूंg loại rất giữ ấm nữa.... Mũi hài nàng làm thành hai tầng, lông trên da thú được cạo hết rồi rửa sạch hong khô, nhét vào bên trong. Bận rộn cả một ngày, rốt cuộc làm ra được một đôi ủng dáng vẻ vụng về.

Tuy rằng khó coi, nhưng Lỗ Đạt Mã vẫn rất vui vẻ, mang vào trên chân bên phải, đi tới đi lui cho Dạ nhìn. Hết cách rồi, chân trái bị thương còn chưa có hết sưng.

Dạ nhìn thấy trên chân Lỗ Đạt Mã mang gì đó thì tinh thần tỉnh táo, con ngươi khép hờ cũng tròn tròn. Hắn cảm lên một chiếc giày khác liền muốn mang lên trên chân của mình. Lỗ Đạt Mã nóng nảy, kích cỡ này là dựa theo chân của mình mà làm, mà bàn chân của Dạ thì lớn nếu mang vào, vậy thì toi công một ngày khổ cực của mình rồi.

“Dạ! Cái này quá nhỏ, ngươi mang không được!”

Lỗ Đạt Mã vội vàng nhào tới, tự trong tay Dạ giành lại giày bảo bối của nàng.

Vốn là Dạ đang có vẻ mặt tràn đầy mới lạ lập tức sùng sốt mấy giây, sau đó, trong con ngươi màu tím sẫm dâng lên vẻ bị thương. Hắn nháy nháy con mắt về phía Lỗ Đạt Mã, hóa thân thành hắc báo nhún người nhảy lên dốc núi, trở về “Nhà” rồi.

Nhìn bóng dáng của Dạ biến mất, Lỗ Đạt Mã thở dài, mới vừa rồi nàng phản ứng có chút quá mức rồi. Phải làm gì đây? Cũng làm một đôi giúp hắn thôi. Vốn cảm thấy Dạ chưa cần dùng tới, nếu trời lạnh, hẳn sẽ phải biến thân làm hắc báo, có một thân da lông thật dày, hiệu quả giữ ấm dĩ nhiên là tốt hơn nhiều so với mặc quần áo.

Tình cảnh trước mắt như vậy, Dạ giống như một đứa bé choai choai, lòng hiếu kỳ vốn nặng, thứ giống như giày này đối với hắn mà nói cũng coi như là đồ chơi mới mẻ, thấy mình có, dù là không mang được, hẳn nhất định cũng muốn có.

Trời đã gần tối, khoảng thời gian lúc này, nhiệt độ trong ngày giữa ban ngày và buổi tối chênh lệch càng lúc càng lớn.

Lỗ Đạt Mã cảm tấm da thú ở bên cạnh khoát lên trên chân, lại đi thêm chút củi vào trong ống lửa. Nhờ ánh lửa, bắt đầu làm giày cho Dạ.

Tuy nói có đầu con rùa và trứng rùa, nàng hoàn toàn có thể trở lại trong sơn động trên núi đốt “Đèn” làm giày. Nhưng Lỗ Đạt Mã không nỡ dùng. Mặc kệ như thế nào, một quả trứng chính là một sinh mạng. Nếu không phải cần giữ mỗi lửa, thật sự nàng không muốn “Sát sinh” bốn phía như vậy.

Xuyên qua tới nơi này, mỗi ngày nhìn Dạ bắt con mới trở lại, quen thuộc lột da cắt thịt, gác lên giá nướng trên lửa. Lỗ Đạt Mã sẽ nghĩ: một sinh mạng lại vui thân vào trong bụng mình rồi. Ai! Thật là ứng với câu nói kia “quần tử tránh xa nhà bếp”.

Ở trong thế giới cũ cũng còn ăn không ít thịt, khi đó chưa từng tận mắt nhìn thấy làm thịt, nên cũng chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Có lúc Lỗ Đạt Mã cũng cười nhạo bản thân mình, làm bộ tốt bụng cái gì, thịt nướng chín rồi không phải cũng ăn được rất ngon lành? Xuyên đến thế giới này, trải qua cuộc sống cá lớn nuốt cá bé, vậy thì “Kẻ Mạnh Sinh Tồn” thôi. Học theo Lạt Ma Tê Công —— rượu thịt xuyên qua ruột, Phật tử ở trong lòng. Để chúng nó chết sớm siêu sinh sớm thôi. Chỉ là mình sẽ không đọc kinh văn siêu độ.

Lỗ Đạt Mã tính toán làm giày ủng cho Dạ trước. Đế giày không có Dạ giúp một tay thì nàng không làm được, mà ngay cả kích cỡ bàn chân của Dạ nàng

cũng không biết, đúng không?

Trời càng ngày càng tối, chẳng biết từ lúc nào, Dạ lặng yên không tiếng động đến bên cạnh Lỗ Đạt Mã, duỗi cánh tay dài một cái liền vác nàng lên vai.

“Này! Dạ! Ngươi muốn làm gì hả?”

Lỗ Đạt Mã bị tình huống bất thành linh mà sợ hết hồn.

Dạ vốn là đang ở trong son động hòn dỗi, chờ Lỗ Đạt Mã tới dụ dỗ hần. Nhưng trái chờ cũng không tới, phải chờ cũng chưa thấy. Trời đã tối rồi, Lỗ Đạt Mã cũng còn chưa trở lại.

Dạ không giữ được bình tĩnh, có thể lại gặp thú bị tập kích rồi hay không? Nghĩ tới đây liền vội vàng chạy xuống. Thấy Lỗ Đạt Mã ở bên cạnh đồng lửa đang may vá cái gì đó, không nói hai lời liền khiêng nàng đi. Suy nghĩ của Dạ rất đơn thuần, cũng rất đơn giản. Trời tối thì phải trở về nhà ngủ, ngươi không muốn trở về, ta liền vác ngươi trở về.

“Ai nha! Dạ, ngươi thả ta xuống trước, nghe lời! Ta đang làm giày cho ngươi!”

Lỗ Đạt Mã gãy giữa hồi lâu, mới leo xuống khỏi vai của Dạ, ẩn Dạ ngồi ở bên cạnh đồng lửa. Nhờ ánh lửa mà ước lượng chân của hần lên mảnh gỗ, vẽ xong lại giao cho Dạ, để cho hần cần ra mài nhẵn.

Dạ rất thông minh, đã lập tức hiểu được, Lỗ Đạt Mã không trở về “Nhà” là đang giúp hần làm da lông gì đó mang ở trên chân. Lúc này hần rất vui mừng, nhanh chóng mài tốt miếng gỗ làm đế giày, đục lỗ, liền bắt đầu vạy xung quanh Lỗ Đạt Mã, thỉnh thoảng còn đi qua liếm liếm mặt của nàng, cọ cọ cổ của nàng.

Àm ĩ làm phiền Lỗ Đạt Mã làm cho nàng tát một cái ở trên trán hần.

Dạ cũng không tức giận, vừa phát ra tiếng thở dốc tựa như tiếng cười, lại còn cọ cọ đứng ở bên cạnh Lỗ Đạt Mã.

Chịu đựng đến hơn nửa đêm, rốt cuộc giày của Dạ cũng làm xong.

Dạ thì không thể chờ đợi được nữa, lấy đến trong tay liền mang vào trên chân. Có lẽ là nóng, cũng có lẽ là do đế giày làm bằng gỗ nên cứng, Dạ mang không quen, trong chốc lát lại cời bỏ.

Có lẽ là cảm thấy Lỗ Đạt Mã khổ cực làm tới nửa đêm, mình không mang được một lát, cho nên thời điểm hần cời giày cũng không dám giương mắt nhìn Lỗ Đạt Mã, ban đêm đi ngủ cũng rất cẩn thận, ngay cả ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm thì ánh mắt còn có chút tránh né.

Về mặt cẩn thận, ánh mắt đáng thương, lập tức liền lấy lòng Lỗ Đạt Mã. Nàng âm thầm cười tởm ở trong lòng, lại làm bộ như không nhìn thấy.

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 36: Tiến vào mùa đông.

Editor: ChieuNinh

Mỗi ngày Dạ hái trở về cái loại lá có có gân lá màu tím, một phần nhìn Lỗ Đạt Mã ăn, một phần thì bản thân hần nhai nát rồi thoa lên trên vết thương giúp nàng. Lại công nàng bò xuống dốc núi, nấu cơm rửa sạch (da lông), hần làm hết.

Lại còn học Lỗ Đạt Mã cách dùng mặt dây chuyền thủy tinh lấy lửa.

Mặt dây chuyền thủy tinh đối với Dạ mà nói, chính là một tồn tại rất thần kỳ. Khi Lỗ Đạt Mã lấy nó xuống từ trên cổ giao vào trong tay hần, hình như có thể cảm thấy bàn tay của hần nhẹ nhàng run lên một cái, cực kỳ cẩn thận cầm mặt dây chuyền thủy tinh nâng niu trong lòng bàn tay. Hần không hiểu vật nhỏ nhỏ tựa như giọt nước mưa này làm sao có thể sinh ra lửa đáng sợ như vậy. Lần đầu tiên thấy Lỗ Đạt Mã dùng nó lấy lửa, Dạ cảm thấy cái vật nhỏ này thật nguy hiểm. Đợi đến khi dần dần có thói quen đồng thời phát hiện ra chỗ tốt của lửa, Dạ lại cảm thấy, cái vật nhỏ này thật sự quá lợi hại cũng quá trân quý. Ngay cả mỗi ngày ánh mắt của hần khi nhìn thấy nó đều từ e ngại dần chuyển thành gần như là sùng bái.

Nói đến sùng bái, Dạ cảm thấy Lỗ Đạt Mã thật là lợi hại. Vậy mà nàng lại có thể khống chế cái vật nhỏ này, còn có thể nghĩ ra, chế tạo ra nhiều thứ mới lạ cũng rất hữu dụng như vậy. Có thể gặp được nàng, được nàng cứu thật tốt, ừ, ngay cả biện pháp cứu người trị thương của nàng đều rất mới lạ.

Ngay đêm đó dùng phương pháp Lỗ Đạt Mã dạy hần dấy lên đồng lửa thì bản thân hần cũng có chút không tin. Hần thận trọng tra mặt dây chuyền thủy tinh lại cho Lỗ Đạt Mã, liền bắt đầu nhìn chăm chăm đôi bàn tay của mình ngẩn ngơ. Trong con ngươi màu tím sẫm lộ ra kinh ngạc, hóa ra là, hần cũng

có thể sao?

Lỗ Đạt Mã lại bị cái đáng về ngu ngơ kia lấy lòng rồi bật cười “Hi hi” một tiếng.

Dạ nghe tiếng thì ngẩng đầu ngắm nhìn nàng, lại nhìn tay mình một chút, quay sang Lỗ Đạt Mã vò đầu ngây ngô cười hai tiếng.

Qua ròng rã mười ngày, chân bị thương của Lỗ Đạt Mã còn chưa lành hẳn. Nhiệt độ mỗi ngày lại mỗi khác, càng ngày càng lạnh.

Dạ cũng trở nên không quá giống như trước kia, con mồi bắt trở về đều là loại có mỡ rất dày mà trước kia hắn vô cùng không thích ăn. Đồng thời, hắn cũng bắt đầu ăn cơm số lượng lớn, mặc dù mỗi ngày vẫn chỉ ăn một bữa, mà lượng thức ăn lại có thể ăn gấp đôi trước kia, thậm chí nhiều hơn. Hơn nữa hắn còn trông chừng Lỗ Đạt Mã, để cho nàng cũng ăn nhiều.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy đây là Dạ đang trừ mỡ, cũng chính là chúng ta hay nói “tích tụ mỡ”. Xem ra sau đó không lâu thì mùa đông sẽ tới, thời gian quá gấp, nàng không thể đợi thêm nữa, vì vậy chân khập khiễng lôi kéo Dạ đi bắt đầu con rùa rồi.

Dạ bày tỏ hết sức không đồng ý, lại bị Lỗ Đạt Mã làm “Có thể có ý kiến, xin giữ lại đó.”

Vì vậy, Dạ cau mày, mang theo “Giữ nguyên ý kiến” đi theo Lỗ Đạt Mã lên đường.

Đoạn đường này hết sức thuận lợi. Lỗ Đạt Mã và Dạ bắt ba con dẫu con rùa, lượm mười cái trứng dẫu rùa, liền về nhà. Không phải dẫu con rùa không dễ bắt bớ, cũng không phải là trứng rùa khó tìm, mà hoàn toàn ngược lại. Đến nơi ở của dẫu con rùa, không có phí công đi tìm, Lỗ Đạt Mã đã tìm được hồ đất chôn mười cái trứng con rùa, mỗi trong hồ đều có chừng mười trứng con rùa.

Mà Dạ cũng khá thoải mái bắt ba con dẫu con rùa nát đầu, hơn nữa rất có khuynh hướng muốn đuổi tận giết tuyệt dẫu con rùa khu vực này. Lòng dạ hẹp hòi, người này không phải lòng dạ hẹp hòi bình thường đâu, cũng bởi vì một con dẫu con rùa cắn cái đuôi của hắn, hắn liền xem toàn tộc dẫu con rùa nhà người ta làm thành kẻ thù.

Lỗ Đạt Mã kêu hắn lại. Nếu như không phải là vì giữ mối lửa qua mùa đông, vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không chạy đến trong nhà dẫu con rùa “Giết con rùa lấy trứng”, đuổi tận giết tuyệt thì mới thôi. Cùng Dạ kéo ba con dẫu con rùa, lưng mang chừng mười trứng con rùa về nhà.

Lấy trứng dẫu con rùa cùng với lần trước mang về cùng bỏ vào trong thùng gỗ, ngâm ở trong nước suối lạnh lẽo, để phòng ngừa ngày nào đó không cẩn thận áp ra dẫu con rùa con, cũng có thể phòng ngừa bọn nó *. (* là của tác giả, tự dung tới đây lại * như vậy cũng không biết là ý gì luôn @_@)

Lại xử lý ba dẫu con rùa to, mỡ và dịch giống như dẫu bỏ vào trong thùng gỗ to Dạ làm, niêm phong thật kỹ, ngâm vào nước suối. Mai rùa rửa sạch, chọn cái lớn nhất làm chậu than, thời điểm mùa đông đặt ở trong động để đốt củi sưởi ấm. Còn hai cái nhỏ hơn, lại chọn một cái nhỏ nhất, làm nồi nấu nước nóng, một cái khác làm một cái bồn rửa. Còn dư lại hai cái Lỗ Đạt Mã giữ chúng nó lại làm đồ dự bị.

Lại qua chừng mười ngày, lá trên cây bắt đầu dần dần khô vàng rơi xuống. Mỗi sáng sớm, Lỗ Đạt Mã đều có thể nhìn thấy hơi nước bản thân hồ hấp mà sinh ra.

Khi gió Bắc thổi vũ vào vào hẻm núi thì mùa đông tới.

Khu vực hoạt động của Lỗ Đạt Mã dọn vào trong động, phía ngoài gió quá mạnh, giống như dao nhỏ cắt vào mặt. Nàng bắt đầu cầm nhánh cây cháy đen viết một chữ “tháng giêng” tại trên vách động. Nàng muốn ghi chép lại xem nơi này mùa đông có bao nhiêu ngày. Dù sao nàng phải trở thành người thường trú ở cái thế giới này, phải phải tận lực hiểu rõ tất cả ở nơi này, như vậy thì bắt đầu từ mùa này đi. Biết mùa đông có bao nhiêu ngày, khi hậu có bao nhiêu ác liệt, mùa đông năm sau mới có thể chuẩn bị có phần chu đáo hơn. Nàng còn phải làm một bảng biểu ngày như lịch, cũng có thói quen năm rõ ngày tháng như ở thế giới cũ. Từ khi mình tới nơi đây thì cuộc sống trôi qua cũng có chút ngây ngô đại dốt (dần dộ) rồi, ngay cả bản thân Lỗ Đạt Mã cũng không biết mình đã sinh sống bao nhiêu ngày ở cái thế giới này.

Lỗ Đạt Mã làm một cái “Man Hoang lịch” ngay tại trên vách động, nàng lấy cái ngày nghe được gió Bắc thổi vào khe núi thì ấn định là “Mùa đông ngày thứ nhất” sau đó cứ thế mà suy ra “Mùa đông ngày thứ hai, ngày thứ ba. . . . .”. Nàng không hiểu làm sao để nhìn thiên can địa chi cùng tiến hành song song, như vậy thì lấy cách đơn giản nhất là mùa để phân chia thôi.

Dạ, vẫn như cũ là rạng sáng mỗi ngày đi ra ngoài săn bắt, sau khi trở lại, ở dưới vách núi lột da cắt thịt con mồi, ngay cả da thú cũng xử lý sạch sẽ rồi mới cầm lên sân thượng bên ngoài động. Hắn vẫn giống như trong quá khứ, không cho phép mang thức ăn đi vào trong động. Lỗ Đạt Mã sẽ trèo lên mấy tầng da thú thật dày ở trên người, đi tới sân thượng, nhóm lên đồng lửa, cùng nướng thịt với Dạ. Ăn no trở lại trong động, Lỗ Đạt Mã sẽ dạy Dạ nói chuyện để giết thời gian.

Dạ giống như không biết lạnh, trong ngày mùa đông, đứng ở trong gió Bắc thổi vũ vũ cũng chỉ mặc một cái tạp dề da thú, cánh tay để trần. Mỗi ngày nhìn thấy hắn cả người ăn mặc như vậy, Lỗ Đạt Mã cũng không nhịn được mà muốn rung mình, rét run thay hắn. Vì vậy mỗi ngày Dạ săn bắt trở lại, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ lấy áo khoác da thú dài rộng ra đã làm giúp hắn mà mặc vào cho hắn, lại đun nước nóng để cho hắn ngâm tay ngâm chân.

Một là, Dạ là “Trụ cột” trong nhà, hai miệng ăn của hai người bọn họ còn phải dựa vào hắn không phải sao?

Thêm nữa, Lỗ Đạt Mã cũng đau lòng hắn. Đây là quan tâm lẫn nhau, Dạ biết nàng sợ lạnh, chuyện múc nước, kiểm củi, dọn dẹp. . . . ., hắn gần như gánh vác tất cả “công việc bên ngoài”. Cho nên Lỗ Đạt Mã cũng muốn tận hết khả năng có thể suy nghĩ muốn làm chút gì đó cho hắn.

Hết chương 36.

Chương 37: Chương 37: Bà bác và ông cụ.

Editor: ChieuNinh

Mùa đông trong động vẫn rất là ẩm áp.

Lỗ Đạt Mã dùng da thú làm một cái rèm thật dày, kín đáo chặt chẽ che đầy cửa động, để tránh cho bị gió thổi vào, ở phía dưới chân rèm nàng còn kẹp rất nhiều xương thú.

Gió Bắc bị ngăn cách ở bên ngoài, ánh sáng cũng vì vậy mà không thể chiếu vào. Thật may là có chậu than mai rùa, không chỉ có thể sưởi ấm còn có thể chiếu sáng.

Tuy vậy cũng có một khuyết điểm, rèm ngăn cản gió lạnh không vào được, lại có chậu than, trong động này ẩm áp, nhưng cũng không thông thoáng. Bỏ củi cháy vang lên tiếng “đôm đốp”, bên trong động khói mù lượn lờ, giống như tới từ Tiên cảnh, sặc chết người rồi!

Để tránh trúng độc ô-xít-các-bon, Lỗ Đạt Mã không thể làm gì khác hơn là ở phía trên tấm rèm mở ra một cái cửa sổ nhỏ hình vuông. Không khí bên trong động có thể bay ra ngoài, mà gió lạnh ở phía ngoài cũng có thể thổi vào. Chỉ là cũng may, không khí bên trong động thì ẩm áp, nhẹ, bay lên cao, mà không khí lạnh lẽo ở ngoài động đi vào thì nặng, chìm xuống phía dưới, như vậy không khí ẩm gặp phải không khí lạnh lẽo thì trung hòa, cũng sẽ không cảm thấy quá lạnh.

Mặt trời xuống núi, Lỗ Đạt Mã liền lấy trứng dầu con rùa ra, gõ một cái lỗ nhỏ ở đỉnh trứng, lấy cây cỏ được hong khô sạch sẽ lọt bỏ vào ngoài lấy tùy cầm vào trong đó, đốt lửa lên, một ngọn đèn nhỏ liền ra lò.

Không riêng gì ngọn đèn, hay là mối lửa, Lỗ Đạt Mã sợ ban đêm ngủ được quá sâu mà quên thêm củi, có một ngọn đèn nhỏ hình dạng này, dù là nửa đêm chậu than bị dập tắt cũng không sợ.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã lo lắng có chút dư thừa, mỗi ngày sau khi nàng ngủ say tỉnh lại, Dạ đã sớm thêm củi đốt ổn thỏa rồi. Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã uất ức cực kỳ, rất là cảm thán, Dạ là một nam nhân tốt.

Ngày nay ăn điểm tâm xong, Lỗ Đạt Mã và Dạ không có việc gì làm thì làm tổ ở trong động giết thời gian.

“Dạ, người có ba mẹ sao? Ủ, nhất định có, người cũng không phải là Tôn hầu tử, dĩ nhiên sẽ không nhảy ra từ trong khe đá.”

Lỗ Đạt Mã vây quanh da thú tựa vào người Dạ, tự hỏi tự đáp.

“Ta nhớ ba mẹ ta rồi, mặc dù rất nhiều khi bọn họ đều không đáng tin, từ nhỏ đến lớn chưa từng trông nom qua ta, trong năm năm đã có bốn năm rưỡi thời gian là ở trong đất hoang khảo cổ, nhưng ta biết rõ, bọn họ yêu thương ta.”

Lỗ Đạt Mã cầm lên mặt dây chuyền thủy tinh khẽ xoa nắn ở trong tay.

“Dạ, người biết không, cái dây chuyền này chính là quà sinh nhật bọn họ tặng cho ta, quà sinh nhật hai mươi tuổi, sau đó không bao lâu thì ta liền đến nơi này, gặp được người.”

Nói xong, trong mắt Lỗ Đạt Mã dâng lên một tầng sương mù. Dạ thay đổi thành hình người, lại còn giống như là con mèo bụi, dùng đầu vây quanh nàng, “Ồ” một tiếng, giống như an ủi.

“Dạ, người biết không, ta ra đời ở vùng Tây Tạng, chỗ đó gọi Chu Khúc. Khi đó mẹ đã lớn bụng còn không quên được khảo cổ, điều kiện gian khổ, thời điểm ta sinh ra đáng về cũng đen thui lù nhiều nếp nhăn dinh dưỡng không đầy đủ. Sau đó bọn họ đặt tên ta gọi là ‘Đạt Mã’. Người biết không? ‘Đạt Mã’ là một loại hoa rất đẹp, người dân địa phương lên gọi cô nương xinh đẹp gọi là ‘Đạt Mã’. Bọn họ cũng hi vọng ta xinh đẹp mỹ lệ như loài hoa Đạt Mã. . . . .”

Lỗ Đạt Mã nhìn đôi mắt màu tím sẫm của Dạ, chậm rãi nói, như đang nhớ lại, nước mắt chảy ra từ trong đôi mắt hạnh to tròn.

Dạ là lưỡi liếm đi nước mắt rơi trên gương mặt Lỗ Đạt Mã, nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Mẹ!”

“Đúng, mẹ! Mẹ! Mẹ của Dạ ở đâu?”

Lỗ Đạt Mã cũng học dáng vẻ trước kia của Dạ, cọ cọ cần cổ của hắn.

“Mẹ. . . . . bác gái. . . . .”

Đem đưa tay chỉ Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã búng tỉnh hiểu ra, đây là Dạ đang kêu tên của mình. Nàng vui vẻ.

“Dạ, không phải ‘đại mụ’ là ‘Đạt Mã’! ‘Đạt Mã’!”

“Đại mụ?” (bác gái, bà bác. Phát âm giống như tên chị nữ chính)

“Đạt Mã!”

“Đại mụ?”

“Đạt Mã!”

Cứ như thế lặp lại. . . . .

“Dạ, không phải đại mụ, là Đạt Mã!”

“Đại mụ?”

“Không phải đại mụ, ta còn đại gia!” Mặt Lỗ Đạt Mã suy sụp. (đại gia: ông cụ)

“Ừm?” Dạ chớp con mắt màu tím đáp lại.

“Người tên là Dạ! Không phải đại gia!” Lỗ Đạt Mã trợn trắng mắt, cụ ông bác gái thật đúng là xúng đòi, phi phi! Nghĩ cái gì đâu, Lỗ Đạt Mã muốn đánh mình.

“Dạ!” Lỗ Đạt Mã chỉ chỉ Dạ, sau đó chỉ chỉ mình “Đạt Mã!”

Dạ cũng học bộ dạng Lỗ Đạt Mã, chỉ chỉ mình: “Gia? Đại gia?” Lại chỉ chỉ Lỗ Đạt Mã: “Đại mụ?”

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng bị đánh bại. Quyết định bỏ qua một trang này. Bị Dạ quấy rối như vậy, chuyện nhớ nhưng và sâu não mới vừa xông lên đầu cũng bị vứt ra sau óc.

Nhưng Dạ có chút kiên nhẫn, đang không ngừng nói “Đại gia”, “Đại mụ“. . . . .

Lỗ Đạt Mã quyết định không nhìn hấn, ôm sữa hồ lô hơi khô gặm.

“Dạ? Đạt Mã?”

Ở thời điểm Lỗ Đạt Mã gặm hết trái sữa hồ lô thứ ba, Dạ học đúng phát âm rồi.

“Ừm! Không tệ.” Trong miệng Lỗ Đạt Mã nhai hồ lô, nói không rõ ràng.

Được khen ngợi hình như Dạ có chút không cam lòng, hấn nháy ánh mắt mong đợi trong chốc lát, thấy Lỗ Đạt Mã không lại có bất kỳ bày tỏ gì, đưa ra bàn tay của hấn, giữ đầu của Lỗ Đạt Mã, lấy môi nàng in dấu ở trên trán của mình. Sau đó lại ấn môi của mình xuống ở trên trán của Lỗ Đạt Mã như vậy, lại liếm liếm, hài lòng “Hắc hắc” vui vẻ.

Thì ra người này còn nhớ chuyện này cơ đấy. Lần trước hấn nói đúng từ “Con rùa”, Lỗ Đạt Mã nhất thời vui mừng mà hôn lên trán hấn, hôm nay còn biết yêu cầu loại đãi ngộ tương tự.

Lỗ Đạt Mã lau lấy trán của mình, nhét miếng sữa hồ lô vào trong miệng Dạ, sau đó vỗ vỗ đầu của hấn, nói: “Ngoan hàaaa...!”

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 38: Cuộc sống trong động.

Editor: ChieuNinh

Khi “lịch Man Hoang” của Lỗ Đạt Mã ghi đến “Mùa đông ngày thứ hai mươi ba” thì tuyết rơi.

Tuyết rơi rất lớn, nếu như một ngày không quét sạch mà nói thì tuyết đọng lại ở trên sân thượng có thể chặn lại hơn nửa cửa động.

Trong động cũng có vẻ phải giữ ấm thêm, đốt chậu than lên, Lỗ Đạt Mã cũng phải đắp vài tầng da thú co rúc ở cạnh đồng lửa, mới không cảm thấy lạnh như vậy.

Mỗi ngày phần lớn thời gian Dạ cũng hoàn toàn trong hình thái hắc báo, nằm sấp nằm ở bên cạnh Lỗ Đạt Mã, dùng da lông của mình giữ ấm giúp nàng.

Lại phải nói tiếp, Dạ thật sự không phải là một người giỏi giang bình thường, thời tiết ác liệt như thế, hắc vẫn có thể săn con mồi trở về.

Tuyết rơi xuống liên tiếp hơn mười ngày còn không có ý tứ muốn dừng. Mà hình như thời gian Dạ đi săn cũng trở nên càng ngày càng lâu hơn. Lỗ Đạt Mã biết, bọn họ sắp tiến vào thời kỳ gian nan nhất. Cũng may nàng có dự trữ mấy thùng lớn thịt khô, nếu như có một ngày Dạ không bắt được con mồi, bọn họ còn có thể dựa vào một chút này mà sinh tồn, đối phó đến khi tuyết ngừng rơi.

Mà Lỗ Đạt Mã không biết là, ở cái thế giới này một khi mùa đông bắt đầu có tuyết rơi thì phải đến lúc mùa xuân mới có thể dừng lại.

Hôm nay Dạ vẫn giống như thường ngày, rạng sáng liền đi ra ngoài. Bên cạnh lập tức mất đi độ ấm của Dạ, Lỗ Đạt Mã cũng không ngủ được nên bò dậy. Nàng cho đồng lửa cháy mạnh hơn, rồi đi ra cửa động lấy cục tuyết đặt ở trong nồi mai rùa, gác ở trên lửa nấu.

Rất nhanh nước liền được nấu sôi, khói trắng hơi nước lượn lờ, tràn ngập cả đình động, nhiệt độ trong động cũng theo đó mà lên cao một chút.

Đổ nước nóng vào trong chậu rửa mặt mai rùa, Lỗ Đạt Mã rửa mặt xong, lại nấu một nồi nước, liền ngồi ở trước chậu than, vừa chải đầu, vừa chờ Dạ trở lại.

Lược được làm từ gỗ, Lỗ Đạt Mã vẽ ra hình dáng ở trên miếng ván gỗ, Dạ dùng móng vuốt giúp nàng gọt giữa mài nhẵn ra. Từ lúc có lược, mỗi ngày Lỗ Đạt Mã đều dùng nó chải tóc, cũng bắt Dạ làm ra một cái lược chải giúp hắc. Đối với đầu tóc râu ria bù xù của hắc, Lỗ Đạt Mã đã sớm có ý kiến rồi.

Nhưng Dạ lại trốn cực nhanh, nếu như thật sự không chạy được liền hóa thân làm hắc báo, đang hoang nằm trên mặt đất để cho nàng chải lông trên lưng. Chải xong, hắc còn “khò khè” hai tiếng. Sau này mỗi lần Lỗ Đạt Mã vừa lấy lược, hắc lập tức biến thành con báo đen, khép hờ con ngươi màu tím sẫm chờ hưởng thụ được chải lông. Lỗ Đạt Mã vô cùng tức giận dứt khoát không để ý tới hắc. Kết quả người ta lại đuổi theo, thấy Lỗ Đạt Mã không giúp hắc chải lông trên lưng thì từ từ đi qua, đưa ra chân trước có lông mao mềm như nhung lay cánh tay Lỗ Đạt Mã.

Chỉ là, có một lần Dạ vẫn bị Lỗ Đạt Mã bắt được, đè hắc xuống chải cho đầu tóc và râu ria cũng có thứ tự, lấy sợi dây da thú buộc tóc của hắc ra phía sau lưng, cột thành một cái đuôi ngựa, lộ ra cái trán đầy đặn. Bởi vì buộc hơi chặt, hắc bị đau đến nỗi “gào khóc” kêu lên.

Râu tóc của Dạ được chải gọn gàng, chợt xuất hiện một hình mẫu soái ca đẹp trai. Mày kiếm đậm đen nghiêng tới tóc mai, đôi mắt màu tím sẫm rạng rỡ phát sáng như ánh sao, lông mi dài, khiến cho trong mơ hồ lại lộ ra một dòng sát khí凛冽. Giữa hàng râu rậm lộ ra đôi môi rất mỏng, thời điểm nhấp nhẹ làm cho người ta có một loại cảm giác cứng rắn như thép lạnh.

Khiến Lỗ Đạt Mã đột nhiên có muốn có loại kích động muốn cạo sạch chòm râu này của hắc, thật sự muốn nhìn một chút gương mặt bị hàm râu rậm che phủ là cái dạng gì. Chỉ là, rất nhanh nàng liền đánh mất cái ý niệm này đi, không biết cái hàm râu ria này và râu ria sau khi Dạ biến thành Tiểu Báo có liên hệ gì không. Râu ria của họ nhà mèo có chức năng giữ vững thăng bằng và đo lường khoảng cách, Dạ thay đổi thành Tiểu Báo, nhất định râu ria cũng có tác dụng này. Nếu nàng cạo sạch hàm râu lúc hắc ở hình người, vậy lúc hắc thay đổi thành Tiểu Báo có thể cũng không còn râu ria hay không cơ chứ? Ặc. . . . . hắc báo không có chòm râu cũng quá quái dị rồi.

Khi Lỗ Đạt Mã nấu cạn nồi nước thứ tư thì Dạ trở lại.

Hôm nay hắc không có mang theo con mồi đã thu thập xong rồi đi lên, mà là đứng ở dưới vách núi hô to: “Đạt Mã! Đạt Mã!”

Lỗ Đạt Mã thò cái đầu nhỏ ra khỏi rèm cửa lộ ra ngoài, liền nhìn thấy Dạ hóa thành hình người, thân thể trần truồng đứng ở trong tuyết. Nàng vội vàng cầm áo khoác bò xuống vách núi nhanh chóng phủ thêm cho Dạ.

Đến phía dưới, mới nhìn rõ, hôm nay Dạ bắt một con vật kỳ quái trở lại. Khấp người là màu nâu nhạt, có gai cứng, dọc theo gai cứng bên ngoài thì xem chừng có khoảng một mét rưỡi. Nhìn dấu vết một đường đi trở về của Dạ, có lẽ là hắc vừa tha vừa kéo gia hỏa này trở về.

Dạ lật chuyển thân của con vật kì quái đó, lộ ra cái bụng tuyết trắng mềm mại. Đột nhiên Lỗ Đạt Mã cảm thấy, cái con có gai cứng này nếu như đổi thành lời nói châm chọc mà nói, chính là một con nhím khổng lồ. Lỗ Đạt Mã quyết định đặt tên cho con này là “con nhím”.

Ở trong đồng tuyết, cùng với Dạ lột da tách lớp gai cứng của con nhím ra, Lỗ Đạt Mã phát hiện, tên này thật nhiều thịt, trên người không có mấy khối xương cứng, phần lớn đều là xương sụn, nếu như không có lớp vỏ có cứng bảo vệ chính là một cục thịt đi lại. Quả thật xác (da) của nó rất cứng, còn dày hơn rất nhiều so với mai của đầu con rùa.

Đột nhiên trong đầu Lỗ Đạt Mã thoáng hiện linh quang —— “Bồn tắm!” Đúng rồi, kích thích của lớp vỏ gai cứng này hoàn toàn có thể làm bồn tắm cho nàng. Nàng kéo lại Dạ đang cõng thùng gỗ đựng thịt của con nhím chuẩn bị trở về trên vách núi làm điểm tâm, để cho hắc cũng giúp đỡ khiêng cái “Bồn tắm” này đi lên.

Lên dốc núi, Dạ đi nổi lửa nướng thịt, Lỗ Đạt Mã thì toàn tâm toàn ý đặt vào cái bồn tắm. Nàng nghiêm túc dùng nước tuyết một lần lại một lần tẩy sạch, lại dùng ba lần nước nóng, mới dọn vào trong động. Đặt vào phòng ngủ ban đầu vốn chuẩn bị cho Dạ, sau đó lại ngăn cách đổi thành nơi cất đồ rồi bỏ trống đến bây giờ, về sau, nơi này chính là phòng tắm rồi.

Ăn xong bữa cơm, Lỗ Đạt Mã liền nấu một bồn nước tắm lớn, rồi ngồi vào bên trong tắm, ài. . . . . Thật là thoải mái nha.

Dĩ nhiên, trong thời gian này Dạ lại tò mò nhìn coi, bị Lỗ Đạt Mã quăng cái lược lên trán, “Nức nở ghen ngào” một tiếng, rồi đi tới chỗ bên cạnh chậu than.

Chờ Lỗ Đạt Mã tắm xong ra ngoài, Dạ liền cúi xuống tạp dề trên người mình, vui sướng nhảy vào trong bồn tắm.

Khóe mắt Lỗ Đạt Mã co rút, đây là con báo há? Là con báo há? Rõ ràng là con khi mà, cái gì cũng bắt chước theo!

Hết chương 38.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 39: Thức ăn được chiêm mỗ.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã nhìn “lịch Man Hoang” trên vách động một chút. Hôm nay đã là “Mùa đông ngày thứ năm mươi hai” rồi. Công việc săn bắt của Dạ càng ngày càng khó khăn, rạng sáng đi ra ngoài, thường thường phải gần tới trưa thì mới trở về. Mà con mồi mang về cũng trở nên khác nhau, những động vật nhỏ vào những ngày ẩm áp Dạ không thèm ngoảnh lại nhìn, nhưng ngày hôm nay cũng là “Món ăn trong mâm” bọn họ.

Lỗ Đạt Mã nhớ rõ, nàng đã từng đọc qua ở đâu đó rằng, con báo có thói quen rất thú vị cũng rất thực dụng. Trước khi săn bắt sẽ tiến hành đánh giá đối với con mồi, suy tính xem nỗ lực của mình bỏ ra có đáng giá hay không. Một con thỏ và một con hươu, thường thường bọn nó sẽ chọn vỗ bắt con hươu, còn đối với con thỏ thì ngó cũng không thèm ngó một cái. Nguyên nhân rất đơn giản, thể lực tiêu hao khi đuổi theo một con thỏ và đuổi theo một con hươu là không khác nhau lắm. Theo kinh tế học mà nói, vốn bỏ ra và rủi ro gánh chịu là ngang nhau, dĩ nhiên là chọn hạng mục có tiền lời cao hơn.

Mà bây giờ, một con thỏ có thể xuất hiện ở trên bàn ăn của bọn họ, vậy chứng minh điều gì? —— là con mồi càng ngày càng khó bắt được rồi. Đã đến lúc Dạ có con mồi thì bắt ngay, không thể nào lựa chọn nữa. Thật ra thì suy nghĩ một chút, Lỗ Đạt Mã cũng hiểu được, Dạ vốn có da lông màu đen, đi săn vào lúc rạng sáng, giống như có một tầng màu sắc tự vệ thật tốt, không dễ bị con mồi phát giác. Hôm nay khắp nơi ở bên ngoài là bông tuyết trắng xóa, Dạ đi tới chỗ nào cũng quá dễ dàng bị trông thấy rồi.

Hôm nay Dạ trở về lại trẻ hơn một chút so với bình thường, hơn nữa chỉ mang một con thỏ trở về. Dĩ nhiên con thỏ này lớn hơn rất nhiều so với con thỏ ở thế giới trước kia của Lỗ Đạt Mã, giống như một con heo con, nhưng cũng chỉ đủ cho Dạ ăn no lửng bụng.

Dạ thu thập nó sạch sẽ, quen thuộc gác ở trên lửa nướng, sau đó đặt vào trước mặt Lỗ Đạt Mã, nhìn nàng ăn.

Cái bộ dáng này của Dạ đã liên tục mấy ngày rồi. Khi Lỗ Đạt Mã bày tỏ đã ăn no, hẳn mới ăn cơm, ăn hết toàn bộ phần còn dư lại. Lỗ Đạt Mã rất cảm động, ở thời điểm thức ăn khan hiếm, Dạ nghĩ đến trước hết không phải là bản thân hắn, mà là nàng.

Mà vô luận như thế nào Lỗ Đạt Mã cũng không thể để cho Dạ đói bụng. Mỗi ngày hắn đều phải đi ra ngoài săn bắt, bây giờ là mùa đông giá rét, bụng rỗng thì làm sao có hơi sức. Vạn nhất cũng gặp phải mãnh thú ăn thịt, không có thể lực thì làm sao ứng chiến? Nàng cũng không muốn Dạ trở thành bữa ăn trên bàn của những dã thú khác. Dạ yêu thương nàng, nàng cũng đau lòng Dạ như thế.

Lỗ Đạt Mã lấy ra một ít thịt khô dự trữ, đặt tới trên lửa nướng. Nàng nói với Dạ, bắt đầu từ hôm nay, nàng muốn ăn những thứ này. Dạ cau mày, cũng không đồng ý, những thịt khô này hắn từng ăn qua, rất khô, rất cứng, không có mùi thơm của thịt, tóm lại rất khó nuốt vào. Hắn cường ngạnh bẻ xuống một cái chân con thỏ đưa tới trước mặt Lỗ Đạt Mã, nhất định bắt nàng ăn hết.

Lỗ Đạt Mã lắc đầu, lại đẩy chân thỏ trở về trước mặt Dạ.

“Dạ, ta ăn cái này, nướng một cái thì rất thơm, giống như thịt khô.”

Dạ nhú mày lại càng sâu, môi mím chặt, phun ra một chữ “Không!”

Mấy ngày nay làm mèo ngủ đông ở trong động, Dạ đã học xong không ít đối thoại đơn giản.

Để bày tỏ thịt khô ăn thật ngon, khiến Dạ an tâm, Lỗ Đạt Mã thật nhanh bóc lên một miếng, không để ý bóng miệng mà ăn liên tục.

“Dạ, thật sự rất thơm, người ăn thử một chút không?”

Lỗ Đạt Mã cố gắng nuốt xuống, giả vờ nhường cho hắn.

Thịt khô cũng không dễ ăn, sợi rất thô, không có nước, nhai không nát, thô ráp cổ họng. Nhưng Lỗ Đạt Mã vẫn bày ra vẻ là một món ăn mỹ vị, nuốt xuống ngon lành.

Dạ rất cố chấp, hắn vẫn như cũ nhét chân thỏ nướng vào trong tay Lỗ Đạt Mã, cũng nhận lấy thịt khô trong tay nàng.

“Trao đổi!”

Giọng nói có chút cứng rắn nói xong hai chữ này, Dạ liền bỏ thịt khô vào trong miệng bắt đầu nhai nuốt. Vừa nhai, vừa nhìn Lỗ Đạt Mã, trong đôi mắt màu tím sẫm toát ra vẻ oán giận, giống như nói: “tên lừa đảo!”

Lỗ Đạt Mã nhìn Dạ một chút, lại nhìn chân thỏ nướng ở trong tay một chút, không biết vì sao, đôi mắt lập tức đỏ lên. Nàng kéo xuống một miếng thịt bỏ vào trong miệng hunh hăng nhai, như đang nhai cắn trời tuyết lớn đáng chết này.

Ăn hai miếng, đột nhiên Lỗ Đạt Mã đoạt lấy thịt khô từ trong tay Dạ ném qua một bên, xé một cục thịt thỏ to, nhét vào trong miệng Dạ.

“Chúng ta ăn chung!”

Trong ánh mắt lộ ra kiên định, giống như nếu Dạ dám không ăn, như vậy nàng cũng không ăn, cùng nhau đói bụng thôi.

Lần này Dạ không có từ chối, lại xé một miếng thịt non từ trên người con thỏ để lại cho Lỗ Đạt Mã, còn mình thì ôm lấy phần còn dư lại mà gặm.

Ăn xong bữa cơm này, Dạ liền thay đổi thành hắc bào nằm sấp nằm ở bên cạnh Lỗ Đạt Mã giúp nàng giữ ấm, trong chốc lát liền phát ra tiếng “khò khè”. Vốn sẵn bất thì tiêu hao thể lực, hôm nay lại ăn không đủ no, nhất định là mệt chết đi. Lỗ Đạt Mã nửa tựa vào trên người Dạ, giờ tay lên nhẹ nhàng mon tron da lông màu đen của hắn, tự như: “Gầy, gầy quá, cũng có thể sờ được xương sườn rồi.” Sau đó thờ dài, không muốn trở thành gánh nặng của hắn, kết quả vẫn làm trói buộc của hắn. Làm sao mới có thể giúp được Dạ đây? Lỗ Đạt Mã nhíu mày suy tư.

Ngày hôm sau, tuyết rơi càng lớn, gần như không cách nào thấy rõ đồ vật ở khoảng cách hơn hai mét. Dạ trở lại trẻ hơn một chút, lúc vào động khoác trên người một tầng tuyết thật dày. Hôm nay hắn mang về một con nòi là chuột đồng cũng không giống chuột đồng, nói heo rừng không giống heo rừng. Nó lớn lên tương tự như con heo rừng, có nanh, thân thể cũng giống chuột đồng, có một cái đuôi vừa nhỏ vừa dài, toàn thân màu nâu xám. Có kích cỡ tương đương với Dạ. Trên bụng có một khối mỡ lớn thật dày. Lỗ Đạt Mã vô cùng vui vẻ, hôm nay Dạ có thể được ăn bữa cơm no rồi, nàng gọi con này là “chuột rừng”.

Dạ cũng lộ vẻ rất vui vẻ, hắn cạo xuống một khối mỡ to rồi chia thịt chuột rừng làm mấy miếng lớn, đặt lên giá nướng trên lửa. Mà Lỗ Đạt Mã thì đánh chủ ý lên miếng mỡ kia, nàng muốn thắng mỡ. Khi còn bé kén ăn, rất nhiều thứ đều không ăn, thì bà ngoại giảng cho nàng “hồi ức đau khổ” thời kỳ khó khăn, nhà nhà đều không được ăn thức ăn ngon, xào thức ăn đều là mỡ heo hoặc là dựa vào thịt mỡ, về tới nhà để trong nồi ép ra mỡ. Hôm nay nàng muốn thử một chút, mặc dù thức ăn chiên xào bằng mỡ động vật không quá tốt cho sức khỏe, nhưng vào lúc đói muốn chết, hiện tại lại là thời kỳ đặc thù ai còn tính toán là khỏe mạnh hay không khỏe mạnh chứ, không đói bụng mới là chân thật.

Ăn xong bữa cơm, Lỗ Đạt Mã lấy cái nồi mai rùa dùng để nấu nước gác ở trên lửa hong khô, cắt một miếng mỡ bỏ vào.

Hôm nay Dạ được ăn no cũng không có chợp mắt ngủ say, hắn tròn tròn con người màu tím sẫm, tò mò nhìn xem Lỗ Đạt Mã đang làm cái gì.

Trong chốc lát liền truyền ra tiếng “xoẹt xoẹt”, mỡ động vật ở dưới nhiệt độ liền hòa tan từng chút từng chút một. Rất nhanh một miếng mỡ biến thành một vũng mỡ nước đang sôi. Lỗ Đạt Mã dùng cái muỗng bằng gỗ lấy tốp mỡ ra rồi ném mấy miếng thịt khô vào. Lật trở trong chảo mỡ, mùi thơm đặc thù của thức ăn được chiên trong dầu mỡ từ trong nồi phiêu tán ra ngoài.

Dạ hóa thành “Đại miêu”, lỗ mũi dùng sức hít ngửi, đầu lưỡi phản hồng cũng vươn ra, không ngừng liếm môi trên, tiếng “Oa oa ô” đã rất lâu chưa từng xuất hiện cũng phát ra từ trong cổ họng của Dạ.

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 40: Gặp nạn.

Editor: ChieuNinh

Miếng thịt chiên mỡ rất thành công, vốn là thịt khô vừa khô vừa cứng lại khó có thể nuốt trôi, trải qua lật chiên vài cái trên nước mỡ lại biến thành miếng thịt chiên thơm ngon giòn xốp, có một thứ không được hoàn mỹ chính là không có gia vị gì. Trong lòng Lỗ Đạt Mã tiếc nuối, nếu như có chút hoa tiêu và

muối, hoặc thì là gì đó thì tốt rồi.

Dạ lại không còn bắt bẻ chút nào, một hơi ăn hơn mười miếng.

Thí nghiệm thành công, Lỗ Đạt Mã đem tất cả phần mỡ miếng còn dư lại đều thắng thành mỡ nước, chứa ở trong một cái thùng gỗ lớn, đặt ở ngoài động để cho làm lạnh đông lại, mỗi ngày khi cần dùng thì lấy một chút.

Hôm sau, Dạ vẫn như thường lệ đi ra ngoài săn thú. Có thể là hai ngày nay bão tuyết đầy trời, tầm mắt bị che chắn nghiêm trọng, đồng thời cũng cản trở mùi phát tán, làm cho động vật cũng trở nên chậm lụt cảnh giác. Mặc dù Dạ không dễ dàng phát giác con mồi, nhưng con mồi cũng không dễ phát hiện được hần, như vậy ngược lại cung cấp tiện lợi để cho hần săn đuổi. Bởi vì Dạ có năng lực suy nghĩ hoàn thiện, trừ mùi, thị giác, hần còn có thể lần theo dấu vết.

Vì vậy mấy ngày liên tiếp, con mồi Dạ mang về cũng phong phú. Nhưng mà thời gian săn bắt vẫn không thay đổi ngắn hơn trước đó.

Hình như Dạ phát hiện phương pháp Lỗ Đạt Mã dự trữ thức ăn không tệ, nên mấy lần mang con mồi về, hần cũng không có cố gắng ăn hết toàn bộ, mà là cùng với Lỗ Đạt Mã tận lực dự trữ thêm nhiều thức ăn.

Tình trạng sinh tồn của Lỗ Đạt Mã và Dạ nhìn qua hình như có khá hơn một chút, mà thời tiết lại càng trở nên ác liệt hơn rồi. Gió Bắc gào thét thổi điên cuồng, rèm da thú treo ngoài cửa động đã mất đi tác dụng chống đỡ gió lạnh của nó. Không biết từ nơi nào mà Dạ tìm được một tảng đá to cao gần một thước che lại cửa ra vào son động, mới ngăn trở gió lạnh xâm nhập.

Lỗ Đạt Mã lo lắng thùng gỗ chứa thức ăn trên sân thượng bị gió Bắc thổi mất, thương lượng nửa ngày với Dạ, bảo đảm thức ăn sẽ không bị hư thối, Dạ mới đồng ý (cho nàng mang vào son động).

Kết quả, Lỗ Đạt Mã phát hiện, sự lo lắng của nàng là dư thừa. Thùng gỗ bị băng tuyết đóng băng cực kỳ bền chắc ở trên sân thượng, Dạ mất hơi sức cả buổi cũng không móc xuống được một cái. Cuối cùng Lỗ Đạt Mã dùng da thú quấn quanh đầu cọc gỗ, ngâm vào dầu con rùa làm thành cây đuốc, hòa tan băng tuyết, mới dọn thùng gỗ vào trong động. Không có biện pháp, nếu không dọn vào, gió thì không thổi mất, nhưng muốn lấy thức ăn cũng phí sức.

Lịch Man Hoang mùa đông ngày thứ sáu mươi chín, Lỗ Đạt Mã lại vẽ xuống một vạch ở trên vách động. Sau đó giống như thường ngày, bỏ thêm củi vào trong chậu lửa, lại thêm chút dầu con rùa làm chất dẫn cháy, múc một khối tuyết bỏ vào trong nồi mai rùa đặt lên trên lửa nấu. Chờ Dạ trở lại là có thể uống được nước nóng, hâm nóng tay chân, ấm áp thân thể.

Làm xong tất cả, Lỗ Đạt Mã cầm một tấm da ngồi xuống, nàng muốn may một cái áo khoác cho Dạ. Cái trước đó đã bị hần làm rơi vào trong chậu than, vị trí phía sau lưng bị cháy thành một cái lỗ lớn. Nhớ tới dáng vẻ của Dạ lúc mặc áo choàng da bị cháy hỏng, phía trước thì nhìn xem sắc mặt của nàng, mà lưng thì dán lên vách động đi ngang trông rất buồn cười. Còn có đôi mắt nhỏ xấu hổ lúng túng khi “Chuyện xấu” bị phát hiện, Lỗ Đạt Mã không nhịn được mà cười thành tiếng. Cái tên Dạ này làm sao mà lại đáng yêu như vậy chứ.

“Ngao. . . . .”

Một tiếng dã thú gào lên làm Lỗ Đạt Mã dừng lại công việc trong tay. Âm thanh này cách mình rất gần, có lẽ là ở trong khe núi, sẽ là gì chứ?

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ sẽ là mãnh thú gì? Làm sao lại tới đây? Nó có thể đi vào trong động hay không?

“Oa oa. . . . . NGAO...OOO oa. . . . . Ô. . . . .”

Là tiếng của Dạ, hần đang tuyên cáo chủ quyền, Lỗ Đạt Mã lập tức nhận ra được. Chỉ là âm thanh này tại sao nghe có chút suy yếu? Lỗ Đạt Mã muốn nhìn được rõ ràng, mà trên thực tế, nàng cũng làm như vậy.

Nàng mặc bộ áo da vừa dày vừa nặng, ngay cả đầu cũng được che lại, bao kín chặt chẽ bản thân. Xóc lên vũ khí “Trường mâu” của nàng, leo xuống vách đá. Lần tìm theo âm thanh không phải rất xa, Lỗ Đạt Mã liền nhìn thấy ở bên trong bông tuyết đầy trời, một bóng dáng quen thuộc mơ hồ đứng ở nơi đó mà giằng co với một dã thú bộ dáng nhìn không rõ ràng lắm.

Lỗ Đạt Mã không dám tiếp tục tiến lên phía trước, sợ sự xuất hiện của mình làm Dạ phân tâm, nàng ẩn mình ở phía sau một thân cây to gần đó.

Dạ và con dã thú kia giằng co một lát, đột nhiên chỉ thấy hần lắc mình một cái, nhảy tới phía bên trái. Sau đó, một bóng dáng có thân hình không lồ màu xám trắng nhào tới vị trí mới vừa rồi của Dạ.

Lúc này, ở góc độ chỗ Lỗ Đạt Mã đứng vừa vặn có thể nhìn thấy bộ dạng con thú lớn đó. Thân mình của nó hần là lớn gấp đôi của Dạ, da lông toàn thân màu xám trắng, màu của tuyết bảo vệ thật tốt cho nó. Bộ dáng của nó giống như một con gấu to, chỉ là phần miệng hơi dài, còn có hai cái răng nanh thật dài lộ ra ngoài môi.

Hơi sức của nó hần là rất lớn, chỗ Lỗ Đạt Mã đứng cũng có thể cảm thấy mặt đất có chấn động rất nhỏ lúc nó nhào ra.

Con dã thú này linh hoạt rõ ràng không bị ảnh hưởng bởi vóc dáng, động tác của nó hết sức nhanh nhẹn. Bỏ nhào về phía trước chưa trúng, liền xoay người bỏ nhào về phương hướng của Dạ, đồng thời phát ra một tiếng gào thét chấn nhiếp lòng người, làm cho lòng của Lỗ Đạt Mã không khỏi run lên.

Dạ thấy nó nhào tới, nhảy lên một cái, xẹt qua đỉnh đầu của nó, đồng thời lấy chân sau cường tráng đánh về phía cái đầu to lớn nó một cái. Dã thú phát ra

tiếng tru lên không cam lòng, xoay người ném mạnh về phía Dạ. Thân thể khổng lồ kéo bông tuyết chung quanh lật lên thành một vòng xoáy.

Dạ nhảy lên né tránh lần nữa. Mà cự thú theo sát phía sau.

Mà sau khi Dạ thành công tránh né lần nữa, cự thú thu lực không kịp, đỉnh đầu đâm vào gốc một thân cây không tính là lớn.

Theo âm thanh “Rắc rắc” vang lên, thân cây gãy lìa, từ từ mà ngã xuống phương hướng của Dạ. Dạ mới vừa rơi xuống đất còn chưa đứng vững, thấy tán cây đè xuống tới chỗ hần, hần lại vội vàng nhảy một cái, hiềm hiềm tránh được, nhưng mà vẫn bị nhánh cây lớn xé toạt phần lưng.

Lỗ Đạt Mã ở xa xa nhìn thấy, cảm thấy lưng Dạ như có vẻ hạ xuống, nhưng bị hần run run thân một cái, hình như lại không có chuyện gì.

Cự thú lại thừa dịp một hồi thời gian này, nhào tới trước người Dạ, giơ lên móng nhọn thật dài của chân trước, bổ xuống về phía Dạ.

Giữa màu trắng bạc bay khắp bầu trời, hình như Lỗ Đạt Mã thấy bông tuyết tung bay thoáng hiện bị nhiễm màu đỏ tươi.

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 41: Đấu cự thú

Dạ bị thương.

Lỗ Đạt Mã muốn tiến lên, lại biết bản thân mình đi qua trừ bỏ thêm phiền phức cho Dạ, cũng không có tác dụng gì, không cẩn thận sẽ làm cho nàng và Dạ đều biến thành “Món ăn trong mâm” của con cự thú trước mắt này.

Nhìn Dạ còn cố gắng chống đỡ, cùng cự thú dây dưa. Lỗ Đạt Mã xoay người chạy thật nhanh về phía sơn động, nàng cắn chặt môi dưới, trong lòng lắm nhảm: “Dạ, kiên trì, chờ ta!”

Một đường vừa chạy vừa té nhào, Lỗ Đạt Mã leo lên vách đá, cầm cây đuốc, khiêng thêm mai rùa và mỡ, lại chạy về thật nhanh, chạy được một nửa nàng chợt dừng thân. Tự dưng cảm mỡ đông đi làm cái gì hả, ngốc chưa!

Vội vàng dừng lại, dùng tốc độ nhanh nhất đốt lửa lên, bỏ mỡ đông vào mai rùa gác ở trên lửa đun. Thời tiết quá lạnh, mỡ sôi trào mà rời khỏi lửa, chỉ cần qua mấy phút là sẽ đông đặc lại. Muốn mang nó tới trước mặt cự thú rồi tưới vào trên người nó căn bản là không làm được. Lỗ Đạt Mã hít sâu một hơi, hô to sang phương hướng của Dạ: “Dạ! Dạ! Tới chỗ của ta, mang theo cái tên kia tới chỗ của ta. . . . .”

Lỗ Đạt Mã vừa chạy, vừa kêu, bông tuyết theo gió Bắc thổi “vù vù” rót vào trong miệng của nàng. Nàng cảm thấy mình càng kêu, ngược lại tiếng đánh nhau của Dạ cách mình càng xa. Rốt cuộc khi nàng tìm được hần, Dạ đang dẫn con cự thú kia đi tới hướng xa, dọc đường là vết máu rơi bị tuyết trắng che giấu từng chút từng chút.

“Dạ! Người cái tên ngốc này!” Lỗ Đạt Mã oán trách Dạ, Dạ ngốc nghếch lại làm cho nàng muốn khóc. Dạ sợ nàng bị tổn thương, muốn dẫn cự thú đi.

“Dạ, người mau trở lại, ta nấu mỡ, ta đã có cách đối phó nó, người mau trở lại, tin tưởng ta!” Lỗ Đạt Mã vừa kêu, vừa tiện tay ném đồ tới cự thú, nàng muốn chọc giận nó, khiến cho nó dời mục tiêu, đi cùng với nàng.

Lúc này, trên người cự thú cũng bị Dạ cào ra vô số đường vết thương nông nông sâu sâu, con mắt nó đỏ tươi chỉ nhìn đúng Dạ đang bị thương nặng, nhìn chòng chọc vào, muốn xé nát hần.

Làm sao mới có thể kéo thù hận đến trên người mình?

Lỗ Đạt Mã nhìn một chút cây đuốc mình đang siết trong tay, nhắm mắt lại, liều mạng thôi! Nàng giơ cây đuốc chạy tới phương hướng của cự thú. Cự thú rõ ràng cảm thấy Lỗ Đạt Mã tồn tại, đột nhiên nó mãnh liệt xoay người, buông tha việc đuổi theo Dạ, liền muốn nhào tới Lỗ Đạt Mã.

Dĩ nhiên Dạ không thể nào trở mắt nhìn thấy Lỗ Đạt Mã bị thương tổn, hần lộn nhào xoay người lại rít lên một tiếng “Ồ oa”, cũng nhảy lên phần lưng của cự thú, vươn ra móng vuốt bén nhọn từ bên trong của tứ chi, túm chặt vào trong da thịt cự thú. Miệng mở to hung hăng cắn xuống cổ cự thú.

Cự thú kêu rên, thân thể lung lay mấy cái muốn ném Dạ xuống, không được như mong muốn, nó chợt ngã người về phía sau, muốn đè Dạ ở phía dưới.

Dạ linh hoạt nhảy xuống.

Cự thú bị Dạ chọc giận lần nữa, nó bỏ qua Lỗ Đạt Mã, lăn một vòng ngay tại chỗ, đứng dậy liền nhào tới Dạ.

Thời điểm Lỗ Đạt Mã nhìn thấy cự thú nhào tới mình, vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, xoay người liền chạy, ai ngờ động tác bất thành linh của Dạ, kéo trở lại thù hận nàng vốn cũng không có nhiều.

Lỗ Đạt Mã vừa tức giận vừa đau lòng. Người cho là đang chơi《 World of Warcraft 》đánh BOSS sao, còn giành thù hận với ta, biết biến thành đại miêu thì người lại thật sự cho là mình là thần á..., cho dù người là thần đi, cũng là “thần mèo” ở sau quầy nhiều người, muốn gánh BOSS, người có thiên phú mạnh mẽ không?

Mà chính nàng cũng không ngăn lại, nếu đây thật sự là《 World of Warcraft 》, nàng cũng là Mục Sư đứng ở sau lưng phụ trách trị liệu. Hiện tại vào lúc này lại giờ cây đuốc liền muốn tiến lên, coi mình làm pháp sư đây à?

Lỗ Đạt Mã chuyển động, cầm cây đuốc xông lên trước lần nữa.

Lúc này cự thú sớm đã bị Dạ chọc giận, vết thương trên cổ chảy máu không ngừng khiến cho nó điên cuồng, nó không thấy Lỗ Đạt Mã, đôi mắt xung huyết chỉ hung hăng nhìn Dạ chăm chăm, từng bước từng bước ép sát tới hân.

Mới vừa rồi Dạ nhảy vọt đến trên lưng cự thú công kích đã dốc hết sức lực của bản thân, máu từ trong vết thương không ngừng chảy xuống dưới chân hân làm cho đất tuyết nhiễm hồng một mảnh. Hân nửa nằm rạp ở đó bày ra động tác chuẩn bị phản kích, mà cũng chỉ tự bản thân hân biết lấy, chẳng qua đó chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Vậy mà, khi hân thấy Lỗ Đạt Mã hành động như con thiêu thân lần nữa thì híp con người màu tím sẫm, muốn nỗ lực nhảy lên lần nữa, một kích trực tiếp đâm đầu vào cự thú.

Mà cây đuốc trong tay Lỗ Đạt Mã nhanh hơn hân một bước.

Lỗ Đạt Mã thấy cự thú một lòng nhào vào trên người Dạ, không rảnh để ý đến nàng thì nhanh chóng chạy lên trước, tính toán tốt cự ly, ném cây đuốc bọc da thú những đầy dầu con rùa về phía cự thú.

Rất nhanh một mùi khét lẹt của da lông bị cháy kèm với tiếng kêu rên của cự thú phát tán ra ở trong không khí.

Nhưng cây đuốc cũng chỉ cháy đã thương một vùng da lông không lớn của cự thú. Lại thành công kéo thù hận đến Lỗ Đạt Mã.

Cự thú nổi cơn thịnh nộ, nó gầm thét đánh về phía Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã xoay người thật nhanh chạy tới chỗ nàng đang đun sôi mỡ. Để phòng ngừa bị cự thú đuổi theo, nàng ý vào thân hình nhỏ nhắn của mình, linh hoạt chạy xuyên qua lại ở trong rừng cây.

Cự thú điên cuồng bị đụng vào thân cây mấy lần, vết thương mang tới đau đớn, nó càng thêm tức giận muốn xé nát Lỗ Đạt Mã.

Khi Lỗ Đạt Mã tới tới chảo dầu lúc trước, cự thú cách nàng chỉ còn có mấy bước, nó đang tích lực muốn lao vào Lỗ Đạt Mã.

Không để ý phông tay, Lỗ Đạt Mã bùng dầu sôi lên, quay đầu hất trực diện về phía cự thú.

“Xèo xèo. . . . .” Đó là âm thanh phát ra lúc da thịt và dầu sôi gặp nhau.

Nàng thành công.

Cự thú kêu thảm ôm đầu, lăn lộn đầy đất.

Lỗ Đạt Mã không dám cho nó có thời gian thở dốc, ai biết một giây kế tiếp nó có thể nhin đau nhảy lên xé nát chính mình cho hả giận hay không. Nàng lấy bó củi đang cháy vứt xuống một cây rồi lại một cây lên trên người cự thú.

Lửa gặp phải dầu (mỡ động vật), “phùng” một cái bốc cháy lên ở trên người cự thú.

Tiếng cự thú vì bị đau mà gào thét và kêu rên vang dội trong khe núi, làm cho tuyết đọng trên cây cũng chấn động mà rơi xuống.

Chân Lỗ Đạt Mã nhũn ra ngồi ở trong tuyết, miệng há to thở hổn hển. Nhìn cự thú giống như một quả cầu lửa lăn lộn trên mặt đất, Lỗ Đạt Mã cảm thấy lửa kia giống như đang thiêu đốt ở trong lòng của mình.

Tàn nhẫn, lúc này Lỗ Đạt Mã cảm thấy, bản thân mình đúng là tàn nhẫn như thế, một sinh mệnh đang sống sờ sờ cứ như vậy mà bị mình tự tay thiêu sống, lại còn phải xem nó chết hân đi.

Bởi vì trên đất tuyết lớn, lửa không có cháy bao lâu thì bị cự thú lăn lộn mà dập tắt, nhưng lúc này bộ dáng của nó đã thê thảm không nở nhìn, trên người nám đen từng mảng lớn.

Lỗ Đạt Mã run rẩy đứng lên, nàng giờ trường mâu, chính xác hung hăng đâm xuống ngực cự thú vẫn còn đang đập. Nàng nghĩ muốn sinh tồn thì không thể nhân từ đối với nó, thay vì khiến nó kéo dài hơi tàn ở trong khổ khổ, không bằng giúp nó kết thúc thống khổ.

Lần này rất chính xác, thẳng tắp đâm vào trái tim cự thú.

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42: Chữa thương trong đất tuyết.

Editor: ChieuNinh

Làm xong tất cả, Lỗ Đạt Mã liền ngồi phịch dưới đất, há miệng thở dốc. Lúc này trái tim của nàng đập nhanh như đánh trống, trước mắt choáng váng từng đợt.

Thu lại tâm trạng, Lỗ Đạt Mã chống đỡ chân vô lực nhũn ra, thân thể liền lăn một vòng đi tìm Dạ.

Lúc này, Dạ mất máu quá nhiều, thân thể lạnh lẽo, hai mắt nhắm chặt, chỉ có bụng khẽ phập phồng cùng hơi thở tản ra sương mù nói cho Lỗ Đạt Mã biết rằng hắn vẫn còn sống.

“Dạ! Ngươi tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại, chúng ta về nhà.”

Lỗ Đạt Mã không dám đụng vào hắn, chỉ lớn tiếng kêu gọi, không thể để cho hắn ngủ, tình huống như bây giờ, nếu như Dạ ngủ vậy thì rất có thể sẽ không tỉnh nữa.

Theo tiếng Lỗ Đạt Mã khàn giọng lực kiệt kêu lên. Dạ miễn cưỡng nâng mí mắt lên. Từ trong cổ họng nhẹ nhàng phát ra một tiếng “Nức nở nghẹn ngào”.

“Dạ, ngươi không thể ngủ có biết không? Ngươi không thể rời bỏ ta...ta chỉ có ngươi.” Trong giọng điệu của Lỗ Đạt Mã có gấp rút mang theo run rẩy.

Dạ lại nhẹ “Ừm” một tiếng đáp lại nàng.

Lỗ Đạt Mã cố gắng bình phục nhịp tim, để cho mình tỉnh táo lại.

Xoa xoa đôi tay, chuẩn bị kiểm tra thương thế của Dạ.

“Hít” đau!

Thời điểm hai bàn tay mang chảo dầu bị phỏng giờ đã bắt đầu phỏng bóng nước, mới vừa rồi chỉ muốn bảo vệ tánh mạng, không cảm thấy gì. Lúc này vừa đụng tới thì đau như khoét tim. Cắm tay vào trong tuyết cho giảm đau, cảm giác đã tốt hơn một chút, nàng lập tức bắt đầu trị thương cho Dạ.

Trên người Dạ có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, chỗ chết người nhất chính là vết thương dài đến hai thước bên sườn trái, da thịt lật ra ngoài, sâu đến thấy xương. Lỗ Đạt Mã hít sâu một cái, lần này xem như nếu lại lệch đi một chút, chèn lên bụng, lúc này nội tạng cũng muốn lộ ra rồi. (1 thước = 1/3m đơn vị đo chiều dài của TQ)

Mùa đông miệng vết thương vốn cũng không dễ khép lại, chỉ là, cũng may vào mùa đông nên tỷ lệ vết thương bị nhiễm trùng cũng vì vậy mà nhỏ đi. Chỉ là, trước mắt một vết thương vừa dài lại sâu như vậy nhất định phải may lại mới được.

Đi nơi nào tìm kim và chỉ khâu đây?

Chợt nhớ tới, lúc mình ra khỏi động có kẹp cốt châm và áo khoác ở trên đầu. Lỗ Đạt Mã vội vàng đưa tay trên đầu sờ, cũng may, cũng may, không có sót mất.

Lúc Lỗ Đạt Mã còn đi học làm bài tập dưỡng thành một thói quen, cây bút dùng xong thì cắm vào giữa tóc, hôm nay vội vã rời động đến xem tình huống của Dạ, cũng vì vậy mà thuận tay cắm cốt châm vào trong bím tóc.

Cốt châm hơi lớn, nhưng có thể chấp nhận được, chỉ, chỉ may và thì phải tìm đâu đây? Chỉ may y phục đều là dùng da thú cắt ra mà thôi.

Tóc! Đúng rồi, là tóc! Lỗ Đạt Mã tháo ra mái tóc dài đến eo, vuốt cho suông rồi nhỏ xuống mấy sợi.

“Dạ, ta muốn khâu miệng vết thương giúp ngươi, sẽ rất đau, nhưng ngươi nhất định phải chịu đựng, chỉ có khâu lại mới có thể khỏe lại rất nhanh.”

Đốt lên một đồng lửa, hơi nóng cốt châm trừ độc, xỏ tóc vào. Lỗ Đạt Mã cầm châm đi tới bên cạnh Dạ.

“Dạ, ta sắp bắt đầu may, có đau ngươi cũng phải nhịn nha, còn có, không được cắn ta! Cũng không thể lộn xộn, ngươi biết tay nghề may y phục của ta

cũng chẳng ra sao, cho nên khâu vết thương cho người có thành hình con rết khó coi, người cũng không thể trách ta à!”

Lỗ Đạt Mã vừa nói đầu đầu, tận lực lấy giọng điệu thoải mái nói chuyện phiếm với Dạ, muốn cho hắn buông lỏng, hơn nữa là muốn mình không cần khăn trương.

Khâu một châm nằng giương mắt nhìn Dạ một chút. Dạ an tĩnh nằm ở trong tuyết mặc cho nàng khâu từng mũi từng mũi, giống như may vá không phải là da thịt của hắn. Nếu như không phải con người màu tím sẫm còn có ánh sáng chớp động, Lỗ Đạt Mã sẽ cho rằng hắn đã chết rồi.

“Dạ, nếu người đau thì kêu hai tiếng, ta sẽ không chê cười người, thật!”

Nghe qua, giống như Lỗ Đạt Mã đang an ủi Dạ, thực ra là tự giải sầu cho mình.

“Ồ. . . . .”

Dạ nhẹ nhàng phát ra một tiếng, tỏ vẻ là đáp lại. Sử dụng cái đuôi là thứ duy nhất hiện tại hắn có thể hoạt động cọ cọ tay Lỗ Đạt Mã.

Miệng vết thương được may xong, Lỗ Đạt Mã cảm giác mình sắp hư thoát, mồ hôi lạnh toàn thân. Lại sắp xếp ổn thỏa hết miệng vết thương khác trên người Dạ, có mười mấy vết thương lớn nhỏ, có sâu có cạn, nhưng cũng còn tốt, điểm chết người cũng chỉ có một chỗ ngay sườn trái. Lỗ Đạt Mã thở dốc một hơi, đứng dậy, bây giờ nàng không thể nghỉ ngơi, Dạ trọng thương không thể di chuyển, hôm nay bọn họ sẽ phải chấp nhận một đêm ở trong đất tuyết này. Nếu như ngày mai tình huống của Dạ vẫn là như thế, như vậy lại còn phải cắm trại dã ngoại thêm một đêm.

Lỗ Đạt Mã dùng tuyết chà xát thân thể Dạ mất máu quá nhiều mà có chút lạnh lẽo, làm ấm lên giúp hắn, cũng thuận tiện rửa sạch vết máu trên da. Sau đó cõi xuống áo da trên người đắp lên trên người của Dạ, hiện tại hắn cần được giữ ấm.

Lại làm cho cây đuốc cháy mạnh hơn một chút, Lỗ Đạt Mã bắt đầu đắp căn phòng tuyết. Trong băng tuyết ngập trời này, gió Bắc thổi mạnh ào ào, không có một địa phương tránh gió, không cần qua một đêm thì hai người nàng và Dạ sẽ biến thành tượng nước đá. Không phải người Eskimo đều đắp phòng ở trong tuyết đấy thôi, mặc dù thứ này nhìn thì lạnh căm căm, nhưng cũng có thể che gió ngăn cản tuyết rất tốt. Chỉ một lát, cái phòng tuyết của Lỗ Đạt Mã có chút tạm được.

Nàng chỉ nâng một đồng tuyết thật cao thành đồi tuyết nhỏ, dùng sức vỗ cho chắc, lại đào ra một không gian có thể chứa được hai người thể là hoàn thành căn phòng tuyết phiên bản Đạt Mã.

Phòng tuyết được đắp lên bên cạnh Dạ. Ánh mắt màu tím của hắn vẫn khép hờ, ánh mắt đuôi theo bóng dáng của Lỗ Đạt Mã, cách mỗi một lát thì phát ra một tiếng “Ồ” nhẹ. Đây là Lỗ Đạt Mã yêu cầu, nàng không thể để cho Dạ hiện tại liên ngủ thiếp đi, sau khi ngủ mấu tuồn hoàn sẽ chậm dần, nhiệt độ sẽ xuống thấp. Dạ lại mất máu trọng thương, ngủ thiếp đi trong gió Bắc tàn sát bốn phía như vậy, không thể nghỉ ngơi chính là tìm chết. Cho nên, Dạ buồn ngủ ít nhất cũng phải đợi nàng đắp kín phòng tuyết đã.

“Dạ, người nhin một chút, ta đưa người vào bên trong.”

Lỗ Đạt Mã trải áo da vốn là đắp lên trên người Dạ ra mặt đất, nhẹ nhàng trở mình Dạ tới trên mặt áo da, xoắn lại hai bên, dùng sức kéo Dạ vào trong phòng tuyết. Không phải nàng ngốc mà đất tuyết vốn là trơn trượt, mà Dạ có chiều dài gần hai thước lại vừa nặng, cự ly có mấy bước liền quãng hai người ngã lộn nhào.

Dạ “Ồ oa” một tiếng, muốn tự mình đứng dậy. Lại bị Lỗ Đạt Mã không cho phép: “Nằm xuống! Không được nhúc nhích!” Đùa gì thế, vết thương vừa mới khâu vá xong, vừa động thì chẳng phải là muốn vỡ ra sao.

Dạ rất là bất đắc dĩ “Úm lăi nhăi” một tiếng. Không cần Lỗ Đạt Mã yêu cầu, lúc này hắn cũng không đứng nổi, độ sức với cự thú, không chỉ bị thương nặng, hơn nữa còn thoát lực, mỗi một cục xương trên người đều giống như là bị nghiền nát, vừa đau lại bất lực. Hắn trần ngáp áy náy ngưng mắt nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Lỗ Đạt Mã. Bản thân hắn mang theo tiểu gia hỏa này cùng sinh sống với nhau, vốn cho rằng sợ nàng sống một mình, sớm muộn gì bị những con thú khác xoi tãi. Không ngờ, cũng là tiểu gia hỏa này hai lần ba lượt cứu mình. Trong thân thể nhỏ nhỏ này giống như cất giấu rất nhiều bí mật, nhìn như nhỏ yếu rồi lại vô cùng cường đại. Hiện tại, không biết là người nào lệ thuộc vào người nào nhiều hơn rồi. (tiểu gia hỏa này: trong suy nghĩ của Dạ gọi LDM)

Hết chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 43: Qua đêm trong đất tuyết.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã hao hết hơi sức, rốt cuộc cũng đưa được Dạ tiến vào trong phòng tuyết. Lại dùng tuyết xoa thân thể giúp hắn một lần nữa, cảm lấy áo da

phủ hết tuyết trên đó rồi đắp lên trên người Dạ, khẽ vuốt xuống đầu của hân.

“Đưa bé ngoan, bây giờ có thể ngủ một lát rồi.”

Dạ nghe lời nhắm mắt lại, hân thật sự đã kiệt sức, kiên trì đến bây giờ đã là cực hạn.

Lỗ Đạt Mã nhìn Dạ dần dần nhắm hai mắt lại, cũng tựa vào một bên nghỉ ngơi.

Chuyện xảy ra hôm nay để cho nàng nghĩ lại mà sợ. Con báo là động vật họ mèo có hình thể nhỏ nhất trong bốn loài, có thể nói Báo là thợ săn hoàn mỹ, bọn nó có vóc người kiện tráng, động tác linh hoạt, tốc độ chạy trốn mau. Nhưng nếu so sánh với sư tử thì khách quan mà nói báo sẽ bị thua thiệt; nó lại là động vật sống một mình, gặp phải linh cẩu, sói là động vật quần cư vậy cũng là song quyền nan địch tứ thủ. (bốn loài = bốn động vật săn mồi khát máu nhất: cá sấu nước mặn, cá mập trắng, sư tử Châu Phi, báo; song quyền nan địch tứ thủ: hai tay khó đánh nổi bốn người.)

Lỗ Đạt Mã luôn luôn biết được Dạ không có khả năng là nhân vật mạnh nhất nơi này. Trước kia là Cự Mãng, hôm nay cự thú cũng đã trắng trợn xác nhận điểm này. Nhưng hân ở trong lòng của nàng cũng là một tồn tại mạnh mẽ, có thể nói là trụ cột chống đỡ cho nàng sinh tồn ở cái thế giới này. Trải qua thời gian dài chung đụng, Lỗ Đạt Mã xem Dạ là bằng hữu, người thân, làm nơi nương tựa. Nhìn Dạ bị thương, trong lòng khổ sở nói không nên lời.

Trước đó gặp Cự Mãng, hiện tại có cự thú, dã thú ở cái thế giới này đều không lờ, ai biết về sau có thể gặp phải Cự Tích, Cự Sư, Cự Hồ hay không? Một con đơn độc thì cũng may, nếu như gặp phải một đám như Cự Lang, một đám linh cẩu không lờ lại phải làm như thế nào? Ở đây trời băng đất tuyết, thời điểm thiếu thốn thức ăn, tất nhiên không trốn thoát số mạng bị xoi tái. (Cự Tích = con rắn mối thật bự, Cự Sư = sư tử thật bự, Cự Hồ = con cạp thật bự ^_^)

Lỗ Đạt Mã không muốn chết, dĩ nhiên Dạ cũng không muốn chết, nhưng làm thế nào để phòng ngừa? Nàng phải làm thế nào để trợ giúp cho Dạ, làm cho hân càng cường đại hơn đây?

Cuộc sống của Lỗ Đạt Mã mới vừa dễ dàng một chút, lại phải nhăn mi cau mày rồi.

“Ừng ục. . . . .”

Trong bụng truyền tới tiếng kêu nhắc nhở Lỗ Đạt Mã, hôm nay nàng và Dạ còn không có ăn qua chút gì. Mới vừa kịch chiến một phen, Lỗ Đạt Mã đây khản trương nên quên mất việc này rồi.

Người là sắt com là thép, tại sao có thể quên chuyện quan trọng như vậy.

Lỗ Đạt Mã đứng dậy kiểm tra Dạ một chút, hô hấp của hân đều đều, trên người cũng không nóng lên. Lại giúp hân đắp cái áo da, Lỗ Đạt Mã khom lưng đi ra khỏi phòng tuyết, lăn tròn một quả cầu tuyết chặn lại miệng cửa, cách ly hơi thở của Dạ với bên ngoài. Khứu giác của động vật hoang dã đều hết sức bén nhạy, Dạ bị thương nặng, mùi máu trên người rất nặng, khó mà bảo đảm sẽ không lại dẫn tới Đại Gia Hòa đói bụng nào đó. Tuy nói, như vậy cũng không nhất định có thể ngăn cản được bao nhiêu, nhưng mà có còn hơn không, không phải sao?

Xong xuôi hết thảy, Lỗ Đạt Mã sợ bão tuyết đầy trời sẽ che phủ dấu vết ở đây, không dễ dàng tìm đường trở về, buộc một sợi dây da thú trên một cây đại thụ dễ trông thấy ở bên cạnh. Sau đó đi kiểm đồ ăn.

Đồng lửa mới vừa dùng để đun nóng dầu đã tắt, trên mặt đất chung quanh là một mảnh hỗn độn, thi thể cự thú thì nằm ở cách đó không xa, trên người còn cắm trường mâu của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã chỉ vội vàng liếc mắt nhìn thoáng qua liền chạy đi tới sơn động. Nàng không dám nhìn thẳng cái Đại Gia Hòa bẻ đầu sứt trán này. Vì như vậy sẽ để cho nàng nghĩ đến tiếng kêu rên chấn động cùng với cục lửa lăn lộn ngay tại chỗ mới vừa rồi. Hai chữ “tàn nhẫn” không ngừng thoáng qua ở trong đầu nàng, làm cho nàng một khắc cũng không dám nán lại ở chỗ này. Hơn nữa, trong lòng nàng còn lo lắng cho Dạ, không yên lòng để hân đơn độc một mình ở đó.

Trèo lên dốc núi vào sơn động, lửa trong chậu than bởi vì không ai chăm sóc đã sớm dập tắt. Lỗ Đạt Mã lấy hai cái trứng dầu con rùa cùng với một chút thịt khô cắt vào da thú trong túi. Lại cuộn năm, sáu tấm da thú thật dày, cùng với nôi mai rùa đều vác ở trên lưng. Ra đến cửa động lại quay lại cảm thêm mấy cái chén gỗ.

Vội vàng chạy về phòng tuyết, Lỗ Đạt Mã bỏ đồ xuống, đẩy ra quả cầu tuyết ngăn cửa, kiểm tra tình huống của Dạ trước. Cũng không tệ lắm, không có phát sốt, máu ở miệng vết thương cũng đã đông lại. Lỗ Đạt Mã lấy ba tấm da thú dày trải vào bên trong rồi Dạ dòi lên, lại đắp mấy tấm còn dư lại lên trên người hân, rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Trong trời tuyết lớn, không dễ nhóm lửa, Lỗ Đạt Mã đập vỡ một cái trứng dầu con rùa, tưới dịch trứng lên bó củi, mất một nửa sức lực mới làm lửa cháy lên. Cũng may mà chất lông của trứng dầu con rùa thấp, dễ cháy, nếu không Lỗ Đạt Mã thật đúng là bó tay hết cách.

Có lửa, Lỗ Đạt Mã lại mắc cái nôi mai rùa lên giá, hốt tuyết bỏ vào đun nóng, thịt khô cắt thành miếng nhỏ bỏ vào trong nôi. Dạ bị thương nặng, cũng đừng nghĩ ăn thịt nướng gì đó, Lỗ Đạt Mã định cho hân nấu canh thịt để hấp thu dễ tiêu hóa.

Lỗ Đạt Mã đứng ở cạnh đồng lửa, vừa xoa xoa tay sưởi ấm vừa bậc nhảy về phía trước, lạnh quá, nàng sắp bị đông cứng rồi.

Canh nấu hồi lâu, cho đến khi nước canh có màu hơi trắng sữa, Lỗ Đạt Mã múc ra một chén, nếm một ngụm nhỏ. Lỗ Đạt Mã bĩu môi, trừ một chút mùi tanh của thịt, cũng không có mùi vị gì, không biết Dạ sẽ uống hay không, cái tên kia ở phương diện ăn uống giống như một đứa bé, cực kì kén chọn. Nếu

như có một chút muối, có chút hồ tiêu thì tốt rồi.

Nhiệt độ quá thấp, canh mức ra ngoài nhiệt độ hạ xuống rất nhanh, mùi vị canh nóng cũng không có gì đặc sắc, lạnh sẽ càng khó uống hơn. Lỗ Đạt Mã vội vàng bung canh đi tới trước mặt Dạ, quả nhiên, Dạ chỉ duỗi đầu lưỡi ra liếm một chút, liền quay đầu sang hướng khác.

“Dạ, bây giờ người là bệnh nhân, phải nghe lời, không thể kén ăn, có biết không?”

Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt. Dồi đầu Dạ qua, cho vào trong miệng hắn từng chút từng chút. Tên Dạ này rất kỳ quái, khi giúp nàng trị liệu vết thương ở chân thảo được đáng chất khó ăn như vậy, thì hắn bỏ vào trong miệng nhai, mảy cũng không nhăn chút nào. Đối với mùi vị thịt lại vô cùng bất bẻ, chỉ kém một chút nữa thì chính là về mặt chán ghét mà vứt bỏ đi.

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 44: Nửa đêm về nhà.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã vắt và lôi kéo rót cuộc cũng dứt hết một chén canh thịt vào trong miệng Dạ.

Vẫn coi là Dạ chịu phối hợp, không làm cái việc chết không há miệng, động tác xoay đầu qua chỗ khác. Nhiều lần thì chỉ hơi nhú mảy, thỉnh thoảng mở mắt ra liếc Lỗ Đạt Mã một cái.

Nếu như đặt vào trước kia, bị một con Tiểu Báo hung thần ác sát nhìn chăm chăm, gan của Lỗ Đạt Mã đã sớm run lên rồi. Hôm nay, Dạ dũng mãnh và vô cùng khát máu ở trước mặt mãnh thú, mà ở trong mắt nàng chỉ là một con “Manh mèo” giấy, tồn tại tương tự như là tiểu Hắc.

Lỗ Đạt Mã coi nhẹ sự không tình nguyện của Dạ, lại dứt cho hắn hai chén canh thịt mới coi như xong việc. Lấy da thú đắp kín cho Dạ, Lỗ Đạt Mã mới bắt đầu ăn cơm.

Sống ở dã ngoại tất cả đều giản lược, Lỗ Đạt Mã cũng lười làm thêm gì nữa để ăn, chỉ vớt thịt vụn dưới đáy nồi ăn hết, coi như là xong một bữa cơm rồi. Lỗ Đạt Mã duỗi cổ nuốt xuống một miếng thịt cuối cùng, thịt vụn này còn khó ăn hơn canh thịt. Thịt còn sót lại một chút vị đều bị nấu vào trong canh, hiện tại ăn ở trong miệng cũng giống như nhai mảnh gỗ mảnh giấy vụn. Thật là hoài niệm tư vị canh thịt ớt mà, Lỗ Đạt Mã thở dài, quyết định nâng nhất định phải tìm được đồ gia vị.

Lạnh! Quá lạnh! Lỗ Đạt Mã cảm thấy nhiệt độ bây giờ ít nhất đã âm dưới hai mươi độ rồi. Ngồi ở bên đống lửa, phía trước được hơi lửa nên ấm áp dễ chịu, sau lưng lại đang kết băng. Lỗ Đạt Mã không dám ngồi lâu, cách một lát liền xoay ngược xoay xuôi, hơi hơi (nóng) trước mặt, hơi hơi sau lưng. Nếu không nàng thật lo lắng mình sẽ biến thành nước đá.

Lúc chạng vạng, Dạ bắt đầu sốt lên.

Lỗ Đạt Mã dùng tuyết giúp hắn chà xát thân thể một lần lại một lần, trong lòng cầu nguyện: “Ngàn vạn lần không được cảm mạo!”

Giây vò đến khi mặt trời lặn về hướng tây, trăng sáng ở phía đông, rót cuộc nhiệt độ của Dạ có khuynh hướng giảm xuống. Lỗ Đạt Mã thờ phào nhẹ nhõm, dựa vào bên cạnh Dạ tính toán nghỉ ngơi một chút, lấy lại hơi. Một ngày này liên tục kinh hách mang theo sợ hãi, thể lực bị tiêu hao, không đầy một lát Lỗ Đạt Mã liền mơ hồ ngủ đi.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lỗ Đạt Mã cảm thấy có gì đó giống như lông mềm như nhung cọ mặt của nàng, hình như còn nghe được tiếng Dạ “Khúc khích”. Mở mắt ra, ở bên trong một mảnh tuyết trắng, đôi con ngươi màu tím sẫm của Dạ đang ngưng mắt nhìn mình. Lỗ Đạt Mã theo thói quen vỗ vỗ cái đầu lông nhung của Dạ, lười biếng nói: “Ngoan. . . . . Ngủ. . . . . Ngủ. . . . .”

Lật người muốn tiếp tục ngủ.

Sau đó! Dạ thức dậy làm gì?

Trí nhớ kéo lại, cơn buồn ngủ của Lỗ Đạt Mã liền biến mất.

“Dạ! Vết thương trên người của người không thể lộn xộn, sẽ bị xé rách, mau nằm lại đi!”

Lỗ Đạt Mã đứng dậy muốn kéo Dạ nằm trở lại. Ai ngờ, Dạ cũng không thêm phối hợp chút nào, từ trong cổ họng của hắn vừa phát ra âm thanh “Khúc khích”, vừa cùng cùng Lỗ Đạt Mã ra bên ngoài.

“Dạ, người đang muốn làm cái gì hả?” Lỗ Đạt Mã không dám dùng sức mạnh với Dạ, mà nghe lời đi ra ngoài theo ý của hắn, sợ không cẩn thận làm vết thương bị vỡ ra lợi hại hơn.

Ra khỏi phòng tuyết, gió lạnh thổi tới trước mặt khiến Lỗ Đạt Mã rung mình một cái. Vào lúc này thời gian đã vào đêm. Bởi vì mới vừa rồi ngủ thiếp đi ở trong băng thiên tuyết địa nơi này, hiện tại cả người lạnh lẽo, tay chân tê tê, đoán chừng tỉnh lại muộn thêm một lát nữa thì máu trên người mình cũng phải đông lại. Lỗ Đạt Mã xoa xoa tay và mặt, hoạt động thân thể tứ chi một chút, ở trong đồng tuyết chạy nhảy mấy vòng, rốt cuộc mới cảm thấy nhiệt độ có chút tăng trở lại.

Dạ ở một bên đợi nàng một lát, rồi lại tiến lên phía trước cùng nàng đi.

Lỗ Đạt Mã có chút hiểu, đây là Dạ gọi nàng về nhà, trở về trong động nghỉ ngơi. Chỉ có ở thời điểm hóa thành hình người Dạ mới có thể nói ngôn ngữ nhân loại. Lỗ Đạt Mã dạy hắn, thời điểm Tiểu Báo thì chỉ có thể phát ra Thú Ngữ như vậy. Lỗ Đạt Mã đối với đặc điểm này của hắn thì rất hài lòng, thử nghĩ mà xem, nếu như có một con Tiểu Báo mở miệng nói tiếng người, ặc. . . . . Dù là biết đó là Dạ, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ không tự chủ được cảm thấy, mình xuyên vào trong《 Tây Du kí 》, mà Dạ là một con Tiểu Báo thành tinh. Vẫn là như vậy thì được, thời điểm làm người thì tiếng người nói, thời điểm làm Tiểu Báo thì nói Thú Ngữ.

“Dạ, không thể đi, vết thương trên người của người sẽ bị xé rách!”

Hình như Dạ có chút tức giận Lỗ Đạt Mã không nghe lời, phát ra tiếng “Oa! Ô oa oa!”, đây là đang trách cứ nàng.

Lỗ Đạt Mã cũng biết, căn bản mình không chịu nổi nhiệt độ phía bên ngoài, nàng không có một bộ da lông có thể chống lạnh giống như Dạ. Hơn nữa, nhiệt độ bản thân nàng vốn là thấp hơn một chút so với Dạ, cho dù trên người mặc mấy tầng da thú thật dày, cũng có chút tạm được. Nhưng mà kêu nàng trở về trong động một mình, nàng không yên lòng Dạ. Để Dạ cùng trở về với nàng, cho dù là đi một đoạn đường này, vết thương không có việc gì, thời điểm leo vách đá, tất nhiên vết thương cũng sẽ vỡ ra.

“Dạ! Không không được biến thân!”

Vốn còn đang do dự giảng đạo lý với Dạ như thế nào thì Lỗ Đạt Mã phát hiện, Dạ muốn đổi thành hình người. Đậu đen rau giá, biến đổi thân thì xương cốt bắp thịt làn da đều phải xảy ra biến hóa, vết thương không xé rách mới đúng là gặp quý, vậy phải là hắn tìm chết sao!

Lỗ Đạt Mã nhất thời lạnh lùng quát to, mắt cũng tròn tròn.

Cũng may, Dạ coi như là nghe lời, nói không đồng ý biến thân thì thành thật không thay đổi. Nhưng mà vẫn cố chấp phát ra âm thanh “xuy xuy” giống như một loại cưa gỗ, để cho nàng về nhà. Hơn nữa rất có tư thế là, người không muốn trở về, vậy thì ta gánh người trở về.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu dĩ hòa vi quý.

Nghĩ tới sáng mai vừa tỉnh thì tới đây nhìn Dạ, ai biết, Dạ lại cũng đi theo nàng cùng nhau trở về sơn động. Leo lên mỏm núi đá thì phải vận động mạnh, đương nhiên là vết thương của Dạ bị xé rách rồi. Phải nói là Lỗ Đạt Mã vô cùng tức giận, vừa không ngừng quở trách Dạ, vừa giúp hắn may vết thương lại lần nữa.

Vào lúc này ngược lại thì Dạ là một cục cứng ngoan ngoãn nghe lời rồi, Lỗ Đạt Mã tùy tiện nói, hắn thì nằm nghiêng, mặc cho Lỗ Đạt Mã may vá từng mũi khâu, giống như da này không phải là của hắn, vào lúc này giống như Lỗ Đạt Mã đang khâu đế giày, một chút cũng không biết đau.

Thình thoảng lại còn phối hợp ánh mắt của Lỗ Đạt Mã, phát ra hai tiếng thờ dốc tựa như tiếng cười lấy lòng nàng một chút, lại dùng cái đuôi thật dài đi cọ cọ cánh tay của Lỗ Đạt Mã. Tóm lại, bá đạo và cố chấp mới vừa rồi giống như cũng bị gió lạnh ở bên ngoài thổi vù vù bay đi.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã thầm nghĩ, đau thì cũng ráng mà chịu đựng, đáng đời! Nhưng xuống tay thì lại nhẹ nhàng hơn, tận lực không để cho hắn cảm thấy quá mức khổ sở. Không biết ở đây có cây thuốc tê gì hay không, về sau phải đi tìm một chút, ý niệm này thoáng qua trong lòng Lỗ Đạt Mã.

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 45: Bắt cá nấu canh.

Editor: ChieuNinh

Muộn trứng dầu con rùa làm thành ngọn đèn dầu, Lỗ Đạt Mã xử lý tốt vết thương cho Dạ, lại đốt chậu than cháy lên, trời đã có chút tờ mờ sáng rồi.

Không nhìn đôi mắt nhỏ tội nghiệp của Dạ, Lỗ Đạt Mã vẫn như cũ nấu canh thịt cho hắn, còn mình cũng chấp nhận ăn thịt vụn dưới đáy nồi. Nàng cũng muốn chiên miếng thịt ăn, nhưng khó bảo đảm Dạ sẽ không tới giành với nàng. Nếu như giành thật, thì Lỗ Đạt Mã cũng không sợ, một cái tát “PIA” là

bay, sợ là sợ Dạ lẫn lộn làm nũng ngây ngô bán manh, chiều này vừa ra, Lỗ Đạt Mã sẽ bại hoàn toàn. Người bị thương ngã bệnh dạ dày yếu, loại thức ăn chiên dầu mỡ là không dễ tiêu hóa nhất, ngược lại sẽ gia tăng gánh nặng cho dạ dày. Vì để thân thể của Dạ sớm ngày khỏe lại, Lỗ Đạt Mã quyết định bụng của mình chịu thiệt một chút.

Ăn xong điểm tâm, Lỗ Đạt Mã ngáp một cái, giăng co một ngày một đêm, nên buồn ngủ rồi! Kéo thảm da thú, cuộn tròn ở bên cạnh Dạ, Lỗ Đạt Mã ngủ say sưa.

Một giấc này đã đến xế chiều.

Bụng sôi “ùng ục” đánh thức Lỗ Đạt Mã. Nàng bò dậy, ngó ngó Dạ bên cạnh, thấy hân đang nửa hí con người màu tím sẫm nhìn mình.

Nàng vỗ vỗ cái đầu lông mềm của Dạ giống như đôi đũa với con mèo bự. Bò dậy, sửa sang lại quần áo da thú.

“Đói bụng không, ta đi nấu canh thịt cho ngươi!”

Nghe được hai chữ “canh thịt”, Dạ “Nức nở nghẹn ngào” một tiếng, đầu nghiêng nghiêng, nhìn vách đá không để ý tới nàng nữa.

Lỗ Đạt Mã nhún vai một cái, nhéo lỗ tai tròn trịa của hân một cái, cười nói: “Nhịn hai ngày, vết thương lành là có thể ăn thịt cá rồi!”

Nói đến cá, đột nhiên tinh thần Lỗ Đạt Mã tỉnh táo lại, cá trong dòng suối nhỏ hết sức béo khỏe, hơn nữa trong thịt của cá có chứa hàm lượng protein cao, vô cùng có lợi đối với thân thể, nên bắt hai con về bồi bổ cho Dạ.

Lỗ Đạt Mã là người thuộc phái hành động, nghĩ đến thì làm liền. Nàng nấu canh thịt rồi nhìn Dạ uống xong, vớt chút thịt vụn cùng canh thịt, giờ cây đuốc liền chạy tới dòng suối nhỏ.

Sau giữa trưa nhiệt độ so với ban đêm thì cao hơn chút, nhưng cũng đông lạnh tay chân.

“Ai! Thời tiết lúc nào thì giống như lưu manh đến thế này!” Lỗ Đạt Mã vừa châm chọc vừa đặt bó củi chồng chất ở trên mặt suối bị đóng băng rồi đốt lên.

Bởi vì nước chảy, mặt băng cũng không phải là rất dày. Không đầy một lát thì bị đông lửa đốt ra một cái hố. Mùa đông mặt suối kết băng, đường khí dưới nước không đầy đủ như lúc khác, mở ra một cái miệng, liền có cá ngu ngơ bơi tới thờ.

Lỗ Đạt Mã dọn dẹp bó củi chưa cháy hết để qua một bên, vẩy một chút thịt vụn và canh thịt ở bên trong, làm mồi câu.

Những cá kia liềnớp mồi câu liên tục.

Lỗ Đạt Mã vui vẻ, xem ra là chưa từng bị người bắt, nên cũng không có tí cảnh giác nào. Nàng cầm cành cây vót nhọn đã chuẩn bị trước, nhìn chính xác một con cá, liền đâm xuống.

Chao ôi, phải đợi chút, giáo sư vật lý đã từng nói qua, mặt nước là có hiệu quả khúc xạ, phải tính toán góc độ một chút. Lỗ Đạt Mã hết sức may mắn, bản thân nàng vào thời điểm trung học là một học sinh giỏi nhất cấp.

Lỗ Đạt Mã nắm chặt cành cây, nhắm ngay một con cá phía dưới, chọt phát lực —— ha ha, một phát liền trúng. Lỗ Đạt Mã hả hê kéo con cá lên, ném vào trong thùng gỗ ở bên cạnh.

Đột nhiên bị tập kích khiến cho đám cá đang ăn mồi kinh hoàng chạy tứ tán.

Lỗ Đạt Mã lại ném một chút thịt vụn vào trong kẻ nứt, lui về phía sau mấy bước, an tĩnh chờ đợi.

Trong chốc lát, thì mấy con cá ngốc lại tới.

Cứ như vậy Lỗ Đạt Mã lại xiên được năm con cá lên. Xem chừng không sai biệt lắm thì kéo thùng gỗ đi trở về vách đá, thời điểm chuẩn bị bò lên trên, vừa ngẩng đầu, liền phát hiện Dạ đứng ở trên bình đài (sân thượng), đang rất hứng thú nhìn nàng.

“Có đồ ăn ngon!”

Lỗ Đạt Mã vịn thang dây leo lên dốc núi nhìn về phía Dạ vỗ vỗ thùng gỗ.

Dạ đưa cổ hít hà mùi vị trong thùng gỗ, “Ừm?” Phát ra một tiếng hỏi thăm.

“Đây là cá! Ngươi đừng nói cho ta biết ngươi chưa từng ăn nha!”

“Ồ. . . . .” Dạ thật sự là vẫn chưa từng ăn.

“Thật chưa có ăn qua hả! Không có việc gì, hôm nay để cho ngươi nếm thử một chút! Chỉ là không có gia vị, nhất định mùi vị không thơm ngon, nhưng dù sao cũng uống ngon hơn canh thịt á.”

Thật ra thì lần đầu thấy được dòng suối nhỏ, Lỗ Đạt Mã đã đánh chủ ý tới con cá trong đó. Nhưng, ở đây không có gia vị, làm ra được không nhất định sẽ ăn ngon. Mà Dạ lại hết sức có thể không để cho bọn họ từng bị đói bụng qua, Lỗ Đạt Mã cũng không nghĩ tới ý niệm này nữa.

Lúc này nếu không phải là Dạ bị thương, Lỗ Đạt Mã còn không muốn đứng lên đây.

Ở trên bình đài dùng cốt đao làm sạch cá. Cạo vảy cá, bỏ nội tạng. Lúc Lỗ Đạt Mã làm hết thấy mọi thứ, Dạ vẫn luôn ngồi ở một bên, nhìn đầy hứng thú, trong đôi mắt như có thứ gì thoáng qua.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, có hai con cá có chút giống cá chuối (cá lóc), có hoa ban màu đậm, và lại vảy cá thì rất nhỏ, không nhìn kỹ sẽ cho rằng không có. Ấc. . . . hình như cá chuối là thức ăn kích thích, con này thì không được cho Dạ ăn, để tránh ảnh hưởng miệng vết thương khép lại. Vậy nên treo hai con tương tự như gia hỏa cá chuối ở ngoài động cho đông lạnh.

Lỗ Đạt Mã bung bốn con cá đã thu thập xong trở về trong động, đun nước nóng, rửa sạch cá. Xác nhận một lần nữa bốn con này tương tự như cá trích, không có quan hệ gì với thức ăn kích thích. Lại tiếp tục đun nước, cắt cá thành ba đoạn thả vào trong nước.

Có thể bởi vì cá ở đây không có loại thú nào đặc biệt săn bắt bọn nó, cho nên con nào cũng rất lớn, Lỗ Đạt Mã bắt được một con nhỏ nhất cũng dài gần hai thước, hơn nữa béo khỏe, còn ngu ngơ.

Theo nước sôi trào, mùi thơm thịt cá dần dần phát tán ra ngoài, Dạ lại giống như mèo thèm ăn mà đứng ngồi không yên. Trước tiên hần vẩy xung quanh cái nồi đun nước, sau đó lại cạ cánh tay Lỗ Đạt Mã, trong cổ họng phát ra âm thanh “Oa oa ô. . . .” dứt quãng, hỏi thăm nằng lúc nào thì có thể ăn được!

Lỗ Đạt Mã vui vẻ: “Mèo bự tham ăn! Đợi lát nữa.”

Đến khi nước canh thành màu trắng đục, thịt cá tách khỏi xương cá thì Lỗ Đạt Mã đều lựa hết tất cả xương cá ra, sau đó múc một chén bụng cho Dạ.

Dạ giống như chú chó nhỏ, không để ý bằng miệng, húp xảm xoạp cả canh và nước canh, chỉ trong nháy mắt liền ăn sạch trơn. Ăn xong rồi còn nháy mắt với Lỗ Đạt Mã “Ừm ỉm ỉm” lại muốn thêm một chén.

Lỗ Đạt Mã vui vẻ, bây giờ nằng thế này thì gọi là cái gì đây? ——”Muốn cho một con báo nghe lời, trước hết bắt được dạ dày của nó sao!”

Hết chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46: Nơi này mùa đông dài đằng đẵng

Editor: ChieuNinh

Không thể không nói, năng lực khép lại miệng vết thương của Dạ thật sự là quá cường hãn, ngăn ngừa bốn năm ngày thì đã tốt hơn bảy tám phần, có thể vận động linh hoạt rồi.

Khi Lỗ Đạt Mã lại không còn hạn chế hần biến hình nữa, chuyện đầu tiên Dạ làm, chính là khiêng con cự thú đã bị đông cứng như nước đá ở trong hẻm núi trở lại. Lột da, thu thập sạch sẽ, Dạ liền đặt ở trên bình đài ngoài động. Trời đông giá rét, không bao lâu thì thịt cự thú đã trở thành khối băng.

Thời điểm Dạ làm sạch cự thú, Lỗ Đạt Mã tránh về trong sơn động, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn câu “quân tử tránh xa nhà bếp“. Nàng thật sự không có cách nào quên được thảm trạng cự thú chết đi ở chính trên tay của mình.

Da cự thú bị đốt cháy đây một mảng, kia một chòm, không theo chuẩn mực nào. Lỗ Đạt Mã cảm thấy hai cái răng nanh của cự thú hết sức sắc bén, còn có móng vuốt của nó cũng thật dài, giống như dao bào, nghĩ tới những thứ này có thể làm thành công cụ gì đó, thì đều giữ lại.

Lỗ Đạt Mã đặt tên cho cự thú này —— gấu răng kiếm

Sau khi thương thế của Dạ lành lại thì rạng sáng mỗi ngày bắt đầu đi ra ngoài săn bắt. ChieuNinh~

Mà Lỗ Đạt Mã thì ngốc ở trong động, từ khi Dạ đi ra ngoài thì bắt đầu lo lắng không yên, sợ hần gặp lại cự thú hung ác mà khó dây dưa nào đó, đợi đến nhìn thấy Dạ hoàn hảo trở lại thì cả trái tim lơ lửng mới quay trở lại trong bụng.

Dạ vẫn như cũ là nhìn thấy con nào thì bắt con đó.

Man Hoang lịch thời điểm ghi lại đến mùa đông ngày thứ tám mươi sáu, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nhiệt độ ngoài động đã âm dưới bốn mươi độ. Đã liên tục ba ngày Dạ không có bắt được con mồi, từ mấy ngày trước thì hần đã bắt đầu giảm bớt lượng thức ăn.

Hôm nay Dạ vẫn như cũ tay không mà về, về mặt hán không có bất kỳ biểu hiện gì, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra ảo não, còn có chút giống như đưa đám. Hán cầm một khối thịt gấu răng kiếm không lớn từ trên bình đài trở vào trong động.

Miếng thịt ở trong mắt Lỗ Đạt Mã xem ra chỉ đủ cho nàng ăn một bữa, đối với Dạ mà nói, không đủ dính răng.

Mà trên thực tế, khối thịt này chính là Dạ cầm cho nàng.

Nướng chín rồi, Dạ giao thịt vào trong tay Lỗ Đạt Mã, ý bảo nàng ăn, còn mình thì xoay người cầm nôi mai rùa đi ra ngoài động lấy tuyết.

Lỗ Đạt Mã đang cầm thịt còn có chút nóng tay, trong đầu có chút giật mình. Đây là Dạ quyết định không ăn cái gì sao? Cũng bởi vì đã vài ngày hán không có bắt được con mới? Nhưng mà rõ ràng bọn họ có dự trữ thức ăn có thể ăn mà! Tại sao hán muốn lựa chọn đói bụng? Là đang tự trừng phạt mình sao?

Hay là. . . . .

Chẳng lẽ cuộc sống như thế còn phải kéo dài thật lâu? Thức ăn bọn họ dự trữ căn bản không đủ để sống qua thời kỳ khó khăn nhất này? Như vậy rốt cuộc mùa đông nơi này sẽ kéo dài đẳng đẳng?

Có thể ở thế giới này thời gian mùa đông thì chiếm cả nửa năm thậm chí nhiều hơn hay không? Nhưng mà, trong ấn tượng của Lỗ Đạt Mã, dáng vẻ thực vật ở đây, tuyệt đối không phải là ngắn ngủn hơn mười ngày hay mấy tháng sẽ trưởng thành. Thân cây của chúng nó cao lớn, và lại đều là lá rộng mà không phải là lá kim, căn bản không có yếu tố bị sinh tồn ở vùng băng giá.

Lỗ Đạt Mã có một phỏng đoán to gan——một năm ở đây, cũng có chuyển đổi bốn mùa giống với thế giới cũ của mình, chỉ khác biệt là một năm không chỉ có ba trăm sáu mươi lăm ngày, có lẽ có bảy trăm ba mươi ngày, có lẽ dài hơn. . . . .

Ngày trước mỗi khi ngày nghỉ sắp kết thúc nàng đã từng ao ước, nếu như một năm có bảy trăm ba mươi ngày thì tốt, vậy thì kỳ nghỉ cũng sẽ kéo dài gấp đôi. Như vậy thời gian nàng có thể ở cùng với cha mẹ sẽ nhiều hơn một chút, có thời gian đi theo đám người bọn họ khảo cổ thám hiểm du lịch ở chung quanh dài hơn. . . . .

Những hình ảnh ám áp được ở bên cạnh cha mẹ, rõ ràng lóe sáng ở trong đầu Lỗ Đạt Mã giống như ngôi sao ban đêm trên bầu trời, nhưng cũng là ngôi sao trước kia, vĩnh viễn không trở về được. Nghĩ đến tình cảnh hiện nay, Lỗ Đạt Mã cười khổ, vào lúc này nàng cũng không hy vọng thời gian kéo dài gấp đôi.

Dạ đặt cái nôi mai rùa chứa tuyết lên trên lửa, xoay người lại chỉ thấy Lỗ Đạt Mã ngo ngắc tay cầm miếng thịt, không biết ở đó đang nghĩ cái gì. Hán đi tới, học bộ dạng Lỗ Đạt Mã sờ đầu hán, dùng bàn tay xù xì xoa xoa tóc của nàng.

Mở miệng nói: “Đạt Mã, ăn! Không lạnh.”

Bây giờ Dạ đã có thể dùng Hán ngữ tiến hành đối thoại với Lỗ Đạt Mã, nhưng có vài câu biểu đạt còn không được rõ ràng lắm. Mà ý tứ những lời này của hán thật ra là đang nói: “Đạt Mã ăn nhanh đi, nếu không sẽ lạnh.”

Lỗ Đạt Mã nghe tiếng ngẩng đầu nhìn hán.

“Tại sao ngươi không ăn?”

“Không đói bụng!” Khi đang nói chuyện, ánh mắt của Dạ tránh né, cũng không nhìn thẳng Lỗ Đạt Mã.

“Thật?” Lỗ Đạt Mã hơi nheo mắt lại, làm sao nàng có thể tin tưởng?

“Ừ!” Dạ lấy hết dũng khí gật đầu. Nhưng trong bụng phát ra tiếng “ùng ục” đã báo động hán.

“Hừ! Tên lười gậy!” Lỗ Đạt Mã đưa tay chọt chọt cái bụng của Dạ. Dưới sự kích thích, lại một tiếng “ùng ục” vang lên.

“Ngươi. . . . . Ăn. . . . .” Lời nói dối bị vạch trần, Dạ không được tự nhiên làm bộ đi uống nước.

“Ăn chung!” Lỗ Đạt Mã kéo xuống một miếng thịt nhét vào trong miệng Dạ.

“Không!” Dạ mím chặt môi.

“Ngươi không ăn vậy ta cũng không ăn! Hừ!” Lỗ Đạt Mã giả bộ tức giận, để thịt xuống cái bàn gỗ bên cạnh, làm ra vẻ không thèm để ý đến hán.

Dạ thấy thế, con ngươi màu tím sẫm lóe lóe, cầm thịt lên, kéo xuống một phần nhỏ, đưa đến khóe miệng Lỗ Đạt Mã.

“Đạt Mã ngoan! Ăn!”

Ặc . . . . . Tình huống gì đây? Lỗ Đạt Mã vạch đen đầy đầu, cái chữ “Ng ngoan” này, bình thường đều là nàng dùng để dụ dỗ Dạ nghe lời, hôm nay ngược lại lại bị hán dùng ở trên người mình rồi.

“Người thì sao?” Ánh mắt Lỗ Đạt Mã liếc hần, thái độ rất rõ ràng, người không ăn thì cũng đừng nghĩ dụ dỗ ta ăn!

“Người ăn!” Dạ vẫn cố chấp giờ thịt như cũ.

Lỗ Đạt Mã bĩu môi, cầm lên một miếng nhỏ ở trên bàn mình mới vừa kéo xuống đưa lên khóe miệng của Dạ giống như vậy.

Trong mắt Dạ giống như thoáng qua vẻ bất đắc dĩ, cắn miếng thịt Lỗ Đạt Mã đưa tới.

Lỗ Đạt Mã vỗ vỗ đầu Dạ giống như đang vỗ đầu con cún nhỏ, vui vẻ nói: “Ừ, lúc này mới ngoan nè!”

Sau đó cười híp mắt cắn từng miếng thịt nhỏ Dạ đặt trên bờ môi.

Hai người cứ như vậy, người một miếng ta một miếng chia nhau ăn hết một miếng thịt nướng không lớn.

Lỗ Đạt Mã cắn miếng nhỏ, từ từ nhai, xé thịt thành miếng lớn nhét vào trong miệng Dạ, tận lực để cho hần ăn nhiều.

Ăn xong một miếng thịt, Lỗ Đạt Mã đội người vào trong gió rét đến trên bình đài lại ôm một miếng thịt to đi vào, gác ở trên lửa nướng.

Dạ có chút kỳ quái nhìn hành động của Lỗ Đạt Mã, lại cũng chỉ xem như nàng chưa có ăn no mà thôi.

Hết chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47: Đây là ngoài ý muốn.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã đội thịt đã nướng chín, rồi giờ lên ở trước mặt Dạ.

Lúc này, Dạ đang thử nước ấm.

Trước đó Dạ bị thương một trận, toàn bộ công việc lau chùi vệ sinh do một mình Lỗ Đạt Mã gánh chịu, trong mùa đông khắc nghiệt, trên tay Lỗ Đạt Mã bị rất nhiều vết thương rạn nứt. Nhắc tới thì trừ mấy ngày Lỗ Đạt Mã mới vừa xuyên qua tới đây còn bị chút tội, từ lúc có Dạ thì cũng không trải qua công việc chịu khổ vất vả gì nữa.

Trong trời mùa đông, Dạ gần như là không để cho nàng ra khỏi động, mức nước kiểm củi, việc nặng dơ bẩn gì đó hần làm hết toàn bộ, có thể nói là nam nhân thời đại Man Hoang tốt tròn vẹn rồi.

Nếu không phải lần này Dạ bị trọng thương, Lỗ Đạt Mã đã trải qua những ngày “Mười ngón tay không dính dương xuân nước” rồi đấy.

Vết thương rách nứt ở tay đau đến tan lòng nát da, Lỗ Đạt Mã không thể làm gì khác hơn là đun nước nóng ngâm tay, sau đó lấy một chút mỡ trơn bôi loạn lên. Mà Dạ thì nhớ rất cẩn thận, từ lúc thương thế của hần tốt lên bảy tám phần, mỗi ngày đều sẽ nấu nước giúp Lỗ Đạt Mã, thử nước ấm xong để cho nàng ngâm tay, giúp nàng bôi mỡ, cũng không để cho nàng làm công việc gì.

Làm xong tất cả, thời điểm Dạ chuẩn bị gọi Lỗ Đạt Mã, vừa nghiêng đầu chỉ thấy nàng giờ một miếng thịt nướng to đứng ở phía sau mình.

“Ngâm nước!” Dạ chỉ chỉ chậu nước.

Lỗ Đạt Mã gạt đầu, nhét thịt nướng vào trong tay Dạ: “Người ăn, ta ngâm tay!”

Dạ nhận lấy thịt cũng không ăn, cô chấp nhìn Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã cau mày: “Mau ăn đi, một lát nữa bị lạnh sẽ không thơm.”

Dạ lắc đầu, chỉ lặp lại hai chữ “Ngâm nước!” Cũng làm bộ muốn đem thịt ra ngoài động đông lạnh.

Lỗ Đạt Mã tức giận. Cái tên Dạ này rất cố chấp, tại sao hần lại không suy nghĩ một chút, không ăn thức ăn không có thể lực thì làm sao hần có thể săn bắt? Lại gặp địch thủ thì làm thế nào? Nàng tiến lên đoạt lấy thịt nướng trong tay Dạ, không nói hai lời xé xuống một miếng liền nhét vào trong miệng Dạ.

Thấy Lỗ Đạt Mã cố chấp, Dạ miễn cưỡng ăn một miếng này, liền không chịu há miệng nữa, hơn nữa tránh né thịt nướng Lỗ Đạt Mã gắng phải nhét vào

trong miệng hắn.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã kìm nén một hơi, nhất định Dạ phải ăn hết thịt mới được, dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, trực tiếp đựng ngẩng Dạ. Nàng cười lên bên hông Dạ, cả người gần như nằm ở trên người hắn.

Phải nói thân thể nhỏ nhỏ của Lỗ Đạt Mã chừng chín mươi cân (chừng 45kg), Dạ lật người một cái thì nàng đã rơi xuống. Nhưng Dạ là đứa bé ngoan thiện lương á, sợ Lỗ Đạt Mã bị thương, dù bị nàng đè ép cũng không dám dùng sức giãy giụa.

Một khi Lỗ Đạt Mã đắc thủ, liền xé từng miếng từng miếng thịt nướng nhét vào trong miệng Dạ.

Lúc ban đầu Dạ còn giãy dụa phản kháng hai cái, sau đó lại hiểu được Lỗ Đạt Mã cố chấp, nên thỏa hiệp.

Lỗ Đạt Mã rất vui vẻ ăn mừng thắng lợi của mình, vừa dứt thịt cho Dạ ăn, vừa cười lộc cộc hai cái trên người Dạ.

Chỉ là, sao hơi thở của Dạ càng ngày càng dồn dập? Vốn là con người màu tím sẫm, lúc này cũng biến thành màu đen thẫm thâm thúy. Hơn nữa, Lỗ Đạt Mã nhạy cảm phát giác, giữa hai đùi của mình cần một cái gì đó cứng rắn, là cái gì? Nàng theo thói quen thuận tay đẩy xuống.

Tiếp theo, Dạ phát ra một tiếng kêu rên.

Ặc. . . . . điện quang hỏa thạch thoáng qua trong đầu Lỗ Đạt Mã, nàng hòa tóc nhảy bật lên từ trên người Dạ.

Meo cái con mèo, đây là ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn, không phải nàng cố ý. Sắc mặt Lỗ Đạt Mã đỏ bừng, nóng như lửa đốt. Tại sao nàng lại có thể quên mất, Dạ ngoại trừ là một con Tiểu Báo ra thì còn là một nam nhân thứ thiệt chứ.

Sức nặng trên người của Lỗ Đạt Mã biến mất, Dạ sững sốt một chút, liền đưa tay đi cảm tiểu huynh đệ thẳng như ống bút của mình. Sau đó, nhú mày, giờ tay của mình lên nhìn một chút, lại đưa tới sờ sờ tiểu huynh đệ đang đứng nghiêm của mình, hần lắc đầu, nhìn về Lỗ Đạt Mã.

Lúc này Lỗ Đạt Mã vẫn còn ở bên trong sự lúng túng, chưa phục hồi tinh thần lại.

Dạ thấy Lỗ Đạt Mã không có phản ứng, thì đứng lên đi về phía nàng, sau đó kéo tay của Lỗ Đạt Mã đặt ở trên tiểu huynh đệ của mình.

“À!”

Trong nháy mắt Lỗ Đạt Mã hồi hồn, rút tay của mình về, hai cái lỗ tai nàng nóng rần nhìn Dạ.

Dạ rất tự nhiên nâng tay của mình lên, lại chỉ chỉ tay Lỗ Đạt Mã, nói: “Không giống nhau!” Trong đôi mắt u ám thâm thúy lộ ra ánh sáng thuần khiết không thể nào thuần khiết hơn được nữa.

Nê mã (chửi tục)! Mặt Lỗ Đạt Mã đỏ như ri máu, nhìn không được mà châm chọc.

Đậu đen rau giá! Lại còn biết cảm giác “Ngũ huynh đệ” nhà hắn và “Ngũ cô nương” nhà mình không giống nhau.

Dạ thấy Lỗ Đạt Mã chỉ nhìn mình mà không có nhiệm vụ bày tỏ, liền tiến lên ôm Lỗ Đạt Mã không ngừng cọ. Con người khép hờ, từ trong cổ họng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Lỗ Đạt Mã không bình tĩnh rồi.

Đây là tình huống gì? Chưa nghe nói qua kỳ gì kia của Tiểu Báo là ở mùa đông à. (kỳ gì kia: kỳ động dục)

Lỗ Đạt Mã không cam lòng bị “phi lễ” liền đẩy Dạ sang một bên.

Bộ mặt của Dạ uất ức nhìn Lỗ Đạt Mã một chút, lại nhìn tiểu huynh đệ của mình đang ngẩng đầu chào hỏi Lỗ Đạt Mã, còn muốn sáp người lên trước.

“Đứng lại!” Lỗ Đạt Mã đưa một tay ra chống lên trán Dạ: “Ta giúp người nghĩ biện pháp! Người đừng tới đây.”

Dứt lời, nàng xoay người đi ra ngoài, bưng một mai rùa tuyết trở lại, giao cho Dạ: “Ăn cái này! Trừ hỏa!”

Dạ cũng nghe lời, kêu hắn ăn thì hắn liền ăn, không chút do dự. Rất nhanh “Hỏa” liền bị hạ xuống.

Cũng may, ngoài ý muốn như vậy chỉ xuất hiện một lần, bằng không Lỗ Đạt Mã thật không biết phải làm sao tiếp tục chung đụng cùng với Dạ. Chỉ là Lỗ Đạt Mã có thể xác định, ở phương diện này Dạ và nàng giống nhau, là một tờ giấy trắng, bằng không cũng sẽ không dễ dàng tiêu tan như vậy rồi.

Trong mấy ngày kế tiếp, con mèo vẫn thật không dễ bắt như cũ, thường thường năm ngày ba bữa Dạ chỉ bắt trở về một hai con thỏ. Hắn cũng vẫn như vậy, tất cả thức ăn dự trữ đều để lại cho Lỗ Đạt Mã, con mèo bắt được thì chia ra cùng nhau ăn với nàng, không bắt được con mèo thì hắn liền nhìn đói. Mà Lỗ Đạt Mã cũng không dám cứng rắn cười lên trên người hắn buộc hắn ăn nữa, sợ “Ngoài ý muốn” xuất hiện lần nữa.

Hết chương 47.

Chương 48: Chương 48: Bắt cá sinh mâu thuẫn.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã tự hỏi, biện pháp tốt nhất giải quyết Dạ tuyệt thực là phải có thức ăn. Mà nàng phải thế nào để bắt được con mồi giúp Dạ đây?

Cá! Đúng rồi, nàng có thể bắt cá.

Từ sau khi thương thế của Dạ lành lại, thì Lỗ Đạt Mã không có đi bắt cá nữa. Một là, tâm Dạ thương yêu nàng, không để cho nàng đi ra ngoài chịu rét; thứ hai, vết thương trên tay nàng bị tổn thương do giá rét thật sự là vô cùng đau đớn.

Hiện tại, nàng không muốn lại làm kẻ “Ăn không ngồi rồi” nữa rồi.

Ngày hôm sau, Dạ đi ra ngoài săn bắt không lâu, Lỗ Đạt Mã chuẩn bị xong công cụ bắt cá cũng bỏ xuống vách đá.

Có kinh nghiệm mấy ngày trước, Lỗ Đạt Mã bắt được cá cũng coi là “Quen tay dễ làm”. Làm tan chảy ra bốn, năm cái lỗ thùng ở trên mặt băng, bỏ mồi thức ăn xuống, không đầy một lát, liền xiên được chừng mười con. Tính cho mình và Dạ ăn đủ một bữa rồi, Lỗ Đạt Mã liền kết thúc công việc trở về động, nấu nước làm sạch cá.

Hôm nay Dạ trở lại không tính là muộn, hơn nữa còn mang về hai con thỏ mập mạp.

Thấy Dạ trở lại, Lỗ Đạt Mã chống cá đã làm sạch xong lên trên lửa nướng, xoay người nhận lấy thịt thỏ trong tay hắn đã được lột da làm sạch sẽ thả vào trong thùng gỗ trữ vật đông lạnh ở ngoài động.

“Nhanh đi rửa tay! Hôm nay chúng ta ăn cá nướng. Ngày mai nướng thêm thỏ ăn.”

Lỗ Đạt Mã vào động, thấy Dạ đứng ngây ngốc ở đó, liền muốn đẩy hắn đi ngâm nóng tay đã bị lạnh như băng.

Ngược lại Dạ lại kéo tay Lỗ Đạt Mã nhìn, trong miệng lẩm bẩm: “Không ngoan!”

Trong lòng Lỗ Đạt Mã âm thầm tròn trĩnh mắt, không phải là chỉ bắt mấy con cá thôi sao, làm sao lại coi là không ngoan rồi. Biết là Dạ yêu thương nàng nên nàng cũng giải thích: “Vết nứt nẻ đã tốt lên nhiều rồi, không còn đau, có thể bắt cá được rồi!”

Dạ vẫn cau mày như cũ: “Không cho đi!”

“Chúng ta đi ăn trước, ăn xong bàn tiếp ha.”

Biết Dạ cố chấp, Lỗ Đạt Mã suy nghĩ dương thịnh âm suy, trước hết để cho hắn ăn no mới là chân thật, dù sao ngày mai hắn vừa ra khỏi cửa, cũng không quản được mình.

Lỗ Đạt Mã ăn một con liền ăn không vô nữa, Dạ thấy Lỗ Đạt Mã không ăn, mình cũng muốn dừng lại. Lỗ Đạt Mã không đồng ý, dọa hắn nói: “Không thể lãng phí, còn dư lại ăn không hết thì sẽ bị hỏng, người đều phải ăn hết!”

Dạ tin là thật, đều ăn hết tám chín con cá dài hơn hai thước.

Mấy ngày nay, Lỗ Đạt Mã cân nhắc đến mùa đông khá dài này không biết đến bao giờ mới qua đi, vì tiết kiệm thức ăn, mỗi ngày cũng từ ba bữa cơm đổi thành mỗi ngày hai bữa. Thật ra thì nàng cũng muốn giống như Dạ, một ngày chỉ ăn một bữa, bắt buộc đi Dạ không đồng ý, lúc chạng vạng, Dạ nướng thịt xong đưa đến bên miệng nàng, nhìn chăm chăm buộc nàng phải ăn.

Ở trong mắt Dạ, Lỗ Đạt Mã quá nhỏ bé, còn không có nặng bằng một con thỏ nhỏ, không ăn thức ăn làm sao có thể chịu đựng qua mùa đông khắc nghiệt này.

Nếu như Lỗ Đạt Mã biết nhất định sẽ lệ rơi đầy mặt, nơi này một con thỏ cũng có chiều dài một mét có được không ha..., coi như là thỏ rất to lớn, rất béo tốt, nhưng mà nói mình không có nặng bằng thỏ cũng quá khoa trương rồi. Dù sao mình phải nặng hơn con thỏ mười cân.

Ngày hôm sau, trước khi Dạ đi ra ngoài săn bắt còn cố ý đánh thức Lỗ Đạt Mã, nghiêm túc nói với nàng: “Không được ra ngoài!”

Lỗ Đạt Mã chuyển con người gạt đầu một cái. Đợi trời vừa sáng, nàng nấu xong canh thịt làm mồi câu liền đi ra.

Gần trưa thì Dạ trở lại hơn nữa mang về một con dê sừng hươu. Lễ ra đây cũng là chuyện vui mừng, mà Dạ lại đen mặt nhìn Lỗ Đạt Mã. Ôm ồm mà nói

ra: “Không ngoan!”

Ặc. . . . . , Lỗ Đạt Mã cười lấy lòng nói: “Ta bảo đảm ngày mai không đi ra ngoài. Haaa...!”

Dạ chỉ liếc nàng một cái, không lên tiếng, nhặt lấy chuỗi cá làm sạch trong tay nàng gác ở trên lửa lật nướng. Nướng xong đều ném tất cả lại cho Lỗ Đạt Mã, xóc rền da thú đi vào trong “Phòng ngủ” nằm

Dạ tức giận, không ngờ là rất tức giận.

Lỗ Đạt Mã nghĩ không thông, trước kia mình làm đồ gì đó hần cũng dùng, làm xong đồ ăn, hần cũng ăn. Hiện tại mình muốn giúp hần chia sẻ một chút áp lực sinh hoạt, làm sao Dạ lại mất hứng vậy.

Thật ra thì suy nghĩ của Dạ rất đơn giản, Lỗ Đạt Mã không có móng vuốt bén nhọn, không có da lông, lại nhỏ yếu như vậy, nàng nên được mình bảo vệ. Từ khi mình ở trên đại thảo nguyên bị thương được nàng cứu trị tình lại, thì trong đầu chỉ có một ý nghĩ —— phải bảo vệ nàng, chăm sóc nàng.

Hôm nay, tiểu gia hỏa này lại muốn mạo hiểm gió tuyết đi ra ngoài bắt con mồi, mà nàng cũng làm được rất tốt. Nhưng mà, sao nàng lại không suy nghĩ một chút nếu như gặp phải địch thủ thì làm thế nào? Dạ không muốn thừa nhận, ở một phương diện khác Lỗ Đạt Mã còn cường đại hơn trong tưởng tượng của hần, tỷ như cứu mình từ trong miệng gấu răng kiếm.

Nói trắng ra là, thật ra thì Dạ chỉ cảm thấy lòng tự ái thú mạnh mẽ cường đại của hần bị dả thương.

Lỗ Đạt Mã chống cằm, suy nghĩ hồi lâu, mới suy nghĩ ra một cách.

Nàng cọt đến bên cạnh Dạ, vỗ vỗ hần: “Dạ ăn com đi, ta bảo đảm ngày mai không đi ra ngoài.”

Dạ liếc nàng một cái, nghiêng đầu nhìn vách động.

“Thật mà, Dạ, về sau không có sự chấp thuận của người, ta bảo đảm không ra ngoài.”

Dạ chỉ rên lên một tiếng, vẫn như cũ không có ý định để ý đến nàng.

Thấy Dạ vẫn còn làm thinh không chút cảm động, Lỗ Đạt Mã liền xuất đòn sát thủ.

“Dạ, người cũng dễ thức ăn lại cho ta, mỗi ngày đều không được ăn no, người có biết ta lo lắng bao nhiêu không? Không ăn gì thì làm sao có thể lực, nếu lại gặp phải thú mạnh như lần trước vậy thì làm thế nào? Ta không muốn người bị thương, không muốn người chết, nếu người chết rồi, ai bảo vệ ta, ai cho ta thức ăn? Không có người, thì ta sống không nổi ở đây. Ta muốn giúp người, không muốn trở thành gánh nặng của người. Nhưng mà, người không thích, như vậy ta liền không đi ra ngoài. Dù sao nếu phải chết thì cùng chết, về sau người không ăn thì ta cũng không ăn.”

Vừa mới bắt đầu Lỗ Đạt Mã chỉ là muốn dụ dỗ Dạ, để cho hần không cần tức giận nữa. Nhưng nói tới cuối cùng, trong lòng nàng cũng khó chịu. Ở cái thế giới này, không có Dạ che chở, làm sao nàng có thể sống được, chỉ có chờ chết. Nếu như không có gặp được Dạ, chưa từng thấy mùa đông khá dài lại rét lạnh như ở đây, có lẽ nàng còn có thể tự khích lệ mình kiên cường sống sót. Nhưng mà, cố tình nàng gặp được Dạ, nàng dần dần bắt đầu lệ thuộc vào Dạ cho nàng ấm áp và cảm giác an toàn. Bây giờ Lỗ Đạt Mã không dám nghĩ, cuộc sống không có Dạ thì làm sao nàng qua được.

Hít mũi một cái, Lỗ Đạt Mã ngẩng đầu nhìn về phía Dạ: “Đừng tức giận với ta nữa có được hay không?”

Hết chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 49: Bắt cá, dọn nhà.

Editor: ChieuNinh

Thời gian Dạ và Lỗ Đạt Mã sinh sống với nhau không tính là ngắn, mặc dù vẫn không thể lưu loát dùng Hán ngữ để đối thoại với Lỗ Đạt Mã, về việc Lỗ Đạt Mã thao thao bất tuyệt, Dạ cũng chỉ có thể nghe hiểu một phần. Nhưng mà, chỉ một phần này cũng đủ cho hần hiểu được ý tứ trong lời nói của Lỗ Đạt Mã. Dạ nghe rõ, Lỗ Đạt Mã nói: nàng cần mình, tách khỏi mình thì nàng sẽ chết.

Lý giải thế này làm cho Hormone giống đực của Dạ lập tức tăng mạnh, hần ngồi dậy, ôm lấy Lỗ Đạt Mã, liếm sạch nước mắt ở trên khóe mắt của nàng, sau đó rất nghiêm túc mà nói hai chữ: “Ăn com!”

Hai người cùng nhau ăn sạch sẽ cá nướng.

Hai ba ngày sau đó, Lỗ Đạt Mã ngoan ngoãn đợi ở trong động, cái này làm Dạ hết sức hài lòng.

Nhưng có một chuyện, làm Dạ không hài lòng lắm, đó chính là hần lại có hai ngày không bắt được con mồi. Chuyện này lại khiến kích tôn nghiêm giống đực của Dạ, hần không cho Lỗ Đạt Mã đi ra ngoài bắt cá, mà mình lại không mang con mồi trở về, cái này làm hần thật ngượng ngùng.

Lỗ Đạt Mã nhìn Dạ ngồi ở bên đồng lửa rầu rĩ không vui, nàng nhẹ nhàng nghiêng người dựa qua, thử thăm dò nói: “Dạ, người có thể đi bắt cá mà!”

Dạ nghe được hai chữ này con người vốn đang xám tro đột nhiên bừng sáng lên.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Lỗ Đạt Mã liền nấu chút canh thịt, một phần để mình và Dạ ăn hết, còn dư lại một chút để làm mồi câu. Hai người tới trên mặt băng, đốt lửa đun ra vài lỗ hổng trên đó, sau đó bỏ mồi thức ăn vào.

Phải nói, mặc dù Dạ cường thế, bá đạo, cô chấp, nhưng ở phương diện học tập lại rất nhanh. Hơn nữa Dạ rất thông minh, Lỗ Đạt Mã chỉ nói cho hần, cá nhìn thấy trên mặt nước là hư ảnh, bóng dáng cá chân chính thì núp ở phía dưới. Dạ liền nhẹ nhàng xiên một cái, ánh mắt nâng lên khoe khoang nhìn Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã giơ ngón tay cái lên: “Dạ, thật giỏi!”

Dạ cảm thấy cái khích lệ này không đủ, hần nửa cúi người xuống ấn đầu của Lỗ Đạt Mã in một cái hôn ở trên trán của mình, sau đó mình cũng cũng in một cái ở trên trán Lỗ Đạt Mã mới coi như là hoàn thành.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy Dạ đều đã lập thành thói quen, muốn khen ngợi thì phải hôn trán.

Dạ học xong dùng cái xiên bắt cá, thì càng không để cho Lỗ Đạt Mã ra khỏi động. Vì vậy, Lỗ Đạt Mã trải qua cuộc sống chân không bước ra khỏi nhà, dĩ nhiên, trừ đi đại tiểu tiện.

Lỗ Đạt Mã đào một cái hố phía trên thì bắt ngang một cành cây to, mỗi lần đi vệ sinh xong thì lại dùng đất lấp lên. Về phần lấy cái gì để lau, đương nhiên là lá cây rồi, lúc trời còn nắng ấm Lỗ Đạt Mã phơi nắng không ít lá cây bản rộng có tính dẻo dai, loại lá cây này cho dù khô héo cũng sẽ không bị giòn tan dễ vỡ, làm giấy vệ sinh sử dụng tương đối hoàn mỹ. Cổ nhân dùng đá cùi, cọc gỗ gì đó, Lỗ Đạt Mã thật sự không dám khen tặng, như vậy là về cái móng có phải hay không.

Dạ vẫn rất quy luật như cũ, bắt luận thời tiết ác liệt cỡ nào, rạng sáng mỗi ngày cũng sẽ đi ra ngoài săn bắt, con mồi không phong phú, hoặc thời điểm không thu hoạch được gì mới đi bắt cá.

Lỗ Đạt Mã đối với hành vi này của Dạ rất là kính nể, có chút gần như là sùng bái. Nàng tự nhận chưa từng thấy qua người nào có thể làm được như Dạ, bắt chấp mưa gió vẫn kiên trì bên bờ, cho dù là người cần cù và thật thà cũng sẽ muốn trộm lười hai ngày đi! Nhưng Dạ mặc kệ có bao nhiêu gió tuyết cũng đi ra ngoài săn bắt, rõ ràng có đầy đủ thức ăn có thể để cho hần nghỉ ngơi hai ngày, hần cũng không chịu.

Lỗ Đạt Mã ở trong son động “Cửa lớn không ra, cửa sau không gần” sau ngày thứ một trăm thì tuyết ngừng rơi. Lỗ Đạt Mã cảm thấy rõ ràng nhiệt độ đang dần trở nên ấm áp. Mà chủng loại con mồi Dạ săn bắt được cũng bắt đầu bắt bẻ hơn, cũng không thấy hần lại mang về những con mồi thịt dày mà béo mập, ngược lại cũng là một ít động vật có thịt nạc thuần chất thiên về non mềm tinh tế.

Một ngày này, Lỗ Đạt Mã đánh dấu lịch Man Hoang mùa đông ngày thứ hai trăm mười sáu ở trên vách động. Sau đó, nàng lấy ra da thú cất giữ một mùa đông, dự định dùng tuyết tẩy sạch ở trên bình đài, tẩy đi hơi ẩm và bụi đất. Ở cái thế giới này không có đồ giặt tẩy thích hợp, da thú lại không thể giặt, giặt giữ sẽ làm chúng nó trở nên cứng rắn, hơn nữa bắt đầu có vết rách. Áo khoác của nàng và Dạ mặc một mùa đông đã có vết dầu loang lổ, dơ bẩn rõ ràng. Lỗ Đạt Mã thích sạch sẽ dự định làm một lượng đồ mới, vứt bỏ quần áo dơ bẩn bị thay thế.

Cũng không lâu lắm, Dạ liền mang theo con mồi trở lại. Hần cũng giống như bình thường, làm sạch con mồi rồi nướng chín, sau đó đưa cho Lỗ Đạt Mã một miếng mềm nhất.

Sau khi ăn cơm xong, Dạ làm vài chuyện làm Lỗ Đạt Mã khó hiểu.

Hần bắt đầu thu dọn nhà.

“Dạ, đây là người muốn làm gì?”

Lỗ Đạt Mã mắt nhìn thấy hần thu dọn thịt khô dự trữ cùng với cái ly gỗ chén gỗ của bọn họ... , một chuyến một chuyến không biết dời đến địa phương nào, không nhận được hỏi.

“Chuyến đi.”

Dạ cảm chậu than sau khi tắt lửa, đáp lời.

“Ta biết rõ người đang chuyển đi, nhưng tại sao phải chuyển đi à?” Không phải chỗ này ở thật tốt sao.

“Nguy hiểm!” Dạ vẫn không thể đối thoại lưu loát với Lỗ Đạt Mã, chỉ có thể dùng từ ngữ đơn giản biểu đạt ý của mình.

Ặc. . . . ., Lỗ Đạt Mã lại càng kỳ quái, nguy hiểm? Làm sao chỗ này sẽ nguy hiểm chứ?

Ngay sau khi chuyển xong cái đệm da thú để bọn họ ngủ, Dạ trở lại lần nữa duỗi cánh tay dài một cái liền vác Lỗ Đạt Mã lên vai. Đã lâu không có bị đối xử như thế Lỗ Đạt Mã nhất thời không có phản ứng kịp, cứ như vậy mặc cho hắn khiêng mình đến trên cây thô to nhất trong khe núi.

Cái cây này trong lúc rảnh rỗi Lỗ Đạt Mã cũng đã thử đo lường qua, ước chừng sơ sơ chắc phải hơn mười người trưởng thành thân cao một mét tám mới có thể ôm hết.

Bị thả trên chạc cây, Lỗ Đạt Mã hoàn hồn, quan sát khắp mọi nơi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Dạ: “Người nói dọn nhà chính là dời đến chỗ này?”

Dạ gật đầu một cái, chỉ chỉ phía sau của nàng: “Nơi này, nhà!”

Lỗ Đạt Mã quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng có một hốc cây lớn. Nàng thò đầu vào bên trong, chỉ là một mảnh tối om om, đột thích ứng với bóng tối trong hốc cây thì mới nhìn rõ. Cái hốc cây này rất lớn, đánh giá sơ sơ có khoảng bảy tám thước vuông, hốc cây này rõ ràng có dấu vết bị đào bới, vách cây rất bóng loáng, không có thô ráp gì. Lỗ Đạt Mã nghĩ, cái động này vốn có lẽ cũng không có lớn như vậy, có lẽ là vì Dạ vào ở mới làm lớn ra.

Gia sản của bọn họ Dạ cũng chôn cất đầy ắp ở đây, gần như không có chỗ cho một người ngồi. Lỗ Đạt Mã nghĩ không thông, sơn động vốn rộng rãi khô ráo ở thật tốt, tại vì sao lại muốn dời đến nơi này đây?

Chỉ là, Dạ nói dời đi qua nhất định có đạo lý của hắn, nhìn hình dáng cái động này cũng không phải mới hình thành, mà là có vẻ đã ở mấy năm. Nghe nói qua “Thỏ khôn có ba hang” không ngờ tên Tiểu Báo Dạ này cũng có hai cái động.

Hết chương 49.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 50: Tuyệt sụp, cung tên, Tiểu Báo không ăn chim.

Editor: ChieuNinh

Hốc cây cũng không rộng lắm, dù sao cũng không cách nào so sánh được với sơn động của bọn họ. Nếu thời điểm chỉ một mình Dạ ăn no cả nhà không đói bụng, thì ở nơi này cũng đủ rồi, hiện tại có thêm Lỗ Đạt Mã, lại thêm những thứ gia sản này, rõ ràng sẽ không đủ.

Nhưng mà nếu đã dọn vào, phải dọn dẹp để có chỗ ngủ không phải sao. Vì vậy Lỗ Đạt Mã bắt đầu bận rộn, phân loại mấy thứ, có thể xếp chồng thì xếp chồng lên nhau, có thể treo thì treo trên vách. Cái cái bàn làm từ gỗ, cái băng ghế trước tiên cũng không cần, toàn bộ xếp chồng chất đứng lên đặt ở một góc trong hốc cây, rốt cuộc cũng dọn dẹp ra được địa phương có thể để hai người nằm. Bởi vì địa phương trong động thật sự là không rộng lắm, Lỗ Đạt Mã không thể làm gì khác hơn là lợi dụng hai chạc cây lớn ở ngoài động (hốc cây), kêu Dạ dùng nhánh cây đan vào nhau làm thành một cái mái như là tổ chim. Lại dùng dây leo cột lại cố định cho bền chắc, chậu than mai rùa có thể đặt ở nơi này, nấu lửa, nấu nước, nấu cơm.

Hốc cây rất thấp, ở bên trong làm gì cũng chỉ có thể khom lưng, thật sự là không cách nào so sánh được với sơn động. Hôm nay, Lỗ Đạt Mã ăn xong điểm tâm, đứng trên cành cây ở ngoài động hoạt động gân cốt một chút. Thời tiết càng ngày càng ấm, băng tuyết cũng đã có dấu hiệu hòa tan, băng trên mặt suối đã bắt đầu rạn nứt.

“Àm âm!”

Trên vách đá dựng đứng, âm thanh tuyết đọng sụp xuống dọa Lỗ Đạt Mã giật mình. Theo từng khối tuyết không ngừng lăn xuống, sơn động trước đó của nàng và Dạ đã bị chôn kín.

Rốt cuộc Lỗ Đạt Mã đã hiểu được tại sao Dạ muốn dọn nhà. Nghĩ đến hàng năm thời điểm tuyết tan, sơn động đều sẽ bị tuyết đọng sụp xuống chôn mất, cho nên Dạ mới lấy hốc cây như vậy. Cho nên thời điểm nàng hỏi Dạ mới nói với mình là “Nguy hiểm”. Như vậy, có phải Dạ đã từng bị nhốt trong sơn động hay không? Vậy làm sao hắn thoát ra ngoài?

Sau đó Lỗ Đạt Mã lại lắc lắc đầu, vứt đi suy nghĩ ngu ngốc của mình. Lấy cảnh giác và nhạy cảm của Dạ, ở thời điểm có dấu hiệu tuyết sụp thì sẽ phát hiện, làm sao có thể bị chôn đây.

Cứ như vậy tuyết tan kéo dài hơn hai mươi ngày, khắp nơi một mảnh ẩm ướt đầy bùn sinh lầy lội, cực kỳ giống ao đầm. Lỗ Đạt Mã thì vẫn đợi ở trên cây. Mỗi ngày Dạ săn bắt trở về cũng giống như lần qua trong nước bùn. Lỗ Đạt Mã thì nấu nước xong trước, để cho hắn về là có thể tắm. Mỗi khi đến lúc này, Lỗ Đạt Mã luôn cảm thấy may mắn, có chậu than mai rùa thật là tốt, nếu không thật không biết làm sao nấu nước, nấu cơm, sưởi ấm trên tảng cây.

Khi toàn bộ nước tuyết hòa tan cũng bị đất đai hấp thu hết rồi, Lỗ Đạt Mã và Dạ lại dọn về sơn động. Nhưng bởi vì nước tuyết rót vào, trong động cũng

bị ẩm ướt không chịu nổi. Lỗ Đạt Mã cũng đốt tất cả thuốc dầu con rùa lên, đốt cả một ngày, bên trong động mới khô ráo được.

Sau đó không lâu, mùa xuân đến rồi, trên cây trụi lá cả một mùa đông đã mọc ra mầm mới, cỏ non cũng chui lên trên mặt đất, dòng nước của con suối nhỏ trong khe núi cũng bắt đầu chảy xuôi. Lỗ Đạt Mã lấy cái ngày tuyết trên dòng suối tan ra làm ngày “lịch Man Hoang mùa xuân ngày đầu tiên”.

Đối với thời tiết biến chuyển, vui vẻ nhất không ai khác là Lỗ Đạt Mã rồi. Rốt cuộc nàng không bị hạn chế ở địa phương nhỏ trong động, cũng không cần mặc ba bốn tầng da thú còn phải canh chừng chậu than.

Còn có, chính là nàng có thật nhiều kế hoạch muốn thực hiện.

Tỷ như, tìm kiếm đồ gia vị; lại tỷ như, tìm kiếm thảo dược; trọng yếu nhất, làm thế khiến Dạ trở nên cường đại hơn.

Một điểm cuối cùng mấu chốt nhất, Lỗ Đạt Mã bắt đầu suy tính làm vũ khí cho Dạ. Vũ khí gì thì tốt nhỉ? Phải vừa dễ dàng cho Dạ mang theo thời điểm biến thành Tiểu Báo, còn phải vừa tay hơn nữa thực dụng. Thời điểm gấp phải cự thủ nếu như có thể đánh chết khoảng cách xa, mà có thể giảm bớt vì cận chiến mà có thể bị tổn thương. Mà thời điểm cận chiến, Dạ cũng không cần vũ khí, không có gì có thể so sánh qua được móng vuốt bén nhọn của hân sau khi biến thân thành Tiểu Báo.

Sau khi suy tính khắp mọi nhân tố, Lỗ Đạt Mã quyết định làm cung tên.

Trước tiên nàng tìm cành cây bền chắc mà có tính dẻo dai, uốn thành một đường cong, lại dùng sợi dây da thú bền chắc, cột chung một đầu, bện lại thành dây cung. Dĩ nhiên, trong quá trình này thất bại rất nhiều lần, mới làm thành dáng vẻ trong tưởng tượng của Lỗ Đạt Mã. Đến thời điểm thí nghiệm dùng cung vào trong thực tế lại làm điều chỉnh vô số lần.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, Dạ là một đứa bé học giỏi và lại rất thông minh. Khi nàng làm xong hết thảy, mới đầu, Dạ chỉ là tò mò nhìn, sau đó thì lại tò mò tự mình cầm tài liệu bắt chước những bước làm của Lỗ Đạt Mã, hơn nữa còn làm một lần liền thành công. Điều này làm cho cô giáo Lỗ Đạt Mã thất bại vô số lần làm sao mà chịu nổi.

Mà thời điểm làm mũi tên, thì toàn dựa vào Dạ. Để cho Dạ giúp nàng tìm về nhánh cây tương đối ngay thẳng, bỏ đi chạc cây dư thừa, đầu mũi tên dùng xương thú được Dạ mài bén nhọn quán lên. Cân nhắc đến tính ổn định cùng với để cho tên bay xa hơn sau khi bắn ra ngoài, ở đuôi tên Lỗ Đạt Mã đóng vào lá cây có thể coi giấy vệ sinh của nàng. Về phần tại sao không dùng lông vũ? Không có mà!

Lỗ Đạt Mã cũng thấy kỳ quái, tại sao cũng không thấy Dạ bắt chim về ăn. Trong《 thế giới động vật 》không phải nói Tiểu Báo lấy linh dương và chim làm thức ăn chủ yếu sao?

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã lại vẽ ra hình vẽ con chim, cũng nói cho hân biết, loại động vật này gọi là “chim”, kêu Dạ khi nào thấy nó thì nhớ bắt trở về.

Hôm đó, Dạ cũng không phụ sự kỳ vọng của Lỗ Đạt Mã bắt trở lại hai con.

Mà Lỗ Đạt Mã cũng hiểu tại sao Dạ không bắt chim làm thức ăn rồi. Không phải tại con chim có dáng vóc nhỏ, không đủ hân nhét kẽ răng. Ở thế giới này, Lỗ Đạt Mã thật sự chưa từng thấy qua động vật “nhỏ” nào.

Hai con chim này dáng dấp tương tự như chim cú, hình thể chỉ hơi nhỏ hơn đà điểu một chút. Về phần tại sao Dạ không bắt ăn, khi biết được nguyên nhân Lỗ Đạt Mã thiếu chút nữa cười lạc cả giọng.

Người có thể tưởng tượng một con Tiểu Báo ăn thịt biết lột da, lúc ăn chim lại không nhổ lông chưa? Hôm đó Dạ bắt “Chim cú” trở về, đúng vậy, Lỗ Đạt Mã lười biếng, tùy tiện gọi con chim này là “Chim cú” rồi.

Khi thấy Dạ không tẩy không rửa không nhổ lông chim cú mà trực tiếp xâu vào nhánh cây bỏ lên lửa nướng, thì Lỗ Đạt Mã tròn tròn mắt. Vội vàng giành lại chim cú, nấu nước ấm, nhổ lông, loại bỏ nội tạng, sau đó lại chống lên giá nướng trên lửa.

Đợi đến khi ăn vào trong miệng thịt chim cú nướng thơm ngát, rốt cuộc Dạ mới biết, thì ra là thịt chim cũng ăn ngon lắm á, rốt cuộc cỗ hạng không bị mắc kẹt lông chim rồi.

Về sau mỗi khi đi săn lại thích bắt thêm một loại con mồi ăn ngon khác. Đối với Dạ mà nói, loại chim cú béo ú này, chim ngốc lại không bay cao lại bắt quá dễ dàng.

Ánh mắt của Dạ nhìn Lỗ Đạt Mã lại bội phục thêm một tầng, tiểu gia hỏa này mới nhìn qua thì yếu ớt nhưng thật đúng là biết nhiều thứ, có tính là mình nhất được bảo bối hay không?

Hết chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51: Cạm bẫy và muối.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã cũng không hiểu rõ hoạt động trong lòng Dạ. Nàng chỉ nghĩ tới, có lòng vũ, tính ổn định và cự ly bay đi của mũi tên nhất định sẽ mạnh hơn rất nhiều khi dùng lá cây.

Cung và tên đều đã có, Lỗ Đạt Mã bắt đầu dạy Dạ cách sử dụng như thế nào, hơn nữa may một cái túi tương tự với tay áo dùng để đựng cung và tên, khi Dạ biến thân thành Tiểu Báo thì có thể ổn định ở trên người hắn.

Quả thật là Dạ vô cùng thông minh, học không bao lâu thì lập tức thuần thục nắm giữ phương pháp sử dụng cung tên, hai ngày sau là có thể chỉ chỗ nào thì bắn chỗ đó rồi. Lỗ Đạt Mã không thể không nói, Dạ thật sự là một thợ săn trời sanh, có vũ khí, thời điểm Dạ săn bắt cũng ít biến thành Tiểu Báo rồi.

Dạ rất rõ ràng, cận chiến gì đó, hao tổn nhiều thể lực, còn dễ dàng bị thương. Cung tên thật tốt, từ xa xa canh chuẩn hai cái, thì con mồi liền bị đánh ngã, tiết kiệm biết bao hơi sức. Từ đó trong lòng càng thêm khẳng định, mình thật sự nhặt được bảo bối.

Thì ra là lửa đáng sợ ở trong mắt mình lại có thể làm ra đồ ăn ngon lắm, còn có thể làm cho thân thể ấm áp. Còn có y phục, công cụ, vũ khí, tên gọi của những thứ này đều là Lỗ Đạt Mã nói cho hắn biết, cũng là Lỗ Đạt Mã nghĩ ra được, làm được. Trong óc của tiểu gia hỏa nhìn thì yếu ớt kia rốt cuộc còn chứa những thứ thần kỳ gì nữa đây?

Dạ càng ngày càng mong đợi đối với hành động kế tiếp của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã không biết được cái nhìn trong lòng của Dạ đối với nàng. Sau khi có cung tên, nàng lại có tư tưởng mới. Nàng muốn bố trí cạm bẫy ở trong khe núi này, như vậy, một khi có mánh thú gì đó xâm lấn, an toàn của mình và Dạ có thể có bảo đảm tốt hơn.

Vì vậy Lỗ Đạt Mã thuộc phái hành động bắt đầu cầm xương thú làm cái xẻng đào hầm ở lối vào khe núi. Dạ tò mò đi theo ở sau lưng nàng nhìn nhìn, Lỗ Đạt Mã liền hùng hồn bắt hắn làm lao động chân tay.

Lỗ Đạt Mã chỉ huy Dạ đào một rãnh chiến hào sâu hai mét ở lối vào khe núi, rộng một thước, chỉ chừa địa phương rộng gần hai thước sát bên trái vách đá là không có đào thông, làm thành con đường tiến vào khe núi. Lại để cho Dạ chôn cành cây vót nhọn và xương thú sắc bén một chút vào trong chiến hào, để cho đinh nhọn sắc bén hướng lên trên. Ở phía trên lại trải lên nhánh cây, lá cây, phủ thêm lớp đất trên mặt. Một công sự phòng ngự hoàn mỹ đã làm thành công. Để tránh cho người mình té xuống, Lỗ Đạt Mã lại làm hai hàng ký hiệu ở hai bên chiến hào cạm bẫy. Cũng nói cho Dạ biết, nơi nào có thể giẫm lên nơi nào không thể đạp, nếu lại gặp phải gia hỏa nào không đề đối phó thì dẫn bọn nó tới nơi đây đây xuống, bảo đảm chúng nó thành con nhím.

Bởi vì không biết chỗ sâu trong hẻm núi còn có mánh thú gì hay không, để phòng ngừa ngộ nhỡ, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ dựa theo chiến hào cạm bẫy kia mà đào thêm một cái giống như vậy ở cách sơn động của bọn họ chừng một ngàn mét.

Tồn năm sáu ngày thì làm xong tất cả, bỗng nhiên Lỗ Đạt Mã cảm thấy an tâm không ít. Không cần biết có cần dùng tới hay không, ít nhất trong lòng cũng an tâm hơn không phải sao.

Làm xong tất cả, Lỗ Đạt Mã lại bắt đầu sắp xếp kế hoạch mới rồi.

Nàng muốn đi tìm gia vị, đặc biệt là muối. Lỗ Đạt Mã cảm thấy gần đây thể lực của mình càng ngày càng không tốt rồi, tứ chi cũng như nhũn ra, toàn thân đều cảm thấy ê ẩm. Mới đầu cảm thấy tương là do đào hồ cạm bẫy mà mệt mỏi, nhưng mà, nàng cũng không có làm bao nhiêu, công việc nặng nhọc khổ cực đều là một tay Dạ làm.

Ngày đó ăn cá nướng, đột nhiên Lỗ Đạt Mã nhớ tới, đã lâu rồi nàng không có nếm được vị muối. Thân thể con người không có muối ăn thì không được, có thể ăn ít đi cũng không được, sẽ tạo thành hàm lượng natri quá thấp trong cơ thể, sẽ phát sinh tình trạng không muốn ăn, tứ chi vô lực, và hiện tượng hôn mê; lúc nghiêm trọng còn có thể xuất hiện hình thức bệnh trạng bệnh kén ăn, buồn nôn, nôn mửa, nhịp tim tăng nhanh, mạch đập yếu ớt, bắp thịt co rút, thị lực mơ hồ, phản xạ yếu bớt.

Lỗ Đạt Mã nhớ lại một cái kiến thức học trên sách vở, nhận định triệu chứng bây giờ của mình là thiếu muối mà gây ra. Mặc dù trong thịt ăn mỗi ngày ít nhiều gì cũng sẽ có chứa đựng thành phần muối, nhưng cũng không nhất định đủ để cung cấp lượng muối mình cần. Những thứ muối này đối với Dạ mà nói có lẽ đủ, cho dù không đủ mỗi lần săn bắt cũng sẽ cắn đứt cổ họng con mồi, tự nhiên sẽ uống máu, trong máu của động vật có hàm lượng muối nhất định, bao nhiêu đó hoàn toàn có thể cung cấp lượng muối mỗi ngày cho Dạ.

Nhưng mà, để cho nàng uống máu tươi, đó là tuyệt đối không có khả năng, suy nghĩ một cái là đã muốn nôn ra.

Nhất định phải mau mau tìm được muối, nếu không sớm muộn gì mình cũng thành “Bạch mao nữ” (nữ tóc trắng). Thành “Bạch mao nữ” là chuyện nhỏ, nhưng mà thiếu muối thì thực là đòi mạng mà.

Giống mánh thú có thể thu lấy phần muối từ trong máu con mồi, nếu như vậy làm con mồi thì đã thú ăn cỏ thu lấy phần muối từ đâu đây? Nhớ được trong chương trình《thế giới động vật》có nói, bọn nó sẽ liếm láp bùn đất hoặc Nham Thạch để hấp thu muối vô cơ bên trong đó. Như vậy, Dạ sẽ biết có thể tìm được muối ở đâu không?

“Dạ, người có biết nơi nào có muối không?”

Lỗ Đạt Mã nghiêng đầu hỏi Dạ.

Mấy ngày nay Dạ có chút khác thường, từ lúc có cung tên, lúc săn bắt cũng không nguyện biến thành Tiểu Báo, gần đây ngày ngày lấy hình thái Tiểu Báo dính ngấy ở bên cạnh mình, cái đầu thì luôn cọ chân của nàng không ngừng, hơn nữa phát ra một loại âm thanh “Ừng ực” quái dị mà nàng chưa từng nghe qua.

Dạ lắc lắc cái đầu lông nhung, bày tỏ không hiểu Lỗ Đạt Mã đang nói cái gì, sau đó dùng hân cái đuôi thật dài vòng hông của Lỗ Đạt Mã, có vẻ động chạm như an ủi.

“Muối, thật mặn.” Lỗ Đạt Mã vừa nói xong, lại đứng lên, bắt chước dáng vẻ động vật ăn cỏ, bước đi thong thả đến trên một khối nham thạch làm bộ liếm láp.

Dạ lắc đầu, bày tỏ vẫn không hiểu như cũ. Chỉ là hân lại đi tới, lẽ lưỡi liếm khối nham thạch kia một cái, con ngươi màu tím sẫm đột nhiên sáng lên, “Ồ oa” hai tiếng, bày tỏ mình biết rồi.

Cái này cũng khiến cho Lỗ Đạt Mã hồ đồ, nàng cũng học dáng vẻ của Dạ, liếm một cái lên khối nham thạch kia. Ha ha, lần này thì Lỗ Đạt Mã vui vẻ, khối nham thạch này có chút vị mặn mặn, đây là chó ngáp phải ruồi, làm cho Dạ hiểu rõ mình muốn tìm cái gì.

Đẩy cái đầu lại dính tới của Dạ ra, để cho hân biến trở về hình người. Lỗ Đạt Mã nói cho hân, nàng chính là muốn tìm thứ có cái mùi vị này, thứ mùi này gọi là “vị mặn”, mà có thể gọi thứ vị mặn này là “Muối”.

Sau khi Dạ bày tỏ là hân biết nơi nào có, Lỗ Đạt Mã liền ước định cẩn thận với Dạ, ngày mai lên đường đi tìm muối.

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52: Lại thấy dì cả.

Editor: ChieuNinh

Có lúc chính là người định không bằng trời định, buổi tối, Lỗ Đạt Mã thu thập xong đồ dùng dự định sáng sớm hôm sau liền cùng Dạ đi tìm muối, liền an tâm đi ngủ.

Lúc nửa đêm, Lỗ Đạt Mã đang ngủ được mơ hồ, cũng cảm giác có lông mềm như nhung nhẹ nhàng蹭蹭 bập đùi của nàng. Mở mắt ra liền thấy được đầu của Dạ.

“Dạ, đừng làm rộn, mau ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải đi tìm muối đấy.”

Lỗ Đạt Mã dùng đầu gối nhẹ nhàng đẩy đầu Dạ ra, lật người ngủ tiếp. mấy ngày gần đây Dạ không chỉ thích lấy hình thái Tiểu Báo đi tán bộ ở bên cạnh nàng, lại còn rất dính nàng, nửa đêm thường hay ôm nàng cọ cọ gì cũng có. h Mới đầu Lỗ Đạt Mã còn có chút xấu hổ lúng túng, sau đó lại suy nghĩ một chút, cái bộ dáng lông mềm như nhung giống như con mèo bự sùng vật của Dạ, cũng liền đón nhận.

Rất tự nhiên nàng hoàn toàn quy đổi cái tật xấu mới thêm này của Dạ là thiên tính của động vật họ mèo. Minh nuôi mèo nhỏ cún nhỏ gì đó, không phải cứ không có việc gì thì cũng dính ngấy bên cạnh chủ nhân đó sao.

“Ồ. . . . .Ồ. . . . .”

Đột nhiên Dạ phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào gần như bi thương. Đây là Lỗ Đạt Mã chưa từng nghe qua, nàng ngồi dậy, nhẹ giọng hỏi: “Dạ?”

Một luồng nhiệt lưu tuôn ra từ giữa hai chân.

Ặc. . . . ., Lỗ Đạt Mã hiểu, “dì cả” xa cách chừng ba trăm ngày thì bây giờ tới cửa hỏi thăm. Nhất định là Dạ lại cho là mình bị thương, mới có thể gào thét như thế.

Nói thật, “Thân thích” nhà nàng đã lâu không đến, nàng cũng đã quên lãng. Trước kia cũng nghe qua kỳ kinh nguyệt không chuẩn, nửa năm không đến lần nào cũng có, còn mình có tính là phá kỷ lục rồi hay không, cách gần ba trăm ngày. Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, tình huống của nàng xuất hiện như vậy, hẳn là có quan hệ với chuyện sau khi xuyên qua tới đây thì không thích ứng, áp lực tinh thần lớn, nóng nảy, từ đó khiến cho nội tiết mất cân đối, chính là mới có thời gian chu kỳ ở đây cùng với thể giới trước kia của nàng ở thì không giống nhau.

“Dạ, ta không sao, cái này rất bình thường.”

Lỗ Đạt Mã muốn giải thích với Dạ là cái chuyện giống như thế này mỗi tháng nàng cũng sẽ chảy máu bảy ngày mà không chết. Nhưng lại nghĩ lại, Dạ nhất định là nghe không hiểu. Sinh sống với Dạ một thời gian dài, Lỗ Đạt Mã gần như có thể khẳng định, kể cả thứ gì tương tự như giống cái hân cũng không có tiếp xúc qua. Đừng nói giống cái, từ lúc Lỗ Đạt Mã xuyên qua tới đây, ngay cả một giống đực cũng không có thấy qua ngoại trừ Dạ sẽ thay đổi tới đổi lui.

Hơn nữa, coi như Dạ có tiếp xúc qua giống cái đồng loại, ai biết các nàng có phải cũng giống như mình hay không, mỗi tháng chảy máu bảy ngày đấy.

Lỗ Đạt Mã muốn đứng dậy đi lấy băng vệ sinh. Mà Dạ lại cố chấp ấn nàng nằm ở trên đệm da thú, không để cho nàng ngồi dậy.

Lần trước Lỗ Đạt Mã ra máu, Dạ vẫn luôn cho rằng là bị dã thú tới thương tổn. Lúc này ra máu là ở nửa đêm, ở bên cạnh hân, như vậy là mình không cần thận làm nàng bị thương? Trong lòng Dạ áy náy, biết rõ nàng rất nhỏ yếu, mình nên cẩn thận, nhất định là sau khi mình ngủ lộn xộn làm thương tổn tới nàng.

Dạ ảo não, hối hận ở trong lòng.

Lỗ Đạt Mã nhìn hân chăm chăm, gương mặt rối rắm, không để cho nàng ngồi dậy thì làm sao nàng chỉnh đốn tâm trạng của mình hả.

“Dạ? Dạ? Người để cho ta đứng lên có được hay không, ta muốn lấy vài thứ.”

Trong nháy mắt Dạ hóa hình người ở trước mặt nàng, nhào tới ôm Lỗ Đạt Mã, hỏi: “Cái gì?”

“Cái đó.”

Lỗ Đạt Mã chỉ vào một bọc đồ được da thú bao lấy trong ngăn kéo gỗ.

Dạ ôm nàng đi tới lấy. Hân cho rằng đây là Lỗ Đạt Mã muốn lấy đồ dùng tới chữa thương. Lần trước nàng thụ thương chính là dùng cái này, đúng rồi, còn có tro sau khi nhóm lửa. Không thể không nói, Dạ có sức quan sát bén nhạy và khả năng ghi nhớ tốt. Biết phương pháp Lỗ Đạt Mã chữa thương không giống với mình, không cần liếm, và một cái hoặc khoét một cái, lại về loạn vài thứ là được, quá trình này rất đau, nhưng mà cũng rất có tác dụng. Vì vậy, khi hân phát hiện Lỗ Đạt Mã ra máu thì cũng không có giống như kiểu trước đây là muốn liếm giúp nàng.

Hân nhẹ nhàng thả Lỗ Đạt Mã lên trên đệm da thú, xốc rèm da thú dùng làm vách ngăn, đi ra phòng ngoài ôm chậu than mai rùa đã tắt lửa đi vào. Bây giờ khí trời cũng không còn lạnh nữa, chậu than cũng không cần đốt liên tục.

Dạ lấy than tro từ trong chậu than nâng đến trước mặt Lỗ Đạt Mã.

“Những thứ này? Dùng?”

“Dạ, cảm ơn người!”

Đối với Dạ tri kỷ, Lỗ Đạt Mã khen thưởng ấn lên một nụ hôn trên trán hân.

Lúc này “đi cả” tới năm ngày, rất bình thường, cũng không có đau đớn khó nhin như lần trước, mặc dù còn có chút căng trướng bụng, nhưng cũng ở trong phạm vi Lỗ Đạt Mã có thể tiếp thu.

Trong năm ngày này, Dạ lại xem nàng trở thành một bảo bối dễ vỡ, cái gì cũng không để cho nàng làm, đi tới chỗ nào không phải ôm thì chính là công. Nướng thịt xong thì xé thành từng miếng nhỏ từng miếng nhỏ cho nàng ăn. Hơn nữa giống như Lỗ Đạt Mã chăm sóc lúc hân bị thương, đi trong suối bắt cá, hầm thành canh, đút cho nàng uống từng muỗng một.

Buổi tối lúc đi ngủ, Dạ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, chỉ cần Lỗ Đạt Mã hơi có động tĩnh, hân liền cảnh giác tỉnh lại, tra xét xem Lỗ Đạt Mã có khó chịu gì không.

Rốt cuộc đợi đến sau khi “đi cả” nói tạm biệt, Lỗ Đạt Mã thở phào một cái, nếu cái này lại trở thêm mấy ngày, nàng cũng sợ tố chất thần kinh của Dạ. Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã phát hiện, cho dù nàng không chảy máu nữa, biểu hiện của Dạ vẫn là cái dạng kia, cẩn thận trước sau như một.

Hết chương 52.

P/s: Mình giải thích một chút suy nghĩ của anh chàng Dạ này: ‘Biết phương pháp Lỗ Đạt Mã chữa thương không giống với mình, không cần liếm, và một cái hoặc khoét một cái, lại về loạn vài thứ là được, quá trình này rất đau, nhưng mà cũng rất có tác dụng.’ Ý của anh là: 1) và một cái: là nói lúc chị khâu lại vết thương cho anh; 2) khoét một cái: là nói chị rạch da lấy rãnh của rãnh còn sót lại trong vết thương rãnh cắn lúc đầu hai người gặp nhau; 3) về loạn vài thứ là nói chị bôi mỡ động vật lên vết nứt nẻ da tay cho nó mềm da và đỡ đau í.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 53: Xuất phát!

Editor: ChieuNinh

Thời gian hành kinh kết thúc, Lỗ Đạt Mã phát hiện, những bệnh trạng mà mình cho là bởi vì thiếu muối mà sinh ra đều biến mất hết rồi. Có lẽ là do khó chịu trước kỳ kinh nguyệt, không có quan hệ quá lớn với việc thiếu muối, như mà việc tìm muối thì vẫn phải tiến hành. Vì vậy, lần thứ hai Lỗ Đạt Mã lập kế hoạch tìm muối.

Mới ban đầu thì Dạ không đồng ý nằng đi ra ngoài, lý do là, thương tổn vừa hết. Lỗ Đạt Mã lại nói cho hắn biết, nhất định phải tìm muối, không có muối ăn mình sẽ chết.

Dạ vừa nghe, sắc mặt bị râu che khuất lập tức biến sắc, mày kiếm nhíu lại, môi mím chặt, đáng vẻ như lâm đại địch.

Không nói hai lời, liền cõng Lỗ Đạt Mã trên lưng xuất phát rồi.

Đọc theo đường đi, Dạ cũng không đi nhanh, dĩ nhiên, đây là so sánh với tốc độ bình thường của hắn. Lúc này tốc độ tiến lên còn chưa bằng tốc độ một nửa trong ngày thường hắn đi săn nữa.

Lưng Dạ rất dày rộng, bước chân của hắn vững vàng, xoải bước mà đi, cũng rất tỉ mỉ cố kỵ Lỗ Đạt Mã trên lưng, cẩn thận tránh né chạc cây, dây leo sinh trưởng tự do chung quanh trong rừng rậm. Ở trong lòng của hắn, Lỗ Đạt Mã chính là một vật nhỏ yếu ớt, hơn nữa chảy máu thật nhiều ngày, mới vừa khỏe lại. Hắn nhất định phải cẩn thận bảo vệ.

Lỗ Đạt Mã giống như con gấu koala, nằm ở trên lưng Dạ, không có lý do gì, trong lòng thì tràn đầy cảm giác an toàn. Nàng vuốt vuốt tóc dài của Dạ, tóc Dạ bởi vì Lỗ Đạt Mã thường xuyên cắt tỉa chải chuốt mà trở nên vô cùng trơn mượt, tóc đen như mực buông xuống thắt lưng. Ngay cả hàm râu dài tới ngực của Dạ cũng được Lỗ Đạt Mã quan tâm mà vô cùng ngay ngắn có thứ tự. Mỗi lần nhìn chòm râu của Dạ, Lỗ Đạt Mã liền nhớ lại hai chữ “râu đẹp”, chỉ là trong lòng của nàng vẫn có chút tiếc nuối—— lúc nào thì mới có thể cạo chòm râu này đi, trông thấy bộ mặt thật sự của Dạ.

Hai cánh tay của Lỗ Đạt Mã ôm thật chặt cổ của hắn, nghiêng đầu cọ xát qua trên bả vai của Dạ, an tĩnh nhìn từng cảnh vật xẹt qua ở bên cạnh.

Tự sau khi băng tuyết hòa tan, thì thực vật ở đây cũng như măng mùa xuân sau cơn mưa, mọc lên rất nhanh. Lỗ Đạt Mã cảm thấy thật giống như chỉ có thời gian mấy ngày, cây cối vốn chỉ có cành khô thì toàn bộ phủ thêm màu xanh lá cây.

“Dạ! Người xem bên kia!”

Cách đó không xa, trên một gốc cây cao lớn có lá cây to lớn, có một bóng dáng nhiều màu hấp dẫn tầm mắt của Lỗ Đạt Mã, nàng vỗ nhẹ bả vai Dạ nói.

Dạ híp con người màu tím sẫm liếc nhìn theo ngón tay Lỗ Đạt Mã một cái, liền lấy ra cung tên trong túi da thú từ trên người mình ra, trong nháy mắt liền bắn hai mũi tên “vèo vèo” đi ra ngoài.

Lỗ Đạt Mã còn chưa kịp ngăn cản, con chim béo vốn đang ở trên chạc cây biểu diễn lông đuôi xinh đẹp của mình, cũng kêu lên “cục cục” rồi “bốp” một tiếng té xuống đất.

Ài! Nàng chỉ là chưa từng thấy qua con chim đẹp mắt như vậy, muốn thưởng thức với Dạ một chút thôi, ai biết cái người này thế nhưng một mũi tên thì biến người ta thành chim chết rồi.

Được rồi, Lỗ Đạt Mã tỏ vẻ hiểu được, nàng đổ lỗi chuyện này là vì bản năng dã thú nguyên thủy trong người hắn. Mà sự thật cũng xác thực là như thế, ở trong mắt Dạ phân chia, những con thú này chỉ có ăn ngon và ăn không ngon, đánh thắng được và đánh không lại. Lỗ Đạt Mã chỉ cho hắn nhìn, hắn cũng rất tự nhiên cho là “Nàng muốn ăn”!

Dạ cõng Lỗ Đạt Mã đi tới, nhấc lên con chim béo xui xẻo, lại đi vài bước lên phía trước, Lỗ Đạt Mã mới phát hiện, cách đó không xa còn có một con chim béo trên người cắm mũi tên nằm trên mặt đất.

Ặc. . . . . Con chim mập này là “Chim cút” Dạ đã từng bắt qua.

Lỗ Đạt Mã coi như đã hiểu, con chim mập mập xinh đẹp này hẳn là “Chim cút” giống đực. Chỉ là, “Chim cút” ở đây lại có chút bất đồng với thể giới trước kia của mình. Lỗ Đạt Mã nhớ tại thế giới cũ của mình, chim cút giống đực thì cũng vô cùng nhỏ, mà ở đây “Chim cút” giống đực càng giống như gà cảnh. Nhưng mà, những tập tính của loài chim này lại cũng không khác mấy với thế giới cũ của mình. Ở phần lớn trong loài chim lông vũ, có xinh đẹp hay không trực tiếp quyết định có thể chiếm được lão bà hay không. Mới vừa rồi lúc mình thấy nó, là lúc nó đang thể hiện về phía con “Chim cút” giống cái này để tìm phối ngẫu, kết quả bị cái tên Dạ không có tình cảm này biến nhà người ta thành một đôi “uyên ương chết” rồi.

Dạ xách hai con chim béo lên, cẩn thận rút mũi tên ra thả lại trong túi da thú. Sau đó, hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Lỗ Đạt Mã cười cười, có chút hiển vật quý mà nói: “Đạt Mã, chim!”

Đó là ý nói: “Đạt Mã, nhìn nè, ta bắt được chim, không làm cho người thất vọng chứ?”

“Tốt!” Lỗ Đạt Mã nghiêng nghiêng đầu, hôn một cái lên gương mặt của Dạ. Hết cách rồi, được Dạ cõng, không hôn được trán, cũng chỉ đành phải thom gương mặt. Dù sao chỉ cần hôn thì Dạ cũng rất hài lòng.

Dạ vui vẻ cười, cười đến đơn thuần. Một bàn tay của hắn giữ cái mõng nhỏ Lỗ Đạt Mã ở trên lưng, để ổn định thân thể của nàng; một cái tay cầm lên hai con “Chim cú” béo khỏe bước nhanh đi về phía trước.

Không bao lâu sau, bọn họ liền tới tiếp giáp giữa rừng rậm và thảo nguyên.

Nằm ở trên lưng Dạ, Lỗ Đạt Mã nhìn ra xa, không biết vì sao, đột nhiên có một loại cảm giác trở lại chốn cũ, lại không nói ra được cảm giác gì, nhưng trong lòng ề ề.

Vào lúc này đã tới giữa trưa.

Dạ để Lỗ Đạt Mã xuống, chắt lên đồng củi, liền đi làm thịt hai con “Chim cú”. Bởi vì đi ra ngoài, tất cả đều gián lược, không có cách nào nấu nước nóng nhỏ lông. Dạ liền dùng bàn tay thô to của hắn kéo xuống một nắm lại một nắm. Một con gió nhẹ nhàng thổi tới, lông chim bay đầy trời, cái mũi nhạy cảm của Dạ bị kích thích, không ngừng động tác hắc xì.

Lỗ Đạt Mã đột ngột đứng lên, nghiêng đầu liền nhìn thấy hai mắt Dạ đỏ bừng còn chứa đựng lệ, một tay nắm chặt con chim béo, một tay còn lại thì đang không ngừng nhỏ lông, thỉnh thoảng lại còn phải nháy mũi hai cái, nàng rất không phúc hậu cười rộ lên.

Dạ nghe tiếng thì ngừng đầu, trong con ngươi màu tím sẫm ướt sũng tràn đầy lên án và u oán. Gió nhẹ lại nổi lên, một cơn lông vũ lại rơi vào trên chóp mũi của Dạ, làm hắn lớn tiếng hắt xì lần nữa.

Sau đó thì Lỗ Đạt Mã liền hoàn toàn cười nghiêng ngửa. Quá mạnh, có phải hay không.

Cuối cùng, Lỗ Đạt Mã không địch lại Dạ “bán manh”. Mùa xuân đất đai rất ẩm ướt, Lỗ Đạt Mã đào chút bùn bọc chim béo thành quả cầu bùn, ném vào trong đồng lửa nướng. Dĩ nhiên, nàng không quên giữ lại mấy cơn lông đuôi mà đồ kim xinh đẹp cắm vào trong tóc, thích chưng diện là thiên tính không thay đổi từ xưa của nữ hải tặc.

Dạ cũng cảm thấy rất hứng thú đối với trên tóc Lỗ Đạt Mã có thêm trang sức, vì vậy Lỗ Đạt Mã cũng cắm luôn hai cơn ở trên tóc của hắn, lại bị hắn lấy xuống hết. Lỗ Đạt Mã nghĩ, Dạ chỉ thích xem nàng thay đổi chính mình.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 54: Gặp sói!

Editor: ChieuNinh

Đối với cách làm Lỗ Đạt Mã dùng bùn dán lên thân chim rồi sau đó ném vào trong lửa, Dạ rất khó hiểu, đây là phương pháp kỳ quái gì? Dán bùn lên còn ăn thế nào đây?

Lỗ Đạt Mã nhìn về phía hắn cười cười sâu xa mà không giải thích. Cúi đầu đùa nghịch một khối rễ cây thực vật trong tay. Đây là mới vừa rồi lúc nàng đào bùn đất thì đào nó lên theo, đáng vẻ có chút giống gừng, chỉ là màu sắc hơi hồng. Nàng cũng không xác định vật này có thể ăn được hay không, có lòng hỏi Dạ, nhưng rồi lại thấy, hắn nhìn chăm chăm hai quả cầu bùn trong đồng lửa không chớp mắt, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Thật ra thì hỏi Dạ, nhất định hắn cũng không rõ ràng, dù sao Dạ là động vật ăn thịt, nếu như trái cây sinh trưởng trên cây gì đó, hắn có thể rõ ràng, bởi vì có thể nhìn thấy động vật khác ăn vào. Nhưng thứ này đào ra ở trong đất, có mười phần là Dạ không thể nào biết.

Có độc hay không? Có thể ăn được hay không? Có phải gừng hay không?

Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã rất rối rắm.

Nàng không muốn ăn thử, lại nghĩ không tới biện pháp gì tốt, không thể làm gì khác hơn là trước tiên cắt miếng tương tự như gừng này vào trong túi da thú đeo lưng.

Xem chừng thịt chim nướng chín, Lỗ Đạt Mã cầm một nhánh cây thô khiêu cục đất từ trong đồng lửa ra ngoài. Giờ nhánh cây dùng sức mà gõ, vỏ ngoài bằng đất nứt ra, tróc ra theo cùng với nó còn có những sợi lông vũ trên thân chim chưa bị Dạ nhổ sạch sẽ. Thịt non trắng nõn lộ ra ngoài, mùi thịt bốn phía.

Dạ đang ngồi ngốc ở bên cạnh, vốn là về mặt rối rắm, thấy một màn biến hóa này thì tinh thần lập tức tỉnh táo. Hắn không để ý bị phồng tay, nắm lên một miếng vỏ đất nhìn phải nhìn trái, sau đó ngừng đầu vui vẻ nhìn về phía Lỗ Đạt Mã lấy lòng. Thì ra là lông chim có thể lấy xuống như vậy, cái này quả thật kỳ.

Lúc này thịt chim không giống với mùi vị nướng ra được. Mỗi ngày Dạ chỉ ăn một bữa cơm, hôm nay phá lệ ăn hết một con chim béo choai choai làm cơm trưa.

Thật ra Lỗ Đạt Mã thì vẫn có một ý tưởng, nàng muốn sửa lại thói quen của Dạ một chút. Một ngày ba bữa, ăn ít mà ăn nhiều bữa mới có thể trợ giúp thân thể kiện khang, “ăn uống quá độ” giống như Dạ vậy là rất không đáng khen. Mùa đông thức ăn khan hiếm, điều kiện không cho phép, có được cái để ăn sẽ phải biết đủ. Mùa xuân đến, con mồi dồi dào với Dạ mà nói, muốn bắt thì có, như vậy sau khi tìm được muối, có phải nàng nên bắt đầu sửa lại thói quen ăn uống của Dạ không đây?

Lỗ Đạt Mã phát hiện, kế hoạch của mình thật đúng là không ít.

Ăn xong cơm trưa, nghỉ ngơi một lát, Lỗ Đạt Mã liền dùng đất chung quanh đập tắt đồng lửa, chuẩn bị lên đường với Dạ.

Tiến vào thảo nguyên, không khó khăn giống nhưng trong rừng rậm, Lỗ Đạt Mã tính toán tự mình đi. Tiếc rằng Dạ không có thương lượng, chỉ cho Lỗ Đạt Mã lựa chọn một trong hai con đường, là để cho hắn công hay bị hắn khiêng.

Đối với Dạ cố chấp và bá đạo, Lỗ Đạt Mã chỉ có phần thỏa hiệp. Nàng lại nằm úp sấp lên lưng Dạ một lần nữa. Ăn uống no đủ, vui vẻ đi theo Dạ một chút, một lát sau, Lỗ Đạt Mã liền mơ hồ nằm ở trên bãi dày rộng của Dạ. Tĩnh lại lần nữa thì chung quanh chỉ còn là Đại Thảo Nguyên mênh mông bát ngát, cũng không biết Dạ công mình đi như vậy bao lâu rồi.

“Dạ! Ngươi có khát hay không? Có mệt hay không? Chúng ta nghỉ một lát đi?”

Nàng ngủ một giấc này thế mà cũng ngủ hơn hai giờ, Dạ cứ ngốc nghếch công mình đi như vậy, thói quen không lấy hình thái Tiểu Báo lặn lội đường xa đối với hắn là rất không dễ dàng đi.

Đi đã hồi lâu, quả thật Dạ cũng mệt mỏi. Hắn tìm một bãi cỏ sinh trưởng không quá tươi tốt mới nhẹ nhàng để Lỗ Đạt Mã xuống. Nhận lấy túi nước da thú nàng đưa tới rồi uống “ừng ực” từng ngụm lớn.

Lỗ Đạt Mã móc cái khăn lông nhỏ từ trong túi da thú, nhẹ nhàng lau mồ hôi rỉ ra trên trán Dạ. Khăn lông nhỏ là dùng từ cái khăn tắm lớn vây quanh người khi nàng xuyên qua mang tới. Cái khăn tắm lớn kia hôm nay đã biến thành hai cái băng vệ sinh, hai cái quần lót nhỏ, còn có mấy cái khăn lông nhỏ hình vuông.

Nhìn nam nhân ngốc này, Lỗ Đạt Mã có chút đau lòng, khát cũng không biết tìm nàng lấy nước uống nữa, còn ngốc nghếch công mình đi. Nếu nàng vẫn ngủ thẳng tới buổi tối, có phải hắn muốn đi thẳng đến trời tối hay không.

“Đói?”

Dạ uống nước xong, trả túi nước lại cho Lỗ Đạt Mã, rất tự nhiên hỏi ra một câu.

Lỗ Đạt Mã lắc đầu một cái, buổi trưa ăn được rất no, một buổi chiều chỉ nằm ngủ ở trên lưng Dạ, cũng không làm gì tiêu hao thể lực, lúc này nàng cũng không có cảm giác quá đói. Ngược lại là Dạ. . . . . , Lỗ Đạt Mã cảm khái, người đàn ông này để cho nàng cảm thấy làm sao lại đáng tin như vậy đây.

“Dạ, ngươi đói chưa?”

Dạ cũng lắc đầu một cái: “Không!”

“Chúng ta còn phải đi bao lâu mới có thể đến chỗ có muối?”

Lỗ Đạt Mã duỗi lưng một cái, hơi ngửa về phía sau nằm ở trên cỏ. Thuận tay cũng kéo Dạ sấp ngay ngốc vì không biết nên biểu đạt còn phải đi bao lâu thế nào nằm xuống.

Đầu mùa xuân, thời tiết còn lạnh lạnh, chỉ nằm một lát, Lỗ Đạt Mã liền cuộn mình thành một quả cầu. Dạ cứ như vậy tự nhiên mà ôm nàng vào trong lòng.

Lại hơi nghỉ ngơi một lát, Dạ đứng dậy lại cõng Lỗ Đạt Mã trên lưng lần nữa, bắt đầu lên đường.

Lần này lại đi gần một giờ. Thời điểm Lỗ Đạt Mã lại sấp ngủ một lần nữa, đột nhiên Dạ ngừng lại. Hai bàn tay to của hắn giữ chặt ở trên lưng Lỗ Đạt Mã.

Trong ánh trăng mờ Lỗ Đạt Mã cảm thấy đột nhiên bắp thịt toàn thân của Dạ căng thẳng. Mờ mắt ra liền thấy gò má của Dạ, hắn mím chặt môi mỏng, mày kiếm nhăn nhu, trong con ngươi màu tím sẫm là một mảnh băng hàn, từ trên thân mơ hồ tràn ra lệ khí.

Theo ánh mắt Dạ nhìn lại, trên đồi nhỏ cách đó không xa, mơ hồ có thể thấy được trong bụi cỏ cao cỡ nửa người, có bóng dáng tương tự như sói. Hô hấp của Lỗ Đạt Mã cũng khản trương theo.

Sói là động vật quần cư, nếu như thật là một con sói, như vậy chung quanh đây nhất định có một bầy sói. Nàng và Dạ phải làm sao?

Trốn?

Dưới sự vây bắt của đám sói, bọn họ chạy thoát sao? Nếu như Dạ không có công cái gánh nặng là nàng đây thì còn có thể.

Liều lĩnh đánh cuộc?

Tục ngữ nói “Song quyền nan địch tứ thủ”, Dạ có cường hãn hung mãnh hơn nữa, cũng là thể đơn lực bạc, huống chi hần còn có một gánh nặng trên người.

Là hai người cùng nhau biến thành con mồi của bầy sói, hay là ném mình xuống rồi chạy trốn, đề tài lựa chọn này, Dạ sẽ đáp lại như thế nào?

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã phát hiện, nếu như Dạ ném nàng xuống, nàng cũng sẽ không trách hần, nàng muốn hần sống sót thật tốt. Nhưng mà, lại không biết tại sao, nàng lại kiên định tin tưởng như vậy, Dạ sẽ không bỏ nàng xuống.

“Ngao. . . . .”

Đột nhiên, trên đồi nhỏ có một con sói ngẩng cao đầu, phát ra một tiếng hú thật dài. Nàng và Dạ bị phát hiện rồi.

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 55: Người nhà?

Editor: ChieuNinh

Theo tiếng tru dừng lại, trên đồi nhỏ có một, hai con, năm con. . . . . mãi đến khi gom lại hơn mười con sói.

Lỗ Đạt Mã căng thẳng vỗ vỗ Dạ, đề cho hần buông mình ra.

Hai cái tay của Dạ lại giam giữ nàng càng chặt hơn.

“Dạ, thả ta xuống, nhớ gấu răng kiếm không? Yên tâm, ta không sao.”

Lỗ Đạt Mã nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn một cái ở trên hai gò má của Dạ, muốn làm hần an tâm.

“Ngươi buông ta xuống, mới có thể rảnh tay tới đối địch không phải sao? Yên tâm, ta có thể bảo vệ tốt mình.”

Dạ do dự một chút, vẫn đặt Lỗ Đạt Mã xuống, sau đó lấy túi da thú đưa cho nàng, ở trong đó có cung và tên. Minh thì hóa hình thành Hắc Báo, giấu Lỗ Đạt Mã ở sau lưng, cái đuôi giống như trấn an nhẹ vòng quanh hông của nàng.

Bầy sói đang chậm rãi áp lại gần.

Lúc này, lông đen bóng từ cổ đến đuôi trên người Dạ đã dựng đứng lên toàn bộ, phía lưng hơi cong, chân trước phục xuống, đôi môi nhếch lên, lộ ra hàm răng sắc bén, lệ khí trong con ngươi màu tím sẫm hiển thị rõ ràng.

Lỗ Đạt Mã biết, đây là Dạ chuẩn bị ứng chiến. Nàng hít sâu một hơi, đè nén tiếng thét chói tai kích động xuống, tay run rẩy siết mũi tên thật chặt. Lúc này Lỗ Đạt Mã rất muốn ôm đầu gối xôm xuống, cuộn lấy mình thành một cục. Nhưng nàng không thể, không giúp được gì thì cũng không thể trở thành liên lụy, tối thiểu nhất nàng muốn tự vệ.

Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã thầm cười khổ, khả năng tự vệ không lớn. Trong nháy mắt, đột nhiên nàng hiểu tại sao trong tiểu thuyết võ hiệp thường ra hiện một câu nói như vậy —— giết một người đủ vốn, giết hai kiếm lời.

Lúc này nàng chỉ ôm tâm trạng như vậy.

Nàng nhìn Dạ, cảm giác áy náy đánh úp tới trong lòng, nếu như không phải là mình muốn đi tìm muối, làm sao Dạ lại phải chạy đến nơi đây gặp phải bầy sói? Nếu như không có mình, gặp phải bầy sói, mặc dù Dạ không được toàn thân mà lui, có thể trốn xa thì vẫn không có vấn đề. Hôm nay mang theo chính mình là một gánh nặng. . . . . , tục ngữ thường nói “chịu ân một giọt nước, báo ân một dòng sông”, trong lúc vô tình mình trị thương cho Dạ, lại để cho hần dùng mệnh để báo đáp rồi. Xem ra là mình kiếm được lời, Lỗ Đạt Mã cười khổ.

Ngay tại thời điểm Lỗ Đạt Mã và Dạ chuẩn bị xong trận tử chiến đến cùng, lại có một tiếng sói tru vang lên. Bầy sói đang dần dần thu nhỏ “Vòng vây” lập tức dừng lại.

Không biết vì sao, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, sau khi Dạ nghe được tiếng tru kia trong nháy mắt lại có vẻ buồn lòng.

Một Cự Lang màu xám bạc, từ trong bầy sói bước ra ngoài. Rất rõ ràng, nó chính là địa vị lãnh đạo trong bầy sói đang bao vây ở đây. Nó đứng ở nơi đó hướng về phía Dạ nhẹ “Ồ” hai tiếng. Mà Dạ thể nhưng lại đứng dậy đi tới chỗ nó, trong cổ họng cũng phát ra tiếng “Ồ ồ” giống như vậy với nó.

Chuyện này. . . . . Đây là tình huống gì?

Khi Lỗ Đạt Mã thấy Dạ và con Cự Lang màu xám bạc cọ xát cổ với nhau thì hoàn toàn tròn tròn mắt. Cảnh tượng trước mắt ở trong đầu của nàng lục lại vẫn không thấy bất kỳ giải thích bình thường hợp lý nào.

Sau khi Dạ và sói cọ xát nhau mấy cái, lại nhẹ kêu “Ồ ồ” hai tiếng, rồi trở lại bên người Lỗ Đạt Mã.

Hắn dùng đầu cứng cứng cánh tay Lỗ Đạt Mã, tiếp theo khẽ cắn vạt áo của nàng, ý bảo nàng đi qua cùng với mình.

Lấy biểu hiện của Dạ mà nói, mặc dù Lỗ Đạt Mã không biết hắn và con Cự Lang này có quan hệ như thế nào, nhưng nhất định là quen biết, còn có thể là rất quen biết, nếu không sẽ không thân mật như thế. Mà loại thân mật từ trước đến giờ Dạ chỉ thể hiện ra với mình, hôm nay hắn cũng ra vẻ thân mật như vậy đối với một con sói, trong lòng Lỗ Đạt Mã không hiểu sao lại có cảm giác có chút lên men (ghen tị).

Nếu như xem nhẹ cảm giác này, ngược lại ở trong lòng của Lỗ Đạt Mã sẽ dễ dàng hơn, đã tránh được số mạng bị xoi tái, thật tốt.

Lỗ Đạt Mã ngoan ngoãn đi theo hắn đi tới trước mặt con cự lang màu xám bạc.

Cự Lang dò mũi ngửi tay Lỗ Đạt Mã một cái, sau đó liền há miệng ra, đưa ra đầu lưỡi màu hồng.

Răng nanh bén nhọn như chủy thủ lóe sáng xuất hiện ở trước mắt Lỗ Đạt Mã. Nàng khẽ run rẩy, bản năng đưa rút tay về sau.

Hình như Cự Lang không ngờ nàng sẽ có động tác như thế, cũng bị giật mình, từ trong cổ họng phát ra tiếng “Ưm ỉm ỉm” liên tiếp, tỏ vẻ tức giận của mình. Lỗ Đạt Mã bị dọa đến khẽ run rẩy lần nữa, hô hấp càng thêm dồn dập.

Dạ tức thời đưa đầu ra cọ xát Cự Lang, cùng cánh tay Lỗ Đạt Mã lần nữa, đồng thời sử dụng cái đuôi thật dài quấn lên hông của nàng, làm như an ủi nàng chớ sợ.

Lỗ Đạt Mã lấy dũng khí, nâng cánh tay run rẩy lên, chờ đợi đầu lưỡi xù xì của Cự Lang liếm lên. Trong ấn tượng của nàng, con cầu sẽ liếm chủ nhân là vì ghi nhớ mùi của chủ nhân, như vậy sói cũng sẽ như vậy sao? Vào lúc đầu lưỡi to ẩm ướt của Cự Lang liếm lên tay của nàng, Lỗ Đạt Mã theo bản năng mà run run một chút, nhưng lần này nàng cố đè xuống kích động điên cuồng muốn rút tay lại.

Sau khi Cự Lang liếm qua tay của Lỗ Đạt Mã rồi, lại ngửa đầu phát ra một tiếng tru dài lần nữa, hình như là đang nói cho bầy sói, Lỗ Đạt Mã không phải kẻ địch của bọn nó.

Khi Lỗ Đạt Mã và Cự Lang xác lập quan hệ hữu nghị, Dạ lại cọ cọ cái đầu với Cự Lang, lại “Ưm ỉm ỉm” trong chốc lát, liền hóa thành hình người, cõng Lỗ Đạt Mã lên, đi tiếp theo phía sau bầy sói.

Lỗ Đạt Mã có chút mơ hồ, đây là muốn làm cái gì? Đi theo bầy sói hả? Nàng nằm ở trên lưng Dạ hỏi: “Dạ? Chúng ta muốn đi đâu? Bọn họ. . . . .”

“Người nhà! Về nhà!”

Dạ rất tự nhiên trả lời, Lỗ Đạt Mã không khó nghe ra sự nhẹ nhàng trong giọng nói của hắn.

Ặc. . . . . Đây là tình huống thế nào?

Chẳng lẽ Dạ được sói nuôi lớn?

Trước kia vẫn có nghe nói qua, “con của sói” gì đó, nếu như nói Dạ được sói nuôi lớn cũng không phải là chuyện không thể nào.

Sói cái có tình thương của mẹ rộng rãi. Sau khi bọn nó bị mất đi đứa con, rất có thể sẽ chọn nuôi dưỡng những “đứa con nhỏ” khác. Không phải ở La Mã có một truyền thuyết rất rung động lòng người sao? Một con sói cái dùng sữa nuôi hai đứa trẻ bị vứt bỏ, sau đó hai đứa bé lớn lên, xây lên một tòa thành ở bên bờ sông sói cái đã nuôi bọn họ, lấy tên của người anh đặt là “La Mã”, cũng điều khắc hình tượng sói cái làm huy hiệu ở thành La Mã.

Rất nhanh, Lỗ Đạt Mã liền nghiệm chứng ý nghĩ này của nàng.

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 56: Dưỡng mẫu, dưỡng phụ (cha mẹ nuôi).

Editor: ChieuNinh

Sự thật xác thực như Lỗ Đạt Mã nghĩ. Con Cự Lang màu xám bạc là dưỡng mẫu của Dạ. Về phần tại sao một con sói sẽ thu dưỡng một con báo? Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, thời điểm đó Rhona nhất định vừa mới trải qua con đau xót mất con, lại gặp được Dạ còn nhỏ không chỗ nương tựa, thuận tiện làm con của mình nuôi.

“Rhona” là tên Lỗ Đạt Mã đặt cho dưỡng mẫu của Dạ, đặt tên cho Cự Lang màu xám bạc này. Có chút đồng âm với La Mã, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nó và sói cái trong truyền thuyết thành La Mã cũng vĩ đại như nhau.

Nhưng, lúc ấy tại sao Dạ còn nhỏ lại phải chỉ có một thân một mình? Thất lạc với mẹ của hấn? Cũng hoặc là, mẹ của hấn gặp nạn mà chết?

Lỗ Đạt Mã không có nghi ngờ tới ba của Dạ ở đâu.

Bởi vì, chỉ nàng hiểu biết ở trong tập tính của con báo, quần chủng bầy đàn của bọn nó có chút tương tự với tộc rắn ven hồ Lô Cô, giống như tằm hôn ché. Bình thường cuộc sống con báo giống đực và giống cái tách ra sống riêng, đều không liên quan đến nhau. Đến kỳ sinh sôi nảy nở mới sẽ đi tìm bầu bạn nhìn thuận mắt, rồi sau đó liền lại tự sinh hoạt riêng mình, con báo con ra đời thì lớn lên theo ở bên cạnh con báo giống cái.

Cho nên Lỗ Đạt Mã lại rất tự nhiên đem tập tính này dùng vào trong chủng tộc của Dạ, thì đều là con báo chứ sao.

Về phần Dạ là từ đâu tới, tại sao lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua một nhân thú giống như hấn? Lỗ Đạt Mã vẫn chưa có tìm được giải thích hợp lý.

Mới đầu nàng cho là bầy sói Rhona là chủng tộc có thể biến thành hình người, sau lại hiểu được, bọn họ là một đám Cự Lang thuần túy, không có huyết thống “thần rừng” như Dạ.

Lại có một chút Lỗ Đạt Mã không nghĩ ra là, nếu như là Dạ lớn lên ở trong bầy sói, như vậy tại sao trong bọn sói này chỉ có Rhona có thể nhận ra hấn, mà hấn giống như cũng chỉ nhận ra Rhona. Nếu không cũng sẽ không xuất hiện một màn kích thích khấn trương lúc ban đầu gặp nhau.

Những chuyện nghĩ không ra này, tiểu cô cô (em gái của cha) là học giả động vật nhất định càng có hứng thú nghiên cứu.

Tiểu cô cô của Lỗ Đạt Mã là một người tính tình cổ quái, hơn bốn mươi tuổi vẫn không có kết hôn, hàng năm có hơn phân nửa thời gian là làm bạn cùng động vật ở dã ngoại. Khi còn bé vào ngày nghỉ nếu như cha mẹ không đáng tin không rảnh mang nàng theo, có lúc thì nàng sẽ đi cùng tiểu cô cô ở lại tại dã ngoại một ít thời gian, mà tiểu cô cô cũng sẽ không ngừng phổ cập kiến thức của động vật hoang dã đối với nàng. Có nhiều lúc Lỗ Đạt Mã nghĩ, thật ra thì có người thân hình dạng tính khí quái dị này cũng rất tốt, ít nhất cuộc sống tuổi thơ của nàng có muôn màu muôn vẻ.

Lỗ Đạt Mã cũng sẽ không làm khó mình.

Bây giờ suy nghĩ của nàng rất rõ ràng: ở trong hoàn cảnh dã ngoại này, bối cảnh kiến thức cường đại cũng không chống được thú tính tự nhiên, mọi việc chỉ cần ý lại vào Dạ là tốt rồi.

Dạ công Lỗ Đạt Mã đi cùng bầy sói trở lại nơi ở của bọn nó. Đây là một bầy sói không lớn, chỉ có mười mấy con sói, nhà của bọn nó ở trong huyết động của một ngọn đồi nhỏ. Ánh sáng trong hang động cũng không quá tốt, đợi có thể nhìn rõ mọi vật thì Lỗ Đạt Mã phát hiện, cái động này cùng với son động của nàng và Dạ sống thì không khác nhiều lắm. Son động của bọn họ chỉ có hai người nàng và Dạ ở, cái huyết động trước mắt này lại có ở mười mấy con sói, dĩ nhiên là có vẻ hết sức chật chội.

Từ lúc vào động, hình như Dạ vẫn luôn tìm kiếm gì đó. Hấn nhìn một vòng khắp mọi nơi, để Lỗ Đạt Mã xuống dưới đất, hóa thành Tiểu Báo nức nở nghẹn ngào trao đổi với Rhona ở bên cạnh.

Lỗ Đạt Mã ngoan ngoãn đợi ở bên cạnh Dạ không dám tùy tiện di chuyển. Tuy biết có Dạ ở đây, bọn sói này sẽ không dễ dàng thương tổn tới mình, nhưng mà, ở trong một mảnh ánh mắt xanh biếc chung quanh, ở tận sâu trong nội tâm nàng mơ hồ vẫn lộ ra e ngại.

Hấn là Dạ cảm thấy Lỗ Đạt Mã sợ, hấn dùng cái đuôi thật dài nhẹ nhàng vòng quanh hông của nàng, làm như đang trấn an. Hấn và Rhona trao đổi một lát, chỉ thấy Rhona đứng dậy đi tới phía ngoài động, mà Dạ vác Lỗ Đạt Mã ở trên lưng, cũng chạy ra ngoài theo Rhona.

Lỗ Đạt Mã không biết là muốn đi đâu, nàng níu chặt da lông trên cổ Dạ, cái gì cũng không nói.

Không biết đi bao lâu rồi thì Rhona ngừng lại, lúc này tòi đã gần như tối đen. rong mơ hồ, Lỗ Đạt Mã nhìn thấy cách đó không xa, hai quả cầu lông đen xám xen nhau đang lăn lộn chơi đùa giữa lá cỏ, đó là hai con sói con. Bọn nó cảm nhận được hơi thở của Rhona, vừa kéo chân lẫn nhau, vừa lao đảo nghiêng ngã chạy tới bên này.

Rhona cúi đầu, liếm liếm hai gia hỏa kia, trong cổ họng phát ra tiếng ngâm nhẹ nhàng. Sói con lông vo tròn cũng thân thiết đáp lại y hệt, tiếng kêu nhỏ vụn.

Cái này nhất định là con của Rhona. Mặc dù sói là động vật ở chung, nhưng mà mỗi khi sói cái có thai muốn sinh sản thì lúc ấy tách khỏi bầy sói, không để cho sói đực nhìn thấy, sau khi sinh sản xong do sói đực gánh vác trách nhiệm đi săn mồi nuôi nấng. Lỗ Đạt Mã nhìn hai con sói con trước mắt, bọn nó khoảng chừng hai ba tháng tuổi, lớn chút nữa là có thể đi theo cha mẹ cùng nhau đi săn. Tại sao Rhona không mang bọn nó về bầy sói mà muốn một

mình đơn độc nuôi dưỡng đây?

Theo Lỗ Đạt Mã biết trong bầy sói có lúc sói cái sẽ thiết lập một vườn trẻ tương tự xã hội nhân loại, tập trung sói con trong tộc quần ở cùng nhau, do sói cái thay phiên dưỡng dục. Cho nên, Lỗ Đạt Mã có chút không rõ ràng, tại sao Rhona muốn tự mình gánh vác, không tốn sức sao?

Lỗ Đạt Mã là một người yêu thích lông mềm mại, không biết vì sao nàng giống như bị quỷ thần xui khiến đưa tay ra, muốn vuốt ve chúng. Đối với mùi xa lạ và người xa lạ, hai con sói con theo bản năng xù lông lên, môi trên lật lên. Khi Lỗ Đạt Mã thấy sói con lộ ra hai hàng răng nhọn đầy đặc thì đột nhiên phát giác mình vượt qua, nhanh chóng thu hồi lông tay của mình, có chút xấu hổ nhìn Dạ một cái.

Ngược lại Rhona, thế nhưng nó lại gần rất dịu dàng lè lưỡi liếm liếm tay Lỗ Đạt Mã. Lỗ Đạt Mã biết lần này khác với lần đầu tiên nó liếm tay của mình. Khi đó là vì ghi nhớ mùi vị, hơn nữa xác nhận không phải là kẻ địch, mà hành động lần này rõ ràng là đang nói cho bọn sói nhỏ, Lỗ Đạt Mã là người nhà hoặc là bằng hữu.

Đối với Rhona có thể tiếp nhận mình nhanh như vậy, Lỗ Đạt Mã có chút không thể tin được.

Sau hành động lần này của Rhona, sói con cũng không còn mâu thuẫn và phòng bị đối với Lỗ Đạt Mã nữa.

Dạ thật giống như không thích đối với mấy gia hỏa nhỏ này, vội vàng đi tới huyết động cách đó không xa. Lỗ Đạt Mã và Rhona theo sát phía sau, hai con sói con cũng vui vẻ đi theo phía sau.

Cái động này thật sự là quá nhỏ, Lỗ Đạt Mã chỉ có thể khom lưng đi ở bên trong.

Khoảng không gian bên trong động đen kịt, chỉ có thể mượn ánh trăng yếu ớt xuyên thấu vào cửa động mới thấy dáng vẻ bên trong.

Sau khi Rhona đi vào liền đi tới vách động bên trái, Dạ cũng vội vàng đi theo. Ánh mắt Lỗ Đạt Mã nhìn lại theo bóng dáng Dạ.

Trong bóng tối mờ, một bóng dáng màu đen xám khổng lồ nằm ở nơi đó. Con mắt màu xanh lục lóe ra ánh lạnh, Lỗ Đạt Mã nhìn thấy thì trong lòng toát ra khí lạnh. Đó là một Cự Lang.

Rhona cực kỳ thân mật cọ xát lên cổ Cự Lang này, cũng nhẹ giọng ai oán mấy câu với nó. Mà Dạ lại đột nhiên phát ra một tiếng gào thét. Rồi sau đó, hần cúi đầu đến gần Cự Lang, Cự Lang đáp lại bằng hần là nức nở nghẹn ngào đứt đoạn. Lấy vị trí của Lỗ Đạt Mã có thể thấy Dạ đang nhẹ nhàng liếm chân của Cự Lang.

Đây là tình huống gì?

Lỗ Đạt Mã có chút hồ đồ, cảnh tượng trước mắt giống như là nhi tử rời nhà đã lâu nay trở về đang bày tỏ nhớ nhung đối với người nhà, chẳng lẽ con Cự Lang này là đường phụ của hần?

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 57: Dạ luống cuống.

Editor: ChieuNinh

Nếu như nói, Cự Lang màu đen xám này và Rhona là bạn lữ mà nói, vậy tại sao Cự Lang sẽ mang theo đứa bé sinh hoạt ở chỗ này, mà không trở về bầy sói?

Lỗ Đạt Mã vút ra sau ót vấn đề giải thích không thông, nơi này cũng không phải thế giới cũ của nàng, rất nhiều vấn đề cũng không thể sử dụng kiến thức nắm giữ trước kia mà tới phân tích. Giống như, nếu như căn cứ theo thế giới cũ của mình mà nói, hằng năm vừa tới tháng hai là mùa giao phối của sói, kỳ mang thai khoảng chừng hai tháng, lấy cái thời gian này mà tính ra, ở nơi đây vào mùa này, thì lúc này phải không nên thấy sói con lớn như vậy.

Đang lúc Lỗ Đạt Mã không cách nào làm rõ suy nghĩ của mình thì Dạ đi về phía nàng. Hần khẽ cắn chặt vạt áo của Lỗ Đạt Mã, kéo nàng tới vị trí của con Cự Lang kia.

Lỗ Đạt Mã ngoan ngoãn theo hần đi qua, cách rất gần, nàng mới nhìn rõ, con Cự Lang này bị thương, không ngờ là vết thương còn rất nặng. Mặc dù trong động là một mảnh tối đen, nương vào ánh sáng nhạt của trời sao xuyên thấu vào từ cửa động, Lỗ Đạt Mã vẫn có thể thấy chân sau của Cự Lang máu thịt mơ hồ.

Khi đôi mắt màu xanh biếc của Cự Lang đen xám nhìn Lỗ Đạt Mã thì từ bên trong đó rõ ràng lộ ra vẻ phòng bị.

Lỗ Đạt Mã liếc nhìn Cự Lang, liền giương mắt nhìn sang Dạ. Nàng hiểu, Dạ muốn mình trị liệu cho nó.

Chỉ là, trời tối đen kịt, ngay cả tình huống miệng vết thương té nào nàng cũng không nhìn rõ, làm sao mà chữa trị chứ.

“Đạt Mã! Thương!”

Dạ thấy Lỗ Đạt Mã nửa ngồi ở đó không nhúc nhích, hóa về hình người, vỗ nhẹ lên bả vai của nàng.

“Dạ, quá tối, ta nhìn không rõ ràng lắm, ngày mai được không?”

Lỗ Đạt Mã cau mày, trả lời. Làm một sinh viên viện y học, dĩ nhiên Lỗ Đạt Mã biết rõ mấu chốt khi cứu trị kịp thời hay là một ca giải phẫu thành công, bỏ lỡ cơ hội cứu trị tốt nhất, cho dù là Thần Tiên cũng vô lực lật chuyển tình huống. Nhưng mà, để cho nàng ở dưới tình huống thối thui của nơi này, trị còn không bằng không trị.

Dạ có chút không rõ, làm sao sẽ không thấy rõ?

Hắn không biết là, Lỗ Đạt Mã là loài người, tế bào thị lực ánh mắt không giống với hắn, ở trong bóng tối thì không cách nào thấy rõ sự vật.

Nhìn Lỗ Đạt Mã lắc đầu, Dạ tin tưởng nàng sẽ không lừa gạt mình. Nhưng mà, trước kia buổi tối, tại sao Lỗ Đạt Mã có thể làm rất nhiều công việc mà không có nói là nhìn không thấy đây?

“Lừa!”

Dạ nhớ tới, thời điểm có lừa, Lỗ Đạt Mã không bị trời tối ảnh hưởng, hắn tự tay đi sờ mặt dây chuyền thủy tinh trên cổ của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã hiểu ý tứ của Dạ, nhưng mà, nàng phải giải thích thế nào với Dạ đây, không có ánh mặt trời thì mặt dây chuyền thủy tinh chỉ thuần túy là một vật phẩm trang sức thôi.

Thấy Lỗ Đạt Mã còn cau mày lắc đầu, Dạ duỗi cánh tay dài một cái, còng Lỗ Đạt Mã ở trên lưng, khom lưng nửa bò đi ra ngoài động, liền bắt đầu nhỏ từng vốc cỏ, lại chất đống lên.

Về mặt của Dạ rõ ràng rất nóng nẩy, có thể thấy được con Cự Lang này đối với hắn mà nói là một tồn tại quan trọng.

Dạ dùng để nhóm lửa gần như đều là cỏ non xanh tươi, cũng phải thôi, đây là mùa xuân, thời tiết cho vạn vật hồi phục, thật đúng là không có chỗ nào để tìm được cỏ khô lá vàng gì đó. Lại nói, nàng cũng chưa từng có nói với Dạ, nhóm lửa phải dùng cỏ khô.

Dạ để Lỗ Đạt Mã từ trên lưng xuống, một đôi con người màu tím sẫm tha thiết mong đợi nhìn nàng.

“Dạ, buổi tối không có ánh mặt trời, mặt thủy tinh không thể đốt đống lửa lên được.”

Lỗ Đạt Mã vừa nói xong, nhưng vẫn lấy mặt dây chuyền xuống giao vào trong tay Dạ.

Dạ cẩn thận cầm trong tay, mân mê ở bên cạnh đống rơm hồi lâu, cũng không có tìm được điểm sáng lúc hắn nhóm lửa đã từng nhìn thấy. Dạ nhìn mặt dây chuyền thủy tinh trong tay một chút, lại nhìn sang Lỗ Đạt Mã, đó là ánh mắt cầu xin giúp đỡ.

Lỗ Đạt Mã bắt đắc dĩ mà lắc đầu: “Không có ánh mặt trời, ta cũng không được!”

Nghe xong, trong mắt của Dạ lộ ra vẻ mặt khó mà tin được, ở trong lòng của hắn Lỗ Đạt Mã có bản lĩnh thần kỳ như vậy, tại sao ở buổi tối thì không thấy lửa chứ.

Dạ quán lên, giam giữ Lỗ Đạt Mã ở trước ngực, cọ cọ.

“Đạt Mã, lửa!”

Lỗ Đạt Mã vỗ nhẹ lưng hắn, cầm lấy mặt dây chuyền, lôi kéo hắn cùng đứng ở đống rơm bên, dùng hành động để bày tỏ, nàng thật sự chịu bó tay.

Dạ thấy nàng gặp phải tình huống giống như mình mới vừa rồi, không có điểm sáng có thể nhóm lửa, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d đột nhiên hóa thân thành hắc báo, ngẩng đầu cao lên, phát ra một tiếng tru thật dài, đỉnh tai nhúc nhích.

Lỗ Đạt Mã bị tiếng tru bất thình lình mà sợ hết hồn, đợi tinh thần bình tĩnh lại mà nghe được đau thương nhàn nhạt và tuyệt vọng từ trong tiếng tru. Sau khi thét dài xong, Dạ cực kỳ điên cuồng mà đá tung đống cỏ bay tán ra chung quanh.

Thế giới động vật rất tàn khốc. Con Cự Lang này bị thương rất nặng, nếu như chân của nó vì vậy mà tàn phế, giống như bị tuyên phán tử hình. Không chạy nhanh thì có ý nghĩa là không cách nào bắt được con mồi, như vậy thì sẽ bị đuổi ra khỏi bầy sói. Quy tắc sinh tồn của bầy sói chính là như vậy, bọn chúng có thể rất tỉ mỉ chu đáo yêu thích đối với sói con, nhưng cũng không thương hại đồng loại già yếu tàn tật, bọn chúng sẽ đuổi những con sói già, bệnh yếu, tàn tật ra khỏi bầy sói.

Thật ra thì Lỗ Đạt Mã có thể lý giải, ở dưới tình huống thức ăn khan hiếm, phải bảo đảm mạng sống cho sói trưởng niên và sói con phải, mới có thể làm

cho chúng tộc của chúng nó không ngừng sinh sôi sinh tồn, đây chính là cái gọi là bản năng sinh tồn mà thôi.

Nhìn qua Dạ điên cuồng gào thét ở trước mặt, dùng sức xé nát cỏ dại ở bên cạnh, một sự chua xót đau lòng nói không nên lời xông lên trong đầu của Lỗ Đạt Mã. Nàng nhào qua, không để ý có thể bị Dạ ngộ thương hay không, ôm chặt lấy đầu của hắn.

“Dạ, chúng ta nghĩ biện pháp, ta tới nghĩ biện pháp, Dạ, sẽ có biện pháp, tin tưởng ta. . . . .”

Ngay khi Dạ dần dần bình tĩnh lại, trong động phía sau bọn họ truyền ra âm thanh đánh nhau.

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 58: Đánh lửa.

Editor: ChieuNinh

Nghe được tiếng đánh nhau, Dạ vốn đang núp ở trong ngực Lỗ Đạt Mã, đột nhiên giật ra, chạy như điên vào trong động.

Bởi vì Dạ rời đi, Lỗ Đạt Mã nhất thời mất trọng tâm mà ngã lên mặt đất. Khi nàng đuổi theo chạy vào trong động, liền thấy được Dạ đang đặt Cự Lang ở phía dưới người. Mà Rhona thì ở một bên nhỏ giọng dứt quãng nước nờ nghẹn ngào, Lỗ Đạt Mã nghe giống như đang khóc. Hai con sói con vẫn như cũ không biết tư vị buồn đau đang đùa giỡn, lẫn lộn với nhau.

Lại có chuyện gì xảy ra nữa đây?

Lấy biểu hiện của sói con mà nhìn, mới vừa rồi bên trong động cũng không có bị dã thú xâm phạm, như vậy thì là giữa Rhona và Cự Lang xuất hiện mâu thuẫn? Hai vợ chồng đánh nhau sao?

Thời gian dài sinh hoạt cùng với Dạ, Lỗ Đạt Mã theo thói quen coi Rhona bọn họ là “Người”.

Dạ thấy Lỗ Đạt Mã tiến vào, “Ừm ỉm ỉm” rồi buông Cự Lang bị hấn đè ra, đi về phía Lỗ Đạt Mã đồng thời còn quay đầu nhìn Cự Lang một cái.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy trong âm thanh “Ừm ỉm ỉm” của Dạ mang theo chút ý vị cảnh cáo, rồi lại không hẳn vậy, như cái gì đây? Trách cứ?

Bởi vì hình thái Tiểu Báo không cách nào câu thông cùng với Lỗ Đạt Mã như bình thường, Dạ rất tự nhiên hóa thành hình người, đứng ở trước người của nàng, môi mỏng chỉ phun ra một chữ “lửa”!

Lỗ Đạt Mã đưa tay vuốt vuốt râu ria của Dạ, hết sức hiểu rõ đối với cổ chấp của hắn, phàm là chuyện gì đã nhận định đúng, thì nhất định phải làm.

Mà bây giờ, biện pháp duy nhất nàng có thể nghĩ tới chính là đánh lửa rồi. Về phần “gỗ” từ đâu mà đến, Lỗ Đạt Mã lấy túi da thú đeo trên lưng xuống, tìm kiếm ở bên trong.

Nàng lấy ra cái ly Dạ uống nước, đây là trước khi ra cửa hắn yêu cầu nhất định phải mang theo. Giờ đây Lỗ Đạt Mã cũng có thể chống mông lên nằm ở bờ sông uống nước, không xoi mói nữa, mà Dạ thì ngược lại bắt đầu để ý mấy chuyện vụn vặt này. Thấy vậy có lúc Lỗ Đạt Mã cũng không nhịn được nhìn trời, đây rốt cuộc là người nào mới thật sự là người nguyên thủy Man Hoang hả!

Lỗ Đạt Mã giờ cái ly gỗ ở quơ quơ ở trước mắt Dạ.

“Dạ, muốn lấy lửa phải dùng cái ly của người rồi!”

Mặt Dạ tràn đầy nghi ngờ, không hiểu lúc nào thì cái ly uống nước của mình có thể dùng để nhóm lửa lên? Chi là, hắn vẫn không chút do dự gật đầu.

Lỗ Đạt Mã lấy ra một cái trứng dầu con rùa từ trong túi đeo lưng, đây là mùa đông xài chưa hết còn dư lại, chi là đã biến thành trứng rùa thối rồi, nhưng cũng không ảnh hưởng tới hiệu quả chất dẫn cháy. Nàng lôi kéo Dạ ra ngoài động chuẩn bị đánh lửa, nàng không biết Rhona và Cự Lang có thấy qua lửa hay không, không yên tâm sẽ dẫn ra sợ hãi và lo lắng của bọn nó.

Cố gắng nhớ lại trên quyển sách nào đó của cha có viết làm thế nào lấy lửa ấy nhỉ?

Lỗ Đạt Mã kêu Dạ cắt cái ly gỗ từ trên xuống dưới thành hai nửa, một nửa chẻ phần dưới thành que gỗ có chút nhọn, một nửa đặt trên mặt đất, dùng để làm đáy. Nàng lại đi lục tìm một ít lá cỏ lúc này sói con chơi đùa ép gãy, thả vào trên gỗ, những lá cỏ này đã trở nên khô héo. Sau đó lại để cho Dạ nhanh chóng dúi vào ma sát, mình thì quỳ rạp trên mặt đất, nhìn về phía cọc gỗ quan sát biến hóa.

Mặc dù cả đầu Dạ đầy máu chấm hỏi, lại vô cùng phối hợp, Lỗ Đạt Mã kêu làm cái gì thì hấn liền làm cái đó. Hấn que gỗ dùi thật nhanh, không biết đã trải qua bao lâu, Lỗ Đạt Mã ngửi thấy mùi vị khóí, khứu giác của Dạ nhạy cảm dĩ nhiên cũng ngửi thấy, hấn nghi ngờ hỏi: “Đạt Mã?”

Lỗ Đạt Mã nói với hấn: “Đừng có ngừng, tiếp tục.”

Trong chốc lát liền có tia lửa xuất hiện. Lỗ Đạt Mã nhẹ nhàng thổi về phía cổ khô rồi bù, đợi đến khi nhìn được có ngọn lửa nhỏ thì nhanh chóng cầm trứng đầu con rùa, nhỏ hai giọt dịch trứng vào, lửa được đốt lên.

Lúc này Dạ đã không có hứng thú nhen mồi lửa lên hay không nữa, hấn ngây ngốc nhìn chăm chăm tay mình, trong con ngươi màu tím sẫm đều là không thể tin nổi. Hấn. . . . . Hấn. . . . ., lửa này là dùng đôi tay này của hấn đốt lên, cái này quá. . . . .

“Dạ!”

Dùng đầu con rùa làm đèn dầu xong Lỗ Đạt Mã cắt đứt Dạ đang ngăn người, cái ngọn đèn dầu này phải do Dạ cầm đi vào. Dù sao quan hệ của mình và Rhona còn có Cự Lang còn xa lạ, nếu như nàng cầm đi vào, không tránh được sẽ khiến cho bọn nó nóng nảy và lo lắng. Mà rất dễ nhận thấy là Dạ được bọn nó tin tưởng, theo lời Dạ nói là “Người thân”.

Đúng như Lỗ Đạt Mã đoán, ngay khi Dạ giơ ngọn đèn dầu đi vào, bất luận sói bụi hay là sói con, trong mắt cũng toát ra vẻ kiên đề, hơn nữa sói con còn phát ra tiếng cảnh cáo “Úm! ủa nhĩ”.

Nhìn dáng vẻ bốn con sói này, ở trong lòng Lỗ Đạt Mã âm thầm khen bản thân có dự kiến trước, ngọn lửa nho nhỏ này cũng có thể để cho bọn nó kiêng kỵ như vậy. Nếu như nàng cầm đi vào, đừng nói sói con, cả Cự Lang bị thương cũng có thể nhào lên.

Không biết Dạ “Ồ oa” nói cái gì, trấn an “một nhà bốn người” đang nóng nảy.

Đợi chúng nó an tĩnh lại, Lỗ Đạt Mã khom lưng đi tới trước người Cự Lang.

Mượn ngọn đèn dầu, nàng nhìn thấy trên khoe môi của Cự Lang nhếch lên có máu và mấy dùm lông hồng. Lỗ Đạt Mã nhìn lướt qua Dạ và Rhona, không có vết thương rõ ràng. Vậy những thứ máu và lông này đều là của bản thân Cự Lang?

Hết chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 59: Trị thương, gừng có độc?

Editor: ChieuNinh

Dạ không biết Lỗ Đạt Mã đang suy nghĩ gì mà vẫn không có động tác, hấn khề chạm vào nàng.

Lỗ Đạt Mã phục hồi tinh thần lại, không suy nghĩ thêm nữa, cúi đầu nhìn chân của Cự Lang.

Không nhìn thì không sao vừa nhìn thì Lỗ Đạt Mã không nhận được mà hít vào một hơi.

Đùi Cự Lang bị thương đã có xương trắng lộ ra ngoài, thật sự là quá nghiêm trọng, chẳng những nghiêm trọng, ngay thời tiết vừa ẩm lên vẫn còn lạnh lẽo này, miệng vết thương có bộ phận đã xuất hiện dấu hiệu thối rữa.

Lỗ Đạt Mã không nhận được, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp ngắm nhìn Cự Lang, nó chịu đựng đau đớn như vậy đã bao lâu rồi hả? Lâu đến mức đã chết lặng, không chút phản ứng nào rồi sao?

Chạm vào ánh mắt màu xanh biếc lạnh lẽo của Cự Lang, Lỗ Đạt Mã lại vội vàng cúi đầu, nghiêm túc nghiên cứu trị liệu như thế nào.

Bây giờ nàng muốn đánh giá miệng vết thương lớn bao nhiêu, có bị gãy xương hay không, còn nữa, có dị vật nào ở trong vết thương hay không. Nhưng, chỉ dựa vào một ngọn đèn dầu nhỏ, nàng thật sự không cách nào thấy rõ. Suy nghĩ một chút, nàng lấy ba cái trứng rùa cuối cùng trong túi da thú đeo lưng ra, kêu Dạ đốt lên, đặt đến bên cạnh Cự Lang. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Những thứ này vốn là nàng giữ lại chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, hôm nay cứu sói quan trọng hơn, cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy nữa.

Sáng sủa hơn nhiều, rõ cuộc Lỗ Đạt Mã thấy rõ ràng, miệng vết thương trên đùi Cự Lang bị cắt cao thấp không đều, đây rõ ràng là cần xé tạo thành vết thương.

Nhớ tới đánh nhau trước đó ở trong động, cùng với lông và vết máu trên miệng Cự Lang, Lỗ Đạt Mã cau mày, vết thương này là Cự Lang tự cắn mình?

Nàng đã từng thấy qua sói tự tổn mình hại mình, đó là lúc cùng quan sát gấu trúc với tiểu cô cô ở khu bảo tồn tự nhiên bên sông Bạch Thủy Lũng Nam Cam Túc, thấy qua một con sói đập trứng cạm bẫy của người săn trộm. Con sói này vì không muốn làm tù binh, đành cắn đứt chân sau của mình. Sau đó được tiểu cô cô cứu nó, và đưa nó đến bên trong địa phương bảo vệ động vật hoang dã.

Lúc ấy, cảm giác của Lỗ Đạt Mã là rung động, nàng nghe nói qua sói hung tàn, lại không ngờ, nó cũng có thể tàn nhẫn đối với chính mình như thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, đầu óc Lỗ Đạt Mã hoảng hốt một hồi, con Cự Lang này cũng từng cố gắng cắn đứt chân sau của mình sao? Nếu đúng là như vậy, đã có thể giải thích thông suốt tình huống mới vừa rồi lúc mình vào động chứng kiến rồi. Trong động truyền ra tiếng đọ sức, Rhona nức nở nghẹn ngào, Dạ thì đè ở trên người Cự Lang, cũng là vì ngăn cản hành động nó tự tàn phá bản thân.

Lỗ Đạt Mã cảm giác mình nghĩ có chút hơi nhiều, nàng tập trung tinh thần, chuyên tâm ở trên vết thương.

Bề mặt vết thương không chỉnh tề, may lại là cả một vấn đề. Còn nữa, thịt thối nhất định phải cạo sạch sẽ, bằng không thì sẽ bị nhiễm trùng máu thì coi như xong, hoàn toàn không cứu được.

Lỗ Đạt Mã muốn kiểm tra trong vết thương có dị vật hay không, nàng giương mắt nhìn Cự Lang một chút, do dự không dám xuống tay, cái này sẽ phải bị đau, có thể khiến nó nóng nảy, nhào lên cắn cho một phát, vậy thì cũng không cần sợ sẽ bị bệnh chó dại hay không, trực tiếp chết thẳng cẳng.

Cuối cùng Lỗ Đạt Mã vẫn quyết định nhờ Dạ giúp đỡ.

“Dạ. . . . ., ta muốn kiểm tra vết thương, sẽ làm đau nó, có vấn đề gì không?”

Lỗ Đạt Mã nói uyển chuyển, thật ra thì nàng càng muốn nói là: “Người trông chừng một chút, có làm đau nó, cũng đừng để nó cắn ta”.

Dạ gật đầu một cái, “Ừm lái nhai” cùng với Rhona và Cự Lang, ở trong mắt Lỗ Đạt Mã, hẳn là hẳn đang làm trao đổi với bọn họ.

Lỗ Đạt Mã ngẩng đầu nhìn về phía Cự Lang cũng ra hiệu một cái, mình trị thương cho nó, không có địch ý.

Cự Lang không có lên tiếng, chỉ nhắm đôi mắt xanh biếc lại, nằm trên đất, chân sau bị thương để lại cho Lỗ Đạt Mã, ý kia rất có cảm giác “Người cứ tự nhiên”.

Lỗ Đạt Mã mím mím môi, lấy dao phẫu thuật mới của nàng ——móng vuốt của gấu răng kiếm đặt ở trên lửa hơi nóng để trừ độc. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Móng vuốt này ban đầu nàng nhìn thấy nó sắc bén, làm dao gọt trái cây gì đó nhất định sử dụng tốt hơn cốt đao, nên giữ lại để cắt da thú, cắt miếng thịt, hôm nay ngược lại thành dao giải phẫu rồi.

Hít sâu một hơi, Lỗ Đạt Mã bắt đầu động thủ.

Nàng thận trọng từng đao từng đao cắt lấy thịt thối, mỗi một đao cắt xuống cũng sẽ ngẩng đầu nhìn ngó Cự Lang. Thấy nó vẫn bất động như cái chuông như cũ, giống như không phải là nó bị cắt thịt, nhưng thân thể bởi vì đau đớn mà nảy sinh hơi chút run rẩy đã bán đứng nó.

Lỗ Đạt Mã tận lực tăng nhanh tốc độ trong tay, đồng thời lại cẩn thận tránh đi mạch máu chủ yếu và tĩnh mạch của nó. Con Cự Lang này rất may mắn, vết thương tuy nặng, nhưng không thương tổn tới động mạch chủ, nếu không đã sớm bởi vì mất máu mà chết rồi.

Bỏ thịt thối đi, thì phải rửa sạch vết thương, dung dịch ô-xy già gì đó thì không cần nghĩ, ngay cả nước cất và nước muối loãng cũng không có. Đừng nói những thứ này, ngay cả nước đun sôi để nguội cũng không có.

Lỗ Đạt Mã kêu Dạ cầm túi nước, nhỏ từng giọt từng giọt ở trên vết thương Cự Lang, mà chính nàng thì cẩn thận rửa sạch. Đợi vết thương được rửa sạch sẽ, có máu đỏ tươi chảy ra thì Lỗ Đạt Mã thở dài một cái, nàng cảm thấy chính mình là một sinh viên gà mờ của viện y học hôm nay thành “đại phu Mông Cổ”, bác sỹ thú y chân đất rồi.

Chỉ là tình huống cũng không cho phép nàng lùi bước, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, nơi này chỉ có nàng có chút kiến thức chuyên nghiệp.

Rửa sạch hết vết thương, Lỗ Đạt Mã kiểm tra lại lần nữa, xem một chút thịt thối cùng với dị vật có được làm sạch hết rồi hay không. Xác nhận xong, liền lôi kéo Dạ ra khỏi động, lục tìm lá cỏ cây tương đối khô ráo làm than tro, cầm vào động đắp lên vết thương giúp Cự Lang.

Lại nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào dồn dập của Rhona.

Lỗ Đạt Mã quay đầu chỉ thấy một con sói con nằm trên mặt đất, không ngừng co quắp, cho đến khi an tĩnh lại không nhúc nhích nữa, toàn bộ quá trình chỉ tốn chừng mười giây. Mà trong miệng sói con đang ngậm lấy “Gừng” từ trong túi đeo lưng của nàng rơi ra ngoài, tình huống thế nào không cần nói cũng biết.

Cái này giống như gừng có rễ cây màu đỏ là có độc?

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 60: Hun khói.

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã nhìn sói con nằm dưới đất, quýnh quýnh bò hai bước tiến lên muốn kiểm tra, lại bị một tiếng sủa thê lương của Rhona ngăn cản.

Rhona canh giữ ở bên cạnh sói con, không để cho nàng tới gần. Không riêng không để cho nàng tới gần, ngay cả Dạ muốn tiến lên cũng bị nó đuổi đi. Nó nửa bò xồm ở đó bên cạnh con sói nhỏ, vừa liếm lông của nó, vừa phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào đau thương. Mà một con sói con khác thì lại cho rằng huynh đệ của mình đang lười biếng, nó cắn lỗ tai sói con dùng sức muốn kéo nó dậy.

Cự Lang thì bình tĩnh nhìn, trong mắt không có sóng, giống như đó không phải là con của nó.

Lòng của Lỗ Đạt Mã đang cuồng loạn, không phải là bởi vì khản trương, mà là ảo não, cảm giác mình đã làm sai chuyện. Nếu như nàng không có mang củ “gừng độc” này đến, nếu như nàng có thể cắt kỹ củ “gừng độc” này, như vậy tất cả cũng sẽ không xảy ra.

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn chằm chằm vào con sói con, không biết là bởi vì ánh đèn đèn đưa, hay là nàng quá kỳ vọng sói con không có việc gì, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng nhìn thấy cái bụng của sói con khê phập phồng, vẫn còn đang hô hấp.

Sói con có thể còn cứu được hay không?

“Dạ? Ta muốn nhìn một chút, ta muốn cứu nó!”

Loại thời điểm này nàng theo bản năng cầu trợ ở Dạ. Mà Dạ cũng quả thật không làm cho nàng thất vọng, hẩn hóa thân thành hắc báo, lẩn người đứng ngả Rhona. Nhưng cũng chọc giận Cự Lang bị thương, nó điên cuồng hét lên một tiếng, cũng kéo cái chân bị thương nhào tới Dạ, sau đó ba bóng dáng rời thành một nù.

Lỗ Đạt Mã nhìn hỗn loạn tung bùng trước mắt mà hồi hận. Nàng lo lắng Dạ sẽ bị thương, nàng không cách nào xác định con sói có thể đối đãi cực kỳ tàn nhẫn với mình có thể thật sự tổn thương Dạ hay không, mặc dù Dạ là nuôi con bọn nó.

Đúng lúc này, con sói con ăn “gừng độc” thê nhưng bò dậy giống như kỳ tích, nó lắc lư người giống như không có sao cả, lại đánh thành một đoàn với một con sói con khác.

Ặc. . . . . Đây là tình huống gì?

Lỗ Đạt Mã có chút tròn tròn mắt. Bơm đầy máu sống lại tại chỗ là cái gì, dùng ở chỗ này quá không đáng tin.

Vấn đề xuất hiện ở trên người của “gừng độc”, nàng gần như có thể xác định, củ “gừng độc” kia bị oan uổng rồi.

Nàng rất muốn đi nghiên cứu củ “gừng” này một chút, nhưng tình huống bây giờ, nàng còn có công việc “khuyên can” phải hoàn thành.

Nhưng mà, dùng phương pháp gì khiến chúng nó không đánh nhau nữa đây? Nàng cũng không có dũng khí tiến lên kéo ba gia hỏa gần hai thước ra.

Ặc. . . . . Khó!

Lỗ Đạt Mã nhấn châu xoay động, nảy ra ý hay. (nhấn châu xoay động: tròn mắt xoay tròn)

Cầm một ngọn đèn dầu, Lỗ Đạt Mã chạy thật nhanh ra ngoài động, bằng tốc độ nhanh nhất nhổ một đồng cỏ ở bên trái cửa động, dùng ngọn đèn dầu (con rùa) đốt lên.

Bởi vì dùng nhóm lửa cũng không phải là cỏ khô, hiệu quả khói dày đặc so với Lỗ Đạt Mã dự tính còn nhiều hơn, mình cũng bị nghẹn khói đến nước mắt chảy ròng. Nàng cởi áo khoác da thú xuống, dùng sức quạt gió xua khói dày đặc vào bên trong động.

Rất nhanh thì kế hoạch của Lỗ Đạt Mã có hiệu quả.

Đầu tiên là Rhona ngậm một con sói nhỏ xông ra từ trong động, theo sát phía sau chính là Cự Lang màu đen xám khập khểnh, tương tự nó cũng ngậm một con sói nhỏ.

Sau đó. . . . .

Không có sau đó, Dạ chưa hề đi ra.

Nhưng từ trong động truyền ra tiếng Dạ gọi âm ỉ: “Đạt Mã! Đạt Mã!”

Lỗ Đạt Mã nghe tiếng kêu gào, đột nhiên trong lòng tràn đầy vị chua xót.

Nhanh chóng gạt bỏ đồng rơm bốc khói, khom lưng vào động. Lỗ Đạt Mã đi vào chỉ hô một tiếng: “Dạ!” Liền bắt đầu ho mạnh liệt, trong động tràn đầy khói đặc, nồng cực kỳ.

Động vốn cũng không lớn, Dạ tìm theo âm thanh lập tức liền vác Lỗ Đạt Mã lên bả vai ra chạy ra khỏi động. Sau đó không đợi Lỗ Đạt Mã nói chuyện, liền nhẹ nhàng để nàng trên mặt đất, xoay tới xoay lui nàng như tượng gỗ tra xét trước sau. Lỗ Đạt Mã gãy giữa không được, chỉ đành phải xoay tới xoay lui quẹo trái quẹo phải theo hần.

“Dạ! Ta không sao, ta thật sự không có việc gì, đó là khói, chỉ có chút đó, không có lửa!”

Chỉ là, giống như Dạ không hề nghe thấy, đợi đến khi kiểm tra xong, xác định Lỗ Đạt Mã không có một chút thương tổn nào, mới dừng loay hoay lại. Lại một tay kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng thật chặt, chặt đến nỗi Lỗ Đạt Mã cảm thấy xương sườn của mình cũng sắp bị ghim gãy rồi.

“Dạ! Tất thở, mau buông tay, ta muốn tất thở! Xương muốn gãy!”

Lỗ Đạt Mã mất sức mới nâng được tay lên bị hần khóa ở bên người, bấm sau lưng của hần. Thằng nhãi này có phải không biết mình có bao nhiêu khí lực hay không hả, thật sự bị siết quá chặt rồi, nàng muốn vỡ hần cũng tổn sức.

Chỉ là, bấm hần cũng giống như gãi ngứa cho hần, cái người này không có chút phản ứng đau nào, ngược lại đòi lấy một câu của hần: “Đạt Mã, không ngoan!”

Ặc. . . . . Ta cũng sắp bị người ghim chết rồi, bấm người một cái thì sao, còn không ngoan, Lỗ Đạt Mã muốn cào tường.

Mà câu kế tiếp của hần làm Lỗ Đạt Mã tỉnh ngộ.

“Không rời đi!”

Nghe ba chữ này Lỗ Đạt Mã cũng sờ, bây giờ Dạ còn chưa thể dùng Hán ngữ hoàn chỉnh biểu đạt ý tứ của mình, nhưng mà Lỗ Đạt Mã có thể hiểu.

Không rời đi!

Không được cách ta quá xa, đừng để cho ta không tìm được người!

Đôi mắt Lỗ Đạt Mã lập tức đỏ lên. Nàng tự hỏi, ở trong tai nạn thành linh xảy ra, có ai không nghĩ tới phải chạy trốn bảo vệ tánh mạng?

Bản thân nàng biết khói này là giả, nhưng Dạ cũng không biết, hần không có theo bản năng dã thú của mình mà chạy đi, mà là ở lại bên trong tim mình. . .

Tên nam nhân ngốc này luôn có thể chạm được địa phương mềm mại nhất trong lòng nàng.

Lỗ Đạt Mã ôm chặt eo Dạ, cọ nước mắt tràn ra đến trước ngực của hần, sau đó cất giọng ồm ồm nói: “Dạ! Đứa ngốc! Không phải người biết rõ ta không ở trong đó sao? Người nhìn không thấy còn người không được sao?”

Không sai, quan tâm sẽ bị loạn, Dạ cũng bỏ quên tất cả bản năng cảm nhận dã thú của mình.

Cảm thấy ngực thấm ướt, Dạ buông ra hai cánh tay siết chặt Lỗ Đạt Mã như gọng kim ra, nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dính bụi đất bị nước mắt quét qua để lại vết tích như con đường mờ, một giọt nước mắt trong suốt còn treo ở trên lông mi thật dài y hệt như bướm cánh của nàng.

“Đạt Mã không sợ! Có Dạ!”

Hần cho là Lỗ Đạt Mã bị dọa sợ.

Dứt lời, lè lưỡi, cuốn lấy giọt nước mắt. Sau đó dọc theo nước mắt một đường đi xuống phía dưới, cho đến khóe môi.

Hết chương 60.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cường hôn cũng nên bị cản

Xúc cảm ám áp làm Lỗ Đạt Mã theo bản năng mà run lên, hơi nghiêng đầu né đi ngược lại lại đưa môi hồng đến dưới lưỡi của Dạ, còn đang muốn tránh ra nhanh thì đã không kịp.

Ngay một thoáng lưỡi của Dạ đặt lên môi nàng, toàn thân Lỗ Đạt Mã cứng lại, cả người căng thẳng, cái này có tính là hôn hay không?

Đồng thời, Dạ cũng chấn động toàn thân, cảm giác ám áp mềm mại này để cho hắn quyến luyến, mà đầu lưỡi đụng chạm làm cho hắn cảm thấy không đủ, tuân theo bản năng, bàn tay to của hắn giữ đầu của Lỗ Đạt Mã, lấy môi che môi.....

“Ừm.....”

Cánh môi truyền tới cảm giác đau làm Lỗ Đạt Mã hồi hồn.

Người này lại có thể cắn nàng.

Dùng sức đẩy Dạ vẫn còn rất tập trung tinh thần ra, Lỗ Đạt Mã giờ tay lên sờ sờ môi dưới, “Hít.....” đau! Bị cắn rách rồi. Cái này gọi là gì? Nụ hôn đầu bị một con hắc báo đoạt mất, hơn nữa còn bị cắn một cái, thế nhưng mà nàng không cảm thấy tức giận, trong lòng giống như còn có chút cảm giác lên men.

Lỗ Đạt Mã khẽ vuốt ve môi của mình, thì ra là xem tiểu thuyết gì đó, nam chủ cường hôn nữ chủ bị cắn là nói thế này sao? Bị mèo cắn! Lúc này nàng thật sự là bị mèo cắn, còn là một con mèo bụi! Con mèo bụi biết biến thành người! Nhưng mà, nàng mới là người bị cường hôn có được hay không?

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Lỗ Đạt Mã lại nhấc mũi chân lên, kéo đầu của Dạ, theo chính xác mà nói thì hung hăng cắn cho một cái lên môi mỏng của hắn.

Sau đó, nhìn “kiệt tác” của mình mà thoả mãn gật gật đầu.

Ừ, thế này mới đúng nè, cường hôn cũng nên bị cắn, Lỗ Đạt Mã vui vẻ.

Dạ ngây ngốc hồi tưởng lại dư vị cảm giác làm tim hắn đập rộn lên, không có so đo bị đẩy ra, cũng không so đo bị cắn, hắn vui vẻ cúi đầu, rất có ý tứ muốn tiếp tục với Lỗ Đạt Mã. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Loại cảm giác đó nói như thế nào đây, là lạ, quá làm cho hắn lưu luyến.

Lỗ Đạt Mã chợt cảm thấy cả đầu đầy vạch đen, con đại súc mèo này! Nàng đưa tay đẩy cái đầu của Dạ thăm dò tới.....

Bên cạnh, sói con đã khôi phục bình thường đang đùa giỡn lăn lộn, đụng vào trên đùi của nàng, làm Lỗ Đạt Mã nhớ tới, nàng còn có một chuyện phải làm.

“Dạ! Đừng nháo, để cho ta kiểm tra một chút!”

Mới vừa rồi một mình Dạ đấu với hai con sói, không biết có bị thương tổn hay không?

Dạ nghe lời dừng lại, để cho Lỗ Đạt Mã xoay tới xoay lui, vòng tới vòng lui. Sau khi kiểm tra một hồi, Lỗ Đạt Mã yên lòng, xem ra Rhona và Cự Lang vẫn xem Dạ là người thân, cũng không có hung ác hạ miệng làm hắn bị thương.

Nàng lại đi kiểm tra vết thương của Cự Lang, bởi vì thối rửa và vết rách nghiêm trọng, khi Lỗ Đạt Mã xử lý vết thương cũng không có giúp nó may lại, không phải là không muốn, mà căn bản là không có phương pháp khâu lại, thiếu một khối da lớn. Chỉ có thể cầu nguyện con Cự Lang này rất cường tráng, có thể chống cự được vi khuẩn lây nhiễm, hơn nữa có năng lực khép lại giống y hệt như Dạ.

Kiểm tra qua cho Cự Lang, không có gì đáng ngại, Lỗ Đạt Mã lại đi đến bên cạnh hai con sói con, một tiểu tử trong hai con chơi đùa phát hiện Lỗ Đạt Mã đến gần, liền dừng lại lẳng lặng nhìn nàng.

Lỗ Đạt Mã xác định một chút, nàng nhớ con sói con ăn “gừng độc”, màu sắc lông trên người giống với Rhona hơn, nhiều lông màu xám bạc. Lỗ Đạt Mã ngẩng đầu nhìn Rhona trước mắt một cái, không biết nó đối với việc mình ôm sói con sẽ có ý kiến gì hay không. Dù sao bảo hộ con nhỏ là thiên tính của từng mẫu thân trong tự nhiên rộng lớn, nàng không muốn đưa tới phiền toái không cần thiết.

Lúc này Rhona và Cự Lang cùng nả nằm ở một bên với nhau, cũng không có ý tứ định vào trong động, xem ra là khói dày đặc mới vừa rồi đã hù dọa bọn họ. Rhona cũng không có chú ý tới động tác của Lỗ Đạt Mã, nó đang liếm chung quanh vết thương của Cự Lang từng chút một, thật giống như làm như vậy có thể giảm bớt đau đớn.

Lỗ Đạt Mã biết cảm giác của động vật đều rất bén nhạy, lúc này Rhona không có nhìn nàng nhưng cũng không bày tỏ nó không có lưu ý đến con của mình. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Cái này rất giống lúc còn nhỏ, mẹ nàng là người nghiên cứu điên cuồng, trong tay không biết cầm cái dụng cụ gì đó chuyên tâm làm nghiên cứu, lại cũng phân tâm ra ngoài như vậy, lưu ý xem nàng có múa dao múa côn, làm động tác nguy hiểm gì hay không.

Lúc này Rhona cũng nhất định lưu tâm chú ý tới sói con, chẳng qua là cảm thấy Lỗ Đạt Mã sẽ không làm thương tổn bọn nó, nên không có phản ứng gì thôi.

Lỗ Đạt Mã dùng lá cỏ bện thành con châu chấu, vươn tay đưa tới trước mắt của hai con sói con, lắc lư qua lại. Sói con vốn đang nghiêng đầu an tĩnh quan sát Lỗ Đạt Mã, bởi vì thiên tính của hải tử, vốn có một chút phòng bị dần dần bị tâm tính ham chơi thay thế, trong chớp lát liền nhào tới trong tầm

tay của Lỗ Đạt Mã, đưa móng vuốt ra gầy gầy châu chấu cò.

Lỗ Đạt Mã thử thăm dò đưa ra một cái tay tới vuốt ve, hai con sói con cũng không làm ra phản kháng hoặc tránh né gì. Lỗ Đạt Mã biết, đây là bọn nó đã tiếp nhận mình, liền gần thêm một bước thử thăm dò dùng hai ngón tay nhẹ giơ lên hai cái móng trước của sói con, bọn nó cũng không có sủa lên... hay không vui gì đó. Lỗ Đạt Mã liếc mắt nhìn Rhona không tỏ vẻ gì, lấy can đảm ôm lấy sói con, đặt ở trên đầu gối của mình.

Tất cả như thường, xem ra sói lớn sói nhỏ cũng vui vẻ tiếp nhận nàng.

Lỗ Đạt Mã đặt tên cho con sói con có màu xám bạc nhiều hơn là “Tiểu Ngân”, con sói con có màu ngăm đen gọi là “Tiểu Mặc”. Mà ba ba của bọn nó, là Cự Lang bị thương gọi là “Nhẫn”. Bị thương nặng như vậy, cần phải có bao nhiêu sự nhẫn nại kiên cường, bao nhiêu kiên nhẫn mới có thể chống cự được, Lỗ Đạt Mã rất là bội phục, cho nên đặt tên “Nhẫn” cho nó.

Lỗ Đạt Mã ôm Tiểu Ngân, xem mắt một chút, ngó ngó đầu lưỡi, nghe nhịp tim một chút, sờ sờ nhiệt độ nữa, tất cả đều bình thường. Như vậy, ăn củ “gừng” kia vào có thể khiến cho người ta bị choáng ngất ngủ? Lỗ Đạt Mã có kết luận to gan, liền muốn tự mình thử một lần.

Nàng quay trở về trong động đi tìm củ “gừng” kia, mà Dạ thì cũng đi theo một tấc không rời.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thử gừng

Editor: ChieuNinh

Trong động mùi khói xem như đã tan hết.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy mọi người cần phải vào ở trong động thì khá hơn chút, ban đêm đầu mùa xuân vẫn đủ lạnh, hơn nữa Nhẫn còn bị thương. Máu chốt nhất là, nàng sợ lạnh!

“Dạ, không có khói, kêu Rhona bọn họ trở lại chứ?”

Dạ làm như trầm tư một chút, sau đó hít hà khắp mọi nơi, giống như là đang xác nhận có nguy hiểm hay không, sau đó nói một câu về phía Lỗ Đạt Mã: “Ngoan!”

Lỗ Đạt Mã gật đầu một cái, nàng biết ý của Dạ là yêu cầu nàng ở trong động phải thành thật hơn, đừng có chạy lung tung, trong lòng nàng âm thầm liếc mắt. Trong cái động bé tí này, nàng có thể chạy đi đâu. Chỉ là, biết Dạ lo lắng, vẫn cứ khéo léo đáp lại.

Dạ xoay người đi ra ngoài.

Trong động ba chiếc ngọn đèn dầu nhỏ cũng đều lóe sáng, ba người bọn họ đánh nhau cũng không có đụng độ.

Khi Lỗ Đạt Mã tìm được củ “gừng” cũng nhặt lên thì Dạ đã thuyết phục Rhona và Nhẫn, mang theo Tiểu Ngân và Tiểu Mặc đi vào.

Nhẫn chỉ nhìn Lỗ Đạt Mã một cái liền đi lại vị trí cũ của nó nằm xuống nhắm hai mắt lại, nó cần nghỉ ngơi.

Rhona thì cũng nằm xuống ở bên cạnh Nhẫn, nó khép hờ con mắt, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ chú ý Tiểu Ngân và Tiểu Mặc một cái.

Lỗ Đạt Mã cười, đây chính là mẫu thân, quan tâm với đứa bé ngay cả ngủ cũng phải để lại tâm trí.

Lỗ Đạt Mã ngồi xuống dựa vào Dạ ở phía bên phải động, mà hai con sói con lại chạy đến bên chân của nàng cắn vạt áo của nàng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Lỗ Đạt Mã đưa tay vuốt ve cái đầu lông nhung của hai con sói con, cười nói: “Không chơi nữa, mệt rồi, buồn ngủ!”

Bất đắc dĩ hai con sói con nghe không hiểu, vẫn còn cắn vạt áo của nàng, muốn dất nàng ra ngoài.

Ấc..... Chuyện gì xảy ra?

Không muốn để cho nàng đợi ở trong động, đây là muốn đuổi nàng đi ra ngoài sao?

Lỗ Đạt Mã không hiểu gương mặt nhìn Dạ.

Dạ nhú nhú mày, chỉ nói một chữ: “Cò!”

Lỗ Đạt Mã hiểu, sói con còn muốn châu chấu bằng cò. Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Dạ đi theo phía sau nàng, thật sự có thể nói là nhấm nháp theo đuôi. Bện hai con châu chấu cò, trở lại trong động ném cho hai con sói con, Lỗ Đạt Mã liền đi tìm túi nước, giầy vò một đêm, một giọt nước còn chưa có uống qua đó.

Cầm lên túi nước mới nhớ tới, mới vừa rồi rửa sạch vết thương cho Nhẫn, cũng đã dùng hết nước.

Nàng nhìn về phía Dạ lắc lư túi nước, nháy mắt mấy cái: “Ta khát!”

Dạ nhận lấy túi nước cũng quơ quơ, sau đó đứng dậy muốn đi ra ngoài, lại chợt nhớ ra cái gì đó, quay đầu nói với Lỗ Đạt Mã: “Ngoan!”

Giọng nói nghiêm túc, một từ hiển thị rõ cung chịu như vậy mà từ trong miệng hắn nói ra ngoài giống như là giáo dục đứa bé.

Lỗ Đạt Mã buồn bực, từ lúc lượng tử ngữ Hán ngữ Dạ nắm giữ tăng lên, và lại sau khi xác định hiểu rõ, thì càng ngày càng không đáng yêu rồi, giọng điệu nói chuyện ra vẻ người lớn, giống như ông cụ non. Oán hận thì oán hận, nàng vẫn khéo léo gặt đầu một cái.

Dạ đi lấy nước.

Lỗ Đạt Mã vốn định đi theo hắn đi, nhưng mà lại nghĩ, hắn đi rồi, vừa lúc mình nghiên cứu “gừng” một chút. Có hắn ở đây thì quả quyết không thể nào để cho mình “thí nghiệm thuốc” rồi. Nhưng mà, không thí nghiệm thuốc thì làm sao biết công hiệu chứ.

Lỗ Đạt Mã lấy củ “gừng” ra, bẻ xuống một phần nhỏ phía trên, bóp ra một chút nước, lè lưỡi liếm một chút. Trừ có chút đắng, có chút chua sót như quả mơ, cũng không có mùi đặc biệt gì. Nhưng mà rất nhanh Lỗ Đạt Mã liền cảm thấy đầu lưỡi của mình bắt đầu tê dại, mất đi tri giác, dùng ngón tay càu đầu lưỡi một cái, vẫn không có cảm giác đau.

Đây là thuốc tê?

Lỗ Đạt Mã chớp chớp ánh mắt, mang theo chút hưng phấn.

Có thuốc tê thì có ý nghĩa về sau Dạ bị thương có thể giảm bớt khổ sở một chút.

Không biết bôi lên trên vết thương sẽ như thế nào, Lỗ Đạt Mã lại lấy một chút nước vẽ bừa lên môi dưới bị Dạ cắn phải.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Có cảm giác bị bông nhàn nhạt, nhưng rất nhanh thì đã mất đi tri giác, Lỗ Đạt Mã cảm thấy môi dưới của mình biến mất không thấy, nước miếng giống như chảy ra ngoài không có nghe lời.

Coi nhẹ sự không thích hợp của đôi môi, Lỗ Đạt Mã lấy một miếng “gừng” nhỏ ném vào trong miệng nhai mấy cái rồi nuốt nhanh xuống. Trong chốc lát nàng lại cảm thấy tứ chi có chút ê ẩm tê dại, co rút, rồi sau đó trước mắt liền tối sầm. Ý thức sau cùng của Lỗ Đạt Mã thầm nghĩ, được hiệu của vật này thật mạnh, tốc độ tê dại thần kinh thực rõ ràng, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Mở mắt ra lần nữa, Lỗ Đạt Mã liền nhìn thấy Dạ canh giữ ở bên cạnh mình, trong con ngươi màu tím sẫm tất cả đều là vẻ lo lắng. Mà Rhona cũng đứng ở bên cạnh mình.

Lỗ Đạt Mã chợt dạ cười cười: “Buồn ngủ quá! Ta ngủ bao lâu?”

Dạ không trả lời nàng, chỉ cau mày.

“Lấy nước trở về chưa? Ta cũng bị khát đến hôn mê……” Thấy Dạ không lên tiếng, Lỗ Đạt Mã nói tiếp.

Dạ không biết cầm lên một thứ gì đó giơ lên trước mắt Lỗ Đạt Mã, nói: “Đạt Mã không ngoan!” Trong con ngươi màu tím sẫm mang theo chút trách cứ.

À…… Khi Lỗ Đạt Mã thấy rõ thứ Dạ cầm là củ “gừng”, nàng có loại cảm giác khóc không ra nước mắt rồi, cái tên Dạ này càng ngày càng không dễ lừa nữa nha!

“Ha ha!”

Xem ra là Dạ đã biết nàng làm cái gì. Lỗ Đạt Mã không biết giải thích như thế nào, không thể làm gì khác hơn là cười ngây ngô.

“Không ngoan!”

Dạ lập lại một lần nữa, rồi đưa cái túi đựng nước cho nàng, liền quay lưng đi.

Dạ tức giận.

Lỗ Đạt Mã gãi gãi đầu, phải dụ dỗ tên này, còn nhất định phải dụ dỗ cho được, không thể để cách đêm, nếu để cho hắn tích lũy tức giận cả đêm, cả ngày mai hắn cũng sẽ không cho mình sắc mặt hòa nhã. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nói thật, khi Dạ đen mặt, tức giận thì lạnh lùng lại lệ khí mười phần, cái này còn tốt hơn so với mấy điều hòa không khí vào mùa hè, giống như máy nén khí lạnh lẽo.

Thật ra thì cho dù là Dạ tức giận, tức giận lớn hơn nữa cũng sẽ không tổn thương Lỗ Đạt Mã, chỉ với một điểm này, nàng cũng không sợ, nhưng nàng không chịu nổi người này không để ý tới nàng. Cảm giác kia giống như người thân cận nhất đột nhiên biến thành người xa lạ, Lỗ Đạt Mã không có thói

quen. Nàng thích Dạ lúc nào cũng giờ trò vô lại dính ngáy ở bên cạnh mình.

“Dạ! Ngươi đừng không để ý tới ta, ta chỉ nghĩ ném thử một chút vật này là mùi vị gì, tại sao Tiểu Ngân ăn vào sẽ ngủ đó!”

Chuyển tới trước mặt Dạ, Lỗ Đạt Mã giải thích.

Dạ giương mắt ngó ngó nàng, lắc đầu một cái, lần nữa lại nhìn sang một bên khác, không nhìn nàng.

“Dạ, ngươi có biết không, ta phát hiện đây chính là đồ tốt, là ‘thuốc tê’ ngươi biết không? Về sau bị thương khâu vết thương khoét thịt gì đó thoa cái này cũng không có cảm giác bị đau á.....”

Ngay tại lúc Lỗ Đạt Mã vây quanh đi lòng vòng không ngừng dụ dỗ Dạ, một tiếng tru kéo dài truyền đến.

Hết chương 62.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Dạ có chút giảo hoạt

Editor: ChieuNinh

“Ngao..... Ngao..... Ngao.....”

Tiếng kêu gào này giống như tiếng kèn chiến đấu.

Lỗ Đạt Mã xác định, đây cũng là tiếng kêu gào của sói, màn đêm buông xuống, đến thời gian bọn nó đi săn mồi.

Rhona đứng lên, nó cọ cọ đầu của Nhẫn, lại liếm liếm hai con sói con, giống như là đang cáo biệt, sau đó liền xoay người đi tới cửa động.

Lấy phản ứng của Rhona, Lỗ Đạt Mã phán định, đây là bầy sói Rhona thuộc về phát ra kêu gọi. Như vậy vị trí hiện tại của bọn họ đang ở thật ra thì vẫn là lãnh địa bầy sói này.

Nếu như vậy, thì đến cùng Nhẫn có phải là một thành viên của bầy sói này hay không?

Nếu như không phải, lấy thiên tính của sói mà nói, sẽ không cho phép sói không phải thuộc về bầy đàn xâm nhập, cho nên Rhona không thể nào đưa nó cùng với sói con trốn ở chỗ này.

Nếu như đúng (là thành viên), như vậy tại sao nó không mang theo đứa bé cùng nhau trở lại bầy sói?

Đúng rồi, nó bị trọng thương, là bị đuổi, như vậy thì có thể giải thích được rõ ràng. Nhưng mà, sói bị đuổi đi cũng sẽ bị đuổi ra lãnh địa nhỉ?

Lỗ Đạt Mã nghĩ không thông rồi, không hiểu ra sao. Xem ra là sau khi xuyên không không có máy vi tính, không có Internet, không có TV, mình quá nhàm chán, càng ngày càng thích suy nghĩ lung tung.

Nhìn thấy Rhona đi, Dạ cũng đứng dậy hóa thành hắc báo theo sát ở phía sau của nó đi ra ngoài. Trước khi đi vẫn không quên quay đầu lại trừng Lỗ Đạt Mã một cái, ý kia cực kỳ rõ ràng: ngươi ngoan ngoãn cho ta!

Lỗ Đạt Mã nhìn về phía hắc mím môi “Hắc hắc” cười một tiếng.

Sau khi Dạ và Rhona đi rồi, Lỗ Đạt Mã uống chút nước. Lúc này hai con sói con đã tiến vào trạng thái nửa buồn ngủ, nhưng vẫn không muốn ngủ, vừa đùa giỡn vừa ngủ gà ngủ gật. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Cuối cùng thực sự không chịu nổi nữa, cũng ngủ ngay tại chỗ. Cái bộ dáng này của chúng nó làm Lỗ Đạt Mã vui vẻ hổng rồi.

Nhìn trộm Nhẫn một chút, nó nhắm hai mắt đang chợp mắt ngủ.

Lỗ Đạt Mã thử tiếp cận tới gần phía trước, nàng có chút lo lắng, muốn nhìn một chút nó có phát sốt hay không, vết thương như thế nào, nhưng ánh mắt lạnh lẽo giống như dao găm của Nhẫn, đều khiến cho sau gáy Lỗ Đạt Mã phát ra khí lạnh.

Chỉ là chút khí lạnh này vẫn bù không được tính tình gà mẹ trời sanh của Lỗ Đạt Mã.

Nàng hắng giọng một cái, đưa tới chú ý của Nhẫn.

Nhấn nghe được âm thanh thì liếc nâng một cái.

“Cái đó..... Nhấn..... Ta muốn xem vết thương giúp người một chút.....”

Nhìn con người màu xanh lam của Nhấn, Lỗ Đạt Mã nuốt nước miếng một cái, sau đó chỉ chỉ vết thương ở chân của nó.

Cũng không biết Nhấn có hiểu hay không, hai mắt nhắm lại, lắc đầu một cái, không có sau đó.

Thiên tính gà mẹ của Lỗ Đạt Mã định nghĩa là Nhấn đã đồng ý.

Nàng đi tới nhanh như mèo, khi nàng tay đụng phải chân bị thương của Nhấn thì Nhấn chỉ nhẹ nhàng quết cái đuôi hai cái. Trong lòng Lỗ Đạt Mã thật sự như đánh trống, đây là Nhấn thực sự đồng ý. *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d* Nàng thăm dò chút nhiệt độ của nó trước, có chút cao, chỉ là nên tính là bình thường, miệng vết thương có chút tí ti vết máu ngấm ra bên ngoài than tro.

Lỗ Đạt Mã thở dài, con Cự Lang này thật không có năng lực khép miệng vết thương cường đại như của Dạ. Vết thương muốn lành hẳn, phải có chút thời gian rồi, trong thời gian này còn phải cầu nguyện không có lây nhiễm gì....

Kiểm tra xong vết thương cho Nhấn, Lỗ Đạt Mã lại trở về vị trí của mình ngồi xuống, nửa dựa vào vách động. Trong động có bốn ngọn đèn dầu nhỏ nàng dập tắt ba cái, chỉ chừa một cái mờ nhạt ở trước mắt mình. Nhìn ngọn lửa nhấp nhô, mí mắt càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng nặng nề.....

Lỗ Đạt Mã là bị Dạ cùng tỉnh.

Nửa mở ánh mắt buồn ngủ mông lung liền thấy cái đầu lông mềm như nhung đen nhánh của Dạ ở gần ngay trước mắt, chớp mũi ẩm ướt cạ mặt của mình từng cái từng cái.

“Ừm.....” Lỗ Đạt Mã nâng hai tay lên mỗi tay nắm một cái lỗ tai tròn nho nhỏ mà ngát.

Dạ “Ừm ỉa nhĩ” hai tiếng, lỗ tai run lấy bầy, hóa thành hình người.

“Đạt Mã! Ăn cơm!”

Nương theo ngọn đèn dầu nhỏ mờ tối, Lỗ Đạt Mã thấy trong động có một con dê sừng hươu con bị cắn đứt cổ họng. Mà hai con sói con đã sớm tỉnh lại, bọn nó lấy răng nhỏ dùng sức lôi xé phần bụng mềm mại nhất của con mồi.

Hoàn toàn khác với công việc “Nấu nướng” bình thường của Dạ, trường hợp thuần chất dã tính cực kỳ máu tanh, Lỗ Đạt Mã né tránh tầm mắt không dám nhìn thẳng.

Dạ xách thịt một cái chân sau thả vào bên cạnh Lỗ Đạt Mã, rồi lại hóa hình thành hắc báo đi tới chỗ con mồi.

Rhona chưa trở về, Lỗ Đạt Mã nghĩ chắc nó nên trở lại trong bầy sói rồi.

Dạ và Nhấn cùng nhau cắn xé con mồi, thỉnh thoảng cũng chen lẫn đẩy hai con sói con qua một bên, hoàn toàn không có ý thức “yêu trẻ”. Hai tiểu tử bị chen lẫn đẩy qua một bên sẽ ngoan cường chen qua cắn xé, nuốt lần nữa.

Lỗ Đạt Mã biết, đây là bọn họ đang dạy cho sói con bản lĩnh sinh hoạt, muốn bọn nó học được cách tranh đoạt.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Cho dù ở cùng trong một bầy sói, mọi người cùng săn đuổi chung, cũng có thời điểm sói nhiều thịt ít, mùa thức ăn thiếu hụt, có thể ăn nhiều một miếng có lẽ sẽ được sống sót.

Nhìn sói con tốn sức ăn, Lỗ Đạt Mã có lòng muốn đi giúp bọn nó, nhưng nàng biết, nàng có thể giúp một lần, hai lần, lại không giúp được cả đời. Cái này rất giống động vật trong vườn thú, bị chăn nuôi đã lâu, dần thoái hóa mất đi dã tính, phóng sinh đến trong tự nhiên rộng lớn, cũng không cách nào sống sót nữa.

Lỗ Đạt Mã lại nhìn Dạ một chút, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ ăn uống nguyên thủy của Dạ, khi hắn còn ở trong bầy sói nhất định cũng là ăn như vậy, nhưng hắn lột da là học với ai đây?

Chẳng lẽ là thiên tính? Loài người cũng là không cần thầy dạy cũng biết lột da thì thịt ăn ngon hơn thịt có da.

“Ừm ục.....”

Cái bụng phát ra tiếng kêu kháng nghị, ăn “Chim cú” từ buổi trưa, cho tới bây giờ Lỗ Đạt Mã còn chưa ăn được chút gì. Nàng cầm túi nước lên, ngọn đèn dầu và khối thịt Dạ thả vào bên cạnh, dự định đi ra ngoài động nướng chín ăn.

Đi ngang qua bên cạnh Dạ, nàng mới phát hiện, gia hỏa Dạ này cũng là có chút giáo hoạt, thế nhưng hắn lại kéo ra một mảng lớn da lông của con mồi, chỉ ăn thịt bên trong. Lỗ Đạt Mã vui vẻ, người này vừa muốn làm tấm gương cho sói con, còn muốn ăn phải ngon miệng, lại còn bắt đầu trở tài khôn vặt.

Đốt đồng lửa lên, Lỗ Đạt Mã mới nhớ tới, nàng không nhìn thấy Rhona, chắc là đi về cùng bầy sói rồi!

Hết chương 63.

Chương 64: Sống chung với sói

Editor: ChieuNinh

Hành trình Lỗ Đạt Mã và Dạ đi tìm muối bị chậm lại.

Làm một thầy thuốc có y đức, Lỗ Đạt Mã cho rằng nàng cần phải xác định bệnh tình của “Bệnh nhân” ổn định rồi mới rời đi.

Mà hình như đã lâu Dạ chưa gặp lại Rhona rồi, cũng không có đề cập tới phải rời đi.

Bọn họ ở lại trong cái hang ổ nhỏ này.

Thời gian mỗi ngày Rhona ở chỗ này cũng không nhiều, Lỗ Đạt Mã nghĩ phần lớn thời gian nó phải ở chung một chỗ với bảy sói.

Đến mỗi lúc chạng vạng nó sẽ đến xem Nhẫn và đám sói con một chút.

Dạ trừ buổi chiều đầu tiên tuân thủ mà đi theo Rhona và bảy sói cùng nhau đi săn, thì đã khôi phục lại thói quen rạng sáng mỗi ngày một mình đi săn bắt, cũng mang con mồi về trong động. Có lúc còn có thể mang về một con vật không lớn còn sống, ném cho hai con sói con, để cho chúng nó luyện tập vồ mồi, hơn nữa biểu diễn phương pháp săn đuổi cho chúng nó xem. Rất nghiêm chỉnh ra dáng là huynh trưởng dạy bảo em trai, thái độ nghiêm túc không hấp tấp. Có lúc Lỗ Đạt Mã liền nghĩ, về sau Dạ nhất định là một người cha tốt, hẳn nhất định sẽ yêu cầu nhi tử của hắn cũng là thợ săn dũng mãnh như hắn.

Nguồn nước cách huyệt động bọn họ ở cũng không xa, Lỗ Đạt Mã đi tới rồi đi về ước chừng hơn nửa canh giờ là có thể được. Đó là một chỗ trũng vùng nước đọng không lớn, rõ ràng không phải nước ngầm, chính là nước tuyết hòa tan sau đó đọng lại ở trong chỗ trũng mà hình thành, đợi đến lúc trời nóng nực hơn có lẽ cũng sẽ bị bốc hơi mất.

Chỉ là chất nước rất tốt, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã biết tại sao người của thời cổ đại sẽ lấy tuyết mùa đông và sương buổi sáng tồn vào trong lọ, vùi sâu vào dưới gốc cây mai, để lại chờ năm sau pha trà uống rồi. Vì không có ô nhiễm đó, so với nước ở hiện đại uống nước suối còn tốt hơn, đây mới chân chính gọi là nước không nguồn nè.

Mỗi ngày Lỗ Đạt Mã đều muốn tới nơi này lấy nước, hai con sói con cũng chơi quen cùng với nàng sẽ vừa đánh vừa nhào đi theo. Trên đường trở về nếu là bắt được châu chấu, Lỗ Đạt Mã sẽ gấp dùng sợi dây da thú cột chúng lại chơi đùa với hai tiểu tử. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Chỉ là, châu chấu xui xẻo không bao lâu cũng sẽ bị hai con sói con không biết nặng nhẹ biến thành mấy khúc. Sau đó lại nắm giữ phương pháp, biết khống chế lực độ, một con châu chấu có thể chơi cùng chúng nó một ngày, dĩ nhiên, cuối cùng vẫn không trốn thoát số mạng bị ăn luôn.

Vết thương của Nhẫn hai ngày đầu còn có một chút hư thối nhẹ, rỉ ra chút nước vàng, Lỗ Đạt Mã lại giúp nó lấy thịt thôi một lần nữa. Dĩ nhiên, nàng dùng tới củ “gừng” có tác dụng tề đại thần kinh kia, Nhẫn cũng không có bị đau đớn như vậy nữa. Lỗ Đạt Mã đặt tên cho nó là “gừng gây tề”. Đến ngày thứ tư, miệng vết thương của Nhẫn đã có dấu hiệu khép lại. Có chuyển biến tốt hơn, điều này làm cho trong lòng Lỗ Đạt Mã nhẹ nhõm không ít.

Mấy ngày nay Nhẫn và mấy sói con rõ ràng mập lên rất nhiều, thời điểm vừa nhìn thấy bọn họ, Lỗ Đạt Mã cũng có thể sờ được xương sườn trên người sói con, Nhẫn cũng gây trơ xương. Còn hiện giờ mấy đứa nhóc gần giống trái cầu mập rồi, Nhẫn cũng hiện ra dáng vẻ cường tráng trước đây của nó. Đây đều là công lao của Dạ.

Đúng vậy, Rhona đi theo bảy sói đi săn, con mồi có thể mang về nhất định thật là ít ỏi, khả năng muốn để một nhà bốn người ăn no là không lớn, nhiều nhất chính là sẽ không bị đói chết.

Hôm nay có Dạ, một mình Dạ có thể vác về hai con dê sừng hươu, ăn xong còn có dư lại. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Lỗ Đạt Mã liền cắt miếng bọn chúng ra, dùng sợi dây bện từ rom cỏ bắt đầu xuyên thành chuỗi, treo lên hong khô ở trong động, giữ lại về sau cho “Một nhà bốn người” thời điểm đói bụng ăn.

Có thể là thường xuyên thấy lửa, bọn họ cũng không còn e ngại nữa, lúc Lỗ Đạt Mã nướng thịt thì sói con còn có thể vây quanh đồng lửa bỏ nhào lên mấy con thiêu thân bị ánh lửa hấp dẫn bay tới.

Chỉ là thịt nướng chín, Lỗ Đạt Mã cũng không có cho mấy sói con ăn miếng nào, dù là bọn nó dùng đôi mắt nhỏ khát vọng nhìn nàng gọi ư ừ. Lỗ Đạt Mã cũng dần lòng, làm như không nhìn thấy. Hết cách rồi, nàng không thể để cho bọn nó mất đi dã tính.

Những ngày ở bên ngoài, Lỗ Đạt Mã không có cách nào ghi chú lịch Vạn Hoang trên vách động để nàng nhớ rồi. Nàng liền học cổ nhân thắt nút dây để ghi chép ghi nhớ. Cầm một sợi dây da thú, mỗi một ngày trôi qua thì thắt một nút kết. Từ lúc gặp được Rhona, thời điểm khi nàng đánh tới cái kết thứ tám, vết thương của Nhẫn đã ra thịt non đỏ tươi, Dạ mang theo Lỗ Đạt Mã cáo biệt một nhà bốn người, tiếp tục cuộc hành trình đi tìm muối của bọn họ.

Hai con sói con, còn lưu luyến không rời đuổi theo hai người bọn họ rất xa, cho đến khi Dạ hóa thành hắc báo hùng hổ mới làm bọn nó chạy trở về. Lỗ Đạt Mã cảm thấy bọn họ đi ra đã rất lâu, vẫn còn có thể nghe được tiếng sói con hú không thôi.

Chỉ là trước khi đi, Dạ cũng không có mang theo nàng trở về nhìn bầy sói một chút, điều này làm cho Lỗ Đạt Mã rất kỳ quái. Tại sao Dạ thân cận đối với một nhà Rhona, còn đối với bầy sói thì vô cảm đây?

Cái vấn đề này, không lâu về sau rốt cuộc Lỗ Đạt Mã tìm được đáp án, còn có lý do tại sao Nhẫn và sói con lại tách ra ở riêng với bầy sói. Đợi đến khi chứng kiến một cuộc chiến tranh đoạt “Vương vị” máu tanh rồi, nàng đều hiểu tất cả những băn khoăn làm nàng không giải thích được này.

Hết chương 64.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tiếp tục lên đường

Editor: ChieuNinh

Bọn họ đi tiếp hai ngày ở trên mảnh thảo nguyên rộng lớn này. Dọc theo đường đi, phần lớn thời gian Lỗ Đạt Mã cũng nằm ở trên lưng của Dạ, để cho hắc công đi, dĩ nhiên, đây là bị cưỡng chế. Trong một ngày chỉ có một ít thời gian nàng có thể xuống dưới hoạt động, thoãn thoắt đi theo bên cạnh Dạ đi về phía trước.

Lỗ Đạt Mã cũng nghĩ không thông, đây là Dạ mắc phải bệnh gì, ghét bỏ nàng đi chậm chạp? Không giống lắm, hắc còn có thời gian để cho nàng ở trên thảm cỏ chơi đùa tìm kiếm gì đấy.

Nếu như nói lúc Lỗ Đạt Mã vừa mới xuyên tới đây, vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, có một ngày mình có thể dùng ánh mắt nghiên cứu, tò mò thậm chí là thương thức để nhìn một vùng thảo nguyên mênh mông này. Khi đó nàng chỉ lo lắng trở thành bữa ăn của một con cự thú đói bụng trong thế giới này, tùy thời có thể cắn nuốt chính mình.

Có lẽ, tâm tình quyết định tất cả. Cũng là Dạ cho nàng phản tâm tình này.

Dạ cũng Lỗ Đạt Mã dừng lại ở bên cạnh một ao nước.

Leo xuống từ trên lưng Dạ, Lỗ Đạt Mã đi tới mép nước, đổ đầy túi nước, đưa đến bên tay Dạ. Phải nói là Dạ thành thực có trách nhiệm đi nữa, cũng có lúc hắc giống như một đứa bé, không có việc gì thì bắt đầu kêu ngao, đùa bỡn giờ trò vô lại. Cũng ví dụ như một chuyện ăn cơm uống nước, dọn dẹp con mồi, thịt nướng gì đó, hắc tuyệt đối không để cho Lỗ Đạt Mã động thủ, là nam nhân tốt mười phần đủ mười, chịu mệt nhọc, tâm cam tình nguyện. Nhưng thịt nướng chín, thế nhưng hắc lại nhét thịt vào trong tay Lỗ Đạt Mã, sau đó dùng một đôi mắt màu tím sẫm ướt át nhìn Lỗ Đạt Mã, há miệng, chờ nàng lấy thịt xé thành mảnh nhỏ đút vào trong miệng của hắc. Uống nước cũng thế, muốn Lỗ Đạt Mã lấy nước đưa đến trước mặt hắc.

Lỗ Đạt Mã cũng buồn bực, không phải tại vì thời điểm đang ở chung một chỗ với Nhẫn còn có sói con, sói con không cần thận đây một cái trứng rùa vào đồng lứa sao. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Lúc ấy Dạ đang ngồi xôm ở đó nướng thịt, theo một âm thanh quả trứng rùa nổ tung cái “đùng”, ngọn lửa bỗng nhiên vì vậy mà tăng lên, hai cái tay hắc cũng bị bỏng mà nổi lên mấy bóng nước lớn.

Rất nhiều lúc động tác của Dạ cũng tương đối qua loa lỗ mãng, chỉ có vào thời điểm đối đãi với nàng mới tận lực tỉ mỉ nhẹ tay nhẹ chân. Cho nên Lỗ Đạt Mã lo lắng hắc sẽ làm vỡ vết phỏng nước mà bị nhiễm trùng, hai ngày sau đó cũng không có để cho hắc làm cái gì, cho dù là ăn cơm uống nước cũng để nàng tới đút. Nhưng mà cũng bởi vì như vậy, nuôi người này có tật xấu.

Chờ Dạ uống nước xong, Lỗ Đạt Mã lại trở về ao nước đổ đầy túi, dự phòng sẵn cho bọn họ dùng ở trên đường.

Từ lúc lần trước ngoài ý muốn phát hiện “gừng gây tê” rồi, Lỗ Đạt Mã liền sinh ra hứng thú đối với thực vật dọc theo đường đi. Dọc theo đường đi chỉ cần là thấy thực vật có động vật ăn cỏ đang gặm ăn, nàng đều sẽ hái xuống một ít, nghiên cứu từ cây đến lá, nếu không phải là bởi vì đầu mùa xuân, đến nỗi ngay cả mầm móng hoa nàng cũng đã nghiên cứu hết luôn rồi.

Ở trong sự cố gắng không ngừng của mình, nàng cũng phát hiện hai loại mùi vị cũng không tệ lắm, có thể coi làm thực vật rau cải. Thật ra thì cũng không gọi là rau dưa được, chỉ là có chút giống như rau dại mà người hiện đại thể nghiệm hương vị thôn dã mà thôi. Một loại giống như rau sam, cũng không biết có phải cũng có công hiệu làm thuốc hay không; một loại khác giống như cây ngải. Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã thật vui mừng, đợi có muối, dùng nước nóng chần sơ qua, khẳng định mùi vị sẽ ăn ngon. Chỉ mới nghĩ thôi mà Lỗ Đạt Mã đã cảm thấy mình chảy nước miếng, ăn thịt quá lâu, quả thật là làm cho miệng người ta thêm ăn món rau.

“Ồ lại?”

Dạ ngẩng đầu nhìn mặt trời, đã gần chạng vạng, hắc bắt đầu chỉnh lý cỏ cây ở chung quanh xuống, xếp thành một đồng cỏ rộng ruột, đây là lều trại bọn

họ dựng tạm.

Dạ còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên mở mắt ra thấy Lỗ Đạt Mã, chính là đang ngủ ở bên trong vật như vậy, vì vậy hắn liền chặt chẽ ghi tạc trong lòng. Hắn lại càng vô cùng nhớ mãi không quên một đôi mắt to trong sáng linh lợi, lóe ánh sáng lấp lánh giống như sao trên trời.

Lỗ Đạt Mã đốt đồng lửa lên, bởi vì đốt gần như đều là cỏ non tươi, lửa nhóm lên rồi, chính nàng cũng bị sặc đến nước mắt nước mũi tèm lem.

Mà cái tên Dạ không có lương tâm đó lại còn ở một bên phì phò nở nụ cười. Bị Lỗ Đạt Mã liếc mắt một cái, mới chạy tới học theo dáng vẻ của Lỗ Đạt Mã đối với hắn mà xoa tóc của nàng.

Ban ngày thảo nguyên thì an tĩnh. Thời điểm vào ban đêm mới dần dần náo nhiệt lên.

Lỗ Đạt Mã đã từng e ngại loại náo nhiệt này. Mà bây giờ, ban đêm lại tới ngược lại làm nàng có chút hưng phấn. Ăn cơm tối xong, Lỗ Đạt Mã dập tắt đồng lửa, lôi kéo Dạ cùng nhau tiến vào trong đồng cỏ, lẳng lặng chờ động vật tới chỗ ao nước uống nước.

Dọc theo đường đi nàng đã từng thấy không ít động vật, bộ dáng hình dạng của bọn chúng, có loại thì nàng quen thuộc, có loại nàng chưa từng thấy qua, còn có loại nàng đã gặp có đặc điểm càng giống như là mấy loài động vật ghép lại với nhau. Diện*dan*le*quy*don ChieuNinh Mà nàng thấy được nhiều nhất chính là dê sừng hươu và ngựa sừng trâu, bọn nó đều là hành động chung thành đoàn thành đoàn. Lỗ Đạt Mã nghĩ, có lẽ bọn chúng hẳn là cư dân chủ yếu nhất trên thảo nguyên này.

Khi màu đen đại mạc kéo lên phía chân trời, ao nước nghênh đón nhóm khách đầu tiên.

Đó là một đôi chim lớn, có mỏ thật dài, lông vũ màu xanh lá cây, còn có hai cái chân nhỏ dài. Bọn nó đáp xuống chỗ nước cạn, vừa ưu nhã đi bộ, vừa tìm kiếm cái gì đó ở trong nước, Lỗ Đạt Mã cho rằng hẳn là thức ăn, có không ít rong rêu ở trong ao nước này.

Từ lúc hai thuy đi đến, Dạ liền bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, hóa thân thành hắc báo, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra bỏ nhào vào bọn nó. Lại bị Lỗ Đạt Mã ôm cổ cản lại. Nói giỡn sao, mặc kệ là hủ chạy hay là đập chết, không phải mình cũng chưa có nhìn đủ sao? (thuy điểu: chim sống dưới nước như loài vịt trời hải âu ...)

Trong chốc lát ao nước lại nghênh đón đợt khách thứ hai, đó là một tiểu đội ngựa sừng trâu, bọn chúng bậc nhảy bước ra từ một con đường nhỏ tới đây.

Rất nhanh ao nước liền náo nhiệt, càng ngày càng nhiều động vật phong phú, đều là loài ăn cỏ, bình an vô sự uống nước của mình, uống đủ rồi liền chạy lấy người.

Khi một tiểu đội dê sừng hươu xuất hiện tại bên trên ao nước, Dạ cũng kiềm nén không được nữa rồi, đó là thức ăn hắn yêu thích nhất. Thừa dịp Lỗ Đạt Mã thất thần một cái, hắn giống như Dạ Mị phi thân lao ra ngoài. (Dạ Mị: có thể hiểu là yêu ma ban đêm)

Sau đó. . . . .

Nhào tới, nhào tới, hù dọa động vật ở mép nước.

Động vật ăn cỏ nhát gan đang chạy khắp nơi né tránh, Dạ thì kéo một con dê sừng hươu xui xẻo trở lại bên cạnh Lỗ Đạt Mã, về mặt vô cùng hài lòng, giống như con chim công xòe đuôi.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nhìn thế nào thì dáng vẻ của Dạ cũng giống như mao đầu tiểu tử đang hân hoan vui vẻ lấy le ở trước mặt nữ hài tử thì không khỏi vạch đen cả đầu, nàng lại muốn quát chính mình rồi, nghĩ cái gì đâu không.

Hết chương 65.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hồ Chứa nước làm muối

Editor: ChieuNinh

Dạ cũng Lỗ Đạt Mã lại đi cả ngày ở trên vùng thảo nguyên rộng lớn này.

Càng đi về phía trước, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, thảm thực vật lại càng hoang vu. Có lẽ là đã sắp đi tới địa phương có muối, trong ấn tượng của nàng, chung quanh địa phương có hồ chứa nước làm muối đều là đất bị nhiễm mặn, nhìn những loại cỏ mọc này, khoảng cách của nó không xa rồi.

Đúng như Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, giữa trưa ngày hôm sau, nàng đang ở trên lưng Dạ thấy xa xa là một vùng trắng xóa. Lỗ Đạt Mã theo bản năng liền nghĩ đến muối kết tinh. Nàng leo xuống từ trên lưng Dạ, chạy đi như bay tới phía trước. Một đường chạy tới làm kinh sợ không ít động vật ăn cỏ đang liếm

lấp vị muối.

Cách rất gần, Lỗ Đạt Mã mới nhìn rõ, ở đó mép nước màu xanh lam, một mảng lớn một mảng lớn tinh thể muối như kết tinh thủy tinh, bị ánh mặt trời chiếu lên mà lấp lóe lấp lóe, cực kỳ chói mắt. Lỗ Đạt Mã chưa bao giờ biết rằng muối cũng có thể mỹ lệ như thế, nàng chạy lên phía trước bẻ xuống một miếng bỏ vào trong miệng, thật mặn, trong mặn có vị đắng, còn cảm thấy chất, nhưng vì cái gì mà Lỗ Đạt Mã cảm thấy đây là mỹ vị chứ?

Đã lâu lắm rồi không có hưởng qua tư vị muối, Lỗ Đạt Mã kích động đến trực tiếp roi nước mắt.

Dạ nhìn dáng vẻ mắt không chế của Lỗ Đạt Mã mà tròn tròn mắt.

Buổi tối, bọn họ ở lại bên cạnh hồ chứa nước làm muối, Dạ bắt một con dê sừng trâu đến bỏ sung muối làm thức ăn.

Lỗ Đạt Mã lột da xuống thả vào trong hồ chứa nước làm muối xoa nắn hồi lâu, may thành hai cái túi da thú thật to, để đựng muối kết tinh.

Không có công cụ nấu muối, không tinh lọc ra muối tinh được, nhưng mà, thời điểm đang nướng thịt, Lỗ Đạt Mã còn là lấy một chút bột muối vờ vẩy vào phía trên.

Sau đó, mùi thịt nướng lập tức liền được tăng lên thêm cảnh giới. Lỗ Đạt Mã phá lệ ăn một bữa là phân lượng cả ngày của nàng trước kia, lần trước rượu chè ăn uống quá độ là lúc nào? Hình như là mới vừa xuyên qua tới đây thì Dạ mời nàng ăn một chầu.

Bữa tiệc này Dạ cũng ăn gấp hai lượng cơm bình thường hẳn ăn. Sau đó liền nhìn về phía những muối kết tinh kia, giống như là muốn xem một chút vật này có chỗ nào thần kỳ, có thể để cho thịt trở nên ăn ngon như vậy.

Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã nhìn những thứ muối kết tinh này mà rầu rĩ, có muối là chuyện tốt, nhưng từ nơi này trở lại nhà của bọn họ trên đường phải đi năm sáu ngày, cầm ít quá thì không thích hợp, còn chưa đủ công chạy tới đây đâu, nhưng cầm nhiều lại phí sức vác về. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Lỗ Đạt Mã hoài niệm tới xe của thế giới trước kia, nơi này ngay cả một thứ thay thế đi bộ cũng không có, buồn chết người! Tại sao mình lại xuyên không đến cái địa phương lạc hậu đến phân chim cũng không có là sao, cho dù xuyên tới thời đại gần một chút, Xuân Thu Chiến quốc gì đó, còn có xe ngựa chứ sao.....

Nghĩ đến ngựa, ý tưởng trong đầu Lỗ Đạt Mã chợt lóe lên, có thể bắt hai con động vật làm khuôn vác.

Sau đó, nàng vui vẻ lôi kéo Dạ đi bắt “cu li”.

Vùng này ngựa sừng trâu tương đối nhiều, làm Lỗ Đạt Mã rất nhưc đầu.

Bọn nó đều là nhảy bật lên, vận chuyển muối rất không được rồi.

Tìm hồi lâu, Lỗ Đạt Mã phát hiện cu li tốt. Nàng nhìn thấy một đám trâu, nói là trâu thì lại không có sừng, lông trên người rất dài. Thì kêu bọn nó là trâu không sừng thôi. Lỗ Đạt Mã đặt tên xong, liền vỗ vỗ bả vai Dạ, chỉ chỉ cái đám phía trước đang nhổ cả rể cò lên ăn.

“Dạ, tóm nó!”

Sau đó, Lỗ Đạt Mã liền thấy được một con màu đen cao lớn bay ra ngoài, đó là Dạ.

Rồi sau đó, một đám trâu không sừng bị kinh sợ bỏ chạy tứ phía.

Rồi sau đó nữa, hắc báo kéo một con trâu không sừng xui xẻo bị cắn đứt cổ họng trở lại.

Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt.

“Dạ, chúng ta phải bắt sống, đừng cắn chết, không ăn thịt của bọn nó.”

Nói xong, nhìn Dạ chớp con ngươi màu tím sẫm nhìn mình, vẻ mặt không hiểu. Nàng liền lấy ra cung và tên từ trong túi đeo lưng giao vào trên tay Dạ, lời chân sau con trâu chết nằm trên đất nói: “Chờ một chút thấy nó thì bắn chỗ này.”

Dạ gật đầu một cái, mặc dù không có hiểu rõ ràng tại sao Lỗ Đạt Mã phải làm như vậy, nhưng mà ý tứ thì hiểu, phải còn sống.

Khiêng con trâu không sừng đã chết, Lỗ Đạt Mã và Dạ đi không được bao xa, thì lại gặp được một đám

Lỗ Đạt Mã không xác định có phải là đám mới vừa rồi gặp phải hay không, dù sao bọn nó cũng làm công việc giống nhau, ăn cỏ xong, cũng rút rể cò ra ăn hết, cái này làm Lỗ Đạt Mã rất tức giận. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Nàng chịu ảnh hưởng của cha mẹ và tiểu cô cô là người chủ nghĩa bảo vệ môi trường, phương pháp ăn cỏ của trâu không sừng này, không có khác nhau với đuối tận giết tuyệt. Ăn cỏ gặm cả gốc, mảnh đất này sẽ trụi lủi, từ từ sẽ sa hóa, quá phá hoại môi trường mà. Bắt “cu li” từ trong bọn nó.

Lỗ Đạt Mã ngó ngó Dạ: “Bắn chân sau, đừng cho giết chết đó...!” Chỉ vào một con trâu không sừng cách đó không xa nói.

Rất nhanh hai mũi tên “vèo vèo” bay ra.

Một tiếng “ùm bò” thật dài vang lên, một bầy trâu không sừng vừa sợ lại chạy tứ phía, mà một con bị bắn trúng chân sau thì bị tóm rồi.

Lỗ Đạt Mã dùng sợi dây da thú vện thành nài buộc ở trên cổ của nó, cầm lấy muốn dắt nó đi trở về. Tiếc rằng con này không phối hợp, Dạ tức giận hóa hắc báo hù dọa nó, kết quả hù dọa nó dựng lông, kêu khê một tiếng liền muốn bỏ chạy. Cũng may Dạ phản ứng nhanh, nhanh chóng níu lại sợi dây da thú, nếu không Lỗ Đạt Mã đang lôi kéo sợi giây cũng bị nó mang theo bay đi. Cuối cùng, vẫn là hồ lô trong túi đeo lưng của Lỗ Đạt Mã nổi lên tác dụng thả vào đằng trước cái mũi của nó dẫn dụ mang nó về bên cạnh hồ chứa nước làm muối. (nài: dây buộc trâu bò)

Hết chương 66.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đường về, về đến nhà, tạo hình mới của Dạ

Editor: ChieuNinh

Dạ chỉ là đá thương chân sau của trâu không sừng, cũng không quá nghiêm trọng, Lỗ Đạt Mã giúp nó làm xử lý sơ, cũng không có vấn đề lớn lao gì rồi.

Bọn họ dừng lại ở bên hồ chứa nước làm muối ba ngày, đợi chân bị thương của trâu không sừng có thể đi lại bình thường, liền cột bốn túi tràn đầy muối thể kết tinh vào trên người trâu không sừng lên đường đi trở về.

Phương pháp dùng ít sức lực lại có thể lấy thêm nhiều đồ thật tốt như vậy, vật nhỏ yếu ớt này, cái đầu quả dưa này lớn lên thế nào vậy? Biện pháp như thế cũng có thể nghĩ ra?

Ở trong lòng của Dạ lại khẳng định tăng thêm một bậc, Lỗ Đạt Mã là một bảo bối!

Ở trên đường về, Lỗ Đạt Mã không có lại để cho Dạ cống nữa, mà là ngồi ở trên lưng trâu không sừng, không biết nhặt được từ đâu chạc cây nhỏ, treo hồ lô ở phía trên làm cần quyền rũ dụ trâu không sừng ngoan ngoãn đi theo. Dạ thì dắt sợi dây dẫn đường đi ở phía trước trâu không sừng, hần quán thật chặt hai vòng sợi dây da thú ở trong tay, chỉ sợ nắm không chắc thì Lỗ Đạt Mã bị trâu không sừng vác chạy mất.

Từng con gió nhẹ trên thảo nguyên, tuy nói còn có chút lạnh lẽo, nhưng cũng không đông lạnh mặt nữa. Nhìn đồng cỏ bao la, đậm nhạt xanh lá và xanh lam xen nhau hợp ở cuối trời, ánh mặt trời không chút tiếc rẻ nào rải đầy cả Đại Thảo Nguyên. Từng nhóm dê sừng hươu lớn an dật cúi đầu đang ăn cỏ, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu cảnh giác một cái.

Lỗ Đạt Mã thấy một con chim nhỏ màu hồng, thật sự là một con chim rất nhỏ, Lỗ Đạt Mã ước chừng cũng cỡ khoảng lòng bài tay của mình, nó đáp xuống trên lưng một con dê sừng hươu, không biết mổ cái gì ở trên đó. Mà dê sừng hươu giống như không cảm thấy, vẫn như cũ cúi đầu công việc ăn cỏ của nó. Chim nhỏ ngừng một lát lại đổi sang trên người một con dê sừng hươu khác, tiếp tục mổ. Cái bộ dáng này, khiến Lỗ Đạt Mã nghĩ tới chim tê giác (lông vũ trên đen dưới trắng).

Cách bày dê sừng hươu không xa, có mấy con cự thú y hệt như sư tử đang nằm sấp, bọn nó lười biếng phơi nắng, mà ánh mắt cũng nhìn dê sừng hươu, giống như là đang nhìn bữa ăn tối trong mâm của mình. Ban ngày thảo nguyên rất an bình, cự thú ăn no cũng lười biếng như mèo bự, không nhìn ra một chút công kích nào. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d Còn có mấy con thú nhỏ y hệt như quả cầu lông, cần xé đùa giỡn ở bên cạnh cự thú, đó là con của bọn nó.

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã nghĩ tới một ca khúc, liền bắt đầu ngâm nga ——

“From the ￣day￣ wear ￣riveon ￣the￣ pla

And￣ blink￣ing, stepin ￣to the ￣sun

There”s more ￣to be ￣seen￣ than ￣ever be ￣seen

More to do than ￣ever be done.....”

Tiếng hát mang theo ca từ vang lên ở trên đại thảo nguyên Châu Phi nguyên thủy, lòng của Lỗ Đạt Mã cũng rộng mở trong sáng. Nếu đã tới nơi này, như vậy nàng cũng phải tìm được vị trí của mình, một sinh mạng trong vòng quay sinh sôi không ngừng ở đây.

Có lúc đôi snag một góc độ khác để nhìn nhận vấn đề, thất vọng sẽ biến thành hi vọng, nàng không thể đơn thuần dè dặt vì sống sót mà sống nữa, nàng phải học được tìm niềm vui.

Tiếng hát của nàng lây sang Dạ, hần cũng ngâm nga lạc điệu sai nhịp theo. Mà tiếng hát của Dạ hình như còn mang theo chút mùi vị dã tính nguyên thủy, tự nhiên mà thoải mái trút xuống như vậy. Mặc dù lạc điệu nhưng cũng không khó nghe, trong khàn khàn còn mang theo chút tang thương.

Lỗ Đạt Mã nhìn bóng lưng của Dạ mà mỉm cười, hẳn nhất định sẽ từ từ bồi mình đi qua đoạn đường đàng đẵng này thôi. (bồi: đền, cùng, bên cạnh, giúp đỡ,... nói chung có nghĩa là làm bạn bên cạnh nhau)

Giống như trả lời suy nghĩ trong lòng nàng, đúng lúc Dạ quay đầu lại.

Nhìn vào trong ánh mắt sâu thẳm của Dạ, Lỗ Đạt Mã an tâm không cần lý do, như có thứ gì đó từ lắng đọng trong lòng mình.

Lúc chạng vạng tối, dừng lại cắm trại dã ngoại, Dạ đóng xương thú lớn vào trong đất, buộc trâu không sừng ở phía trên. Lỗ Đạt Mã ôm hai bó cỏ tươi lớn cho nó.

Nhóm đồng lứa lên, Dạ liền muốn đi săn, bởi vì lặn lội đường xa, thói quen săn bắt vào rạng sáng của Dạ cũng biến thành không có quy luật. Sợ một thân một mình Lỗ Đạt Mã ở cách khá xa sẽ xảy ra nguy hiểm, ở lân cận hẳn thấy con nào đó thì bắt lấy rồi trở lại ngay, có lúc trên đường đi tiện tay bắt được rồi vác ở trên vai, để thời điểm buổi tối dựng trại làm thức ăn.

Lỗ Đạt Mã rất muốn thử nghiệm cảm giác săn bắt một lần, nhưng mỗi lần đều bị Dạ ngăn cản. Đối với Dạ bá đạo, Lỗ Đạt Mã tạm thời thỏa hiệp, nàng cũng không tin, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày mình có biện pháp khiến cho Dạ đồng ý.

Lại đi hai ngày đường, Lỗ Đạt Mã thấy được ao nước nàng quen thuộc, nơi này cách huyết động của Rhona và Nhẫn không xa. Những ngày đi tới này, nàng còn rất nhớ hai cục lông tròn vo Tiểu Ngân và Tiểu Mặc. Hơn nữa, nàng cũng muốn nhìn một chút vết thương của Nhẫn đã thế nào.

“Dạ, chúng ta nhanh chân đến nhìn Rhona và Nhẫn chứ?”

Dạ gật đầu một cái, hẳn biết, đây là Lỗ Đạt Mã đặt tên cho chúng nó, giống như gọi mình là Dạ.

Dạ đi bắt hai con dê sừng hươu.

Mà trong lúc chờ đợi thì Lỗ Đạt Mã bắt hai con châu chấu dùng sợi dây da thú buộc lại, chuẩn bị cầm đi cho bọn sói nhỏ chơi.

Chỉ là cảm giác của Lỗ Đạt Mã có chút là lạ, Dạ đi gặp cha mẹ nuôi tự nhiên không thể đi tay không, vậy mình đây coi là cái gì? Dụ dỗ tiểu thúc cao hứng sao? (tiểu thúc: em trai chồng)

A! Phi phi phi!

Lần này Lỗ Đạt Mã vô cùng muốn quát mình!

Suy nghĩ lung tung cái gì đây hả, nàng chỉ là đơn thuần thích hai con Tiểu Mao Cầu đáng đáp như chó Alaska thôi.

Mang theo “Lễ ra mắt” Lỗ Đạt Mã ngồi ở trên lưng trâu không sừng, mặc cho Dạ dắt đi về phía trước. Mấy ngày nay trâu không sừng có thể cũng đã nghĩ rõ ràng, dù sao cũng không chạy được, phản kháng lại có vô lực trấn áp, mình làm cái gì đều là vô lực, vì vậy trở nên rất nghe lời.

Khi Lỗ Đạt Mã còn không lo lắng đang thưởng thức cảnh đẹp thảo nguyên, đột nhiên Dạ dừng lại.

“Dạ?”

Lỗ Đạt Mã phát hiện vẻ mặt của Dạ nghiêm túc mà phòng bị, chỉ là, hẳn đang phòng bị cái gì?

“Nguy hiểm!”

Dạ chỉ trả lời nàng hai chữ, thì lại tập trung tinh thần lắng nghe cái gì đó.

Lỗ Đạt Mã biết, cảm xúc của Dạ nhạy bén hơn mình không biết bao nhiêu lần, nàng an tĩnh chờ Dạ làm ra nhận định, không phát ra bất kỳ âm thanh gì để tránh ảnh hưởng tới hẳn.

Sau đó, Dạ còn nói ra hai chữ: “Phía trước!”

“Phía trước?”

Trước mặt chính là huyết động Nhẫn đang dương thương hả? Chẳng lẽ?

“Dạ?”

Dạ và Lỗ Đạt Mã nghĩ tới cùng một chỗ, hẳn nói hai chữ với Lỗ Đạt Mã: “Ở lại!” Thì trong nháy mắt hóa thân hắc báo lao ra như mũi tên chạy vội đi.

Lỗ Đạt Mã hiểu ý tứ của Dạ, trước mặt có nguy hiểm, để cho nàng ở lại chỗ này chờ hẳn trở về, nhưng nàng không yên lòng, nàng cũng tò mò nha. Vì vậy Lỗ Đạt Mã xua đuổi trâu không sừng đuổi theo Dạ.

Đi không bao xa nàng liền nghe thấy tiếng đánh nhau và tiếng kêu gào của sói.

Tình huống gì vậy?

Năm sáu con sói tru lên bao vây Nhẫn vào giữa, tư thái kia giống như tên đã lấp vào cung, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhào tới cắn xé.

Trên người của Nhẫn rõ ràng có thể thấy mấy chỗ vết thương.

Rhona ở chỗ không xa, có hai con sói tranh chấp với nó.

Lỗ Đạt Mã không nhìn thấy Tiểu Ngân và Tiểu Mặc, bọn nó đâu rồi? Bị giấu đi?

Bọn sói này là ở đâu tới? Chính là bầy sói của Rhona sao?

Khi Lỗ Đạt Mã vẫn còn đang suy tư, bóng dáng của Dạ như mị ảnh, không biết từ khi nào thì bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh Rhona, chỉ vỗ vài cái liền hạ hai con Cự Lang dây dưa, rất có tư thế muốn cắn đứt cổ họng bọn nó.

Lỗ Đạt Mã có chút giật mình, nàng không ngờ, Dạ có thể cường hãn như vậy, hai con Cự Lang ở dưới móng vuốt của hãn thủ nhưng không có sức đánh trả liền bại trận.

Rhona thoát khỏi vây khốn không có chạy đi, mà là nhảy tới bên người Nhẫn, cùng nhau đối mặt kinh địch với trượng phu.

Lỗ Đạt Mã cho là, Dạ sẽ cắn đứt cổ hai con cự lang này, lại đi trợ giúp Rhona và Nhẫn.

Nhưng nàng nghĩ sai rồi, Dạ vẫn không nhúc nhích, hãn ở đó phát ra tiếng “hu oa” cảnh cáo Cự Lang dưới vuốt, không cho đến bên cạnh Rhona và Nhẫn. Chẳng lẽ đây là loại tranh giành quyền lợi và lãnh thổ? Mà đối với Dạ là ngoại tộc không tiện nhúng tay, hãn chỉ có thể giúp đỡ dọn dẹp mấy con ăn gian?

Biến cố đột nhiên xuất hiện làm này mấy con Cự Lang có chút ứng phó không kịp, bọn nó không do dự nữa, cùng nhau nhào tới Nhẫn.

Cắn xé, tru gào, máu tanh làm trâu không sừng kinh sợ, nó kêu lên “ùm bờ” liền muốn chạy trốn. Trong lúc Lỗ Đạt Mã hoàn toàn không có phòng bị, bị tròng trành trên lưng trâu. Thời điểm trâu không sừng đang trong cơn hoảng hốt chạy bừa muốn dẫm lên nàng, ~~ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d~~ Dạ chạy tới, ngậm áo khoác da thú của Lỗ Đạt Mã đưa nàng đến chỗ an toàn. Sau đó xoay người rất nhanh, sau mấy hơi liền đuổi kịp trâu không sừng đang chạy như điên, phóng lên nhào tới, áp đảo, cắn một cái liền đứt cổ của nó.

Đắm chìm trong hàng loạt biến cố này Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng nhìn thấy một tia chớp màu đen.

Mà lúc này, hai con Cự Lang được Dạ buông ra, mặc dù bị thương nhưng vẫn còn có ý chí chiến đấu, bọn nó bò dậy, chuẩn bị gia nhập vào trong vây công đối với Rhona và Nhẫn.

Lỗ Đạt Mã cảm giác mình có phần làm hư việc nhiều hơn là thành công, nàng chạy tới làm chi, thuận tiện là tới thêm phiền phức.

Đang ở trong tình huống sắp sửa trở nên bết bát hơn thì Tiểu Ngân và Tiểu Mặc không biết từ đâu nhào ra, đánh về phía hai con Cự Lang bị thương. Dáng vẻ hung ác, hoàn toàn bất đồng với hình tượng như cục lông tròn vo bình thường Lỗ Đạt Mã nhìn thấy. Đó là chân chân chính chính bản tính của sói, trong hung ác mang theo tàn nhẫn.

Sói con sau bốn tháng cũng có thể cường hãn như vậy, Lỗ Đạt Mã bị chấn kinh ghen lòi.

“Dạ..... Dạ..... Tiểu Ngân, Tiểu Mặc bọn nó..... Bọn nó không có việc gì..... chứ.....”

Dạ không có lên tiếng, hãn chỉ là hóa về hình người, ôm thân thể khẽ run của Lỗ Đạt Mã vào trong ngực, con người màu tím sẫm bình tĩnh không gọn sóng nhìn chăm chú vào chiến trường phía trước.

Nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Mặc cách đó không xa luôn chiến luôn bại, lại luôn bại luôn chiến, Lỗ Đạt Mã không đành lòng. Nàng thúc giục Dạ không cần lo lắng cái quy tắc chó má gì, nhanh đi giúp một tay, ít nhất phải giúp hai con sói con một chút, ở trong mắt của nàng bọn nó chỉ là đứa bé.

Mà Dạ vẫn không nhúc nhích.

Lỗ Đạt Mã tức giận đến chảy nước mắt vừa cào vừa cắn với hãn. Nhìn hai cục lông tròn vo dần dần lần thành “Huyết cầu”, Lỗ Đạt Mã cảm thấy tất cả trước mắt này quá mức tàn nhẫn, nàng không cách nào nhìn thẳng.

Dạ thì ôm lấy nàng thật chặt vào trong ngực, nói ra một câu khó khi có được đây đủ: “Lớn lên thì trải qua.”

Lỗ Đạt Mã hiểu, trong thế giới của sói chính là như vậy, phải ở trong tranh đấu và cắn xé không ngừng mà lớn lên, vượt qua được, thắng lợi mới có thể sống sót, chịu đựng không được, bị đánh bại, thì ý nghĩa là tử vong. ~~Dien*dan*le*quy*don~~ ChieuNinh Tiểu Ngân và Tiểu Mặc phải ở trong rèn luyện tàn khốc như vậy mới có thể học được hung tàn, mới có thể trở nên cường hãn.

Không biết có phải là Rhona và Nhẫn bởi vì đứa bé bị uy hiếp hay không, đột nhiên lực chiến đấu tăng vọt, giống như Thủy Thủ Đại Lực ăn rau chân vịt (Popeye-hoạt hình), chợt phát ra sức lực mạnh mẽ.

Mà mấy con Cự Lang vậy công, không biết từ ý tưởng hoặc lòng riêng gì, dù sao thì cũng bị Rhona và Nhẫn “liều mạng không muốn sống”, đánh cho liên tục bại lui, rốt cuộc cuối cùng cũng thua trận.

Một khi Rhona và Nhẫn thoát vây khốn, mấy cái cần xé đã đánh bại hai con Cự Lang đang chiến đấu với sói con té nhào xuống đất.....

Tranh đấu kết thúc, có Cự Lang rời đi, có Cự Lang thần phục. Mà Nhẫn thoải mái trở thành thủ lĩnh bầy sói.

Chỉ là Lỗ Đạt Mã có chút không rõ, chẳng lẽ tranh giành thủ lĩnh trong bầy sói không phải là đơn độc chiến đấu giữa con khiêu chiến và con đang thượng vị hay sao? Được làm vua, thua làm giặc.

Tại sao hôm nay nàng thấy lại là quần đầu?

Xử lý vết thương cho đám sói này, dĩ nhiên, Cự Lang rời đi không có ở trong phạm vi phục vụ của Lỗ Đạt Mã. Bọn nó coi như là bị trục xuất, không còn thuộc về bầy sói này nữa, về sau gặp lại chính là kẻ địch.

Buổi tối, Nhẫn và Rhona mang theo hai con sói con đi tới huyết động của bầy sói. Mà Dạ và Lỗ Đạt Mã ở lại trong cái hang nhỏ này.

Ngồi ở ngoài động, Lỗ Đạt Mã tựa vào trên người Dạ ngắm những vì sao.

Hỏi ra hiểu kỳ của nàng.

Dạ sử dụng Hán ngữ kém chất lượng của hần giải thích cho Lỗ Đạt Mã.

Mà Lỗ Đạt Mã cũng ở trong nửa đoán nửa mơ hồ tìm một đáp án tương đối hài lòng cho nghi vấn trong lòng mình.

Dạ cũng không nhớ làm sao mình xuất hiện ở trên vùng thảo nguyên này, mà từ khi hần có trí nhớ liền sinh hoạt chung một chỗ cùng với Rhona và Nhẫn. Khi đó Rhona và Nhẫn cũng không có tộc quần gì cả, bọn nó thuộc về sói độc hành trên thảo nguyên.

Bọn họ dạy Dạ phương pháp săn bắt, dạy hần làm sao sống sót được trên mảnh thảo nguyên này. Cho đến khi bọn họ cho là Dạ đã đủ trưởng thành, nên học được độc lập, liền đuổi hần đi không cho ở gần bên cạnh.

Tiểu Dạ mê mang một mình bước lên lữ trình, mặc dù mảnh thảo nguyên này rộng lớn, động vật đông đúc. Nhưng mà mỗi một bầy đàn hoặc một giống loài mãnh thú ăn thịt đều có một phương lãnh địa của riêng mình, không chấp nhận cho bất kỳ động vật nào khác xâm nhập.

Dạ lớn lên ở trong không ngừng bị xua đuổi, dựa vào tốc độ và nhanh nhạy của hần mà trở thành thợ săn xuất sắc.

Trên thảo nguyên, Dạ không tìm được lãnh địa thích hợp cho bản thân, hần đánh bại đánh bại vào rừng rậm, mới phát giác hình như nơi này thích hợp với mình hơn. Cây cối cao lớn và bóng râm ẩm áp có thể để cho hần bất cứ lúc nào cũng có thể che giấu thân hình của mình, dễ dàng cho thừa cơ hành động. Vì vậy hần ở lại trong rừng rậm, tìm được cái hẻm núi đó, ở lại sơn động kia.

Có lẽ là bởi vì hần có thể hóa thành hình người, cho nên hần không giống như động vật, một khi rời khỏi cha mẹ thì từ từ sẽ quên mất, có lẽ cả đời cũng sẽ không có cơ hội gặp lại, thậm chí gặp mặt cũng không nhận ra được mà thành kẻ địch. Hần có tình cảm nhân loại, sẽ nhớ nhưng và lưu luyến.

Vì vậy, mỗi khi đến mùa thời tiết bình hòa, hần sẽ trở lại trên đại thảo nguyên, tìm kiếm bóng dáng của Rhona và Nhẫn. Thảo nguyên rất lớn, thế nhưng hần lại cũng may mắn gặp được hai lần, Rhona còn nhớ rõ hần, sẽ giống như đối đãi với đứa nhỏ của mình mà liếm da lông của hần, mà Nhẫn càng giống như một vị nghiêm phụ, chỉ ở một bên nhàn nhạt nhìn.

Thời điểm gặp phải Lỗ Đạt Mã, cũng là lúc hần đang tìm kiếm Rhona trên thảo nguyên, lại xui xẻo bị Cự Xà (rắn lớn) đã thương, dĩ nhiên, hần cũng cắn rắn lớn sắp chết rồi.

Về phần tại sao lần này gặp mặt, Rhona và Nhẫn lại gia nhập bầy sói, bản thân Dạ cũng không rõ.

Phần lớn nghi ngờ Lỗ Đạt Mã đã lấy được giải đáp, mà còn dư lại chỉ có thể dựa vào suy đoán tìm cho mình một giải thích hợp lý.

Thật ra thì vào mùa thức ăn khó có thể bắt được thì sẽ có sói đang phân tán tụ tập lại với nhau tạo thành quần thể, như vậy thuận tiện cho bọn nó dễ săn bắt hơn để sinh tồn.

Có lẽ, Rhona và Nhẫn đúng là như vậy, chỉ là mỗi bầy sói cũng phải có thủ lĩnh. Muốn làm thủ lĩnh sẽ phải để cho sói khác thần phục, giữa sói với nhau nếu nói tin phục thì phải dựa vào con nào có trị giá võ lực cao thì con đó xưng vương rồi.

Mà trong chiến đấu hần là Nhẫn giành lấy được thắng lợi, nếu không, lúc Lỗ Đạt Mã gặp bọn họ thì bạn lữ của nó là Rhona cũng sẽ không lấy tư cách thủ lĩnh bầy sói mà tồn tại.

Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, Nhẫn bị thương rất nặng, bằng không thì Rhona vì không muốn nó bị đuổi mà đầu đi. Mà đúng lúc nó vừa sinh sản xong, rời khỏi bầy sói đi nuôi dưỡng sói con cũng sẽ không bị hoài nghi.

Mà sau đó, khi nàng và Dạ trở về nhìn thấy trận tranh đấu hần là tranh giành vương vị rồi. Bầy sói có dã tâm không muốn bị Nhẫn lãnh đạo, muốn đuổi nó thậm chí cắn chết. Nhưng không ngờ sẽ phải chịu một nhà bốn người này ương ngạnh phản kích, cuối cùng lấy thất bại mà kết thúc.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, có phải nàng đã nghĩ nhân tính hóa chúng nó rồi hay không? Chỉ là, đây cũng là giải thích hợp lý nhất nàng có thể nghĩ tới, về phần có phải thật vậy hay không, vậy cũng chỉ có một nhà Rhona hiểu. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Dù sao mình không thể nào khảo chứng, suy nghĩ nhiều như vậy, chính là về một dấu chấm hỏi lòng cho nghi vấn của mình chút thôi.

Lỗ Đạt Mã nghĩ thông suốt, an tâm co rúc ngủ thiếp đi ở trong ngực Dạ.

Dạ thì tận tâm nhẹ nhàng ôm lấy nàng trở về trong động, nằm xuống, hai người ôm nhau mà ngủ.

Lỗ Đạt Mã và Dạ dừng lại hai ngày ở chỗ Rhona, hết cách rồi, trâu không sừng làm phu khuân vác chết rồi, không ai giúp đỡ vác muối, Dạ không thể làm gì khác hơn là lại đi tìm phu khuân vác thích hợp khác. Bất đắc dĩ vùng này là khu vực hoạt động dê sừng hươu và ngựa sừng trâu. Dê sừng hươu không thể mang nặng, mà ngựa sừng trâu thì nhảy đi, càng không cần suy tính. Điều này thực khiến cho Lỗ Đạt Mã nhức đầu một hồi, sau đó lại không biết từ nơi nào mà Dạ lại bắt được trâu sừng dài. Lúc này bọn họ mới cáo biệt một nhà Rhona, lên đường lần nữa. Vì phân biệt với trâu không sừng, Lỗ Đạt Mã gọi con này là trâu sừng.

Trên đường trở về rừng rậm, Lỗ Đạt Mã hái được không ít rau dại tương tự với rau sam và cây ngải cứu, chuẩn bị mang về ăn. Dĩ nhiên, nàng cũng chưa quên đào “gừng gậy tề” ở biên giới rừng rậm và thảo nguyên.

Khi Lỗ Đạt Mã lại một lần nữa bước vào đường nhỏ trong hẻm núi kia, nàng mới phát hiện, mình đi khỏi mười mấy ngày qua, thật không ngờ rất nhớ nhưng nơi này, có một loại cảm giác được về nhà.

Nàng hít một hơi thật sâu, giống như không khí nơi này cũng mát mẻ hơn trên thảo nguyên.

Chuyện thứ nhất khi Lỗ Đạt Mã về nhà, chính là tổng vệ sinh, hơn mười ngày không có người ở, trong động đều là bụi và bụi. Nàng mệt mỏi “thở hồng hộc”, mà Dạ thì lại giống như một cái đuôi to cản trở, không giúp một tay thì không nói lại còn dính chặt ở phía sau nàng. Lỗ Đạt Mã không chịu nổi, vỗ một cái trên cái trán đầy đặn của hắn, được Dạ cười khúc khích “Hắc hắc” một cái, liền đuổi hắn đi xuống nhặt hòn đá.

Lỗ Đạt Mã muốn đắp một cái bếp, hôm nay có thịt có rau có cá, còn có muối và dầu, nàng nghĩ ngày nào đó tâm tình tốt có thể thử xào món ăn gì đó. Lại nói, về sau thường xuyên phải nấu muối, có một cái bếp cũng dễ dàng, dù sao lấy mai rùa làm nồi treo ngược ở trên đồng lửa cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Nếu ở chỗ này an cư lạc nghiệp rồi, như vậy cuộc phải trôi qua phải có đáng về, không thể nói có nhiều tư vị, nhưng cũng không thể chấp nhận tạm bợ.

Dạ rất nghe lời, nhận mệnh lệnh thì đã đi xuống dốc núi, ngoan ngoãn đi tìm tảng đá.

Làm tổng vệ sinh xong, Lỗ Đạt Mã đuổi đuôi eo, đầm đầm lưng đi ra động, liền nhìn thấy Dạ đứng ở trong suối sâu không tới đầu gối, ném lên bờ từng tảng từng tảng đá. Mà trên bờ tất đã chất đồng vô số hòn đá lớn nhỏ.

Lỗ Đạt Mã đau lòng.

Tuy nói trời đã hơi ẩm, vẫn như trước là đầu mùa xuân, nước suối vẫn còn lạnh lẽo thấu xương. Dạ cứ ngu ngốc chỉ vây quanh tạp dề da thú, chân và cánh tay để trần, đứng ở trong nước mò đá, hắn không biết bên trên bờ cũng có không ít sao? Không biết đứng ở dưới mép nước cũng có thể mò ra được đá ở bên trong sao? Nước lạnh như vậy, đông lạnh bị bệnh làm sao bây giờ? Bị viêm khớp thì làm thế nào?

Vừa nghĩ, Lỗ Đạt Mã trở lại trong động lấy cho Dạ áo khoác da thú mới làm, vội vã tự leo xuống vách núi, hô to về phía Dạ: “Dạ ngốc mau lên đây!”

Bị Lỗ Đạt Mã vừa gọi như vậy, Dạ có chút mê mang, nhưng mà vẫn nghe lời xách đá lên bờ.

Lỗ Đạt Mã nhanh chóng chạy tới, lấy đá trong tay hắn ném qua một bên, trùm áo khoác da thú đến trên người hắn, sau đó lấy ra khăn lông nhỏ, rất là nghiêm túc lau nước giúp hắn từng chút một.

Dạ nhìn áo khoác khoác trên người, bắt lại ngửi một cái, hỏi: “Đạt Mã, mới?”

Thái độ rất là vui vẻ, hắn thích nhất là đồ Lỗ Đạt Mã làm giúp cho hắn, không cần biết cái gì, chỉ cần là Lỗ Đạt Mã làm cho hắn, hắn đều thích, có một loại cảm giác ấm áp trong lòng.

“Ừm!” Lỗ Đạt Mã lên tiếng, sau đó liền bắt đầu làm bầm: “Nước rất lạnh, ngươi cần gì phải chạy vào bên trong nhặt tảng đá chứ, đứng ở trên bờ cũng với tới đấy thôi, bị bệnh thì làm thế nào? Sau này thời điểm chân ngươi đau.....”

Nước trên người Dạ cũng lau đến khi không sai biệt lắm, Lỗ Đạt Mã nhướng mày lên, chọt vào ngực của hắn không ngừng nói lảm nhảm.

Bị nàng cầu nhàu như niệm tụng ở bên tai, Dạ cũng không câu không phiền, duỗi cánh tay dài một cái, ôm Lỗ Đạt Mã ở trong ngực. Một bàn tay to thì giam giữ đầu của nàng, xoa nắn tóc của nàng, khẽ môi hơi nhếch.

Lỗ Đạt Mã không có chú ý, thân thể mất đi thăng bằng, đâm đầu vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

“Ừm.....”

Đụng vào lỗ mũi, đau quá!

Giấy giữa muốn ngẩng đầu lên, lại bị Dạ giữ chặt hơn ở trong ngực.

“ĐạtMã, thích!”

Ặc.....

Động tác của Lỗ Đạt Mã như Tiểu Miêu ở trước ngực Dạ trong nháy mắt ngừng lại.

Hắn đang nói gì?

Thích?

Thích gì?

Thích áo khoác mới? Không phải!

Thích cảm giác ôm mình? Ôm mỗi ngày mà!

Thích mình? Bọn họ là bất đồng chủng tộc, như vậy là vượt ranh giới.

Lỗ Đạt Mã lắc đầu, muốn đá cái ý tưởng không đáng tin cậy này ra khỏi đầu nhỏ của nàng.

Mà Dạ thật sự nói lại một lần cảm giác của mình: “Đạt Mã, thích!”

Thích không? Ừ, là ưa thích, tựa như mình coi hắn như người thân mà thích đi, Dạ muốn nói nhất định là như vậy.

Lỗ Đạt Mã tự cho mình một giải thích hợp lý, đầu nhỏ tựa vào trước ngực Dạ, nghe nhịp tim có lực của hắn, cảm giác ấm áp mà an tâm.

“Dạ, thích!”

Nàng học theo giọng điệu nói chuyện của Dạ. Đưa ra hai cánh tay mảnh khảnh trên vòng lên thắt lưng gầy gò mà có lực của Dạ.

Được đáp lại, Dạ vô cùng vui vẻ, hắn lặp lại lần nữa: “Đạt Mã, thích!”

Sau đó, một đôi bàn tay thận trọng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lỗ Đạt Mã lên, giống như đang cầm một trân bảo hiếm thấy.

Con người màu tím sẫm như đầm sâu nửa khép, lại khiến Lỗ Đạt Mã nhìn, nhìn có chút si mê, nàng cảm thấy mình sắp bị hút vào đầm sâu này, nhịp tim có chút nhanh.

Dạ từ từ cúi người, cúi đầu, hắn còn nhớ rõ hai mảnh mềm mềm mại mại trước mắt này mang theo mùi vị làm cho hắn say mê.

Khi môi mỏng đặt lên môi hồng.

Thân thể nhỏ nhắn của Lỗ Đạt Mã ở trong ngực Dạ run lên.

“Ừm.....”

Ngọt ngào tốt đẹp không kéo dài tới năm giây.

Lỗ Đạt Mã dùng sức đẩy Dạ ra, giờ tay lên lau đôi môi một cái, người này chỉ biết cắn thoi sao? Lại rách môi.

Khi Lỗ Đạt Mã dùng ánh mắt giận dữ nhìn Dạ, Dạ cũng sử dụng đôi mắt nhỏ u oán nhìn Lỗ Đạt Mã, vì sao thời điểm khi hắn cảm giác càng ngày càng tốt thì đẩy ra chứ. Khi ánh mắt của hắn chống lại môi dưới rỉ ra tia máu của Lỗ Đạt Mã thì rút một cái, dâng lên một tầng vẻ áy náy.

Hắn lại cúi đầu xuống lần nữa, lè lưỡi, liếm lên vết thương nho nhỏ kia.

Lỗ Đạt Mã đang rồi rầm nhất thời không đề phòng, lại để cho hắn đắc thủ. Phán xạ có điều kiện, cộng thêm trút giận, Lỗ Đạt Mã nhe ra răng trắng như thú nhỏ cắn một cái ở đầu lưỡi của Dạ.

“Ừm.....”

Dạ kêu rên.

Lỗ Đạt Mã rất buồn rầu, rất oán giận, tại sao đối với nụ hôn của Dạ thì không tức giận đây?

Ặc.....

Cũng có tức giận, chỉ là tức giận là bởi vì hôn thì hôn đi, vì cái gì phải cần nằng!

Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã rất rối rắm.

Dạ bị cắn thì cho là Lỗ Đạt Mã đói bụng, hấn buong Lỗ Đạt Mã ra bắt đầu lục tìm bó củi.

Ài..... Hai người đang là cái tình trạng gì đây chứ.....

Lỗ Đạt Mã nhìn thấy Dạ đang lục tìm bó củi, cũng không rối rắm nữa, nằng nghĩ tới còn có công việc “xây bếp” trọng yếu.

Nằng kêu Dạ trở lại, chỉ huy hấn ở bên dòng suối dùng khối đá lớn làm thành một kệ vòng tròn có thể để nồi mai rùa lên trên, sau đó lại đắp một tầng một tầng lên. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Dĩ nhiên, còn không quên để lại một miệng thông gió ở dưới đáy, vừa có thể lấy thêm củi lại có trợ giúp đốt cháy. Sợ không bền chắc lại còn hòa thêm chút bùn trám vào khe hở giữa hòn đá để có tác dụng dán dính.

Lỗ Đạt Mã nhìn lò bếp xếp cao tới phần eo của nằng thì kêu Dạ ngừng lại, đặt nồi mai rùa lên thử một chút, độ cao vừa vặn.

Dạ đốt lửa nấu nước.

Lỗ Đạt Mã lại trở về trong động lấy một cái mai rùa ra ngoài.

Nước sôi rồi, đổ vào trong một mai rùa khác, bỏ một chút muối để kết tinh vào, khuấy đều, hòa tan, lắng đọng.

Vật lắng đọng còn lưu lại, rót nước muối vào trong mai rùa khác, đặt vào trên lửa đun lên, sôi trào, nước bị bốc hơi, trong nồi mai rùa lưu lại một tầng muối trắng óng ánh.

Lỗ Đạt Mã duỗi ngón tay chấm một chút bỏ vào trong miệng, ừ, không tệ, mặc dù không bằng muối có thêm i-ốt ở thế giới cũ của mình, nhưng mà đã giảm không ít đắng chát, cũng sẽ không ê răng. Ánh mắt của Lỗ Đạt Mã loan thành hình trăng khuyết, thỏa mãn mà gật gật đầu, dùng cái xẻng gỗ cạo nó xuống, rót vào trong đồ chứa đã chuẩn bị trước.

Dạ đứng ở một bên, mỗi một lần đều rất nghiêm túc quan sát học tập, thời điểm khi Lỗ Đạt Mã chuẩn bị tiếp tục nôi tiếp theo, Dạ thò tay mà tiếp nhận công việc của Lỗ Đạt Mã.

Khi về đến nhà đã là buổi chiều, Lỗ Đạt Mã và Dạ lại dọn dẹp son động. Vừa xây bếp, lại tinh lọc muối, lúc trời sắp chạng vạng, bốn túi lớn đựng muối kết tinh mới làm xong hai túi.

Mà lúc này sắc trời cũng đã trễ. Lỗ Đạt Mã có chút đói bụng kêu ừng ực, nghĩ đến Dạ làm khổ lực cả một buổi chiều cũng mệt mỏi không phải nhẹ, nằng tính toán kết thúc công việc, ngày mai rồi làm tiếp.

“Dạ..... Nghỉ một lát đi, không làm nữa, mệt mỏi.”

Rót một nồi muối cuối cùng vào trong thùng, nằng lôi kéo Dạ dựa vào cây ngồi xuống.

Giày vò một buổi chiều, trên đầu Dạ đều là mồ hôi, tóc dài như nhiễm mực trơn nhuận, từng sợi dính vào cái trán đầy đặn của hấn. Lỗ Đạt Mã lấy ra khăn lông nhỏ đưa cho hấn, ý bảo hấn lau mồ hôi, cái tên này lại đưa đầu đến trước người của nằng, sâu kín phun ra một chữ: “Lau.....”

Khỏe miệng Lỗ Đạt Mã co rút, lại giờ trò vô lại, nằng cầm khăn lông nhẹ nhàng lau mồ hôi giúp hấn. Ánh mắt quét tới râu dài của Dạ, không biết vì sao trên đó dính lên rất nhiều muối, trở nên co lại thành từng lọn. Lỗ Đạt Mã đang muốn cầm lược chải thẳng giúp hấn, ai ngờ Dạ giơ tay lên, móng tay biến thành móng vuốt, “rẹt rẹt” hai cái, râu dài thành râu ngắn rồi.

“Dạ..... Ngươi..... Ngươi.....”

Lỗ Đạt Mã ghen hống.

Hấn cắt ngắn râu ria, thay đổi vậy thì tác dụng chòm râu của Báo có còn nữa không?

Dạ giờ râu ria trong tay cười cười với Lỗ Đạt Mã.

Mà suy nghĩ của Lỗ Đạt Mã có chút chấp mạch.

“Dạ..... Ngươi biến thành Tiểu Báo.....”

Dạ không hiểu Lỗ Đạt Mã có ý gì, nhưng cũng nghe lời, kêu biến thì biến (đổi).

Đào mất một cái, một con hắc báo da lông bóng loáng, hình thể kiện mỹ liền xuất hiện tại trước mắt Lỗ Đạt Mã, thứ duy nhất phá hư cái đẹp chính là một cái tạp dề da thú treo ngang hông.

Lỗ Đạt Mã đi lên phía trước, cầm lông mềm mại trên đầu Dạ, kéo tới vạch lui, nhìn chung quanh, còn đưa tay kéo mấy sợi lông cứng như thép nguội giống như chòm râu bên miệng hấn, mới xác nhận râu ria vẫn còn, không hề thay đổi, không có phá hoại hình tượng.

Nàng kỳ quái nói: “Dạ..... Ngươi cắt ngắn râu ria, sao biến thành Tiểu Báo thì râu ria không thay đổi hả?”

Râu ria ngắn không ảnh hưởng lúc tạo hình Tiểu Báo, vậy nếu như tóc cũng cắt ngắn thì đây? Nghĩ đến cũng không có gì ảnh hưởng đi!

Thấy Dạ lắc đầu, Lỗ Đạt Mã có ý tưởng.

“Dạ, ngươi biến trở lại đi!”

Dạ thấy Lỗ Đạt Mã ôm đầu tóc của mình lắc lư nửa ngày hơn nửa trong đôi mắt tất cả đều là hưng phấn, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, lại u mê hồ đồ thay đổi trở lại.

“Dạ à! Ta giúp ngươi xử lý tóc nhé? Ngươi xem tóc ngươi dài như vậy, làm việc rất vướng víu đó?” Lỗ Đạt Mã nắm tóc dài của Dạ ở trên đầu ngón tay vòng tới vòng lui, chớp mắt nhìn về Dạ, cười đến giống như con hồ ly nhỏ.

Dạ không có khái niệm đối với cắt tóc, cái từ này là lần đầu nghe Lỗ Đạt Mã nói, chỉ là, từ trong lòng tin tưởng Lỗ Đạt Mã sẽ không hại mình, liền ngu ngơ gật đầu.

Được Dạ đồng ý, Lỗ Đạt Mã vui vẻ lấy ra “móng tay” gấu răng kiếm, đây là móng vuốt cứng cỏi hôm nay đã bị Lỗ Đạt Mã mài hết sức sắc bén.

Nàng vui vẻ đứng ở sau lưng Dạ, hạ “độc thủ” xuống mái tóc dài đen như mực của Dạ.

Rất nhanh, tóc dài dần thay đổi thành tóc ngắn cao thấp không đều.

Nhìn “kiệt tác” của mình Lỗ Đạt Mã rút rút khoe mắt, đây chính là hình tượng tóc ngắn lồm chồm mình muốn hay sao? Ừ, không quá đẹp, không giống với mong đợi.

Đầu chỉ không đẹp chút, nhất định chính là hủy hình tượng.

Lỗ Đạt Mã an ủi mình, không có việc gì, quen tay hay việc, về sau luyện nhiều một chút là có thể chỉnh lý đến dễ nhìn. Dù sao cũng chỉ có nàng nhìn, không có việc gì.

Đáng thương cho đầu của Dạ, từ nay về sau trở thành bí đao Lỗ Đạt Mã luyện tay rồi.

Tóc đã chỉnh sửa thất bại, Lỗ Đạt Mã quyết định hoặc là không làm, đã làm thì dứt khoát làm cho xong cũng cắt sạch râu ria của Dạ đi, nàng thật sự rất muốn trông thấy gương mặt thật của Dạ.

Vì vậy thương lượng với Dạ: “Dạ à, ngươi xem ngày sẽ càng ngày càng nóng, râu ria này của ngươi đến mùa hè rất khó chịu, ta cạo giúp ngươi nhé?”

Dạ đang cảm thấy phiền lòng một cái đầu tóc cản trở không thôi, tự dung gáy được mát mẻ, trên đầu không có chue vạt (bọ chấy) cũng thật nhẹ nhõm, trong lòng đang vui mừng. Vừa nghe Lỗ Đạt Mã nói cạo râu, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ đã đồng ý.

Lỗ Đạt Mã nhớ lại những bước cha mình cạo râu, trước dùng nước nóng rửa mặt, sau đó hình như là bôi kem cạo râu.

Á..... Không có kem cạo râu thì làm thế nào?

Thôi, nhảy qua bước này.

Sau ba phút.....

“Á! Cái đó Dạ, ta không phải có ý, có đau không?”

Dạ lắc đầu.

Năm phút sau.....

“Dạ, ngươi nhìn một chút, ta sẽ cẩn thận!”

Dạ gật đầu.

Hai mươi phút sau.....

“Dạ, xong rồi, hiện tại để ta xem thử đi!”

Dọn dẹp râu ria trên mặt, một gương mặt mịn hoặc xuất hiện trước mắt Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng bị sét đánh trúng rồi.

Nam nhân ở trước mắt, bởi vì phơi nắng lâu ngày, làn da có màu đồng. Trán đầy đặn, mày kiếm dày đặc thật giống như tu sửa qua, nghiêng tới tóc mai. Sóng mũi cao, hốc mắt hơi sâu, một đôi con ngươi màu tím sẫm dưới ánh lửa bập bùng, như có ngọn lửa nhảy lên trong đó. Cằm hơi nhọn, khuôn mặt như tác phẩm điêu khắc dưới bàn tay của đại sư bậc thầy, đường nét sắc sảo. Môi mỏng nhẹ nhàng mỉm cười, héch lên, khiến cho hình dáng cả khuôn mặt trở nên nhu hòa.

Chỉ là, chỗ dưới cằm của nam nhân, bên cạnh môi, mấy vết thương rõ ràng cho thấy thợ cạo không phải người lành nghề, tóc dài tóc ngắn dựng đứng ở trên đầu làm cho một gương mặt hoàn mỹ bị phá hỏng hầu như không còn.

Lỗ Đạt Mã hồi hận đến muốn xanh cả ruột, nếu như tóc dài của Dạ không có bị mình chém gọt như vậy, thì hiển nhiên là một tên mỹ nam yêu nghiệt rồi. Đây thật sự là nàng nhất được bảo bối, xuyên qua đến địa phương phân chim cũng không có thể nhưng lại gặp được Nam Thần.

Lỗ Đạt Mã quyết định không nhìn hai bút hồng hạnh bết này của mình.

“Ợt ợt.....ợt ợt.....” Cái bụng đang nhắc nhở Lỗ Đạt Mã nên ăn cơm tối.

Lỗ Đạt Mã nháy nháy con mắt với Dạ, nói: “Ta đói rồi.....”

Dạ cong môi mỏng lên cười cười.

Lỗ Đạt Mã như bị sét đánh lần nữa, đầu bị đập mạch luôn rồi.

“Ừm bò.....” một tiếng hét thâm, kéo Lỗ Đạt Mã trở về thực tế. Quay đầu lại chỉ thấy con trâu sừng bị bắt làm phu khuôn vác muối bị một hắc báo thân hình kiện mỹ cắn đứt cổ.

Nó giật giật chân, giẫy dụa mấy cái rồi không còn động tĩnh.

Lỗ Đạt Mã giựt giựt khoe miệng, con trâu sừng nàng muốn nuôi mà, nơi này lại không thiếu cỏ khô, mỗi ngày buộc nó đến dưới gốc cây, cũng không cần cho ăn, tự nó cúi đầu là có thể tìm được thức ăn. Lần sau lại đi chở muối thì khỏi phải đi tìm cu li rồi. Chỉ quên nói một câu, giữ lại nó sẽ có ích, kết quả là khiến cho Dạ coi nó thành cơm tối.

Lỗ Đạt Mã chỉ mặc niệm ba giây đồng hồ cho con trâu sừng đáng thương kia thì để Dạ ở lại tự mình làm “đầu bếp”, nàng đi làm cái khác. Nàng phải làm món rau, từ trong túi đeo da thú lấy ra “Rau sam” hái được dọc theo đường trở về. Đến bên dòng suối rửa sạch sẽ, chần sơ trong nước nóng, vớt ra khỏi, lại dùng cốt đao cắt thành đoạn ngắn, làm cầm chút muối bỏ vào, trộn đều lên.

Ném thử một miếng.

Ừm! Ăn ngon!

Rất hoài niệm cái mùi vị này rồi, mặc dù không có bột ngọt, nước tương, dấm cùng với dầu vừng. Lỗ Đạt Mã vẫn kích động muốn roi nước mắt như cũ. Nàng nhớ tới hồi còn bé có một môn học, cô giáo giao bài tập —— làm một món ăn cho mẹ.

Đó là nàng lần đầu tiên nấu ăn, món ăn đơn giản cũng là rau trộn, cũng chỉ để vào muối như vậy, mà mẹ lại liên tục nói ăn ngon, cũng ăn hết cả một cái đĩa lớn, cha chỉ cướp được một miếng.

Lỗ Đạt Mã biết, thật ra thì món ăn kia ăn cũng không quá ngon, trừ muối thì cũng không có mùi vị gì, nhưng mà, ba mẹ ăn ngon ấy là phần cảm giác. Giống như hiện tại, cái nàng hoài niệm thật ra là phần “huương vị” kia.

Nhớ nhưng nồng đậm khiến Lỗ Đạt Mã vốn đang vui vẻ thì tâm tư nặng nề. Nàng tựa vào thân cây ăn từng miếng từng miếng một, nước mắt cũng theo đó mà “xoạch! xoạch!” rơi xuống. Nàng nhớ cha mẹ, cũng không biết hiện tại bọn họ như thế nào, chắc cũng đã phát hiện không thấy mình đi, cũng không biết sẽ nóng này thành hình dáng gì.....

“Đạt Mã! Đạt Mã!”

Dạ đang kêu nàng.

Lỗ Đạt Mã lau nước mắt, trả lời.

Dạ giờ lên thịt trâu đã làm sạch đi tới, nhìn thấy nước mắt trên mặt Lỗ Đạt Mã, cúi đầu dùng cái mũi ngửi ngửi món ăn trong tay nàng, lại bốc lên một ít ném thử một chút, nghiêng đầu phun ra.

“Đạt Mã không khóc! Có thịt.”

Thứ này thật khó ăn, Dạ lấy món ăn rau trộn ném qua một bên, đại khái hán cho là, Lỗ Đạt Mã khóc là bởi vì quá khó ăn.

Lỗ Đạt Mã ngẩng đầu, nhìn về mặt chân thành của Dạ, cười cười, âm thầm nhắc đi nhắc lại ở trong lòng: cha mẹ, con gặp được Dạ, hán rất giỏi giang, cũng rất chăm sóc con, cho dù có đôi khi ngốc ngốc. Con ở bên này sống rất tốt, hai người cũng phải sống thật tốt.....

Lỗ Đạt Mã vẩy chút muối ở trên thịt, giao cho Dạ cầm đi nướng chín.

Dạ nướng chín thịt xong, vẫn như cũ cầm miếng mềm nhất đưa cho Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã cong cong khóe mắt nhìn về phía hấn, cười híp mắt nhận lấy, gặm ăn từng miếng từng miếng.

Dạ thì vừa ăn miếng to, vừa tiếp tục nướng thịt.

Hiện tại thói quen ăn uống của Dạ cũng thay đổi không ít. Bởi vì mỗi ngày Lỗ Đạt Mã phải ăn ba bữa cơm, trước kia Dạ chỉ ăn buổi sáng rồi thôi, sau đó ngẫu nhiên vào lúc Lỗ Đạt Mã ăn cơm trưa hoặc lúc ăn cơm tối cũng ăn theo một chút. Diendanlequydon-ChieuNinh Mã bây giờ gần như ăn cùng với Lỗ Đạt Mã, chỉ là bữa ăn sáng ăn được vẫn tương đối nhiều, hai bữa khác thì ít đi một chút.

Biến hóa của Dạ khiến cho Lỗ Đạt Mã thật vui mừng, vốn cứ nghĩ sẽ để cho hấn ăn uống khoa học một chút, có quy luật một chút, không đợi áp dụng kế hoạch thì chính hấn liền tự thay đổi.

Ăn cơm tối xong, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ kiêng giúp nàng cái “bồn tắm” lớn từ trong động ra ngoài.

Đi ra ngoài tìm muối vừa đi một chuyến thì hơn mười ngày, ngay cả tắm một cái nàng cũng không có tắm qua, bẩn chết rồi.

Lỗ Đạt Mã nghĩ tới, bây giờ khí trời ẩm áp, không có nhóm lửa ở trong động, nước nóng cũng không tiện chuyển vào bên trong, không bằng vậy một cái phòng tắm nhỏ ở dưới mặt đất.

Đặt “bồn tắm” vào giữa mấy cây có cự ly tương đối gần, dùng dây leo treo da thú vây lại làm rèm, vậy là được một phòng tắm lộ thiên đơn giản.

Nấu nước xong, Lỗ Đạt Mã liền vui vẻ nhảy vào bồn tắm, ngâm ở bên trong thờ dài một tiếng: rất thư thái!

Nàng đang vui mừng trái xoa xoa bên phải xoa xoa, còn kém hát vang “Ta thích tắm, rửa đen ngã đi.....”, phòng cháy phòng trộm lại quên phòng sắc mèo.

Người Dạ cao gần hai mét, đứng ở bên ngoài rèm da thú, vừa vịn lộ ra cái đầu. Chờ Lỗ Đạt Mã phát hiện, cảnh xuân sắc vô biên bên trong “phòng tắm” đã bị hấn nhìn sạch sẽ.

“A..... Dạ, không cho nhìn lén, lưu manh!”

Khăn lông trong tay trắng tấp ném tới trên mặt Dạ.

Dạ cũng không để ý phải hiểu “Lưu manh” là có ý gì, bây giờ hấn đang lo lắng, trước ngực Lỗ Đạt Mã có hai “bướu” phình to. Kể từ lần đó ở trên thảo nguyên gặp phải Cự Mãng, hấn phát hiện trước ngực Lỗ Đạt Mã bị sưng lên lợi hại, đã qua một mùa đông, vì sao còn không có khỏi đây? Có thể xảy ra vấn đề gì hay không chứ?

Cũng may Lỗ Đạt Mã không biết suy nghĩ trong đầu Dạ, mà Dạ cũng không có ngu mà đi hỏi. Nếu không, biết cúp 34 C kiểu ngạo của mình bị Dạ cho rằng cục phù thủy, nhất định Lỗ Đạt Mã sẽ phun ba lít máu.

Tắm rửa xong, Lỗ Đạt Mã từ trong phòng tắm ra ngoài, đúng lúc nghênh đón con người màu tím sẫm của Dạ, nhớ tới mới vừa rồi bị xem sạch bách, thấy nàng hết tron còn là một tên có tướng mạo yêu nghiệt, trong nháy mắt sắc mặt Lỗ Đạt Mã đỏ bừng, lỗ tai cũng bị đỏ tới tận gốc, lúng túng không thôi.

Dạ cũng không có cảm giác xin lỗi gì, chỉ lo lắng ngắm nhìn bộ ngực Lỗ Đạt Mã, sau đó đi vào phòng tắm, cũng lấy nước tắm của Lỗ Đạt Mã tắm rửa sạch sẽ.

Buổi tối, nằm ở trên “giường” đã lâu không nằm.

Vốn tưởng rằng có thể có giấc ngủ ngon vậy mà Lỗ Đạt Mã đỏ mặt, nhịp tim đập “bùm bùm”. Có thể nào nàng cũng nghĩ không thông, từ lúc xuyên qua cái thế giới này đến giờ, gặp được Dạ, gần như mỗi đêm hai người đều là dính chung một chỗ mà ngủ, tại sao hôm nay cảm giác lại không giống chứ? Chẳng lẽ là bởi vì thấy được “guồng mặt thật” của Dạ? Ài! Xem ra mình cũng có thời điểm mắc bệnh hão sắc, như vậy cũng không hay.

Lỗ Đạt Mã vừa vuốt ngực, vừa tự nói với mình tâm phải bình tĩnh, không phải là lớn lên đẹp trai một chút thôi sao! Không phải là so với trai đẹp nàng đã gặp thì mị hoặc hơn một chút thôi sao! Không phải coi như là mình đụng mặt Nam Thần thôi sao! Thật ra thì hấn chính là một con mèo bụi sẽ thay đổi thành người thôi, không có gì.....

Ngay tại lúc không ngừng thiết kế trong lòng mình, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã ngủ thật say.

Cảm thấy hô hấp của Lỗ Đạt Mã trở nên mềm mại đều đều, Dạ mở mắt ra. Hấn không có ngủ, ở thời điểm Lỗ Đạt Mã đang rơi rắm, hấn vẫn hơi híp mắt lại chú ý nàng.

Là vết thương cũ tái phát sao? Mới vừa rồi động tác Lỗ Đạt Mã khẽ vuốt ngực hấn đều nhìn ở trong mắt. Nhẹ nhàng lấy tay Lỗ Đạt Mã đặt ở trên ngực ra, Dạ lấy bàn tay của mình phủ lên.....

Mỗi lần mình bị đụng đầu sưng tím lên, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ nhẹ nhàng vơn vơ. Dạ nghĩ tới, xoa xoa như vậy thì Đạt Cách Mã có dễ chịu hơn không?

Cách quần áo da thú, bàn tay của Dạ nhẹ nhàng xoa hai khối mềm mại, trong lúc vô tình, bản thân mình thì toàn thân khô nóng, tim đập “bang bang” nhảy dòn dập. Bệnh của Đạt Mã sẽ lây hả? Vì sao mình cũng khó chịu theo?

Hết chương 67.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Sưng lên, Dạ cũng phúc hắc?

Editor: ChieuNinh

Dạ muốn lấy tay ra xem xem bản thân bị sao rồi, nhưng cảm giác mềm nhũn này làm cho hấn mê luyến, trong lòng của hấn đang kêu gào, muốn tiếp tục làm chút gì đó, hấn vui đùa cùng tới căn cổ của Lỗ Đạt Mã.....

Lỗ Đạt Mã thật vất vả mới ngủ được thì cảm thấy ngực giống như bị vật nặng đè ép không thở nổi, rồi cả người lại nóng ran nói không ra là cảm giác gì, cảm giác tê dại rất xa lạ rồi lại không làm người ta chán ghét? Nàng muốn đẩy ra, lại chộp được hai bàn tay to lớn, tình huống gì vậy? Lỗ Đạt Mã bật mở mắt ra.

Trong bóng tối, cái đầu tóc ngắn cao thấp không đều của Dạ cũng cùng chia vào ở căn cổ của nàng, mà một đôi bàn tay quấy phá đúng là “móng heo quấy rối” của hấn.

Lỗ Đạt Mã đang còn mơ hồ trong nháy mắt tỉnh táo, đầu đen rau giá, người này đang vô lễ với mình! Phản ứng kịp Lỗ Đạt Mã nhanh chóng đẩy cái đầu của Dạ ra, bắt “móng heo quấy rối” của hấn lại, thờ hồn hèn tức giận nói: “Dạ, người giờ trò lưu manh!”

Dạ thấy Lỗ Đạt Mã tỉnh lại, mặc dù không hiểu “giờ trò lưu manh” là có ý gì, nhưng cũng nghe ra giọng điệu của nàng hết sức không vui, chia về phía nơi ngực của nàng, nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Sưng lên, xoa xoa không đau!”

Khi đang nói chuyện rất có tư thế lại trả “móng heo quấy rối” về lại.

Lỗ Đạt Mã ẩm ứ rồi, cúp 34C của nàng làm bạn cùng phòng ghen chết, xuyên qua tới nơi này thế nhưng bị Dạ nói thành sưng lên, không khỏi cả đầu đầy vạch đen, trong lòng âm thầm châm chọc: người mới sưng lên, cả nhà người cũng sưng lên!

“Không có sưng, chuyện gì cũng không có, ta rất bình thường!”

Nghe được Lỗ Đạt Mã nói như thế, Dạ cái hiểu cái không liếc nhìn hai “cục sưng” của nàng lần nữa, trong lòng suy nghĩ: Đạt Mã nói không có sưng vậy thì không có sưng đi!

Sau đó, hấn nắm tay Lỗ Đạt Mã, chỉ chỉ vào chỗ nào đó của thân thể mình, nói hai chữ: “cục sưng!”, rất có ý tứ để cho nàng giúp đỡ trị một chút.

Sắc mặt Lỗ Đạt Mã đỏ bừng, lông tai cũng cháy, dùng sức rút tay mình trở về, gương mặt liền nhìn thấy trong con ngươi màu tím sẫm của Dạ lộ ra ánh sáng thuần túy mà nóng bỏng, hơn nữa còn mang theo vẻ mặt nhẫn nại. Lỗ Đạt Mã khóc không ra nước mắt, người này có căn thuần khiết như vậy hay không hả!

Lỗ Đạt Mã giựt giựt khoe miệng, bò dậy, rót chén nước lạnh cho Dạ: “Uống đi, uống vào sẽ không sưng lên!”

Dạ đối với lời nói của Lỗ Đạt Mã thì tin tưởng đủ mười phần, hấn nhận lấy cái ly “ừng ực ừng ực” uống sạch trơn. Một lát sau, thật sự “không sưng” rồi.

Lại nằm lên “giường” lần nữa, tận lực giữ một khoảng cách với Dạ, tiếc rằng cánh tay Dạ dài đuổi một cái đã vót Lỗ Đạt Mã vào trong lòng, cọ xát cổ của nàng, nói thầm một câu: “Không sưng! Ngủ đi!”

Lỗ Đạt Mã liếc mắt, oán thầm: cọ nữa thì còn “sưng”! Nàng không nhúc nhích cuộn lại trước ngực Dạ, chỉ sợ kích thích hấn nữa, lại đứng nghiêm chào mình.

Cả đêm không mộng

Khi Lỗ Đạt Mã tỉnh lại lần nữa, Dạ đã không có ở bên cạnh nàng, thì biết hấn đã đi ra ngoài săn bắt. Duỗi lưng một cái, bò dậy rửa mặt, lại thấy Dạ đã đi sẵn trở về, đang đứng ở bên dòng suối và bùn.

Ặc..... đây là hấn đang làm gì?

Khi thấy sau lưng Dạ cách đó không xa là hai con chim béo bị bẻ gãy cổ, Lỗ Đạt Mã hiểu.

Đây là hân muốn học bộ dáng của mình nướng “gà ăn mày”.

Lỗ Đạt Mã lấy nắm muối bỏ vào trong bùn Dạ đang nhào, rồi lại không nhúng tay vào nữa, vui vẻ đứng ở một bên nhìn.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Dạ nhào bùn xong đang muốn đập lên thân chim béo thì đột nhiên như nhớ tới cái gì, đi đến bên dòng suối rửa tay một cái. Sau đó nhổ xuống mấy lông đuôi có nhiều màu sắc xinh đẹp từ trên thân một con chim béo khác, mỉm cười giao vào trong tay Lỗ Đạt Mã. Hân nhớ rõ Lỗ Đạt Mã thích những thứ này.

Không có râu che mặt, gương mặt anh tuấn của Dạ hiện lộ ra, nụ cười nhàn nhạt mang theo vẻ tà mị, làm cho Lỗ Đạt Mã lại bị sét đánh một lần nữa.

Chỉ là, khi quét tới đầu tóc dài dài ngắn ngắn dựng thẳng ở trên đầu Dạ thì Lỗ Đạt Mã vô cùng may mắn, cũng may cắt tóc không thành công. Một nét bút hồng này mặc dù phá hư hình tượng của Dạ, nhưng mà, cũng làm cho mình có chút sức chống cự đối với hân. Ừ, có dự kiến trước, Lỗ Đạt Mã đã mặt dày tự khen mình.

Nhảy nháy con mắt với Dạ, Lỗ Đạt Mã nhận lấy lông vũ, cuộn mấy cái ở trên ngón tay, trở thành một bộ dạng đóa hoa, thuận tay cắm vào búi tóc quăn thành “Viên thuốc” trên đầu.

Dạ cảm thấy rất mới lạ đối với dáng vẻ thay đổi của mấy cái lông vũ ở trong tay Lỗ Đạt Mã, hân giờ tay sờ sờ đóa “Hoa” sinh ra ở giữa tóc Lỗ Đạt Mã, động tác rất nhẹ nhàng, giống như chỉ sợ làm hư.

Sau đó không biết như nhớ ra cái gì đó, đi tới một bên, từ trong bó cỏ dại hái được mười mấy đóa hoa nhỏ xinh đẹp, cũng cắm chúng nó cùng với lông vũ lên viên thuốc ở trên đầu Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã giờ tay lên sờ sờ, tưởng tượng một chút bộ dáng bây giờ của mình, nhất định là giống như Già Lưu vào thăm đại quan viên, cố tình lấy xuống, nhưng khi nhìn đến đôi mắt thiết tha mà vui mừng của Dạ, nên hít một hơi, nhịn xuống.

Nàng lôi kéo Dạ đến bên dòng suối, ảnh ngược của hai bóng dáng ở trong khe nước, một đầu thì sánh ngang như giỏ hoa, một đầu như lông hạt dẻ. Lỗ Đạt Mã chỉ vào hai bóng dáng không có hình tượng này mà cười lớn, cái này quá buồn cười rồi, có phải hay không?

Không lâu lắm thì nướng xong “gà ăn mày”, Lỗ Đạt Mã ném thử một miếng nhỏ trước, ừm! Không tệ, trong bùn có muối ít nhiều có một chút tan ra thấm vào trong thịt, mang theo chút vị mặn nhàn nhạt.

Lỗ Đạt Mã chỉ ăn một cái đùi chim, còn dư lại đều bị Dạ bao trọn. Đối với lượng cơm ăn nhiều của hân, Lỗ Đạt Mã cũng không thấy kì quái, nàng chuẩn bị làm chút chuyện chính sự đi.

Gừng gây tê mang về phải xử lý như thế nào?

Trông xuống?

Hong khô?

Lỗ Đạt Mã tính toán cũng thử cả hai loại phương pháp một chút.

Nói thật, Lỗ Đạt Mã cũng không rõ gừng gây tê này rốt cuộc coi là thân củ hay là rễ củ, chỉ đành phải chọn chút gừng gây tê có chất lượng tương đối hoàn chỉnh, tìm một khối đất bằng phẳng ở dưới vách núi, nhổ cỏ, cách mỗi hai mươi phân chôn một miếng gừng gây tê đi vào. Như vậy, chôn năm sáu miếng, sau đó làm ký hiệu, tránh cho mình không bị quên.

Còn dư lại mấy củ, Lỗ Đạt Mã cắt chúng nó thành phiến, xâu chuỗi lại treo lên sợi dây, dự định sau khi hong khô xong thử một chút được của nó tính có giảm bớt hay không.

Làm xong những thứ này, cũng không còn việc gì để làm. Lỗ Đạt Mã bắt đầu suy nghĩ, làm sao mới có thể khiến Dạ đồng ý mang theo mình đi săn đây?

Tâm cảnh (tâm tình, cõi lòng) thay đổi, nhìn tất cả đều mới lạ, Lỗ Đạt Mã rất nóng lòng muốn hiểu rõ thế giới này, rất muốn sớm dung nhập vào thế giới này.

Bình an vô sự vượt qua một ngày, rạng sáng ngày hôm sau, Dạ đứng dậy muốn ra ngoài đi săn. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Lỗ Đạt Mã cũng trở mình một cái bò dậy theo. Nhanh chóng mặc áo khoác vào, cầm lên vũ khí của mình, đi theo Dạ ra khỏi sơn động.

Lúc này khoảng không gian bên ngoài còn đen kịt, thỉnh thoảng truyền đến hai tiếng “chiêm chiếu” côn trùng kêu vang. Lỗ Đạt Mã rút cổ một cái, rạng sáng gió vẫn rất lạnh.

Dạ đứng ở trên bình đài, trợn mắt nhìn nàng.

Lỗ Đạt Mã mỉm môi “hắc hắc” cười một tiếng với hân, giờ lên vũ khí trong tay, ở trước mắt Dạ lay một cái: “Mang ta đi chung với!”

Dạ cau mày, ôm lấy Lỗ Đạt Mã thả lại trong sơn động, xoay người, trước khi đi ra còn nghiêng đầu lại dặn dò: “Ngoan!”

Mà đã quyết định chủ ý, hôm nay Lỗ Đạt Mã không ngoan, khi hân xoay người sắp đi thì nhào tới một cái, nhảy lên lưng dày rộng của Dạ.

“Mang ta đi đi!”

Lỗ Đạt Mã bám lấy cổ Dạ, ghé vào bên tai của hắn nói.

Hơi thở ấm áp khiến lỗ tai Dạ tê ngứa một trận, giọng nói ngọt mềm xuyên thấu qua màng nhĩ quét thẳng vào trong lòng của hắn, một chút ngứa, giống như một cái lông vũ nhỏ đang cọ đang cọ.....

Dạ không có lên tiếng bày tỏ đồng ý, cũng không có lại mang nàng trả về, mà là công nàng nhảy xuống vách đá.

Lỗ Đạt Mã có chút trợn mắt, nàng vốn tưởng rằng còn phải tiếp tục phí một chút lời lẽ mới có thể làm cho Dạ đồng ý. Nói thật, ngay cả biện pháp la lối om sòm lẫn lộn nàng cũng đã nghĩ đến, dự tính Dạ mà không đồng ý thì nàng sẽ dùng tới, lại không nghĩ rằng Dạ sẽ sáng khoái như vậy liền công mình ra ngoài.

Dạ đi ra khỏi hẻm núi thì mới phản ứng được, trên lưng hắn còn có một Lỗ Đạt Mã.

Chỉ là, tại làm sao hắn lại dẫn nàng đi ra đây? Vật nhỏ yếu đuối giống như nàng nên đang hoảng sợ ở trong động chờ mình đi săn trở về. Trong rừng rậm có quá nhiều nguy hiểm không tưởng tượng được, không thích hợp với nàng.

Dạ đột nhiên dừng lại, làm Lỗ Đạt Mã cảm giác không ổn, người này không phải muốn đổi ý đi!

“Không cho đưa ta trở về! Người đưa ta trở về, ta cũng sẽ lên chạy ra ngoài. Ta đi theo người mới an toàn, hay là tự mình đi loạn khắp nơi mới an toàn hả?”

Ở thời điểm Dạ muốn xoay người lại, Lỗ Đạt Mã mở miệng ngăn cản, lời của nàng khiến cho Dạ bỏ đi ý niệm. Thay vì để cho nàng chạy loạn, không bằng đi theo mình.

Trong rừng rậm không có ánh sáng gì, chạc cây che trời bầu trời gần như che lại toàn bộ ánh sáng ngôi sao nhỏ. Lấy mắt thường của Lỗ Đạt Mã, cũng không thấy rõ cái gì. Nàng nằm ở trên lưng Dạ cứ như vậy bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại trời đã sáng choang, Lỗ Đạt Mã ngượng ngùng, bởi vì Dạ vẫn luôn công nàng đi chuyển ở trong rừng, cũng chưa bắt được con mồi nào.

Lỗ Đạt Mã cảm giác mình bốc đồng như đứa bé, làm trễ nãi người lớn làm chính sự. Nàng hướng Dạ “hắc hắc” cười gượng hai tiếng, để che giấu đi bối rối của mình, sau đó cẩn thận nịnh nọt mà nói: “Chúng ta về nhà đi, Dạ! Chúng ta đi bắt cá, ta làm cá cho người ăn, được không?”

Trên mặt Dạ không có vẻ gì, Lỗ Đạt Mã không nhìn ra hắn là vui vẻ hay là mất hứng.

Mà với hiểu biết ít ỏi của nàng trong rừng rậm, nàng cũng không phân biệt được phương hướng, cho nên càng không biết, có phải Dạ đang trên đường về nhà hay không.

“Cái đó..... Dạ à..... Làm sao người không nói lời nào?”

Ánh mắt của Dạ không gọn sáng khiến Lỗ Đạt Mã không khỏi bị chột dạ, nàng bắt đầu kiểm chuyện nói nhảm.

Dạ không lên tiếng, chỉ im lặng cầm đầu đi tới.

Bước chân của hắn vững vàng, cẩn thận tránh né cành cây mọc lan tràn ra ngoài, không để cho Lỗ Đạt Mã bị thương.

“Dạ..... Chúng ta nấu canh cá ăn, hay là nướng ăn đây?”

Dạ vẫn không để ý tới nàng như cũ.

Lỗ Đạt Mã biết, Dạ tức giận.

Phải làm gì đây, chuyện này đúng là mình làm không đúng, quán quýt làm phiền đòi đi theo, không giúp được gì, nửa đường còn ngủ thiếp đi, hoàn toàn làm loạn thêm thôi.

Tuân theo phương châm “đứa bé ngoan có lỗi thì nhận sai”, Lỗ Đạt Mã hắng giọng một cái, thái độ thành khẩn nói: “Khụ..... Khụ..... Dạ à, người tức giận hả? Ta sai lầm rồi, thật, lần tới người đi săn, ta nhất định không quán người đòi đi theo, người nể tình ta vì phạm lần đầu, tha thứ một lần được không.....”

Lỗ Đạt Mã nói lầm nhảm ở bên tai Dạ.

Dạ vẫn thờ ơ ơ hồ như cũ, chỉ im lặng cầm đầu đi về phía trước.

Lần này, trong lòng Lỗ Đạt Mã khó chịu, lúc này Dạ tức giận không nhẹ. Đối với Dạ tức giận, Lỗ Đạt Mã có chút hiểu, đổi lại vị trí mà nghĩ, mình cũng sẽ tức giận.

Ở cái thế giới này, có lẽ mỗi ngày bắt được thức ăn là đại sự trọng yếu nhất, tựa như người hiện đại làm ra tiền nuôi gia đình.

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Không có bắt được con mồi vậy thì đồng nghĩa với đói bụng. Đã bị đói bụng, thì thể lực sẽ không tốt, như

vậy cơ hội bắt được con mới lại càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rất có thể đói chết.

Lỗ Đạt Mã mãi trừ thời điểm mới vừa xuyên qua tới đây đã từng bị đói bụng mấy ngày, sau đó thì được Dạ cẩn thận tỉ mỉ bảo vệ, gần như quên mất tư vị đói bụng, cũng quên mất tàn khốc của cái thế giới này.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu tỉnh táo lại.....

Cứ như vậy, hai người một đường không nói lời nào trở lại hẻm núi.

Đến nơi Dạ buông Lỗ Đạt Mã xuống, liền hóa thân thành hắc báo, đi vào trong dòng suối lạnh như băng bất cá.

Dòng suối sau khi tan hết băng tuyết, thì cá cũng không còn dễ bắt như thời điểm mùa đông. Phần lớn bọn nó lặn xuống đáy nước, hơn nữa tốc độ bơi lội rõ ràng cũng nhanh hơn rất nhiều khi trời lạnh. Thức ăn phong phú, mỗi câu canh thịt vụn cũng giảm sức hút đi đối với chúng nó, còn muốn dùng cành cây để xiên chúng lên như mùa đông đã là không thể nào.

Lỗ Đạt Mã nhìn đầu tóc Dạ lặn vào trong nước, yên lặng bỏ lại vách đá trong động, đi lấy áo khoác da thú cho Dạ. Mặc kệ thời tiết lạnh bao nhiêu, thời điểm Dạ thay đổi hình người cũng đều mặc áo sát nách, lộ bắp đùi, chỉ vậy một khối tạp dề da thú che đậy ở bên hông. Nhưng mà Lỗ Đạt Mã sợ hấn bị đông lạnh, toàn bộ quần áo da thú, quần, áo khoác, ngay cả giày cũng đều chuẩn bị đầy đủ giúp hấn.

Lỗ Đạt Mã lấy áo khoác xuống, để sẵn sau khi Dạ lên bờ thì mặc, liền đi nôi lửa nấu nước. Chờ Dạ bắt cá xong rồi, để hấn tắm một cái, ấm ấm áp áp. Lúc này nước suối vẫn lạnh thấu xương.

Không đợi Lỗ Đạt Mã đun nước xong, Dạ đã cầm mười mấy con cá từ trong dòng suối ném phịch lên bờ.

Lỗ Đạt Mã nhặt chúng nó bỏ vào trong thùng gỗ to, ngồi ở bên dòng suối đánh vảy, khoét mang cá, thanh lý nội tạng từng con một.

Dạ quăng một con cá cuối cùng đang vẩy đuôi lên bờ, mình cũng bò lên, dùng sức giữ sạch nước trên da lông màu đen xuống, hoá thành hình người rồi đi tới bên cạnh Lỗ Đạt Mã, không nói gì với nàng, lại quan tâm muốn đón lấy công việc của nàng.

Lỗ Đạt Mã rửa sạch mùi tanh của cá ở trong nước suối, Dạ không nói với nàng lời nào, bày tỏ còn đang tức giận. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Lỗ Đạt Mã có chút bất đắc dĩ, xem ra lúc này Dạ cực kỳ tức giận rồi. Nàng đẩy Dạ đi vào phòng tắm đơn giản, đổi xong nước ấm, lại lấy áo khoác da thú khoác lên trên cành cây, để khi nào Dạ ngâm nước xong thì mặc.

Thấy Dạ buồn bực không lên tiếng vào phòng tắm, còn là một bộ dáng không có ý định để ý đến nàng. Lỗ Đạt Mã giống như nàng dâu nhỏ bị ức hiếp, ngoan ngoãn trở lại bên bếp lò.

Vì muốn lấy lòng Dạ, nàng dự định làm món cá hấp Dạ chưa từng ăn qua.

Dạ vẫn có nhược điểm, ví dụ như trên ý nghĩa nào đấy, hấn là một “cật hóa” tiêu chuẩn. (cật hóa: thích ăn, ham ăn)

Nói đến “cá hấp”, lúc này thật là hấp rồi, muốn thêm gia vị khác cũng không có, chỉ có muối, chỉ là thắng ở sự mới mẻ, mùi tanh không nặng.

Lỗ Đạt Mã đổ nước vào trong nồi mai rùa, lại gác cái mâm gỗ cỡ lớn nhất ở trong nồi. Con cá rất lớn, chỉ có thể để vào hai con, vẩy lên chút ít muối, sau đó lấy một mai rùa khác úp ngược lên phía trên làm nắp nồi.

Ngay khi Dạ đi tới thì ngửi được mùi vị cá nên sắc mặt đã rõ ràng tốt hơn nhiều. Hấn đi tới bên cạnh Lỗ Đạt Mã, ngồi xôm xuống, con ngươi màu tím sẫm không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cái nồi lớn kia, lỗ mũi thỉnh thoảng tung nháy lên.

Lỗ Đạt Mã cười trộm trong lòng, vào lúc này nếu như hình thái của Dạ là đại miêu mà nói, có lẽ đầu lưỡi đã sớm liếm lên chớp mũi rồi.

Dạ ngó ngó Lỗ Đạt Mã bên cạnh, muốn hỏi một chút đây là nàng đang làm cái gì? Nhưng vừa nghĩ tới vẫn còn đang tức giận với nàng, lại không được tự nhiên ngoảnh đầu sang một bên.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã cười đến rút gân, cái tên Dạ này ngay cả tức giận cũng mạnh như vậy. Lỗ Đạt Mã cố nén nụ cười lại, nàng phải bắt được cái cơ hội hòa giải này.

“Dạ, ta làm cá hấp, lát nữa ngươi ném thử xem mùi vị thế nào?”

Lỗ Đạt Mã cười híp mắt nhìn Dạ, chờ đợi phản ứng của hấn.

Dạ nghiêng đầu nhìn nàng, há miệng. Lỗ Đạt Mã đoán nhất định hấn sẽ hỏi mình: cá hấp là cái gì? Kết quả nàng tính sai, cuối cùng Dạ không có lên tiếng, lại nghiêng đầu đi nhìn cái nồi chằm chằm.

Lỗ Đạt Mã nhìn bộ dáng rối rắm của Dạ, cười đến giống như con hồ ly nhỏ, trong lòng thầm nghĩ: Nhóc con, chờ ta lấy “đòn sát thủ” từ trong nồi ra, xem ngươi có ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ hay không!

Xem chừng cá đã chín không sai biệt lắm, Lỗ Đạt Mã xếp da thú lại thật đầy lấy cái “nắp nồi” ra, mùi cá vị trong veo phiêu tán ra ngoài. Đầu Dạ cũng theo mùi thơm mà khoảng cách cùng cái nồi càng ngày càng gần.

Bê hai cây cành cây nhỏ làm đũa, Lỗ Đạt Mã gấp một miếng cá lên đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi. Mà ánh mắt của Dạ cũng vòng tới vòng lui theo động tác của Lỗ Đạt Mã. Khi Lỗ Đạt Mã làm bộ muốn ăn vào miếng cá này, Dạ theo bản năng nuốt nước miếng.

Vì sao kêu “Rèn sắt sẵn còn nóng”? Muốn giải hòa với Dạ, phải bắt được thời điểm hán thêm ăn nhất.

Lỗ Đạt Mã gắp đũa cá lên khoe miệng Dạ.

“Ném thử một chút xem có được hay không!”

Dạ không có cự tuyệt, ngậm vào. Sau đó liền chớp con ngươi màu tím sẫm nhìn Lỗ Đạt Mã, chờ nàng đưa tới miếng thứ hai.

Nồi gác ở trên lửa, cá ở trong nồi, hơn nữa bốc khói trắng, Dạ biết lúc này nhất định không thể dùng tay cầm. Diện*đan*le*quy*don Chiêu Ninh Mà hai cây nhỏ trong tay Lỗ Đạt Mã này rất thần kỳ, vừa có thể dùng để gắp thịt cá lên, lại không sợ khí trắng tỏa ra này, thật sự là đồ tốt. Chỉ là mình không biết dùng, không thể làm gì khác hơn là chờ Lỗ Đạt Mã gắp đưa tới.

Lỗ Đạt Mã không làm cho hán thất vọng, lại gắp một đũa khác, thổi thổi đưa đến bên miệng hán.....

Dạ cứ như vậy mà ăn hết nửa con cá, Lỗ Đạt Mã hỏi: “Ăn ngon không?”

Bị khẩu vị mới hấp dẫn đã sớm quên còn đang tức giận với Lỗ Đạt Mã, Dạ hiền lành gật đầu, trả lời: “Ăn ngon!”

Lấy được trả lời, Lỗ Đạt Mã giao đũa vào trong tay Dạ, nói: “Tự mình ăn đi!”

Dạ có chút há hốc mồm, loay hoay hai cây cành cây nhỏ trong tay, mặt tràn đầy mê mẩn, vật này dùng như thế nào chứ?

“Đạt Mã, không biết.....”

“Vậy ta dạy ngươi đi?” Lỗ Đạt Mã cười đến như một con hồ ly nhỏ giáo hoạt.

Dạ ngây ngốc gật đầu, sớm ném đến tận sau đầu chuyện tức giận với nàng, hoàn toàn không ngờ, mình bị tính kế.

Ai! Đứa nhỏ này quá đơn thuần.....

Hai con cá vào bụng, Dạ vẫn chưa thỏa mãn nhìn Lỗ Đạt Mã: “Không.....”

Lỗ Đạt Mã gật đầu một cái, lại chưng thêm hai con lần nữa.

Dạ giống như mèo thêm ăn, canh giữ ở cạnh nồi một tác cũng không rời, thỉnh thoảng vênh vênh lỗ mũi.

Lỗ Đạt Mã cảm giác hình tượng Nam Thần trong lòng mình đã bị hủy. Tên Dạ này rõ ràng lớn lên có tướng mạo yêu nghiệt mỹ hoặc chúng sanh, trong xương căn bản là một con mãnh mèo tham ăn. Chỉ hai con cá hấp đã để cho hán hiện nguyên hình, cái gì mà dũng mãnh chứ, quả cảm chứ, khí phách chứ, vào lúc này toàn bộ để cho hán ném tới chỗ có ánh nắng chiếu tới mà phơi rồi.

Khi một con cá cuối cùng bị hai người chia nhau ăn vào bụng, đột nhiên Dạ toát ra một câu: “Đạt Mã, không ngoan!” Sau đó nhảy về trong động không để ý tới nàng nữa.

Lỗ Đạt Mã đột nhiên cảm thấy Thiên Lôi cuộn cuộn bỏ mình thất điên bát đảo, thì ra tên nhãi này không có quên nha!

Khó cực bận rộn cho tới trưa, làm mình mệt đến ngất ngư, nguyên tưởng rằng Dạ sẽ không so đo nữa, thế nhưng ai biết.....

Meo cái con mèo, đây rốt cuộc là người nào tính toán người nào? Lỗ Đạt Mã bốn mươi lăm độ nhìn trời, đây rõ thật là ưu thương!

Rồi sau đó, Lỗ Đạt Mã tự an ủi mình ở trong lòng, mục đích đã đạt tới, ít nhất Dạ nói chuyện với mình, đúng rồi, chiến thắng vẫn là của mình.

Sau bữa phá rồi Dạ đi sẵn, Lỗ Đạt Mã đang hoàng được hai ngày.

Nhưng mà chỉ là hai ngày, nàng liền lại bắt đầu không ở không được rồi.

Có lúc Lỗ Đạt Mã đang suy nghĩ, nàng là di truyền gen mạo hiểm của cha mẹ, có phải bị hoàn cảnh tràn đầy dã tính này đâm một cái, tất cả đều bộc phát ra hay không.

Nàng cảm thấy mảnh rừng rậm rạp ở ngoài hẻm núi đang tà mị mà cười cười với nàng, quyến rũ giống như trăm móng vuốt cào trong lòng muốn nàng đi vào.

Sáng sớm hôm nay, Dạ săn một con dê sừng hươu trở lại. Lỗ Đạt Mã phát hiện, dưới tình huống có dê sừng hươu, Dạ cũng không suy tính sẵn bắt bất kì chủng loại động vật nào khác, hán chung tình với thịt dê sừng hươu.

Hiện tại thói quen ăn uống của Dạ có thay đổi rất lớn, hần đã thích ứng một ngày ba bữa, lượng cơm ăn buổi sáng cũng đã giảm bớt. Sáng sớm hôm nay để sừng hươu hai người bọn họ mới ăn hết một nửa, Diện*đan*le*quy*don ChiêuNinh đối với Dạ lúc trước thì, một nửa này còn chưa đủ số lượng một bữa điểm tâm cho hần. Lỗ Đạt Mã nghĩ, thói quen ẩm thực của Dạ thay đổi công lao lớn nhất vẫn là muối và mỡ.

Mấy ngày nay nàng vẫn muốn dùng phương pháp làm thức ăn ngon thu mua dạ dày của Dạ, để che giấu “khoản nợ xấu” rạng sáng mấy ngày trước đó, như vậy có lẽ có thể nói động với Dạ lần nữa mang nàng vào trong rừng rậm đi thám hiểm.

Xem chừng thời gian sắp đến trưa rồi, Lỗ Đạt Mã vội vàng làm cơm trưa.

Bữa cơm này nàng phải làm thịt viên chiên.

Cảm thấy Lỗ Đạt Mã có hành động, Dạ vốn thay đổi thành đại miêu nằm ở trên thảm da thú chop mắt liền mở mắt ra. Một đôi con ngươi màu tím sẫm vòng tới vòng lui theo bóng người nhỏ bé nàng bận rộn.

Hần đang mong đợi hôm nay Lỗ Đạt Mã sẽ làm chút gì ăn ngon.

Ở trong lòng Dạ thầm nghĩ cái thứ muối này thật sự rất thần kỳ, kể từ khi có muối, Đạt Mã liền bắt đầu nghĩ ra đủ loại món ăn kỳ quái. Nếu không phải là có Đạt Mã, mình vẫn còn chỉ biết ăn thịt tươi, có Đạt Mã thật tốt!

Thật ra thì Dạ không biết, tất cả Lỗ Đạt Mã làm đây là được lời còn khoe mẽ, chỉ vì có thể lừa gạt hần mang nàng đi vào trong rừng rậm thám hiểm.

Lỗ Đạt Mã băm thịt dê sừng hươu thành thịt vụn, vè thành viên, đợi đến khi mỡ nước nóng lên thì bỏ từng viên vào trong nồi.

Thời điểm khi mùi thơm tản ra bốn phía, Dạ đã hóa thành hình người, đi bộ đến bên cạnh nàng.

“Đạt Mã?”

Lỗ Đạt Mã biết, đây là hần hỏi mình đang làm gì. Chỉ là phương diện nói chuyện thì người này thật sự rất lười, rõ ràng có thể nói đầy đủ câu rồi, nhưng hết lần này tới lần khác cố làm ra vẻ huyền bí.

“Chiên thịt viên!”

Dạ gật đầu một cái, chuyên chú nhìn thịt viên đang xoay chuyển ở trong nồi.

Độ lửa không sai biệt lắm, Lỗ Đạt Mã vớt một ra viên, nhìn Dạ nói: “Nếm thử một chút?”

Nhớ tới mới vừa vớt ra từ trong chảo dầu, vội vàng thêm vào một câu: “Cẩn thận.....”

Không chờ chữ “nóng” nói xong, thì Dạ đã há to miệng, không dần nổi mà cắn lên.

Sau đó.....

Dáng vẻ vừa “Ồ ô” kêu “nóng”, còn vừa cắn không thềm nhả ra, phá hủy hoàn toàn hình tượng tuấn mị của Dạ.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy một bầy quạ bay qua trên đầu mình, còn không ngừng kêu “quạ quạ”, nàng không có Nam Thần rồi.

Đội Dạ ăn một hơi hơn hai mươi viên thịt, lại vẫn chưa thỏa mãn nhìn mình, Lỗ Đạt Mã cảm thấy cơ hội đã tới, nàng cong cong môi nhìn Dạ.

“Ăn ngon không?”

Dạ gật đầu.

“Ta còn có thể làm thứ ăn càng ngon hơn.”

Dạ nghe vậy, con ngươi màu tím sáng lên.

“Người dẫn ta đi trong rừng rậm tìm tài liệu đi!”

Mất to Lỗ Đạt Mã sáng lóe lóe, trong lòng thầm nghĩ: Dạ tham ăn! Bản cô nương cũng không tin không bắt được người!

Dạ lượm một cành cây nhỏ đưa cho nàng, nói: “Về! Ta tìm!”

Lỗ Đạt Mã nháy mắt một cái, lại nháy mắt một cái, tại sao nàng lại cảm giác mình cho Dạ một viên đạn bọc đường muốn dụ dỗ hần, kết quả thắng nhãi này ăn nhúm đường bên ngoài, ném pháo đạn về oanh tạc nỗ banh nàng rồi.

Hết chương 68.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Hang động, trứng khổng lồ

Editor: ChieuNinh

Cuối cùng, Lỗ Đạt Mã vẫn để cho Dạ gật đầu, mang theo mình đi vào rừng rậm. Dĩ nhiên, đây là dưới tình huống nàng làm vô số bảo đảm.

Lỗ Đạt Mã cũng nghĩ không thông, vốn dĩ Dạ không như vậy mà? Làm sao đến bây giờ xem mình thành đồ dễ vỡ như vậy? Cái này không cho phép, cái kia không được, nàng cũng không phải là giấy.

Hắc hắc, nàng cũng không biết, từ lúc đi cả nhà nàng chiếu cố hai lần, Dạ thật sự là coi nàng như là giấy rồi.

Trên lưng mang túi đeo da thú, cầm vũ khí lên, Lỗ Đạt Mã leo lên lưng Dạ, đi vào rừng rậm thám hiểm.

Mùa xuân rừng rậm tràn đầy sinh cơ, trên đất khắp nơi là chồi non, không có lá mục thật dày như giữa hè đi qua đây, hoa nhỏ tím vàng đung đưa ở trong gió, sức sống dồi dào, trông rất đẹp mắt.

Lỗ Đạt Mã leo xuống từ trên lưng Dạ, bện một vòng hoa đội ở trên đầu, xoay người lui sang một bên, vừa hỏi Dạ có phải đẹp mắt hay không.....

Sau đó, nàng bị kịch.

“A.....”

Lỗ Đạt Mã chỉ có cảm giác mình hụt chân, ngã xuống.

Nơi này tại sao có thể có cái động?

Đến khi không còn rơi trượt xuống nữa, Lỗ Đạt Mã bắt đầu mò mẫm. Cái động này có đường kính xem chừng khoảng một mét, thời điểm nàng mới vừa rớt xuống cảm giác từ cửa động đến vị trí hiện giờ của phải nghiêng một độ rất nhỏ. Nếu không mình cũng sẽ không giống như thắng xe mà dừng lại, vẫn còn trượt chân xuống. Mà vị trí bây giờ của nàng thì tương đối bằng phẳng.

“Đạt Mã! Đạt Mã!”

Ngoài động truyền đến Dạ kêu gọi.

“Dạ! Ta đang ở phía dưới, ta không sao!”

Lỗ Đạt Mã đáp lại.

Trong động tối đen như mực, nàng thử muốn đứng lên, kết quả đụng phải đầu, cái động này cũng không được cao lắm.

Cái động này hình thành thế nào?

Rất rõ ràng, là do động vật đào.

Sẽ là loại động vật gì đây?

Trong đầu Lỗ Đạt Mã nhanh chóng lướt qua một loại không có nhiệt độ, không có chân, phun ra đầu lưỡi thật dài—— rắn!

Ý nghĩ này, làm nàng rợn cả tóc gáy, liền hô to: “Dạ! Cứu mạng!”

Nhưng làm sao Dạ cứu được nàng? Cái động này đối với thân thể nhỏ nhỏ một mét sáu lăm của nàng mà nói thì không tính là quá nhỏ, vừa vặn Dạ cao gần hai thước, muốn đi vào thì quá khó khăn. *Diện*đan*le*quy*don* ChieuNinh

Nghe được nàng kêu lên, âm thanh của Dạ có chút bối rối: “Đạt Mã? Đạt Mã?” Hắn nóng lòng muốn cứu Lỗ Đạt Mã đi lên, bắt đầu dùng biện pháp ngu nhất —— đào đất.

“Dạ.....”

Giọng của Lỗ Đạt Mã mang theo run run nức nở, ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn lại nơi sâu phía trong động. Tuy nói cái gì cũng không thấy rõ, nhưng nàng cảm giác lại đột nhiên xuất hiện một con rắn khổng lồ, một hóp nuốt trọn lấy nàng.

Nàng cảm thấy vào giờ phút này, bắp chân của mình có chút chuột rút. Chỗ cửa động thỉnh thoảng có đất rớt xuống. Lỗ Đạp Mã biết, đó là Dạ đang nghĩ biện pháp cứu mình, như vậy hiện tại chuyện mình cần làm chính là tỉnh táo.

Thật sâu hít sâu hai cái, cuối cùng Lỗ Đạp Mã khiến cho tim đang nhảy “Bang bang” từ từ hoãn lại, chờ Dạ đào cửa động ra quá không thực tế, nàng thử bò lên trên.....

Đậu đen rau giá, cái vương bát con lừa nào đào động! Lỗ Đạp Mã không nhìn được châm chọc. Độ nghiêng của cửa động cũng quá nhỏ đi, giống như ngồi thang trượt, bò hai cái liền trượt lại, nàng muốn nghĩ biện pháp khác.

“Dạ! Dạ! Đừng đào!”

Bị đất trên cửa động rớt xuống đập hai cái, Lỗ Đạp Mã ngăn cản hần lạng phí thể lực.

Nàng không bò ra được, Dạ lại không vào được, phải làm gì đây? Nếu như có sợi dây thì tốt, có thể để cho Dạ kéo nàng đi lên.

Sợi dây? Đúng rồi!

Lỗ Đạp Mã vỗ đùi, nhảy dựng mạnh lên.....

“Ai nha!”

“Đạp Mã? Đạp Mã?” Nghe được Lỗ Đạp Mã kêu rên, Dạ vội vàng hỏi thăm.

“Ồ..... Dạ ta không sao.” Lỗ Đạp Mã ôm đầu trả lời, một khi vui mừng bị đụng đầu, thật đúng là đau, sẽ không bị u một cục đi.

“Dạ, người đi tìm dây leo thật dài, kéo ta đi lên!”

“Chờ ta!” Dạ trả lời lời ít mà ý nhiều. Rất nhanh ngoài động cũng không có động tĩnh, hẳn là hẳn đi tìm dây leo rồi.

Lỗ Đạp Mã ngồi ở trong động, thận trọng không làm bất kỳ động tác gì, ngay cả hô hấp cũng vô cùng vô cùng khẽ khàng, nàng không muốn kinh động chủ nhân cái động này. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Không biết có phải là ảo giác hay không, thời điểm mới vừa rồi Dạ ở ngoài động, mình chỉ là kinh hoàng, mà bây giờ biết rõ Dạ đi tìm dây leo cứu mình, bất an và sợ hãi lại bắt đầu tràn ra.

Làm sao Dạ còn chưa trở lại? Lỗ Đạp Mã cảm giác giống như mình ngồi trong động một năm.

Có động tĩnh! Giác quan thứ sáu nói với Lỗ Đạp Mã, có cái gì đó đang tới gần nàng. Sẽ là cái gì? Nàng nhìn sâu vào trong động, trong lòng âm thầm cầu nguyện: Dạ người mau trở lại, một mình ta chịu đựng không nổi!

Âm thanh xôn xao càng ngày càng gần, Lỗ Đạp Mã chăm chú nhìn địa phương xuất hiện một đôi con mắt đỏ ngầu.....

Không rảnh suy nghĩ đó là quái vật gì, Lỗ Đạp Mã theo bản năng cùng sử dụng tứ chi, liều mạng bò ra cửa động, nhưng ánh sáng đang ở trước mắt, như thế nào nàng cũng bắt không được nó.

“Hi hà hi hục” âm thanh đến rất nhanh sau lưng Lỗ Đạp Mã, nó bắt đầu dùng sức cấn xé da thú áo khoác của Lỗ Đạp Mã.

“A!” Lỗ Đạp Mã thét lên, nàng không dám nhìn về phía sau, trong đầu chỉ có một ý niệm——bò! Leo lên mới có thể còn mạng sống! Một ít ánh sáng ngoài cửa động là toàn bộ hi vọng của nàng vào lúc này.

Đột nhiên, một chút ánh sáng cũng tự dưng biến mất ngay trước mắt Lỗ Đạp Mã, một dây leo lại duỗi xuống từ cửa động.

“Đạp Mã? Đạp Mã?”

Đây là tiếng của Dạ.

“Dạ..... Dạ.....” Lỗ Đạp Mã khóc lên, nàng nắm thật chặt dây leo cứu mạng.

Chỉ trong một hơi thở, Dạ liền kéo nàng lên.

Lỗ Đạp Mã cũng không quản phía sau móng mình kéo theo cái gì, liền ôm cổ Dạ khóc sụt sướt. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh

Nhưng Dạ lại nhanh chóng kéo lấy nàng từ trên người của mình đi xuống, để qua một bên, tung người, biến hình.....

Khi Lỗ Đạp Mã còn đang thút thít, Dạ ngậm một con thỏ béo bự dài một mét đứng ở trước mặt nàng.

Con thỏ kia chết không nhắm mắt một đôi mắt hồng hồng nhìn chăm chăm.

Ặc.....

Lỗ Đạt Mã nháy đôi mắt to còn treo nước mắt, con thỏ này chính là quái vật tuyệt vời nhất để cho mình mát vía ở trong động? Meo cái con mèo, mình xuyên qua đến vùng viễn cổ này thế nhưng lại làm Alice, kinh hồn tới du chơi trong hang thỏ!

“Hắc hắc.....” Lỗ Đạt Mã mỉm cười, hướng về phía Dạ cười gượng hai tiếng.

Dạ ném thỏ chết qua một bên, thay đổi hình người duỗi cánh tay dài một cái, kéo Lỗ Đạt Mã vào trong ngực.

“Đạt Mã! Không sợ!”

Hắn vỗ nhẹ sau lưng của Lỗ Đạt Mã, an ủi nàng, trong lòng kiên định hơn với ý nghĩ của mình: Đạt Mã quá nhỏ bé.....

Nếu Lỗ Đạt Mã biết hình tượng “chối lợ” của mình bị hủy ở trong tay một con thỏ mập, nhất định đập đầu xuống đất.

Ặc..... Thật ra thì nàng vẫn không có cái “hình tượng huy hoàng” gì, đúng không, đúng không!

Có chuyện xảy ra vừa rồi, Dạ cũng Lỗ Đạt Mã lên trên lưng, một tay ôm thỏ, chuẩn bị về nhà. Hắn cảm thấy Lỗ Đạt Mã bị giật mình, cần nghỉ ngơi.

Mà Lỗ Đạt Mã cũng bởi vì vừa bị xấu hổ, lại ngượng ngùng đưa ra cái yêu cầu thân gì, khéo léo đợi ở trong hẻm núi, không có nhắc lại chuyện thám hiểm rừng rậm gì nữa.

Bây giờ nàng lại có chuyện mới để làm.

Mấy ngày này nhiệt độ giống như ngồi thang máy, bất chợt lập tức liền lên cao. Áo khoác da thú trên người Lỗ Đạt Mã đã không còn mặc nữa, này mùa xuân cứ nóng như vậy, đến mùa hạ còn không lột một lớp da sao? Nàng phải tìm tài liệu mỏng một chút, thoáng mát để làm y phục, tỷ như da cự蟒.

Nói thật, Cự蟒 thật không tệ, một tầng mỏng manh, dẻo dai không tệ. Máu chốt là mặc lên người lạnh lạnh, lại còn thoáng khí, nhưng bởi vì không bảo tồn thỏa đáng nên xong đời rồi.

Thật muốn lại đi tìm mấy tấm để làm váy, nhưng nàng lại không nỡ khiến Dạ đi mạo hiểm. Lại nói, cho dù là Dạ muốn đi mạo hiểm như vậy, cũng không dễ dàng tìm thêm được một con Cự蟒 như vậy rồi.

Ấn qua điểm tâm, Lỗ Đạt Mã đi xem da con thỏ kia mấy ngày trước hại nàng lú lú cuồng, hẳn là ngâm được không sai biệt lắm rồi. Lỗ Đạt Mã vớt ra từ trong nước tro rơm rạ, ừ, sờ lên cảm xúc không tệ, mềm nhũn, thật mỏng, dùng sức lôi kéo, có độ co giãn không tồi, nhìn kỹ còn giống như có thật nhiều lỗ chân lông nhỏ thoáng khí. Lỗ Đạt Mã thả da vào trong khe suối nhào tẩy, sau đó, treo đến chỗ thoáng mát hong khô.

Trong bụng tính toán, da này nhìn qua không tệ, không biết về sau làm gì, có lẽ có thể thay thế da蟒 xà để làm y phục mùa hè?

Vừa nghĩ, lại ngồi lên “cái băng ghế ngồi”, chuẩn bị làm giày.

Thời tiết càng ngày càng nóng bức, về sau thời gian hoạt động ở bên ngoài càng ngày sẽ càng dài, Lỗ Đạt Mã dứt khoát kêu Dạ dùng cây gỗ dựa theo dáng vẻ cái bàn băng ghế trong động mà cũng làm một bộ dưới bóng cây ở bên ngoài. Hơn nữa nàng còn dùng da thú và dây leo bền chắc làm một cái vòng. Lúc này Dạ đang nằm ở trên vòng thượng đống đũa, rất là vừa lòng.

Hai ngày trước Dạ lại không được bình thường, ngày ngày hóa thành hình thái hắc báo, luôn dính ngấy ở bên người nàng, đi tới đâu thì đầu cạ, cái đuôi quần, ngủ cũng như gấu Koala mà ôm dính nàng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Chi là qua hai ngày hẳn liền trở lại bình thường, Lỗ Đạt Mã thấy hẳn khác thường như vậy, cho rằng bởi vì mấy ngày trước nàng rơi vào trong động mạng tới hiệu ứng dây chuyền, nàng cho là Dạ làm như vậy vì cho nàng cảm giác an toàn.

Nói đến giày, lúc này Lỗ Đạt Mã dự định làm giày xăng-đan, tuy nói mang giày cời giày, chiều ngang hơi lớn, nhưng nàng lười không phải sao.

Làm giày xăng-đan đơn giản, cầm hai tấm ván gỗ, dựa theo khuôn mẫu chân, đục mấy lỗ, sau đó lấy dây da thú đã bện xong xỏ vào, một đôi đơn giản thoải mái mát lạnh liền ra lò.

Lỗ Đạt Mã mang ở trên chân thử một chút, vừa chân hơn mang giày nhiều. Nghĩ đến cũng đúng, thời điểm làm giày không có kinh nghiệm, vót hai tấm ván gỗ không sai biệt lắm coi như làm đáy giày, cần bản không có suy tính đường cong của bàn chân.

Dạ lười nhất nằm ở trên vòng, thấy trên chân Lỗ Đạt Mã có đồ chơi mới, lại chít chít kêu nàng một tiếng: “Đạt Mã.....”

Lỗ Đạt Mã giả bộ không nghe được.

“Đạt Mã.....”

Dạ kéo dài âm thanh gọi nàng lần nữa.

Lỗ Đạt Mã vẫn vờ như không thấy như cũ. Thật ra thì ý định của Dạ nàng đã sớm hiểu, thấy đồ mới mẻ, thì hẳn cũng muốn lấy một cái, giống như đứa bé.

Dạ leo xuống khỏi vòng, cọt đến bên cạnh Lỗ Đạt Mã, chỉ chỉ chân của nàng, nói một chữ: “Muốn.....”

Lỗ Đạt Mã không trả lời, nháy mắt nhìn hấn.

Dạ đảo tròn con ngươi màu tím sẫm, lại nói: “Mang vào, đi rừng rậm!”

Lỗ Đạt Mã co rút khoeo mắt, như thế nào mà nàng lại cảm giác Dạ học xấu, cũng biết dùng chuyện nàng muốn làm nhất cảm dỗ mình mắc câu rồi.

Chỉ là, cuối cùng Lỗ Đạt Mã cũng đã đạt thành hiệp nghị với Dạ như cũ, Lỗ Đạt Mã giúp hấn làm y phục, làm giày, làm thức ăn ngon gì đó, mà hấn mỗi hai ngày mang Lỗ Đạt Mã đi vào trong rừng rậm một lần. Nhưng mà nàng còn phải thành thật đợi ở bên cạnh Dạ, không cho chạy loạn, lại rơi vào động hay nguy hiểm gì xuất hiện nữa, Dạ liền nhốt vào nàng trong sơn động, cũng đừng nghĩ ra cửa nữa.

Ăn qua cơm trưa, Dạ mang giày của hấn vào, công Lỗ Đạt Mã trên lưng ra khỏi hẻm núi đi vào rừng rậm.

Lần này Lỗ Đạt Mã ngã một lần nên khôn hơn một chút, theo thật sát bên cạnh Dạ, tuyệt đối sẽ không rời đi cách xa hấn cự ly hai bước.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy lần này Dạ mang nàng đi được không phải cái hướng lần trước kia, lần trước con đường kia địa thế bằng phẳng, mà hôm nay như có cảm giác đi lên.

Lại đi chừng có một giờ sau, bọn họ đi tới một chỗ sườn đồi, dưới sườn núi là một mảnh xanh um tươi tốt.

Dạ chỉ vào một chỗ phía dưới cho Lỗ Đạt Mã nhìn: “Đạt Mã! Nhà!”

Lỗ Đạt Mã bừng tỉnh hiểu ra, dưới sườn đồi này chính là hẻm núi bọn họ sinh hoạt, khó trách nàng cảm thấy có chút quen mắt.

Ngay tại lúc Lỗ Đạt Mã đưa cổ ra nhìn xuống, một tiếng kêu rít dài của loài chim truyền đến từ giữa không trung. Sau đó, Lỗ Đạt Mã liền cảm nhận được tiếng gió vù vù. Còn chưa đợi nàng ngẩng đầu, Dạ đã duỗi cánh tay dài một cái vác lấy nàng lên đầu vai, chạy như điên.

Tình huống gì?

Lỗ Đạt Mã cố gắng rướn người lên, lắc lắc cổ, thật vất vả mới nhìn được một hình ảnh mơ hồ, đó là một con đại bàng khổng lồ. Chỉ là tại sao nó muốn công kích mình và Dạ? Bọn họ cũng không có làm ra cái hành động gì tổn thương nó mà?

Khi đầu óc nàng còn mơ hồ, Dạ ngừng lại. Bọn họ đi tới một chỗ rừng rậm, đại bàng có cánh to lớn không cách nào bay vào được, nhưng nó vẫn không chịu rời đi, quanh quẩn không ngừng ở trên bầu trời trên rừng rậm, kêu gào.

“Dạ?” Lỗ Đạt Mã muốn hỏi Dạ đây là tình huống gì, lại phát hiện, gia hỏa này móc ra một cái trứng to lớn từ trong xách tay da thú của hấn. Nhìn cái trứng khổng lồ này còn phải lớn hơn trứng đà điểu một chút, nàng liền hiểu.

Thằng nhãi Dạ này không biết từ lúc nào thì ôm đứa bé người nhà người ta vào trong túi xách rồi, mà đại bàng săn thức ăn trở về vừa lúc nhìn thấy, cho nên một đường đuổi theo bọn họ không thả, chuyện này đặt vào kẻ làm mẹ nào cũng phải gấp.

Dạ đang cầm trứng khổng lồ lắc lư ở trước mắt Lỗ Đạt Mã, phát ra tiếng cười tương tự thở dốc, nói: “Ăn ngon!”

Lỗ Đạt Mã hiểu, Dạ mang nàng tới trên sườn núi chính là móc trứng chim. Hơn nữa lấy đáng về hấn chạy trốn quen tay thạo việc mà nhìn, nhất định hấn làm trò không phải một lần.

Lỗ Đạt Mã nhận lấy trứng khổng lồ ước lượng chút, ít nhất cũng có bốn cân (1 cân = ½ kg), không biết hương vị thế nào, cho tới bây giờ nàng chưa từng ăn qua trứng đại bàng đâu, là luộc ăn? Hay là xào ăn đây? Nếu không trứng trứng tươi?

Chờ sau khi đại bàng quanh quẩn không trung đau lòng rời đi rồi, Lỗ Đạt Mã ôm trứng đại bàng vui vẻ đi theo Dạ về nhà.

Trở về hẻm núi, Lỗ Đạt Mã không nói hai lời liền đốt lửa lên trước, nàng muốn chưng bánh ngọt (ga-tô).....

Khi hai chén bánh ngọt nóng hổi ra nồi thì Dạ túm mũi ngửi cả buổi. Lỗ Đạt Mã lấy cá ướp muối mấy ngày trước, cắt nhuyễn, rắc lên phía trên, sau đó ý bảo Dạ có thể tiến lên phía trước rồi!

Dạ “xì xà xì xụp” cũng không quản có nóng bỏng miệng không, trong nháy mắt một chén to bánh ngọt chỉ thấy đầy.

Lỗ Đạt Mã nháy nháy con mắt, lấy chén của mình đẩy tới trước mặt Dạ.

Dạ nháy nháy con mắt, lại đẩy trở về cho nàng, hơn nữa lè lưỡi liếm liếm môi mòng, mang theo vẻ vẫn chưa thỏa mãn lại đáng về ngượng ngùng.

Lỗ Đạt Mã vui vẻ, người này còn có thể ngượng ngùng cơ đấy, nàng cầm lấy cái chén gỗ to của Dạ, lấy hơn phân nửa bánh ngọt của mình chia cho hấn. Không phải Lỗ Đạt Mã hào phóng, một chén bánh ngọt có ít nhất hai cân, nàng tuyệt đối ăn không hết.

Dạ nhận lấy phần Lỗ Đạt Mã chia cho hấn, cong môi mòng cười cười, bộ dáng kia cực kỳ mỉa mai hoặc, dĩ nhiên, phải xem nhẹ cái đầu như lông hạt dẻ của hấn, còn có mảnh vụn bánh ngọt treo trên miệng hấn, quá hù hình tượng.....

Từ lúc bỗng nhiên ăn được mỹ vị rồi, Dạ bắt đầu hứng thú đi tìm đủ loại thứ có thể ăn, cảm về cho Lỗ Đạt Mã làm. Quá khứ hẳn chỉ sẽ mang về con mồi bắt được, hôm nay, trừ con mồi, hẳn còn có thể mang về các loại trứng, có mang hoa văn, không mang hoa văn; cái to, cái nhỏ. Trùng hợp còn có thể mang về một chút “rau”, Lỗ Đạt Mã đoán, đây là thời điểm hẳn đi săn thấy động vật đang ăn, liền nhỏ hết mang về, giao cho Lỗ Đạt Mã, xem có ăn được không. Ở trong những thực vật Dạ mang về, Lỗ Đạt Mã phát hiện thực vật tương tự với khoai tây, điều này làm cho nàng rất vui vẻ, ăn thịt lâu dài làm nàng càng ngày càng nhớ nhung đối với loại thức ăn hàm chứa tinh bột.

Cắt “khoai tây” cắt thành lát mỏng, bỏ vào trong chảo dầu, rất nhanh một nồi khoai tây chiên vàng óng ánh liền ra nồi rồi, Lỗ Đạt Mã vui vẻ ăn nhiều một trận. Vốn là Dạ hứng thú với thịt cũng ăn theo rất nhiều, xem ra hẳn cũng thật thích cái mùi này.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Lỗ Đạt Mã cảm thấy hiện tại nhiệt độ sau giữa trưa đã tới khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu độ, cũng không sai biệt lắm với mùa hè thế giới cũ của nàng, chỉ có lúc khuya thì còn có chút mát lạnh, khoảng hơn mười độ. Mà lịch Vạn Hoàng nàng mới ghi vào “Mùa xuân ngày thứ chín mươi hai”, cái này có phải quá không bình thường hay không? Mùa xuân cứ nóng như vậy, như vậy đến mùa hè nàng làm sao phải làm sao bây giờ? Ngày ngày ngâm mình ở trong khe suối sao? Ừ, cái chủ ý này không tệ. Lỗ Đạt Mã lại nghĩ, chẳng lẽ mùa ở đây cũng không phải phân phối tương đối chia đều giống như thế giới cũ của nàng?

Lỗ Đạt Mã dùng da thú làm cho mình một cái áo lót nhỏ cùng một cái váy ngắn, da thú mặc lên người mặc dù không có mát mẻ như da Cự Mãng, nhưng mà có độ co giãn và tính thoáng khí cũng không tệ, hơn nữa thấm mồ hôi. Gần đây Lỗ Đạt Mã kêu Dạ săn không ít thú về, ăn thịt đi, da làm y phục. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Vì da thú mềm mại bó sát người, Lỗ Đạt Mã lại làm cho mình vài cái áo lót. Rốt cuộc, 34C “đi dạo” gần bốn trăm ngày cuối cùng tìm được chốn “dựa vào”, nàng không cần lo lắng vấn đề rũ xuống. Nữ hài tử nha, thích đẹp là thiên tính không thay đổi từ xa xưa, vóc người bị biến dạng, suy nghĩ một chút liền rất đáng sợ.

Nhưng vấn đề lại tới, Dạ rất có hứng thú với tiểu khả ái (áo ngực) của nàng, cái này Lỗ Đạt Mã rất muốn phun tào. Ngày đó thời điểm đi tắm trong lúc vô tình bị Dạ thấy được “Tiểu khả ái” của nàng, hẳn liền giống như phát hiện được vùng đất mới, cảm lên học theo gắn vào trước ngực mình, buộc lại nửa ngày cũng không cài lên được, liền năn nỉ Lỗ Đạt Mã cũng cho hẳn làm một cái.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy Dạ chẳng hiểu gì mà thỉnh cầu giống như là Thiên Lôi, bỏ lấy nàng thất điên bát đảo. Chỉ là, ứng theo yêu cầu của Dạ, vẫn làm cho hẳn một cái, mà Dạ chỉ mặc không quá năm phút đồng hồ liền cởi ra, một là không thoải mái, sau đó chính là “không giống nhau!”

Khi nói ba chữ này Dạ chỉ vào 34C của Lỗ Đạt Mã, sau đó hẳn lại bổ sung hai chữ: “Sung lên!”

Lúc ấy Lỗ Đạt Mã nghe, chỉ có một ý tưởng, “PIA” hẳn bay. Lại lấy cái sân bay của hẳn mà đi so sánh với Everest của mình, có thể giống nhau mới là gặp quý ấy. Còn nói nàng sung lên, người mới sung lên, cả nhà người mới sung lên, Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt châm chọc.

Dĩ nhiên, châm chọc rồi, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, đầu óc của mình lại bị hạ xuống một bậc mới, nàng lại thảo luận vấn đề “ngực” cùng với một hắc báo sẽ thay đổi thành người.

Không tới hai ngày sau đó, đêm lại bắt đầu “giai đoạn đỉnh ngáy”, dĩ nhiên, lúc này trừ đỉnh nàng, cọ nàng ra, lại thêm một tật xấu mới—— luôn muốn sử dụng cái miệng con báo của hẳn cắn tiểu khả ái của nàng, điều này làm cho Lỗ Đạt Mã cực kỳ muốn phát điên.

Sau đó, “dì cả” của nàng tới thăm lần nữa.

Lỗ Đạt Mã tính ngày một chút, cách lần trước có hơn sáu mươi ngày.

Đây là vì sao?

Chẳng lẽ có quan hệ cùng với thời gian thế giới này? Nếu như giả thiết của nàng thành lập, một năm thế giới này bằng gấp đôi thế giới cũ của nàng. Như vậy nơi này một tháng cũng chính là sáu mươi ngày, nói như vậy, khoảng cách sáu mươi ngày “dì cả” nhà nàng sẽ tới một lần là bình thường rồi hả?

Lỗ Đạt Mã cảm thấy cái ý nghĩ này của nàng phải là tương đối hợp lý. Sau khi nàng lấy kỳ kinh nguyệt của mình biến hóa hợp lý hoá rồi, một cái ý niệm lại nhảy ra——mỗi lần trước kỳ kinh nguyệt mấy ngày, lấy mấy ngày chu kỳ rụng trứng đó, đều là giống như thời điểm tiết ra kích thích tố cao nhất. Mà nhiều lần Dạ đỉnh ngáy ở bên mình, cũng đều thật khéo chính là mấy ngày đó.

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ.....

Lỗ Đạt Mã có chút không dám nghĩ tiếp, nhưng mà, đại não thì lại là tự động hiện ra đáp án——Dạ đang cầu hoan với nàng.

Đây là bản năng động vật hoang dã, bọn họ trời sanh khứu giác bén nhạy, sẽ căn cứ dựa vào là một loại mùi kích thích tố trên người giống cái tiết ra ngoài, để phán đoán có phải đối phương đến kỳ giao phối hay không. Mà trên người Dạ nhất định cũng có sẵn bản năng như vậy.

Nghĩ tới đây, Lỗ Đạt Mã có chút luống cuống, Dạ coi nàng giống như là cái gì? Không phải giống nàng ban đầu cho là người nhà sao? Đồng bạn? Mà là coi nàng như là giống cái bầu bạn?

Nhưng mà, bọn họ cũng không phải cùng một chủng tộc mà? Nàng sẽ không biến thành Tiểu Báo, chẳng lẽ Dạ không biết sao? ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Hay là nói, trong chủng tộc của Dạ, giống cái cũng có bộ dáng loài người, sẽ không biến thân? Chuyện này không có khả năng lắm, rất nhanh Lỗ Đạt Mã hủy bỏ điểm này, Dạ đã nói qua, từ khi hẳn có trí nhớ tới nay chính là đi theo bên cạnh Rhona, cũng không có gặp qua chủng tộc giống như hẳn.

Như vậy, đối với việc mình có hình thái nhân loại giống với hẳn, rất tự nhiên cũng sẽ bị hẳn xem thành đồng loại, có thể hẳn sẽ cho là, trước giờ mình cũng

không biến thân là do không muốn biến, không thích biến. Nếu như cái suy luận này thành lập, trong lòng Lỗ Đạt Mã có tám phần khẳng định: Dạ xem mình làm giống cái bầu bạn của hân.

Cái ý nghĩ này khiến Lỗ Đạt Mã rung mình một cái.

Nàng không tiếp thụ nổi.

Đúng, nàng không tiếp thụ nổi. Nàng và Dạ không phải đồng loại!

Nàng thừa nhận mình thích Dạ, rất yêu thích, rất yêu thích, nhưng cái thích đó là nàng cảm thấy hân là cái loại thích người nhà, bằng hữu, không liên quan đến tình yêu nam nữ. Dạ đối với nàng mà nói là Dị tộc, khác biệt giống như người địa cầu và người sao hỏa. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Dạ sẽ là trượng phu của nàng.

Mà muốn nàng phải giải thích như thế nào với Dạ đây?

Nàng không muốn nói, sợ sau khi nói xong sẽ mất đi Dạ. Nàng thừa nhận mình ích kỷ, nàng khát vọng cũng lệ thuộc vào Dạ cho nàng ấm áp và cảm giác an toàn.

Bây giờ Dạ còn u mê đối với chuyện nam nữ, thậm chí có thể là không biết gì cả. Nhưng mà, sớm muộn gì cũng có một ngày hân sẽ hiểu, đến lúc đó, nàng và Dạ sẽ như thế nào?

Dạ vẫn sẽ canh giữ ở bên cạnh nàng như cũ, hay là đi tìm đồng tộc của hân?

Nếu như có một ngày, Dạ tìm được đồng tộc của hân, gặp được bầu bạn hân muốn sinh hoạt cùng nhau, vậy nàng phải làm sao?

Lỗ Đạt Mã cảm thấy đầu óc của nàng hỗn loạn.

Liên tiếp mấy ngày, nàng đều bị vây ở trong những vấn đề này không thoát ra được, nên rất là phờ phạc rã rượi.

Đối với “đi cà” đến thăm nàng lần này, ngược lại biểu hiện của Dạ không còn khản trương giống như hai lần trước nữa, có thể hân cũng biết, Lỗ Đạt Mã chỉ là chảy máu, cũng sẽ không chết, mấy ngày nữa là tốt.

Dạ rất cẩn thận, rất quan tâm chăm sóc Lỗ Đạt Mã, mỗi ngày đều mang về một chút thứ Lỗ Đạt Mã thích ăn, hơn nữa lại cố ý đi trộm hai cái trứng của con đại bàng.

Đối với phần săn sóc này của Dạ, Lỗ Đạt Mã càng thêm rối rắm. Nàng cảm thấy như vậy là không công bằng đối với Dạ, Dạ có quyền biết rõ chân tướng cũng đi tìm hạnh phúc của chính hân. Mà mình không nên ích kỷ độc chiếm hân như vậy, nhưng nàng thật không bỏ được.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, trong đầu nàng có hai Tiểu Nhân Nhân đang không ngừng tranh đấu.

Tiểu Bạch đỉnh hào quang nói: “Nói cho hân biết!”

Tiểu Hồng giờ cái xiên nói: “Ngu ngốc mới nói cho hân biết!”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Yêu thích, hạn mùa xuân, sông ngầm

Editor: ChieuNinh

Tự nhận là rất chính trực, Lỗ Đạt Mã tóm lấy Tiểu Hồng giờ nữa tự trong đầu, vo tròn vo tròn, một cước đạp bay. Tiểu Bạch đỉnh hào quang tự cho là mình thắng lợi, đang định vui mừng, ai biết thế nhưng cũng bị Lỗ Đạt Mã kéo ra khỏi đầu, treo lên trên cành cây.....

Bạn Dương nào đó (tác giả) đang gõ chữ gõ chữ thì kinh ngạc, đứa nhỏ này muốn làm gì?? Tình tiết này không phải là của ta định ra.....

Lỗ Đạt Mã quảng cho Dương một ánh mắt như dao: “Câm miệng! Chuyện của ta ta làm chủ!”

Bạn Dương lặng yên.....

Lỗ Đạt Mã đấu tranh mấy ngày ở trong lòng, quyết định nói cho Dạ sự thật.

Về phần là sự thật gì, nhiều năm qua nhìn xem tin tức, Lỗ Đạt Mã học được một chút —— trên tin tức báo cáo đều là sự thật, mà không phải chuyện có

thực cũng được tin tức báo cáo.

Cho nên, tất cả mọi người hiểu ha.....

Hôm nay ăn xong điểm tâm, Lỗ Đạt Mã hắng giọng một cái, rất nghiêm túc nhìn thẳng vào trong con ngươi sâu thẳm màu tím sẫm của Dạ.

“Dạ, ta và ngươi không giống nhau!”

Trong đôi mắt của Dạ rõ ràng treo lên hai dấu chấm hỏi.

“Dạ, ta sẽ không biến thân, sẽ không giống như ngươi biến thành Tiểu Báo!”

Lỗ Đạt Mã tiếp tục trần thuật sự thật.

Dạ rất nghiêm túc gật đầu: “Biết!”

Hắn biết? Đúng, Dạ đơn thuần nhưng cũng không ngu xuẩn, chung sống lâu như vậy, Dạ nên sớm phát hiện, ở thời gian gặp phải nguy hiểm nàng chưa bao giờ biến thành dáng vẻ dã thú để bảo vệ mình hoặc là chạy trốn, chuyện này chỉ có thể nói rõ một sự thật, nàng không biết.

Vậy mà, Dạ trả lời khiến cho Lỗ Đạt Mã không biết tiếp theo mình phải nói tiếp như thế nào, nhưng mà lời cần nói vẫn phải nói.

“Dạ, chúng ta không phải đồng loại.” Sự Dạ không hiểu ý tứ của đồng loại, Lỗ Đạt Mã lại nêu ví dụ nói: “Giống như dê sừng hươu và ngựa sừng trâu, bọn nó đều có bốn chân, đều ăn cỏ, Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh đều có sừng dài hơn, nhưng mà bọn nó cũng không giống nhau. Tựa như ngươi và ta.....”

Nói xong, Lỗ Đạt Mã nhìn chăm chú vào Dạ, thấp thòm trong lòng chờ đợi hắn đáp lại.

Dạ chần chờ một chút, hắn nghiêng đầu một cái, như đang tiêu hóa lời Lỗ Đạt Mã mới vừa nói.

Trầm ngâm một lát, Dạ gật đầu một cái, bày tỏ hắn hiểu được rồi.

Đang lúc Lỗ Đạt Mã muốn tiếp tục lời mình muốn nói thì đột nhiên, Dạ nói hai chữ: “Yêu thích!”

“.....” Nhất thời Lỗ Đạt Mã không có xoay chuyển kịp, bây giờ vấn đề bọn họ thảo luận và thích có liên quan sao? Nàng nhìn vào tròng mắt của Dạ, muốn từ trong mắt hắn nhìn ra suy nghĩ của hắn.

“Thích, Đạt Mã!”

Dạ nói rất nghiêm túc, con ngươi màu tím sẫm khóa khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lỗ Đạt Mã lại thật chặt.

Trầm mặc.....

Vẫn là trầm mặc.....

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng có chút hiểu ý tứ của Dạ.

Thích, Dạ chỉ là đơn thuần thích mình, không liên quan với chủng tộc, không liên quan với tướng mạo, không liên quan với năng lực, chỉ là thích, thích rất thuần túy và tinh khiết.

Đúng vậy, thích, mình cũng thích Dạ giống vậy, không phải sao? Cũng đồng dạng không liên quan chủng tộc, không liên quan tướng mạo, chỉ dựa vào cảm giác. Như vậy là đủ rồi, nàng vẫn còn đang rối rắm cái gì? Quan nó là loại thích nào, vô luận là yêu người nhà, nghĩa đồng bạn, hay là tình bầu bạn, vậy cũng không quan trọng, quan trọng là nàng thích, không phải sao?

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã cảm thấy trong lòng rộng mở thông suốt, nàng ôm thật chặt eo gầy gò của Dạ, lớn tiếng nói: “Đúng, thích, thích Dạ!”

.....

Giải quyết xong rồi rầm trong lòng, tất cả hình như lại trở về quỹ đạo.

Lỗ Đạt Mã ghi vào lịch Man Hoang mùa xuân ngày thứ hai trăm sáu mươi chín. Thời tiết càng ngày càng khô nóng, thậm chí Lỗ Đạt Mã cũng hoài nghi, thời tiết nơi này có phải đã âm thầm tiến vào mùa hè hay không.

Từ trận tuyết rơi dày kéo dài khắp nơi vào mùa đông kia, bầu trời ngay cả một giọt nước cũng chưa từng rơi xuống.

Lỗ Đạt Mã đang suy nghĩ, nếu không có trận tuyết kia toàn bộ tan rã sau đó thấm vào ở bên trong mảnh đất này, cung cấp đầy đủ nước ngầm trong thảm thực vật, những thứ cây này hoa này, nói không chừng đã sớm bị hạn chết rồi. Nhưng khi nhìn đất đai dần dần khô nứt, ngay cả dòng suối nhỏ trong thung lũng, nước chảy cũng càng ngày càng ít đi, giống như ở nơi nào đó bị lấp một cái miệng cống, chặn lại dòng nước trong suối.

Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Cái này làm Lỗ Đạt Mã rất lo âu, thức ăn không có, rễ cỏ vỏ cây gì cũng có thể chấp nhận, nhưng nếu không có

nước, thật sự khó khăn rồi, nàng có nên để Dạ giúp đỡ đào một cái giếng hay không? Giếng đào xong, nhưng mà muốn đào giếng có nước cũng quá khó khăn, mình không biết khảo sát nguồn nước! Lỗ Đạt Mã rầu rĩ.

Trữ nước, Lỗ Đạt Mã không thể không nghĩ tới, nhưng dù sao đây cũng là một biện pháp dần, hơn nữa vừa không trị được phần ngọn cũng không trị được phần gốc, nhiều lắm là trì hoãn thời gian một chút nàng và Dạ bị chết khát.

Thời gian lại qua hai mươi ngày nữa, dòng suối chỉ còn lại một mạch nước nhỏ xuyên qua đá cuội ở dưới đáy, rất nhiều cá cũng bị hạn chết rồi.

Lỗ Đạt Mã đứng ở bên dòng suối mà sầu lo, cảm trong tay một cành cây nhỏ đâm từng phát từng phát lên những con cá chết. Mà dáng vẻ của Dạ cũng rất vui vẻ, nhặt hết cá lên bờ, cạo vảy cá và dọn dẹp nội tạng, sau đó bắt đầu có thứ tự bôi muối lên trên người bọn nó. Đây là Lỗ Đạt Mã dạy hán ướp cá muối.

Lỗ Đạt Mã liếc mắt nhìn Dạ một cái, khe thở dài một hơi, thật là tuổi trẻ không biết tư vị buồn lo! Dạ cũng không lo lắng không có nước thì phải làm thế nào sao?

Cuối cùng, Lỗ Đạt Mã quyết định dùng cái biện pháp dần đó, nàng mang mấy thùng gỗ lớn ra ngoài đựng nước, lại dùng da thú che kín chặt chẽ, tận lực giảm bớt bốc hơi. Như bây giờ chỉ có thể kéo được một ngày thì tính một ngày, cầu nguyện ông trời mưa sớm một chút thôi.

Dạ đối với cách làm của Lỗ Đạt Mã có chút không hiểu.

“Đạt Mã?” Hán chỉ chỉ mấy thùng nước lớn, hỏi.

Lỗ Đạt Mã cho hán một ánh mắt “ngươi đũa ngọc”, nói: “Dòng suối sắp khô cạn rồi, dự trữ chút nước, nếu không không đợi được trời mưa thì hai người chúng ta cũng bị chết khát.”

Nghe Lỗ Đạt Mã nói xong, Dạ lập tức phát ra tiếng cười tương tự thờ đóc.

Lỗ Đạt Mã buồn bực, người này mỗi lần phát ra loại tiếng cười này mười lần có chín lần sẽ là: đang cười nhạo nàng.

Dạ cười đủ rồi, duỗi cánh tay dài một cái, công nàng đến trên lưng, đi tới chỗ sâu trong hẻm núi.

Đây là muốn đi làm cái gì? Lỗ Đạt Mã không hiểu ra sao.

Con đường này, thời điểm ban đầu đi tìm dấu con rùa bọn họ đã từng đi qua.

Dạ công nàng đi chừng gần mười phút thì dừng lại. Lỗ Đạt Mã nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, hai bên vách đá cao chót vót, thảm thực vật cũng chẳng cao lớn, nhưng rất um tùm, điều này làm cho Lỗ Đạt Mã rất kỳ quái. Bởi vì thời gian dài không có mưa mà trời lại nắng chan chan, phần lớn thực vật đã ú ụ rũ củi đầu, nhưng tại sao nơi này lại đặc biệt như vậy?

Lỗ Đạt Mã lập tức tỉnh táo tinh thần, nàng leo xuống từ trên lưng Dạ, nghiêm túc quan sát.

Rất nhanh nàng đã phát hiện then chốt.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, dòng nước của dòng suối nhỏ vốn cũng không lớn, bị một tảng đá lớn đứng nghiêm ở giữa dòng phân chia thành hai dòng chảy rồi. Một luồng nước dọc theo dòng sông tiếp tục kéo dài, mà một luồng khác đi nơi nào rồi hả?

Nàng từ trên bờ bò xuống dòng sông, nàng phát hiện, thì ra là phía sau tảng đá to lớn có một chỗ tựa như con suối,
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d chỉ là con suối chỗ khác thì nước chảy ra ngoài, mà “lỗ thùng” này không ngừng hút nước vào bên trong.

Lỗ Đạt mã chợt hiểu, nơi này có một con sông ngầm, sự phát hiện này làm nàng thật hưng phấn, nghiêng đầu, trên bờ Dạ đang mỉm cười với nàng.

Khó trách, mắt nhìn thấy sắp không có nước uống rồi, Dạ cũng không nóng nảy, thì ra là hán còn có một khối bảo địa như thế. Lỗ Đạt Mã tròn mắt nhìn về phía Dạ, lại lè lưỡi, hừ, rõ ràng không nói cho mình biết.

Làm mặt quỷ xong, Lỗ Đạt Mã quay đầu trở lại tiếp tục nghiên cứu con sông ngầm này.

Cửa vào sông ngầm cũng không tính là lớn, liếc mắt một cái nhìn vào chỉ là một mảnh đen ngòm, cảm giác cũng rất sâu, hơn nữa có một nửa bị tảng đá to cao hơn ba thước chặn lại, cũng không cách nào bơi vào đi. Khó trách, bị hạn chết tất cả đều là cá lớn, còn cá nhỏ đều đã âm thầm chạy vào đi tránh nạn.

Làm thế nào Dạ uống được nước? Lỗ Đạt Mã kỳ quái, nàng gọi Dạ xuống giải đáp nghi hoặc. Dạ chớp chớp con ngươi màu tím sẫm nhìn về phía nàng, không nói lời nào, cũng không làm bất kỳ động tác gì, chỉ ngạo kiều nhìn nàng mỉm cười, ý kia: mau tới lấy lòng ta!

Lỗ Đạt Mã giựt giựt khóe miệng, quyết định không chấp nhặt với hán, dịu dàng cười cười với Dạ, sau đó không ngại học hỏi kẻ dưới.

Dạ đắc ý đủ rồi, ý bảo Lỗ Đạt Mã tránh qua một chút, sau đó đi lên phía trước, dùng sức đẩy tảng đá lớn sang một bên, lộ ra cửa sông ngầm to lớn. Đó là một sườn dốc, lấy chiều cao của Lỗ Đạt Mã, đứng thẳng đi xuống cũng không có chút vấn đề nào, nếu như Dạ biến thân thành Tiểu Báo bò xuống đi vậy thì hoàn toàn có thể. Nhưng tại sao hán phải dùng tảng đá lớn ngăn lại cửa sông hả? Đây hoàn toàn không cần thiết!

Lỗ Đạt Mã nhú nhú mảy, nghĩ không ra, không nghĩ nữa. Nàng dọc theo sườn dốc cẩn thận đi xuống, muốn nhìn một chút bên trong là hình dáng gì, có thể xuất hiện Mỹ Nhân Ngư cống ngầm gì hay không? Nơi này có sự bất đồng rất lớn với thế giới cũ của mình, không chắc bên trong thật sự có quái vật gì đó nói cũng không chừng, cái này nếu gặp được.....

Nghĩ tới đây Lỗ Đạt Mã có chút hưng phấn, cũng có chút khẩn trương, nàng nghiêng đầu nhìn Dạ, lấy ánh mắt mời hấn đi xuống cùng với mình.

Dạ cũng không kiêu cách, thay đổi thành hắc báo liền đi tới trước mặt của Lỗ Đạt Mã.

Dòng sông ngầm rất sâu, cũng rất tối, có thể tưởng tượng thời điểm lượng nước dư thừa, nơi này nhất định đều là nước tràn đầy. Hôm nay nước ít đi, cũng thêm vẻ thần bí. Nghe tiếng nước chảy róc rách, dòng nước rơi xuống đập vào đá cuội lồi lõm, Lỗ Đạt Mã bước thấp bước cao đi tới, đột nhiên nàng hiểu tại sao cửa động phải có tảng đá lớn kia rồi. Đó không phải là Dạ chặn lại, mà là dòng nước chảy lâu dài trùng kích vào, bị chuyển tới.

Xem chừng đi hơn hai trăm mét, Dạ ngừng lại, Lỗ Đạt Mã cũng cảm thấy dưới chân mơ hồ có hơi nước đánh tới, nàng lại tiếp tục tiến về phía trước hai bước, liền có nước ngập lên bàn chân.

Lỗ Đạt Mã vui mừng, không còn lo lắng vấn đề thiếu nước nữa, lôi kéo Dạ về nhà. Nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ, vấn đề làm thế nào chuyển nước, còn nữa, lần sau lúc tới phải mang theo cây đuốc, nàng thật tò mò bên trong con sông ngầm này là hình dáng gì.

Về đến nhà, Lỗ Đạt Mã để cho Dạ đi chặt một cây gỗ tương đối thẳng, tước bỏ cành cây dư thừa, lại lột vỏ cây phía trên, lộ ra thân cây trơn bóng màu trắng làm thành đòn gánh. Lấy da thú bện thành hai sợi dây thô thô, ở mỗi hai đầu đòn gánh treo lên một cái thùng gỗ to, vậy thì đã có công cụ gánh nước. Về phần phu khuân vác hắc, bỏ tên Dạ nào đó vào!

Ngày hôm sau, Lỗ Đạt Mã liền cầm cây đuốc, để Dạ gánh đòn gánh, chạy tới sông ngầm dưới lòng đất.

Đến cửa sông ngầm, Lỗ Đạt Mã phát hiện cửa động không đủ chiều rộng, đòn gánh không vào được, mà nếu Dạ biến thành Tiểu Báo một lần chỉ có thể mang theo một cái thùng gỗ, hơn nữa còn phải tốn sức dùng miệng ngậm. Gặp phải tình huống như vậy, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Lỗ Đạt Mã cảm giác mình rất vô dụng, không giúp được gì, phải cải tiến một cái thùng gỗ thế nào mới có thể để cho mình vừa dùng ít sức lại có thể dễ lấy được nước? Đây là một vấn đề.

Dạ không có nhiều ý tưởng như nàng, biến thân thành hắc báo, ngậm một cái thùng gỗ tiến vào động, cũng không quên ý bảo Lỗ Đạt Mã cùng đi với hấn.

Giờ cây đuốc đang cháy, Lỗ Đạt Mã đi theo sau lưng Dạ, nhờ ánh lửa mà nghiêm túc quan sát tình huống trong động. Mà Dạ thì sử dụng cái đuôi thật dài của hấn vòng chặt một cánh tay của Lỗ Đạt Mã, giống như sợ nàng đi lạc mất. Thật ra thì cái động này là một đường thông tới đáy, căn bản không cần thiết.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, đây là một động thạch nhũ rộng rãi. Thạch nhũ dài dài ngắn ngắn treo ở trên đỉnh, giống như màn che, giống như Tu Trúc.....

Không có ánh đèn tăng màu nhiều màu sắc khác nhau như trong khu du lịch, bọn chúng cũng chỉ có bộ dạng thuần phác nhất, bị ánh sáng cây đuốc nhảy lên chiếu rọi, có thêm vài phần thần bí.

Lỗ Đạt Mã đi theo Dạ, gánh đầy hai thùng nước đi trở về.

Không có gặp phải quái thú gì trong nước, Lỗ Đạt Mã cũng không thất vọng, thật ra thì nàng chỉ là phát huy trí tưởng tượng của mình một chút, trong đầu thỏa mãn một chút làm người mạo hiểm. Thật sự có quái thú gì đó thì coi như xong, nàng không muốn Dạ mạo hiểm, càng không muốn hấn bị thương.

Không lo nguồn nước, cuộc sống của Lỗ Đạt Mã lại trở nên bình tĩnh vô ba.

Mỗi ngày mặt trời mọc thì làm việc mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, bây giờ nàng rất có cảm giác “Người nào ao ước thoải mái? Tự nhiên thờ dài suy thoải.”

Khi Lỗ Đạt Mã ghi nhận lịch Vạn Hoang mùa xuân ngày thứ hai trăm chín mươi ba, rốt cuộc nghênh đón một trận mưa.

Mưa không lớn, là chân chân chính chính mưa phùn rả rích.

Lỗ Đạt Mã đứng ở cửa động, xuyên thấu qua tầng tầng mưa bụi, nhìn lá cây đang nhẹ nhàng đung đưa trong gió, chịu đựng qua Đại Hận Hán, rốt cuộc bọn chúng được sống lại, không còn ỉu xiu cúi đầu nữa, trong mưa phùn màu xanh lá cây như tinh linh nhảy múa.

Một trận mưa xuống kéo dài chừng mười ngày, làm cho khắp nơi đều dinh dính mà ẩm ướt, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, thời tiết cực kỳ giống thế giới cũ trong tiết trời mùa mưa dầm. Vì để giảm bớt ẩm ướt, Lỗ Đạt Mã muốn đốt một chậu than ở trong động, mà mặt trời núp ở trong mây thật dày, không có đầy đủ ánh mặt trời, mặt đây chuyển thủy tinh không cách nào nhóm lửa, cho dù là có thể nhóm lửa cũng không có củi khô dần cháy. Con mưa dài liên miên chán ghét này làm tất cả mọi thứ cũng đầy ắp nước, ngay cả đánh lửa cũng khó phải nghĩ đến.

Từ lúc ba ngày trước, bởi vì hơi ẩm quá nặng sau khi lửa tắt, Lỗ Đạt Mã đã ăn sáu bữa cá ướp muối Dạ làm, tiếp tục như vậy nữa, nàng cũng chỉ có thể ăn thịt sông rồi.

Mỗi ngày ăn thịt sông, Dạ thì không sao cả, trước khi gặp được Lỗ Đạt Mã, mỗi ngày hấn đều là như thế. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d

Chỉ là, bây giờ khẩu vị của Lỗ Đạt Mã thật không tốt, mỗi ngày chỉ ăn chút cá, hơn nữa cũng ăn không được nhiều lắm, cái này làm Dạ rất lo lắng. Mỗi ngày đi săn, thấy có hoa, cỏ, trái cây gì đó... mà động vật đang ăn, hán cũng ném thử, nếu như mùi vị không tệ, sẽ cho mang về Lỗ Đạt Mã, hi vọng nàng ăn thêm một chút.

Lỗ Đạt Mã chỉ dựa vào cá ướp muối và hoa quả Dạ mang về, chịu đựng qua hơn bốn mươi ngày, rốt cuộc trông thấy bầu trời trong xanh. Chuyện đầu tiên Lỗ Đạt Mã làm chính là phơi khô củi, đốt lên đồng lửa, đun một bồn nước nóng lớn, tắm một cái thật thoải mái, nàng cảm thấy mình cũng sắp mọc mầm rồi. Tiếp theo, chuyển quần áo da thú, tắm thơm trong động ra phơi, những thứ đồ này ngọt ngào ở trong không khí ẩm ướt mấy ngày nay, đã sớm phát ra một mùi nấm mốc.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ nhớ nhung ánh mặt trời như thế, ngồi phơi ở mặt trời chói chang ước chừng một ngày, cũng không quần da có thể bị rám đen hay không, có thể bị phơi thương da hay không.

Sau khi trải qua khô hạn và mưa dầm, hình như thời tiết trở nên bình thường, thỉnh thoảng sẽ có vài trận mưa rào có sấm chớp, xua đi sự khô nóng trong không khí.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, cái này có phải bày tỏ mùa xuân đã qua hay không, mùa hè đang tiến tới?

Vì vậy nàng xác định sau ngày mưa dầm ngừng lại ghi nhận “lịch Man Hoang mùa hè ngày thứ nhất”.

Hết chương 70.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Mùa hè, mưa đông, bắt cá

Editor: ChieuNinh

Theo nước mưa dư thừa, giải quyết được tình hình hạn hán, mực nước trong dòng suối nhỏ lại trở về độ cao ban đầu.

Lỗ Đạt Mã đột nhiên muốn đi xem một chút cái cửa sông ngầm kia bây giờ có hình dáng ra sao.

Ăn xong điểm tâm, nàng liền lôi kéo Dạ chạy vội tới cửa sông ngầm.

Nước suối đã bao phủ cả lối vào sông ngầm, không có tảng đá to ngăn ở cửa động, cửa dòng sông ngầm giống như một cái miệng to. Khi dòng nước chảy qua thì tại nơi đó liền tạo thành một luồng nước xoáy không lớn, mà lực hút của vòng xoáy cuốn vào một ít tôm cá nhỏ đi cùng theo nước chảy vào trong sông ngầm.

Lỗ Đạt Mã lại suy tư một chút, suy đoán xem con sông ngầm này chảy thông đến địa phương nào. Nếu không, trước kia nước trên bề mặt đất bị bốc hơi lợi hại như vậy, lại trường kỳ chưa rơi một giọt mưa, cho dù là sông ngầm cũng không phải có mực nước cao chứ, chẳng lẽ nó lại thông ra tới biển? Dù là không thông ra tới biển, cũng có khả năng thông tới một nơi rất lớn như là hồ hoặc là sông?

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã lại cảm giác mình rất nhầm lẫn, con sông ngầm này thông tới đâu cũng không có quan hệ gì tới nàng cả, chẳng lẽ nàng vẫn còn ngóng trông từ trong đó xuất hiện một con thủy quái gì sao?

Lỗ Đạt Mã lắc lắc đầu, ném các loại ý tưởng vô thưởng vô phạt đến sau óc, lôi kéo Dạ về nhà, cứ yên ổn sống qua ngày đi.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã muốn được sống yên ổn qua ngày, nhưng ông trời cố tình không để cho nàng như nguyện.

Vào một buổi chiều mấy ngày sau, bầu trời “xoẹt âm âm” bỏ mấy tiếng nổ, sau đó liền đùng đùng rót xuống từng giọt mưa lớn. Lỗ Đạt Mã vẫn cho là trận mưa rào, thu thập da thú hong ở bên ngoài, cá khô, thịt muối..., liền tránh về trong động.

Một trận mưa này thoáng cái liền tục ba ngày, hơn nữa không thấy có khuynh hướng muốn dừng lại, không biết còn phải mất bao lâu.

Lỗ Đạt Mã lấy rèm da thú ra treo lên cửa động, không để cho nước mưa tạt vào.

Lúc này nàng thấy may mắn nhất chính là giữ được mồi lửa.

Trong chốc lát, Dạ ôm một bó lớn cành cây chạc cây trở lại. Hiện tại hán cũng hiểu, nhóm lửa cần chính là củi khô, bó củi ẩm ướt thì không những không đốt lửa được, hơn nữa khói nhiều sẽ sặc chết người. Hán mang củi rom rất chính tề xếp chồng chất dựa vào vách động, sau đó thì biến thành Tiêu Bảo cọ cọ dính ngáy đến bên cạnh Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã tính toán một chút ngày, cách lần trước hán dính ngáy với mình, qua gần ba mươi ngày, có lẽ thời kỳ rụng trứng của mình lại đến.

Đối với loại đỉnh ngậy tựa như cầu hoan này của Dạ, Lỗ Đạt Mã lựa chọn bỏ qua, vào lúc nàng chưa biết rõ ràng tình cảm của mình đối với Dạ là cái gì, nàng không thể đáp ứng. Diện*đan*le*quy*don ChiêuNinh Hôn nữa, nàng cảm thấy loại biểu hiện này của Dạ, cũng bởi vì dưới sự kích thích của kích thích tố giống cái sinh ra, bản năng dã thú muốn sinh sôi đầy đàn đời sau.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy trên một điểm này, Dạ và mình vẫn có chỗ khác biệt. Loài người sau nhiều lần tiến hóa, đã xem sinh sôi nảy nở chủng tộc thăng cấp tới tầng “Yêu” rồi, sờ di bọn họ sinh ra đời sau, là kéo dài tình cảm lẫn nhau.

Mà trong thế giới động vật, sinh sản vẫn chỉ là đơn thuần vì đầy đàn mà sinh sản.

Cái này thuộc về bản chất là hoàn toàn bất đồng.

Lỗ Đạt Mã kéo cái đuôi của Dạ đang quấn ở ngang hông mình, đi tới cửa động nhìn bên ngoài, mưa còn không có ý tứ muốn dừng, nhú nhú mây, lại đi trở về.

Đường cong của cái sân ngoài cửa động có chút nghiêng, độ cong nghiêng ra bên ngoài, mặc dù không nghiêm trọng, thế nhưng mưa còn “ào ào” như vậy thì không xong, cũng rất có thể chảy ngược vào trong nhà nàng và Dạ. Phải nghĩ biện pháp chỉnh sửa cánh cửa nghiêng ra ngoài, hoặc là làm một cái “rãnh thoát nước”?

Cuối cùng Lỗ Đạt Mã cân nhắc một chút, vẫn nên làm rãnh thoát nước thì tốt hơn, cánh cửa cái gì chứ, làm xong có thể đưa đến tác dụng cản nước, gây chuyện không tốt là trở thành đập nước rồi, lại còn vỡ đập.

Cẩn thận mà nghiên cứu một chút cái sân ngoài động, Lỗ Đạt Mã cảm thấy chỉ cần đục ra một cái rãnh cống vị trí tiếp nối giữa cửa động và cái sân, dẫn nước mưa chảy ngược từ hai bên sân đi xuống là có thể.

Một tia chớp nổi lên trời đất, nổ vang “đùng đùng đoàn đoàn” mấy tiếng, dọa Lỗ Đạt Mã đang hết sức chăm chú nghiên cứu khẽ run rẩy. Sau đó thì có một đôi cánh tay có lực ôm nàng trở về bên trong động, chủ nhân đôi cánh tay này rất rõ ràng là Dạ.

Lỗ Đạt Mã lau nước mưa văng tung tóe ở trên đầu, ngẩng đầu nhìn Dạ.

Trong con người màu tím sẫm có lo lắng nồng đậm bộc lộ ra ngoài, hôn nữa còn mang theo vẻ sợ hãi.

Dạ sợ sét đánh?

Cái ý niệm này vừa nhảy ra từ trong đầu Lỗ Đạt Mã, nàng nhẹ cất giọng kêu lên: “Dạ?”

Dạ nhú mây nói: “Nguy hiểm!”

Mím mím môi, Lỗ Đạt Mã biết mình đã đoán đúng, gật đầu với Dạ một cái, bày tỏ mình biết ý tứ của hắn.

Mà Dạ đại khái cảm thấy nên tiến thêm một bước nói cho nàng biết được đến cùng có bao nhiêu nguy hiểm, lại nói lời khó hơn nhiều: “Ánh sáng, âm thanh, cây đứt rồi, lửa..... bên ngoài, nguy hiểm!”

“Ừm!” Lỗ Đạt Mã gật đầu lần nữa. Chỉ là nàng cảm thấy mình cần thiết phải tiến hành một bước phổ cập kiến thức khoa học cho Dạ. Tuy nói Dạ là người sinh trưởng ở nơi Man Hoang này, nhưng mà nàng cũng không muốn Dạ dốt nát vô tri, trong tiềm thức, thật hy vọng Dạ cường đại không gì không làm được.

“Dạ, mới vừa đó là tia chớp và sét đánh, cũng không có đáng sợ như người nghĩ. Chúng ta chỉ cần tránh khỏi nó, thời điểm trời mưa tận lực tìm địa phương trống trải ngồi hoặc ngồi xổm, không nên đến dưới gốc cây to đứt mưa, cũng sẽ không bị nó bỏ tới, dĩ nhiên, ở lại trong nhà là tốt nhất.”

Lỗ Đạt Mã mỉm cười với Dạ, nàng không muốn để cho Dạ thoáng một cái liền hiểu rõ sấm chớp đùng đùng là hiện tượng tự nhiên gì, mà đó cũng không phải đại quái thú gì, chỉ là muốn tiêu trừ một chút sợ hãi của hắn đối với sấm sét và tia chớp.

Nhưng nàng không nghĩ tới, lời của nàng ngày hôm nay..., Dạ rất nghiêm túc ghi nhớ ở trong lòng, cũng vào một ngày không bao lâu sau đó đã cứu tánh mạng của hắn.

Trận mưa này lại hạ xuống thêm hai ngày nữa thì ngừng lại.

Lấy này thời gian ở thế giới này mà tính toán, mùa hè còn có một đoạn thời gian rất dài nữa mới có thể qua đi, như vậy nhất định sẽ mưa không ít, có lẽ còn có thể lớn hơn, cho nên rãnh thoát nước là hết sức cần thiết. Diện*đan*le*quy*don ChiêuNinh Lỗ Đạt Mã kêu Dạ đào một cái rãnh ở chỗ cửa động đi thẳng ra ngoài. Cũng chờ đợi trận mưa nặng hạt kế tiếp tiến hành kiểm nghiệm đối với nó.

Không để cho Lỗ Đạt Mã chờ lâu, ba ngày sau, lại một trận mưa to lại tới.

Hôn nữa, còn mưa liên tục không dừng.

Nhiệt độ bởi vì trời mưa mà ngày một thấp hơn, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nhiệt độ bây giờ cũng chỉ có mười mấy độ.

Dạ không còn cho phép Lỗ Đạt Mã ra cửa nữa, hấn lượm rất nhiều nhánh cây đặt bên cạnh chậu than sau khi hong khô thì bỏ vào trong động để dự trữ. Hơn nữa hấn lại bắt đầu ăn cơm lượng lớn, cũng nhìn Lỗ Đạt Mã để cho nàng ăn nhiều.

Chẳng lẽ lại sắp đi vào thời kì thiếu hụt thức ăn?

Nhìn dáng vẻ của Dạ, Lỗ Đạt Mã không khỏi nghĩ tới, mới bắt đầu tiến vào mùa đông, Dạ cũng chính là như vậy. Nhưng tại sao mùa hè lại có thể có thời điểm thiếu hụt thức ăn đây? Chẳng lẽ, trời sẽ mưa liên tục? Giống như tuyết rơi không ngừng gần một trăm mười ngày?

Mang theo cái ý niệm này, Lỗ Đạt Mã tìm Dạ chứng thực.

Mà Dạ cho nàng câu trả lời khẳng định.

Tìm Lỗ Đạt Mã đập mạnh và loạn nhịp, như vậy mưa to như trút nước này phải rơi gần một trăm ngày? Vậy sơn động của bọn họ có thể bị chìm ngập hay không? Khe núi này là ở vào vùng đất thấp của cả rừng rậm, bị ngập nước là chuyện có chín phần mười, nhưng khi nhìn dáng vẻ của Dạ, lại không có tính toán muốn dọn nhà. Như vậy nói cách khác, nơi này là an toàn? Dạ là người từng trải, có lẽ hàng năm hấn cũng sẽ trải qua một lần, giống như khi băng tuyết tan chảy, nếu như có nguy hiểm, nàng tin tưởng Dạ nhất định sẽ mang theo mình dọn nhà trước tiên.

Đối với Dạ, Lỗ Đạt Mã đã sớm dán nhãn “đáng tin” trên người hấn rồi.

Không lo lắng vấn đề bị ngập nước, Lỗ Đạt Mã bắt đầu suy tính vấn đề thức ăn, ở thời điểm Dạ còn có thể đi ra ngoài săn bắt, bọn họ nên dự trữ thức ăn nhiều hơn. Dùng muối ướp các loại thịt, cũng không cần lo lắng trong thời tiết ẩm ướt như vậy, thức ăn sẽ sớm bị hư hỏng.

Mà trong thời gian cân nhắc đến khả năng, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nhất thiết phải nói chuyện với Dạ. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Hai người bọn họ tốt nhất có thể phân chia công việc, Dạ đi ra ngoài đi săn bắt, mà nàng có thể ở trong suối bắt cá về. Về phần công cụ bắt cá, hiện tại dùng cây xiên cá tất nhiên là không đáng tin cậy, nhưng mà nàng có thể thử đan lưới cá.

Cùng thảo luận với Dạ một phen, Lỗ Đạt Mã cảm thấy đứa nhỏ này học xấu, hấn không có nói đồng ý, cũng không có nói không đồng ý, trước hết chỉ để cho nàng đan lưới cá.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã quyết định không so đo với hấn, trước tiên đan xong lưới cá mới là mấu chốt, đến lúc đó nếu Dạ không đồng ý, cùng lắm thì nàng tiền trạm hậu tẩu lần nữa, thừa dịp thời điểm hấn đi ra ngoài săn thú thì trốn đi.

Trong vòng hai ngày, Lỗ Đạt Mã dùng sợi dây da thú cộng thêm dây leo bên được lưới cá.

Mặc dù từ lúc trời mưa đến giờ, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ không ra khỏi động xuống dốc núi, nhưng từ nhếch nhác trên người Dạ mỗi ngày đi săn bắt trở về, nàng cũng biết tình huống bên ngoài có bao nhiêu gay go.

Nấu xong nước nóng xua Dạ đi rửa một thân bùn lầy và nước mưa, Lỗ Đạt Mã liền nướng thịt đã được hấn rửa sạch đặt ở ngoài động. Đợi Dạ tắm xong vừa lúc có thể ăn.

Ăn xong điểm tâm, Lỗ Đạt Mã lấy lưới cá mình đã đan xong ra như hiến vật quý.

Dạ vô cùng nghiêm túc nghiên cứu, sau đó bắt đầu hỏi nàng phương pháp sử dụng.

Xuất phát từ mục đích muốn cho Dạ động lòng, đồng ý cho mình đi ra ngoài bắt cá, Lỗ Đạt Mã giảng giải cực kỳ tỉ mỉ, mà Dạ cũng nghe được cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng mà, đến tối trước khi sắp sửa đi ngủ, Dạ cũng không có nói rõ chuyện bắt cá ngày mai, Lỗ Đạt Mã có chút buồn bực. nhưng nghĩ lại, lại vui mừng, người không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, như vậy ta liền coi như người cam chịu là đồng ý, sau đó, nàng an tâm ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau mở mắt ra, Dạ đã đi ra ngoài săn bắt.

Lỗ Đạt Mã trở mình một cái rồi bò dậy, sau khi rửa mặt, liền muốn cầm lưới cá đi ra ngoài, nhưng nàng tìm một lần chỗ nàng cất đồ, cũng không tìm thấy bóng dáng lưới cá.

Đi đâu chứ?

Ngay khi Lỗ Đạt Mã chống cằm, vừa thêm củi vào trong chậu than, hoài nghi lưới cá bị Dạ giấu đi thì “tội phạm hiềm nghi” trở lại.

Hấn ướt hết cả người, trên vai khiêng con mồi lột da đã thu thập sạch sẽ, trong tay cầm thêm cái lưới cá đi vào động, trong lưới cá có năm sáu con cá.

Hấn hướng về phía Lỗ Đạt Mã cười một tiếng: “Đạt Mã, lưới, tốt!”

Lỗ Đạt Mã nhìn chằm chằm tấm lưới cá mà co rút khóe mắt, khó trách nàng không tìm được lưới cá, khó trách ngày hôm qua người này không nói câu nào, nói chung hấn đã sớm nghĩ kỹ đối sách rồi. Lỗ Đạt Mã buồn bực, làm sao nàng lại không phát hiện, tên Dạ này càng ngày càng狡 hoạt đây, học với ai, thật xấu!

Suốt cả một ngày, Lỗ Đạt Mã cũng không có cho Dạ sắc mặt tốt.

Dạ cũng không thèm quan tâm, quần nằng ăn, quần nằng uống..., tối ngủ còn ôm. Qua ngày hôm sau đi ra ngoài săn bắt, vẫn mang theo lưới cá như cũ.

Mà Lỗ Đạt Mã vì giận đối với hấn, nằng tính toán, lén lút lại đan thêm một cái lưới cá. Thừa dịp lúc Dạ không có ở đây thì chạy ra.

Mưa từ trên bầu trời trút xuống như trút nước, không tới hai giây liền tưới Lỗ Đạt Mã từ đầu đến chân lạnh thấu tim. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Mưa to liên mấy ngày khiến cho mặt đất đã sớm bùn lầy không chịu nổi, từng giọt nước rơi xuống có hợp thành một vùng nước lớn.

Lỗ Đạt Mã trượt chân ngã nhào hai cái mới đi đến bên dòng suối.

Lúc này nước suối đã sớm tràn đến bên bờ. Lỗ Đạt Mã lau nước mưa trên mặt một cái, đi tới địa phương bên trái nhỏ hẹp của dòng suối, lấy lưới cá ra, bỏ ít xương thú chìm vào trong nước, sau đó lấy một cục đá to ngăn chặn cố định một đầu, mình thì cầm một đầu khác lội nước qua bờ bên kia, cũng dùng cục đá to cố định lại.

Sau đó đứng trên bờ chờ, về phần tránh mưa gì đó thì rất không cần rồi, mưa to gió lớn, tránh không cũng thể tránh.

Bởi vì vật liệu bên lưới có hạn, kết mắt lưới tương đối lớn, cá hơi nhỏ một chút cũng chui qua mắt lưới, trong lưới chỉ bao vây được ba bốn con cá lớn dài hơn hai thước, trong đó có một con vẫn còn đang cực kì không an phận muốn thoát khỏi lưới.

Làm sao Lỗ Đạt Mã có thể cho nó cơ hội chứ? Vội vàng thu lưới. Lấy ra một dây leo mảnh, dự định sâu chuỗi qua mang cá. Lúc giương mắt chỉ thấy trong màn mưa một bóng dáng thon dài đứng ở cách đó không xa.

Đó là Dạ, trên vai hấn còn khiêng con mồi mới vừa bắt được trở về.

Lỗ Đạt Mã không thấy rõ vẻ mặt trên mặt hấn lúc này, chỉ là nằng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nhất định còn đen hơn cả đáy nồi.

Chỉ thấy Dạ ném con mồi xuống đất, xoay bước đi tới chỗ nằng. Sau đó trước mắt Lỗ Đạt Mã choáng váng, liền bị Dạ vác lên đầu vai. Cảm giác đầu chúi xuống dưới thật không ra thế nào, đã rất lâu không có nhận đãi ngộ như thế Lỗ Đạt Mã cũng đã quên loại cảm giác choáng váng đầu óc này. Đợi trước mắt rõ ràng thì nằng đã bị Dạ vác về trong sơn động.

Dạ đặt nằng đến bên chậu than, không nói câu nào, xoay người lại tiến vào trong màn mưa.

Lỗ Đạt Mã biết, nằng lại xong đời, Dạ lại tức giận. Nhưng nằng cũng nghĩ không ra, ở trong mắt Dạ mình cứ nhỏ yếu, tay trái gà không chặt như vậy sao? Nằng phải làm thế nào để cho Dạ biết, nằng có thể cùng kẻ vai chiến đấu, gánh chịu áp lực sinh tồn với hấn đây? Cái vấn đề này để cho nằng rất khó nào.

Trong chốc lát, Dạ trở về, trong tay cầm theo cá, trên bả vai khiêng thịt, toàn thân ướt đầm.

Nhìn bộ dáng của hấn, đột nhiên Lỗ Đạt Mã phản ứng kịp, nằng còn chưa có nấu nước, nên vội vàng đứng lên bận rộn.

“Đạt Mã, lo lắng!”

Lỗ Đạt Mã vội vàng châm nước vào trong nồi liền ngăn ra, nằng vốn đã làm xong chuẩn bị Dạ sẽ chiến tranh lạnh với nằng, ai ngờ, thế nhưng Dạ tự chủ động nói chuyện với nằng.

Lo lắng!

Hai chữ này gõ vào trong lòng của Lỗ Đạt Mã, để cho nằng cảm thấy ê ẩm.

Hoàn cảnh bên ngoài nguy hiểm, Dạ lo lắng nằng sẽ bị thương, thậm chí bỏ mạng. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Nằng biết cảm giác lo lắng này, mỗi ngày thời điểm Dạ đi ra ngoài nằng cũng sẽ lo lắng, lo lắng hấn sẽ gặp phải cự thú khó dây dưa nào đó, lo lắng hấn có bất trắc. Dạ cường hấn như vậy, nằng cũng sẽ lo lắng, như vậy suy bụng ta ra bụng người, đối với mình ngay cả con thỏ cũng dám đuổi theo cắn, có lẽ là khiến cho Dạ càng thêm lo lắng.

Có phải nằng đã làm sai rồi không?

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nằng nhất định phải suy nghĩ kỹ một chút, rốt cuộc mình phải làm sao mới có thể giúp Dạ được tốt hơn, mà sẽ không gia tăng gánh nặng cho hấn, thậm chí làm cản trở chứ không giúp được gì.

Nước đun nóng rồi, Lỗ Đạt Mã gọi Dạ đi tắm, trừ đi khí lạnh.

Ai biết Dạ chợt bắt đầu động thủ cời ra y phục của mình.

“Dạ? Dạ? Ngươi muốn làm gì?”

Lỗ Đạt Mã hốt hoảng bảo vệ y phục của mình, Dạ làm sao vậy? Bởi vì mình không nghe lời mà giận điên lên? Không giống!

“Ướt! Tắm!”

Dạ trả lời lờ lỉ mà ý nhiều. Lỗ Đạt Mă mắc mưa, trên người ướt đẫm, nên tắm, giống như mỗi ngày khi hấn sẵn bắt trở về cũng như vậy.

“Cái đó, Dạ, người dùng tay, ta tự làm.....”

Lỗ Đạt Mă bảo vệ áo lót và quần lót còn sót lại trên người, đẩy Dạ ra khỏi phòng tắm, rồi ngồi vào trong bồn tắm.

Hết chương 71.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Phát sốt, hái thuốc, kinh hồn

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mă tắm rửa ra ngoài, lại đẩy Dạ đi vào. Minh thì an vị cạnh đồng lửa, nướng cá, cũng tự hỏi mình phải làm như thế nào.

Nàng hâm mộ cha mẹ mình kẻ vai sát cánh cùng chung gánh vác nguy hiểm. Nàng đã từng nghĩ tới, nếu như có một ngày mình tìm được một nửa kia, cũng muốn có phương thức chung đụng giống cha mẹ.

Nàng biết mình kế thừa quá nhiều gen mạo hiểm trên người cha mẹ, mà hiện tại hoàn cảnh chỗ mình đang ở cũng sâu sắc kích thích gen tiềm ẩn trên người nàng. Nếu như nói thời điểm mới vừa xuyên qua tới đây, nàng còn có thể thận trọng vì sinh tồn, cân nhắc chu toàn. Nhưng mà, ngay sau khi Dạ xuất hiện, không thể nghi ngờ đã trở thành hậu thuẫn cường đại của nàng. Dạ cho nàng cảm giác an toàn, cũng bồi dưỡng nàng tìm kiếm kích thích, tâm muốn mạo hiểm.

Lỗ Đạt Mă không thể không thừa nhận, nàng muốn gánh vác với Dạ chỉ là một nhân tố trong đó, trong tiềm thức nàng muốn mạo hiểm mới thật sự là nguyên nhân chân chính.....

Lỗ Đạt Mă còn ngồi ở chỗ đó trầm mặc, Đã đã tắm rửa xong đi tới, ngồi xuống ghế đôn ở bên cạnh nàng, nhận cá nướng trong tay nàng, loại bỏ phần cháy khét đen ở bên ngoài. Lúc này Lỗ Đạt Mă mới hoảng hốt tỉnh lại, nàng thất thần, cá cũng nướng cháy rồi.

“Thật xin lỗi.....”

Lỗ Đạt Mă nghiêng đầu, mắt nhìn về Dạ. Nàng nói “thật xin lỗi” không riêng gì bởi vì nướng cháy cá, còn vì nàng tùy hứng.

Dạ cười cười với nàng, lại tiếp tục cúi đầu xé nướng bỏ da cá bị cháy.

.....

“Hắt xì! Hắt xì!”

Lỗ Đạt Mă liên tục nhảy mũi hai cái. Nàng bị cảm, từ lúc mạo hiểm mưa to đi ra ngoài bắt cá ngày đó, nàng liền bị cảm, nước mắt nước mũi không ngừng chảy ra, khó chịu muốn chết rồi. Cảm khản lông nhô lên xoa xoa chớp mũi hồng hồng của mình, Lỗ Đạt Mă đi tới cửa động, nhấc lên rèm da thú nhìn ra phía bên ngoài.

Mấy ngày nay mưa vẫn luôn không ngừng, hơn nữa có khuynh hướng càng ngày càng lớn. Trong hẻm núi, vùng nước trên mặt đất và nước trong dòng suối nhỏ tràn ra khắp nơi hợp thành một thể, nếu như không quen thuộc tình huống, đã sớm không phân được ở đâu là dòng suối, ở đâu là đất liền. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Từ trên vách núi nhìn xuống, giống như một con sông rộng rãi.

Lau nước mưa trên mặt, Lỗ Đạt Mă lùi đầu về trong sơn động, vừa rồi chỉ mới đuổi đầu bên ngoài một cái, đầu ướt như vừa gội xong.

Dạ đi ra ngoài săn bắt còn chưa có trở lại. Phía ngoài nước càng lúc càng lớn, có rất nhiều địa phương cũng bị nước bao phủ. Hơn nữa, ban ngày khi mưa to tồn tại rất ít sấm sét tia chớp, vào ban đêm lại cực kỳ cuồng cuồng. Vì an toàn, Lỗ Đạt Mă cưỡng chế Dạ, trời sáng rõ mới có thể đi ra ngoài.

Đợi ở trong động Lỗ Đạt Mă rất nhàm chán, nàng cũng lục lợi kiểm tra thức ăn chứa gần đây lần nữa, xem một chút có bị biến chất hay không.

Ở trong thời tiết như thế này, cho dù là thức ăn được ướp qua gia vị, cũng không thể giữ được quá lâu, cho nên bây giờ Lỗ Đạt Mă và Dạ, luôn ướp gia vị con mồi mới mẻ mới bắt trở về, ăn những thức ăn được ướp trước đó.

Cho dù như vậy, bọn họ cũng không thể dự trữ quá nhiều như mùa đông, số lượng chỉ có bốn năm ngày.

Lúc Dạ trở lại, trong tay ôm một con thỏ. Lỗ Đạt Mã đưa tay muốn nhận lấy, lại bị hấn tránh đi, ngược lại nghiêng vai lấy túi da thú vắt trên người xuống giao cho nàng.

Cái túi nặng nằng, căng phồng phình ra.

Lỗ Đạt Mã mở ra, liền nhìn thấy bên trong tất cả là “khoai tây” lớn nhỏ tràn đầy. Thấy những thứ này, Lỗ Đạt Mã vui vẻ, thịt không thể để lâu, nhưng khoai tây thì có thể. Tại sao mình không nghĩ tới đây? Nhất định là đi theo Dạ ngày ngày ăn thịt, trong đầu chỉ chứa thịt. Về phần Dạ, sao động vật ăn thịt lại như thế nào mà nghĩ được rồi đi tìm đây? Lỗ Đạt Mã nhìn qua con thỏ xui xẻo kia, hiểu rồi, mười phần có chín phần là lương thực con thỏ tồn trữ.

Vì vậy, nàng nói cho Dạ, nếu như thấy những thứ tròn trịa gì đó thì tận lực mang nhiều trở về. Dạ rất nghe lời, gần như mỗi ngày đều có thể mang về cho nàng một chút. Cứ như vậy, khoai tây ở để dành ở bên trong, từ từ thì có một đồng không nhỏ.

Lần này mưa lớn như thác đổ lại qua sáu bảy ngày, Lỗ Đạt Mã bị cảm mạo vẫn không tốt lên, hơn nữa càng ngày càng lợi hại. Cái này làm Dạ rất lo lắng, nhưng Lỗ Đạt Mã sợ lây cho hấn, không cho hấn nhích lại gần mình trong vòng năm bước, ngủ cũng phân giường. Chỉ là, dường như ý nghĩa phân giường không lớn, bởi vì mỗi ngày Lỗ Đạt Mã tỉnh lại, Dạ cũng nằm ở bên cạnh nàng. Nhưng mà, hấn không có quần nàng như bạch tuộc giống như bình thường, mà là quy củ nằm thẳng tắp một bên. Lỗ Đạt Mã đoán, hấn là sợ đánh thức nàng.

Thân thể Lỗ Đạt Mã gay go, tình huống ngoài động càng thêm hồng bết. Bởi vì mưa quá lớn, đất đai đã đến cực hạn, hiện tại khắp nơi trên mặt đất là nước, một lượng nước mưa lớn từ trên vách núi dựng đứng chảy xuống, giống như một thác nước khổng lồ, làm Lỗ Đạt Mã cảm giác như mình đang ở trong Thủy Liêm động.

Mấy ngày nay Dạ đi ra ngoài săn bắt gần như là ngụp lặn trong nước mà đi, bơi lặn mà về. Động vật hấn là đều đi tị nạn rồi, càng ngày càng không dễ bắt, hiện tại mỗi ngày Dạ đều ăn rất nhiều, cũng ngày ngày nhìn Lỗ Đạt Mã, để cho nàng ăn nhiều theo.

Lỗ Đạt Mã hiểu, đây là hấn đang tích mỡ trong thân thể, vì bất không được thức ăn mà chuẩn bị. Mà loại tình huống này, Lỗ Đạt Mã cũng cảm thấy không thể ra sức, thời điểm mùa đông còn có thể dự trữ thức ăn, nhưng bây giờ mùa như vậy, thức ăn giữ được không vượt qua năm ngày. Lỗ Đạt Mã bắt đầu oán trách mình, tại sao không sớm tìm hiểu tình hình một chút với Dạ, để mà sớm đi chuẩn bị, cũng không trở thành tình cảnh như thế.....

Hôm nay Lỗ Đạt Mã thức dậy hơi trễ, mà Dạ đã sớm đi ra ngoài. Nàng cảm thấy đầu có chút hỗn loạn, đã không còn triệu chứng chảy nước mũi, chảy nước mắt, Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh nhưng cả người lại rét run, gờ tay lên sờ trán của mình một cái, xong đòi, sốt rồi! Vốn tưởng rằng chỉ là cảm vặt, uống nhiều nước một chút là có thể chống đỡ được, ai nghĩ tới còn lợi hại hơn.

Hiện tại nàng có thể nghĩ tới biện pháp hạ nhiệt chính là ngâm nước thôi. Lỗ Đạt Mã đun một bồn nước nóng lớn, sau đó đặt mình ở trong bồn tắm. Lỗ chân lông ở trong nước ấm nhanh chóng mở rộng, cảm giác ấm áp cả người, làm Lỗ Đạt Mã thở thật dài một tiếng, nàng hơi nhắm mắt lại, trong chốc lát hô hấp liền đều đều.

Thế cho nên, Dạ trở về lúc nào, nàng ra bồn tắm thế nào, những thứ này cũng không biết.....

Không biết ngủ bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, Lỗ Đạt Mã đã cảm thấy có người sờ ở nách của nàng, cực kỳ nhột. Nàng vận vẹo uốn éo trên người né tránh, mở mắt ra, chỉ thấy Dạ cầm trong tay một cái khăn lông nhỏ, rất nghiêm túc nhìn nàng.

Lỗ Đạt Mã cũng mở nửa cặp mắt mờ mịch nhìn hấn, hồi lâu sau, mới rõ ràng, đây là Dạ đang học theo biện pháp thời điểm ban đầu hấn phát sốt, nàng giúp hấn hạ sốt. Vì vậy cảm kích cười một tiếng về phía hấn, lại đột nhiên nhớ tới, mình trần trụi trụi cái gì cũng không có mặc, cuống quýt kéo thảm da thú lên, bao kín mình thật kín kẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang tái nhợt cũng thoáng hiện vẻ đỏ ửng.

“Lạnh?” Dạ thấy nàng dùng thảm vây quanh mình, liền hỏi.

Lỗ Đạt Mã gạt đầu một cái, nên để cho hấn nghĩ mình lạnh thôi. Lúc này nói với hấn cái gì mà “thăng thân gấp nhau” hấn cũng không hiểu được.

Lấy được trả lời khẳng định của Lỗ Đạt Mã, Dạ lại lòi một thảm da thú đắp lên trên người nàng, xoay người bung một cái chén gỗ đi vào. Trong chén tỏa ra hơi nóng hầm hập.

“Đạt Mã, Uống....uó...ng!”

Dạ đưa chén gỗ tới trước mắt Lỗ Đạt Mã.

Đó là một chén canh cá nóng hổi, bên trong còn có mấy miếng cá. Nhìn thịt cá không còn trọn vẹn, rất rõ ràng là Dạ đã lựa hết xương.

Lỗ Đạt Mã mím môi cười cười với Dạ, nhận lấy chén gỗ, nhẹ nhàng thổi thổi rồi uống một hớp nhỏ. Là tư vị cá tươi, cũng không phải nấu từ cá ướp muối của bọn họ. Từ lúc nước mưa tràn lan hòa làm một thể với nước suối rồi, cá vốn ở trong suối cũng không biết chạy đi nơi nào, Dạ có thể bắt được cá hấn rất không dễ dàng.

Đôi mắt Lỗ Đạt Mã có chút hồng, lỗ mũi cũng có chút chua xót. Nàng buồn bực trong đầu không nói lời nào, chậm rãi từ từ uống cạn một chén ngay cả thịt trong đó đều ăn vào trong bụng.

Bởi vì bị bệnh, mấy ngày nay khẩu vị của Lỗ Đạt Mã cũng không tốt như vậy, ăn được rất ít. Hôm nay lập tức ăn nhiều như vậy, Dạ thật vui mừng, hấn xoay người lại đi múc thêm một chén nữa, gờ lên trước mặt của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã không nói hai lời, cũng không quán bông miệng, sáng khoai uống sạch lần nữa.

Ngay sau đó thời điểm Dạ lấy thêm chén thứ ba, Lỗ Đạt Mã vỗ bụng của mình, lắc đầu một cái: “Dạ ta ăn no rồi, ngươi cũng mau ăn đi!”

Dạ đáp một tiếng, cũng không có mức canh, hần xoay người cầm một miếng thịt muối, chống lên chậu than nướng ăn.
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Lỗ Đạt Mã biết, hần là muốn để canh cá lại cho mình.

Ngâm qua nước nóng, lại uống hai chén lớn canh cá, trên người của Lỗ Đạt Mã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, trên người rõ ràng dễ chịu hơn rất nhiều. Nàng ôm lấy thảm da thú nằm xuống, cảm giác xem chừng mình ngủ tiếp một giấc, ngày mai có lẽ là tốt. Trong bụng nghĩ như vậy, trong chốc lát liền ngủ thật say.....

Dạ ăn xong rồi không có việc làm, cũng bỏ đến bên người Lỗ Đạt Mã chợp mắt. Ngủ vốn là sở trường động vật họ mèo, hơn nữa dưới dạng khí trời này, ngủ càng có thể giảm bớt tiêu hao thể lực, không để cho mình dễ dàng bị đối như vậy.

“Mẹ..... Ba..... nhớ hai người.....”

Nửa đêm, Lỗ Đạt Mã lẩm bầm mê sáng làm đánh thức Dạ ngủ nông ở bên cạnh.

“Đạt Mã? Đạt Mã?”

Khẽ gọi Lỗ Đạt Mã, đồng thời bàn tay Dạ lôi kéo cánh tay của nàng, rất nóng. Lỗ Đạt Mã bệnh nghiêm trọng, phát sốt chính là như vậy, vừa đến nửa đêm cũng rất dễ dàng thay đổi.

Gọi không tỉnh, dứt nước lại không vào được, Dạ nôn nóng, không chút suy nghĩ sẽ có hậu quả thế nào mà vọt vào trong màn mưa, hần muốn đi tìm thuốc cho Lỗ Đạt Mã.

Động vật đều có một loại bản năng, đó chính là ngã bệnh sẽ tự mình đi tìm một chút lá cây linh tinh gì đó các loại mà ăn. Những thứ đó có thể là thuốc chữa bệnh, mà Dạ, cũng có loại bản năng này. Mỗi lần thời điểm hần bị bệnh, đều là cậy vào thân thể cường tráng của mình, sức đề kháng khỏe, còn có Lỗ Đạt Mã dùng là phương pháp cấp cứu sơ, cũng gắng vượt qua. Về chuyện thuốc men, Lỗ Đạt Mã cũng liền bỏ quên, nàng không hỏi, dĩ nhiên Dạ cũng không nghĩ ra mà nói.

Dạ hóa thành Tiểu Báo, như một tia chớp màu đen chạy như điên ở trong màn mưa. Trên bầu trời tiếng sấm “đùng đoàng” vang dội, thật giống như có ý thức mà đuổi theo Dạ. Trong rừng nước đọng đã gần tới bụng của hần rồi.

Động vật họ mèo trời sanh liền thích sạch sẽ, nếu như là lúc trước, Dạ đã sớm leo lên trên cây, nhảy đi tiếp, quyết sẽ không đứng ở trong nước đục ngầu này. Nhưng hôm nay hần nhớ Đạt Cách Mã đã từng nói qua: “Lúc sấm sét ở dưới tàng cây rất nguy hiểm” mặc dù lội qua nước sinh bùn lầy làm hần rất không thoải mái, lại vẫn tận lực cách xa cây cối như cũ.

Đi tới lùm cỏ trong ký ức của hần, nước đọng đã bao phủ toàn bộ mảnh cỏ này, cũng cản trở mùi truyền ra. Dạ không thể dựa vào khứu giác tìm kiếm thảo dược, hần chỉ đành hóa thành hình người, mò lá cây ra từ trong nước, cẩn thận ngửi mùi từng lá từng lá mới có thể phân biệt được.

Tồn một ít thời gian, rốt cuộc Dạ tìm được loại thảo dược hần muốn.

Bởi vì đi ra gấp, Dạ không có mang bất kỳ đồ vật gì có thể chứa đựng. Hần nhổ một bó lớn thảo dược, lấy hình người đi xuyên qua trong cơn mưa to như trút nước ở giữa rừng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Đối với thói quen Dạ lấy hình thái Tiểu Báo qua lại ở giữa rừng, cái này không thể nghi ngờ càng thêm khó khăn cho hần đi tiếp.

Nghe tới Lỗ Đạt Mã bị bệnh nghiêm trọng, Dạ tận lực tăng nhanh tốc độ dưới chân hần, cố gắng giảm xuống nước đọng vẫn đục bùn sinh mà chạy, chỉ là, hần không có quên tránh ra những cây cối cao lớn kia.

Khi một tiếng “đùng đùng đoàng đoàng” nổ vang lên, một trái cầu lửa thật lớn rớt xuống từ trời, bổ trúng một gốc cây đại thụ cách Dạ chỉ có gần hai thước.

Tiếng cây đại thụ bẻ gãy vang lên, đỉnh tán cây khổng lồ bị ngọn lửa đốt cháy ngã xuống ở một bên, tiếp tục nện vào trên một cây khác, thế lửa bởi vì mưa to không có cháy được bao lâu liền bị dập tắt.

Mà Dạ lại ngây ngốc đứng ở trong mưa, trong lúc nhất thời, không thể trốn đi từ trong kinh hồn.

Nếu như không có lời nói của Lỗ Đạt Mã..... Nếu như hần không có nghe lời Lỗ Đạt Mã nói..... Lấy thói quen của hần tất nhiên sẽ nhảy vọt ở trên cây đó, như vậy lúc này hần đã là một đồng thịt vụn nám đen.

Nghe tới đây, cố gắng ổn định tinh thần một chút, Dạ siết chặt thảo dược trong tay, bước nhanh chạy về, Đạt Mã vẫn còn đang ngã bệnh, đang ở trong nhà chờ hần.....

Trong mơ hồ lúc này Lỗ Đạt Mã ngủ ở trong động, toàn thân nóng ran khó nịn, giống như Tôn hầu tử bị ném vào Lò Luyện Đan của Thái Thượng Lão Quân. Nàng khát vọng có người có thể cứu nàng đi ra ngoài.

Nàng giống như thấy được trong tay mẹ bụng đậu đỏ ướp lạnh nàng thích ăn nhất cho nàng, từng muống từng muống dứt vào trong miệng của nàng. Chỉ

là, đậu đỏ ướp lạnh này không phải là lạnh lạnh, ngọt ngào sao? Tại sao lại vừa đắng vừa chát, còn mang theo kéo sợi xù xì? Nàng muốn nhổ gì đó khó ăn trong miệng ra. Chợt mở mắt ra, chỉ thấy Dạ ngồi ở bên cạnh nàng, đang nhai thứ gì đó dút vào trong miệng của mình.

Lỗ Đạt Mã nhẹ nghiêng nghiêng đầu, né tránh đồ Dạ đưa lên.

“Đạt Mã, ăn.” Dạ thấy Lỗ Đạt Mã tỉnh lại, hơn nữa cự tuyệt ăn thảo dược nữa, thì có chút nóng nảy.

Lỗ Đạt Mã cố gắng phân biệt thứ gì đó Dạ đưa tới, màu xanh lá, chẳng lẽ là thảo dược? Nàng nâng mắt có chút phù thũng lên nhìn về phía Dạ, lúc này mới thấy rõ, trên người của hắn còn dính đầy giọt nước, tóc ngắn mất trật tự cũng có nước tí tách rơi xuống.

Hắn đi ra ngoài hái thuốc cho mình? Đội mưa to? Minh ngủ bao lâu? Bây giờ là thời gian nào rồi?

Ngoài động vang lên tiếng sấm ầm ầm âm hưởng không ngừng nói cho Lỗ Đạt Mã biết, lúc này đã vào đêm.

Dạ đội mưa đội sấm sét, khuya khoắt đi hái thuốc giúp mình chữa bệnh, cái này quá nguy hiểm. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

“Dạ, ngươi không được đi ra ngoài, quá nguy hiểm.”

Nàng khăn khăn giọng lộ ra vẻ lo âu.

Dạ gãi gãi đầu, lộ ra cười khúc khích, đúng là rất nguy hiểm, nhưng hắn không muốn để cho Đạt Mã biết.

Thảo dược cầm trong tay lại lần lượt đưa tới trước mặt nàng: “Ăn đi!”

Lỗ Đạt Mã nhận lấy cây cỏ màu xanh biếc, cầm ở trong tay như có ngàn cân. Nàng mỉm cười về phía Dạ, xé rách môi khô khốc.

Thảo dược rất khó ăn, đắng, chát, còn có chút hơi cay, hơn nữa sợi thô ráp, xù xì chà xát đến đau họng. Nhưng Lỗ Đạt Mã vẫn nuốt vào từng miếng từng miếng rất nghiêm túc.

Đây là tâm của Dạ!

“Đạt Mã, đói?” Ăn xong thảo dược rồi, Dạ hỏi nàng.

Lỗ Đạt Mã gật đầu.

Dạ đưa canh cá nóng cho nàng.

.....

Lỗ Đạt Mã liên tục sốt ba ngày.

Chỉ là, ăn thảo dược Dạ hái cho nàng, bệnh tình chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

Ba ngày nay, cũng không biết Dạ bắt được cá từ nơi nào, dù sao nàng mỗi ngày nàng đều có canh cá mới mẻ uống. Trong ba ngày qua, Lỗ Đạt Mã cũng yên tĩnh suy nghĩ rất nhiều.

Nàng an bài “công việc” cho mình lần nữa.

Nàng đã suy nghĩ cẩn thận, ở trên cái thế giới này, mạo hiểm còn nhiều cơ hội, không cần mình đuổi theo tìm, nói không chừng ngày nào đó sẽ gặp phải. Mà nàng tự cho là đúng cũng không có giúp giảm bớt gánh nặng cho Dạ, ngược lại bởi vì tùy hứng mà sinh một trận bệnh nặng, thêm không ít phiền toái cho Dạ.

Phương pháp tốt nhất nàng có thể đến giúp Dạ là đầu của mình.

Hết chương 72.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Nước lũ, cho ăn

Editor: ChieuNinh

Mưa to còn đang không ngừng rơi xuống, nước mưa đã tràn lan thành nước lũ, hơn nữa mực nước dôi ra rất nhanh. Nếu như lấy son động của nàng và Dạ đang ở làm thước đo, như vậy độ cao con lũ này cũng có gần hai thước rồi. Lỗ Đạt Mã bắt đầu lo lắng, con mưa to này mà thêm tầm vài ngày nữa có thể ngập nhà của bọn họ hay không. Nhưng mà, thấy đáng về bình tĩnh của Dạ, nàng lại yên lòng.

Bởi vì vị trí của bọn họ là hẻm núi, cho nên có một lượng nước lũ lớn từ trên vách đá đổ xuống, không cần nhìn Lỗ Đạt Mã cũng có thể tưởng tượng được, bộ dáng của nó nhất định có thể sánh ngang với Thác Nước Nicaragua.

Rãnh thoát nước trước đó đã không ngăn cản được nước mưa chảy ngược. Lỗ Đạt Mã không thể làm gì khác hơn là kêu Dạ vớt lên một cây gỗ lớn từ trong hồng thủy, móc rãnh lõm thành hình chữ “C”, làm thành dáng vẻ ống thoát nước, khảm ở trong rãnh thoát nước ngoài cửa động, rốt cuộc làm giảm nước mưa chảy ngược.

Như thế này cũng không biết mưa còn phải rơi bao lâu, thời tiết càng ngày càng lạnh, thức ăn và bó củi sắp dùng hết, trở thành khó khăn lớn nhất bọn họ phải đối mặt.

Nước thì không thiếu, không có nước suối thì còn có nước mưa, ở đây nước mưa tinh khiết gấp không biết bao nhiêu lần so với thời đại công nghệ cao Lỗ Đạt Mã đã từng sinh hoạt.

Nước lũ tràn lan thành như vậy, Dạ đã không cách nào đi ra ngoài săn bắt. Kể từ khi không thể đi ra ngoài săn thú, hắn cũng lại nhịn ăn, mỗi ngày trừ ngủ chính là ngủ, thỉnh thoảng đứng lên uống chút nước. Toàn bộ thức ăn còn thừa lại hắn đều để dành cho Lỗ Đạt Mã.

Trước đó một hồi “ăn uống quá độ” để tích lũy chút mỡ chịu không được mấy ngày tiêu hao. Nhìn hắn nhanh chóng gầy gò, Lỗ Đạt Mã cực kỳ đau lòng.

Nàng chia cá thịt và cá không còn bao nhiêu làm thành nhiều phần, mỗi ngày lấy ra một chút cùng với khoai tây nàng tích trữ nấu chung thành một nồi cháo. Có nước canh vẫn rất có cảm giác no bụng.

Mỗi ngày đến khi nấu cháo xong, nàng đều sẽ cưỡng chế kéo Dạ đứng dậy, để cho hắn ăn. Lúc mới bắt đầu Dạ còn không có phòng bị, Lỗ Đạt Mã còn có thể đút vào đi hai muỗng, sau đó lại có kinh nghiệm, hắn liền cắn chặt hàm răng, không tiếp tục để Lỗ Đạt Mã được như ý.

Cái muỗng và chén không vào được, Lỗ Đạt Mã hạ quyết tâm—— dùng miệng!

Cũng không phải là chưa từng có dùng miệng cắn qua cái muỗng của hắn, cái gì dè dặt với không rụt rè, xấu hổ với không biết thẹn thùng, vệ sinh hay không vệ sinh, cũng không quan trọng bằng mạng sống. Nàng dè Dạ xuống đất, cười bên hông của hắn, giữ đầu của hắn, ngậm một hóp cháo, cạy cái muỗng của hắn ra, toàn bộ mớm vào.

Có lẽ Dạ không nghĩ tới, Lỗ Đạt Mã sẽ có “hành động kinh người” như thế, ngây ngốc mặc cho Lỗ Đạt Mã đút hắn ăn một chén to.

Lỗ Đạt Mã cũng không nghĩ tới Dạ sẽ “nhu thuận” như thế, cái này làm cho nàng hết sức có cảm giác thành công, xoay người lại đi bới thêm một chén nữa chuẩn bị tiếp tục. Diendanlequydon-ChieuNinh Rồi trở về lần nữa, cũng có chút sững sờ, nam nhân tuấn mị yêu nghiệt, qua trong giây lát liền thành một con Tiểu Báo màu đen, nửa nằm ở đó, một đôi con ngươi màu tím tĩnh mịch không hề chớp mắt nhìn nàng, giống như đề phòng cướp.

Lỗ Đạt Mã có chút sững sờ, nàng ngó ngó lông mềm như nhung của Dạ, lại nhìn một chút cái chén trong tay, cái bộ dáng này gọi thì kêu nàng đút như thế nào đây? Đây miệng ra rót vào trong? Dùng nói giỡn. Đến bịt miệng?

Ặc.....

Cái này không phải nói nàng sợ bộ dạng biến thành Tiểu Báo của Dạ, căn bản đó là không thể, bây giờ Dạ ở trong mắt nàng chính là Tiểu Hắc không lồ mà thôi. Người này thay đổi thành con báo há miệng có thể ngậm đầu của nàng trong miệng, đối với miệng anh đào nhỏ của nàng như vậy, thật sự muốn chặn miệng, quá khó khăn phải hay không.

Lỗ Đạt Mã ôm chén gỗ to đặt móng ngồi ở bên cạnh Dạ, một đôi mắt đẹp tức giận tròn trừng mắt nhìn hắn. Tại sao để cho hắn ăn một bữa cơm còn lao lực hơn dỗ đứa bé! Còn phải đầu tư đầu tư.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ thật lâu, nàng cảm thấy truyền lại đời sau mới đúng là tinh hoa, Trung Quốc trên dưới năm ngàn năm, tiểu nữ nhân tiêu biểu các đời trước tổng kết ra được “một khóc, hai nháo, ba thất cổ” mình có thể thử một chút—— khóc!

Lỗ Đạt Mã ngồi ở đó bắt đầu ủ cảm xúc, nhớ lại đủ loại ở thế giới cũ của nàng, nhớ phụ mẫu và người nhà nàng, bằng hữu, ngược lại lại nghĩ đến mình không giải thích được mà xuyên qua: Đại Thảo Nguyên xa lạ nguy cơ tứ phía, bản thân không có vật dư thừa, ma bệnh Dạ bất tỉnh nhân sự.....

Lỗ Đạt Mã đột nhiên cảm thấy ông trời đối với nàng sao mà bất công, thời điểm người khác ngồi ở trong nhà có máy điều hòa không khí chơi máy vi tính, bản thân mình thì xui xẻo ở cái địa phương chìm không phân này, vì mạng sống phải đầu Cự Mãng, đầu cự thú. Còn có thời tiết kì quặc này, chỉ cần mình vừa qua được hai ngày thoải mái, thì nó liền bắt đầu tai họa không ngừng, hôm nay còn phải gặp phải nguy hiểm cạn lương thực hết củi đốt.....

Cảnh ngộ này, đối với một tiểu cô nương mới hai mươi tuổi, chưa trải qua sự đời mà nói, quả thật quá mức tàn nhẫn.

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu “xoạch xoạch” không được khống chế mà rơi xuống.

Mới bắt đầu Lỗ Đạt Mã còn giống như Tiểu Sư Tử, ý chí chiến đấu sục sôi đột nhiên một cái liền héo rũ rồi, khiến Dạ rất là kỳ quái. Diendanlequydon-ChieuNinh Hắn lại gần, lấy cái đầu đầy lông nhung thăm dò trước ngực Lỗ Đạt Mã, “lạch cạch” một giọt nước đập ngay lên trên chóp

mũi đen của hắn.

Lỗ Đạt Mã khóc.....

Dạ nhẹ giọng “Ừm lải nhải” dùng đầu cùnng nàng.

Lỗ Đạt Mã quay người không để ý tới hắn.

Dạ lại cọ đến trước mặt nàng, dùng cái đuôi thật dài quấn lên hông của nàng, kinh hoàng.

Lỗ Đạt Mã đẩy cái đuôi của hắn qua một bên.

Dạ làm nũng mấy lần cũng không lấy được chú ý của Lỗ Đạt Mã. Thấy Lỗ Đạt Mã không tiếng động rót nước mắt, Dạ có chút luống cuống, hắn hóa thành hình người, duỗi cánh tay dài ôm chặt nàng.

“Đạt Mã, đừng khóc!”

Hắn nói chưa dứt lời, vừa nói, ngược lại Lỗ Đạt Mã khóc đến càng ngày càng lợi hại hơn, ngay cả bã vai cũng co quắp, nước mắt càng giống như chuỗi ngọc bị đứt, dùng dùng rơi xuống.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã khó chịu, không phải là nàng cảm thấy quái lạ Dạ không ăn, nàng rất rõ ràng, Dạ không ăn là vì để cho mình. Nhưng mà, hắn càng như vậy, trong lòng của nàng càng thêm khổ sở. Dạ là nơi nương tựa của nàng, là trụ cột chống trời ở trong lòng nàng, nàng không cách nào tưởng tượng được có một ngày hắn bị đối bị bệnh, thậm chí là chết đói, mình sẽ như thế nào. Nếu như không có Dạ, nàng nghĩ mình sẽ giống như hoa hướng dương vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời, còn dư lại chỉ có khô héo, điều tàn.....

“Đạt Mã, đừng khóc!”

Dạ ngốc, vốn cũng không giỏi nói chuyện, bị Lỗ Đạt Mã khóc không dùng lại được như vậy càng thêm hoảng hồn, trong đầu hắn chỉ có bốn chữ này.

Nhìn vẻ mặt lo âu và đau lòng của Dạ, Lỗ Đạt Mã khóc càng thêm dữ dội, gần như là than vãn, nàng muốn phát tiết tất cả uất ức từ lúc đến thế giới này ra ngoài.

Vì vậy, tay chân Dạ càng luống cuống hơn, hắn chỉ biết ôm Lỗ Đạt Mã vào lòng, khẽ vuốt ve lưng của nàng, trong miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Đạt Mã đừng khóc! Đạt Mã đừng khóc.....”

Lỗ Đạt Mã phát tiết một trận, cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, nàng giơ tay lên lau nước mắt, thút thít nhìn về Dạ, đẩy một chén to cháo để bên cạnh tới trước mặt của hắn.

Dạ lắc đầu một cái, lại đẩy về cho Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã cái gì cũng không nói, lại bắt đầu “lách cách lách cách” rơi nước mắt, hơn nữa hết sức uất ức nhìn hắn thút thít. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nàng lại lấy chén đẩy qua chỗ Dạ, mang theo tiếng khóc chỉ nói một chữ: “Ăn!”

Thấy Dạ lắc đầu, Lỗ Đạt Mã càng khóc lớn tiếng.

Dạ rất sợ thấy Lỗ Đạt Mã khóc, hắn sẽ cảm thấy trong lòng có con sâu nhỏ đang cắn. Hắn duỗi cánh tay muốn ôm Lỗ Đạt Mã vào trong ngực lần nữa, lại bị Lỗ Đạt Mã chụp tay. Mà một tô cháo cũng bị đẩy tới trước mặt mình lần nữa.

Lỗ Đạt Mã nhăn nhu khuôn mặt nhỏ nhắn, một vẻ ngơai không ăn thì ta liền khóc cho ngơai xem.

Cuối cùng Dạ thỏa hiệp.

Rất nhiều chuyện chính là như vậy, nếu như cường thế không thể đạt tới mục đích, như vậy thì khom người một cái, lấy nhu thắng cương, hiệu quả thường thường sẽ làm cho người ta không ngờ tới.

Trải qua Lỗ Đạt Mã vừa khóc vừa nháo, Dạ thỏa hiệp. Bắt đầu ăn chung cháo cùng với nàng, cái này làm Lỗ Đạt Mã rất vui vẻ.

Vậy mà, cuối cùng khoai tây cũng chỉ ăn được một ngày, chỉ là, càng bị thống hơn là, khoai tây còn chưa có ăn hết, bó củi lại sắp dùng hết. Dưới tình huống không có cách nào, nàng và Dạ chỉ có thể đội mưa vớt một chút gỗ trôi lên, chặt thành khúc nhỏ, xếp chồng chất ở bên cạnh chậu than, hong khô chúng nó. Lửa thật sự quá quan trọng, không riêng gì nấu cơm, còn có thể trừ bỏ hơi ẩm và khí lạnh, quan trọng hơn là nấu nước nóng. Tại trong loại thời tiết này, bọn họ không thể uống nước lạnh, ngộ nhỡ bị kết lỵ, thì khác gì là chờ chết.

Mưa đã rơi xuống hơn sáu mươi ngày, còn chưa có ý muốn dừng lại.

Tràn lan trong nước lũ bắt đầu có thể tùy ý thấy được xác động vật chết trôi. Có thể suy ra, phần lớn lục địa cũng đã bị nước lũ bao phủ, hơn nữa nước rất sâu.

Nói thật, nếu như không phải là Dạ bình tĩnh, Lỗ Đạt Mã cũng hoài nghi, đây là Thượng Đế đang tiến hành Đại Thanh Tẩy thế giới lần thứ hai, nàng cũng

có xúc động tạo ra “Nặc Á Phương Chu” rồi. (Nặc Á Phương Chu: thuyền cứu nạn; trong Kinh Thánh, Noah vì muốn tránh nạn hồng thủy mà đóng một chiếc thuyền lớn)

Lỗ Đạt Mã rất kỳ quái, nếu như nói, trận nước lũ này đã bao phủ toàn bộ lục địa, như vậy chỗ trũng hẻm núi bị vây trong rừng rậm hẳn là đã sớm bị chìm ngập, không thể nào để cho mình và Dạ còn sống yên ổn đợi ở trong sơn động. Là nguyên nhân gì làm mực nước lũ trong thung lũng duy trì ít thay đổi độ cao đây?

Trong giây lát, Lỗ Đạt Mã nghĩ tới con sông ngầm kia, xem ra ban đầu nàng phỏng đoán là chính xác, con sông ngầm này nhất định thông tới địa phương nào khác. Nếu như nói hẻm núi này là một bể chứa nước, như vậy cửa con sông ngầm kia chính là một cống thoát nước. Con sông ngầm rất xảo diệu này nối liền nơi này cùng với một địa phương nào đó, từ đó khiến cho mực nước nơi này duy trì ở cao độ nhất định.

Lỗ Đạt Mã có chút ngạc nhiên, làm sao Dạ tìm được như vậy một bảo địa phong thủy thế này?

Nếu như để cho Lỗ Đạt Mã biết, thật đúng là Dạ không dụng tâm đi tìm, chỉ là vận khí tốt, đánh bậy đánh bạ tới được nơi này yên ổn làm nhà, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

Mặc dù Lỗ Đạt Mã và Dạ tận lực tiết kiệm, sau mười ngày thì cũng đã ăn hết thức ăn rồi. Sau đó phải làm thế nào? Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Giống như gấu mà ngủ đông sao? Đây là không thể nào, có lẽ Dạ sinh trưởng ở đây nên thích ứng hoàn cảnh thời tiết như vậy, mà mình thì không được. Nghĩ biện pháp, nhất định phải có biện pháp gì đó có thể tìm được thức ăn, nàng cũng không tin, một người lớn sống sờ sờ còn có thể nhịn tiêu mà chết.

Lỗ Đạt Mã nghiêng đầu quan sát Dạ, lúc này, hần hóa thành đại miêu, nửa nằm ở trên đệm da thú chộp mắt. Lỗ Đạt Mã rón rén xúc rềm da thú, muốn ra động.

Năm đó Hồng Quân hai mươi lăm ngàn dặm trường chinh ăn vỏ cây, nhai rễ cỏ, nấu dây lưng, cũng sống được, tại sao mình thì không thể noi theo một chút đây? Cái gì ăn ngon, khó ăn đều là thứ yếu, có thể sống mới là mấu chốt.

Nhưng mà, nàng nhắc chân còn chưa bước ra cửa động, liền bị Dạ ngậm áo khoác da thú lôi trở lại.

“Dạ?”

Không phải người này đang ngủ sao? Như thế nào con mở một con mắt nhìn mình?

Dạ hóa thành hình người, cau mày nói: “Không ra!”

“Ta không muốn ra đi, chỉ là nhìn xem bên ngoài.” Thuận tiện xem một chút những thứ dây leo, vỏ cây gì có thể ăn được hay không. Dĩ nhiên, câu phía sau này nàng để lại trong lòng, không có nói ra. Nàng sợ một khi mình nói ra, Dạ sẽ lập tức nhảy vào trong nước lũ đi tìm thức ăn cho mình.

Dạ ôm nàng nằm lại trên đệm.

“Ngủ! Không đói bụng!”

Lỗ Đạt Mã có chút bội phục nhìn Dạ, giống như hần vậy, một gia hỏa cao to, thế nhưng có thể nhịn đói mà ngủ thiếp đi, hẳn là rèn luyện từ trong lâu đài mà ra thôi. Có lẽ, trước khi không có gặp phải mình, Dạ cũng sẽ không dùng lừa, thậm chí là sợ hãi lừa, hần cũng sẽ không dự trữ thức ăn. Giống như tuyết lớn bay tán loạn trong ngày mùa đông, cùng với mùa nước lũ tràn lan như bây giờ, hần không bắt được con mồi đều là vượt qua như thế. Cho nên, trước khi thời tiết ác liệt lại tới, hần cũng cố gắng ăn nhiều com, trữ nhiều mỡ, tự cứu mình vượt qua mùa gian nan này.

Nhưng mình không được ah..., nàng là người siêu cấp sợ đói. Trước kia bạn cùng phòng giám cân, một ngày chỉ ăn hai quả táo, đói bụng đến khi không chịu nổi thì đi ngủ, nói ngủ đi rồi cũng không biết đói bụng. Lỗ Đạt Mã đều sẽ dùng ánh mắt sùng bái ngưỡng nhìn nàng ấy. Bởi vì nàng là người đang ngủ sẽ bị đói tỉnh, trừ phi ăn no mới có thể ngủ tiếp. Cái gì mà ngủ thiếp đi thì sẽ không đói bụng, đối với nàng mà nói chính là đầm rồng hang hổ.

Cảm thấy Dạ nằm ở bên cạnh, hô hấp trở nên đều đều, Lỗ Đạt Mã nhẹ nhàng lấy ra cánh tay trắng kiện đặt ở ngang hông, bò dậy, tiếp tục kế hoạch nàng chưa thực hiện được.

Vén lên rềm da thú cửa động, còn chưa đợi Lỗ Đạt Mã lộ đầu ra, một bóng đen từ trên trời giáng xuống. “Ầm” một tiếng, nặng nề đập vào trên bình đài ở ngoài động.

Lỗ Đạt Mã bị dọa cho phát hoảng, cái này nếu thò đầu ra sớm một chút, mình sẽ chết thảng thối rồi. Định thần lại, mới nhìn rõ, cái vật đen thùi lù đó là thi thể một con heo rừng. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nó là từ trên nóc vách đá, bị nước lũ trôi xuống. Mặc dù ở trong màn mưa nhìn không quá rõ ràng, nhưng mà bề ngoài của nó hình như không có vẻ gì là bị biến chất.

Ngay tại khi Lỗ Đạt Mã do dự có nên kéo con này về động hay không, không biết khi nào thì Dạ đứng ở sau lưng nàng, dọa nàng giật mình. Có lẽ lấy thính giác bén nhạy của hần, nhất định là nghe được âm thanh thi thể heo rừng rơi xuống đây.

“Dạ?”

Lỗ Đạt Mã không chắc có nên chuyển con heo rừng này vào hay không, nàng sợ nó chết trong thời gian dài sẽ lây bệnh dịch. Nhưng mà, nếu như nó vừa mới chết, không kéo vào, chẳng phải là lãng phí thức ăn đưa đến trước mắt sao.

Dạ không có lên tiếng, hấn đẩy Lỗ Đạt Mã vào trong động, mình thì chui ra ngoài.

Lỗ Đạt Mã thấy Dạ đứng ở trên bình đài, dầm trong mưa to như trút nước lật tới lật lui heo rừng nhìn một cái, sau đó liền bắt đầu thuận thực công việc lột da.

Lỗ Đạt Mã vội vàng trở về trong động nấu nước nóng. Một là chuẩn bị cho Dạ đi vào lau người sau đó, lại còn dùng nước muối luộc thịt heo rừng, để dự trữ.

Dạ rất kén chọn thịt, Lỗ Đạt Mã đối với chút này thì rất yên tâm, nếu như thi thể con heo rừng mới vừa rồi kia đã bị chết qua thời gian lâu, cho dù là Dạ đói bụng, cũng nhất định không nói hai lời ném vào trong nước lủ.

Không bao lâu sau, cả người Dạ đều ướt nhẹp, giờ lên thịt heo rừng thu thập xong đi vào.

Lỗ Đạt Mã đã sớm đun nước ấm xong, để cho hấn đi tắm rửa, còn mình thì thả mấy muống lớn muối vào trong nước nóng, sau đó bỏ thịt heo rừng vào nấu.

Con heo này rất lớn, Lỗ Đạt Mã chia làm mấy nồi, mới nấu xong toàn bộ thịt heo, nằng thêm muối tương đối nhiều, một là vì giữ được lâu, thêm nữa là vì bị mặn tương đối sẽ ăn ít, mà uống nước cũng sẽ tăng nhiều. Như vậy, không ăn bao nhiêu thịt, là có thể uống nước no rồi. Đáng tiếc không có mỡ, nếu không dùng mỡ rán thịt càng có thể ăn no bụng.

Nhìn chỗ thịt heo mặn này, Lỗ Đạt Mã trừ tính một chút, nếu như nằng và Dạ ăn tiết kiệm, có thể ăn được bốn năm ngày.

Cứ như vậy, sau hai ngày cạn lương thực, Lỗ Đạt Mã và Dạ rất vận cứt chó lại ăn được thịt.

Hết chương 73.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nước lủ rút

Editor: ChieuNinh

Có thức ăn, Dạ lại có manh mối “tuyệt thực”, nhưng mà bị Lỗ Đạt Mã thành công lấy thể công nước mất “trấn áp” rồi.

Sáu ngày sau đó, bọn họ lại hết lương thực.

Lỗ Đạt Mã lại vén rèm da thú lên một lần nữa, đây là lần thứ bảy của ngày hôm nay nằng nhìn ra ngoài, mà vẫn không có thứ gì rút xuống. Lỗ Đạt Mã cảm giác cử chỉ của mình có phần hơi điên rồ.

Từ lúc lần trước đó, trên đỉnh núi lao xuống một con heo rừng, Lỗ Đạt Mã phát hiện mình có chút giống kẻ ngốc “ôm cây đợi thỏ”. Mỗi ngày liền mong đợi từ phía trên lại rút xuống cái gì đó có thể ăn.

Thấy mưa rơi có chút nhỏ, nhưng mà Lỗ Đạt Mã không vui mừng nổi, cái này cũng không thể giải quyết vấn đề bọn họ cạn lương thực. Trên mặt nước nổi không ít xác chết trôi, đều là động vật bị trận này mưa to mang tới tạo thành nước lủ mà chết chìm.

Lỗ Đạt Mã phát hiện có chút rất kỳ quái, tuy nói những thi thể ngâm trong nước đã vài ngày, nhưng cũng không đến trình độ rửa nát thấy xương, nhiều lắm là chính là cái bụng trương khí, thi thể sưng vù. Chẳng lẽ con lủ này có cái gì huyền diệu? Dù sao cũng không thể lợi hại hơn mưa a xít ở thế giới cũ của mình chứ!

Nằng vén rèm, dò đầu, muốn suy nghĩ ra nguyên do.

“Đạt Mã? Đạt Mã?”

Dạ thấy nằng cau mày, đứng rất lâu ở cửa động, muốn kéo nằng đi vào.

“Dạ! Ngươi mau nhìn, đây là cái gì?”

Lỗ Đạt Mã trở tay giữ chặt bàn tay Dạ đuổi đến, để cho hấn nhìn chỗ cách đó không xa trong nước lủ.

Một thi thể dê sừng hươu, ở trong nước lủ chìm chìm nổi nổi, giống như bị thứ gì lôi kéo, sau đó đột nhiên chìm vào trong nước một cái, mấy hơi sau đó mới lại nổi lên thì trước đó thi thể coi như nguyên vẹn vào lúc này lại có một nửa thay đổi thành xương trắng.

Trong nước có quái thú!

Đây là ý niệm đầu tiên dần hiện ra trong đầu Lỗ Đạt Mã, sau đó lại cảm thấy mình đã xem quá nhiều phim khoa học viễn tưởng, ý tưởng này quá không đáng tin.

Rắn? Cự Mãng?

Cũng không đúng, nếu như là rắn, lấy phương thức bọn nó ăn mồi sẽ trực tiếp nuốt thức ăn vào bụng, mà sẽ không cần xé.

Như vậy, có phải là đầu con rùa hay không?

Cái này rất có thể.

Nếu đúng như vậy, có phải là có ý nghĩa năng và Dạ lại có ăn hay không?

Tuy nói vật kia đầu mở béo ngậy, khó ăn, nhưng có dễ ăn dù sao cũng mạnh hơn đói bụng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d

Nhưng mà, lấy công cụ gì bắt đây, là một vấn đề.

Nàng có lưới cá, nhưng mồi thì sao? Cái gì làm mồi?

Đối với động vật ăn thịt mà nói, mồi tốt nhất chính là mùi tanh máu tươi.

Nhưng mà, máu từ đâu mà đến? Lỗ Đạt Mã cũng không muốn “tự tàn”, càng không muốn “tàn” Dạ.

Ài..... Nàng đột nhiên nhớ tới, mấy ngày trước Dạ dọn dẹp con heo rừng từ trên trời giáng xuống thì bị máu bắn lên tạp dề da thú, nàng còn chưa có ném, không biết có thể dùng được hay không.

Lỗ Đạt Mã buông rèm chạy về trong động lục ra tạp dề da thú của Dạ và lưới cá.

Dạ đứng ở bên cạnh nhìn xem không hiểu ra sao.

Lỗ Đạt Mã cầm một sợi dây da thú to dài cột chặt tạp dề mang máu, sau đó ném vào trong nước, kéo lại, không để cho nó bị nước lũ trôi mất. Sau đó, nhét lưới cá vào trong tay Dạ, nói với hắn, một lát nếu như thấy trong nước nhảy ra bọt nước liên tục lưới.

Dạ ngây ngốc sờ gật đầu, theo nàng đi ra ngoài.

Hai người đội trong mưa to đứng ở trên bình đài, Lỗ Đạt Mã bắt được một cành cây khô mọc nghiêng ra trên vách đá dựng đứng, cố định mình. Nàng vẫn còn có chút lo lắng, ngờ nhờ là cá quái thú gì đó, kéo mình vào trong nước ăn luôn thì sao.

Nói cho Dạ: “Chuẩn bị!”

Sau đó, nàng lấy tạp dề da thú nhuộm máu ném vào trong nước.

Không ngoài Lỗ Đạt Mã dự liệu, quả nhiên chung quanh tạp dề da thú có bọt nước nổi lên.

Dạ ném lưới cá xuống thật nhanh.

Thu lưới lên rồi, Lỗ Đạt Mã mới nhìn rõ, trong lưới có mùi mấy con cá dài đến nửa xích. Bọn nó ra sức quẫy đạp ở trong lưới cá, miệng khi đóng khi mở, lộ ra đầy răng nhọn, vẩy trên thân nhỏ mà mịn, cái bụng là màu đỏ, phần lưng xám ngắt.

Đây rõ ràng là nàng đã thấy, bộ dạng là cá chim bụng đỏ ăn thịt. Bọn nó tới từ đâu? Lỗ Đạt Mã vô cùng khẳng định, trong dòng suối nhỏ trong thung lũng không có loại cá này, nếu không mình và Dạ không biết đã bị bọn nó cắn chết bao nhiêu hồi. Như vậy, rất có thể bọn nó là theo nước lũ từ con sông chỗ khác bơi tới rồi.....

Nàng hỏi ra thắc mắc của mình, câu trả lời là Lỗ Đạt Mã bị Dạ nhét về trong động. Mà hắn thì đứng ở trên bình đài, đập chết từng con từng con trong lưới cá, sau đó làm sạch vảy cá và nội tạng.

Hoàn hồn trở lại Lỗ Đạt Mã bắt đầu nấu nước, theo như nghe nói thì thịt của cá chim ăn thịt là hết sức mỹ vị.

Không lâu sau, Dạ liền cầm cá chim ăn thịt được thu thập xong đi vào.

Rất nhanh, hai người bọn họ liền được một bữa ăn thật ngon.

Lỗ Đạt Mã lại khẳng định một lần nữa —— có thể ăn cơm no thật là một chuyện rất hạnh phúc!

Trong những ngày kế tiếp, nàng và Dạ liền bắt đầu cuộc sống ngày ngày ăn cá.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, những con cá tương tự cá chim ăn thịt này hết sức vô cùng hung ác, chỉ cần là có đồ rơi trong nước lũ, bọn nó cũng sẽ từ dưới đáy nước thật nhanh bơi lên cắn vằm cái. ~~ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d~~ Như vậy, ngược lại không cần nàng lại phí tâm chuyện mỗi câu, chỉ là lưới cá đáng thương của nàng, thường bị răng nhọn của bọn nó cắn đứt, cách mỗi hai ngày nàng đều phải sửa chữa lưới cá một lần.

Hôm nay, Lỗ Đạt Mã ngồi ở bên cạnh chậu than mượn ánh sáng tu sửa lưới cá, Dạ đi tới gần, cầm lấy lưới cá, đưa lên cá hẩn mới vừa nướng xong.

“Đạt Mã, tốt!”

Lỗ Đạt Mã giương mắt liếc hẩn, cũng không khách khí nhận lấy cá nướng liền ăn liên tục.

Trong lòng hời hợt: tốt! Ta đương nhiên tốt lắm, không có ta, người còn nấp ở trong động ôm bụng đói đi ngủ đấy.

“Dạ, trước kia người có thấy qua cá như vậy không?”

Dạ nghe lác đầu một cái.

Chưa từng thấy qua?

Lỗ Đạt Mã nhú nhú mày, nàng vẫn tò mò, những tiểu tử hung tàn này là từ đâu tới. Là trước kia đã có, hay là năm nay đột nhiên xuất hiện đây? Nếu như hàng năm thời điểm mưa như thác đổ bọn nó cũng sẽ xuất hiện, như vậy nước lũ thối lui rồi, bọn nó cũng sẽ trở lại nơi ở trước kia. Nhưng nếu năm nay đột nhiên xuất hiện, chờ nước lũ rút lui đi rồi, bọn nó có thể ở trong dòng suối nhỏ định cư hay không? Nói như vậy, cuộc sống của nàng và Dạ sẽ phải bị quấy nhiễu rồi.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã phát hiện, mình hỏi Dạ cũng là hỏi vô ích.

Một là, trước khi gặp phải nàng, Dạ căn bản không có ăn qua cá, có lẽ cũng sẽ không quan tâm.

Còn nữa, sau khi nước lũ dâng lên, không có chỗ đi săn bắt thức ăn, theo thói quen của người này, nhất định hẩn sẽ nấp ở trong động ngủ để vượt qua mùa mưa đáng ghét này.

Nghi vấn không nhận được đáp án, Lỗ Đạt Mã liền không suy nghĩ thêm nữa.

Theo mưa rơi mỗi ngày một qua, đã càng ngày càng nhỏ. Thời điểm khi Lỗ Đạt Mã ghi nhận lịch Man Hoang đến mùa hè ngày thứ hai trăm ba mươi bảy, trận mưa to kéo dài lê thê này rốt cuộc cũng đã ngừng.

Khi mây đen tan hết, giữa ngọn cây thoáng hiện vệt ánh nắng đầu tiên, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng nhìn thấy thiên sứ đang mỉm cười.

Chỉ là đợt nước lũ rút lui còn phải mất nhiều thời gian. Lỗ Đạt Mã và Dạ vẫn chỉ có thể nấp ở trong sơn động.

Mà mấy ngày này, cá chim ăn thịt nàng và Dạ dựa vào để sinh tồn lại biến mất không thấy không giải thích được.

Đi đâu rồi hả?

Lỗ Đạt Mã rất tò mò, cục cưng trong óc lại xuất hiện một chuỗi dấu chấm hỏi.

Không có cá ăn thịt, Lỗ Đạt Mã và Dạ lại bắt đầu gặp phải vấn đề đói bụng.

Cũng may đã trải qua tình huống cạn lương thực hai lần, Lỗ Đạt Mã giữ lại chút cẩn thận, mỗi lần nhiều bắt cá, nàng đều nuôi dưỡng ở trong thùng gỗ to. ~~Diendanlequydon~ChieuNinh~~ Số lượng không ít, trừ đi thời điểm bọn nó đói bụng tự giết lẫn nhau hao tổn số lượng, hẩn là có thể để cho bọn họ chịu đựng được năm sáu ngày, khi đó nước lũ coi như chưa có lui hết, cũng có thể có khả năng đi ra ngoài rồi.

Khi bầu trời không còn tiếp tục mưa nữa, Lỗ Đạt Mã phát hiện, vấn đề của bọn họ lại tới.

Không có thức ăn, có thể ăn vỏ cây, nhưng không có nước làm thế nào?

Thời điểm trời mưa bọn họ có thể uống nước mưa, ở thế giới này không khí sạch sẽ, nước mưa cũng trong suốt không có ô nhiễm, chỉ cần đun sôi là có thể uống.

Mà bây giờ, không có nước mưa, trước mắt chỉ có nước lũ đục ngầu trôi đầy xác chết. Không cần kính hiển vi, Lỗ Đạt Mã dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được, lúc này trong nước nhất định có thật nhiều lăng quăng trùng hút máu mang theo vi khuẩn gây bệnh.....

Chỉ cần suy nghĩ một chút, cả người Lỗ Đạt Mã liền nổi da gà lên. Nếu như uống những thứ này vào trong bụng.....

Ặc.....

Lỗ Đạt Mã tâm muốn chết cũng đều có rồi.

Phải nghĩ biện pháp.

Lỗ Đạt Mã ngồi ở bên chậu than, chống cằm, vẻ mặt lo lắng.

Lúc này, Dạ đang lấy nước lũ từ bên ngoài đi vào, chuẩn bị đun nóng uống.

Nhìn động tác Dạ tự nhiên như thế, có lẽ, trước kia hắn mỗi ngày đều uống nước như vậy. Hắn cũng khỏe mạnh sống những năm này, như vậy mình cũng có thể uống phải không?

Suy nghĩ một chút, Lỗ Đạt Mã lại hủy bỏ cái ý niệm này. Đầu tiên, mình không có thân thể và dạ dày cường tráng như vậy; còn nữa, nhất định đối với mấy cái này Dạ cũng đã có kháng thể. Dù sao trước khi không có gặp được mình, hắn ăn thịt sống, uống nước lã thôi. Mà mình từ nhỏ ăn uống đều trải qua chế biến, có thể nói là trải qua tầng tầng trừ độc, cho nên căn bản dạ dày không thể thích ứng.

Như vậy, có biện pháp gì đây?

Chậu than đang đun sôi nước trong nồi mai rùa cứng, nước đã đun nóng, đang sôi “ùng ục ùng ục” lẫn lộn bọt nước, hơi nước như đám sương tràn ngập ở trong không trung.

Đột nhiên con người Lỗ Đạt Mã sáng lên, nàng có biện pháp rồi.

Nàng phải làm một cái chum cất khí đơn giản.

Tìm trong động nửa ngày mới phát hiện, có thể dùng nồi mai rùa lớn nhỏ đồng bộ còn có cái thớt bằng gỗ bọn họ dùng làm cái bàn. Nàng nhìn về phía Dạ nói liên tục khoa tay múa chân, cộng thêm hình vẽ, để cho hắn giúp mình đào rỗng ở chính giữa cái thớt gỗ lớn. Diendanlequydon~ChieuNinh Dưới đáy đào thành một cái tương tự như cái phễu, phía trên phủ lên tấm ván gỗ, như vậy thì thành một cái thùng gỗ quái dị.

Dạ rất thông minh, khả năng lý giải tốt, hơn nữa tay cũng khéo, rất nhanh, “chum cất khí” Lỗ Đạt Mã muốn đã làm xong rồi. Hắn tò mò nhìn Lỗ Đạt Mã, không biết nàng muốn làm cái gì.

Lỗ Đạt Mã chỉ huy hắn gác thùng gỗ quái dị này ở trên nồi mai rùa.

Như vậy, hơi nước theo cái giống như dưới đáy cái phễu bay vào trong thùng gỗ rỗng ruột, gặp lạnh liền ngưng kết thành nước, ở lại trong thùng gỗ.

Như vậy chum cất lập lại hai lần, Lỗ Đạt Mã mới dám yên tâm uống.

Tuy rằng phiền toái, nhưng mà, cầu được bình an vô sự, không phải sao? Tại điều kiện ác liệt như vậy, nơi thiếu bác sĩ thiếu thuốc, có thể tránh khỏi ngã bệnh là cực kỳ tốt nhất, ai mà biết được lúc nào thì cái mạng nhỏ của mình gặp sự cố chứ, đúng không?

Có cái “chum cất khí” này, Dạ lại biến thành cục cưng tò mò.

Lúc đó hắn không có chuyện gì thường muốn vén nắp vung gỗ lên nhìn một chút, khói này làm thế nào biến thành nước, đã bị phỏng mấy lần cũng không chịu nhớ. Sau đó, hắn dứt khoát mở nắp ra, không hề dậy lên nữa.

Đương nhiên như bạn nghĩ, hơi nước đều đã bay đi, không có giọt nước đọng lại.

Dạ cảm thấy rất kỳ quái, hắn nháy mắt với Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt, cho hắn một cái cốc đầu, sau đó, nói cho hắn tại sao.

Dạ nghe qua, hắn là hiểu được. Hắn xấu hổ gãi gãi đầu, đẩy nắp gỗ trở về. Sau đó xoay người cười ngây ngô về phía Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã đưa tay nhéo lỗ tai của hắn.

Sau đó, cá ăn thịt bị bọn họ ăn hết, nước lũ còn chưa có rút hết, Dạ mỗi ngày trừ uống chút nước, thì trở thành đại miêu cuộn tròn lại ngủ. Lỗ Đạt Mã không có bản lĩnh này của hắn, ăn vò cây hai ngày. Mùi vị thanh thanh chất chất, ăn không khó khăn lắm, chỉ là mảnh gỗ vụn cào cuống họng. Lỗ Đạt Mã an ủi mình, coi như ăn mía thôi.

Dạ phát hiện nàng nhai thứ gì đó, còn cau mày, bộ dáng rất thống khổ, đưa đầu tới gần ngửi một cái. Sau đó thì rất tức giận chạy ra khỏi động.

Làm cho Lỗ Đạt Mã không giải thích được. Chờ tới khi nhớ tới thời điểm đuổi theo ra thì Dạ đã biến mất ở trong nước lũ mịt mờ. Lỗ Đạt Mã bắt đầu lo lắng. Dạ giống như tuyết đại đa số động vật họ mèo, là không thích lội trong nước, như vậy sẽ làm ướt da lông xinh đẹp của bọn nó, làm chúng nó cảm thấy rất không thoải mái.

Hơn nữa, khó bảo đảm bên trong vùng rừng rậm này không có miệng sông ngầm khác, ngộ nhờ nước xoáy hút Dạ vào thì làm thế nào? Còn nữa, nơi này của bọn họ thì không thấy được cá ă thịt rồi, nhưng địa phương khác thì sao?

Càng nghĩ Lỗ Đạt Mã lại càng lo lắng, nàng đứng trên bình đài ở cửa động, nhìn nơi xa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lỗ Đạt Mã cảm thấy chính nàng cũng sắp biến thành “hòn vọng phu” rồi.

Phi phi! Lại nghĩ đâu đâu. Lỗ Đạt Mã cho mình một cái tát.

Lại giương mắt thì liền nhìn được một bóng dáng Tiểu Hắc ở trên tán cây lộ ra trên mặt nước, thỉnh thoảng còn có thể giẫm hụt chân rơi vào trong nước. Nhưng mà rất nhanh, bóng đen sẽ từ trong nước nhanh chóng bơi tới trên cây.

Dần dần cách rất gần, Lỗ Đạt Mã thấy rõ ràng, đó là Dạ, trong miệng của hắn hình như ngậm một nhánh cây đại thụ.

Càng đến gần sơn động bọn họ ở, cây cối lại càng thưa thớt, cuối cùng, Dạ dứt khoát nhảy xuống nước bơi về.

Trước kia Dạ xuống nước đều là hình người, thỉnh thoảng lấy hình thái Tiểu Báo ngậm nước, tất cả đều là lặn xuống nước, bò hai cái là có thể ngoi lên. Lỗ Đạt Mã vẫn là đầu tiên nhìn thấy động vật họ mèo bơi lội, dường như không có gì khác biệt với chó bơi, càng thêm không liên quan gì tới ưu nhĩ. Diendanlequydon~ChieuNinh Nàng cảm thấy đột nhiên mình lý giải vì cái gì động vật họ mèo không thích nước, đối với gia hỏa kiêu ngạo như bọn nó, tại sao có thể bại lộ một mặt bất nhĩ của mình ở trước mắt người khác chứ.

Ặc.....

Lỗ Đạt Mã phát hiện, mình lại đi vào cõi thần tiên có chút xa.

Lúc hoàn hồn lại, Dạ đã đứng ở trước mắt của nàng, cành cây hắn ngậm trong miệng là một nhánh trái cây, có bảy tám trái lớn nhỏ, độ dạng như quả táo, màu tím.

Mới vừa rồi đáng về Dạ tức giận đi ra ngoài, là tìm thức ăn cho mình?

Sau một trận mưa to kéo dài như vậy, trái cây có thể may mắn ở lại đầu cành chắc hẳn rất khó tìm đi, cho nên hắn mới đi lâu như vậy?

Như vậy cho nên Dạ tức giận không phải là đối với nàng, mà là tức giận bản thân hắn rồi hả?

Lỗ Đạt Mã nghĩ một chút cũng không sai, Dạ là đang tức giận chính hắn.

Hắn giận chính mình bỏ quên Lỗ Đạt Mã, nàng là vật nhỏ yếu ớt như vậy làm sao có thể cũng giống như mình, mấy ngày không ăn gì cũng không thành vấn đề chứ.

Mà để cho vật nhỏ mình bảo vệ cùng đói bụng, không thể không ăn thứ gì đó khó ăn như vậy, làm tự ái giống đực của hắn bị khiêu khích nghiêm trọng.

Thật ra thì nói trắng ra là, hắn đang đau lòng Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã nhìn mấy cái trái cây, sững sờ hai giây, đột nhiên liền đánh về phía mèo bự ướt sũng trước mặt, mãnh liệt cọ cọ.

Khi nước lũ hoàn toàn rút đi, đã là mười ngày sau rồi.

Lỗ Đạt Mã không muốn Dạ mạo hiểm đi ra ngoài nữa, chỉ khi nào đói không chịu được, mới gặm hai trái cây.

Trái cây này có vỏ rất dày, mùi vị giống như cây mận nàng đã từng ăn qua, có lẽ không phải cái loại quen thuộc đó, chua chua chát chát. Nhưng mà, có ăn nàng đã rất thỏa mãn rồi.

Hết chương 74.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Phỏng đoán, trồng trọt, số tuổi, trứng muối

Editor: ChieuNinh

Nước lũ rút đi rồi, Dạ mới bắt đầu khôi phục đi ra ngoài săn bắt, nhưng mà hai ba ngày mới có thể bắt được một con mồi, hơn nữa đều là loài chim. Chỉ là, cho dù là không có bắt được con mồi, hắn cũng sẽ mang một ít trái cây trở lại cho Lỗ Đạt Mã ăn.

Lỗ Đạt Mã nghĩ, mấy loài chim này chắc là đội quân tiên phong di chuyển trở về, qua vài ngày, hàng loạt động vật hẳn là cũng nên trở lại đi.

Nàng thật tò mò, những động vật này vào lúc nước lũ tới sẽ trốn đến nơi nào đây? Bọn nó nhất định sẽ không may mắn giống như Dạ mà tìm được một cái sơn động như vậy.

Như vậy, nhất định là bọn nó di chuyển rồi. Về phần di chuyển tới nơi nào? Dạ có biết không? Nếu như mà hiểu biết rõ tại sao không di chuyển theo cùng một lúc?

Đáp án đương nhiên là không biết! Nếu như Dạ biết cũng sẽ không ở chỗ này bị nguy cơ chịu đói.

Lỗ Đạt Mã vẫn không quá yên tâm đối với nước trong dòng suối nhỏ, vẫn như cũ uống “nước cất” của nàng. Mà Dạ cũng đi theo tham gia náo nhiệt, chỉ cần là sự vật mới mẻ, hẳn đều có hứng thú muốn thử.

Sau mười mấy ngày nước lũ thối lui, cuộc sống của bọn họ trở lại cuộc trở lại quỹ đạo. Diendanlequydon-ChieuNinh

Lúc này, mỗi ngày Dạ đã có thể bắt trở lại dê sừng hươu hẳn thích ăn nhất, mà rốt cuộc không cần không có lựa chọn thấy cái gì thì sẽ bắt cái đó rồi. Dĩ nhiên, hẳn còn là rất cẩn thận nghĩ tới mang trái cây trở lại cho Lỗ Đạt Mã.

Mà Lỗ Đạt Mã lại được ăn sữa hồ lô và quả ngọt. Có lẽ, loại trái này nhất định là sau mưa to làm lễ rửa tội, nước lũ thối lui rồi mới bắt đầu kết quả.

Nói cách khác, hiện tại nên coi là tiến vào đến mùa thu đi. Vì vậy Lỗ Đạt Mã ấn định cái ngày nước lũ hoàn toàn thối lui trên lịch Man Hoang là ngày đầu tiên của mùa thu. Khi mùa thu qua hết, nàng sẽ có một lịch Man Hoang hoàn chỉnh rồi. Như vậy, nàng có nên cũng xác định Nguyên Đán, lễ mừng tết âm lịch gì hay không? Lỗ Đạt Mã cảm thấy hết sức tất yếu.

Nước suối dần dần trong suốt trở lại, những con cá nhỏ cá lớn cũng đều không biết từ nơi nào chui ra. Lỗ Đạt Mã cảm thấy nước suối có thể an toàn uống, mà Dạ thì vẫn làm “nước cất” không biết mệt. Dạ giống như một đứa bé to xác, hẳn đối với “nước cất” này cũng không nhất định có bao nhiêu thích thú, chỉ là cảm thấy rất hứng thú đối với quá trình chưng cất, Lỗ Đạt Mã đối với cái này bày tỏ hết sức im lặng.

Thời điểm mùa xuân gừng gây tê bị Lỗ Đạt Mã vùi vào trong đất đột nhiên nảy mầm, cái này làm cho Lỗ Đạt Mã hết sức vui mừng. Gieo hoài lâu không có dấu hiệu sinh trưởng, nàng cũng quảng nó ra sau đầu rồi. Không ngờ, đã trải qua nước lũ, thế nhưng nó không có thối nát đi, ngược lại còn mọc lên.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng cần phải nghiên cứu một chút quy luật sinh trưởng của thực vật trong thế giới này.

Trong thế giới cũ của mình, mùa đông là thời điểm thực vật ngủ mùa đông, bọn chúng giấu cây hoặc mầm móng ở trong đất bùn, chờ đợi thời điểm mùa xuân đi tới thì bộc phát. Diendanlequydon-ChieuNinh Như vậy có phải thực vật ở thế giới này có hai mùa ngủ đông hay không? Mùa đông, trời đông giá rét không cách nào sống lâu, mùa hè, mưa to nước lũ cũng không cách nào sinh trưởng thật tốt. Cho nên, thực vật ở đây lựa chọn mọc rễ nảy mầm vào mùa xuân hoặc là mùa thu, như vậy, đối với thực vật mà nói, thời tiết ở đây có thể phải chia làm mùa sinh trưởng và mùa ngủ đông.

Mà từng mùa trong đó đều có chừng ba trăm ngày, ba trăm ngày này hoàn toàn có thể bao trùm ba mùa xuân, hạ, thu của thế giới cũ. Thời gian này đủ để hoàn thành chu kỳ sinh trưởng của bọn chúng.

Lỗ Đạt Mã đang tiến hành vừa thử suy luận vừa nghiên cứu đối với thực vật sinh trưởng nơi này, liền tiến vào khảo sát thực tế.

Đối với thực vật rễ củ, thân củ cái này Lỗ Đạt Mã cũng chẳng thân quen, nàng muốn tìm hạt giống thực vật có chút bình thường, có thể nở hoa, kết quả, tới nghiên cứu.

Đương nhiên, bước đầu tiên chính là phải tìm mầm móng.

Vì vậy, vào một ngày cuối thu khí sáng, Lỗ Đạt Mã nắn ni Dạ mang nàng vào rừng rậm.

Chu kỳ trái cây hoàn thành sinh trưởng vào mùa xuân gần như đều bị mưa to làm rụng hết, Lỗ Đạt Mã cầm cây gậy nhỏ bới trong bùn đất và lá mục hoài lâu, cũng không tìm được một hạt mầm nào, điều này làm cho nàng rất buồn rầu.

Chỉ là nàng tìm được không ít “khoai tây”. Thấy cây hoàn chỉnh, Lỗ Đạt Mã mới phát hiện, vật này cũng không phải là thực vật thân củ hoặc là rễ củ, mà là trái cây.

Nó giống như đậu phộng, thời điểm đóa hoa ở héo tàn sẽ giống như đà điểu, tựa đầu ghim vào trong đất, sau đó sẽ từ từ kết thành trái cây. Lỗ Đạt Mã nghĩ, nàng hẳn nên gọi vật này là “đậu khoai tây”, giống như “cây đậu”.

Lỗ Đạt Mã đào rất nhiều “khoai tây” như vậy trở về. Nàng cảm thấy vật này nếu như trồng được, có thể dự trữ lương thực trong mùa đông và mùa hè rồi. Cho dù phơi nắng sấy khô hay là mài thành bột khô, đều rất dễ dàng dự trữ, không dễ dàng bị hư mất. Mấu chốt, đây là loại thức ăn tinh bột, tuyệt đỉnh!

Chỉ là, đối với Lỗ Đạt Mã, trồng hoa hoa chết, nuôi cá cá chết, ôm con cún con về nhà, còn làm cho nó yếu ớt nhiều bệnh, không thể không đưa đi cho người ta nuôi mà nói, phát triển sự nghiệp nuôi dưỡng, trồng trọt thật rất khó khăn.

Lỗ Đạt Mã đếm trên đầu ngón tay, cho tới nay, nàng có thể nuôi, vui vẻ nhảy nhót cũng chỉ có Dạ.

Ặc.....

Đợi chút, dường như Dạ mới đúng là chủ nuôi, săn thú, bắt cá, nấu nước, nấu cơm, vẫn là Dạ đang nuôi nàng có được không á!

Lỗ Đạt Mã lắc đầu, coi thường cái vấn đề ai là chủ nuôi này.

Vì không muốn phải chịu đói, nàng nhất định phải nỗ lực, to gan làm thử.

Mang các loại “khoai tây” về, Lỗ Đạt Mã bắt đầu đại kể trồng trọt của nàng.

Ở trong hẻm núi, bên cạnh khoảnh đất nhỏ trồng trọt gừng gây tê, nàng mở ra một mảnh “vườn ươm” lớn, cách mỗi nửa thước trồng một củ khoai tây. Trồng ước chừng mười mấy hàng.

Sau đó Lỗ Đạt Mã làm một đề tài toán thuật, theo mười dãy đề tính, mỗi một hàng trồng mười mầm móng khoai tây, đến mùa sinh trưởng kết thúc, nếu mỗi mầm móng khoai tây có thể kết mười củ khoai tây, như vậy nàng có được một đồng bao nhiêu khoai tây nha!

Lúc này Lỗ Đạt Mã cũng không khác gì một nông phụ đang ôm một rổ trứng gà, liền muốn ấp trứng gà, gà đẻ trứng, trứng lại ấp trứng gà..... đầu óc chỉ nghĩ phát tài làm giàu. Mặt ước mơ, bộ dạng ngây ngô, cũng không hề nghĩ tới, nàng trồng có thể sống được hay không.

Gieo khoai tây xong, Lỗ Đạt Mã lại dùng cành cây nhỏ làm hàng rào rào quanh một vòng, làm thêm một cái cửa nhỏ, từ xa nhìn lại như thôn trang nông thôn. Lỗ Đạt Mã thỏa mãn mà gật gật đầu, ừm! Không tệ! Tay Dạ càng ngày càng khéo léo.

Hắc hắc, các vị nhìn qua đã đoán đúng, cái gì mà giậu rào, hàng rào chứ, đều là Dạ động thủ làm. Lỗ Đạt Mã chỉ phụ trách nhép nhép miệng.

Sau đó, mỗi ngày Lỗ Đạt Mã đều ăn cần đến thăm nom, tưới nước, bón phân.

Khụ! Khụ! Về phân bón là gì?? Chúng ta tự động tưởng tượng đi, dù sao cũng có cơ hội.

Đã qua ba mươi ngày, khoai tây không có nảy mầm một cây nào. Rốt cuộc Lỗ Đạt Mã không nhìn được nữa, đào ra một cây xem xét —— thối hết.....

Đào một cái nữa.

Vẫn bị thối.....

Lỗ Đạt Mã đều đào hết tất cả khoai tây đã trồng lên, đều là thối rữa!

Đây là tại sao hả?

Ở trong rừng rậm, không người để ý, có thể lớn lên thật tốt, mang về có người hầu hạ, ngược lại hư thối, quá không biết hưởng phúc!

ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Lỗ Đạt Mã oán thán, chẳng lẽ những thứ này khoai tây chính là mệnh chịu khổ, ném đại trong đất không ai trông nom thì ngược lại mới sống tốt?

Ặc.....

Đạt Mã cô nương, người đứng rồi.

Tưới nước, bón phân thì cần số lượng vừa phải, hăng quá hoá dở đó! Cho dù người chôn một quả cầu sắt vào trong đất, ngày ngày tưới nước, bón phân, nó cũng có thể bị rỉ sắt, mài mòn rồi.

Lỗ Đạt Mã quyết định thử “phương pháp bỏ mặc tự sinh trưởng” một chút.

Nàng nắn nỉ Dạ lại dẫn nàng vào rừng rậm một lần nữa, đào rất nhiều khoai tây trở lại, mang chúng nó đến chôn trong thôn trang của nàng. Chẳng quan tâm, chỉ cách khoảng sáu bảy ngày đến nhìn đất đai, nhờ Dạ giúp đỡ tưới chút nước. Như vậy qua chừng mười ngày, mà lại nảy mầm.

Lỗ Đạt Mã rất vui vẻ, nàng lại tìm được phương hướng mới cho cuộc sống ở Man Hoang của mình. Công việc đi ra ngoài săn thú dùng thể lực gì đó thì giao cho Dạ một thân kiến cường như vậy đi làm là xong.

Nàng đợi ở trong nhà, động não, động động miệng, thỉnh thoảng động động tay, đủ loại là tốt rồi. Trải qua những việc này, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, mình chỉ cần không cho Dạ thêm phiền toái chính là giúp hắn tốt nhất. Như vậy, hà có gì mà nàng không ở nhà làm một “nội trợ hiền” đây?

Phi! Phi! Xóa xóa, nàng và Dạ gọi là đồng bạn phân công rõ ràng.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, gần đây đầu óc mình bị tụt lợi hại, động một chút là sẽ liên tưởng quan hệ của nàng và Dạ thành hai vợ chồng. Chẳng lẽ cái này gọi nàng là “Tổng hợp chứng tích mệnh”?

Hoang sơn dã lữ, chỉ có hai người nàng và Dạ, quan hệ quá mức thân mật, cho nên nàng liền.....

Như vậy là không đúng! Lỗ Đạt Mã lắc lắc đầu, không thêm ngẫm nghĩ thêm nữa.

Lỗ Đạt Mã đếm trên đầu ngón tay tính toán một chút, nếu như suy đoán của nàng là chính xác, như vậy mùa thu nơi này chắc cũng hơn hai trăm ngày, ba trăm ngày đi. Mình nhất thiết cần phải chuẩn bị vật tư trước để qua đông, sẽ không thể nhếch nhác giống như một mùa đông trước như vậy.

Đầu tiên, nàng kêu Dạ mỗi ngày lúc săn bắt trở lại, cũng mang về một chút khoai tây. Mặc dù nàng có trồng được một chút, nhưng không biết có thể thu

hoạch được bao nhiêu, vì lý do an toàn vẫn nên chuẩn bị kỹ.

Nàng lấy khoai tây Dạ mang về cắt miếng hong khô, thả vào trong nồi nấu thử, không có gì khác biệt với khoai tây tươi, cũng có thể hòa tan trong nước biến thành cháo. ~~ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d~~ Vì vậy, Lỗ Đạt Mã bắt đầu phơi nắng hàng loạt khoai tây khô. Bỏ đi phần nước vừa bảo quản tốt, không chiếm nhiều diện tích, lại không dễ dàng bị biến chất. Thời điểm mùa đông, kết hợp với mấy khối thịt nấu thành một nồi to, vừa ấm bụng lại bao ăn no.

Về thịt, Lỗ Đạt Mã không muốn chuẩn bị trước thời gian như vậy. Bây giờ khí trời vẫn còn rất nóng bức, muốn tích trữ cũng không bảo quản được, chờ thời điểm lại lạnh rồi dự trữ cũng không muộn.

Hiện nay, mỗi ngày con mồi Dạ bắt trở về, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ cắt lấy một miếng mỡ to từ phía trên đó dùng để thắng mỡ. Bất luận là xào thức ăn hay là dân cháy, đều dùng rất tốt, nàng có thể không đi gieo họa cho Gia Tộc Rùa rồi.

Sau đó, Lỗ Đạt Mã bắt đầu chuẩn bị da thú, phải làm quần áo, còn có giày qua mùa đông. Trải qua một mùa đông trước đó, Lỗ Đạt Mã cảm thấy loại đồ vật da thú này vẫn là càng nhiều càng tốt.

Tính ra, đây là mùa thu thứ hai Lỗ Đạt Mã trải qua sau khi đi tới cái thế giới này rồi. Vẫn giống như trước kia, buổi sáng sương sớm rất nặng, làm cho thứ gì cũng đều giống như bị nước rửa qua. Mà khi sau khi mặt trời mọc, lại bắt đầu dữ dội, đất đai gần như bị phơi muốn nứt ra.

Hôm nay, Dạ đi săn thú trở lại, mang về mười cái trứng chim lớn nhỏ giống như trứng ngỗng. Tự lần trước ăn trứng chim, đến bây giờ, tính toán ra, Lỗ Đạt Mã có ba hơn trăm ngày chưa từng ăn qua, trời ạ hơn ba trăm ngày, tương đương với gần một năm ở thế giới cũ của nàng. Nếu tính ra như thế, nàng đến cái thế giới này đã ba năm, vẫn còn chưa có hoàn toàn trải qua đủ chuyển đổi một năm bốn mùa. Suy nghĩ một chút, thời gian trong nháy mắt, nàng cũng sắp hai mươi ba tuổi rồi. Dạ bao nhiêu tuổi? Dựa theo thời gian biểu của thế giới này để tính, bảy tuổi? Hay là tám tuổi? Nhất định vẫn chưa tới mười tuổi đi!

Lỗ Đạt Mã giương mắt nhìn Dạ đang thu thập con mồi bên dòng suối một chút.

Ặc.....

Sao nàng có cảm giác mình có chút đang bắt nạt trẻ em ấy nhỉ.

Nhưng mà, lấy chiều cao và diện mạo của Dạ, thế nào cũng bơi không trong vào hàng ngũ người bạn nhỏ á.

Lỗ Đạt Mã quyết định, vì để cho tim mình an tâm thoải mái “nô dịch” Dạ, tuổi thọ của hần cũng tính theo thời gian thế giới cũ của mình để tính. Như vậy, nếu như Dạ ở cái thế giới này sinh tồn bảy năm, lấy một năm một ngàn hai trăm ngày mà tính toán, đổi thành thời gian thế giới cũ của mình, nói cách khác Dạ cũng là khoảng hai mươi ba tuổi rồi. Cái bộ dáng này, hai người bọn họ không khác nhiều lắm, cũng không tồn tại ai khi dễ người nào. Ủ! Không sai, chính là như vậy! Lỗ Đạt Mã an ủi mình.

Nhìn mười cái trứng chim Dạ mang về, trong lúc bất chợt Lỗ Đạt Mã rất hoài niệm tư vị trứng vịt muối, có phải mình cũng có thể thử ướp một cái?

Muối thì có sẵn, chỉ là không có cái bình, không biết thùng gỗ có được hay không.

Lỗ Đạt Mã muốn thử một lần, ướp hư cũng chỉ lãng phí mấy cái trứng, không có gì lớn, Dạ sẽ không trách mình. Nàng cầm thùng gỗ cọ rửa sạch sẽ, rót nước sôi, thêm muối vào. Về phần thêm nhiều hay ít, bản thân Lỗ Đạt Mã cũng không rõ ràng lắm, đi theo cảm giác thôi.

~~ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d~~ Sau đó nàng lấy trứng chim cọ rửa sạch sẽ từng trứng một, nào là phân chim đất cát, tất cả đều không chấp nhận được. Sắp xếp trứng chim xong, niêm kín trong thùng gỗ. Thời gian phải muối bao lâu hả? Lỗ Đạt Mã có chút buồn, ban đầu thời điểm nhìn bà ngoại muối trứng gà muối tại sao lại không có hỏi một chút đây. Thôi, liền quyết định một trăm ngày là được, đến lúc đó lấy ra nhìn tình huống.

“Đạt Mã?”

Hành động “quái dị” của Lỗ Đạt Mã lại thành công hấp dẫn “cục cưng tò mò” —— Dạ.

Tại sao không ăn? Tại sao phải rửa sạch để trong thùng? Tại sao phải thêm muối?

Dạ đứng ở bên cạnh nhìn nửa ngày, tò mò sắp chết rồi.

Hần biến ra cái đuôi ở phía sau hông, quần lên hông của Lỗ Đạt Mã, lỗ tai người cũng biến thành lỗ tai tròn nhỏ lông nhung mềm, vẩy tới vẩy lui làm nũng.

Lỗ Đạt Mã co rút khóe miệng.

Tật xấu này Dạ bắt đầu từ lúc nào?

Hình như là một lần cuối cùng mình lấy nước mắt “trấn áp” hần “tuyệt thực”, hần thay đổi thành dáng vẻ nửa người nửa mèo đồ cho mình vui vẻ ấy. Về sau thì càng không thể ngăn cản.

Ai! Làm nũng gì chứ! Thật là buồn chết người ta à! Lỗ Đạt Mã hoàn toàn không có sức miễn dịch.

Đứa nhỏ này học xấu!

Cuối cùng Lỗ Đạt Mã cho Dạ một nhận xét.

“Cái này gọi là trứng muối, mấy ngày nữa muối xong là có thể ăn.”

Kéo cái đuôi hắc quần ở ngang hông mình, Lỗ Đạt Mã chỉ huy Dạ mang thùng gỗ muối trứng cất vào son động. Trong son động râm mát, không thấy được ánh mặt trời, như vậy trứng sẽ không bị phơi hư, biến thành trứng thối.

Lỗ Đạt Mã không có ướp hết tất cả trứng chim, giữ lại mấy cái ăn đỡ thèm.

Nàng chà nôi, đổ dầu vào, đợi dầu nóng, đập một cái đồ vào, lại thêm muối, sau đó trở mặt, rồi sau đó vớt ra. Rất nhanh, sáu cái trứng trắng liền hoàn thành.

Dạ cất thùng gỗ vào trong động, ngửi vị liền chạy tới. Ngoan ngoãn ngồi lên cái ghế gỗ, chờ đợi ăn cơm.

Lỗ Đạt Mã rút rút khóe mắt, nàng cảm thấy đứa nhỏ Dạ này nếu như sống ở thế giới cũ của nàng, có người cho cục đường, là hẳn có thể chạy theo.

Trong tiếng hô “ăn ngon” của Dạ, bọn họ kết thúc bữa ăn sáng vui vẻ.

Bởi vì ăn điểm tâm là trứng chim, Dạ liền đi ướp muối dê sừng hươu hắc bắt trở về, treo chỗ thoáng mát trên cây, chuẩn bị buổi trưa nướng chín ăn thêm một bữa.

Bây giờ thói quen ăn uống của Dạ đã biến thành: “Điểm tâm muốn ăn nhiều, cơm trưa phải ăn no, cơm tối thì ăn ít” rồi.

Mắt nhìn thấy mặt trời càng lên càng cao, nhiệt độ cũng càng ngày càng nóng, Lỗ Đạt Mã quyết định trở lại tránh trong son động mát mẻ.

Kết quả, bị kịch xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thang dây, trứng và chim, già và chết

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã vịn thang dây leo của nàng, đang muốn bò lên trong động. Kết quả, thời điểm khi nàng bò đến một nửa, thang dây truyền đến tiếng “Răng rắc! Răng rắc!” gãy lìa. Theo một tiếng thét kinh hãi của nàng, thang dây bị cắt đứt, Lỗ Đạt Mã rơi xuống từ độ cao gần hai tầng lầu.

Ngay khi Lỗ Đạt Mã nhắm chặt hai mắt, đợi chờ mình té xuống nửa tàn, thì cảm thấy áo lót nhỏ da thú trên người mình căng thẳng, không có cảm giác rơi xuống, có một lực lượng đang lôi kéo nàng lên cao.

Lỗ Đạt Mã mở mắt, liền nhìn thấy vách đá ở trước mắt mình đúng đưa. Sau đó, nàng liền được đặt trên bình đài trước cửa động.

Chuyện này..... Chuyện này.....

Lỗ Đạt Mã chưa tỉnh hồn vỗ ngực, phì phò thở mạnh.

Một cái lưỡi xù xì đang liếm sau cái cổ của mình.

Lỗ Đạt Mã biết đó là Dạ, thời điểm chỉ mình treo chuông, Dạ cứu mình. Nàng xoay người lại, ôm cái đầu lông nhung đen của Dạ, vùi đầu vào cổ của hắn, dùng sức ngửi hương vị da lông của hắn, hình như làm như vậy mới có thể cho nàng an tâm.

Dạ “oa hu”, dùng đầu cọ cọ nàng, bày tỏ an ủi. Sau đó liền đẩy nhẹ nàng ra, hóa hình người.

Hắn đi tới, kéo nửa đoạn thang dây còn đang cố định trên bình đài một cái, có chút giật dử ném xuống dưới vách.

“Đạt Mã! Không được!”

Dạ cảm thấy vật này quá nguy hiểm, nếu mình không có ở đây, chẳng phải Đạt Mã là đã bị thương rồi sao? Hoặc là ngã chết?

Ặc.....

Ồn định tâm thần rồi Lỗ Đạt Mã cảm thấy, mình nhất định phải giải thích với Dạ một chút. Đây không phải là vấn đề của thang dây dây leo, mà là nàng chênh mảng, nó đã bị biến chất.

Phải nói dây leo người ta cũng thật không dễ dàng, gánh vác lâu như vậy, vừa gió to bão tuyết, vừa mưa lớn như thác đổ, cũng đã trải qua. Cho dù đặt vào thế giới cũ của nàng, sợi dây leo núi này dùng xong ba năm cũng phải đổi một cái thôi. Nói thật, dây leo này so với sản phẩm ở thế giới hiện đại nàng đã dùng qua có chút đáng tin cậy hơn nhiều.

Đối với Lỗ Đạt Mã giải thích, Dạ nhũ nhũ mày kiếm đen đặc, không nói bất cứ điều gì, liền nhét nàng vào trong động.

Lỗ Đạt Mã biết, đây là hấn đã liệt thang dây leo vào trong nhóm “vật nguy hiểm”. Nhưng mà không được đâu, không có thang dây, nàng không thể tự do lên xuống, không có khác biệt gì với phế vật. Nàng không có ý định tránh trong động mát mẻ, xoay người chui ra cửa động, thấy Dạ vẫn còn ở trên bình đài, không nói hai lời, hai chân dùng lực, chui lên trên tấm lưng rộng rãi của Dạ, hai cánh tay mảnh khảnh ôm sát cổ của hấn.

“Dạ, dẫn ta đi xuống đi, ta không đợi ở trong động đâu.”

Dạ nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, “Hắc hắc” cười hai tiếng, hình như đối với Lỗ Đạt Mã lệ thuộc vào hấn như vậy hấn cảm thấy rất hài lòng. Nhảy tung mấy cái đã đi xuống vách đá.

Từ trên lưng Dạ leo xuống, Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu đi tản bộ khắp mọi nơi, nàng muốn tìm dây leo dài mà cường tráng, làm một cái thang dây mới.

Rốt cuộc chọn xong dây leo, Lỗ Đạt Mã nhìn trộm ngó ngó Dạ, lúc này hấn đang nằm ở trên võng đang lay động vừa phải, con người màu tím sẫm nửa khép hờ, cũng không có quá nhiều chú ý với mình. Vì vậy, nàng thận trọng leo lên cây. Di chuyển từng chút từng chút đến đỉnh tán cây, nhẹ tay nhẹ chân lấy dây leo xuống.

Sinh hoạt thời gian dài trong rừng rậm, đối với leo lên leo xuống, Lỗ Đạt Mã đã có không ít tâm đắc, nhưng mà phải bò được cao như vậy, gan của nàng vẫn còn có chút run rẩy.

Vì sao không tìm Dạ giúp một tay?

Cái vấn đề này không cần nghĩ, theo hiểu biết của Lỗ Đạt Mã đối với Dạ, hấn nhất định sẽ cắt dây leo thành mấy đoạn rồi vứt bỏ. Diendanlequydon~ChieuNinh Bởi vì, hấn cảm thấy tồn tại của thang dây dây leo sẽ tạo thành nguy hiểm đối với Lỗ Đạt Mã. Phương pháp thì rất đơn giản thô bạo, nhưng mà đối với sinh vật họ mèo không có tính nhẫn nại mà nói, dù loại biểu hiện này thì lại bình thường. Lỗ Đạt Mã bày tỏ có thể tiếp nhận, bởi vì đây là vì Dạ lo lắng cho mình. Dĩ nhiên, nàng không chấp nhận cũng không thể tránh được không phải sao.

Lần này Lỗ Đạt Mã bện thang dây, vì gia tăng độ bền của thang dây, để cho càng thêm bền chắc một chút, ở trong đó còn tăng thêm sợi dây da thú.

Bện tốt rồi, Lỗ Đạt Mã đi giấu thang dây trước, không để cho Dạ phát hiện.

Hiện tại chính là thời điểm Dạ miễn cảm nhất đối với thang dây, nếu như bị hấn phát hiện, thang dây nhất định “hài cốt không còn”. Lỗ Đạt Mã cảm thấy qua tầm vài ngày rồi lấy ra treo lên, Dạ phản ứng cũng sẽ không mãnh liệt như vậy. Hơn nữa, đối với sự kiện mới vừa “rớt nứ”, chính nàng cũng vẫn còn sợ hãi.

Qua vài ngày nữa, khi Lỗ Đạt Mã cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, lấy thang dây ra muốn treo lên để sử dụng, vẫn gặp phải Dạ mãnh liệt phản đối.

Kết quả phản đối chính là thang dây đứt thành mấy đoạn.

Dạ vừa xé thang dây còn vừa giận dữ nói: “Nguy hiểm! Không được! Nguy hiểm!.....”

Xé xong rồi, vẫn không quên đạp lên mấy đá, để trút giận.

Sau đó, hấn xoay người ôm chặt Lỗ Đạt Mã, nói: “Đạt Mã, có Dạ, có Dạ.....”

Giọng điệu nói chuyện không khó nghe ra lo lắng và sợ hãi.

Lỗ Đạt Mã chôn trong ngực Dạ. Đối với thành quả lao động của mình bị hủy chỉ trong chốc lát, cũng không có tức giận, ngược lại nâng cánh tay mảnh khảnh lên ôm lấy eo gầy gò có lực của Dạ, khoe miệng của nàng nhẹ nhàng nhếch lên.

Dạ phản ứng có hơi quá khích, nhưng mà vậy cũng nói rõ hấn coi trọng mình, cùng với phân lượng của mình ở trong lòng hấn. Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã rất là hưởng thụ.

“Ta hiểu biết rõ, ta hiểu biết rõ.....”

Lỗ Đạt Mã an ủi Dạ.

Biết Dạ lo lắng là một chuyện, mà nàng cần thang dây là một chuyện khác. Nàng không thể nào bởi vì thang dây có thể đứt lìa mà buông tha, vậy nói ra có chút “vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn” rồi.

Không có thang dây, thì nàng đều không được tự do ra vào, quả phế vật cũng quá không có phương tiện. Diendanlequydon~ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, muốn thuyết phục Dạ, nên để cho hắn tham dự vào trong chế luyện thang dây, nếu như ở độ bền chắc được Dạ tán thành, như vậy, năng sử dụng thang dây thì không có vấn đề.

Vì vậy nàng cố gắng thuyết phục Dạ, cùng nhau làm một cái thang dây cùng với nàng, từ đầu tới đuôi, Lỗ Đạt Mã chỉ nói chuyện, mà công việc động tay toàn bộ do Dạ làm

Dạ dùng tận mấy sợi dây leo dài mà to bện lại chung một chỗ, lại tăng thêm sợi dây da thú thô mà có tính dẻo dai, làm ra một cái thang dây. Hơn nữa ở dưới sự bảo đảm của Lỗ Đạt Mã, thường cách một đoạn thời gian, nàng đều sẽ đổi một cái khác, mới đưa thang dây mới treo lên trên vách đá dựng đứng lần nữa.

Sau đó, nhiều lần leo lên leo xuống, xác nhận xong rồi, mới để cho Lỗ Đạt Mã sử dụng.

Sau đó, cách mỗi hai ba mươi ngày, Dạ đều sẽ làm một thang dây mới thay đi.

Nhìn da thú nhanh chóng ít đi, Lỗ Đạt Mã đau lòng. Để cho Dạ làm thang dây, nàng lấy cái gì làm y phục mùa đông đây!

Trứng muối của Lỗ Đạt Mã ở trong thùng gỗ ướp hơn hai mươi ngày, nàng không nhìn được, cầm ra một cái từ bên trong.

Dùng cốt dao cẩn thận tách ra hai nửa, lòng trắng trứng hơi phát xanh và lòng đỏ trứng béo ngậy màu vàng đỏ liền hiện lộ ra. Lỗ Đạt Mã dùng ngón cái và ngón trỏ ngắt một phần nhỏ lòng đỏ trứng bỏ vào trong miệng, không phải rất mặn. Lỗ Đạt Mã nghĩ, có lẽ là thời gian không đủ dài, muối không đủ nhiều; cũng có lẽ là chất lượng trứng chim nơi này cùng với thể giới cũ của nàng có chỗ không giống, cho nên vị mặn không dễ thấm vào trong, nhưng mà ướp ra được dầu đã nói lên nàng thành công.

Mặc dù tư vị trứng muối không ngon bằng trứng đã từng ăn, nhưng cũng không tệ, ở nơi thế giới Man Hoang nguyên liệu nấu ăn thực đơn điệu này, được cho là mỹ vị.

Khứu giác của Dạ bén nhạy, tự nhiên sẽ không bỏ qua cho thức ăn ngon. Hắn đứng ở sau lưng Lỗ Đạt Mã thật sớm.

Khi thấy Lỗ Đạt Mã lấy một miếng bỏ vào trong miệng rồi, hắn liền nhao nhao muốn thử, cũng muốn ném thử một chút rồi.

“Đạt Mã! Đạt Mã!”

Đồ tham ăn hắn biến ra cái đuôi thật dài quấn lên hông của Lỗ Đạt Mã, lắc lư tới lui.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã cười trộm không để ý tới hắn, lại cầm lên một miếng đang định bỏ vào trong miệng.

Chỉ thấy cái đuôi dài đen bóng tỏa sáng của Dạ cuốn cánh tay nàng, nhẹ nhàng kéo về phía mình, lè lưỡi, cuốn hết lòng đỏ trứng tràn đầy dầu và ngón tay Lỗ Đạt Mã vào trong miệng. Dien*dan*e*quy*don ChieuNinh Sau đó như đứa bé bú sữa mà mút vào, tí mi thường thức. Trong con người màu tím sẫm sâu thẳm nửa khép, đáng vẻ rất hường thụ.

Hình tượng của Dạ ở trong đầu Lỗ Đạt Mã nhanh chóng chuyển đổi thành bộ dạng hai chiều—— đây chính là một manga rất mạnh rất mạnh nha!

Dạ mê mẩn tư vị trứng muối, Lỗ Đạt Mã ướp mười mấy trứng chim đều bị hắn ăn hết sạch trong một lần, hậu quả chính là uống nước không ngừng.

Mặc dù mùi vị trứng muối ăn không quá mặn, nhưng dù sao cũng là ướp muối, ăn nhiều cũng sẽ uống nước.

Dạ thích ăn trứng muối, chim trong rừng gặp xui xẻo.

Liên tiếp hơn mười ngày, con mồi Dạ mang về trừ chim chính là chim, dĩ nhiên còn có trứng của bọn nó.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu lo lắng, chim ở đây sẽ không tuyệt chủng đi! Nàng cảm thấy mình nhất thiết phải thảo luận một chút vấn đề cân bằng sinh thái với Dạ.

Bỏ một quả trứng chim cuối cùng vào trong thùng gỗ, đóng kín. Lỗ Đạt Mã nhìn một hàng ba thùng gỗ lớn song song trong động một chút, ở bên trong toàn bộ là trứng chim được ướp muối Dạ lấy trở về.

“Dạ à! Người đều bắt chim và trứng trở lại rồi, sau này không có chim đẻ trứng, cũng không có chim ấp trứng ra chim con, chúng ta sẽ không có mà ăn……”

Đối với những thứ Lỗ Đạt Mã nói, hình như Dạ không có khái niệm gì, nhưng mà đối với chuyện chim đẻ trứng, trứng ấp ra chim con, hắn vẫn biết. Nhíu này, Dạ suy nghĩ không biết bao nhiêu lần lời Lỗ Đạt Mã nói, cảm thấy có đạo lý, liền gật đầu một cái.

“Lấy trứng, không bắt chim!”

Giữ chim lại đẻ trứng, thì hắn vĩnh viễn có trứng ăn.

Đối với cái ý nghĩ này của Dạ, Lỗ Đạt Mã bày tỏ bất đắc dĩ: “Dạ, trứng chim người cũng không thể cầm về toàn bộ, chim sẽ trở nên già đi, sẽ bị bệnh sẽ chết, cần phải có trứng ấp trứng ra chim nhỏ, sau đó chim nhỏ sẽ lớn lên, sẽ đẻ ra trứng, như vậy kéo dài một đời một đời tiếp tục, chúng ta cũng là như

vậy.....”

Nghe lời Lỗ Đạt Mã nói, Dạ sùng sốt một chút.

“Già? Chết? Đạt Mã?”

Lỗ Đạt Mã gật đầu: “Đúng, ta từ từ sẽ già đi, đến lúc đó cái gì cũng không làm được thì sẽ chết.”

“Đạt Mã, không chết!”

Đột nhiên Dạ liền ôm Lỗ Đạt Mã vào trong ngực.

Đối với trả lời của Lỗ Đạt Mã, làm hắn rất lo lắng, hắn cho là chỉ cần mình bảo vệ nàng tốt, nàng sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau cùng với mình, “già” là cái gì? Tại sao Đạt Mã lại nói, chính nàng sẽ biến thành “già”, sau đó chết đi? Hắn chỉ muốn cho Đạt Mã không biến thành “già”, như vậy nàng nhất định sẽ không phải chết rồi.

“Đạt Mã không già!”

Đối với câu nói của Dạ, Lỗ Đạt Mã có chút dở khóc dở cười, hắn nhất định là xem “già” làm thành đại quái thú.

Có lẽ, Dạ hắn là là không có khái niệm “già”.

Một là, tuổi hắn sinh hoạt ở thế giới này ngắn ngủi; hơn nữa, sự đào thải giữa động vật với nhau lại cực kỳ tàn khốc, rất nhiều động vật chưa già cũng đã biến thành món ăn trong bụng kẻ địch, hoặc là bị thương, ngã bệnh mà chết. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Cho nên, đối mặt với bị thương và ngã bệnh, Dạ sẽ lo lắng, nhưng mà đối với “chết già” thì hắn không có khái niệm.

Lỗ Đạt Mã nghĩ, nàng phải giải thích như thế nào với Dạ đây?

“Dạ, không riêng ta sẽ già đi, người cũng sẽ biến già.....”

“Già?”

Dạ buông Lỗ Đạt Mã ra, dùng ngón tay chỉ chóp mũi của mình.

“Ừ, Dạ sẽ già đi, giống như ta!”

Lỗ Đạt Mã gật đầu.

Gương mặt Dạ rói rắm, ôm Lỗ Đạt Mã lần nữa, thật chặt, thật chặt.

“Đạt Mã, Dạ, không già!”

Lỗ Đạt Mã bị Dạ siết đến khó thở.

Nàng nói với Dạ đơn thuần cái gì mà già mà chết chứ! Để cho hắn căng thẳng, cái này có phải gọi mình đào hầm tự chôn mình hay không?

“Dạ, không già, không già, chúng ta cũng không già không chết, làm Yêu Tinh ngàn năm.....”

Nàng tốn sức giờ tay lên, đi gãi lưng của hắn. Người này nếu lại không buông tay, thì nàng thật sự sẽ chết đó, là bị hắn ghim chết đấy!

Sau đó, Lỗ Đạt Mã không còn thảo luận vấn đề già và chết với Dạ nữa, người này đối với hai chữ này quá mức nhạy cảm, mỗi lần vừa chạm tới giống như một đứa bé bị thương, nàng cho là đây là Dạ phản ứng bình thường do cực độ thiếu hụt thân tình.

Mặc dù Dạ sẽ thay đổi thành Tiểu Báo, nhưng cũng có một nửa tình cảm loài người, cuộc sống cô độc lâu dài, để cho hắn khát vọng thân tình. Cho nên, đối với Rhona và Nhẫn còn có con của bọn nó, và với mình, Dạ cũng biểu hiện ra quá mức coi trọng.

Thời điểm mùa xuân mang về không nhiều muối lấm. Lỗ Đạt Mã thương lượng với Dạ, lại đi hồ chứa nước làm muối một lần nữa. Dạ lại lắc đầu không đồng ý, hắn nói trên thảo nguyên nguy hiểm.

Làm sao sẽ nguy hiểm đây?

Lỗ Đạt Mã không hiểu.

Đêm giải thích nói: “Bùn, ăn thú.”

Lỗ Đạt Mã hiểu. Trải qua nước lũ rồi hắn là thảo nguyên giống như một ao đầm khổng lồ, Dạ nói nó sẽ ăn thú, cũng chính là khi động vật rơi vào đó, thì sẽ không leo lên được, cho đến khi bị chìm ngập ở bên trong.

Nhưng mà, vẫn phải lấy muối, chỉ có thể chờ thời gian nữa rồi.

Lại qua hơn năm mươi ngày sau, Dạ bắt đầu thu dọn đồ đạc, hẳn nói cho Lỗ Đạt Mã bùn ăn thú trên thảo nguyên đã không còn.

Lỗ Đạt Mã đoán, hẳn là bị ánh mặt trời ác liệt làm nước trong vũng lầy bốc hơi hết rồi. Nàng đã từng sinh hoạt ở trên thảo nguyên mấy ngày, cũng nhớ rõ rằng ánh mặt trời có bao nhiêu độc hại.

Trước khi lên đường, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ dùng cây thô đào thành hai cái thùng gỗ nhỏ, ở bên trong chứa đầy đủ mỡ động vật nàng thắng ra. Sau đó sẽ dùng nút gỗ phong kín, cất vào trong túi đeo lưng, những thứ dầu này có thể dùng để nhóm lửa. Diện*dan*le*quy*don ChieuNinh Nàng còn mang theo chút gừng gây tê phơi kỹ. Lần trước lúc phát sốt Dạ cho nàng ăn thảo dược, cũng mang theo một chút. Còn có thức ăn nước uống, đi ra khỏi nhà, những thứ này đều là vật phẩm cần thiết.

Cuối cùng mang theo bao lớn da thú nàng cố ý may bốn cái dùng để chở muối, bọn họ lên đường.

Lần này lên đường, đồ mang theo có chút nhiều, chỉ là Lỗ Đạt Mã nghĩ tới trên thảo nguyên, có thể để cho Dạ bắt lấy cu li, nàng và Dạ cũng chưa từng có gánh nặng như vậy.

Nàng còn muốn biết Rhona và Nhấn thể nào, có lại gặp kẻ soán vị khiêu khích hay không. Tiểu Ngân và Tiểu Mặc hẳn là trưởng thành rồi. Thời điểm mưa to nước lũ bọn họ trốn đến nơi nào? Có phải di chuyển đi giống như đại đa số động vật. Chỉ là, thời gian dài như vậy cũng có thể di chuyển trở về rồi.

Lỗ Đạt Mã nhìn Dạ công mình đi đường một chút, tại sao hẳn không biết di chuyển đây? Lỗ Đạt Mã có chút nghĩ không thông, tại sao Rhona và Nhấn không có dạy hẳn. Đột nhiên nàng nghĩ tới nơi này mỗi mùa cũng cực kỳ dài, sở dĩ Dạ không biết, hẳn là còn chưa tới mùa hè mưa to xâm nhập, Dạ cũng đã lớn lên đến lúc có thể rời khỏi bọn họ.

Nhưng Mà, Dạ từ đâu mà đến, ở trong lòng Lỗ Đạt Mã vẫn là một câu hỏi, cũng không thể cũng giống như mình, bởi vì một loại chuyện ngoài ý muốn nào đó tạo thành không gian vụn vụn, bị truyền tống tới nơi này đi.

Hết chương 76.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Bước lên thảo nguyên lần nữa, gặp linh cầu

Editor: ChieuNinh

Vừa mới bước lên tiếp giáp thảo nguyên và rừng rậm, Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu tìm cu li đáng tin bốn phía.

Chỉ là, lúc này cảnh tượng trên thảo nguyên hết sức tiêu điều, lúc mùa xuân tới cỏ xanh non mềm tươi tốt, lúc này phần lớn nhũn như con chi chi ngã xuống đất, có khô héo, có đã sớm rửa nát, trên mặt đất cũng có không ít vùng nước. Lỗ Đạt Mã biết những thứ này đều là nước lũ tạo thành.

Chỉ là, chồi non lá cỏ đang lúc như ẩn như hiện, làm cho người ta cảm thấy hồi sinh và hi vọng.

Khi mùa xuân về sừng hươu và ngựa sừng trâu nhóm thành đàn lớn, lúc này cũng chỉ có thể nhìn thấy quần thể rất nhỏ. Cũng không biết phần lớn là chưa có di chuyển trở lại, hay là đã tiêu vong trận trong hồng thủy này.

Nhưng mà, rất nhanh, Lỗ Đạt Mã liền không có tâm tư nghĩ đến những vấn đề này.

Nàng phát hiện, lúc này dã thú ăn thịt trên thảo nguyên giống như kỳ sinh động, cái này cùng với thời gian làm việc và nghỉ ngơi của bọn nó có sự bất đồng rất lớn. Mãnh thú hoạt động ban đêm mất đi nhàn tản và lười biếng đã từng có vào giữa ban ngày, chúng nó trở nên nóng nảy mà háo chiến.

Mỗi lần Lỗ Đạt Mã và Dạ đi được một đoạn đường, sẽ nghe được mấy tiếng gào thét hung mãnh của động vật ăn thịt phát ra, nhìn thấy chúng nó có khi là một con hoặc mấy con hoặc một đám đang cắn xé lẫn nhau.

Kẻ thắng cho dù có thương tích, cũng sẽ hùng dũng oai vệ khi thể bùng bùng đi bộ quan sát khắp mọi nơi, mà kẻ bại thì ủ rũ cúi đầu, cụp đuôi ẩn núp liếm láp vết thương, chuẩn bị tái chiến.

Một đường đi tới, qua bốn ngày rồi, bất luận ngày hoặc là đêm, Lỗ Đạt Mã đều có thể thấy cũng như nghe được tiếng đọ sức, cắn xé. Giống mãnh thú ăn thịt gần như đều đang tiến hành hành động xua đuổi và bị xua đuổi.

Đây là lễ rửa tội lớn sau khi trải qua nước lũ, các mãnh thú tránh được kiếp nạn di chuyển trở về đang phân chia lãnh địa lần nữa.

Trên đại thảo nguyên rộng lớn bao la, thời thời khắc khắc đều đang trình diễn tiết mục tranh đấu và cướp đoạt, bọn chúng lấy sự thật tàn khốc, một lần một lần đang thực hiện “được làm vua thua làm giặc”.

Tranh đấu tàn khốc trình diễn từng lần một ở trước mắt Lỗ Đạt Mã, tối ngủ thì trong tai của nàng còn loáng thoáng vang vọng tiếng hét lên điên cuồng và kêu rên. Thân thể nàng co ro, vùi đầu vào trong ngực ấm áp kiên cố của Dạ, tìm kiếm an tâm.

Dạ khẽ vuốt ve lưng của nàng từng cái một nói: “Đạt Mã, có Dạ!”

Ban ngày đi tiếp thì nàng nhắm mắt theo đuôi đi bên cạnh Dạ, tiếng gào thét thỉnh thoảng truyền tới làm nàng sợ. Nàng lôi kéo thật chặt bàn tay Dạ hiện đầy vết chai, không dám cách xa hẳn nửa bước. Đã từng nhao nhao hăm hồ muốn thử sóng vai đi săn bắt cùng với Dạ đã sớm hôn bay phách tán. Diendanlequydon-ChieuNinh Khi chân chính thấy được cá lớn nuốt cá bé, Lỗ Đạt Mã mới biết, Dạ bảo vệ cho nàng quá an nhàn, an nhàn đến độ làm nàng quên mất thế giới chỗ này là tàn khốc dường nào; an nhàn đến nỗi khiến cho nàng vô hạn bành trướng, chỉ dựa vào đầu óc và trí khôn thông minh liên vọng tưởng chống lại rừng nhọn, móng nhọn; an nhàn làm nàng quên mất sự nhỏ yếu của mình, đã từng bị một con ngựa sừng trâu đuổi đến chạy trốn chết.

Bởi vì tiến vào thảo nguyên rồi vẫn chưa tìm được cước lực (cu li) thích hợp, tất cả vật phẩm bọn họ mang theo cũng vác ở trên người Dạ, Lỗ Đạt Mã kiên định cự tuyệt ý tưởng Dạ muốn cõng nàng đi.

Dạ nhìn Lỗ Đạt Mã nhu thuận lôi kéo chặt tay của mình, đi theo bên cạnh hẳn, cũng không có cố chấp nữa, chỉ là, thả chậm bước chân tiến lên, mỗi khi đi một lát liền dừng lại cho Lỗ Đạt Mã nghỉ ngơi.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, Dạ bao giờ cũng có thể rất khéo léo tránh khỏi tranh đoạt lãnh địa giữa dã thú, một khi xuyên qua trong lãnh địa, cũng không bị “Linh Chủ” phát hiện.

Mà phát hiện này làm Lỗ Đạt Mã đau lòng. Đọc theo đường đi những bóng dáng chiến bại bị xua đuổi ở trong đầu nàng trùng hợp thành Dạ. Hình như nàng nhìn thấy một tiểu thú màu đen vết thương đầy người, cúi thấp đầu, đang kẹp đuôi, một môi không ngừng, tránh né cự thú hung tàn công kích đến từ bốn phương tám hướng.

Sở dĩ Dạ có thể mang theo nàng xuyên qua lãnh địa mãnh thú mà không bị phát hiện, đều là kinh nghiệm hẳn có được từ trong lần lượt bị thương, lần lượt bị xua đuổi.

“Dạ.....”

Lúc nghỉ ngơi, Lỗ Đạt Mã ôm chặt lấy cái eo gầy gò mà có lực của Dạ, vùi đầu vào trong ngực của hắn, mắt trở nên ẩm ướt, trong lòng không biết vì sao lại có một loại ê ẩm đang không ngừng lên men như vậy.

Lỗ Đạt Mã thỉnh thoảng làm ra động tác làm Dạ có chút tay chân luống cuống.

“Đạt Mã?”

Hắn thận trọng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lỗ Đạt Mã lên, liếm đi nước mắt ở khóe mắt nàng, đưa túi nước vác trên người cho nàng. Sau đó xoay người đi nhỏ cổ đánh lên một đồng cỏ không tâm có khả năng dung nạp hai người bọn họ, hẳn cho là Lỗ Đạt Mã mệt mỏi. Dựa vào mùi phán đoán, hiện tại địa phương bọn họ đang nghỉ ngơi cũng không thuộc về lãnh địa của ai, bọn họ có thể an tâm đợi ở chỗ này, không cần phải lo lắng bị xua đuổi, hoặc đưa tới tranh đấu không đáng.

Lỗ Đạt Mã giương mắt nhìn mặt trời một chút, mặt trời còn chưa ngã về tây, hôm nay bọn họ “xây dựng cơ sở tạm thời” có chút sớm. Chỉ là, mấy ngày liên tiếp nhàm chán đi đường, nàng đã sớm cảm thấy mệt mỏi. Lần trước gần như đều là ở trên lưng Dạ mà vượt qua, cũng không cảm thấy thế nào, lần này toàn dựa vào hai chân của mình, mới phát hiện “hai vạn năm ngàn dặm” gì đó, thật không phải là công việc của người.

Lượng lá cỏ khô vàng nhóm lên đồng lửa, Dạ dặn dò Lỗ Đạt Mã cả buổi, mới đi săn bắt, trước khi đi vẫn còn rất không yên lòng nhìn hai mắt nàng.

Kể từ khi bước lên thảo nguyên, thời gian Dạ săn bắt cũng không còn cố định nữa, lo lắng một thân một mình Lỗ Đạt Mã không an toàn, hẳn đều bằng tốc độ nhanh nhất sẵn thức ăn ở gần đó rồi trở lại. Dĩ nhiên cũng không có lựa chọn gì rồi, bình thường nhìn thấy cái gì thì liền bắt cái đó.

Lỗ Đạt Mã xem chừng Dạ cũng liền đi khoảng nửa giờ, liền khiêng một con ngựa sừng trâu không lớn trở lại. Bởi vì không có ở bên cạnh nguồn nước, Lỗ Đạt Mã cũng không có chú ý nhiều như vậy, đợi Dạ lột da con mồi, nàng sẽ dùng cốt đao cắt từng miếng từng miếng thịt đi thả vào mép lửa nướng chín.

Địa phương bọn họ nghỉ ngơi hiện tại, mặc dù còn không có ở trong lãnh địa một con thú lớn, nhưng cũng không thể bảo đảm, không có thú khác đánh chủ ý tới nơi này.

Ở thời điểm Dạ thu dọn con mồi, mùi vị máu tanh nồng đậm đưa tới linh cầu, dĩ nhiên, có nhiều chỗ người ta cũng gọi bọn chúng là Thổ Lang. Bọn chúng du dương ở chung quanh doanh trại Lỗ Đạt Mã và Dạ.

Linh cầu xuất hiện làm da đầu Lỗ Đạt Mã tê dại.

Bản thân linh cầu có thể tự săn bắt, nhưng cũng thường xuyên cướp đoạt thức ăn của dã thú giống loài ăn thịt khác. Diendanlequydon-ChieuNinh Bọn nó sẽ chạy ở chung quanh dã thú đang ăn uống, cũng thỉnh thoảng phát ra vài tiếng “Cáp Xích Cáp Xích” khó nghe, giống như tiếng cười gằn âm dương

quái khí, làm nhiễu loạn dã thú ăn uống, khiến cho tâm thần không yên, cho rằng chúng nó sẽ phát động tấn công.

Bởi vì bọn nó sống thành đàn, cho nên bình thường dưới tình huống này, mãnh thú bắt con mồi chuẩn bị ăn uống phần lớn cũng sẽ không chịu nổi bên ngoài quấy nhiễu, buông tha con mồi ăn một nửa xoay người bỏ đi, mà không muốn tranh đấu cùng bọn chúng, dù sao song quyền nan địch tứ thủ.

Linh cầu sẽ gặp không làm mà hưởng, ăn ngấu ăn nghiêng.

Mà lúc này, linh cầu bên cạnh bọn họ cũng đang làm hành động như vậy.

Lỗ Đạt Mã đối với loại động vật tham lam mà vô sỉ này cực kỳ không thích, đáng ghét xấu xí không nói, lại còn vô sỉ, không biết xấu hổ cướp đoạt đồ của người khác.

Bởi vì có linh cầu ở chung quanh không ngừng khiêu khích, Dạ thu thập con mồi xong, không có giúp Lỗ Đạt Mã nướng lên, liền hóa thân thành hắc báo, một đôi con ngươi màu tím sẫm tĩnh mạch tràn ngập lệ khí khóa lại linh cầu cách đó không xa. Phía sau lưng của hắn căng thẳng, cái đuôi thật dài thỉnh thoảng quật lên mặt đất một cái, trong cổ họng đã phát ra tiếng “Ồ oa oa oa ô” cảnh cáo, đang tuyên cáo chủ quyền của mình.

Thân hình những con linh cầu kia không phân cao thấp với Dạ, nếu như so sánh với Rhona và Nhẫn còn muốn lớn hơn nhóm Cự Lang một cái đầu. Bọn chúng và linh cầu Lỗ Đạt Mã nhìn thấy ở thế giới trước kia chỉ có một chút bất đồng, đó chính là bọn nó có răng nanh thật dài như heo rừng.

Dạ cảnh cáo cũng không đưa đến tác dụng gì, linh cầu vẫn còn đang quanh quẩn một chỗ, khiêu khích.

Lỗ Đạt Mã đã thấy qua trong chương trình thế giới động vật, thương tổn do bị bảy linh cầu cản ngang giữa với hùng sư. Nàng có chút lo lắng đối với tình cảnh của mình và Dạ. *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d* Mặc dù trước mắt chỉ có ba con linh cầu, nhưng mà, một khi xảy ra xung đột, bọn nó gào lên sẽ đưa tới bảy linh cầu, như vậy, nàng và Dạ cũng quá bị động, rất có thể sẽ bị mất mạng. Căn cứ tôn chỉ “tránh voi chẳng xấu mặt nào”, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nếu như tình huống không ổn, bọn họ có thể buông tha con mồi. Dù sao “giữ lại núi xanh, lo gì thiếu củi đốt”, nàng và Dạ không bị thương mới phải trọng điểm.

Nhưng, hiển nhiên, nàng và Dạ còn không có đạt tới cảnh giới “Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông” (tâm ý tương thông).

Ở trong thế giới của Dạ, lui bước chính là nhận thua, nhận thua thì ý nghĩa là bị xua đuổi. Hắn trong một đường bị xua đuổi mà lớn lên, từ từ trở nên cường đại, vì không còn muốn bị xua đuổi nữa. Mà hôm nay, để cho hắn cúi đầu đối với ba con linh cầu, đó nhất định là không thể nào. Huống chi bên cạnh hắn còn có Lỗ Đạt Mã, tôn nghiêm giống đực cường đại càng không cho phép hắn lui bước.

Gầm nhẹ một tiếng, Dạ đánh về phía linh cầu.

Ba con linh cầu hiển nhiên không nghĩ tới Dạ sẽ khởi xướng chủ động công kích. Bọn nó sửng sốt hai giây sau đó liền bắt đầu nghênh chiến. Hơn nữa dường như bọn nó cũng không có để một con hắc báo ở trong mắt, cũng không có kêu gọi bảy đàn.

Nhưng mà, rất nhanh bọn nó liền hối hận.

Bọn nó đánh giá thấp lực chiến đấu của Dạ.

Tổ chất thân thể của Dạ rất rõ ràng mạnh hơn rất nhiều nếu so với ba con linh cầu này có cuộc sống bầy đàn, xé xác ăn thịt tươi hơn nữa một bữa đói một bữa no. Dù sao từ khi hắn gặp được Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu ăn đồ ăn chín, ăn chín dễ tiêu hóa, lại dễ dàng hấp thu thành phần dinh dưỡng. Hơn nữa tập quán sinh hoạt càng ngày càng có quy luật, đối với tổ chất tăng cường thân thể của hắn cũng đã có tác dụng.

Lỗ Đạt Mã ngồi ở bên đồng lửa, thấy Dạ chiếm thượng phong, lo âu trong lòng hơi dễ xuống một chút. Nhưng mà, nàng vẫn dựng lỗ tai như cũ, thận trọng quan sát động tĩnh chung quanh. Lỗ Đạt Mã lo lắng, sẽ có hàng loạt linh cầu được kêu gọi tới gia nhập chiến đấu.

Lại nói, kì thực linh cầu hết sức giáo hoạt.

Chúng nó liên tục bại lui, nhưng cũng phát hiện, trong chiến đấu Dạ thủy chung cố gắng duy trì chiến trường ở sau lưng cách động vật quái dị và lại không có da lông ở bên đồng lửa chúng nó chưa từng thấy qua, thật rõ ràng, hắn là đang bảo vệ nàng.

Một con linh cầu lạng lẽ thối lui ra khỏi chiến trường, nó muốn thừa dịp thời điểm đồng bạn chiến đấu với Dạ thì đi đánh lén.

Dạ và linh cầu chiến đấu tiến vào gay cấn, không rảnh lo cái khác.

Mà Lỗ Đạt Mã một bên xem cuộc chiến lại chú ý tới, hình như chính mình biến thành mục tiêu của con linh cầu kia. Đôi mắt nhỏ u ám lộ ra ánh lạnh sâu kín, khóa ở trên người của nàng. *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d* Từng bước từng bước chậm rãi đến gần, nó đang tìm khoảng cách thích hợp nhào lên cắn chết nàng.

Cả người Lỗ Đạt Mã toát mồ hôi lạnh, sống lưng cứng còng, sợ hãi từ sâu trong nội tâm từng chút từng chút lan tràn ra ngoài. Lần trước bị con mồi dòm ngó là lúc nào?

Cũng là ở trên đại thảo nguyên này, Dạ và nàng gặp phải Cự Mãng. Lần trước là Dạ cứu nàng, còn lần này, nàng cũng muốn la lên cầu cứu. Dạ nghe được nàng la lên nhất định sẽ bứt ra tới cứu mình, nhưng nhất định thời điểm hắn bứt ra cũng sẽ bị thương.

Lỗ Đạt Mã nắm chặt que thịt nướng trong tay, nếu như nàng ném thịt nướng ra, sẽ có hiệu quả “bánh bao thịt đáng chó” hay không?

Trong lòng ý tưởng vừa động, xâu thịt liền rời khỏi tay Lỗ Đạt Mã, nhanh chóng bay tới trước mặt linh cầu.

Hiệu quả không tệ, linh cầu nghe thấy được mùi thịt nồng đậm, lập tức há miệng ngậm lấy, liền ăn liên tục. Lỗ Đạt Mã lại ném ra hai chuỗi thịt nướng, kéo dài thời gian.

Ở thời điểm linh cầu tham ăn, nàng thật nhanh tìm kiếm vũ khí có thể dùng từ trong túi đeo lưng.

Hai thùng gỗ nhỏ đựng mỡ xuất hiện ở trước mắt.

Còn đồ mỡ giống như đối với gấu rừng kiếm như vậy sao?

Không được, mỡ không còn kịp đốt nóng nữa, mỡ lạnh tạt vào trên người linh cầu, không kịp đợi mình ném cây đuốc nó sẽ nhào lên cắn chết mình rồi.

Gùng gây tê!

Miếng gừng gây tê hơi đỏ lên xuất hiện ở trước mặt của Lỗ Đạt Mã.

Có lẽ nàng có thể thử xem?

Mắt nhìn thấy linh cầu ăn hết một khối thịt nướng cuối cùng trước mặt nó, đang định nhào tới mình.

Lỗ Đạt Mã làm quyết định thật nhanh.

Nàng lấy gừng gây tê và thịt vào chung một chỗ, lại một lần nữa ném ra ngoài hướng linh cầu.

Thấy thịt bay tới, linh cầu không chút do dự phi thân nhảy lên, một hớp nuốt vào trong miệng.

Sau đó.....

Rất rõ ràng, một con “chó chết”. Để phòng nó lại “xác chết vùng dậy”, Lỗ Đạt Mã lấy cốt đao ra, run rẩy đi tới,
ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d canh chuẩn cổ họng linh cầu, hung hăng đâm một đao, lại chỉ rạch ra một đường kẻ nhỏ.....

Động vật ở thế giới này, vì thích ứng hoàn cảnh, có thể vượt qua một mùa giả rét khá dài, cũng vì không bị ánh nắng khắc nghiệt phơi thương tổn, da lông của bọn chúng đều rất dày, hơn nữa vô cùng dẻo dai.

Cốt đao không đủ sắc bén, bình thường cắt thịt thì còn có thể, nhưng mà muốn mở ra da lông linh cầu dày mà bền bỉ, hết sức khó khăn.

Khi Lỗ Đạt Mã muốn bổ thêm một đao, linh cầu bị gừng gây tê đánh ngã đột nhiên mở mắt.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, cặp mắt vẫn đục của nó, đôi mắt nhỏ u ám gắt gao khóa ở trên người của mình, một cỗ khí lạnh từ sau gáy nàng mãnh liệt tuôn ra.

Theo phản xạ, nàng khép chặt hai mắt, cũng không quản là chỗ nào liền liều mạng chém xuống từng đao từng đao.

Máu vẩy ra khắp người khắp mặt nàng.....

Lại mở mắt ra thì đầu linh cầu đã biến thành một hồ lô máu. Không thể nào tiếp thu được cảnh tượng tàn nhẫn trước mắt Lỗ Đạt Mã buông cốt đao, đặt mộng ngồi dưới đất, thở hắt hắt hồi lâu.

Nàng an ủi mình một lần lại một lần, vì mạng sống, đây là không có biện pháp.

Khi con linh cầu thoát khỏi chiến đấu không bao lâu thì Dạ liền phát hiện, hắn muốn phân thân đi giúp Lỗ Đạt Mã, bắt đắc dĩ bị hai con linh cầu khác dây dưa thật chặt, trong gấp gấp liền rối loạn trận cước, khiến hai con linh cầu này đắc thủ, lông đen nhánh bóng loáng lưng trên trong nháy mắt liền có hơn hai vết thương.

Chỉ là, hành động Lỗ Đạt Mã quăng thức ăn giúp Dạ rất lớn.

Khi hai con linh cầu đấu với Dạ thấy đồng bạn của bọn nó có thịt ăn, cũng gấp gấp nóng nảy lên, tham lam không chừa đầu óc của bọn nó, một lòng chỉ nghĩ tới bọn nó cũng muốn ăn thịt, liền vô tâm ham chiến với Dạ. Cái này làm Dạ chiếm thượng phong, khi Lỗ Đạt Mã chém đầu con linh cầu thành hồ lô máu thì bên kia Dạ chiến đấu cũng tiến vào hồi cuối.

Cắn đứt cổ họng một linh cầu cuối cùng, Dạ nhảy mấy cái đi tới bên cạnh Lỗ Đạt Mã, hóa thành hình người, ôm nàng vào trong ngực mình.

“Đạt Mã, không sợ.....”

Dạ vỗ nhẹ sau lưng của Lỗ Đạt Mã, đầu lưỡi ẩm áp cẩn thận liếm vết máu trên mặt nàng từng chút một.

Chương 78: Chuẩn bị vật tư, tiến vào mùa đông

Editor: ChieuNinh

Lần này gặp phải linh cầu làm lòng Lỗ Đạt Mã vẫn còn sợ hãi.

Mà còn Dạ thì lại vô cùng ảo não, hẳn cảm thấy không có bảo vệ Lỗ Đạt Mã tốt.

Trần an Lỗ Đạt Mã xong, Dạ lột da cắt thịt ba con linh cầu chết, đặt ở trên đồng lửa nướng chín, làm cơm tối.

Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã lại không có cách nào nuốt xuống. Nàng nhắm mắt lại trong đầu sẽ hiện lên cặp mắt nhỏ u ám của linh cầu trước khi chết, còn có một cái đầu như hồ lô máu. Cầm thịt linh cầu Dạ đưa tới, tay Lỗ Đạt Mã không ngừng run rẩy, trong dạ dày cũng sôi trào từng hồi khó chịu, muốn nôn ọe.

Dạ thấy được dị trạng của nàng thì rất là lo lắng, lời nàng đứng lên nhìn phải nhìn trái, hẳn cho là Lỗ Đạt Mã bị thương.

“Đạt Mã?”

Kiểm tra hồi lâu, cũng chưa thấy vết thương, Dạ có nghi vấn.

Lỗ Đạt Mã thoáng lung lay, nhìn vào trong con ngươi màu tím sẫm của Dạ, ở trong đó, nàng nhìn thấy lo lắng. Lên tinh thần, giao thịt linh cầu trở về trong tay Dạ, nói: “Ta không sao, chỉ là không quá muốn ăn.”

Dạ từ khi ra đời đến nay, thế giới nhìn thấy chính là cá lớn nuốt cá bé, trong đầu của hắn không có cái gì là tàn nhẫn và không đành lòng, hắn chỉ biết thua sẽ bị thương, sẽ chết, sẽ bị ăn luôn, mà thắng thì có thịt ăn, cũng không đối bụng. Cho nên, hắn nhìn biểu hiện của Lỗ Đạt Mã, cho rằng nàng không thích ăn thịt linh cầu.

Chỉ là, cũng quả thật, thịt linh cầu này không có ăn ngon như thịt dê sừng hươu, quá cứng, không dễ nhai, mùi vị cũng không tươi ngon bằng thịt con cá.

Dạ muốn đi lấy thức ăn khác cho Lỗ Đạt Mã, lại bị nàng ngăn cản lại. Cả người Lỗ Đạt Mã vẫn còn đang trong sợ hãi linh cầu mang tới, cần Dạ ở bên người cấp cho nàng cảm giác an toàn.

Dạ ôm Lỗ Đạt Mã, nhìn một chút ngựa sừng trâu hắn sẵn trở về trước đó.

Đó là một con còn nhỏ, vốn thịt cũng không tính là nhiều, mới vừa rồi Lỗ Đạt Mã gần như đã ném toàn bộ ra ngoài cho linh cầu, không còn gì cả, chỉ là cũng đủ cho Lỗ Đạt Mã ăn một bữa.

Dạ nướng chín thịt ngựa sừng trâu, kéo xuống từng miếng từng miếng nhỏ, rất có kiên nhẫn đợi cho Lỗ Đạt Mã ăn.

Mà khi đêm đến thì tâm thần Lỗ Đạt Mã mới từ trong hoảng hốt trở lại, đột nhiên nhớ tới, nàng còn chưa có kiểm tra Dạ có bị thương không, thương có nghiêm trọng hay không.

Bởi vì Dạ có năng lực khép lại siêu cường, mấy vết máu trên lưng hắn đã sớm kết vảy. Lỗ Đạt Mã tràn ngập áy náy dùng khăn lông nhỏ thấm nước nhẹ nhàng lau giúp hắn. Nàng chỉ đắm chìm trong nỗi lòng của mình, lại bỏ quên Dạ.

Nửa đêm, Dạ ôm cả người Lỗ Đạt Mã nằm ở giữa đồng cỏ rộng rộng.

Lỗ Đạt Mã khéo léo cuộn thành một cục, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt eo Dạ, ngủ thiếp đi cũng chưa từng buông lỏng.

Trong lúc mơ mơ màng màng, trong giấc mộng —— nàng ở trên đại thảo nguyên liễu mạng chạy, có một đôi đôi mắt nhỏ đục ngầu mà u ám, luôn đuổi theo ở phía sau của nàng. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Cặp mắt kia càng biến càng lớn, mà chính nàng càng chạy càng chậm, chân tựa như đồ chì nặng ngàn cân. Cặp mắt kia rất nhanh đuổi theo nàng, sau đó nó bắt đầu chảy máu, máu từ từ rót thành một mòm to đầy máu, phát ra tiếng cười gằn âm trầm.....

“A!”

Lỗ Đạt Mã kêu lên một tiếng thê lương, đột nhiên tỉnh lại.

“Đạt Mã? Đạt Mã?”

Dạ ngủ nông cũng theo đó mà tỉnh lại.

“Dạ, ta thấy một con ác mộng.....”

Lỗ Đạt Mã biết, chuyện ban ngày xảy ra đã để lại ám ảnh rất sâu trong lòng nàng, nàng cần một cửa ngõ kéo ra ngoài, giấu ở trong lòng sẽ xảy ra bệnh. Nàng từ từ nói với Dạ ác mộng của mình, nói ra rồi, áp lực trong lòng hình như giảm bớt rất nhiều.

Dạ cũng không hiểu Lỗ Đạt Mã nói ngủ mơ là cái gì, nhưng mà hẳn biết Lỗ Đạt Mã bị thứ gì đó hù sợ.

“Đạt Mã, không sợ, có Dạ.....”

Vì ngăn ngừa lại phát sinh rắc rối, Lỗ Đạt Mã từ bỏ ý định tìm kiếm bầy sói Rhona. Có thể Dạ cũng nghĩ như Lỗ Đạt Mã, cũng không có đề cập tới cái vấn đề này.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ cũng không có gặp phải cái gì ngoài ý muốn, một đường thuận lợi đi tới hồ chứa nước làm muối.

Lần này, muối Lỗ Đạt Mã muốn mang trở về tương đối nhiều, nàng muốn ướp muối thật nhiều thức ăn qua mùa đông, cho nên Dạ bắt sống hai con trâu không sừng, sau đó, bọn họ liền thắng lợi trở về rồi.

Dĩ nhiên, đến nhà, hai con trâu không sừng liền bị Dạ thay đổi thành thức ăn trong bụng.

Nghỉ ngơi một ngày, Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị vật tư qua mùa đông.

Vì chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, Lỗ Đạt Mã còn là lôi kéo Dạ đi gây họa Quy Gia Tộc, trộm của người ta mười cái trứng.

Mà Lỗ Đạt Mã đối với khoai tây “tự do sinh trưởng” hết sức có hiệu quả, kết không ít quả “Tiểu khoai tây” ra, cộng thêm khoai tây hoang dại mỗi ngày lúc săn bắt Dạ mang về, Lỗ Đạt Mã đã có tồn kho không ít. Nàng lấy khoai tây cắt miếng hong khô, dùng cỏ vè thành sợi dây bắt đầu xuyên chuỗi, treo ở trong động. Vừa không chiếm chỗ cũng dễ dàng giữ gìn.

Có kinh nghiệm phát sốt lần trước, Lỗ Đạt Mã biết Dạ hiểu rất rõ đối với thảo dược nơi này. Vì vậy, nàng lôi kéo Dạ vào rừng rậm, kêu Dạ dạy nàng phân biệt thảo dược.

Trị đau bụng, trị phát sốt cảm mạo, trị liệu ngoại thương.....

Lỗ Đạt Mã tăng thêm không ít kiến thức, hơn nữa, nàng còn phát hiện một chủng loại tựa như hoa hồng, thịt cánh hoa rất chắc chắn, ngửi mùi thì có hương vị hết sức ngọt ngào, khi nhìn thấy nó thì có con thỏ đang ăn nó, ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Lỗ Đạt Mã cũng lấy một cánh hoa bỏ vào trong miệng, mùi vị có chút trong veo, còn mang theo chút hương vị bạc hà lành lạnh, nhai giống đang ăn kẹo mềm Bạc Hà. Ngược lại có tác dụng thanh khiết khoang miệng.

Thời điểm mới vừa xuyên qua tới đây, mỗi ngày Lỗ Đạt Mã chỉ có thể dùng nước suối súc miệng, dùng ngón tay chà lau hàm răng, cũng may nước suối hẳn là thuộc về sơn tuyền, chất nước trong trẻo, trên hàm răng không có cao răng gì. Trước đó từng nghe người ta nói người uống nước sơn tuyền hàm răng cũng trắng nõn, nàng vốn không tin, tới nơi này, ngược lại thực hành thật giả.

Sau đó lại có muối, nàng sẽ dùng nước muối loãng chà lau hàm răng, tạm chấp nhận.

Bây giờ tìm được loại hoa này, Lỗ Đạt Mã rất vui vẻ, nàng tính toán hái nhiều chút mang về, thử xem hiệu quả sau khi hong khô.

Lỗ Đạt Mã đặt tên cho loại hoa này là “Bạc Hà hoa hồng”.

Có Bạc Hà hoa hồng, Lỗ Đạt Mã lại có lòng tham mà nghĩ, thế giới này có thể cũng có một chủng loại thực vật giống như xà phòng hay không đây? Nếu vậy thì thời điểm tắm không cần làm chà xát thì tốt rồi.

Trở về nhà, Lỗ Đạt Mã hong khô các loại hoa hoa cỏ cỏ, sau đó phân loạithư vào cất kỹ. Sợ nhớ lầm, Lỗ Đạt Mã còn đặc biệt dùng cục than củi đốt thành, nàng viết rõ cách dùng lên lá cây làm giấy vệ sinh, làm nhãn thả lên thảo dược.

Bạc Hà hoa hồng hong khô, mặc dù hiệu quả thanh khiết khoang miệng không bằng thời điểm tươi non, nhưng cũng không tệ, nàng lại lôi kéo Dạ vào rừng rậm một lần, hái được rất nhiều trở về, thu hoạch từng mảnh từng mảnh cánh hoa chúng nó, hong khô cất xong, mỗi ngày sau khi ăn xong thì nhai một cánh.

Dạ cũng học có hình có dáng, mỗi ngày ăn cơm rồi cũng cầm một miếng nhai nhai. Dường như mùi vị này hẳn rất ưa thích, thế cho nên, về sau mỗi ngày ăn xong bữa cơm, đều là hẳn tích cực đi lấy tới chuyển cho Lỗ Đạt Mã.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, buổi sáng nước suối đã bắt đầu lạnh lẽo thấu xương.

Lỗ Đạt Mã chuẩn bị bảy tám bộ quần áo da thú, có cho nàng mà cũng có cho Dạ, còn có giày da thú cũng bị xong vài đôi, tất nhiên có cho nàng mà cũng có cho Dạ. Đối với chút đồ này, Dạ giống như một đứa bé, mặc kệ hẳn có dùng được hay không, dù sao người có, thì ta cũng phải có.

Tắm tắm Da thú Lỗ Đạt Mã cũng chuẩn bị bốn năm cái, đều là dùng mấy tấm da xếp chồng lên nhau, may thành một cái thật dày, như vậy hiệu quả

chống lạnh nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều so với một tầng.

Nàng còn dùng phương pháp này làm ba cái rèm cửa, đáy rèm còn may kèm xương thú nặng nề, như vậy, rèm thì sẽ không dễ dàng bị gió lạnh thổi bay. Diendanlequydon~ChieuNinh Thật ra thì nàng càng muốn làm hai cánh cửa, bắt đắ đi kỹ thuật không thành thực, cánh cửa làm ra còn không bằng rèm cửa đâu, khe lớn khe nhỏ, hở ra không nói, còn không cố định tốt ở cửa động, không thể làm gì khác hơn là phải buông tha.

Chỉ là, ngược lại Lỗ Đạt Mã đã nghĩ xong, chờ mùa xuân năm sau, thời điểm tuyết tan, lấy cánh cửa và rèm cùng ngăn ở cửa động, có thể sẽ giảm bớt được nước tuyết chảy ngược. Thu thập cũng sẽ không phiền phức như lần trước.

Khi gió Bắc gào thét thổi vào thung lũng, nhiệt độ đã tới không độ, thức ăn có thể bảo tồn được rồi. Lỗ Đạt Mã bắt đầu ướp muối lượng lớn thức ăn, cá muối, thịt mặn, trứng muối.....

Khi tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, Lỗ Đạt Mã lại lôi kéo Dạ kiểm tra tu sửa chiến hào chạp bẫy trong thung lũng. Từ sau khi nước lũ qua đi, đến nay bọn họ cũng không có đi sửa sang lại một lần nào.

Chiến hào bởi vì mưa to, nước lũ xói mòn không ít chỗ đã sập sụp đổ, hơn nữa bên trong chất đóng không ít cành khô lá vụn. Tốn hai ngày công phu, dọn dẹp, tu sửa tốt lần nữa, ở bên trong lại bỏ thêm vào một chút xương thú bén nhọn, bảo đảm chỉ cần có động vật rơi vào, lập tức thành con nhím. Lỗ Đạt Mã yên tâm chờ đợi mùa đông đến.

Khi nước suối bị đóng băng, Lỗ Đạt Mã và Dạ nghênh đón trận tuyết rơi đầu tiên mùa đông này.

Lỗ Đạt Mã cho là trận tuyết này sẽ giống như năm ngoái vẫn kéo dài rơi không ngừng cho tới khi mùa xuân lại tới, không ngờ, chỉ rơi ba ngày liền ngừng.

Dạ là đứa bé cần cù, cho dù bọn họ dự trữ chuẩn bị đầy đủ lương thực qua mùa đông, thế nhưng hấn lại vẫn như thường ngày, mỗi ngày đều đi ra ngoài săn bắt.

Mùa đông này, trong lòng Lỗ Đạt Mã rất yên ổn làm mèo ngủ đông đợi ở trong động, có kinh nghiệm qua mùa đông lần trước, lúc này thức ăn Lỗ Đạt Mã phòng bị, cho dù là một trăm ngày Dạ không bắt được con mồi, bọn họ cũng sẽ không đói bụng.

Không có áp lực trong lòng, Lỗ Đạt Mã rồi rảnh ở trong động không có việc làm liền suy nghĩ ăn thế nào.

Nàng ướp sửa hồ lô mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt làm thành dưa muối, ngay cả bột khoai tây khi nấu thành cháo, lúc làm điểm tâm.

Buổi trưa, sẽ cắt cá muối thành khúc nhỏ, thả vào trong dầu sôi chiên xốp giòn, nếu không, liền cắt thịt mặn nhiều mỡ thành lát mỏng, thả vào nướng trên lửa, mùi vị không sai biệt lắm, kết hợp với cháo khoai tây, còn có trứng muối muối được dầu mỡ vàng óng ánh, cuộc sống tạm bợ của Lỗ Đạt Mã trôi qua cực kỳ thoải mái. Dĩ nhiên, Dạ với cái dạ dày Vương không có khả năng giống như Lỗ Đạt Mã, uống chút cháo ấm, ăn chút thức ăn là có thể no bụng, hấn còn phải ăn thêm một miếng thịt nướng to. Ăn ngon uống khỏe kết quả chính là, da lông của Dạ càng ngày càng bóng loáng, mà Lỗ Đạt Mã trở nên béo rồi.....

Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã rất buồn rầu, tại sao đều ăn đồ ăn giống vậy, chỉ có nàng béo lên, mà ngược lại Dạ càng ngày càng kiện mỷ? Cái này không công bằng. Nàng nghĩ muốn ăn uống điều độ, hơn nữa ăn ít thực phẩm chiên dầu mỡ. Nhưng mà, hình như Dạ rất hài lòng đối với việc nàng trở nên béo, hấn vẫn cảm thấy, trước kia Lỗ Đạt Mã quá gầy, ở trong mùa không dễ nuôi sống, vẫn nên mập mập một chút mới khỏe mạnh. Vì vậy, ở dưới sự giám sát của Dạ, kế hoạch ăn uống điều độ của Lỗ Đạt Mã thất bại.

Mỗi ngày con mồi Dạ bắt trở về bình thường bọn họ đều ăn không hết. Giống như vậy, sau khi Dạ thanh lý sạch sẽ rồi, Lỗ Đạt Mã sẽ cắt xuống mấy miếng thịt lớn giữ lại cho Dạ tới nướng ăn, Diendanlequydon~ChieuNinh làm món ăn chính một ngày của hấn, những thứ khác thì cũng chất đóng đông lạnh trên bình đài. Khí trời bây giờ giống như một cái tủ lạnh to thiên nhiên, thứ gì để ở bên ngoài, không đến nửa ngày sẽ biến thành đóng băng.

Không lo ăn, mặc không ít, không chịu đông lạnh, cuộc sống giờ cao chòr vô béo, Lỗ Đạt Mã qua hơn mười ngày, liền mệt mỏi. Nàng bắt đầu tìm việc làm cho mình.

Làm cái gì đây?

Dạy Dạ biết chữ.

Lỗ Đạt Mã nghĩ tới, về sau khó tránh khỏi sẽ gặp phải tình huống gì, Dạ có thể biết chữ mà nói, ngộ nhờ có chuyện gì, để lại một câu chữ, Dạ cũng có thể nhìn hiểu.

Vì vậy, Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu kiếp sống làm giáo sư của nàng. Đơn giản bắt đầu từ viết chữ thường dùng. Dạy được nhiều hơn, Lỗ Đạt Mã phát hiện, Dạ giống như một miếng bọt biển khô ráo, nàng dạy cho hấn mọi thứ, cũng giống như nước bị hấn nhanh chóng hấp thu.

Cũng không lâu lắm, Lỗ Đạt Mã liền lại bắt đầu nhàm chán. Năng lực học tập của Dạ quá mạnh mẽ, nàng chỉ nói hai câu, mà Dạ có thể suy một ra ba, điều này làm cho Lỗ Đạt Mã rất không có cảm giác thành tựu.

Hôm nay, Dạ đập tuyết đi ra ngoài săn bắt trở lại, nắm hai con thỏ mập. Lông thỏ trắng như tuyết, hơn nữa vô cùng mềm mại, xúc cảm đặc biệt tốt.

Vuốt lông thỏ, Lỗ Đạt Mã yêu thích không buông tay liền nghĩ tới tiệc nuôi của nàng.

Da thú trải qua đặc chế của tay nàng mà đều thành là da không có lông.....

Nàng muốn có một cái áo lông thú mà!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lấy ra móng vuốt của gấu rừng kiểm cho Dạ cạo râu, đều cạo xuống tất cả lông thô.

Lỗ Đạt Mã muốn thử se len sợi.

Nàng dựa vào ấn tượng trên sách vở đã xem về ra một guồng quay tơ đơn sơ cầm tay ném cho Dạ, để cho hắn tự mình đi nghiên cứu.

Ừ, đồ họa cái guồng quay tơ đó phải nói là hết sức mơ hồ, Lỗ Đạt Mã thấy thế nào cũng cảm thấy như máy xe gió. Nói thật, đồ này đặt trong tay của nàng, nàng cũng không tin mình có thể làm ra cái guồng quay tơ ra ngoài.

Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã vẫn rất là vô lương ném bản vẽ guồng quay tơ dờ dờ ương ương cho Dạ, mình thì chạy đến nấu nước rửa lông thô.

Trước rửa sạch lông thô, hong khô, sau đó đánh rối, vê thành quả cầu, cuối cùng vuốt thành một cái tiếp một cái.....

Lỗ Đạt Mã cố gắng nhớ lại đồ đã xem trên sách vở. Có lúc chính nàng cũng bội phục mình, đọc biết bao nhiêu sách vở kiến thức uyên bác! Nếu nói, lão cha lão mẹ tôn sách thật không hay ho, ban đầu vốn chỉ coi đọc sách cho hết thời gian nhàn rỗi, hiện tại mới phát hiện, thật đúng là vô cùng có ích!

Cổ nhân thường nói: “Sách đến thời gian cần sử dụng mới hận là quá ít”, đây không phải là không có đạo lý.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã thấy may mắn, không phải ai cũng có thể hiểu.

Tồn thời gian hai ngày, Lỗ Đạt Mã sửa sang xong lông thô.

Mà Dạ lại có thể dùng cành cây thô lần mò ra được một cái giống hình tượng máy xay gió bằng gỗ, chỉ là sẽ không chuyển động được.

Dù vậy, Lỗ Đạt Mã cũng thấy được hi vọng. Dạ thật sự là quá thông minh, còn khéo tay, cứ tiếp tục như vậy, guồng quay tơ của nàng thật là có thể chơi đùa được, có thể làm ra.

Vì vậy, trong hơn mười ngày kế tiếp, trừ ăn cơm, ngủ, đi đi nhà cầu ra, dĩ nhiên, còn có Dạ đi ra ngoài săn bắt. Thời gian còn lại, hai người bọn họ liền châu đầu vào nhau, nghiên cứu như thế nào mới có thể làm ra guồng quay tơ có thể dùng.

Trong lúc đang làm guồng quay tơ, Lỗ Đạt Mã cũng không có bỏ qua cho bất kỳ một cọng lông trên người con mồi nào Dạ bắt trở về, tất cả đều cạo xuống, rửa sạch, hong khô, xử lý đánh rối, cuộn thành cục, vuốt thứ tự. Gần như là “thấy thú thì cạo lông” rồi.

Quả nhiên, công sức không phụ lòng người, rốt cuộc, guồng quay tơ cũng được Lỗ Đạt Mã và Dạ mày mò ra được.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu thử se sợi len.....

Chỉ là, se sợi len cũng là kỹ thuật, trên tay Lỗ Đạt Mã cũng nổi bọt nước, cũng không có thành công.

Khi trận tuyết thứ hai bay rơi tán loạn hơn bốn mươi ngày, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã cũng thành công se ra sợi.

Hôm nay, Dạ đi săn bắt, đi ra ngoài hồi lâu cũng không có trở lại.

Lỗ Đạt Mã biết, bây giờ cũng giống như năm ngoái, đã tiến vào thời kỳ săn bắt khó khăn nhất. Diendanlequydon~ChieuNinh Nàng vốn muốn cho Dạ ở lại trong động, bọn họ cũng không phải là thiếu hụt thức ăn, không đi không được.

Nhưng mà, Dạ kiên trì. Lỗ Đạt Mã coi hành động của hắn như vậy là tâm nghề nghiệp và lòng trách nhiệm, cũng không ngăn trở nữa, chỉ dặn dò hắn nhất định phải cẩn thận, gặp phải cự thú khó đối phó thì dẫn tới cạm bẫy trong thung lũng.

Lỗ Đạt Mã ngồi ở bên cạnh chậu than, trong một thoáng không có lay động guồng quay tơ, trong lòng nhớ kỹ Dạ vẫn chưa trở lại. Liền nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng gọi “Ô oa..... Ô oa oa..... Oa ô.....” âm ỉ.

Lỗ Đạt Mã rất dễ dàng liền phân biệt ra được, đây là tiếng kêu Tiểu Báo, hơn nữa nghe vào tai, giống như đang cầu cứu.

Sẽ là Dạ sao?

Âm thanh kia hơi chếch, không giống với âm thanh Lỗ Đạt Mã quen thuộc.

Nhưng mà, nếu như là Dạ bị thương thì sao?

Cho nên âm thanh phát ra thay đổi.

Tg: Tiếng kêu là của ai đây? Vai phụ đầu tiên xuất hiện sao.....

Hết chương 78.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Cạm bẫy, báo đốm

Editor: ChieuNinh

Càng nghĩ, Lỗ Đạt Mã lại càng ngồi không yên, xuyên qua tới đây, Dạ là một con báo duy nhất nàng đã gặp.

Nàng mặc bộ áo khoác da dày, cầm cung và tên, còn có đốt cháy cây đuốc chạy ra ngoài động.

Mũi tên trải qua nàng đặc biệt cải tạo, bên trên đầu mũi tên quấn da thú ngâm qua mỡ, châm lửa bắn ra, chính là hỏa tiễn, ở cái thế giới này có thể nói là vũ khí rất có lực sát thương và lực chấn nhiếp.

Tìm theo tiếng kêu, Lỗ Đạt Mã đi tới gần cạm bẫy chiến hào, không có bóng dáng của Dạ.

Hơn nữa cách càng rất gần, Lỗ Đạt Mã càng xác định, chủ nhân tiếng gọi ầm ầm này không phải Dạ.

Cạm bẫy sụp đổ một chỗ. Sẽ là gì chứ?

Lỗ Đạt Mã cầm cây đuốc ở trong tuyết, đốt lửa một mũi tên, giương cung lắp tên, từng bước từng bước thận trọng đến gần.

Ở bên trong màu trắng tuyết rơi bay tán loạn đầy trời, nàng nhìn thấy hai móng vuốt lông nhung có tông màu vàng lấm tấm đen, gắt gao bám lấy rìa cạm bẫy.

Lỗ Đạt Mã lại lặng lẽ di động thân hình tới phía trước một chút, sau đó ẩn ở phía sau thân cây một gốc cây lớn, quan sát cẩn thận.

Chủ nhân cặp móng vuốt lông nhung là một con báo đốm.

Bởi vì cách khá xa, báo đốm này cụ thể có hình dáng gì, Lỗ Đạt Mã xác định không biết.

Hai bên chiến hào cạm bẫy bị tuyết bao trùm thật dày, đông lạnh tạo thành một tầng băng chắc chắn, vô cùng trơn trượt, mà trên vách chiến hào cạm bẫy cũng bao trùm một tầng băng, rõ ràng, báo đốm rất là vất vả bám lấy rìa cạm bẫy, luôn giãy giụa trong trơn trượt để leo lên.

Lỗ Đạt Mã nắm chặt mũi tên trong tay, trong lòng suy nghĩ, là cứu hay là giết.

Nếu giết, nàng không xuống tay được, không phải là bởi vì không dám sát sinh. Từ lúc xuyên qua đến thế giới này, không nói mỗi ngày nhìn Dạ lột da lột xương con mồi máu me dầm dề, chính nàng cũng từng thiếu chết gấu rừng kiếm, chém chết qua linh cẩu. Tuy nói, lúc ấy nàng tay mềm chân cũng mềm, trong lòng sợ hãi, nhưng mà, thấy cũng nhiều, cũng trải qua nhiều chuyện như vậy rồi. Nếu như vấn đề liên lụy đến mạng nhỏ của mình và Dạ, nàng như cũ có thể nhắm hai mắt ra tay độc ác. Chỉ là, đây là một con báo, không biết vì sao, Lỗ Đạt Mã nhìn nó sẽ nghĩ đến Dạ, mặc kệ con Tiểu Báo này có thể biến thân hay không, nàng đều coi nó là đồng loại của Dạ, từ đó “yêu ai yêu cả đường đi”.

Nhưng nếu nói cứu, nàng cũng do dự. Tiểu Báo là giống mãnh thú ăn thịt, là loài lãnh địa mạnh mẽ, nếu nàng cứu con báo này, khó tránh khỏi sẽ không tìm phiên nào cho Dạ và mình.

Đang lúc Lỗ Đạt Mã còn suy đi nghĩ lại, báo đốm ở đầu kia cố gắng giãy giụa phát hiện nàng. Con báo này thật sự rất nhạy cảm, không phân cao thấp với Dạ.

Không biết vì sao, khi con người vàng óng của báo đốm này tập trung vào nàng, Lỗ Đạt Mã hình như thấy được ánh sáng hy vọng lóe ra ở trong mắt nó.

Tại sao?

Con báo này khẳng định mình sẽ cứu nó?

Lỗ Đạt Mã có nghi ngờ ngắn ngủi, sau đó, nàng liền cho rằng mình nhìn lầm rồi.

Mà đôi mắt vàng óng của con báo đốm chăm chú nhìn chăm chăm nàng, tự trong cổ họng phát ra tiếng “Ô oa..... Ô oa oa..... Oa ô.....” kêu gọi, như đang cầu cứu.

Kỳ thực bây giờ vừa cầu cứu, dấu vết móng vuốt bén nhọn của nó cào ra từng dãy từng dãy trên mặt tuyết ở rìa cạm bẫy, vẫn không cách nào ngăn cản thân thể nó không ngừng trượt đi như cũ. Diendanlequydon-ChieuNinh Mất thấy, nó sắp rơi vào đáy hào bị ghim thành “con nhím”, thời điểm chỉ mình

treo chuông, một đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh, bắt được một cái móng vuốt lớn đầy lông nhung.

Lỗ Đạt Mã vẫn mềm lòng. Đồng thời, nàng cũng bị kích, lấy bản thân nàng nho nhỏ chín mười mấy cân, làm sao có thể kéo một con Tiểu Báo gần hai trăm cân? Thân thể nàng gầy nhỏ cùng nhau tuột xuống theo báo đốm.....

Lỗ Đạt Mã hồi hận, bây giờ nàng không phải giống như không biết bơi lội còn xuống nước cứu người hay sao, ngu hết mức rồi. Nhưng tình huống hiện tại thật sự cho dù là nàng buông lỏng tay cũng đã không kịp.

Mà con báo đốm kia thể nhưng mượn lực lượng nàng lôi kéo, phi thân nhảy lên.

Chỉ có nàng vẫn còn ở đang rơi xuống, Lỗ Đạt Mã nhắm chặt hai mắt, theo tiếng lòng hô to: “Dạ.....”

Đột nhiên, thân thể nàng đang rơi xuống giống như là bị cành cây móc vào, không còn đi xuống nữa. Sau đó nàng liền bắt đầu trượt lên.

Lại mở mắt ra, đầu Tiểu Báo đầy bông tuyết của Dạ ở trước mặt nàng.

“Oa.....”

Lỗ Đạt Mã ôm chặt lấy cổ Dạ bắt đầu gào khóc.

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy tử vong cách mình gần như vậy. Cho dù là trước kia, khi mới vừa xuyên qua, trong lòng một mảnh mong manh, hay thời điểm hoặc là đối mặt với Cự Mãng, gấu rừng kiêu và linh câu, nàng cũng chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Nay vì đã thú mà rơi vào cạm bẫy, thiếu chút nữa thì vùi thân mình.

Lỗ Đạt Mã khóc một lát, phát hiện, thân thể Dạ cũng đang run run. Nàng kéo ra một chút khoảng cách với Dạ, sau đó lau nước mắt, giương mắt lên trông vào trong con ngươi màu tím sâu thẳm của Dạ, tầm mắt lại thấy một mảnh thấm ướt.

Dạ cũng bị hù sợ.

Khi hần ngậm con mồi trở lại, một hơi đi tới lối vào hẻm núi, liền nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ Lỗ Đạt Mã đang trôi xuống cạm bẫy, mà một con báo đốm nhảy ra từ trong đó.

Dạ chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, chỉ muốn Đạt Mã không bị làm sao, quãng con mồi phi thân phóng qua, mới ngậm áo khoác da thú của nàng. Phàm là chậm một chút, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ rơi vào trong cạm bẫy biến thành con nhím máu.

Dạ nghĩ mà sợ, nếu như hần không có trở lại....., nếu như hần không kịp ngậm nàng.....

“Dạ.....”

Lỗ Đạt Mã yếu ớt kêu hần một tiếng. Trong giọng điệu mềm dẻo mang theo khê run, chính nàng cũng bị dọa sợ không nhẹ.

Nàng vươn cánh tay lần nữa ôm lên cổ Dạ, lấy đầu cọ gáy của hần.

Dạ cũng sử dụng hần cái đầu lông nhung của hần vây quanh gáy Lỗ Đạt Mã, sau đó kéo giãn khoảng cách, ôm nàng dò xét một vòng.

Khi xác định Lỗ Đạt Mã không có vấn đề gì, đột nhiên, cả người Dạ bạo phát ra lệ khí. Trong con ngươi màu tím sẫm rõ ràng lộ ra ánh sáng lạnh lẽo chém giết, hần khóa chặt bóng dáng nó. Diendanlequydon-ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã theo ánh mắt Dạ nhìn sang.

Mới vừa rồi đầu óc nàng nóng lên, con báo đốm nàng cứu thì đứng ở cách đó không xa, con mắt màu vàng óng khép hờ nhìn mình chăm chăm bên cạnh Dạ.

Lỗ Đạt Mã đã cảm thấy bên cạnh mình một con gió lạnh chợt nổi lên, trong giây lát, Dạ giống như một tia chớp đen như mực, đánh tới con báo đốm.

Con báo đốm có thể là chưa kịp phản ứng, lại mới vừa rồi giây giữa quá mức ở trong cạm bẫy mà thoát lực, dù sao nó không có tránh được, bị Dạ bỏ nhào dưới vuốt.

Mà con báo đốm kia thể nhưng ngoài dự đoán phát ra tư thế kêu gào khiêm nhường, cũng cố gắng dùng đầu đi cọ cổ Dạ cố lấy lòng hần.

Đây là tình huống gì? Lỗ Đạt Mã rất là kỳ quái.

Mà Dạ hình như cũng bởi vì tình huống không tương được này mà sừng sốt.

Ngay khi Dạ đang ngây người, báo đốm phản pháo, đề Dạ ở phía dưới. Nhưng mà nó cũng không có ý đồ như người chiến thắng mà gào thét hoặc cắn đứt cổ họng của hần, ngược lại nhỏ giọng phát ra tiếng ô nhẹ cực kỳ khéo léo. Nó chậm rãi cúi đầu cọ Dạ.

Lại bị Dạ mãnh liệt giờ chân sau, đập bay đi ra ngoài hai thước.

Sau đó, Dạ đứng dậy, dùng sức run run da lông trên người, sau đó, cúi đầu xuống ngửi, cau mũi một cái, lần nữa dùng sức mãnh liệt run, Dạ không thích mùi của báo đốm lưu lại ở trên người hắn. Cho đến khi, hắn ngửi hài lòng, mới dùng ánh mắt bén nhọn lướt quét qua báo đốm muốn đến gần hắn lần nữa, phát ra hai tiếng “Ồ oa” cảnh cáo. Dạ có địch ý cực kỳ rõ ràng đối với nó. Lỗ Đạt Mã rất tự luyến cho rằng là liên quan với mình, mới vừa rồi cũng là bởi vì cứu nó, mình mới suýt nữa rơi vào trong cạm bẫy.

Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã nhìn tình cảnh quái dị trước mắt, nhất thời đầu óc lại có chút không biết phải nghĩ gì rồi, cũng vút sợ hãi mới vừa thiếu chút nữa rơi vào cạm bẫy ra sau ót. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Dạ có địch ý đối với nó, tại sao không có hạ sát thủ? Duy nhất có khả năng con báo kia là giống cái. Lỗ Đạt Mã giương mắt xem xét con báo kia, mà con báo đốm kia hình như cũng không đặt nặng ở trong mắt, con mắt màu vàng óng của nó chỉ khóa chặt ở trên người Dạ, toát ra hứng thú nồng đậm. Lỗ Đạt Mã cảm thấy, có chút giống như nữ nhân cao ngạo nhìn nam tử mình yêu thích, có một loại cảm giác tình thế nhất định.

Dạ đến bên người Lỗ Đạt Mã, đặt nặng ở trên lưng mình, xoay người sang chỗ khác, ngậm con mồi lên, đi về hướng sơn động. Đi không được hai bước, hắn lại dừng lại, xoay người, gặm thét về phía sau.

Thì ra là, con báo đốm lặng lẽ đi theo.

Bị Dạ cảnh cáo, nó dừng bước lại, phát ra tiếng “Ồ oa ô ô oa”, như đang tuyên cáo cái gì.

Dạ cho nó một ánh mắt sắc bén, liền vác Lỗ Đạt Mã, ngậm con mồi lên về nhà.

Trở về trong động, Dạ cũng không có đi thu thập con mồi trước tiên như bình thường. Hắn nhét Lỗ Đạt Mã vào trong động, hóa hình người, đôi mắt tím nhìn thẳng vào ở trên người nàng, môi mỏng khẽ đóng khẽ mở, phát ra hai âm tiết: “Không ngoan!”

Đây là Dạ đang trách Lỗ Đạt Mã tự mình chạy ra động, còn không tự lượng sức muốn làm “chuyện tốt”, kết quả thân mình rơi vào trong nguy hiểm.

Ừc.....

Lỗ Đạt Mã phát hiện, Dạ người này còn rất nhân tính hóa, biết giữ thể diện cho mình, không có ngay trước mặt người ngoài..... Ặc, không đúng, là trước mặt thú ngoài, liền tính sổ với mình.

“Hắc hắc!” Lỗ Đạt Mã lấy lòng cười khê hướng về phía Dạ.

“Hừ! Không ngoan!”

Dạ lại rầu rĩ nói một câu, xoay người đi ra trên bình đài ngoài động dọn dẹp con mồi.

Lúc này Lỗ Đạt Mã vô cùng may mắn Dạ không giỏi nói chuyện, nếu như hắn là người biết ăn nói, mình sẽ bị hắn quở trách chết luôn.

Đưa mắt nhìn Dạ ra khỏi cửa động, Lỗ Đạt Mã lấy nồi mai rùa để lên trên chậu than nấu nước, chuẩn bị dùng để cho Dạ một lát tắm, trời giá rét lạnh lẽo, chạy ở bên ngoài hơn nửa ngày, nhất định phải xua đi khí lạnh.

Khi Lỗ Đạt Mã đang pha nước ấm trong bồn tắm, Dạ cầm một miếng thịt tươi to tiến vào.

Lỗ Đạt Mã nhận lấy thịt, đẩy Dạ đi tắm, sau đó, nàng bắt đầu bận rộn làm điểm tâm.

Ăn qua điểm tâm, Lỗ Đạt Mã vừa luyện tập kéo tơ, vừa dạy Dạ biết chữ, viết chữ.

Đến giờ cơm trưa, Dạ đi lấy thịt tươi trên bình đài bên ngoài.

Lỗ Đạt Mã vừa thả khoai tây khô vào trong nước, liền nghe được tiếng thét gào “Oa ô ô oa ô.....” trung khí mười phần, đây là tiếng Dạ kêu.

Lại xảy ra tình huống gì?

Đây là Dạ đang cảnh cáo người nào?

Lỗ Đạt Mã nén không được lòng hiếu kỳ của mình, xốc rèm thò đầu nhỏ ra ngoài.

Dưới vách núi trong đồng tuyết có một người đang đứng, một người không có mặc quần áo, không chỉ không có mặc y phục, căn bản là không có treo cái gì.

Ở đâu ra vậy?

Cũng giống như mình, khi đang tắm thì ngoài ý muốn xuyên qua?

Đừng trách Lỗ Đạt Mã sẽ nghĩ như vậy, ban đầu lúc nàng xuyên qua tới đây không có gì khác biệt cùng người phía dưới kia.

Về ... có thể ở trong thế giới này thấy một đồng loại của mình, Lỗ Đạt Mã rất hưng phấn, nàng chưa kịp suy nghĩ nhiều liền muốn bỏ xuống vách núi. Lại bị Dạ thay đổi thành mèo bụi miệng ngậm áo khoác da thú.

“Dạ?”

Lỗ Đạt Mã quay đầu lại nhìn hấn, trong giọng nói có chút nóng nảy, nàng muốn đi xuống dẫn người kia đi lên, nếu không trong bão tuyết này, dưới hơn hai mươi độ, rất nhanh sẽ bị chết rét. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

Dạ “Ừm lăi nhă” lắ đầu một cái, kéo lấy nàng cũng trở về trong động.

“Dạ! Bên ngoài lạnh như vậy, hấn sẽ chết rét đấy!”

Lỗ Đạt Mã có chút nóng nảy.

Mà Dạ cũng không để ý tới nàng, thân thể cao lớn ngăn ở cửa động, làm Lỗ Đạt Mã không cách nào đi ra ngoài. Hơn nữa vẫn hướng gầm thét về phía người ở dưới như cũ, muốn đuổi hấn đi.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã cũng kỳ quái, phải nói, tiếng gầm gừ của Dạ là tương đối có lực uy hiếp, ngay cả mình vừa nghe thấy cũng bị sợ tới mức phát hoảng, tại sao người phía dưới kia không chạy? Bị dọa đến mềm chân, đi không được?

Ừ, rất có thể.

Ngay khi Lỗ Đạt Mã đang không ngừng đoán, đột nhiên Dạ phi thân nhảy xuống núi. Cửa không có bức tường người che đậy, Lỗ Đạt Mã lại một lần nữa chạy tới trên bình đài nhìn xuống.

Ủa.....

Người kia đâu?

Khi nào thì đổi thành một con báo đốm rồi hả?

Đội đã nào...!

Hai sợi dây thần kinh trong đầu Lỗ Đạt Mã đột nhiên “rắc” một tiếng chồng lên nhau. Con báo này chính là người mới vừa rồi kia, hấn và Dạ là cùng chủng loại.....

Hấn từ đâu đến đây? Tại sao phải tới nơi này? Là có ý đến tìm Dạ sao?

Một vấn đề cuối cùng bị Lỗ Đạt Mã phủ định.

Có lẽ Tiểu Báo sẽ thay đổi thành người này hấn là ngoài ý muốn tới chỗ này. Về phần là dạng ngoài ý muốn gì, Lỗ Đạt Mã cũng không thể biết được.

Lỗ Đạt Mã có một ý nghĩ, có lẽ con báo này có thể mang theo nàng và Dạ đi tới tộc đàn của bọn họ.

Về phần tộc đàn của Dạ là cái dạng gì, cuộc sống như thế nào, Lỗ Đạt Mã thật tò mò, cũng rất muốn biết. Nhưng không có nghĩ, tộc đàn của hấn có thể có tính bài ngoại hay không, có thể hoan nghênh ngoại tộc là nàng hay không.

“Dạ..... Dạ..... giữ hấn lại, đừng đuổi hấn đi.....”

Lỗ Đạt Mã bám vào bình đài dùng sức hô to về phía dưới vách núi.

“Có lẽ hấn có thể dẫn chúng ta tìm được nhà trước kia của người.....”

Cái chữ “Nhà” này hình như chạm đến một sợi dây nào đó trong lòng Dạ, hấn nhất định cũng rất muốn biết được tộc quần của mình là dạng gì.

Dạ thu lại lệ khí cả người, vòng quanh con báo đốm hai vòng, xoay người nhảy mấy cái, trở về trên vách núi, hóa hình người ôm Lỗ Đạt Mã trở về trong động. Chưa nói sẽ cho con báo kia lưu lại, hay là cắt đi.

Mà con báo đốm ngược lại da mặt đủ dày, theo bóng dáng của Dạ cũng tung người lên vách đá, chui vào trong động.

Ngay sau đó con báo đốm biến thành hình người, miệng của Lỗ Đạt Mã có chút há hốc, không biết nên dùng “Hấn” hay là...”Nàng” để gọi rồi.

Hình người của báo đốm, có một mái tóc dài màu vàng kim, dĩ nhiên, thời gian dài không xử lý, rất là hỗn loạn; không có chòm râu, trông mắt màu vàng óng, sống mũi cao, môi hơi dày hơi bĩu. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Chiều cao thì thấp hơn Dạ một cái đầu, hai chân thon dài.

Ừc, nhìn từ nửa người dưới báo đốm, Lỗ Đạt Mã có thể khẳng định, “Nàng” cũng giống như mình là nữ.

Nhưng, nửa người trên của “Hấn” lại không khác gì Dạ cả, ngực cũng phải sánh ngang với phi trường.

Đây là tình huống gì?

Lỗ Đạt Mã có chút ngổn ngang trong gió.

Đây là một “người” trung tính?

Lỗ Đạt Mã đang quan sát báo đốm, đồng thời báo đốm cũng đang quan sát nàng.

Chỉ là, báo đốm không có cẩn thận như nàng, chỉ liếc một mắt nhìn bộ ngực Lỗ Đạt Mã một cái, liền nhìn xem khắp mọi nơi, giống như là đang tìm thứ gì.

Đối với hành động không có lễ phép của báo đốm, Dạ rất tức giận. Đây là địa bàn của hắn, tại sao phải cho một người ngoài đi vào can rờ. Hắn nghiêng người ngăn ở trước người báo đốm, trong cổ họng phát ra tiếng “Ồ oa ô oa”.

Ngược lại Lỗ Đạt Mã cảm thấy biểu hiện của báo đốm rất bình thường, động vật họ mèo không phải đều như vậy sao? Đến mỗi một địa phương xa lạ, cũng sẽ lướt qua khắp mọi nơi để quen thuộc tình huống.

Hết chương 79.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Đạt Mã ý thức nguy cơ, báo đốm khó chịu

Editor: ChieuNinh

Rất nhanh, Lỗ Đạt Mã lại hiểu kỳ.

Dạ hướng về phía báo đốm “Ừm ăi nhĩ”, “Ồ oa”, mà báo đốm cũng trả lời cho hắn “Ừm ăi nhĩ”, “Ồ oa”. Hai người có qua có lại giống như đang nói chuyện phiếm, lại giống như đang đàm phán.

Từ nhỏ Dạ đi theo bên người sói mà lớn lên, có thể nghe hiểu lời nói của báo đốm? Hai người còn có thể câu thông như thường?

Đây là vì sao?

Lỗ Đạt Mã có chút nghĩ mà không hiểu. Nàng cẩn thận quan sát.

Dạ và báo đốm vừa nói, vừa thỉnh thoảng xéch mi một cái, thỉnh thoảng lại còn nhúc nhích lỗ tai, mấu chốt nhất là, bọn họ nói qua nói lại còn có thể biến ra cái đuôi vung tới vung lui.

Ực.....

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, hình như nàng có chút hiểu rõ ràng rồi. Giữa động vật và động vật hẳn là có tiếng nói chung nào đó, giống như trong thế giới loài người dùng Anh ngữ làm ngôn ngữ giao tiếp. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Dĩ nhiên, ngôn ngữ của động vật cần tứ chi phối hợp, hơn nữa âm điệu lớn nhỏ, ngừng ngắt bất đồng, ý tứ biểu đạt cũng có sự khác biệt.

Lỗ Đạt Mã còn có phỏng đoán lớn mật hơn, Thú Ngữ giữa động vật có lẽ là đến từ một loại hoặc hai loại ngôn ngữ nguyên thủy diễn biến mà thành, thì cũng giống như, dung hợp bên trong văn hóa Hàn Quốc cũng tham khảo tư tưởng nho gia Trung quốc cổ đại. Mà chữ viết Nhật Bản gần như là mượn tạm từ trong chữ viết Trung Quốc mà ra.

Dĩ nhiên, bởi vì bắt nguồn diễn biến khác nhau, vào lúc động vật đang biểu đạt cũng sẽ sinh ra hiểu lầm, cũng tỷ như: Ưông Tinh Nhân vẫy đuôi bày tỏ là “Ta nguyện ý!”, mà thời điểm Miêu Tinh Nhân vẫy đuôi là đang bày tỏ “Người rất phiền!”. Cũng chính bởi vì như thế, Ưông Tinh Nhân và Miêu Tinh Nhân vĩnh viễn không thành bằng hữu được. (Ưông Tinh Nhân: chó; Miêu Tinh Nhân: mèo)

Ặc.....

Lỗ Đạt Mã cảm giác mình lại nghĩ chuyện xa xôi.

Ngay khi Dạ và báo đốm “Ồ oa” xong, hắn đột nhiên xoay người lại, trực tiếp sững sờ nhìn chằm chằm bộ ngực Lỗ Đạt Mã, thỉnh thoảng trợn mắt, thỉnh thoảng cau mày.

Làm cho trong lòng Lỗ Đạt Mã trực tiếp xù lông.

“Dạ?”

Dạ không nghe thấy, lại vẫn chuyên chú mãnh liệt nhìn chăm chăm trước ngực Lỗ Đạt Mã.

“Dạ!”

Lỗ Đạt Mã không chịu nổi ánh mắt sắc lang nhìn chăm chăm này của Dạ, hai tay ôm ngực, khẽ quát một tiếng về phía hấn.

“Ừm? Đạt Mã?”

Dạ hồi hồn.

“Các người mới vừa rồi đã nói cái gì đó?”

Lỗ Đạt Mã nháy nháy con mắt, chỉ chỉ báo đốm đang nhìn xem khắp nơi, quen thuộc hoàn cảnh. Nàng quá hiểu kỳ rồi.

“Nàng đang tìm đứa bé.”

Dạ thành thật trả lời.

“Đứa bé? Đứa bé gì?” Lỗ Đạt Mã không hiểu ra sao cả.

“Có con nít, sung!” Dạ vừa nói xong, vừa dùng tay nhẹ nhẹ chọt chọt “cục sung” bộ ngực Lỗ Đạt Mã.

“Luuu mạnh!”

Lỗ Đạt Mã dùng sức đập ‘móng heo’ của hấn, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Từ trong câu trả lời của Dạ, nàng nghe ra một tin tức, trong tộc đàn của Dạ, bộ ngực giống cái chỉ sau khi sanh hạ thú con thì nhũ tuyến bộ vú mới có thể trở mã. Thời kỳ cho con bú qua đi thì sẽ khôi phục “bằng phẳng”, cho nên báo đốm thấy mình rồi mới đi tìm “đứa bé”. Nếu nói như vậy, báo đốm hấn là giống cái, trong lòng Lỗ Đạt Mã có một đáp án khẳng định.

Sự thật cũng đúng như Lỗ Đạt Mã suy nghĩ.

Lúc ở bên ngoài, Lỗ Đạt Mã mặc dây, bộ ngực còn không phải rất rõ ràng, trở về trong động, nàng cởi áo khoác vừa dây vừa nặng ra, 34C ngạo nhân liền hiển lộ. Bởi vì Lỗ Đạt Mã và Dạ sinh hoạt ở chung một chỗ, báo đốm rất tự nhiên liền xem nàng trở thành đồng loại, cho nên rất tự nhiên liền coi Lỗ Đạt Mã là giống cái đang trong thời kỳ cho con bú.

Ý thức được báo đốm là giống cái, Lỗ Đạt Mã bỗng cảm thấy nàng trần truồng như vậy, thật sự quá chứng mất, cũng quá không văn minh. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Đặc biệt là, trong lòng nàng không muốn để cho Dạ thấy cái bộ dáng này của báo đốm. Về phần tại sao không muốn? Lỗ Đạt Mã cho là cái này có liên quan tới mình được nên văn minh giáo dục hai mươi năm. Như vậy, đến cùng có phải nguyên nhân này hay không đây? Lỗ Đạt Mã cự tuyệt suy nghĩ sâu xa.

Y phục của mình quá nhỏ, rõ ràng không phải báo đốm thân cao một trăm tám mươi centimet có thể mặc. Lỗ Đạt Mã cầm một cái áo khoác da thú của Dạ ra ngoài, để cho báo đốm mặc vào.

Thời điểm báo đốm bắt được áo khoác da, vẻ hưng phấn biểu hiện ra trên mặt thì không phân cao thấp cùng với Dạ vào lúc ban đầu mặc vào tạt dề da thú. Nàng niu trong tay nhìn phải nhìn trái, sau đó chớp con mắt màu vàng óng xác nhận với Lỗ Đạt Mã, thứ này thật sự thuộc về nàng, liền cao hứng khoác lên người.

Mà về mặt Dạ, thì lại cực kỳ giống như đứa bé bị cướp đi đồ chơi, hấn mím chặt môi mỏng, con người màu tím sẫm dùng sức nhìn chăm chăm Lỗ Đạt Mã, giống như đang nói..., tại sao lấy đồ của ta cho nàng ấy!

Cái này làm Lỗ Đạt Mã có chút dở khóc dở cười.

Chỉ đành phải an ủi, sẽ làm thêm cái mới cho hấn.

Lỗ Đạt Mã kêu Dạ hỏi một chút, báo đốm có tên hay không, về sau phải sống chung lâu ngày, nói chung không nên ề tới ề lui đi. Vốn nghĩ nàng ấy sinh hoạt ở trong tộc đàn, thế nào cũng phải có tên gọi, ai biết, sau khi Dạ hỏi xong liền lắc đầu về phía Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã trung cầu ý kiến báo đốm muốn đặt tên cho nàng ấy, kết quả, người ta về mặt coi thường, xa cách đối với nàng. Lỗ Đạt Mã bĩu môi, thôi, đương sự không muốn, nàng cũng không cần cầu xin không phải sao.

Trong động từ lúc có thêm một con báo đốm, hình như lập tức trở nên chật chội.

Buổi tối đầu tiên lúc đi ngủ thì Dạ ôm cả Lỗ Đạt Mã nằm ở trên đệm da thú đang muốn ngủ, báo đốm liền lại gần, muốn tựa vào bên cạnh Dạ.

Dạ phản ứng hơi chút quá miễn cảm, hấn đứng bật dậy thật nhanh, “Ha ha” tức giận, đuổi báo đốm ra xa. Dạ không thích nàng ấy đến gần.

Sau mấy ngày cùng sinh sống với báo đốm, Lỗ Đạt Mã phát hiện, hình như nàng ấy có vẻ định ý không nói rõ thành lời với nàng, chỉ là, mình cũng không cần thích nàng ấy là được. Chẳng lẽ cái này chính là “đồng tính tương khắc” trong truyền thuyết?

Phải nói, báo đốm cũng là một đứa bé cần cù, mỗi ngày nàng ấy cũng sẽ đi ra ngoài săn bắt cùng với Dạ. Dien*~dan*~le*~quy*~don ChieuNinh Mà hình như Dạ rất không chào đón nàng ấy, thời điểm mỗi lần báo đốm đi theo bên người hấn, cũng sẽ lấy được tiếng cảnh cáo ngoan lệ của hấn. Đừng nói là đi theo, cho dù là trong động, báo đốm cách hấn gần một chút, hoặc là động vào đồ vật của hấn, hấn cũng không khách khí phát ra tiếng “xuy xuy” như lười cưa cưa cọc gỗ cảnh cáo.

Chỉ là, báo đốm cũng không quan tâm, người chán ghét ta là chuyện của người, ta thích chạy đuổi theo người là việc của ta. Nàng ấy không hề xấu hổ gì, tinh thần kiên nhẫn không bỏ khiến cho Lỗ Đạt Mã bội phục lắm luôn, nàng tự hỏi mình không có bản lĩnh này.

Dù là Dạ không để cho báo đốm đi theo, chính nàng ấy cũng sẽ đi ra ngoài săn bắt, thức ăn sẵn trở về cũng sẽ không hưởng cùng Lỗ Đạt Mã và Dạ. Dĩ nhiên, nàng ấy cũng sẽ không ăn thức ăn Lỗ Đạt Mã làm ra, dù là thịt chiên xong mùi thơm đầy tràn cả sơn động, nàng ấy cũng chịu đựng không nhìn một cái. Nhất định bảo trì thói quen ăn thịt sống. Nàng rất độc lập, rất cường hãn, rất có bản lĩnh.

Cho nên, Lỗ Đạt Mã rất hiểu, báo đốm này không thích mình, cũng có nguyên nhân. Ở trong mắt của nàng ấy, mình chỉ là một phế vật không làm mà hưởng, ăn quít, dựa vào Dạ nuôi.

Mà ở trong sinh vật họ mèo, phần lớn đều do giống cái một mình dưỡng dục thú con, cho nên thường thường có thời điểm nào đó giống cái còn muốn mạnh hơn hung hãn hơn giống đực, cho nên bọn nó tôn trọng lực lượng và dũng mãnh. Như vậy mà suy luận, Lỗ Đạt Mã sẽ phải chịu sự coi thường của báo đốm là hết sức tự nhiên.

Mà Dạ hung mãnh, cường hãn, chính là yếu tố hấp dẫn báo đốm, hơn nữa “khác phái hấp dẫn nhau”, báo đốm thích Dạ thì quá đúng nhưng bình thường rồi. Hơn nữa, hai người bọn họ còn là đồng loại. Một trăm chín mươi centimet xứng với một trăm tám mươi centimet, thân thể của bọn hấn cao đứng chung một chỗ cũng thích hợp, không giống mình, có nhón mũi chân lên cũng với không tới cầm Dạ, muốn ôm cổ của hấn còn phải nhảy dựng lên.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy hai người bọn họ rất xứng đôi. Cái ý nghĩ này hiện ra ở trong đầu của nàng rồi, trong một nháy mắt Lỗ Đạt Mã có mất mát.

Dạ có đồng loại, về sau, bọn họ ở bên nhau “kết hợp cường cường” có thể sinh dục ra đời sau ưu tú. Mà mình thì sẽ dần dần trở nên thừa thãi hơn.

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã dâng lên nỗi sợ hãi, nếu như có một ngày, Dạ ghét bỏ nàng, không cần nàng nữa, cùng đi với báo đốm, hoặc là đuổi nàng đi thì làm thế nào? Nàng có chút hối hận giữ báo đốm lại rồi.

Hiện tại may mắn duy nhất của nàng chính là, Dạ đối với chuyện nam nữ cũng không thông suốt, hấn đối với báo đốm cũng không có cảm giác hảo cảm. ChieuNinh~dien~dan~le~quydonD^d^I^q^d Như vậy bây giờ mình coi như chiếm hết tiên cơ, nàng có nên có thể vô si một chút, nghĩ cách giữ Dạ ở bên người hay không?

Hiện tại nội tâm Lỗ Đạt Mã cực kỳ khẳng định, nàng không muốn mất đi Dạ. Mặc kệ là từ suy tính phương diện sinh tồn của mình, hay là một phần cảm tình lệ thuộc vào Dạ, nàng đều không muốn mất đi hấn.

Trải qua một phen nghĩ sâu tính kỹ, Lỗ Đạt Mã vẫn quyết định, mặc kệ dùng thủ đoạn gì cũng phải giữ Dạ ở bên người.

Về phần giữ như thế nào đây?

Đương nhiên là khiến Dạ không thể rời bỏ mình.

Có câu nói như thế nào ấy nhỉ? ——”Muốn bắt được trái tim một người đàn ông, trước hết phải bắt được dạ dày của hấn.”

Tuy nói là một chiêu vụng về thô tục, nhưng mà đối với Dạ tham ăn như vậy, dùng tốt! Hơn nữa, nàng có kế hoạch trước nên thực hành cũng rất thành công. Tiếp theo nàng muốn làm chính là cũng cố thành quả thắng lợi.

Bắt được dạ dày, người càng thêm ở tù, không thể cho báo đốm cơ hội lừa Dạ chạy.

Vậy cầm tù thế nào?

Buộc dây như xích chó sao?

Không nên đùa giỡn như vậy, làm vậy chỉ biết sẽ hù dọa Dạ chạy mất thôi.

Bạn cùng phòng của nàng nói thế nào nhỉ? “Nam nhân chính là con diều, dây ở trong tay cậu, chớ lười kéo gấp quá, như vậy sợi dây sẽ đứt đoạn. Nếu cậu để anh ta bay, bay cao bao nhiêu cũng được, lúc cần thì cậu chỉ nhẹ nhàng kéo kéo sợi dây, anh ta liền quay trở về bên cạnh của cậu.”

Ban đầu Lỗ Đạt Mã cảm thấy những lời này của cô ấy đặc biệt đáng tin.

Hiện tại nàng muốn làm chính là đối tốt với Dạ, tốt đến nỗi để cho hấn không thể rời bỏ mình.

Có kế hoạch, Lỗ Đạt Mã an tâm. Nàng muốn tiến hành tuần tự trong sinh hoạt hàng ngày, lấy từng điểm một của mình trong vô tri vô giác mà xâm nhập vào cốt tủy của Dạ, tan vào trong máu của hắn, vĩnh viễn không chia lìa được.

Suy nghĩ nhiều như vậy, nha đầu ngốc Lỗ Đạt Mã vẫn không có nhìn thẳng vào tình cảm của nàng đối với Dạ.

Dạ không có cảm giác được nội tâm biến hóa của Lỗ Đạt Mã, vẫn mỗi sáng sớm đi ra ngoài săn bắt như cũ. Báo đốm vẫn muốn đi theo phía sau Dạ như cũ, rồi lại luôn bị hắn bắt cận nhân tình đuổi đi.

Săn bắt trở lại trong động, Lỗ Đạt Mã và Dạ vẫn tách ra với báo đốm, tất cả ăn riêng.

Tình trạng này tựa như bọn họ là hai nhà thuê chung căn hộ.

Gần đây kỹ thuật kéo tơ của Lỗ Đạt Mã càng ngày càng thành thục, nhìn càng ngày càng nhiều cuộn len sợi, nàng nghĩ dệt cho Dạ một chiếc khăn quàng cổ. Không thể buộc xích chó, vậy dùng khăn quàng cổ buộc cổ hắn.

Tìm hai cành cây nhỏ dẻo dai kích cỡ thích hợp, cắt bỏ vỏ cây, lộ ra thân cành màu trắng bên trong, mài tròn đánh bóng, cũng vót nhọn hai đầu.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu đan khăn quàng cổ.

Đối với cái “trò chơi” mới này của Lỗ Đạt Mã Dạ lại nổi lên hứng thú nồng hậu.

Thời điểm Lỗ Đạt Mã đan dệt, hắn liền canh giữ ở bên cạnh, một lát thì đẩy châm áo lên một cái, một lát thì nhéo nhéo cuộn len sợi một cái, sau đó liền kêu “Đạt Mã, Đạt Mã”, cọt cọt co lui ở bên người nàng. Quán quýt làm Lỗ Đạt Mã thấy phiền, liền đưa tay ra nhéo lỗ tai của hắn.

Dạ liền cười né tránh, chẳng được bao lâu lại chạy trở lại nữa.

Bộ đáng kia, mười phần đủ mười giống như một con mèo con quấy rối.

Dĩ nhiên, do Dạ “không ngừng cố gắng”, rốt cuộc hắn làm rối loạn cuộn len sợi của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã giả bộ tức giận, cho một cước lên cái mông của Dạ. Nhưng mà trong nội tâm thì lại vui mừng, cuộc sống của bọn họ, cũng không bởi vì có báo đốm gia nhập mà xảy ra biến hóa.

Hơn nữa, Lỗ Đạt Mã phát hiện, thật ra thì báo đốm cũng là tính khí đứ nhỏ, nàng ấy cũng không có giống như vẻ ngoài mặt như vậy, không có hứng thú đối với chuyện Lỗ Đạt Mã làm. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Mỗi khi Lỗ Đạt Mã làm một chuyện gì đó mà nàng ấy chưa từng thấy qua thì nàng ấy đều sẽ vụng trộm quan sát, bộ đáng kia tựa như một đứ bé đang tranh hơn thua, rõ ràng rất muốn chơi cùng người bạn nhỏ, lại sống chết khó chịu, vụng vẹo.

Lỗ Đạt Mã tốn hai mươi ngày mới làm ra một cái khăn quàng cổ xiêu xiêu vẹo vẹo, chột mảnh chột thô, đường may không đều đặn. Bởi vì sợi chỉ dùng để dệt khăn quàng cổ, là Lỗ Đạt Mã dùng các loại lông động vật khác nhau dệt thành sợi, cho nên màu sắc khác nhau, khăn quàng cổ cũng vì vậy mà chỗ màu trắng, chỗ màu rậm rắng, chỗ thì màu đen. Hơn nữa Lỗ Đạt Mã vốn cũng không am hiểu thủ công gì, kỹ thuật đánh len sợi cũng chỉ dừng lại ở gấp ghềnh có thể dệt ra tiêu chuẩn bình thường. Cho nên, khăn quàng cổ không phải khó coi bình thường, Lỗ Đạt Mã cũng ngượng ngùng mà lấy ra.

Nhưng Dạ nâng niu trong tay giống như là bảo bối, cực kỳ thích. Trừ lúc đi ra ngoài săn bắt sợ sẽ làm hư mất, gần như lúc nào cũng mang.

Báo đốm cũng cảm thấy rất hứng thú đối với cái khăn quàng cổ xấu xí này, luôn muốn đưa tay sờ một cái, nhưng bởi vì Dạ quá mức quý trọng, nàng ấy chỉ đắc thủ qua một lần, thiếu chút nữa khiến Dạ đánh đến nổi ra ngoài động ngũ qua đêm.

Dạ không có chút thương hương tiếc ngọc nào đối với báo đốm, hắn căn bản không coi nàng ấy như giống cái mà nhìn, thậm chí có chút căm thù.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy chuyện này có liên quan với việc nàng thiếu chút nữa rơi vào cạm bẫy. Cũng có lẽ là trên phương diện tình yêu nam nữ hắn còn chưa thông suốt.

Tóm lại, không cần biết bởi vì sao, dù sao biểu hiện của Dạ làm Lỗ Đạt Mã yên tâm, nàng chỉ hy vọng Dạ đối tốt với một mình nàng.

Mỗi lần báo đốm dùng ánh mắt khát vọng nhìn khăn quàng cổ của Dạ, lại đổi lấy Dạ trợn mắt nhìn. Tâm đồng tình của Lỗ Đạt Mã lại tràn ra. Nàng dùng len sợi còn dư lại đan một cái khăn quàng cổ tinh tế đưa cho báo đốm.

Khi báo đốm vuốt ve khăn quàng cổ trong tay thì ánh mắt nhìn Lỗ Đạt Mã đều là kinh ngạc. Hình như không tin Lỗ Đạt Mã sẽ có ý đan cho nàng ấy một cái. Trong đôi mắt màu vàng óng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nàng ấy vui mừng, Dạ mắt hứng, hắn cảm tức nhìn cái khăn quàng cổ kia, hận không được đoạt lấy một cái rồi xé xác luôn. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Hắn cảm thấy mình không có đặc quyền, Đạt Mã là thuộc về hắn, mà đồ nàng làm ra cũng chỉ có riêng hắn mới có thể dùng.

Dĩ nhiên, Dạ tức giận, trực tiếp bị thống chính là Lỗ Đạt Mã.

Dạ túm Lỗ Đạt Mã kéo đến bên cạnh chậu than, cái gì cũng không làm, một đôi con ngươi màu tím sẫm cứ thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng như vậy.

Lỗ Đạt Mã bị ánh mắt hần nhìn chăm chú không tránh né. Trong lòng thầm nghĩ: không đúng, cái này không khoa học, động vật họ mèo chắc là sẽ không nhìn thẳng mắt người khác, chỉ cần nhìn nhau hai giây, bọn nó sẽ đẩy con người ra. Con mèo bự Dạ này thế nào mà không hợp với lẽ thường như vậy đây.

Cùng Dạ nhìn nhau ước chừng có hơn mười phút, Lỗ Đạt Mã bắt đầu nhìn quanh hai bên.

Trong động rất an tĩnh, chỉ có bó củi trong chậu than thỉnh thoảng phát ra tiếng “tộp tộp”, nồi mai rùa đặt trên chậu than, nước đã sôi hồi lâu, hơi nước màu trắng tràn ngập ở trong không trung.

Xuyên thấu qua sương mù, Lỗ Đạt Mã thấy lúc này báo đốm đã sớm hóa thành hình thái mèo bự, nằm ở trên đệm da thú thuộc về nàng đang chớp mắt.

Lỗ Đạt Mã oán thầm, đều tại người gây nên, lại có thể coi như không liên quan gì mà chạy đi ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ghen tuông, Tiểu Hoa, biến chuyển

Editor: ChieuNinh

Ánh mắt Lỗ Đạt Mã khóa ở trên người của báo đốm oán thầm, thỉnh thoảng hơi mím môi, chỉ là không nhìn Dạ, điều này làm cho Dạ càng thêm tức giận. Hần cho là Lỗ Đạt Mã có mới nói cũ rồi.

Nếu như Lỗ Đạt Mã biết suy nghĩ trong lòng Dạ, không biết sẽ làm ra phản ứng bực nào.

Mười phần có chín sẽ níu lấy lỗ tai Dạ, phát điên hô to: “Người mới có mới nói cũ, cả nhà người có mới nói cũ. Cô nương ta không phải xe chờ hàng!”

Dĩ nhiên, Dạ cho rằng như thế cũng là có căn có cứ.

Lần đầu gặp, Lỗ Đạt Mã cũng bởi vì phải cứu báo đốm mà thiếu chút nữa rơi vào trong cạm bẫy thành con nhím máu.

Sau đó, lại dây dưa không ngớt yêu cầu Dạ giữ nàng ta lại, hơn nữa còn lấy áo khoác của hần cho báo đốm mặc. Hôm nay còn đan cho nàng ta cái khăn quàng cổ, chính hần cũng mới chỉ có một cái thôi đấy! Mất mát nhất là, vào lúc này thế nhưng nàng còn nhìn báo đốm, không để ý tới mình.

Dạ cảm thấy, trong lòng của hần giống như có một đốm lửa.

Nhìn hần khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lỗ Đạt Mã, nàng khẽ mím cánh môi đỏ mọng, đầu lưỡi phấn hồng thỉnh thoảng lộ ra tới liếm đôi môi một cái, giống như là đang chơi trốn tìm với hần, làm Dạ đột nhiên có một loại kích động muốn bắt lấy nó.

Hần bẻ cái đầu nhỏ của Lỗ Đạt Mã sang hướng mình, bá đạo chỉ cho phép trong ánh mắt của nàng có bản thân hần thôi. Sau đó cúi đầu thật nhanh, lướt ở đôi môi đỏ tươi của nàng, cũng vươn đầu lưỡi của hần ra đi bắt lấy cái lưỡi xinh xắn của Lỗ Đạt Mã để cho lòng hần ngứa ngáy khó nhịn.

Đột nhiên bị tập kích, Lỗ Đạt Mã hoàn toàn không có chuẩn bị, chỉ “Ừm.....” Một tiếng, liền bị Dạ nuốt hết toàn bộ.

Ngắn người hai giây, Lỗ Đạt Mã liền không bình tĩnh.

Không phải là chưa từng bị Dạ đánh lên qua, vốn Lỗ Đạt Mã có thể thân nhiên tiếp nhận, cũng cắn lại hần một cái, trả lễ lại. Nhưng mà, hôm nay trong động có người ngoài, loại chuyện thân mật này, nàng còn chưa coi mở đến giai đoạn có thể biểu diễn.

Hôm nay Dạ cũng không bình thường, hần không giống trước chỉ có hai việc là vừa gặm vừa cắn, mà là đuổi theo đầu lưỡi của mình không tha; nếu như không phải Lỗ Đạt Mã vì nhớ tới còn có báo đốm còn đang ở đây, hết sức yêu cầu mình giữ vững tinh táo, sợ rằng lúc này sớm bị Dạ khiến cho chìm đắm say mê rồi.

Tiểu tử này không học cũng biết rồi hả?

Lỗ Đạt Mã tự cho mình một cái liếc mắt ở trong lòng, lại nghĩ lung tung gì thế! Lại muốn tìm đánh rồi.

Nàng nghiêng đầu, muốn tách rời khỏi Dạ tập kích, tiếc rằng một bàn tay có lực của hần giữ chặt đầu của nàng, như thế nào cũng không hoạt động được, mà một bàn tay khác vốn đang ôm eo nàng cũng bắt đầu không an phận. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Lỗ Đạt Mã có chút nóng nảy, không thể né tránh, vậy cũng chỉ đành “vồ lực chống cự” rồi.

Lỗ Đạt Mã dùng răng trắng sắc bén của mình liền cắn lên đầu lưỡi của Dạ một cái.

Vốn là, Dạ vẫn còn đang say mê thưởng thức hương vị ngọt ngào của Bạc Hà hoa hồng trong miệng Lỗ Đạt Mã. Đầu lưỡi đột nhiên truyền tới đau đớn, để cho hần miến cưỡng buong miệng ra.

“Đạt Mã?”

Dạ lớn tiếng kêu nài, gương mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Lỗ Đạt Mã đỏ mặt trừng hần, không nói câu nào, chỉ là nghiêng mắt nhìn vị trí báo đốm một cái.

Lúc này báo đốm đã sớm không còn chớp mắt nữa, nài ấy tròn tròn hai mắt, nhìn Dạ và Lỗ Đạt Mã.

Mặt của Lỗ Đạt Mã trở nên như lửa đốt, hồng như đang rì máu. Đều bị thấy được, không còn mặt mũi thấy người khác, muốn tìm một cái lỗ để chui vào quá đi. Chỉ là, rất nhanh nài liền bình tĩnh lại.

Bởi vì nài phát hiện, báo đốm lại nhắm hai mắt lại.

Ừ, nài ấy không hiểu! Trong bụng Lỗ Đạt Mã phán định. Cái phán định này để cho nài tiêu giảm không ít xấu hổ.

Lúc động vật bày tỏ hữu nghị, dường như không phải cợ chính là liếm, cho nên, hành động mới vừa rồi giữa nài và Dạ, báo đốm hần là coi như hữu nghị thân mật. Lỗ Đạt Mã tự làm phụ đạo trong lòng mình, xấu hổ lại tiêu tan mất hơn phân nửa.

Trên mặt cũng chỉ còn dư lại đỏ ửng do thiếu dưỡng khí tạo thành.

Qua vài ngày, Lỗ Đạt Mã phát hiện, Dạ bắt đầu quấn chặt lấy nài. Tính toán ngày một chút, “đi cả” nhà nài sắp tới.

Phải nói Dạ quấn mình là bởi vì kích thích tổ giống cái tiết ra tiền vào giai đoạn cao điểm. Nhưng báo đốm cũng thay đổi không nhìn nài như thường ngày, thỉnh thoảng sẽ tới gần nài ngửi một cái, sau đó tung lỗ mũi tránh ra.

Dĩ nhiên, đây là thời điểm Dạ không có quần quýt ở bên cạnh nài. Nếu như bị Dạ phát hiện, sẽ gầm thét đuổi nài ấy đi.

Hai ngày sau, quả nhiên “đi cả” Lỗ Đạt Mã đúng hạn viếng thăm.

Tuy nói từ lâu Dạ đã quen với nài cách mỗi một thời gian cũng sẽ chảy máu mấy ngày, nhưng vẫn thận trọng, không để cho nài làm bất cứ chuyện gì. Đi tới chỗ nào không phải ôm chính là cõng, đun nước nóng cho nài dùng, thịt nướng chín chọn chỗ mềm nhất kéo xuống từng miếng từng miếng tới đút cho nài. Dien*dan*le*quy*don ChiêuNinh Hành động của Dạ gần giống như cung chiêu, khiến Lỗ Đạt Mã rất là hưởng thụ, đặc biệt là, mùa đông lạnh lẽo thấu xương như vậy, nài cảm thấy cả người đều là ấm áp, ấm thẳng vào trong lòng.

“Đi cả” đến, trong son động gần như kín kẽ không chút gió liền tràn đầy mùi máu tươi, ngay cả Lỗ Đạt Mã cũng có thể ngửi được, huống chi Tiểu Báo khứ giác bén nhạy.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, thái độ của báo đốm đối với mình đột nhiên thay đổi, mặc dù không thân cận nhiệt tình, nhưng cũng không hề coi thường nài nữa. Mà khi không có Dạ ở đó, nài ấy còn có thể đến gần bên người Lỗ Đạt Mã, ngửi một cái, cợ một cợ. Dĩ nhiên, nếu như bị Dạ phát hiện, nài ấy sẽ bị đuổi đi.

Có thể bởi vì là có quan hệ với mùa đông, báo đốm gần như giữ vững hình thái Tiểu Báo cả ngày. Lỗ Đạt Mã nhớ, thời điểm mùa đông trước, Dạ gần như cũng bảo trì hình thái Tiểu Báo suốt cả ngày. Hiện tại bởi vì ở cùng với nài đã lâu, thích ứng với hình người hơn, cho nên thời điểm trong động Dạ cũng sẽ mặc áo da thú hoạt động.

Khi báo đốm lại ngửi lại cợ còn phải bảo đảm không vút bỏ căng thẳng, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nài ấy giống như một con mèo sủng vật ngạo kiều, rất mạnh.

Về phần tại sao nài ấy sẽ có biến chuyển về mặt thái độ, Lỗ Đạt Mã suy nghĩ hai ngày liền cho ra một cái kết luận: nhất định là báo đốm cho rằng nài sắp chết!

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã bày tỏ hiểu được, ban đầu Dạ cũng đã nghĩ như vậy. Thật ra thì có ý nghĩ như vậy cũng thật bình thường. Thử nghĩ một cái xem, trong tình huống nếu như người không hiểu rõ, nhìn thấy một người không ngừng chảy máu, chảy mấy ngày cũng không ngừng, cũng sẽ cho là hần sắp chết.

Dĩ nhiên, mấy ngày sau đó, khi “đi cả” Lỗ Đạt mã bỏ đi, thì báo đốm đã khôi phục lại thái độ bình thường, đối với nài làm như không thấy lần nữa.

Rất nhanh, thời điểm khó chịu nhất của mùa đông đã đến.

Bão tuyết bay tán loạn đầy trời, không cách nào thấy rõ đồ cách xa một mét, nhiệt độ hạ xuống âm hơn bốn mươi độ.

Đã hai ngày Dạ không có bắt được con mồi.

Đương nhiên, báo đốm cũng là như thế. Lỗ Đạt Mã muốn trợ giúp thức ăn cho nài ấy, thế nhưng gia hòa này không cảm kích. Chỉ nhàn nhạt nhìn thức ăn Lỗ Đạt Mã đưa lên một cái, liến úp sấp lên trên đệm da thú của nài ấy khép mắt lại.

Lỗ Đạt Mã co rút khỏe miệng, chưa từng thấy qua Tiểu Báo kiều ngao như vậy, không được gây khó khăn với bụng của mình, ngốc ghê! Thật khó! Vô cùng ngốc! Có ăn hay không, cô nương ta cũng không phải là Bạch Liên hoa, ngươi không ăn thì ta còn phải khóc kêu cầu xin ngươi ăn, cho ngươi ăn chính là sợ ngươi bị chết đói. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Oán thầm xong, Lỗ Đạt Mã đặt thức ăn vào bên cạnh nàng ấy, xoay người đi ăn cơm.

Trở về nữa thì đã không thấy đồ ăn đâu, mới đầu Lỗ Đạt Mã cho là báo đốm ăn, sau đó lại phát hiện, ở ngay sau khi nàng xoay người, Dạ cầm đi.....

Sao mà nàng lại không phát hiện, cái tên Dạ này hẹp hòi như vậy đây?

Mặc dù như vậy, mỗi ngày Lỗ Đạt Mã vẫn cứ theo lẽ thường đặt thức ăn tới bên cạnh nàng ấy.

Sau năm ngày không có bắt được thức ăn, rốt cuộc báo đốm không tìm được.

Khi Lỗ Đạt Mã đặt thức ăn đến bên cạnh nàng ấy, thời điểm xoay người đi nấu cơm, Dạ và báo đốm đánh nhau.

Nguyên nhân à, giành ăn đó.

Lỗ Đạt Mã nhìn một màn trước mắt này, chợt cảm thấy hắc tuyến đầy đầu.

Dạ này nha, vốn chính là nam nhân nhỏ mọn có chút tính trẻ con.

Nhưng báo đốm này, ngày hôm nay nàng cũng vứt bỏ kiều ngao và dè dặt.

Hai con Tiểu Báo một đen một trắng vì một khối thịt tươi, đánh nhau đến trời đất mù mịt, đồ bày trong động cũng đều bị đụng ngã trái ngã phải. Lỗ Đạt Mã nổi giận, lại không dám đi lên can ngăn, chỉ đành phải bụng một chậu nước ấm tạt về phía đầu hai người bọn họ.

Hiệu quả không tệ.

Hai đầu Tiểu Báo ướt sũng giống nhau ngừng lại.

Trong miệng báo đốm còn ngậm chóp đuôi của Dạ, trong miệng của Dạ như ẩn như hiện hàm chứa một nhúm lông màu vàng, không cần nghĩ cũng biết là của ai.

Dạ ngược mắt, nhìn nhìn ngó Lỗ Đạt Mã một tay chống eo giống như bình trà, có chút chột dạ cúi đầu, dùng sức rút cái đuôi cái mình trở về. “Nức nở nghẹn ngào” muốn tiến lên cọ Lỗ Đạt Mã, tỏ vẻ lấy lòng. Kết quả bị Lỗ Đạt Mã dùng bàn tay chia vào cái đầu đầy lông nhung của hắn, không cho đến gần. Dạ bất đắc dĩ ngồi xỏm xuống, vẫn không quên quay đầu lại trừng báo đốm một cái.

Báo đốm giả bộ vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì, dùng đầu lưỡi chải vuốt da lông của nàng, thỉnh thoảng cũng nhìn trộm ngó ngó Lỗ Đạt Mã.

Lúc này hai người trước mắt tựa như hai người bạn nhỏ phạm sai lầm.

Ực.....

Lỗ Đạt Mã có một loại cảm giác lên lâm cô giáo chủ nhiệm vườn trẻ.

Nàng quét hai con mèo bụi một cái, thấy trên người bọn họ cũng không có vết thương gì, xem ra cũng không muốn dón đối phương vào chỗ chết, không có ra tay độc ác.

“Đi bên ngoài cầm một khối thịt lớn, lấy thêm hai con cá vào đi!”

Lỗ Đạt Mã sai khiến Dạ đi làm việc.

“Ngươi! Tiểu Hoa! Đừng giả bộ không nghe thấy, chính là nói ngươi đó, về sau liền kêu ngươi là Tiểu Hoa, đi lấy y phục mặc lên, đi ra bên ngoài lấy bồn tuyết trở lại.”

Lỗ Đạt Mã cũng không quản báo đốm có thể nghe hiểu toàn bộ hay không, hướng về phía nàng ấy nói.

Báo đốm ngược mắt nhìn Lỗ Đạt Mã. Tiếp xúc lâu như vậy, mặc dù nàng không nói chuyện với Lỗ Đạt Mã, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d nhưng mà, theo mỗi một lời từng câu từng chữ giữa Lỗ Đạt Mã và Dạ, nàng đều nghiêm túc nghe, ít nhiều gì cũng hiểu chút ý tứ.

Có thể bởi vì chuyện mới vừa rồi, nàng có chút ngượng ngùng, do dự thay đổi hình người, mặc vào áo khoác da thú Lỗ Đạt Mã cho nàng, cầm lên một nôi mai rửa nhìn Lỗ Đạt Mã một cái, thấy nàng gặt đầu, mới ôm đi ra ngoài.

Phái hai người bọn họ có chuyện để làm, Lỗ Đạt Mã bắt đầu dọn dẹp chỗ bị hai người họ làm loạn.

Có lẽ là cảm thấy Lỗ Đạt Mã tức giận, Dạ không có ra lại làm ra chuyện gì, ngoan ngoãn cầm thức ăn đi vào, cũng không đánh nhau với báo đốm, nhận lấy nôi mai rửa đựng đầy tuyết trong tay nàng ấy chống lên trên lửa, bắt đầu nấu cơm.

Báo đốm sợ lửa, nàng ấy cẩn thận vòng qua chậu than, tự mình trở lại trên đệm da thú ngồi xuống nhìn.

Dạ làm com xong, Lỗ Đạt Mã cũng dọn dẹp không sai biệt lắm.

Dạ đi tới, lấy lòng lười kéo Lỗ Đạt Mã đi ăn com.

“Tiểu Hoa! Người cũng tới ăn!”

Lỗ Đạt Mã ngồi xuống thì nghiêng đầu hướng về phía báo đốm nói.

Báo đốm kinh ngạc một chút, nhìn ngó Dạ, thấy hắn không có phản ứng, mới đứng dậy từ từ đi qua, cách chỗ chậu than chừng một thước thì dừng lại.

Lỗ Đạt Mã biết nàng ấy sợ lửa, không để cho nàng tới gần nữa, cầm một khối thịt nướng to đưa cho nàng.

Báo đốm, ặc, hiện tại nàng ấy có tên rồi, mặc dù không dễ nghe, chỉ là, cũng chấp nhận được, về sau chúng ta liền kêu nàng “Tiểu Hoa” đi.

Tiểu Hoa cầm khối thịt nướng kia, hít lỗ mũi dùng sức ngửi. Mùi vị này thật sự rất thơm, thật ra thì nàng thèm đã lâu rồi.

Thời điểm mùa đông gian nan nhất mắt nhìn thấy cũng sắp trôi qua.

Bởi vì thức ăn được chuẩn bị đầy đủ, Lỗ Đạt Mã cảm thấy những ngày sau này coi như hài lòng.

Thái độ Tiểu Hoa đối với nàng cũng khá hơn rất nhiều, mặc dù cũng không quá nhiệt tình, còn có một chút kiêu ngạo trời sanh của động vật họ mèo, ít nhất không hề lấy hờ hững để nhìn nữa.

Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, không phải Tiểu Hoa là bởi vì “há miệng mắc quai”, chỉ là nàng cảm giác mình có thể làm ra không ít đồ tốt, không tính trên ý nghĩa hoàn toàn thực tế, nhưng mà, không ra ngoài sản bất đúng là vẫn còn có chút bị nàng ấy xem thường.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã cũng không bắt buộc, nàng cũng không phải là nhân dân tệ (tiền TQ) người nào thấy đều thích, chỉ cần Dạ cảm thấy mình tốt là được rồi.

Có lẽ là bởi vì thái độ của Tiểu Hoa có biến chuyển đối với Lỗ Đạt Mã, hình như nhìn qua Dạ đối với Tiểu Hoa cũng sẽ không mâu thuẫn nữa. Chỉ là Tiểu Hoa muốn làm quen với hắn thì cũng không thể nào.

Trong lúc quan hệ hòa hoãn với Tiểu Hoa, có lúc Lỗ Đạt Mã còn có thể kéo theo Dạ đi phiến dịch, hỏi thăm tình huống quê hương Tiểu Hoa.

Từ từ, Lỗ Đạt Mã hiểu rõ không ít. Quê hương Tiểu Hoa ở đâu là người báo tộc như Dạ và nàng ấy. Nơi đó cũng có tuyết rơi, nhưng không có lạnh như ở bên này, cũng sẽ không rơi liên tiếp gần trăm ngày.....

Trải qua Tiểu Hoa giải thích, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, cảm giác nơi này và quê hương Tiểu Hoa giống như là Phương Bắc và Phương Nam. Nàng càng ngày càng muốn đi nhìn, đặc biệt là sinh hoạt của báo nhân là như thế nào, càng làm cho nàng tò mò. Nàng chuẩn bị thời tiết trở nên ấm áp liền đi tới đó xem một chút, dĩ nhiên, với điều kiện tiên quyết nàng có thể thuyết phục được Dạ.

Từ lúc có trí nhớ tới nay Dạ sinh sống ở chỗ này, nơi này có lãnh địa của hắn, hắn quen thuộc tất cả nơi này, Lỗ Đạt Mã không biết Dạ sẽ đồng ý theo mình đi mạo hiểm hay không.

Nhưng mà nàng muốn thử một chút.....

Sau khi thời kỳ tàn khốc nhất mùa đông đi qua, Tiểu Hoa không còn tay không mà về nữa, chỉ là, nàng lại giống như Dạ, thu thập con mồi sạch sẽ rồi cùng giao cho Lỗ Đạt Mã. ChiềuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Biến chuyển này rất đáng ăn mừng, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, Tiểu Hoa bắt đầu coi nàng như bằng hữu để nhìn, mà không phải là người không quan trọng nữa.

Không có thay đổi chính là, nàng ấy vẫn có cực kỳ hứng thú đối với Dạ như cũ, hơn nữa bắt khuấy muốn đến gần hắn.

Mặc dù Dạ còn không thích Tiểu Hoa đến gần, nhưng mà, cũng không hằm hằm giận dữ đối với nàng ấy nữa.

Lỗ Đạt Mã hoài nghi, có phải Dạ bắt đầu tiếp nhận Tiểu Hoa rồi hay không? Cái ý niệm này để cho tâm tình của nàng không được tốt lắm.

Làm sao bây giờ? Cảnh cáo Dạ không cho thích Tiểu Hoa?

Không được! Ngộ nhớ điểm này Dạ nghĩ không thông, bị mình nhắc nhở cũng không hay. Lỗ Đạt Mã quyết định, xử lý lạnh.

Khi ngày tuyết tan lại tới thì Dạ bắt đầu chuyển gia sản của bọn họ vào trong động cây to. Mà Lỗ Đạt Mã dùng rèm da thú thật dày kèm theo hai miếng ván cửa “bê ngoài bình thường” ban đầu phủ kín cửa động. Như vậy, nước tuyết không dễ dàng chảy ngược vào trong động, chờ tuyết tan xong, trong động cũng sẽ không ướt, khó khăn xử lý như thế.

Cái động cây dùng tị nạn vốn cũng không lớn, lúc đầu dung nạp hai người Lỗ Đạt Mã và Dạ cũng rất chật chội rồi, hiện nay lại thêm Tiểu Hoa, tất nhiên

không cách nào ở được.

Dạ ở tìm một hốc cây đại thụ khác cho Tiểu Hoa, động không lớn, chỉ đủ Tiểu Hoa rúc người vào đi ngủ.

Vì vậy, Tiểu Hoa vẫn như cũ đi theo Lỗ Đạt Mã và Dạ cùng nhau ăn cơm, chỉ lúc ngủ mới về đến trong động cây của nàng ấy.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, thái độ chuyển biến của Dạ đối với Tiểu Hoa càng ngày càng rõ ràng, hẳn bắt đầu cùng đi săn bắt với Tiểu Hoa.....

Tg: Lộ bài, chương kế tiếp Đạt Mã nghĩ thông suốt sao!

Hết chương 81.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thích, không liên quan chủng tộc

Editor: ChieuNinh

“Mùa xuân, vạn vật hồi phục, những động vật bắt đầu sinh động, chúng nó bắt đầu khâu quan trọng nhất kéo dài chủng tộc—— sinh sản!”

Lỗ Đạt Mã nhớ trong《 thế giới động vật 》thường nhắc tới câu như vậy. Mà hiện nay, hình như nàng cũng thông qua vài hành động gần đây của Tiểu Hoa mà thấy được chút đầu mối.

Từ lúc băng trên dòng suối tan, thời tiết ấm lại, Tiểu Hoa thường xuyên sẽ thay đổi hình thái Tiểu Báo, đi tới bên cạnh Dạ, nằm ngửa xuống, lộ ra cái bụng hướng lên trên, vừa lấy phần lưng ma sát mặt đất, vừa nhìn Dạ phát ra âm thanh “Ồ ồ” tương tự mèo kêu.

Lỗ Đạt Mã biết, đây là bản năng của động vật trong thân thể Tiểu Hoa, thời kỳ nàng ấy tìm phối ngẫu đến.

Mà mỗi khi đến loại thời điểm này, nàng đều sẽ cực kỳ khẩn trương nhìn Dạ, trong lòng mang theo một loại cảm giác nói không ra là cái gì, giống như vô số nút kết thắt lại.

Khi thấy Dạ chỉ nhử cái mũi ngửi một cái liền đi ra, rồi rầm trong lòng của Lỗ Đạt Mã mới chậm rãi giảm bớt.

Nhưng mà, nàng sợ, sợ có một ngày Dạ sẽ tuân hoàn theo bản năng thú tính trong thân thể của hân, xảy ra chút gì với Tiểu Hoa, đây là nàng không thể nào tiếp thu được.

Không biết vì sao, ở trong lòng của nàng, dù sao vẫn cho rằng Tiểu Hoa là một con Tiểu Báo giống cái, có lẽ là bởi vì thời gian chung đụng không đủ lâu, có lẽ là bởi vì phần lớn thời gian trong ngày Tiểu Hoa đều là lấy hình thái Tiểu Báo lẩn lút ở trước mắt của nàng.

Nhưng mà, đối với Dạ thì lại khác, dù lúc nào Dạ cũng biến thành Tiểu Báo, Lỗ Đạt Mã vẫn như cũ cảm thấy hân là một con người, một người đàn ông, một nam nhân có thể để cho nàng dựa vào.

Cái này có phải cái gọi là “tình tiết chim non” hay không? Nàng xuyên qua tới đây rồi, Dạ là “người” đầu tiên nàng nhìn thấy, là Dạ vẫn luôn cùng với nàng, chăm sóc nàng, có thể nói sống nương tựa lẫn nhau cùng với nàng.

Mùa xuân sau giữa trưa, mặt trời ấm áp cũng không quá mãnh liệt, Dạ đã ăn cơm trưa miễn cưỡng lười biếng, áp hai bắp chân to nằm ở trên võng của Lỗ Đạt Mã, nhàn nhã phơi tắm nắng.

Lỗ Đạt Mã liếc mắt nhìn Tiểu Hoa, lúc này nàng ấy hóa thân thành đại miêu màu nâu nhạt lốm đốm, đang nằm sấp ở trên đệm da thú chộp mắt. Từ lúc mùa xuân đến Tiểu Hoa tiến vào kỳ giao phối, bắt đầu đánh chủ ý lên Dạ, Lỗ Đạt Mã liền đem Dạ trở thành cá nàng nuôi, thời khắc luôn sợ bị đại miêu Tiểu Hoa ngậm trong mồm tha đi ăn.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ một chút, lúc này hai người bọn họ đều là thời điểm ăn no muốn buồn ngủ, mình không nhìn hân là cũng sẽ không xảy ra chút chuyện gì, liền xoay người đi đặc chế da thú gộp nhặt cũng mấy ngày rồi.

Khi nàng trở lại lần nữa, lại thấy mỹ nhân báo Tiểu Hoa trần truồng đứng như một cô gái dịu dàng đáng yêu, đè ở trên người Dạ.

Mà Dạ nằm ở trên cỏ, cái võng trên cây to bên cạnh vẫn còn đang thoáng lung lay, nhìn một cái cũng biết thời điểm bọn hân rút từ phía trên xuống là kịch liệt bức nào. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Từ vị trí của nàng Lỗ Đạt Mã không thấy được vẻ mặt và động tác của Dạ, mà lúc này đầu óc nàng giống như động cơ chết máy, cũng không rảnh bận tâm nghĩ những thứ này. Nàng chỉ cảm thấy mình giống như bị thiên lôi bổ trúng, cứng còng ngay tại chỗ, trong lòng bình nguị vị bị đổ hết.

Chuyện nàng lo lắng vẫn đã xảy ra —— Dạ muốn cùng Tiểu Hoa cùng nhau tạo thành gia đình, sau đó sẽ dựng dục đời sau của bọn họ. Như vậy, bản thân một người dư thừa là nàng phải làm gì đây?

Hình ảnh chung sống với Dạ một đoạn lại một đoạn tự hiện lên trong óc nàng, tất cả đều là vui vẻ ấm áp, nhưng tất cả đều sẽ không còn thuộc về nàng nữa.

Trước mắt Lỗ Đạt Mã hoàn toàn mơ hồ, cái gì nàng cũng không thấy rõ, cái gì nàng muốn cũng không nhìn rõ ràng. Nhưng mà, không thấy rõ, là có thể coi như không có xảy ra sao?

Không thể!

Nước mắt ở trong lúc Lỗ Đạt Mã không ý thức chút nào lại rơi không ngừng, không ngừng rơi xuống. Quét qua gương mặt, chảy vào trong lòng, rửa sạch nơi đó thành một mảnh sáng trong. Mắt tuy bị nước mắt mơ hồ nhìn không rõ cảnh vật, tâm lại bị nước mắt cọ rửa trở nên rõ ràng, rất rõ ràng.

Lỗ Đạt Mã thấy rõ tim của mình, nàng thích Dạ, không phải cái loại thích người thân, bằng hữu, chiến hữu đó, là thích của một nữ nhân đối với nam nhân. Thì ra là, thích một người là không liên quan chủng tộc, chỉ là bây giờ nàng mới hiểu được, có phải là quá muộn hay không?

Nước mắt vẫn như cũ không bị khống chế rơi xuống, mà Lỗ Đạt Mã cũng không muốn đi khống chế, bây giờ nàng chỉ muốn khóc.

Chợt, một đôi cánh tay có lực kéo nàng vào một bộ ngực ấm áp, mùi vị nhàn nhạt quen thuộc tràn đầy lỗ mũi của Lỗ Đạt Mã. Đây là mùi vị của Dạ, mùi vị có thể khiến nàng an tâm, chỉ là, mùi vị này cũng sắp không còn thuộc về mình.

Lỗ Đạt Mã tham luyến, tựa đầu vào trong ngực Dạ, không có hình tượng khóc lớn lên.

Nàng sẽ ôm ấp một lần, một lần cuối cùng, sau đó nàng sẽ lặng lẽ rời đi. Thay vì nhìn mà đau lòng, không bằng nên rời đi sớm, thời gian là thầy thuốc giỏi nhất, có thể san bằng tất cả vết thương.

“Đạt Mã?” Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh

Giọng nói hùng hậu vang lên từ phía trên đầu Lỗ Đạt Mã, đó là âm thanh lo lắng của Dạ.

Nghe giọng nói này, Lỗ Đạt Mã khóc đến càng thêm đau lòng muốn chết.

“Đạt Mã! Đừng khóc!”

Tiếng khóc của Lỗ Đạt Mã khiến tim Dạ sôi ruột, hần đảo ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Lỗ Đạt Mã đang khóc lóc vô cùng thảm thiết từ trong ngực, lẻ lười liếm đi từng giọt một, hết sức dịu dàng.

Lưỡi, theo nước mắt một đường xuống phía dưới, cho đến khoe môi Lỗ Đạt Mã, nhẹ nhàng liếm lên, sau đó từ từ thăm dò, mút vào.

Trong nháy mắt Lỗ Đạt Mã có chút sững sờ, sau đó liền thuận theo nội tâm của mình, nhấc mui chân lên, cánh tay mảnh khảnh vòng lên trên cổ Dạ, nỗ lực đáp lại.

Không thêm nghĩ trước đó nữa, không thêm nghĩ về sau nữa, chỉ muốn hiện tại. Coi như trong thiên địa chỉ có nàng và Dạ.

Khi Lỗ Đạt Mã thiếu dưỡng khí đến sắp bất tỉnh thì Dạ mới thả đẩy môi nàng ra, hai cánh tay có lực vẫn vững vàng cố định lấy nàng ở trong ngực như cũ.

“Đạt Mã, đừng khóc..... Đạt Mã, đừng khóc.....”

Mới vừa rồi hần đang ở trên võng ngủ thật ngon, đột nhiên liền bị Tiểu Hoa nhào xuống, hần có tính khí rời giường vung một cái liềm quăng Tiểu Hoa sang một bên, bò dậy liền thấy Lỗ Đạt Mã đứng ở chỗ này rơi nước mắt. Mỗi lần thấy Lỗ Đạt Mã khóc, Dạ cũng sẽ tay chân luống cuống, hần lần qua lộn lại chỉ biết lặp lại một câu nói này.

Hần nâng cằm, lần nữa liếm đi nước mắt tràn ra trên khoe mắt Lỗ Đạt Mã. Phần lưng theo động tác của hần mà cong cong một hồi liền truyền ra cảm giác đau đớn.

“Tiểu Hoa, ghét!”

Dạ cau mày ném ra một câu nói. Trong khẩu khí mang theo cực kỳ không kiên nhẫn.

Đây là đang diễn trò gì vậy? Mới vừa rồi không phải bọn họ vẫn còn ở trên đất.....

Dạ thấy Đạt Mã ngừng khóc, giống như đứa bé làm nũng xoay người, đưa lưng về phía nàng.

“Đạt Mã, đau!”

Lỗ Đạt Mã giương mắt, chỉ thấy trên tấm lưng dày rộng của Dạ bị một cục đá bén nhọn khâm vào, có chút vết máu tí ti chảy ra. Có thể thấy được mới vừa rồi hấn và Tiểu Hoa lăn lộn trên sân cỏ có bao nhiêu kịch liệt. Nghĩ tới đây, ở trong lòng của Lỗ Đạt Mã lại nổi lên trận trận chua xót.

Tay vốn định giúp hấn xử lý vết thương liền để xuống từ giữa không trung, nhắc chân, tức giận đá cái móng Dạ một cước.

“Ai làm thì đi tìm người đó!”

Bởi vì khóc một trận, giọng mũi nùng hậu, nghe vào tựa như mang theo sự nũng nịu khác người.

“Không! Chán ghét Tiểu Hoa!”

Dạ xoa người, ôm Lỗ Đạt Mã vào trong ngực lần nữa.

“Đạt Mã, đau!” ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d

“Đau! Đáng đời! Ghét nàng còn lăn lộn với nàng trên sân cỏ!”

Lỗ Đạt Mã không biết, lúc này trong giọng điệu của nàng mang theo vị chua nùng đậm (ghen)

“Dạ ngủ, Tiểu Hoa bỏ nhào, rút xuống, đau!”

“Hừ.....”

Lỗ Đạt Mã vừa định nói “Đau! Ráng chịu!”, lại nghe rõ lời Dạ nói thì sùng sốt một chút, nàng cố gắng nghiêm túc tiêu hóa.

Chẳng lẽ?

“Dạ không thích Tiểu Hoa?”

Lỗ Đạt Mã lên tiếng xác nhận.

“Tiểu Hoa! Ghét!”

Lỗ Đạt Mã biết, Dạ nói đều là thật, hấn chưa bao giờ lừa gạt mình.

“Vậy.....”

Lỗ Đạt Mã muốn hỏi, ghét nàng ấy tại sao còn muốn cùng đi săn bắt với nàng ấy, cùng ra cùng vào.

“Đạt Mã thích Tiểu Hoa!”

Đột nhiên Dạ toát ra một câu, còn mang theo ghen tức nùng đậm.

“Ừc.....”

Chẳng lẽ, Dạ thay đổi thái độ đối với Tiểu Hoa là bởi vì hấn cho rằng mình thích Tiểu Hoa? Hấn cho phép Tiểu Hoa đến gần là vì nịnh nọt mình? Vậy ban đầu hấn có địch ý đối với Tiểu Hoa cũng là bởi vì mình?

Trời ạ!

Quá mức ô long rồi! (ô long: giống như hiểu lầm nói tiếp í)

Chỉ là, cái Ô Long này Lỗ Đạt Mã rất thích.

“Dạ thích Đạt Mã không?”

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, mình thoáng cái từ địa ngục bay lên Thiên đường.

“Thích! Thích Đạt Mã!”

Dạ trả lời không chút do dự, hơn nữa hết sức chăm chú gật đầu.

“Thích thế nào? Thích bao nhiêu?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lỗ Đạt Mã, từ mưa to chuyển quang đăng.

“.....”

Dạ ngốc lằng, hần không biết trả lời như thế nào.

Nhìn bộ dáng Dạ ngu ngơ, đột nhiên Lỗ Đạt Mã nhảy dựng lên, hai cánh tay mảnh khảnh gắt gao ôm cổ Dạ, hai chân quắn lên hông của hần, nhẹ nhàng nói: “Đạt Mã thích Dạ, rất thích, rất thích.”

Sau đó, bờ môi mềm mại lại in lên môi mỏng của Dạ.....

Dạ đáp lại, rất nhiệt liệt đáp lại.....

Cho đến khi thiếu đường khí.....

Lỗ Đạt Mã dựa vào trong ngực Dạ, miệng to thở hồn hển, mới nhớ tới, vết thương trên lưng Dạ.

Bởi vì khách tới ngoài ý muốn —— Tiểu Hoa trộn lẫn. Quan hệ của Lỗ Đạt Mã và Dạ liền biến hóa rõ ràng, hơn nữa trực tiếp tiến vào thời kỳ ngọt ngào.

Mà Tiểu Hoa vẫn là Tiểu Hoa như cũ, tùy tâm tùy tính, muốn làm gì thì làm cái đó.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, từ tập tính Tiểu Hoa càng gần thú hơn, mà cũng không phải là người. Nàng ấy làm cái gì cũng dựa vào tâm tính của mình, không liên quan cái gì đúng sai và thiện ác, chỉ cần nàng ấy thích. So với Dạ nàng ấy càng có thiên tính phòng bị của sinh vật họ mèo, kiêu ngạo hơn nữa lấy mình làm trung tâm. Mà Dạ đối với người khác như thế nào, Lỗ Đạt Mã không cũng biết, nhưng hần đối với nàng hoàn toàn giống như một con trung khuyến. Chẳng lẽ đây là bởi vì có quan hệ cùng với việc lớn lên bên cạnh sói?

Nếu như lấy Dạ và Tiểu Hoa ra làm so sánh, Dạ hoàn toàn là người một có trí khôn bậc cao. Đây có phải là bởi vì lâu dài sinh hoạt chung một chỗ với mình, thay đổi một cách vô tri vô giác hay không? Hay hoặc là, ăn đồ ăn chín thật sự có ích cho tiến hóa? ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d Có lẽ là người tình trong mắt hóa Tây Thi nói cũng không chừng, hiện tại cho dù có một trai đẹp loài người cao cấp tinh khiết đứng ở trước mặt mình, nàng cũng vẫn sẽ cảm thấy, Dạ là tốt nhất như cũ!

Sự kiện Ô Long đi qua không tới mấy ngày, Tiểu Hoa bày tỏ, nàng ấy muốn rời đi, nàng ấy phải trở về địa phương nàng tới.

Lỗ Đạt Mã muốn đi cùng nàng nhìn một chút, nếu như không được hoan nghênh, thì nàng trở về nữa, coi như đi ngắm cảnh du lịch.

Nàng xem sang Dạ, do dự mở miệng như thế nào.

Ngoài dự đoán của mọi người, Dạ đột nhiên nói: “Đạt Mã? Đi?”

Ừc.....

Dạ cũng muốn đi nhìn xem?

Suy nghĩ một chút cũng đúng, mọi người thích truy tìm nguồn gốc, tìm cội nguồn. Dạ hần là cũng có ý tưởng như vậy.

Lỗ Đạt Mã gật đầu một cái, cười đến ngọt ngào, nói: “Người đi vậy ta cũng đi theo!”

Đây rõ ràng là được tiện nghi khoe mẽ.

Quyết định chủ ý thì phải động thân, Lỗ Đạt Mã và Dạ liền bắt đầu thu dọn gia sản trong nhà.

Lão nhân đều nói: “Nhà rách trị giá bạc vạn” thật một chút cũng không sai, Lỗ Đạt Mã phát hiện, nàng cảm thấy mỗi một thứ nào cũng hữu dụng, cũng không muốn ném bỏ một món nào, cái nào cũng muốn mang theo. Chọn trái chọn phải, rút gọn nửa ngày vẫn còn nhiều giống như dọn nhà.

Dạ nhìn Lỗ Đạt Mã rối rắm, không nói bất cứ điều gì, ngày hôm sau thời điểm đi săn bắt về thì dẫn theo ba con trâu sừng trở lại làm cu li.

Khi từng món đồ một được cột lên lưng trâu sừng thì, nét mặt Tiểu Hoa có chút giống đang nhìn kính Tây Dương, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi. Ở trong mắt của nàng ấy, những động vật này chỉ có một cách dùng, đó chính là —— ăn.

Thu thập đồ đạc xong, Lỗ Đạt Mã để cho Dạ lại dùng rèm da thú vừa dày vừa nặng cùng với hai cánh cửa lại che kín cửa động một lần nữa. Nơi này là căn nhà đầu tiên của bọn họ, có lẽ tương lai không lâu, bọn họ còn có thể trở lại.

Trước khi đi, nói thật Lỗ Đạt Mã thật sự có chút không bỏ được địa phương ở thật lâu này.

Ngược lại Dạ không có phản ứng gì, Lỗ Đạt Mã nghĩ, có lẽ hần cũng không đành, chỉ là không tỏ vẻ ra ngoài.

Mang theo ba con trâu sừng, bọn họ lên đường.

Tiểu Hoa như cũ là hình dáng Tiểu Báo, dẫn đầu đi ở phía trước, Dạ đeo cung tên, cầm trường mâu, dắt ba con trâu sừng đi theo ở phía sau, Lỗ Đạt Mã ngồi ở trên lưng một con trong đó. Nhìn xa xa giống như là một thợ săn mang theo vợ và sủng vật đi ra ngoài săn thú, đang trên đường về nhà.

Lỗ Đạt Mã nhận ra con đường bọn họ đi lúc này, con đường này bọn họ đi qua mấy lần, là đường thông hướng thảo nguyên.

Cũng không lâu lắm, bọn họ liền lên thảo nguyên, sau đó, Tiểu Hoa dẫn bọn họ một đường đi về phía nam.

Buổi tối, thời điểm dừng trại, bởi vì có Tiểu Hoa, Dạ có thể cùng nàng ấy thay nhau săn đuổi. Tiểu Hoa đi trước, Dạ coi chừng Lỗ Đạt Mã, khi Tiểu Hoa trở lại, Dạ lại đi ra ngoài săn bắt.

Đi như vậy suốt năm ngày, Lỗ Đạt Mã trên lưng trâu sừng, nhìn từ xa thấy được hồ chứa nước làm muối.

Cách hồ chứa nước làm muối có thể thấy núi non trùng điệp đối diện cách đó không xa. Ngọn núi xem ra cũng không tính là quá cao, nhưng mà cây cối rừng cây, xa xa nhìn sang, thật giống như một tầng sương mù quấn vòng quanh.

Chẳng lẽ quê hương Tiểu Hoa ở bên kia núi?

Nhìn bước chân của Tiểu Hoa càng chạy càng nhẹ nhàng hơn, Lỗ Đạt Mã có thể xác định rồi, mục đích của nàng ấy chính là dãy núi bên kia.

Không biết nơi đó cũng có hồ chứa nước làm muối hay không, hỏi Tiểu Hoa, nàng ấy nghe không hiểu chỉ lắc đầu.

Bởi vì qua một mùa đông, muối lần trước nàng và Dạ mang về đã không còn nhiều lắm, sợ bên kia không tìm được muối, Lỗ Đạt Mã lấy một túi để ngừa ngộ nhờ.

Thật ra thì nàng còn muốn mang nhiều một chút, nhưng không biết đường xá có còn xa lắm không, sợ mang nhiều không có phương tiện, tăng thêm gánh nặng, chỉ đành phải thôi.

Đến gần mảnh núi rừng kia, Lỗ Đạt Mã mới phát hiện, vậy chung quanh không phải là sương mù, mà càng giống như chướng khí. ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Mã động tác tiếp theo của Tiểu Hoa xác nhận ý tưởng Lỗ Đạt Mã, nàng ấy hái mấy đóa hoa nhỏ màu vàng nhạt từ trong một bụi cỏ, giống như cúc non.

Tiểu Hoa biểu thị cho nàng và Dạ, để cho bọn họ nhai nát các loại hoa nhỏ này rồi nhét vào trong lỗ mũi.

Lỗ Đạt Mã cầm trong tay loay hoay nửa ngày cũng không có phát hiện chỗ kỳ dị gì. Chẳng lẽ hoa vàng nho nhỏ này có cùng công hiệu như cây kim châm, cây bo bo hoặc cây cau?

Thấy động tác Tiểu Hoa, nàng và Dạ theo lời làm theo.

Nhai nát đóa hoa vàng thì phát ra một mùi thơm nhàn nhạt tương tự như cây kim ngân, chẳng lẽ là mùi thơm này có thể trung hòa, loại bỏ chướng khí?

Lỗ Đạt Mã còn hái thêm một chút nhai nát để Dạ nhét vào trong lỗ mũi trâu sừng. Cu li rất quan trọng, không biết leo qua cánh rừng núi này còn phải đi bao lâu, nếu như trâu sừng bị chướng khí trúng độc chết rồi, có thể gặp phiền toái.

Cây cối trong rừng núi này không cao lớn giống cây cối ở bên trong vùng rừng rậm Lỗ Đạt Mã và Dạ ở, bọn chúng rất thấp, hơn nữa chạc cây mọc lan tràn. Lỗ Đạt Mã không cách nào cười trên lưng trâu sừng nữa, nàng leo xuống, nắm tay Dạ, chậm rãi leo theo Tiểu Hoa.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, mảnh rừng núi này trừ có chướng khí không tốt để ở ra, tựa như cùng một tòa bảo tàng thức ăn. Nàng ở chỗ này gặp được tương tự với măng, nấm mèo, nấm gi đó, còn có một chút trái cây diện mạo quái dị. Thời điểm được Tiểu Hoa xác nhận những thứ đồ này có thể ăn, Lỗ Đạt Mã vui sướng đến phát rồ luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nhà mới, báo nhân, giáo dục không tốt

Editor: ChieuNinh

Mảnh rừng núi này không tính là lớn, Lỗ Đạt Mã và Dạ đi theo Tiểu Hoa hơn nửa ngày liền vượt qua.

Chỉ là cảnh tượng phía sau núi rừng này bất đồng với tưởng tượng của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã cho rằng sẽ là thung lũng hoặc là một mảnh bình nguyên rộng lớn. Vậy mà, nàng nghĩ sai lầm rồi, phía sau rừng núi vẫn là rừng núi như cũ. Nhưng là mảnh rừng núi này nếu so với rừng núi bọn họ mới vừa vượt qua thì rộng lớn hơn rất nhiều, cao hơn rất nhiều. Chỉ là, không có chướng khí màu tím nhạt bao quanh.

Lỗ Đạt Mã nhìn ra xa, trên ngọn núi cao nhất có thể mơ hồ thấy được tuyết đọng màu trắng, mà dưới núi là một mảnh hoa đại màu sắc sặc sỡ.

Bọn họ lại còn phải đi qua nữa sao?

Khi Lỗ Đạt Mã suy tính vấn đề này, Tiểu Hoa lại hướng về phía nàng và Dạ vui sướng gầm thét một tiếng, bỏ chạy.....

Đây là đến nơi rồi hả?

Này! Không mang theo như vậy! Quá không chịu trách nhiệm rồi.

Dầu gì người cũng coi như là nửa chủ nhân đi, tại sao có thể không giới thiệu một chút tình huống thì ném bọn họ ở nơi này không tính hả!

Lỗ Đạt Mã nhìn địa phương Tiểu Hoa biến mất, giựt giựt khóc miệng.

Tiểu Hoa người này bản năng động vật cao hơn bản tính con người rất nhiều.

Không trông cậy được vào Tiểu Hoa, Lỗ Đạt Mã nháy mắt nhìn Dạ.

Bọn họ làm sao bây giờ?

Dạ ôm Lỗ Đạt Mã vào trong ngực siết thật chặt, liền buông ra, ý là để cho nàng yên tâm.

Sau đó, chỉ thấy Dạ hóa thân thành hắc báo, hướng về phía trong núi rừng phát ra ba tiếng gầm thét đinh tai nhức óc. Giống như là đang chào hỏi, cũng giống như là đang tuyên cáo cái gì.

Lỗ Đạt Mã bị dọa cho phát hoảng, mà ba con trâu sừng càng thêm kinh hoảng muốn chạy trốn tứ phía, cũng may, Dạ buộc chúng nó ở trên cây to, nếu không đã sớm chạy trốn không thấy rồi.

Dạ gầm thét xong hai giây sau, trong núi rừng liền truyền đến âm thanh đáp lại liên tiếp không gián đoạn. *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^P^q^d* Khi âm thanh dừng lại, Dạ hướng về phía Lỗ Đạt Mã phát ra tiếng cười tương tự thở dốc.

Đây là bày tỏ, bọn họ được phép ở lại sao?

“Dạ? Chúng ta có thể ở đây?”

Lỗ Đạt Mã muốn xác nhận.

Dạ gật đầu: “Ồ lại, Đạt Mã!”

Phần lớn vùng rừng núi này là báo nhân ở. Lỗ Đạt Mã không biết làm sao Dạ phân biệt được lãnh địa giữa bọn họ, dù thế nào đi nữa hẳn mang theo nàng tìm được một cái sơn động ở một vùng địa thế tương đối phương bằng phẳng ở lại.

Ặc.....

Thật ra thì không phải “tìm được”, mà là “cướp được”.

Trong hang động kia vốn là một con gấu răng kiếm đang ở, Dạ đốt một cây đuốc ở cửa động của nó, kết quả xông khói nhà người ta làm người ta chạy mất.

Cái này gọi là “chiến thắng không tổn binh” hay không?

Chỉ là, lúc nào thì Dạ học được chiêu này vậy? Hình như mình chỉ dùng qua một lần, còn là vì ngăn cản hấn và hai vợ chồng Cự Lang đánh nhau.

Dạ học xấu!

Lỗ Đạt Mã khẳng định ở trong lòng.

Đuổi gấu răng kiếm đi, Dạ bắt đầu tháo dỡ gia sản từ trên lưng trâu sừng.

Lỗ Đạt Mã thì vào động đi nhìn xem.

Chủ nhân cũ cái động này, gấu răng kiếm rõ ràng là đứa bé không vệ sinh, mới vừa tiến vào, đập vào mặt chính là một cổ một cổ mùi khai. Lỗ Đạt Mã nắm lỗ mũi nhìn xem mọi nơi, xương thú và thịt thối đầy đất, con ruồi lớn chừng bàn tay đang “Ông ơng” quanh quẩn ở phía trên.

Bản muốn chết!

Lỗ Đạt Mã chịu đựng mùi hôi thối tiếp tục quan sát.

Bởi vì hình dáng gấu răng kiếm không lồ, cho nên, sơn động nó ở cũng cực kỳ rộng rãi, còn muốn lớn hơn cái sơn động trước kia nàng và Dạ ở. Hơn

nữa, cái động này và cái son động trước kia bọn họ có một điểm khác biệt lớn nhất: kết cấu cái son động này cũng không phải hoàn toàn đá, mà là đất đá kết hợp, cho Lỗ Đạt Mã cảm giác giống như hầm trú ẩn trên Hoàng Hà bên Thiểm Tây Trung Quốc, nếu không có cửa sổ.

Nghĩ đến cửa sổ, Lỗ Đạt Mã nhìn vách động kê cửa vào, dùng sức vỗ vỗ, không biết có thể từ nơi này khoét một cửa sổ ra ngoài hay không.

Hiểu rõ kết cấu cả động, Lỗ Đạt Mã chạy vội ra ngoài, kêu Dạ giúp nàng chiết một cành cây lớn làm cây chõ, dọn dẹp đồ ngổn ngang trong động đi. Chỉ là mùi vị này trong một lát sẽ không tan đi, làm Lỗ Đạt Mã rất buồn rầu.

Trong động hơi thở ngột ngạt, lỗ mũi Dạ nhạy cảm càng thêm không chịu nổi, hắn chỉ thò đầu hướng bên trong thăm dò chút, liền tưng lỗ mũi chạy vọt ra.

Làm sao bây giờ? Không vào ở được, nếu không thì đổi chỗ?

Nói thật, Lỗ Đạt Mã thật thích nơi này, mặc dù không kế núi gần sông giống như ở hẻm núi trước kia của bọn họ, nhưng trên núi cũng hoa rộ rờ, cây cối xanh um, mầu chốt nhất là nơi này cách dòng suối nhỏ không xa.

Cuối cùng, Lỗ Đạt Mã quyết định, đóng quân dã ngoại!

Dù sao bây giờ khí trời trở nên ẩm áp, ban đêm cũng lạnh một chút, ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d nhưng cũng không tới nông nổi có thể bị chết rét, hơn nữa, nàng còn có “lò sưởi” lớn Dạ đẩy thổi, không phải sao!

Bên này Lỗ Đạt Mã nghĩ xong biện pháp, lại thấy Dạ tưng lỗ mũi ở chung quanh ngửi một vòng, từ trên một cây đại thụ chiết rất nhiều nhánh cây xuống, giao cho Lỗ Đạt Mã.

Trên nhánh cây mang theo một mùi hương từng nhàn nhạt.

Dạ chỉ chỉ son động, lại nhìn Lỗ Đạt Mã một chút, sau đó cười “hắc hắc”.

Lấy được cành cây, Lỗ Đạt Mã cũng biết Dạ có ý gì, hắn cho nàng vào trong động đốt các loại cành cây hun mùi thơm đi.

Lỗ Đạt Mã tặng Dạ một cái liếc mắt, người này quá xảo hoạt rồi, hắn ghét bỏ bên trong thối, không muốn đi vào, ngược lại chạy tới sai khiến mình.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã lại nghĩ một chút, chưa bao giờ Dạ sẽ tính toán đối với mình, tư vị trong động kia mình cũng không chịu nổi, khứu giác của Dạ nhạy cảm hơn nàng trên trăm thậm chí ngàn lần nhất định càng khó có thể chịu được.

Không hề so đo cùng hắn nữa, Lỗ Đạt Mã ôm nhánh cây, ngừng thờ đi vào động.....

Chờ tất cả sẵn sàng, tất cả gia sản cũng đặt để thoải đáng, ngày đã gần tối.

Lỗ Đạt Mã dựa vào trên đệm da thú cũng lười nhúc nhích, trong chốc lát đã đi gặp Chu công.

Dạ vốn muốn đi săn, nhưng thấy Lỗ Đạt Mã ngủ ngon, không nỡ đánh thức nàng, mà mình thì lại không yên lòng rồi đi, nên vẫn canh giữ ở bên cạnh nàng.

Mãi cho đến nửa đêm, Lỗ Đạt Mã là bị bụng của mình “rột rột” đánh thức.

Nàng mở to mắt nhập nhèm buồn ngủ tròn mắt nhìn trên đỉnh thật lâu, mới nhớ tới, nàng và Dạ đã đến nơi tộc quần báo nhân ở.

Ực.....

Mặc dù, nàng cũng còn chưa thấy một báo nhân nào.

Nàng vừa có động tĩnh, Dạ vốn chỉ chớp mắt cũng ngồi dậy.

“Đạt Mã, đói?”

Dạ đã sớm nghe được cái bụng Lỗ Đạt Mã đang “ca hát”.

Lỗ Đạt Mã nghiêm túc gật đầu.

“Dạ đi săn, Đạt Mã ngoan!”

Bàn tay Dạ khẽ vuốt phỉu lên da bụng nhỏ của Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã nhu thuận gật đầu, sau đó, ôm đầu Dạ hôn một cái, thả hắn rời đi.

Kết quả, Dạ người này không biết từ nơi nào lấy một tảng đá khổng lồ, chặn cửa động lại.

Phản ứng kịp Lỗ Đạt Mã đuổi theo: “Này! Này! Người không sợ làm ta ngộp chết trong động hả!”

Nàng vỗ cự thạch kêu về phía bên ngoài.

Lại phát hiện, dọc theo cự thạch có từng tia gió mát thổi vào.

Lỗ Đạt Mã yên lòng, người này còn rất thông minh, biết giữ khe hở cho cửa động, không có phong kín toàn bộ. Diendanlequydon~ChieuNinh Không ra động được, Lỗ Đạt Mã đều không làm được công tác chuẩn bị mọi thứ trước khi ăn cơm, vì vậy quyết định đi ngủ tiếp.

Mới tới nơi này, chưa quen cuộc sống ở đây, không có Dạ ở bên người thật ra thì nàng cũng rất sợ, vào lúc này cửa động bị Dạ chặn lên, ngược lại nàng an tâm không ít.

Dạ không yên lòng bỏ một mình Lỗ Đạt Mã ở trong nhà, đi mau trở lại cũng mau.

Trong tay hân ôm một con chim mập, trong túi da thú bọc mấy cái trứng chim, trở về.

Ăn khuya xong, Lỗ Đạt Mã chui đầu nhỏ vào trong ngực Dạ cọ xát, tìm một tư thế thoải mái lại ngủ say sưa một lần nữa.

Liên tiếp hai ngày, mỗi khi đến thời điểm Dạ đi ra ngoài săn bắt, cũng sẽ nhốt Lỗ Đạt Mã vào trong sơn động. Giam giữ thế này làm Lỗ Đạt Mã buồn bức hổng rồi, tuy nói có khe hở không đến nỗi bởi vì thiếu dưỡng khí mà chết ngạt, nhưng cũng quá buồn bức.

Lỗ Đạt Mã vỗ vách động, quyết định, ngày mai sẽ để cho Dạ đào một cửa sổ ra ngoài.

Ngày hôm sau, lối vào trên vách động quả nhiên nhiều thêm một lỗ nhỏ, chính là cửa sổ Lỗ Đạt Mã nói.

Không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, hay là cái cửa sổ nhỏ này thật sự làm ra tác dụng, dù sao, Lỗ Đạt Mã cảm thấy trong động sáng sủa, không còn tối om om đè nén giống như trước nữa.

Bởi vì dọn dẹp sơn động, Lỗ Đạt Mã mệt mỏi nằm trong động hai ngày, cũng không có đi đâu, ăn cơm uống nước đều là Dạ chăm trở về cho nàng. Thông thả lấy lại sức, Lỗ Đạt Mã lại nhớ nhung tộc quần báo nhân.

Nàng muốn biết bọn họ sinh hoạt thế nào, cũng có loại sinh hoạt tập quán gì, có khác nhau với trên sách lịch sử nàng đọc được về thị tộc bộ lạc hay không.

Hôm nay ăn điểm tâm xong, Lỗ Đạt Mã muốn ra ngoài đi một chút.

Ra khỏi động đi không bao xa, liền nhìn thấy một con báo đốm thất khấn quàng chạy tới phương hướng nàng và Dạ. Lỗ Đạt Mã nhận ra, cái khấn quàng cổ kia là nàng đan, dĩ nhiên, ở thế giới này, cũng chỉ có nàng sẽ đan khấn quàng cổ rồi.

Con báo đốm kia là Tiểu Hoa.

Ở cự ly cách Tiểu Hoa mấy bước, một con báo đốm hơi lớn hơn nàng ấy một chút đuổi sát phía sau. Diendanlequydon~ChieuNinh Rất nhanh thì từ đằng sau nhảy chồm lên đè Tiểu Hoa té nhào xuống đất. Sau đó bắt đầu liếm da lông Tiểu Hoa, cũng khề cấn sau cổ Tiểu Hoa.

Mà Tiểu Hoa cũng làm đáp lại như thế, nhưng chỉ một lát, Tiểu Hoa lợi dụng chân sau dùng sức đẩy hất ra, trở mình lật người lên chạy đi.

Hai con Tiểu Báo cứ như vậy ngơoi truy ta đuổi, thỉnh thoảng lại còn nhẹ giọng gầm thét lẫn nhau, giống như đang vui đùa.

Lỗ Đạt Mã nháy nháy con mắt, trong lòng nàng hiểu, đây là báo nhân đang tiến hành hoạt động tìm phối ngẫu. Chỉ là nàng không ngờ đám báo nhân bọn chúng giao phối sinh sản lại là dã ngoại như thế.

Lỗ Đạt Mã nhìn trộm nhìn Dạ, trong bụng nói thầm, sau này người này cũng sẽ không phải là cái bộ dáng này đi, mình không chú ý không được.

Lúc này Dạ đang nhìn say sưa ngon lành, thỉnh thoảng nhú nhú mày, thật giống như đang suy tư điều gì.

Tiểu Hoa đang bận dây dưa với một con báo đốm khác, thời điểm thấy Lỗ Đạt Mã và Dạ, chỉ nhẹ nhàng “Ồ ối ời” hướng về phía bọn họ một tiếng, giống như là chào hỏi, sau đó liền chạy đi.

Nhìn Tiểu Hoa và báo đốm dây dưa chạy xa. Lỗ Đạt Mã nắm tay Dạ tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện Dạ đang dừng sò đứng ở nơi đó, ánh mắt trợn ngược.

“Dạ? Dạ? Tỉnh lại đi!”

Lỗ Đạt Mã nhảy dựng lên khua tay về phía Dạ.

Dạ hồi hồn, con ngươi màu tím sẫm khóa chặt mặt của Lỗ Đạt Mã, âm thanh khàn khàn: “Đạt Mã, bọn họ……”

Lúc này Lỗ Đạt Mã mới phát hiện ra, hình như Dạ có chút gì đó không đúng, chẳng lẽ hành động mới vừa rồi của Tiểu Hoa và báo đốm kích thích hấn? Cái này cũng không được, nàng vẫn chưa nghĩ ra có hoạt động nổi dỗi tông đường gì đó với Dạ.

Mặc dù từ góc độ di truyền học mà nói, nàng và Dạ thuộc về chủng tộc bất đồng, sẽ không có cơ hội thụ thai thành công. Nhưng nhìn theo góc độ khác, Dạ vừa là con báo vừa là người, như vậy không phải cũng có thể coi như hẳn là chủng loại linh trường?

Nếu như mình và Dạ coi như là đồng loại, như vậy bọn họ sẽ có khả năng sinh ra bảo bảo, chỉ là bảo bảo này.....

Con lừa và ngựa kết hợp, có thể sinh ra con la.

Sư tử và hổ kết hợp, có thể sinh hạ Sư Hổ Thú (sư tử hổ báo).

Nhưng mà, bọn chúng hoặc là nhiễm sắc thể biến dị, hoặc là chuỗi gen thiếu sót, đều không khỏe mạnh, bình thường.

Nếu như nàng và Dạ.....

Lỗ Đạt Mã không dám nghĩ tiếp.

“Bọn họ đang chơi trò chơi.....”

Lỗ Đạt Mã bất đắc dĩ qua loa. Ở thời điểm không có biện pháp khả thi, nàng chỉ có thể như vậy.

Dạ gật đầu một cái, tin tưởng vô điều kiện.

Lỗ Đạt Mã ở dòng suối nhỏ gần đó thấy được tốp năm tốp ba báo nhân.

Những báo nhân này uống nước bên dòng suối, thỉnh thoảng lại còn mang con mồi bắt được đến nơi này lột da, rửa sạch, sau đó ăn luôn, dĩ nhiên, bọn họ ăn là ăn sống.

Dùng bữa xong, bọn họ sẽ hoá thành hình người tiến vào trong khe suối làm sạch thân thể. Nhưng mà, thời điểm ở hình thái Tiểu Báo bọn họ sẽ tận lực không làm ướt da lông.

Giữa cá nhân bọn họ với nhau mặc dù có thể hòa bình sống chung, nhưng quan hệ lại cực kỳ lạnh nhạt, gần như không có trao đổi. Nếu như người thấy được một báo nhân thân mật nán lại cùng với nhau như vậy bọn họ không phải mẹ con, thì chính là bầu bạn tạm thời ở vào kỳ giao phối.

Không biết vì sao, đột nhiên Lỗ Đạt Mã thấy may mắn, Dạ được sói nuôi lớn.

Ở phương diện tình cảm, sói và chó có rất nhiều chỗ tương tự, chúng nó mang thù, cũng sẽ nhớ ân. Mà động vật họ mèo quá mức tùy tính, lấy mình làm trung tâm, rất có tư thế chửi chuyện không liên quan đến mình thì vắt giò ngồi xem.

Lỗ Đạt Mã tin tưởng nếu như ở lúc xuyên qua không gặp phải Dạ được sói nuôi lớn, vô cùng có khả năng nàng đã sớm biến thành thức ăn trong miệng cự thú, tan ra trong ruột nó, cuối cùng bổ dưỡng thô địa một nơi nào đó.

Cũng may, không có nếu như.

Lỗ Đạt Mã cầm tay Dạ đi tới bên dòng suối lấy nước.

Nhóm báo nhân dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn bọn họ.

Có lẽ là bọn họ cảm thấy mới mẻ đối với y phục trên người Lỗ Đạt Mã và Dạ? Hoặc là cảm thấy tò mò Lỗ Đạt Mã là giống loài gì; cũng có thể là đang suy đoán quan hệ của Lỗ Đạt Mã và Dạ; hoặc có thể chính xác là đang cảm thấy kinh ngạc loại quan hệ thân mật giữa Lỗ Đạt Mã và Dạ. Dù sao cuộc sống bọn họ có thói quen lạnh lùng, lạnh lùng xử lý quan hệ giữa tộc quần.

Rõ ràng Dạ không thích ánh mắt của bọn họ nhìn Lỗ Đạt Mã, hẳn cảm túi lấy nước xong rồi liền lôi kéo Lỗ Đạt Mã nhanh chóng rời đi. Diendanlequydon-ChieuNinh Mà Lỗ Đạt Mã cũng vẫn chưa thỏa mãn còn muốn quan sát bọn họ nhiều thêm một lát, lại bị bộ mặt Dạ mất hứng gánh trở về nhà.

Đạt Mã là của hắn, hắn không thích người khác nhìn dỗi theo Đạt Mã của hắn.

Năng lực thích ứng của Dạ cực mạnh, rất nhanh hắn đã thích ứng tất cả nơi này, thời gian săn bắt cũng khôi phục quy luật dĩ vãng, rạng sáng đi ra ngoài.

Bởi vì chỗ ở hiện tại của bọn họ tuy nói gần chỗ lấy nước, nhưng cũng có cự ly nhất định. Dạ sẽ mang con mồi bắt về đến bên dòng suối dọn dẹp sạch sẽ rồi mang về trong động, làm chín rồi ăn chung với Lỗ Đạt Mã.

Khí hậu ở đây thật tốt hơn chỗ cũ của họ nhiều. Mùa xuân cũng không khô hạn, có khi thì có mưa phùn lâm râm thông dong từ trên trời giáng xuống. Lỗ Đạt Mã không nghĩ ra, nơi này cách chỗ ở trước kia của nàng và Dạ còn chưa tới mười ngày lộ trình, thế nhưng khí hậu thì lại có sự khác biệt lớn như vậy.

Không biết thời điểm mùa hè có thể nảy sinh nước lũ hay không? Lỗ Đạt Mã nghĩ tới lại để cho Dạ đi tìm báo nhân hỏi thăm, nếu như cũng sẽ có mưa như thác đổ, phát sinh nước lũ, thì nàng sẽ phải bắt tay vào làm chuẩn bị trước. Chỉ là, theo địa thế của nơi này mà nhìn cũng sẽ không bị nước lũ ngập

đến.

Rạng sáng một ngày kia, Dạ vẫn đi ra ngoài săn bắt như cũ. Thời điểm khi hán khiêng một con heo rừng đi trở về, liền thấy hai con báo đốm đuổi theo vọt qua từ trước mặt hán, bọn họ không ngừng đụng ngã lẫn nhau, sau đó cắn lỗ tai hoặc cổ với nhau rồi nhẹ giọng nức nở nghẹn ngào. Vài phiên truy đuổi đánh nhau, bọn họ đột nhiên hóa thân thành hai nam nữ, dây dưa.....

Dạ tròn to mắt nhìn, hán cảm thấy hô hấp mình dồn dập, trong đầu có một ý niệm như ẩn như hiện, trong lòng cũng như có thứ gì đó muốn phun ra.

Đôi nam nữ báo nhân dây dưa vật lộn sau đó hóa thân thành Tiểu Báo đều tự mình rời đi.

Dạ nhú mày, vẫn nhìn chăm chăm chỗ mới vừa đó như cũ, ngăn người một hồi, sau đó giong con mồi lên bước nhanh chạy đi về trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lần đầu tiên, vợ chồng báo nhân

Editor: ChieuNinh

Lỗ Đạt Mã đang ngủ mơ màng, lại cảm giác được có một cái đầu lông lá đang cùn nằng.

Không cần nhìn, Lỗ Đạt Mã cũng biết đó là Dạ, “đi cả” của nằng hai ngày nữa cũng sẽ tới, cho nên Dạ bắt đầu có rãnh liền dính ngáy nằng.

Lỗ Đạt Mã lật người, đưa tay cánh tay ôm cổ Dạ, cọ xát da lông trên cổ hán, lại nhắm hai mắt lại.

Chỉ là, hôm nay Dạ có chút không giống.

Hán dùng cái đầu lông lá mềm dẻo cùn Lỗ Đạt Mã một lát, liền thay đổi trở về hình người. Bắt đầu liếm láp vành tai Lỗ Đạt Mã, gặm cắn cổ của nằng, hán lộ ra móng vuốt sắc bén cắt toàn bộ quần áo da thú trên người Lỗ Đạt Mã.....

Bàn tay Dạ không có quy tắc gì dao động ở trên người của Lỗ Đạt Mã, xúc cảm thô ráp làm Lỗ Đạt Mã nhìn không được mà run rẩy. Dạ hôn hầu như không cách nào gọi là “hôn”, mà gần như là gặm cắn, đến chỗ nào cũng mang cho Lỗ Đạt Mã từng trận tê dại.....

Trong lúc mộng lung, Lỗ Đạt Mã cảm thấy thân thể Dạ càng lúc càng nóng bỏng. Chỗ nào đó trên thân thể bị một vật cứng không ngừng va chạm, vội vàng nhưng không tìm được lối vào.....

Khi Lỗ Đạt Mã cảm thấy hư không, một cơn đau như tê liệt từ giữa hai đùi nằng theo sống lưng truyền thẳng vào đại não.

“A!”

Lỗ Đạt Mã kêu đau một tiếng, há miệng liền cắn ngực Dạ.....

Theo công kích càng lúc càng nhanh của Dạ, Lỗ Đạt Mã giãy giụa trong đau đớn và khoái cảm không biết tên, nằng cảm thấy trước mắt của mình xuất hiện vô số đốm sáng nhỏ.....

Không biết đã trải qua bao lâu, ngay thời điểm khi Dạ từ trong loại sáng khoái hủy thiên diệt địa đi ra ngoài, Lỗ Đạt Mã đã không biết “từ trận” bao nhiêu lần.

Dạ ôm Lỗ Đạt Mã xụi lơ ở trong lòng mình, trong lòng tràn đầy tư vị khó có thể dùng lời diễn tả được. Hán đang định từ từ hồi vị, đột nhiên túm cái mũi người một cái, cũng một đường xuống phía dưới.....

Khi thấy vết máu giữa hai chân Lỗ Đạt Mã thì Dạ có chút sững sờ.

Chỉ trong nháy mắt, trên mặt của hán liền lại nhiễm lên một tầng ảo não —— hán làm Dạ bị thương.

“Đạt Mã? Đạt Mã?”

Dạ gọi Lỗ Đạt Mã, cũng lay vỗ nhẹ nhẹ, muốn gọi tỉnh nằng.

Lỗ Đạt Mã chỉ “rầm rì” một tiếng, liền nghiêng đầu chui vào trong ngực Dạ đi ngủ. Diendanlequydon-ChieuNinh

Nằng bị một muốn chết rồi.

Thế lực người bình thường và phi nhân loại thật không cách nào so sánh mà, có phải hay không.

Lỗ Đạt Mã hô hấp nhẹ mà mềm mại, mà nhìn ở trong mắt Dạ lại là mỏng manh yếu ớt.

Lỗ Đạt Mã không tỉnh lại, hơi thở lại nhỏ nhẹ như thế, Dạ cho là Lỗ Đạt Mã không ổn rồi, cũng bị hấn hại chết.

Hắn ôm Lỗ Đạt Mã thật chặt, trong cổ họng của hắn không ngừng phát ra tiếng “nức nở nghẹn ngào”.

Cho đến khi trời sáng choang, Lỗ Đạt Mã cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Mặt Dạ tràn đầy đau thương, dùng thâm da thú che kín lấy nàng, nhẹ nhàng để nằm ngang ở trên cái đệm. Hắn xoay người ra ngoài cửa động, hóa thân thành hắc báo, ngẩng cao đầu, phát ra gào thét kéo dài bi ai.....

“Thật ồn ào.....”

Lỗ Đạt Mã đang ngủ say sưa ngọt ngào bị tiếng hú bi thương của Dạ đánh thức.

Nàng dùng cánh tay chống đỡ muốn ngồi dậy.

“Hí..... đau.....”

Lỗ Đạt Mã cảm thấy cả người nàng giống như bị tháo qua ráp lại, đau đớn chua xót nói không ra lời, đặc biệt là giữa hai chân, càng đau như bị thiêu đốt.

Đối với tiểu huynh đệ của Dạ, Lỗ Đạt Mã đã từng tỉnh cờ hoặc tất nhiên cũng không ít lần đối mặt chào hỏi, cùng với bản thân mình không đồng bộ nha, giống như bút tự động lè năm và vô bút chì. (@_@: không giải thích nha)

“Dạ? Dạ?”

Giọng nói của Lỗ Đạt Mã rõ ràng đã bị khàn.

Tiếng hú của Dạ thật không dễ nghe chút nào.

Nghe được âm thanh Lỗ Đạt Mã, một tia chớp màu đen xông vào trong động, hóa thành bóng dáng Dạ.

“Đạt Mã, Đạt Mã, Dạ hư!”

Dạ ôm Lỗ Đạt Mã thật chặt ở trong ngực của mình tự trách nói. Đạt Mã tỉnh lại, thật tốt quá! Hắn dùng đầu cọ cọ Lỗ Đạt Mã, biểu đạt tâm tình của mình.

“Ừm!”

Lỗ Đạt Mã gật đầu, là rất hư.

Rạng sáng phát sinh sự kiện kích tình, Lỗ Đạt Mã không chỉ một lần cân nhắc qua, cũng biết tất nhiên sẽ xảy ra, nhưng mà, nàng còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng thật tốt mà! Không nghĩ tới Dạ đột nhiên tập kích như vậy có được hay không! Đây chính là lần đầu tiên của Đạt Mã cô nương có được không á!

Thiếu nữ nào chẳng mộng mơ, Lỗ Đạt Mã cũng từng ảo tưởng qua lần đầu tiên của mình phải là nàng ở trong ngực Nam Thần được dịu dàng đối đãi.....

Ừc, Nam Thần nha, nàng tìm được.

Nhưng mà, nàng không có được đối đãi dịu dàng.

Nàng cứ không giải thích được giao mất lần đầu tiên của mình như vậy. Ừ, lại còn rất thâm.

Lỗ Đạt Mã kéo cánh tay trắng kiện của Dạ qua, cắn lên một cái, bắt đầu nghiến răng cho hả giận.

“Ợt ọt.....ọt ọt.....”

Cái bụng nhắc nhở Lỗ Đạt Mã, đói bụng!

Há miệng buông cánh tay Dạ ra, Lỗ Đạt Mã nháy mắt, nhìn về phía Dạ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo có đỏ hồng nhàn nhạt. Diendanlequydon~ChieuNinh Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng không có gì phải xấu hổ, sớm muộn cũng sẽ xảy ra không phải sao, cái này rất bình thường, nàng và Dạ đều là người trưởng thành. Nhưng trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt vẫn không tự chủ mà treo lên một tầng e lệ tiểu nữ nhi.

“Cái này, Dạ, ta đói rồi!”

Lỗ Đạt Mã hắng giọng một cái nói.

“Đói? Đói! Thịt nướng.”

Dạ phản ứng kịp, nhẹ nhàng buông Lỗ Đạt Mã ra xoay người đi ra ngoài nấu cơm.

“Này! Dạ!”

Đầu người này hôm nay không dùng được rồi, không đốt lửa làm sao nướng thịt. Lỗ Đạt Mã bò người dậy, bước đi như con vịt từ từ ra khỏi cửa động.

“Dạ, cho người mặt dây chuyền nhóm lửa!”

Lỗ Đạt Mã lấy dây chuyền thủy tinh trên cổ xuống.

Dạ ném xuống công việc trong tay, chạy tới nhanh chóng ôm lấy Lỗ Đạt Mã đưa nàng trở về trong động, rón rén thả vào trên đệm da thú bọn họ ngủ.

“Đạt Mã, bị thương, không được ra.”

Bị thương? Không có bị thương mà? Lỗ Đạt Mã không hiểu ra sao, khi ánh mắt quét qua “hiện trường gây án” có một chút vết máu.....

Ặc, được rồi, nàng bị thương.

Lỗ Đạt Mã đang hoảng vui ở trên đệm, hương thụ Dạ bụng nước đưa cơm.

Sau khi ăn xong, không chịu nổi dinh dính trên người, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ giúp nàng đun chút nước, muốn lau người một chút.

Dạ muốn đoạt lấy mà làm, kết quả bị Lỗ Đạt Mã đánh ra.

Loại chuyện như vậy quá mức tư mật, Đạt Mã cô nương tự nhận không có tư vi cao như vậy.

Cầm khăn lông nhỏ, vắt trong chậu nước, Lỗ Đạt Mã hơi nhớ tới cái bồn tắm lớn mai rùa rồi. Vào lúc này nếu có thể được ngâm ở trong nước ấm thì thật là tốt.

Ban đầu tới nơi này, vì thuận tiện đi trên đường, tất cả giản lược, cho nên rất nhiều thứ cũng không có mang tới.

Nhưng mà vật bồn tắm này thật đúng là nhu phẩm cần thiết cho cuộc sống. Tuy nói nơi này cách dòng suối nhỏ rất gần, bây giờ khí trời cũng càng ngày càng ấm áp, xuống sông bơi lội tắm gì đó, nước cũng không coi là lạnh. Nhưng vừa nghĩ tới bên mép nước kia vô luận lúc nào thì, chắc chắn sẽ có tốp năm tốp ba báo nhân ở đó, Lỗ Đạt Mã tự nhận không có đam mê tắm ở dưới con mắt bao người. Lại nói về sau trời lạnh, vẫn muốn tắm nước nóng hơn. Cho nên, nhất định phải nghĩ biện pháp lấy một cái nữa.

Đối với chuyện có thể mang thai hay không, Lỗ Đạt Mã không có rối rắm, bởi vì nàng đang trong kỳ an toàn.

Hai ngày sau, “đi cả” của nàng đúng hẹn viếng thăm rồi.

Cái vụ này là Dạ sợ hết hồn, hấn cho là đêm đó hấn làm “chuyện xấu” đối với Lỗ Đạt Mã tạo thành hậu di chứng. Trong con người màu tím sẫm thời điểm nhìn Lỗ Đạt Mã luôn là toát ra ảo não, ưu thương và hối hận.

Lỗ Đạt Mã giải thích với hấn thật lâu, thật vất vả mới để cho Dạ hiểu được đây là ra máu bình thường, giống với bình thường cách một đoạn thời gian nàng ra máu, cũng không phải bởi vì chuyện đêm đó mà bị thương.

Cho dù như vậy, Dạ vẫn như một đứa bé phạm sai lầm thận trọng chăm sóc Lỗ Đạt Mã, giống như là đang đền bù sai lầm của hấn.

Cái này làm Lỗ Đạt Mã dở khóc dở cười. Đứa nhỏ này thật sự là quá đơn thuần.

Trừ xảy sự kiện “ngoại ý muốn tập kích” lần này ra, những ngày sau này thật bình tĩnh, Dạ có thể là bị Lỗ Đạt Mã ra máu mà hù sợ, không có ý niệm hành động vượt rào nữa.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã vẫn là rất tò mò, làm sao hấn lại đột nhiên thông suốt. Dĩ nhiên, đáp án này ở ba ngày sau, Lỗ Đạt Mã hiểu —— nàng cũng thấy được “đã chiến” giống vậy.

Biểu diễn “đã chiến” chính là hàng xóm của bọn họ, một báo nhân giống đực và lão bà tạm thời của hấn. *ChieuNinh~dien~dan~lequydonD^d^Y^q^d*

Nói là hàng xóm, nhưng mà son động của hấn đang ở cách Lỗ Đạt Mã bọn họ vẫn có khoảng cách nhất định rồi.

Nhóm báo nhân mặc dù không có phân chia lãnh địa rõ ràng, lại vô cùng chú trọng * và sinh hoạt tư mật, không thích bị người nhìn lén. Cái này ở một phương diện cởi mở khác của bọn họ lại hoàn toàn khác biệt.

Thời gian ở chỗ này, Lỗ Đạt Mã phát hiện, Dạ rất ưa thích nơi này, cũng không có tính toán trở lại thung lũng.

Đối với điểm này, Lỗ Đạt mã thật vui mừng, bởi vì nàng cũng thích ở đây. Không riêng gì bởi vì có báo nhân kỳ lạ có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, rau dưa nơi này cũng nhiều hơn chỗ ở trước kia của bọn họ. Hơn nữa địa thế bằng phẳng, càng thêm thích hợp với nàng hoạt động.

Nếu tính toán ở lại định cư, Lỗ Đạt Mã bắt đầu chỉnh đốn cẩn thận “nhà” của bọn họ.

Đồ mang tới không nhiều lắm, có thật nhiều thứ phải xử lý, nói thí dụ như cái bàn, cái băng ghế ngồi, học tủ.....

Dạ nhận làm những thứ này, quen tay hay việc rất nhanh liền hoàn thành rồi.

Mà Lỗ Đạt Mã chia sơn động của bọn họ làm bốn khu vực: sảnh, phòng ngủ, phòng tắm còn có phòng chứa đồ lặt vặt.

Cái bàn, cái băng ghế ngồi, học tủ các loại vật phẩm trở về vị trí cũ, Lỗ Đạt Mã cảm thấy cái động này vẫn còn rất rộng rãi, nàng nghĩ muốn một cái giường lớn.

Vẽ ra bản vẽ vừa chỉ cho Dạ vừa cùng nhau nghiên cứu như thế nào khiến cho nó bền chắc, vừa đỉnh đỉnh đương đương nỗ lực hai ngày, làm ra cái giường đôi nhìn qua coi như không tệ. Vì xác định tính bền chắc của cái giường, Lỗ Đạt Mã nhún nhảy ở phía trên hồi lâu, không có phát hiện dấu hiệu muốn vỡ khung thì mới bỏ qua.

Giường rất lớn, nếu là thả vào thế giới cũ của Lỗ Đạt Mã có thể được xưng là KING-SIZE. Không có biện pháp, ai bảo khổ người Dạ có chút lớn, cũng không thể để cho hần nằm dài trên giường chân còn treo ở bên ngoài, bắc cái băng ghế đỡ đi.

Cho dù chỗ đặt cái giường khoa trương như vậy, trong sơn động vẫn không có trở nên chật chội.

Giường đã có, nhưng làm thế nào khiến cho cái giường trở nên mềm mại, nằm thoải mái, Lỗ Đạt Mã rầu rĩ.

Tất cả da thú bọn họ mang tới cũng đã trải ở phía trên, cũng không có làm giường trở nên mềm mại, hết cách rồi, da thú cũng không đủ lớn, mấy tấm nối tiếp ở chung một chỗ mới có thể phủ kín một cái giường lớn.

Sau đó Lỗ Đạt Mã suy nghĩ biện pháp, nàng lấy da thú vá thành một cái túi phủ hết giường lớn. hái những thứ lá cây có chứa mùi vị hương tưng xuống hong khô, bỏ vào trong đó, lại ngăn nó chạy lung tung, nó có chút giống như gối đầu dùng lá trà hong khô bỏ vào. Như vậy, một cái giường lớn mang theo cái đệm mềm mại mới vừa ra lò, còn mang theo hương vị tưng nhân nhật, dễ ngủ vô cùng. Hơn nữa, chỉ cần định kỳ đổi đi lá cây bên trong, là có thể vĩnh viễn bảo đảm cái đệm mềm mại.

Lỗ Đạt Mã còn chế tạo ra hai cái gối đầu như thế.

Buổi tối nằm ở trên giường, Lỗ Đạt Mã cực kỳ thỏa mãn, rốt cuộc, rốt cuộc có thể ngủ ở trên giường ở cái thế giới này.

Có thêm da thú, Lỗ Đạt Mã làm một cái màn cửa, một rèm cửa sổ.

Lỗ Đạt Mã ở trên khung cửa sổ thả một cái ly gỗ, mỗi ngày đều sẽ hái một chút hoa dại nhỏ cắm hoa ở bên trong.

Nàng cảm thấy, cuộc sống càng ngày càng có tình thú.

Nhà thu thập xong, Lỗ Đạt Mã bắt đầu dốc lòng nghiên cứu thức ăn.

Đối với hai người tham ăn nàng và Dạ mà nói, chuyện này đúng là vô cùng trọng yếu.

Dạ phỏng theo dáng vẻ bếp lò trong hẻm núi lúc trước, cũng bắt đầu đắp một cái ở ngoài động của bọn họ, hơn nữa còn là ghép đôi hai cái. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^l^q^d Như vậy có thể đồng thời tiến hành hoạt động khác biệt, không cần chờ làm xong việc này rồi làm tiếp cái khác. Bình thường đều là Dạ nướng thịt ở một bên, Lỗ Đạt Mã chiên xào hầm luộc ở bên kia.

Lỗ Đạt Mã làm ra món ăn đầu tiên ở trên bếp lò mới của bọn họ—— chiên thịt viên, liền hấp dẫn hàng xóm của bọn họ cùng với lão bà (vợ) tạm thời của hần tới đây.

Bọn hần cũng không dám đến gần, chỉ ở trong khoảng cách an toàn rất xa nhìn chăm chú vào từng hành động của bọn họ. Cũng thỉnh thoảng hít lỗ mũi lên, liếm liếm đôi môi.

Mùi thơm thức ăn ngon hấp dẫn cực lớn đối với bọn họ.

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã có một ý tưởng, có lẽ thông qua thức ăn nàng có thể thành lập một tầng quan hệ hữu nghị cùng với bọn họ?

Nghĩ như vậy, nàng cũng làm như thế.

Làm xong thịt viên chiên, Lỗ Đạt Mã bung cái mâm gỗ liền muốn đưa qua cho bọn họ một phần.

Lại bị vẻ mặt mất hứng của Dạ ngăn cản. Hần cau mày, quai hàm bạnh lên, nuốt toàn bộ thịt viên chiên trong mâm vào trong bụng của mình.

Lỗ Đạt Mã dở khóc dở cười, đây rõ ràng chính là một đứa bé bảo vệ thức ăn thôi.

Lỗ Đạt Mã dùng hai mâm thịt viên chiên to và một miếng thịt nướng lớn cho Dạ ăn no, sau đó vừa hôn vừa ôm, lấy lòng hân nhả ngày, Dạ mới đồng ý chia cho bọn hân một chút.

Lỗ Đạt Mã biết, ý nghĩa thức ăn ở cái thế giới này đối với mỗi người—— là sinh mệnh.

Dạ có thể đồng ý lấy con mồi mình khổ cực bắt được chia sẻ cùng với người khác thật sự rất không dễ dàng.

Lỗ Đạt Mã cầm hai miếng thịt nướng nhỏ và một chút thịt viên chiên chuẩn bị đi đưa cho hàng xóm cách đó không xa đang chảy nước miếng thì lại bị một bàn tay to của Dạ kéo trở lại.

“Dạ?”

Lỗ Đạt Mã cho là Dạ lại thay đổi chủ ý.

Ai biết, Dạ nhận lấy cái mâm từ trong tay nàng đi tới về phía hai báo nhân kia.

Ặc.....

Thế nào mà nàng quên mất, báo nhân không thích tiếp xúc với người xa lạ ở khoảng cách quá mức gần, nếu như có người xa lạ hoặc thú tiến vào trong phạm vi an toàn của bọn hân, sẽ gọi ra địch ý của bọn hân.

Dạ đang lo lắng an toàn của nàng.

Lỗ Đạt Mã nhìn Dạ cầm cái mâm gỗ trong tay chậm rãi, cẩn thận đến gần bọn họ, ở địa phương xa mấy chục bước cách vợ chồng báo nhân thì ngừng lại. ChiêuNinh~dien~dan~lequydonD^d^I^q^d Từ trong cổ họng hân phát ra tiếng “khúc khích” như lưỡi cưa cưa gỗ, để cái mâm cầm trong tay xuống dưới đất. Xoay người đi trở về.

Vợ chồng báo nhân đối với Dạ sẽ có hành động như vậy hân là cảm thấy quái dị, bởi vì, không có ai sẽ vô duyên vô cớ chia sẻ thức ăn với người khác, hơn nữa còn là thức ăn ăn ngon như vậy.

Bọn họ túng lổ mỗi người không ngừng, hình như đang do dự, có muốn tiến lên cầm hay không, có phải là có bấy hay không?

Tính cảnh giác của báo nhân thật đúng là cao, chỉ là, tại hoàn cảnh nguy hiểm như vậy muốn sinh tồn, tính cảnh giác là nhất định. Lỗ Đạt Mã đoán được bọn họ sẽ nghi ngờ, nàng dập lửa trong bếp lò, sau đó lôi kéo Dạ trở lại trong động bọn họ.

Nàng trốn ở sau cửa sổ, vén một góc rèm lên, len lén quan sát hành động của hai báo nhân.

Cuối cùng bọn họ không chống lại được mùi thơm hấp dẫn thức ăn ngon, thử thăm dò từng bước từng bước đến gần cái mâm đựng thức ăn.

Đối với cái mâm, bọn họ thấy mới lạ, mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng nhìn thấy Dạ và Lỗ Đạt Mã lấy ra bỏ vào, cũng biết cách dùng của nó. Giống cái báo nhân giống như thật thích cái mâm này, nàng vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve. Mà giống đực báo nhân hình như cảm thấy hứng thú đối với thức ăn hơn một chút.

Cuối cùng, rốt cuộc bọn họ bụng khay đi rồi.....

Cái này làm Lỗ Đạt Mã hết sức thất vọng.

Nàng rất muốn xem một chút, thức ăn ngon trước mặt, đối với vợ chồng tạm thời tạo thành bọn họ sẽ phân chia thức ăn thế nào đây? Vẫn sẽ liều mạng dùng trị giá vô lực, người nào thắng người đó ăn sao?

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng có chút hứng thú tệ hại rồi, lại còn mong đợi hai vợ chồng người ta đánh nhau.....

Hết chương 84.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Trâu sừng, mùa hè, khách tới ngoài ý muốn

Editor: ChiêuNinh

Từ lúc lần trước được một bữa ăn ngon từ nơi này, đến mỗi thời điểm ở chỗ Lỗ Đạt Mã bay lên mùi thịt, vậy là vợ chồng báo nhân sẽ chạy tới xa xa

nhìn.

Mà mỗi lần Lỗ Đạt Mã vẫn cũng chưa từng để cho bọn họ thất vọng, đều sẽ làm nhiều thêm một chút đưa tới cho bọn họ.

Nhiều lần, tới thời điểm bọn họ đi bắt thức ăn cũng sẽ lưu lại một ít thứ, tỷ như thịt con mồi bọn họ bắt, lấy trứng chim.

Về sau bọn họ lại phát hiện, Lỗ Đạt Mã sẽ giữ lại da lông trên người con mồi. Vì vậy, mỗi lần thời điểm bọn họ tới còn có thể để lại tấm da mới lột xuống từ trên con mồi.

Một phen chung đụng như vậy, Lỗ Đạt Mã phát hiện, báo nhân trừ lạnh lùng một chút ở bên ngoài, trên người vẫn có không ít điểm sáng. Nói thí dụ như, bọn họ không thích không làm mà hưởng, trước kia Tiểu Hoa là như thế, bây giờ vợ chồng báo nhân cũng đúng là như vậy, lấy được chỗ tốt từ chỗ nàng, cũng sẽ dùng thức ăn hoặc những vật khác bù lại.

Chung sống đã lâu, quan hệ hai người Lỗ Đạt Mã và vợ chồng báo nhân cũng không còn lạnh lùng như trước nữa, có lúc, Dạ còn có thể nói lên hai câu với bọn họ.

Bởi vì ngôn ngữ không thông với báo nhân, Lỗ Đạt Mã không thể làm gì khác hơn là phái Dạ đi hỏi thăm tình huống thời tiết ở đây, đặc biệt là mùa hè nàng lo lắng, có thể trời mưa rào, phát sinh Đại Hồng Thủy hay không.

Dạ có được tin tức là, sẽ có mưa to, nhưng mà sẽ không phát sinh Đại Hồng Thủy.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ một chút, hiểu được, chỗ ở cũ của nàng và Dạ bất luận là thảo nguyên hay là hẻm núi rừng rậm, đều là vùng đất thấp. Mà ở nơi này là rừng núi, địa thế cao, nước đều chảy về phía chỗ thấp, cho nên nơi này hẳn rất khó khăn bị ngập đến.

Không có tảng lo lắng này, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nàng có thật nhiều kế hoạch có thể áp dụng.

Nói thí dụ như, nuôi dưỡng.

Nhìn ba con trâu sừng vẫn luôn uất ức bị buộc trên cây, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng nên dựng một cái chuồng gia súc.

Từ lúc lần trước vận muối xong, Dạ làm chuyện “tháo hàng giết ngư”, lần này Lỗ Đạt Mã năm lần bảy lượt nói rõ không cho Dạ lại đánh chủ ý lên ba con trâu sừng này.

Thật ra thì Dạ thật đúng là không thích thịt trâu lắm, cùng với thịt dê sừng hươu hẳn thích ăn, thì mùi vị kém xa. Nếu không phải là cảm thấy bắt về mà không ăn, lại thả đi thì quá lãng phí, hẳn mới không cần phí khí lực này đâu.

Lúc này Lỗ Đạt Mã không để cho giết, hẳn liền buộc bọn nó trên cây to ở ngoài động, mỗi ngày thay đổi thành hắc báo hù dọa làm bọn nó giật mình trở thành lạc thú lớn nhất của hẳn.

Mỗi khi thấy Dạ hành động ngây thơ và lại có hứng thú tệt hại, Lỗ Đạt Mã trừ co rút khóe mắt ra thì chỉ còn co rút khóe mắt rồi.

Mới bắt đầu, Lỗ Đạt Mã còn lo lắng ba con trâu sừng này sẽ bị báo nhân khác xem là con mồi mà vồ mất. Dien*đan*le*quy*don ChieuNinh Sau đó nàng phát hiện, quan niệm quyền sở hữu của báo nhân là cực mạnh. Chỉ cần là vật phẩm nhiễm phải mùi đồng tộc, dưới tình huống không được cho phép thì báo nhân khác tuyệt đối sẽ không động tới.

Có Dạ thông minh khéo tay lại lao động cường tráng, chuồng gia súc của Lỗ Đạt Mã rất nhanh đạt được rồi. Nhưng mà, không phải chuồng, mà là hàng rào, bởi vì tài liệu làm trần nhà thật sự khó tìm. Chuồng gia súc không thể gọi chuồng, chỉ có thể đổi gọi hàng rào gia súc.

Hàng rào chỉ dùng gỗ đóng vào trong đất làm cọc liên tiếp mà thành, hết sức bền chắc, không sợ bị trâu sừng đụng vỡ. Lỗ Đạt Mã thử thả trâu sừng vào.

Lỗ Đạt Mã gom không ít cây cỏ, lá cây bỏ vào trong hàng rào làm thức ăn cho trâu.

Thức ăn này dễ tìm, nước thì làm sao bây giờ?

Mấy ngày nay vẫn luôn là Dạ dắt chúng nó đến bên dòng suối uống nước, về sau cũng không thể ngày ngày như vậy đi.

Lỗ Đạt Mã nhìn chằm chằm cái cọc gỗ thì có chủ ý.

Nàng kêu Dạ đốn ngã một gốc cây lớn, bỏ ra thành hai nửa, chính giữa moi rỗng ra, như vậy hai bồn rửa được hình. Cố định ở trong hàng rào, mỗi ngày chỉ cần dùng thùng gỗ lấy nước đổ vào là tốt rồi.

Bồn rửa cho Lỗ Đạt Mã linh cảm, bồn tắm của nàng kiếm được rồi. Nàng lôi kéo Dạ, khiêng cốt đao, quay một vòng ở địa bàn của mình, chỉ một cây đại thụ. Kêu Dạ chặt ngã, rồi làm một cái bồn tắm đặc biệt lớn, ngay cả Dạ cũng có thể nằm ở bên trong.

Trâu sừng vào trong hàng rào, không cần buộc ở trên cây nữa, có phạm vi hoạt động nhất định, kết quả đã xảy ra chuyện.

Mùa xuân nha, là kỳ động vật sinh sôi nảy nở, tự nhiên trâu sừng cũng đến thời kỳ động dục, mấy ngày trước vẫn bị trói buộc, hôm nay được tự do liền

bắt đầu cố gắng vì đời sau của mình.

Ba con trâu ở bên trong, hai con là đực, một con là cái, muốn vợ? Trâu sừng cô nương nói, các người đánh một trâu, người nào thắng cô nương ta liền theo người đó.

Sau đó, trong hàng rào có một cuộc “dùng binh khí đánh nhau”.

Trong đó một con trâu đực trọng thương không trị mà chết, để Dạ lột da nướng ăn.

Cũng không lâu lắm, Lỗ Đạt Mã liền phát hiện, trâu mẹ mang thai.

Lỗ Đạt Mã cảm khái, trâu nha, chính là trâu, gieo giống cũng trâu hơn động vật khác!

Cùng tiếp xúc với vợ chồng báo nhân hàng xóm thời gian dài như vậy, cũng còn chưa nhìn thấy giống cái báo nhân có dấu hiệu mang thai. Báo nhân khó khăn không dễ dàng thụ thai sao? Vậy cũng rất có thể, Lỗ Đạt Mã cảm thấy bọn họ về mặt kết cấu sinh lý cũng rất gần với nhân loại.

Thời điểm khi mùa xuân sắp hết, trâu sừng sinh tiểu báo bảo rồi.

Mà vợ chồng báo nhân thường xuyên lấy vật đến đổi thức ăn ngon với Lỗ Đạt Mã chia tay.

Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, hẳn là kỳ sinh sôi nảy nở đã qua, bởi vì nàng thấy tất cả báo nhân, hiện tại gần như đều trở thành độc thân, bọn họ vượt qua cuộc sống độc lai độc vãng lần nữa.

Chỉ có Dạ và Lỗ Đạt Mã vẫn là một đôi thân ái gắn bó ở cùng một chỗ như cũ.

Dĩ nhiên, Dạ vẫn là như vậy, đến mỗi thời điểm khi Lỗ Đạt Mã tiết ra kích thích tố giống cái vào kì đỉnh cao, thì lại dính ngáy vào bên cạnh nàng, nhưng mà chỉ là như vậy, không tiếp tục động tác tiến thêm một bước.

Vốn là Lỗ Đạt Mã cho rằng từ sau khi có một lần đột phá, ở phương diện này Dạ sẽ biết mùi vị ăn ngon, càng không thể vẫn hoài, nhưng mà, rất rõ ràng, Dạ có chút sợ đầu sợ đuôi, hẳn là ngày ấy nàng bị ra máu hù sợ.

Lỗ Đạt Mã cũng giải thích qua nhiều lần với hắn, đây không phải là lỗi của hắn, mà là lần đầu tiên nàng nhất định sẽ ra máu. Dien*dan*le*quy*don ChieuNinh Nhưng mỗi khi nghe được nàng nói như vậy, Dạ cũng chớp con ngươi màu tím sẫm nhìn nàng, nửa tin nửa ngờ, có lẽ hẳn cho là Lỗ Đạt Mã đang an ủi hắn.

Chỉ là, cái bộ dáng này của Dạ, Lỗ Đạt Mã trừ cảm động, còn có an tâm.

Cảm động là bởi vì Dạ sẽ yêu thương nàng.

An tâm là bởi vì nàng tạm thời không cần lo lắng vấn đề bảo bảo. Ở thế giới này không biết có thuốc tránh thai gì đó hay không, ngay cả có cũng không thể bị phát hiện. Bởi vì nơi này sẽ không ai suy tính vấn đề ngừa thai, kéo dài chủng tộc bầy đàn đời sau là trách nhiệm của bọn hắn.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng không có gặp phải vấn đề dị tộc yêu nhau như Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã thật sự rất sợ bảo bảo của nàng và Dạ sẽ là.....

Mỗi khi nghĩ tới đây nàng đều không dám nghĩ tiếp.

Ở trước khi mùa hè lại tới, Lỗ Đạt Mã và Dạ cùng nhau lại đi một lần tới hồ chứa nước làm muối, chở mấy túi lớn muối trở lại. Khi đi đến mảnh rừng núi hẳn là phải có sương mù màu tím vây quanh thì Lỗ Đạt Mã phát hiện, chướng khí nơi này biến mất. Kỳ quái, chẳng lẽ có liên quan với thời tiết? Lỗ Đạt Mã không muốn tìm hiểu, nên cũng không suy nghĩ tiếp.

Lần này, nàng và Dạ chỉ dẫn theo con trâu đực làm cu li, mà để trâu mẹ ở lại trong hàng rào, bởi vì nó phải chiếu cố trâu con.

Từ lúc trâu mẹ sinh bảo bảo Tiểu Ngưu, thì bắt đầu có sữa. Lỗ Đạt Mã thì không có giờ khắc nào là không đánh chủ ý lên sữa.

Chỉ là phải làm thế nào mới có thể vắt được sữa tươi đây?

Mấy lần Lỗ Đạt Mã giờ thừng gỗ lên cố gắng đến gần, nhưng đều bị vợ chồng nhà trâu đánh chạy ra. Có tiểu báo bảo rồi bọn nó trở nên hung hãn dị thường, không còn dịu ngoan như vậy nữa. Xem ra mặc kệ là người hoặc động vật chỉ cần làm cha mẹ thì tất nhiên cũng sẽ có biến chuyển hình dạng này, bọn họ phải biến đổi đến mức cường hãn mới có thể bảo vệ con của mình không bị tổn thương.

Mất thấy con trâu nhỏ cũng sắp dứt sữa, Lỗ Đạt Mã nhìn thấy mà thèm, một hóp sữa tươi cũng không có uống được.

Thời điểm mùa hè đi tới, Lỗ Đạt Mã đã có thể thấy vài ba giống cái báo nhân mang theo Tiểu Báo tới bên dòng suối uống nước rồi.

Tiểu Báo khoẻ mạnh khẩu khinh giống như quả cầu lông nhưng, tròn vo rất là đáng yêu, hơn nữa không hề khác gì nhau với báo con mới sinh chân chính Lỗ Đạt Mã từng nhìn thấy trong vườn thú.

Lỗ Đạt Mã nhìn thế này lại hiểu kỳ rồi, Tiểu Báo sanh ra thì sẽ biến thành hình người sao? Hay là phải vừa được trưởng thành mới có thể có năng lực biến thành hình người? Diendanlequydon~ChieuNinh Lỗ Đạt Mã hỏi Dạ, kết quả là Dạ chỉ lắc đầu, hẳn cũng không nhớ rõ là mình vừa sinh ra thì sẽ biến thân hay là trưởng thành mới có thể, dù sao thì cũng không hiểu làm sao lại biến được. Nghe được câu trả lời này Lỗ Đạt tròn trĩnh mắt, sao có người hồ đồ này nha, thiệt là!

Trong đầu có vấn đề không tìm được đáp án, Lỗ Đạt Mã bắt đầu cần mẫn chạy tới bên dòng suối, bởi vì ở nơi đó nàng có thể quan sát động tác và tập tính của Tiểu Báo, nếu như ngày nào đó Tiểu Báo biến thành hình người rồi, nàng mới có cơ hội thấy.

Lỗ Đạt Mã rất muốn, nhưng mà, sau hai ngày, nàng phát hiện giống cái báo nhân không còn mang Tiểu Báo đến bên dòng suối chơi đùa nữa. Hơn nữa trước đó ở trên đường thỉnh thoảng có thể gặp gỡ một hai con Tiểu Báo buống bình một mình chạy ra ngoài, hiện tại cũng không nhìn thấy được nữa.

Đang lúc Lỗ Đạt Mã nghỉ ngơi, mưa to ập kích.

Chẳng lẽ là giống cái báo nhân đoán được thời tiết biến hóa, sắp xếp Tiểu Báo an ổn đâu vào đấy trước rồi?

Ừ, cái này vô cùng có khả năng.

Lỗ Đạt Mã không còn rối rắm cái vấn đề này nữa. Nàng bắt đầu chuyên tâm thu thập gia viên nhà mình.

Đầu tiên, nàng kêu Dạ ở trong sơn động đắp lên một cái lò sưởi trong tường. Trước kia thời điểm ở tại trong thung lũng, nàng từng một lần nghĩ qua như vậy, nhưng bởi vì ngay lúc đó vấn đề địa thế chỗ cao sơn động, tảng đá khó mang vào, chỉ đành phải thôi. Hôm nay không có vấn đề vận chuyển đá, rất nhanh một lò sưởi đơn giản liền khiến cho Dạ đắp xong rồi. Nói là lò sưởi, thật ra thì cũng chính là một bếp lò đắp lên kế bên vách động thôi. Mà Dạ cũng vẫn làm bếp lò giống như cái ngoài động, chính là một đôi.

Sau đó, Lỗ Đạt Mã và Dạ bắt đầu đào rãnh thoát nước.

Tuy nói chỗ nhà của nàng và Dạ trên một mảnh dốc thoải giữa rừng núi, không dễ trữ nước. Nhưng mà để phòng ngừa vạn nhất, nàng vẫn lôi kéo Dạ đào mấy cái rãnh thoát nước ra ngoài.

Hơn nữa Lỗ Đạt Mã còn dùng mấy tấm da dày chống lên một chỗ tránh mưa tuyết cho trâu, tuy nói hiệu quả che mưa không tốt lắm, nhưng cũng có chút ít còn hơn không, có một cái địa phương tránh mưa dù sao cũng tốt hơn không có.

Nhưng Lỗ Đạt Mã phát hiện, nàng sai lầm rồi, một nhà ba người trâu sừng kia căn bản không nhận tình của nàng. Hình như bọn họ thích ở trong mưa hơn.

Làm xong tất cả, Lỗ Đạt Mã liền an tâm đợi ở trong nhà đóng cửa guồng qua tơ của nàng tránh mưa rồi.

Ban đầu mưa to mới vừa rơi xuống hai ngày nàng còn lo lắng qua vấn đề thức ăn, chỉ là sau đó Lỗ Đạt Mã phát hiện, tiến vào mùa mưa bão, động vật trong núi rừng hình như còn nhiều hơn thời điểm mùa xuân. Bọn họ hẳn là từ thảo nguyên hoặc là những địa phương khác di chuyển tới đây, tránh né nước lũ.

Động vật nhiều hơn, có lợi cũng có khuyết điểm. Động vật thuộc ăn cỏ gia tăng có thể không cần lo lắng thiếu hụt thức ăn. Nhưng mà, động vật cũng không chỉ chỉ có ăn cỏ, còn có giống mãnh thú ăn thịt.

Những thứ kia đã từng có một phương lãnh địa bá chủ đến nơi này làm sao chịu cụp đuôi?

Kể từ đó, vốn phải là một địa phương tị nạn vui vẻ, lại thường sẽ xảy ra “dùng binh khí đánh nhau”.

Nhân vật chính “dùng binh khí đánh nhau” đương nhiên là dân vùng này —— báo nhân, vì duy trì đầy đủ chủ quyền của mình với người ngoại lai thì dùng võ lực tranh chấp rồi. Diendanlequydon~ChieuNinh Nhưng mà nhóm báo nhân bình thường đều là đàn đả độc đấu, bọn họ không tụ lại công kích tập thể, gặp phải mãnh thú đơn độc bọn họ rất dễ dàng thắng lợi, nhưng gặp phải thành đoàn cho dù thắng lợi cũng sẽ vết thương chồng chất. Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, cái này có quan hệ trực tiếp với thói quen lạnh nhạt chung đụng giữa hai bên trong tộc quần bọn họ.

Ở chỗ này một mùa xuân, Lỗ Đạt Mã cảm thấy nhóm báo nhân cũng không có lạnh lùng như biểu hiện ra bên ngoài, nói cho cùng, cũng chỉ là không có sở trường hoặc là lười phải trao đổi thôi. Nếu như có thể có một chỉ dẫn chính xác, có lẽ bọn họ sẽ làm một bộ tộc mạnh mẽ mà tồn tại.

Lỗ Đạt Mã đợi ở trong động thường có thể nghe được bên ngoài trong núi rừng mơ hồ truyền tới tiếng gào thét, có cảnh cáo, có tức giận, còn có đau thương.

Từ từ, mỗi khi Dạ đi ra ngoài đi săn bắt, Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu đứng ngồi không yên, cho đến khi nhìn Dạ an toàn trở lại, cả trái tim mới tính là an ổn.

Nàng nói với Dạ, nhìn thấy cự thú khó dây dưa thì nhất định không cần xung đột chính diện, cho dù là ném con mồi cho nó, cũng nhất định không để cho mình bị thương.

Dạ gật đầu cam kết, nhưng Lỗ Đạt Mã vẫn không yên lòng như cũ. Bởi vì, trong xương của Dạ cái đầu cổ chấp rất khó để cho hắn tiến lùi nhường nhịn. Vì vậy Lỗ Đạt Mã vì đề ngừa ngộ nhỡ, ngày ngày ở trước mặt của hắn ân cần dạy bảo, đề cho chính nàng cũng phiền chết đi được.

Mà ngược lại Dạ tính tình tốt nghe Lỗ Đạt Mã nói đâu đâu không ngừng, liên tục gật đầu.

Hôm nay, Dạ vẫn đi ra ngoài săn bắt như cũ.

Lỗ Đạt Mã ở lại trong động một mình, nàng ngồi ở bên cạnh cửa sổ, lay động guồng quay tơ, vừa kéo tơ, vừa thỉnh thoảng nhìn quanh ra ngoài, giống như nàng dâu nhỏ một trông mong chồng về.

Chợt chỉ nghe bên ngoài trong hàng rào sừng trâu phát ra từng trận rối loạn, thỉnh thoảng còn trộn lẫn tiếng “ùm bò” trâu gọi, cùng tiếng dã thú gào thét. Chỉ là tiếng gào thét này mềm mại, nghe giống như là ấu thú.

Tuy rằng chỉ nghe được tiếng kêu ấu thú, Lỗ Đạt Mã cũng không dám bảo đảm sẽ không có thú trưởng thành ở gần đó.

Vì vậy, nàng cầm một thùng nhỏ mở động vật, giờ cây đuốc đi ra ngoài dò xét kết quả.

Từng có mấy lần kinh nghiệm đấu thú Lỗ Đạt Mã tổng kết qua, bất luận cái vũ khí gì cũng không bằng dùng tốt lửa thêm dầu mỡ. Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng mà đối với nàng nhỏ yếu như vậy, không có thân thể nhanh nhẹn và móng vuốt sắc bén, nàng cần mạng sống thì không thể suy tính tàn nhẫn hay không rồi.

Lỗ Đạt Mã cũng không có lỡ mồm trực tiếp chạy đi ra động, trước tiên nàng nhắc rèm da thú lên một cái khe nhỏ, quan sát tình huống chung quanh một cái, khi xác định không nhìn thấy dã thú nguy hiểm gì, mới cẩn thận đi ra.

Nàng lặng lẽ đi tới hàng rào trâu, ở địa phương cách xa mấy chục bước ẩn ở phía sau một cây đại thụ, quan sát cẩn thận tình huống trong hàng rào trâu.

Ba con trâu ở bên trong xôn xao kêu: “ùm bò”.

Trâu mẹ hình như đã bảo hộ trâu con ở sau lưng, mà trâu đực giống như đang truy đuổi một cái gì khác. Diendanlequydon~ChieuNinh Vật kia quá nhỏ, Lỗ Đạt Mã xuyên thấu qua mưa bụi nhìn không rõ ràng, giống như là một quả cầu bùn.

Mà chung quanh chúng nó không còn gì khác.

Lỗ Đạt Mã từ phía sau cây đi vòng ra, tiến lên xem rõ ngọn ngành.

Quả cầu bùn kia là một Tiểu Báo trên người dính đầy bùn lầy.

Nó từ đâu tới? Là hài tử báo nhân hay là thú con dã thú xâm lấn?

Dường như, ở cái thế giới này nàng cũng không có gặp qua Tiểu Báo thuần chính dã thú.

Như vậy, đây cũng là đứa bé báo nhân? Nhưng mẹ của nó ở đâu? Còn nữa, tại sao nó phải chạy đến nơi đây tập kích trâu sừng?

Vật phẩm có chủ báo nhân chắc chắn là sẽ không làm bừa.

Chẳng lẽ.....

Trong đầu của Lỗ Đạt Mã thoáng qua một ý tưởng tàn nhẫn.

Chẳng lẽ mẹ của con Tiểu Báo này đã chết? Gần đây tranh đấu giữa báo nhân và mãnh thú càng ngày càng kịch liệt, mẹ Tiểu Báo rất có thể đã chết trong trận độ sức.

Mà con báo con không có người trông nom, lại cực đói nên mới chạy tới nơi này tìm thực vật.

Lỗ Đạt Mã càng nghĩ thì càng cảm thấy ý tưởng của mình hợp lý.

Hết chương 85.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tiểu báo nhân, tranh thủ tình cảm, phúc lợi.

Lỗ Đạt Mã động lòng trắc ẩn, nàng dùng thức ăn dẫn dụ Tiểu Báo từ trong hàng rào trâu ra ngoài, ôm trở về trong động.

Tiểu Báo giống như quả cầu bùn rất nhẹ rất nhẹ, gần như chỉ là một lớp da bọc xương, xem ra là đói bụng rất nhiều ngày mới chạy đến tìm đồ ăn.

Lỗ Đạt Mã có chút đau lòng khẽ vuốt đầu tiểu tử một cái.

Đôi bụng đã làm Tiểu Báo bỏ qua tất cả phòng bị, hắn nằm ở trong ngực Lỗ Đạt Mã gặm cục thịt từng ngậm từng ngậm. Bị Lỗ Đạt Mã khẽ vuốt, không hài lòng phát ra mấy tiếng “Ưm ưm”, hai cái chân ngắn nhỏ ôm thức ăn lại nắm thật chặt, giống như là sợ bị cướp đi.

Đội Tiểu Báo ăn no, Lỗ Đạt Mã vốn định đun nước tắm giúp hắn, kết quả thấy tiểu tử ôm cục thịt gặm một nửa đâm vào trên đệm da thú ngủ say sưa.

Lỗ Đạt Mã dở khóc dở cười, thật là một tiểu tử không có tim không có phổi, ăn no là có thể ngủ.

Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã nghĩ lại liền hiểu. Tiểu tử này chính là một đứa bé, tại thời điểm “Bình Hoang Mã Loạn” mất mẫu thân như vậy, nhất định là vừa đói vừa sợ, một mối cực kỳ. Lúc này thật vất vả có một chỗ an thân, mới an tâm ngủ một giấc thôi.

Lỗ Đạt Mã muốn lấy cục thịt nó ôm ra, để cho nó ngủ được thoải mái hơn một chút, ai biết vừa mới động, tiểu tử liền tỉnh lại. Nó nhe hàm răng trắng bén nhọn, phát ra tiếng cảnh cáo “ha ha”, nếu như không phải là bị bùn dấn kín, lúc này ngay cả lông trên người cũng xù lên.

Lỗ Đạt Mã bất đắc dĩ cười một tiếng, buông tay trả lại cục thịt đến trong ngực Tiểu Báo. Loại thời điểm này, chỉ có thức ăn mới có thể cho nó cảm giác an toàn.

Tiểu tử ôm cục thịt, lúc này cũng không ngủ, hai con ngươi tròn vo màu xanh lam nhìn chăm chăm, con ngươi xê dịch nhìn theo Lỗ Đạt Mã, ở trong đó đều là phòng bị. Xem ra mới vừa chộp mất một cái, để cho nó có tinh thần không ít. Nếu như vậy, vậy thì tạm thôi. Lỗ Đạt Mã có tư tưởng xấu cười cười.

Trong nồi có nước nóng đun sôi, vốn là dự định để cho Dạ trở lại dùng, hiện tại tắm rửa sạch sẽ cho tiểu tử trước đi!

Lỗ Đạt Mã đổi xong nước ấm, hai cái tay nắm nhẹ dưới nách Tiểu Báo, bỏ vào trong chậu nước.

Tiểu tử vào nước còn sống chết ôm cục thịt không buông lỏng. Chỉ cần Lỗ Đạt Mã giơ tay muốn lấy đi, nó liền không ngừng “Ồ ối nhĩ”. Giống như cục thịt này chính là linh hồn của nó, thế không buông tha.

Cái này Lỗ Đạt Mã trêu chọc hòng rồi, cũng sẽ không giành với nó, dù sao nhà nàng không thiếu một miếng thịt này, không thể ăn thì vứt bỏ là được.

Thấy Lỗ Đạt Mã không giành thịt của nó nữa, tiểu tử cũng sẽ không giãy giụa, mặc cho Lỗ Đạt Mã bóp dẹp về tròn.

Khi nước bùn hết rồi, một báo tuyết nhỏ xuất hiện ở trước mắt Lỗ Đạt Mã.

Mới vừa rồi Lỗ Đạt Mã thấy ánh mắt của Tiểu Báo là màu xanh dương còn kỳ quái, hiện tại thấy nguyên hình của nó thì hiểu được.

Vùng rừng núi này ngoại hình tộc quần báo nhân không riêng chỉ có báo đốm, cũng có báo tuyết, chỉ là báo nhân bề ngoài là báo tuyết tương đối thưa thớt, Lỗ Đạt Mã ở chỗ này cũng chỉ mới gặp qua hai con. Mà hắc báo nàng chỉ nhìn thấy một con, chính là Dạ.

Giúp tiểu tử tắm rửa sạch sẽ, cũng không thể lấy cục thịt nó ôm. Lỗ Đạt Mã cầm một cục thịt nướng thơm ngát khác đến đổi với nó.

Không ngờ tiểu tử còn tham lam đều mơ tưởng cả hai miếng, Lỗ Đạt Mã nửa dụ dỗ nửa cướp mới cho đổi lại.

Thu xếp xong cho Tiểu Báo, không có qua bao lâu, Dạ liền khiêng con mèo trở lại.

Mùi của hắn không phải là dùng tốt bình thường, mới vừa vào động đã ngửi được mùi không giống với hắn và Lỗ Đạt Mã lập tức cảnh giác. Đội nhìn thấy Tiểu Báo nằm ở trên đệm da thú thì lập tức hướng về phía nó phát ra tiếng “khúc khích” cảnh cáo.

Tiểu Báo thấy Dạ, cũng đáp lại bằng âm thanh “ha ha” giống vậy.

Hai báo nhân một lớn một nhỏ lần đầu tiên gặp mặt, tuyệt không vui vẻ.

Dạ bởi vì săn bắt lâu dài nên đã tích lũy được sát khí trên người, một tiểu báo nhân mới vừa ra đời gần một trăm ngày làm sao có thể chống lại?

Rất nhanh nó liền thua trận. Thay đổi phòng bị trước đó đối với Lỗ Đạt Mã, một cục lông nho nhỏ tròn vo ngang nhiên đi qua bên người nàng. So sánh với lệ khí trên người Dạ, lúc này Lỗ Đạt Mã ở trong mắt tiểu báo nhân chính là gió xuân ấm áp.

Lỗ Đạt Mã nháy nháy con mắt về phía Dạ, giảng hòa.

“Dạ, ta đói rồi!”

Những lời này tương đối có tác dụng, Dạ lập tức thu hồi lệ khí cả người lại, hướng về phía Lỗ Đạt Mã cười một cái, xoay người đi dọn dẹp con mèo. Thật ra thì hắn cũng không có địch ý đối với tiểu tử kia, chỉ là hù dọa nó giết mình, tuyên thệ chủ quyền lãnh thổ một cái, nói cho nó biết đây là địa bàn của người nào.

Tiểu tử báo nhân này tương đối có linh tính, lập tức liền hiểu ngay, cái tên to con lại còn hung ác kia, cũng phải nghe lời tiểu giống cái yếu ớt trước mắt

này.

Nó cạ chân Lỗ Đạt Mã “Uỳnh umh” làm nũng.

Lỗ Đạt Mã giống như ôm con mèo sủng vật, ôm nó vào trong ngực kéo râu hai cái. Đợi nhìn đến khi Dạ cảm thấy miếng thịt lớn thu thập xong tiến vào, nàng thả tiểu báo nhân đến trên đệm da thú bên cạnh, đứng dậy đẩy Dạ vào phòng tắm đi tắm, mà nàng phụ trách nướng chín thịt. Chờ lúc Dạ đi ra là có thể dọn cơm.

Tiểu báo nhân mới đầu còn ngồi chồm hồm ở trên đệm da thú nhìn. Sau đó lại ức chế không được lòng hiếu kỳ của mình cọ đến chân của Lỗ Đạt Mã, nhắm mắt theo đuôi đi theo nhìn, thỉnh thoảng còn muốn bới lấy bếp lò coi trộm một chút, bị nhiệt độ bếp lò nóng hai cái mới thôi.

Lỗ Đạt Mã nhìn bộ dạng báo nhân nhỏ, đột nhiên nghĩ đến một câu nói: “Nghe con không sợ cọ?”. Tiểu tử này cũng không phải giống như báo nhân thành niên, nó tuyệt không e sợ mỗi lửa, có lẽ là chưa từng biết sự lợi hại của lửa.

Ăn xong bữa cơm, Lỗ Đạt Mã và Dạ ngồi xuống, thương lượng vấn đề tiểu báo nhân đi hay ở.

Ý định ban đầu của Lỗ Đạt Mã là muốn giữ nó ở lại, nhưng nàng phải cân nhắc ý nguyện của Dạ, dù sao kể sinh nhai cái gia đình này của bọn họ đều là dựa vào một mình Dạ. Thêm một miệng ăn, ở thời điểm thức ăn thiếu hụt, con mèo không dễ bắt được không thể nghi ngờ sẽ gia tăng gánh nặng cho Dạ.

Hiện tại tiểu báo nhân còn nhỏ, ăn không nhiều lắm, nhưng nó sẽ càng ngày càng ăn nhiều, tục ngữ nói: tiểu tử choai choai ăn chết lão tử. Trong ấn tượng của Lỗ Đạt Mã, báo con lớn lên đến có thể độc lập ít nhất phải mười ba đến hai mươi tháng, ở trên cái thế giới này cũng chính là thời gian phải kéo dài qua hai mùa màng.

Lỗ Đạt Mã không biết kỳ phát triển chính xác của tiểu báo nhân, nhưng mà nàng cảm thấy hẳn là xê xích không bao nhiêu với Tiểu Báo thuần túy.

Cho nên, nếu như Dạ không muốn giữ tiểu báo nhân này lại, cho dù nàng cảm thấy tàn nhẫn, cũng vẫn sẽ hạ quyết tâm tiễn bước tiểu báo nhân đi. Dù sao, ở trong lòng của nàng Dạ là không ai có thể so sánh được.

Không ngờ, thế nhưng Dạ đồng ý nuôi dưỡng tiểu báo nhân.

Lỗ Đạt Mã đoán, hẳn là Dạ cảm thấy tiểu báo nhân trải qua thời ấu thú tương tự như hần. Nếu như lúc trước hần không có được Cự Lang nuôi lớn, có lẽ hiện tại hần đã sớm chết rồi. Thậm chí Lỗ Đạt Mã đang suy đoán, mẹ của Dạ có lẽ cũng chết đi dưới tình huống như thế, mà Dạ lại trời đất xui khiến được vợ chồng Rhona nhặt được, mang vào thảo nguyên.

Bất luận là Dạ nghĩ như thế nào, dù sao tiểu báo nhân lại có nhà mới, nó có thể bình an trưởng thành.

Lỗ Đạt Mã đặt tên gọi cho nó: Tuyết.

Ừc. . . . .

Đặt tên xong rồi Lỗ Đạt Mã mới nhớ tới chú ý chuyện giới tính của tiểu tử, người ta là một Tiểu Chính Thái, chỉ là tên cũng không có đổi lại. Lỗ Đạt Mã cảm thấy nó có một thân da lông màu trắng hơi mang chút lấm tẩm màu xám thẫm, từ xa nhìn lại tựa như một tòa điêu khắc Tiểu Tuyết, đẹp mắt cực kỳ. (Tiểu Chính Thái: ý nói là một bé trai xinh xắn đáng yêu)

Mặc dù ngày đầu tiên Dạ hào phóng cho Tuyết ở lại, nhưng mà, ngày hôm sau hần liền hối hận.

Tên tiểu tử này giành Lỗ Đạt Mã với hần.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lỗ Đạt Mã làm cho Tuyết một cái giường nhỏ, để cho hần ngủ ở trên đó.

Nửa đêm thì tiếng có sấm lớn, làm tiểu tử có thể là sợ hãi, đã tìm đến trên giường lớn của Lỗ Đạt Mã và Dạ, chui vào giữa hai người bọn họ, cái móng đưa về phía Dạ, đầu cụng vào ngực Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã vui ở trong ngực Dạ ngủ say sưa hoàn toàn không biết, Dạ luôn luôn ngủ cạnh, bị tiểu tử ngăn trở hần cùng với Lỗ Đạt Mã nên thân mật hết sức khó chịu. Mấy lần bỏ tiểu báo nhân lại giường, cũng lại bị hần bò trở về. Cuối cùng đánh thức Lỗ Đạt Mã, nàng ôm lấy tiểu báo nhân vào trong ngực, lật người, đưa lưng tựa vào trong ngực Dạ ngủ thật say rồi.

Nhưng Dạ buồn bực, Đạt Mã là của một mình hần, hôm nay lại bị một tiểu báo nhân chia sẻ.

Tâm tình như vậy ảnh hưởng Dạ, cho đến buổi sáng chuẩn bị đi ra ngoài săn bắt thì mặt đều là tối sầm.

Sau đó, mỗi ngày, Dạ cũng sẽ cùng tiểu báo nhân —— Tuyết, trình diễn tiết mục tranh thủ tình cảm.

Trong nhà nhiều hơn một tiểu báo nhân, đối với Lỗ Đạt Mã mà nói, cuộc sống trở nên thú vị hơn nhiều. Bây giờ nàng giống như có nhiều hơn một con sủng vật nhỏ Tiểu Báo, suy nghĩ một chút, Tiểu Báo làm sủng vật, thật phong cách. Ừc. . . . ., thật ra thì từ lúc có Dạ, nàng đã sớm đủ phong cách.

Trải qua mấy ngày có thức ăn ngon nuôi nấng, tiểu báo nhân đã từ da bọc xương biến thành một viên thịt nhỏ vòng tròn cuộn cuộn, bước đi cái móng nhỏ uốn éo một cái uốn éo một cái, cái đuôi nhỏ vung vung, phải nói là hình ảnh vô cùng mạnh, Lỗ Đạt Mã đều sẽ ôm nó vào trong ngực xoa nắn một

phen.

Tiểu tử rất dính Lỗ Đạt Mã, đại khái từ trên người của Lỗ Đạt Mã, nó có thể tìm được cảm giác tình thương của mẹ.

Đối với cái bộ dáng này của tiểu tử, Lỗ Đạt Mã rất là hưởng thụ. Nhưng Dạ rất ảm ức, mỗi khi thấy gia hỏa như cục thịt này đâm vào trước ngực Lỗ Đạt Mã, dùng đầu cọ a cọ, Dạ liền muốn cắn một cái roi đầu của nó. Trước ngực Đạt Mã có bao nhiêu mềm mại, cọ lên thật thư thái, nhưng hắn cũng không có cọ vào mấy lần. Dạ hết sức hoài niệm rạng sáng hôm đó, cái loại tư vị khó có thể dùng lời diễn tả được đó, cảm giác hủy thiên diệt địa, rất muốn lại có nhiều hơn mấy lần, chỉ là Đạt Mã sẽ bị thương.

Hôm nay ăn cơm tối xong, Lỗ Đạt Mã tựa vào trên người Dạ, nhẹ nhàng kéo guồng quay tơ từng cái một. Đột nhiên một tiếng sấm nổ “Roẹt . . . ẹt . . . ẹt” vang lên, tiểu tử đang nằm trên đệm da thú “vèo” một cái chạy như bay vào trong ngực Lỗ Đạt Mã, “Ồ ô” bày tỏ hắn bị giật mình, tìm kiếm an ủi.

Một bàn tay to đột nhiên đề ngang trước ngực Lỗ Đạt Mã, trở cách tiểu tử cùng 34C Lỗ Đạt Mã tiếp xúc thân mật, cũng thoải mái đặt lên ở phía trên mềm mại. Sau đó hơi dùng lực một chút, tiểu tử liền bị bàn tay đẩy đến trên mặt đất. Chủ nhân bàn tay lớn này, đương nhiên, không có ai khác, là Dạ.

Sau đó, bàn tay lớn kia thay thế vị trí tiểu báo nhân, dừng lại ở nơi đó.

Bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại, làm Dạ mê muội không muốn rời đi. . . . .

Hắn không tự chủ được lật tay, không cách nào khống chế lực độ hung ác nắm xuống. . . . .

“Ừm!”

Bị nắm đau Lỗ Đạt Mã rên lên một tiếng.

Nàng không ngờ Dạ người này lại đột nhiên đến một tay như vậy. Nhất thời có chút tê dại ở dưới sự kích thích hơi đau mà hồi hồn, nụ cười xinh đẹp nhiem lên một tầng đỏ ửng.

Vội vàng lấy bàn tay đang tác quái ra, khiến Dạ dừng lại. Tuy nói tiểu báo nhân chỉ là tiểu thí hài nhi cái gì cũng không hiểu đi, nhưng khi có mặt người thứ ba, giống như này. . . . .

Đây cũng quá hào phóng rồi, Lỗ Đạt Mã cảm thấy cái này quá vượt qua điểm mấu chốt, nàng không tiếp nhận được.

“Đạt Mã. . . . .”

Bị ngăn trở Dạ lấy đầu cọ cổ Lỗ Đạt Mã, bàn tay giật giật, trong con ngươi màu tím sẫm lộ ra một loại ánh sáng khiến Lỗ Đạt Mã nhìn mà tim đập nhanh.

“Dạ! Không được. . . . .”

Lỗ Đạt Mã gắt gao nắm bàn tay Dạ muốn tác quái, mặt hồng tim đập.

“Buổi tối, đợi. . . . . Tuyệt ngủ. . . . . rồi. . . . .”

Nàng có chút lú lờn nói.

Lỗ Đạt Mã biết, loại chuyện như vậy nếu như không có hưởng qua thì giống như thưởng thức trà, có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng một khi mở ra thì tựa như hút thuốc sẽ thành nghiện, hơi chút kích thích, dục niệm sẽ giống như hồ thủy điện xả lũ, muốn lao chồm ra. Tính toán một chút mình còn đang ở kỳ an toàn, nàng liền không bỏ được nếu để cho Dạ như trăm móng vuốt cào tâm.

“Đạt Mã, có thể?”

Hiển nhiên, Dạ nghe hiểu ý tứ Lỗ Đạt Mã, trong con ngươi màu tím sẫm sâu thẳm lóe lấp lánh ánh sáng, nhưng cũng mang theo một chút do dự, hắn lo lắng Lỗ Đạt Mã sẽ bị thương nữa.

“Ừm!”

Sắc mặt Lỗ Đạt Mã đỏ bừng gật đầu một cái, cho Dạ trả lời khẳng định.

Sau đó, Dạ làm một chuyện làm cho Lỗ Đạt Mã rớt bễ mắt kiếng —— hắn duỗi cánh tay dài một cái, ôm tiểu báo nhân nằm bên cạnh vào ở trong ngực, vỗ nhẹ nhẹ an ủi.

Ừc. . . . .

Hắn đang dỗ tiểu tử ngủ.

Lỗ Đạt Mã giựt giựt khoe miệng, đối với hành động của Dạ, nàng có chút dờ khóc dờ cười.

Hiển nhiên, đối với Dạ đột nhiên biểu hiện ra yêu mến, tiểu báo nhân cũng không cách nào tiếp nhận, trong đôi mắt to màu xanh lam lộ ra một mảnh mê

mang

Đĩ nhiên, sau khi tiểu báo nhân ngủ, Dạ được như nguyện cùng Lỗ Đạt Mã đánh nhau kịch liệt hồi lâu. Trời sáng rõ rồi, hấn ôm Lỗ Đạt Mã hôn rồi lại hôn, sau đó hài lòng đi sẵn. Mà Lỗ Đạt Mã bởi vì thể lực cạn kiệt, ngay cả hấn đi lúc nào cũng không biết.

Trong giấc ngủ mơ hồ, nàng cảm thấy nơi cổ có chút ngứa ngáy, mở mắt ra, liền nhìn thấy một đứa bé chừng ba tuổi đang dùng đầu nhỏ cụng nàng. Lỗ Đạt Mã lại nhắm hai mắt lại, cái này nhất định là đang nằm mơ, tại sao có thể có đứa bé đây.

Nhưng mà, cảm giác này chân thực như vậy, đứa bé còn phát ra âm thanh “Ừm ừm”, nghe giống như tiểu báo nhân đang gọi nàng. Lỗ Đạt Mã lại mở mắt một lần nữa, hơn nữa xoa xoa. Sau đó xác định, trước mặt mình quả thật một đứa bé đang nằm.

“Tuyệt?”

Lỗ Đạt Mã có chút do dự xác nhận.

“Ừm. . . . . Ừm. . . . .”

Đứa bé cụng Lỗ Đạt Mã rằm rì.

Thật sự là Tuyệt? Tiểu báo nhân có thể hoá thành hình người rồi hả?

Lỗ Đạt Mã ôm lấy thăm da thú ngồi dậy, trải qua đánh nhau kịch liệt đêm qua, bây giờ nàng còn đang trong trạng thái chân không.

“Tuyệt, để ta nhìn người nào.”

Tiểu báo nhân hoá thành hình người Ngọc Tuyệt đáng yêu, con mắt màu xanh lam, tóc hơi xoăn, như một búp bê nhỏ.

Lỗ Đạt Mã đỡ cục thịt béo múp múp đứng lên.

Ừc. . . . .

Một chú chim non nhỏ hiện ra ở trước mắt Lỗ Đạt Mã, tiểu tử đang còi truồng.

Lỗ Đạt Mã nháy mắt một cái, không phải nàng có ý muốn nhìn.

Chống thân thể đau nhức, Lỗ Đạt Mã bò dậy làm ít đồ ăn cho tiểu tử, sau đó tìm ra da thú ước lượng làm cho hấn hai cái yếm nhỏ. Nếu có thể hoá thành hình người rồi, phải có văn minh của nhân loại, không thể tùy tiện dất chim đi rong.

Nhìn tiểu gia hỏa mặc cái yếm, ôm cục thịt miệng to gặm, Lỗ Đạt Mã lại bắt đầu suy nghĩ, sao tiểu tử này lại đột nhiên sẽ biến thành hình người cơ chứ? Chẳng lẽ là báo nhân từ lúc vừa ra đời thì có năng lực biến hình, chỉ phải xem bọn nó có muốn biến hay không? Nếu đúng như vậy, như vậy thì có thể giải thích thông, sao tiểu tử lại đột nhiên sẽ biến thành hình người rồi.

Nhân loại đều có tình cảm con người, có lẽ, tiểu báo nhân cũng có. Tiểu tử chung sống lâu dài cùng chung một chỗ với Lỗ Đạt Mã và Dạ, nhìn bọn họ lấy hình người hoạt động trao đổi, cho nên tự nhiên cũng muốn trở nên giống như bọn họ.

Dạ sẵn bắt trở lại, thấy tiểu tử thay đổi hình người ngược lại không có kỳ quái, hình như việc này ở trong mắt của hấn giống như hết sức bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Gặp tranh đấu, cứu chữa báo nhân.

Mưa to lại rơi hơn bốn mươi ngày sau mới ngừng. Nhưng mà bầu trời cũng không có trong, mây đen vẫn tích tụ như cũ. Lỗ Đạt Mã biết, đây là ông trời một mối, lấy hơi rồi sẽ tiếp tục.

Chỉ là, nàng vẫn rất quý trọng thời gian ngừng mưa không dễ này, rất nhiều ngày ở suốt trong sơn động đã làm nàng khó chịu hóng trời.

Đội Dạ sẵn bắt trở lại, ăn xong bữa cơm, Lỗ Đạt Mã năn ni Dạ mang nàng ra ngoài đi dạo. Cũng bảo đảm sẽ không đi xa, chỉ ở cửa nhà hóng gió một chút sẽ trở lại.

Nếu như bình thường, một mình nàng ở trên địa bàn nhà mình đi một vòng cũng không có gì, nhưng bây giờ là thời kỳ không ổn. Bởi vì tránh né nước lũ mà có quá nhiều mảnh thú di chuyển đến, không biết chính xác lúc nào thì sẽ nhảy ra một con coi nàng như thức ăn ngon mà ăn mất.

Dạ suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Chung sống lâu như vậy, Dạ cũng biết tính tình Lỗ Đạt Mã là hoạt bát hiếu động, để cho nàng trong động buồn bức lâu như vậy thật sự rất là khó nài.

Trải qua lễ rửa tội mấy chục ngày mưa to, bởi vì địa thế mà dù chưa có hiện tượng bị ngập nước, nhưng cũng nhiều hơn chứ không ít nước từ đỉnh núi chảy xuống tới con sông, chia cắt rừng núi sườn dốc thành từng mảnh từng khối.

Mặt đất rất là trơn trượt, cũng có không ít hồ nước đọng.

Lỗ Đạt Mã nắm bàn tay Dạ mấy bước vừa trượt vừa đi.

Dĩ nhiên, phía trước là đứa nhỏ Tiểu Báo chỉ mặc cái yếm da thú đang chạy. Có thể ra ngoài hóng mát một chút, làm một tiểu báo nhân đang tuổi bướng bỉnh hiếu động tự nhiên cũng muốn đi theo. Cái mõng nhỏ của nó uốn uốn éo éo chạy ở trước mặt, động tác linh hoạt, tuyệt không giống như hải đồng ba tuổi.

Chỉ là, suy nghĩ một chút cũng đúng, đứa bé loài người thực sự cũng sẽ không mới sinh ra gần một trăm ngày là có bộ dạng trưởng thành ba tuổi.

Sau cơn mưa bùn đất tràn lan một loại mùi thơm thoang thoang, Lỗ Đạt Mã hít thật sâu một hơi. Đột nhiên phát hiện, bàn tay Dạ dặt tay mình có chút căng thẳng. Hắn dừng lại, cũng nhỏ giọng kêu Tuyết trở lại.

Từ trên nét mặt căng thẳng của hắn, Lỗ Đạt Mã biết có tình huống.

“Chít chít . . . . .”

Tiếng cười ré làm người ta rợn cả tóc gáy không biết từ phương hướng nào truyền đến.

Sau đó ——

“Oa ô . . . . . Oa oa ô oa . . . . .”

Đây là tiếng Tiểu Báo rít gào.

Mà tiếng cười ré âm u mới vừa rồi, Lỗ Đạt Mã đã từng nghe qua ở trên thảo nguyên, là linh cầu.

Đồng thời nghe được âm thanh này, thì Dạ đã hóa thân hắc báo, báo hộ Lỗ Đạt Mã ở sau lưng, cảnh giác nghe động tĩnh.

Có lẽ là báo nhân đối với nguy hiểm có cảm giác nhạy cảm bẩm sinh, tiểu báo nhân cũng trong nháy mắt biến thành báo tuyết nhỏ.

Nhưng mà, theo thói quen bảo vệ đối với nhỏ yếu, Lỗ Đạt Mã ôm nó ở trong ngực.

Gào thét . . . . .

Cười gằn . . . . .

Kêu rên . . . . .

Từ trong âm thanh truyền tới thì có thể đoán được tại một chỗ nào đó trong rừng núi đang tiến hành độ sức kịch liệt.

Hơn nữa chiến trường vật lộn hình như đang không ngừng biến hóa, âm thanh kia cách mấy người Lỗ Đạt Mã càng ngày càng gần.

Phản ứng đầu tiên của Lỗ Đạt Mã chính là lôi kéo Dạ rời đi. Nàng đã từng nghĩ tới, nếu như có cơ hội sẽ khiến cho nhóm báo nhân học được đánh “hội đồng” tới đối kháng ngoại địch, nhưng mà, cái này không bao gồm để cho Dạ tự mình làm mẫu. Nàng thừa nhận mình ích kỷ, vào lúc này ngay cả ý niệm giúp một tay nàng cũng không có.

Linh cầu là động vật bày đàn, ở trên thảo nguyên gặp qua một đám bọn chúng không phân cao thấp với Dạ, có lẽ Dạ có thể đối mặt mấy con, thậm chí mười mấy con hung tàn xấu xí như thế, thì Lỗ Đạt Mã cũng không tự chủ được mà lo lắng, nàng không muốn thấy Dạ bị thương.

Cho nên, nàng có chút tàn nhẫn coi nhẹ sự sống còn của một báo nhân khác, nàng chỉ muốn Dạ của nàng an toàn hoàn chỉnh, hoàn hảo vô khuyết.

Nhưng mà, lần này hình như Dạ không có ý muốn rời đi. Hắn chỉ phát ra tiếng “khúc khích” từ trong cổ họng giống như tiếng cưa gỗ, khiến Lỗ Đạt Mã mang theo tiểu báo nhân về nhà.

Mới đầu Lỗ Đạt Mã còn có chút không hiểu, lấy thói quen lạnh nhạt của Dạ, trừ mình và một nhà dưỡng mẫu Cự Lang của hắn ra, hắn gần như đều là thờ ơ. Hôm nay biểu hiện của hắn cũng là muốn gia nhập chiến đấu, như thế thật khác thường . . . . .

Đột nhiên nghĩ lại, Lỗ Đạt Mã hiểu.

Là lãnh địa.

Chiến trường vật lộn đang đến gần lãnh địa của Dạ.

Làm một giống đực kiêu ngạo, lãnh địa của hắn giống như tôn nghiêm của hắn, không cho phép xâm phạm.

Lỗ Đạt Mã không muốn rời đi, nàng lo lắng.

Nhưng mà, một khi Dạ cũng gia nhập chiến đấu, như vậy tồn tại của mình và Tuyết, không giúp được gì ngược lại là gánh nặng.

Lỗ Đạt Mã nhìn chăm chăm hai mắt Dạ, để cho hắn cẩn thận, sau đó ôm Tuyết thật nhanh chạy vào trong nhà. Nàng muốn trước tiên đưa tiểu báo nhân về nhà, cầm lửa và mỡ trở ra giúp hắn.

Thời điểm khi Lỗ Đạt Mã cầm mỡ và cây đuốc trở lại lần nữa, Dạ và một báo nhân khác đã cùng linh cầu triển đấu lại với nhau.

Cũng may, số lượng linh cầu không coi là nhiều, chỉ có năm con.

Lấy lực chiến đấu của Dạ, không phải Lỗ Đạt Mã như Vương bà buôn dưa (nói quá), mình hắn đánh ba là không có vấn đề. Chỉ là không biết báo nhân kia thì như thế nào.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã nhìn trạng thái báo nhân kia thể lực đã có chút cạn kiệt, bắt đầu liên tục bại lui. Hơn nữa, trái chân sau của hắn có một mảng lớn máu thịt be bét, bị thương thật nặng.

Nếu như hắn không có lực chiến đấu, Dạ lấy một đấu năm, tuyệt không có cơ hội thắng.

Chỉ là, nàng phải thế nào đến giúp Dạ đây?

Dạ và linh cầu là triển đấu khoảng cách gần, đồ mỡ đốt lửa tất nhiên cũng sẽ lan đến gần hắn.

Trước đốt chút lửa đi, về phần công việc đồ mỡ, nghĩ biện pháp để Dạ làm.

Nhánh cây cành cây tùy tiện kéo một cái chính là một đồng, chỉ là, mới vừa mới mưa xong, không có một cái nào được, tất cả đều vô cùng ẩm ướt. Lỗ Đạt Mã đang lo lắng không nhóm được lửa, nàng tưới chút mỡ lên trên đồng củi, nhưng mà không dám dùng nhiều, sợ một lát không đủ dùng đi đối phó linh cầu.

Mất sức chín trâu hai hổ, cuối cùng Lỗ Đạt Mã đốt được đồng củi. Ngọn lửa nho nhỏ mờ mờ toát ra từ ở trong đồng cành cây ẩm ướt, lại có mảng lớn khói dày đặc cuộn cuộn theo gió thổi tới.

Theo hướng cơn gió, khói dày đặc rất nhanh sẽ bao phủ chiến trường kịch liệt.

Lỗ Đạt Mã không biết thế này có tính là chó ngáp phải ruồi hay không.

Dạ từng bị hun khói qua, cũng dùng khói hun qua người khác, chứng kiến Lỗ Đạt Mã đã đi mà quay lại thì hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra, không chút kinh hoảng.

Mà chân cẳng đám linh cầu bắt đầu có chút luống cuống, theo khói dày đặc càng lúc càng lớn, bọn chúng như có dấu hiệu chạy trốn.

Mặc dù báo nhân cũng bị khói dày đặc hù đến, vẫn bất chấp kiên trì như cũ.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nàng lại phát hiện một khuyết điểm của báo nhân, ương bướng, không biết biến hóa. Cũng đã đến lúc này rồi, còn không mau rút lui.

Ừ, Dạ cũng có cái tật xấu này, về sau nàng nhất định phải dạy hắn cái gì gọi là: thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Tình huống không ổn thì bỏ chạy nha, có cái gì mà mất mặt chứ, bảo vệ tánh mạng mới quan trọng nhất, mặt mũi gì, có thể làm cơm ăn không?

Cuối cùng linh cầu không có đương đầu lo lắng trong lòng, bỏ chạy.

Dạ muốn đuổi theo.

“Dạ! Trở lại!”

Nghe được tiếng kêu, Dạ nhìn linh cầu chạy mất bóng một chút, trở lại bên cạnh Lỗ Đạt Mã. Hắn không yên lòng bỏ một mình nàng ở chỗ này.

Lỗ Đạt Mã ôm cổ của hắn cọ xát, tỏ vẻ khen ngợi đối với hắn nghe lời. Sau đó xoay trở hắn đi qua kiểm tra một phen, chỉ phát hiện một vài vết thương nhỏ bị móng cào, không thấy vết thương lớn thì yên lòng.

Mới vừa rồi lúc ra cửa, tiểu báo nhân cũng muốn theo tới, kết quả để cho nàng nhốt vào trong bồn tắm, vào lúc này nàng phải nhanh chóng trở về thả tiểu tử ra.

Hơn nữa, vết thương của Dạ, tuy nhỏ, có thể đếm được không phải số ít, dài dài ngắn ngắn cũng có mười vết thương, phải về nhà đi xử lý, bó thuốc.

Lỗ Đạt Mã và Dạ chuẩn bị về nhà, con mắt nhìn quét qua báo nhân cách đó không xa.

Hắn bị thương không nhẹ, nằm sấp thở dốc ở trên mặt đất.

Lỗ Đạt Mã nhìn Dạ bên cạnh một chút, chỉ chỉ báo nhân đó.

“Hắn bị thương, thật nặng.”

Trần thuật chính là sự thật, lời nói bên ngoài cũng là: ta muốn cứu hắn.

Lỗ Đạt Mã biết Dạ là một hủ dấm chua, lòng dạ cực kì hẹp hòi, bình thường còn muốn tranh cung chiều với tiểu báo nhân. Lúc này nếu nàng không được Dạ đồng ý cứu báo nhân này mà nói, còn không biết mặt người này sẽ đen thành cái dạng gì đâu đấy.

Dạ ăn nói vụng về, sẽ không gây gổ với nàng, tức giận thì chiến tranh lạnh, Dạ làm cật hóa tiêu chuẩn, có hai bữa cơm ngon liền nộ khí giới đầu hàng. Vốn Lỗ Đạt Mã cũng không cần phải sợ.

Nhưng mà, từ lúc ăn mặn (khai trai), được ngon ngọt, tên Dạ này bắt đầu ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, đặc biệt là dưới tình huống tranh thủ tình cảm bị thua thiệt, ban đêm đều sẽ lấy phương thức nào đó đòi hỏi trở lại.

Đáng giận nhất là, Lỗ Đạt Mã cự tuyệt không có hiệu quả.

Người này học xong Bá Vương ngành thương cung. Vừa đâm vừa xoa, ăn vạ làm nũng, dù sao luôn có thể đắc thủ.

Hơn nữa không ép buộc đến hừng sáng, sẽ không bỏ qua.

Thế lực cách xa, loài người và phi nhân loại là không so sánh được!

Mỗi lần Lỗ Đạt Mã đều không ngừng kêu khổ. Còn nữa nàng cũng lo lắng vấn đề mang thai. Cho nên có thể không trêu chọc hắn thì vẫn không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Dạ ngó ngó Lỗ Đạt Mã, lập tức đã hiểu tin tức lời bên ngoài của nàng.

Hắn thay đổi hình người, đi xem tình huống báo nhân đó. Nhíu mày một cái, là thật nặng, trái chân sau cũng thấy xương trắng, không thể đi săn như bình thường. Nếu như không cứu chính là tình cảnh chờ chết.

Dạ quay đầu lại liếc mắt nhìn Lỗ Đạt Mã tha thiết mong đợi, hướng về phía bị thương báo nhân “Ồ oa” đôi câu, liền vác hắn lên đầu vai.

Lỗ Đạt Mã biết, đây là Dạ đồng ý cứu hắn ta.

Có vài vết thương thì không nên di động, Lỗ Đạt Mã vốn muốn nói, để cho Dạ đặt báo nhân xuống, kiểm tra vết thương trước rồi lại đi. Sau đó thoáng suy nghĩ, cho dù là vết thương không nên di động, mà Dạ vung mạnh vác lên như vậy, cũng kém không nhiều lắm rồi. Còn nữa, nhìn dáng vẻ hung ác báo nhân lúc mới vừa rời triển đấu, có lẽ cũng không đáng ngại, có thể là vết thương sâu một chút, hoặc bị cắn rớt da thịt.

Dạ khiêng báo nhân trên bả vai, trong tay lôi kéo Lỗ Đạt Mã về nhà.

Lỗ Đạt Mã chuyển giường quay tơ bên cửa sổ ra, lột một tấm đệm da thú trên mặt đất. Kêu Dạ đến buông báo nhân xuống.

Đối diện cửa sổ ánh sáng tốt, nàng dễ dàng kiểm tra tình huống vết thương.

Miệng vết thương khác cũng không gấp, chỉ là chân trái thì lợi hại, không chỉ là mất một mảng da lớn, còn gãy xương.

Cái này đối với Lỗ Đạt Mã mà nói, có chút khó giải quyết.

Thật ra thì xử lý gãy xương, phương pháp khẩn cấp nàng đều hiểu. Nhưng nàng sẽ không nổi xương đúng vị trí được.

Xương bắp chân của báo nhân rõ ràng đã lệch vị trí rồi. Không biết là thời điểm đánh nhau cũng đã như vậy, hay là bị Dạ vác về mới bị. Trước khi trở lại nàng nên kiểm tra một chút, chỉ là, bây giờ nói gì cũng đã trễ. Cũng may, chỉ là sai chỗ, cũng không có tổn thương mạch máu và dây thần kinh, vận khí không tệ. Lỗ Đạt Mã nhắm mắt động thủ, trước nói lại rồi nói.

Lỗ Đạt Mã kêu Dạ nói rõ ràng với báo nhân trước, trấn an tốt hắn.

Đừng để đến một lát mình làm đau hắn, hắn nhảy dựng lên cắn mình một cái, vậy thì nàng lại thật sự thành Lã Động Tân rồi. (Lã Động Tân: trích trong câu “Cầu giáo Lã Động Tân, bất thức hảo nhân tâm”, tức là nói chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người, đây không chỉ là một điển cố thú vị, mà còn hàm ẩn ý nghĩa sâu xa.)

Để Dạ ở lại đó “Ồ oa oa” giải thích, Lỗ Đạt Mã đi lấy miếng gừng gây tê, lại đun chút nước ấm.

Trở về lại, Dạ đã nói xong, dựa vào bên cạnh.

Đưa miếng gừng gây tê cho Dạ, để hắn đưa cho báo nhân ăn. Chờ báo nhân mệt mỏi mơ hồ đi, Lỗ Đạt Mã bắt đầu động thủ.

Trước rửa sạch vết thương, phòng ngừa trong vết thương ở chỗ xương gãy nổi lại bị nhiễm trùng.

Sau đó, cái gì mà thủ pháp chính xác, thì Lỗ Đạt Mã không hề hiểu, chỉ bằng cảm giác hai cái tay đi qua nổi lại, sau đó vuốt theo xương sờ soạng xuống, không phát hiện địa phương lồi ra hoặc lõm xuống, thật trôi chảy, cũng đành phải như vậy thôi.

Hiệu quả có được gì đó hay không, nàng thật sự không để ý tới, cũng không hiểu. Dù sao khác nghề như cách nửi, người kêu một sinh viên học pháp y đi làm công việc bác sĩ khoa chỉnh hình, thật lòng Lỗ Đạt Mã vô lực, nàng chưa từng học qua nha.

Nói xong xương cốt cho báo nhân, thoa thảo dược tiêu viêm cầm máu lên trên vết thương. Lấy thêm khúc gỗ bóng loáng làm cái nẹp, cố định tốt chỗ gãy xương, phòng ngừa lệch vị trí lần nữa. Sau đó dùng mặt trái da thú mỏng mà mềm mại, cắt thành băng đeo dài rộng cột chắc lại.

Làm xong tất cả, Lỗ Đạt Mã thở dài ra một hơi, rốt cuộc tốt rồi. Trên đầu đã toát ra mồ hôi lấm tấm, nàng giơ tay lên lau đi một cái, lại thấy, không biết từ lúc nào thì báo nhân đã tỉnh lại, một đôi mắt màu vàng óng đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Lỗ Đạt Mã phản xạ có điều kiện giật mình một cái.

Lúc nào thì người này tỉnh rồi? Nhìn mình đã bao lâu, cặp mắt to kia đủ rợn người, vẫn là mắt Dạ đẹp hơn.

Dạ đã thật sự ăn sâu bén rễ ở trong lòng của nàng, lúc nào thì thậm chí đã không quên được mà lấy ra mà so sánh, cuối cùng khẳng định ở trong lòng, vẫn là Dạ của nàng tốt nhất.

Lỗ Đạt Mã hướng về phía báo nhân mím môi “hắc hắc” hai tiếng, tỏ vẻ hữu nghị, quay người gọi Dạ tới khai thông với hắn.

Sau đó nàng lại sắp xếp ổn thỏa những vết thương khác trên người báo nhân, đắp thuốc lên, liền bắt đầu thận trọng xử lý vết thương cho Dạ.

Vừa dọn dẹp, vừa nhỏ giọng hỏi hắn có đau hay không, hơn nữa thỉnh thoảng nhẹ nhàng thổi hai cái. Đau lòng hồng rồi.

Chờ xong hết thấy, Lỗ Đạt Mã mới nhớ tới, tiểu báo nhân còn bị nàng nhốt ở trong bồn tắm chưa có thả ra đấy.

Từ lúc trở về vẫn không nghe thấy động tĩnh, sẽ không bị buồn bực chết đi chứ.

Tìm Lỗ Đạt Mã lờ nhip một cái, vội vàng chạy đi phòng tắm vén cọc gỗ bồn tắm lên.

Vừa nhìn, tiểu tử thịt múp míp một đoàn, cong cái mông nhỏ trắng trắng lên, nằm ở bên trong đang “o o” ngủ say sưa.

Chờ Lỗ Đạt Mã ôm nó, nó mới mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, nháy một hồi, đợi thời điểm thấy rõ là ai, liền bắt đầu lấy cái đầu nhỏ của nó không ngừng vừa cào xát lung tung vào ở trước ngực Lỗ Đạt Mã, cũng “Umh umh” làm nũng, giống như là đang oán trách Lỗ Đạt Mã nhốt nó ở địa phương tối đen thui lù, rất dọa người.

Dĩ nhiên, cạo xát không được năm giây, một bàn tay to liền xách nó tới một bên.

Không cần suy nghĩ cũng biết, trừ cái vai dầm Dạ ra thì không có ai khác.

Tiểu báo nhân bị Dạ chộp trong tay, lập tức hóa thành hình thái Tiểu Báo, bốn cái móng vuốt nhỏ lông lá quơ múa trên không trung, muốn cong người giơ lên đến cánh tay của Dạ. Trong miệng còn không ngừng “Ô oa”. Bộ dáng nhỏ bé gương nhai múa vuốt, mạnh không chịu nổi.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, gần đây tiểu báo nhân càng ngày càng không sợ Dạ.

Thời điểm mới vừa vào ở, chỉ cần Dạ có một chút gió thổi cỏ lay, nó sẽ lập tức chạy đến bên người Lỗ Đạt Mã tìm kiếm sự che chở. Sau đó có thể là biết Dạ sẽ không làm thương tổn nó, thì sẽ không nhay cảm đối với từng cử động của Dạ như vậy nữa.

Hiện tại, Lỗ Đạt Mã lại cảm thấy, có thể tiểu tử phát hiện Dạ chính là một con cạp giấy, nó có chút tư thái khiêu khích với Dạ, cũng không thể nói là khiêu khích, nói như thế nào đây, có chút giống với chơi đùa.

Dạ không thích nó đi theo dính ngấy bên cạnh Lỗ Đạt Mã, thì nó cứ mãi dính ngấy cho Dạ nhìn, vừa dính ngấy còn vừa phát ra âm thanh “Umh umh” đưa tới chú ý của Dạ.

Bị Dạ xách lên vứt đi qua một bên, không bao lâu sau, tiểu tử còn có thể chạy trở về.

Ngày ngày như vậy, làm không biết mệt, giống như là chơi trò chơi vui vẻ nào đó. Làm cho Lỗ Đạt Mã dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Báo nhân bị thương, lần đầu tiên Tuyết học đi săn.

Vào buổi tối cái ngày hai người Lỗ Đạt Mã nhặt báo nhân bị thương về, thì mưa to lại rơi xuống.

Lúc nửa đêm, tia chớp từng nhát từng nhát chiếu lên tấm màn bầu trời đêm đen lúc sáng lúc tối, tiếng nổ không ngừng vang cái này tiếp theo cái kia.

Tiểu báo nhân vốn đang chìm ở trong giấc mộng hương vị ngọt ngào của thức ăn ngon, Tuyết bị kinh tỉnh, nửa mở cặp mắt nhập nhèm, bò lên giường lớn của Lỗ Đạt Mã và Dạ. Dầu cái móng trắng nhỏ cũng đến chính giữa hai người bọn họ. Nhưng mà rất nhanh, liền bị Dạ xách lên ném xuống.

Sau đó, Tuyết tinh thần bất khuất lại chui trở về. . . . .

Lại bị ném ra. . . . .

Chui về nữa. . . . .

Như thế lặp lại.

“Đừng làm rộn, ngủ!” Lỗ Đạt Mã bị hai người bọn hắn lộn xộn không ngủ được, ôm Tuyết lật người, đưa sau lưng để lại cho Dạ.

Tiểu báo nhân thành công được giữ lại, hắn xuyên thấu qua bả vai gầy nhỏ của Lỗ Đạt Mã, hướng về phía Dạ nháy con ngươi màu xanh ngọc một cái, ở trong đó lộ ra ánh sáng thẳng lợi.

Dạ thì tròn tròn đôi mắt, không tiếng động nghe về phía nó.

Sau đó duỗi cánh tay dài một cái ôm Lỗ Đạt Mã vào trong ngực, nhắm mắt lại.

Tất cả dần dần trở nên bình tĩnh. . . . .

Báo đốm nằm sấp nằm cạnh cửa sổ chọt mở đôi mắt màu vàng óng ra, tựa như muốn thấu qua rèm da thú, thấy tất cả bên trong.

Không biết qua bao lâu, hắn lại nhắm mắt lần nữa.

Trời sáng.

Lỗ Đạt Mã làm xong thức ăn ngày hôm qua còn lại, ăn qua điểm tâm, đưa Dạ đi ra ngoài săn bắt.

Bởi vì buổi tối trong mùa mưa bão thường xuyên có cơn dông, cho nên, Dạ đổi thành săn bắt ban ngày.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nếu cũng đã đổi lại đi săn ban ngày, cũng không chậm trễ trong một lát, tại sao không ăn cơm rồi đi chứ. Đói bụng đi săn ở một phương diện nào đó mặc dù có thể kích phát ra bản năng thú sinh tồn, nhưng mà, đây không phải là cuộc sống khỏe mạnh. Vẫn nên ăn no mới có hơi sức.

Cho nên, ở dưới sự yêu cầu của Lỗ Đạt Mã, mỗi ngày Dạ ăn xong điểm tâm mới có thể ra cửa.

Dạ cảm thấy như vậy cũng rất tốt, mỗi ngày thời điểm đi ra ngoài, trên người, trong lòng đều là ấm áp.

Đứng ở cửa động, Lỗ Đạt Mã dựa vào trong ngực Dạ, đưa cánh tay mảnh khảnh ra, kéo thấp đầu Dạ, hôn một cái gương mặt của hắn. Như làm tiểu thê tử đưa trưởng phu đi ra cửa.

Mà tiểu báo nhân cũng bắt chước sấp đến, cọ lại cọ ở cạnh chân Dạ.

Hình ảnh một nhà rất ấm áp.

Mà nhìn ở trong mắt của báo nhân bị thương lại cảm thấy như thế thật quái dị và không hiểu.

Hắn chưa bao giờ thấy qua đồng tộc sẽ có chung đụng như thế.

Đưa Dạ đi, Lỗ Đạt Mã đến xem báo nhân bị thương. Lấy tay ra dấu phải giúp hắn kiểm tra vết thương.

Nói thật, báo nhân nhìn không hiểu Lỗ Đạt Mã là có ý gì, nhưng mà bản năng trời sanh của động vật tự nói với mình, nàng sẽ không làm thương tổn mình.

Báo nhân nhìn Lỗ Đạt Mã một cái, liền nhắm mắt lại.

Lỗ Đạt Mã coi là hán đồng ý.

Ngồi xổm xuống, động thủ kiểm tra.

Thì ra, không chỉ riêng Dạ có năng lực lành vết thương siêu cường, báo nhân này cũng giống như vậy. Xem ra, năng lực lành vết thương mạnh hơn chủng tộc khác hẳn là năng lực chung của tộc báo nhân. Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, đây là có quan hệ với xương cốt bắp thịt của bọn họ có thể thay đổi ở hai loại hình thái. Cái này từ một ý nghĩa nào đó cũng coi là một loại tổ hợp lại gen?

Có lẽ ở mỗi lần thời điểm báo nhân chuyển đổi hình thái đều là một lần sắp xếp tổ hợp gen lần nữa, cho nên, tế bào phân chia và chữa trị của bọn họ sẽ mạnh hơn rất nhiều tộc khác. Đương nhiên như bạn đoán, năng lực khép lại của bọn họ cũng nhất định mạnh hơn tộc khác rất nhiều.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, suy đoán của nàng vô cùng có đạo lý.

Kiểm tra vết thương báo nhân, không có gì đáng ngại. Lỗ Đạt Mã liền đứng dậy đi đun nước nóng tắm cho tiểu báo nhân, thói quen vệ sinh phải dưỡng thành từ nhỏ.

Đề Tuyệt vào trong bồn tắm tắm rửa sạch sẽ.

Lỗ Đạt Mã vừa giống như một phụ nữ trong gia đình, quần gia trong trong ngoài ngoài lau chùi quét dọn xử lý xong, liền ngồi vào bên cạnh guồng quay tơ chuyển động guồng quay tơ của nàng rồi. Nàng muốn nghiên cứu đan áo len một chút. Nói thế nào, Dạ thú làm áo lót sát người mặc vào vẫn tương đối dày, không thoải mái, mà lông thỏ mềm mại tinh tế dính vào trên người hết sức thoải mái ấm áp, hơn nữa áp sát người. Mùa đông mặc một tầng ở bên trong áo khoác da thú, hiệu quả giữ ấm nhất định là tốt hơn rất nhiều.

Nàng ngồi ở chỗ đó kéo tơ, Tuyệt thì đứng ở bên cạnh nàng, nhéo nhéo cuộn len từng cái. Ngay cả báo nhân to con bị thương bên cửa sổ cũng nhìn len sợi không ngừng nhảy lên, ánh mắt cũng trở nên mê ly, dường như rất muốn đi tới khảy một cái.

Ánh mắt như thế Lỗ Đạt Mã nhớ nàng cũng từng thấy qua ở trên người của Tiểu Hoa. Càng đừng nói chỉ là Dạ, nếu như người kia ở nhà, cuộn len sợi của cũng đừng nghĩ cuộn thành một quả bóng nhỏ thật tốt.

Ực . . . .

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã hồi tưởng lại, khi còn bé con mèo nhà hàng xóm cũng cực kỳ nhạy cảm với cuộn chỉ như vậy. Chẳng lẽ đây là bệnh chung của động vật họ mèo? Không cần biết mèo lớn mèo nhỏ thấy cuộn len hình như cũng bị chứng cuồng ép như nhau, có kích động tiến lên lay một cái.

Nghĩ tới thời điểm mỗi lần mình kéo tơ, thân thể cao lớn của Dạ cũng sẽ dang hoàng đứng ở bên cạnh của mình, tùy thời vừa khảy vừa nhìn cuộn sợi một cái. Khi nhận được ánh mắt mình bắt mắt, thì sẽ lộ ra khuôn mặt tươi cười lúng túng, nếu như làm rối loạn cuộn len sợi, càng sẽ tỏ vẻ cẩn thận lấy lòng.

Lỗ Đạt Mã không nhận được cười ở trong lòng.

Báo nhân rất an tĩnh, vẫn luôn giống như đại miêu, ngoan ngoãn mà nằm ở bên cửa sổ.

Nhưng mà Lỗ Đạt Mã biết, ánh mắt của hán vẫn không có an tĩnh, hán không hề chớp mắt luôn dính vào trên người của mình. Cái này làm nàng rất lúng túng, làm cái gì cũng đều cảm thấy rất khó chịu.

Nàng không hiểu, báo nhân này không có việc gì vì sao phải nhìn mình chăm chăm. Mới mẽ? Tò mò? Ừ, rất có khả năng. Rất nhiều hành động của mình ở trong mắt hán gần như là chưa từng thấy qua.

Đến gần buổi trưa, Dạ toàn thân ướt đầm trở lại. Hôm nay con mèo hán bắt có chút nhiều, hai con dê sừng hươu còn có một con chim béo, trong túi đeo da thú còn bọc lại sáu bảy quả trứng.

Lỗ Đạt Mã biết đây là bởi vì quan hệ với việc trong nhà có thêm một báo nhân bị thương.

Đội Dạ dọn dẹp thu thập sạch sẽ con mèo, Lỗ Đạt Mã cũng đun xong nước tắm. Đẩy hán vào phòng tắm, Lỗ Đạt Mã bắt đầu làm cơm trưa.

Nướng chín thịt, lại chiên mấy quả trứng. Chung thêm cho Tuyệt một cái bánh ngọt, cắt mỏng thịt muối thành sợi nhỏ rắc lên trên bánh ngọt. Tuyệt còn nhỏ, Lỗ Đạt Mã rất tự nhiên coi nó như là đứa bé loài người mà chăm sóc như vậy. Hơn nữa tiểu tử rất thích ăn cái này.

Nói thật, có lúc Lỗ Đạt Mã cũng sợ mình chăm sóc quá cẩn thận, từ đó khiến cho thú tính của Tuyệt thoái hóa. Chỉ là mỗi khi nhìn đến bộ dạng như tiểu oa nhi ba tuổi của nó, nàng lại không nhịn được.

Vì cái này, Lỗ Đạt Mã còn có ý hỏi Dạ, nhưng mà Dạ không có bày tỏ gì, chỉ lắc đầu một cái, chưa nói không tốt. Xem ra không có gì đáng ngại, dù sao vừa đến thời điểm có thể đi săn đã có Dạ dạy nó. Nếu không được, thì mình coi nó như đứa bé loài người mà nuôi lớn, dạy nó đào hố đặt bẫy, dùng mồi tên trường mâu là được.

Lúc ăn cơm, báo nhân ăn vô cùng ít, còn không có ăn nhiều bằng Tuyệt.

Hơn nữa bỗng nhiên dừng lại như thế.

Lỗ Đạt Mã rất kỳ quái, chẳng lẽ hắn ăn không quen thức ăn chín?

Ừ, rất có thể.

Thời điểm khi lại dọn cơm một lần nữa, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ đưa cho hắn ta một miếng to thịt dê sừng hươu mới vừa làm thịt, máu dầm dề hết sức mới mẻ. Nhưng mà báo nhân cũng chỉ ăn một ít.

Ừc. . . . .

Còn ăn ít hơn thức ăn chín nữa.

Nhìn ánh mắt của hắn không ngừng ngắm nhìn thịt nướng trong tay mình, Lỗ Đạt Mã rất rộng rãi đặt ở trước mặt của hắn.

Nhưng mà, báo nhân không có ăn, hắn túng mũi người một cái, “Ừm” một tiếng liền nghiêng đầu một bên, nhắm hai mắt lại.

Lỗ Đạt Mã kỳ quái, nàng rõ ràng ở trong ánh mắt của báo nhân thấy được thèm thuồng nha!

Suy nghĩ một đêm, Lỗ Đạt Mã hiểu.

Ban đầu Tiểu Hoa cũng không ăn thức ăn nài cho. Sau lại đói bụng đến phải sống không nổi nữa mới bắt đầu ăn, một khi có thể bắt được con mồi, liền lập tức lấy ra giao cho nàng.

Lỗ Đạt Mã nghĩ, đây là có liên quan thói quen và tôn nghiêm của báo nhân.

Bọn họ có thói quen cuộc sống lạnh nhạt, cũng sẽ không duyên vô cớ đối tốt với người khác, dĩ nhiên cũng sẽ không vô duyên vô cớ tiếp nhận chỗ tốt người khác cho. Bọn họ độc lập, hơn nữa tay làm hàm nhai.

Cho nên lúc ban đầu Tiểu Hoa mới có thể dùng sắc mặt ánh mắt đó nhìn mình, coi mình là ăn quịt.

Lúc này báo nhân sẽ ăn thức ăn nài đưa tới là vì để cho mình sống sót, có chút bất đắc dĩ để cho vết thương khép mình lại, nếu như có thể, hắn nhất định cũng sẽ không ăn “của bố thí”.

Cho nên hắn mới không ăn nhiều lắm, chỉ đủ còn sống là tốt rồi.

Mà sở dĩ Tuyết không có ý tưởng hình dạng này, là bởi vì nó còn ở vào thời kỳ được nuôi, cũng không có ai truyền thụ cho nó tư tưởng như vậy. Nếu như Tuyết lớn lên ở bên cạnh mẫu thân của nó, tương lai cũng sẽ là cái bộ dáng này.

Nếu đây là thói quen chủng tộc bọn hắn, thì Lỗ Đạt Mã cũng sẽ không miễn cưỡng, nàng lựa chọn tôn trọng.

Bình thường đều nói “thương can động cốt một trăm ngày”, mà vị báo nhân này ở sáu ngày sau đó đã có thể hành động linh hoạt.

Cho dù biết chủng tộc báo nhân có năng lực lành vết thương siêu cường, Lỗ Đạt Mã vẫn bị kinh sợ luôn rồi, chuyện này. . . . . chuyện này. . . . . đây cũng quá thần tốc đi.

Thời điểm ở ngày thứ mười báo nhân cáo biệt cùng một nhà bọn họ, rời đi.

Trước khi đi, để lại ba con dê sừng hươu, đây coi như là hắn báo đáp. Hơn nữa, trước khi đi nhìn Lỗ Đạt Mã thật sâu một cái.

Báo nhân đi, cuộc sống của mấy người Lỗ Đạt Mã vẫn ấm áp trước sau như một như trước.

Mưa to lại xuống hơn một trăm ngày, trời quang mây tạnh rồi.

Mùa hè sắp sửa kết thúc, mùa thu sắp sửa lại tới.

Tất cả sau khi bị mưa to cọ rửa, đang dần dần khôi phục, lại một mùa sinh sống mới bắt đầu.

Khi mặt trời mang đi hết nước dư thừa trên đất, trên mặt đất không còn bùn lầy nữa, Lỗ Đạt Mã muốn Dạ đi với nàng tới trong rừng có chương khí nhìn một chút. Lần trước thời điểm đi chuyển muối trong rừng chương khí biến mất, vào lúc này không biết có phải là sinh ra hay không. Nàng còn nhớ nhưng nắng nơi đó, nắm mèo (mộc nhĩ) và nấm, muốn hái trở lại ăn, nếu như có thể thì tốt nhất hái nhiều một chút, hong khô dự trữ qua mùa đông. Chỉ là lần trước thời gian eo hẹp, hơn nữa chỉ mang theo một con trâu làm cu li, cho nên chỉ hái được một chút, cảm về không có mấy ngày thì cũng bị nàng ăn hết tron.

Một ngày này, Lỗ Đạt Mã và Dạ còn có Tuyết, mang theo một nhà trâu sừng lên đường. Trâu con đã rất cao lớn, làm cu li không có một chút vấn đề nào.

Hiện tại Tuyết cũng lớn lên thật nhanh, trong lúc vô tình đã là bộ dáng đứa bé năm tuổi. Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nếu như buổi sáng một ngày nào đó nàng tỉnh lại, Tuyết biến thành một thằng nhóc to xác mười ba mười bốn tuổi, nàng cũng sẽ không kỳ quái.

Chuyến chuyển muối này đường xá rất dễ dàng, không kinh sợ không hiểm nguy.

Bọn họ mang theo không ít muối trở lại, Lỗ Đạt Mã còn hái được rất nhiều măng, nấm mèo và nấm.

Chỉ là có một chuyện Lỗ Đạt Mã không hiểu, đều là rừng núi giống nhau, tại sao những thứ đồ này bọn họ không tìm được ở trong núi rừng đây?

Không nên nha!

Chỉ là, mảnh rừng núi bọn họ ở này rất lớn, nói cũng không chừng có lẽ địa phương chúng sinh trưởng năng còn chưa có đi tới.

Đọc theo đường đi chuyển muối, Dạ bắt đầu hữu ý vô ý dạy Tuyết kỹ xảo đi săn.

Hôm nay, Dạ mang về một con chim mập, ném tới ngoài động cho Tuyết bỏ nhào chơi. Nói là chơi, nhưng thật ra là để cho nó luyện tập săn bắt.

Hình thể con chim mập kia còn lớn hơn Tuyết một vòng, chỉ là, Lỗ Đạt Mã nhìn ra được, tiểu tử cũng không sợ. Hắn hóa thành hình thái Tiểu Báo, hào hứng búng búng nhìn chăm chăm chim mập. Nằm rạp trên mặt đất, cái mõng nhỏ cong lên, đuôi vung lên đập xuống mặt đất, tùy thời chuẩn bị nhào tới.

Có lẽ là hình thể chiếm ưu thế, chim mập cũng không có toát ra vẻ mặt sợ hãi, nó bung cánh, rướn cổ lên, giống như con gà chọi, thật giống như muốn so sánh cao thấp với Tuyết.

Lỗ Đạt Mã là rất có hứng thú đứng ở một địa phương không trở ngại nhìn xem.

Tiểu tử rất dũng mãnh, hung hãn, một chút cũng không có giống như Lỗ Đạt Mã bần khoản, bị nàng dưỡng thành oắt con vô dụng.

Mấy phen đập xuống, mặc dù trên người tiểu tử có không ít địa phương bị móng cào, mổ bị thương, nhưng cũng dần dần chiếm thượng phong. Ở trong cảm nhận của Lỗ Đạt Mã, thời điểm có thể đi trở về nấu nước, chuẩn bị nhổ lông cho chim mập, thì phát sinh ngoài ý muốn.

Chim mập xòe cánh chạy thoát thân. . . . .

Lỗ Đạt Mã có chút há hốc mồm, ưc. . . . . tên này có thể bay.

Mà Dạ lại có chút buồn bực, tại sao mình quên nó có thể bay!

Tiểu tử càng không cần phải nói, vẻ mặt trong đôi mắt lam màu bảo thạch của nó từ kinh dị chuyển thành tức giận rồi đến như đưa đám. . . . .

Kinh nghiệm lần đầu tiên săn bắt của nó cứ hoang đường như vậy cuối cùng lấy thất bại kết thúc rồi.

Vì an ủi tâm hồn nhỏ bé bị thương của tiểu tử, Lỗ Đạt Mã quyết định làm một châu ngon nó chưa bao giờ nếm qua —— cá.

Từ lúc dọn nhà đến trong mảnh rừng núi này, Lỗ Đạt Mã và Dạ cũng vẫn chưa có ăn cá.

Một là bởi vì không thiếu thức ăn.

Còn nữa, tuy nói cách dòng suối nhỏ không xa, nhưng nơi đó thường đều có báo nhân, nhiều thì mười người, thời điểm ít cũng có hai ba tên. Lỗ Đạt Mã không muốn cầm lưới cá, để cho bọn họ giống như xem quái vật mà nhìn, còn không phải mua vé.

Mà hình như là Dạ có thói quen độc lai độc vãng, trừ Lỗ Đạt Mã cùng với một nhà dưỡng mẫu Cự Lang, hắn cũng không thích tiếp xúc cùng những người hoặc thú khác. Ban đầu là Tiểu Hoa, bây giờ là Tuyết, cùng với báo nhân thời điểm mùa hè cứu được, tất cả đều là bởi vì quan hệ với Lỗ Đạt Mã. Cho nên, để cho hắn đi bên dòng suối đánh bắt cá cho tộc nhân khác nhìn, cũng là không thể nào.

Bởi vì như vậy, bọn họ vẫn chưa từng ăn qua cá.

Hôm nay, Lỗ Đạt Mã tính toán hy sinh một chút, đi kiểm hai con cá, dụ dỗ tiểu tử vui vẻ chút.

Nàng lôi kéo Dạ, mang theo tiểu tử đi tới bên dòng suối. Tìm một nơi vắng vẻ, mà nước suối cũng không quá chảy xiết, mấy người Lỗ Đạt Mã dừng lại. Hai bên ở đây tất cả đều là tảng đá lởm chởm, nằm sấp đứng lên cũng không thoải mái, cho nên, không có báo nhân ở chỗ này nghỉ ngơi.

Lỗ Đạt Mã ôm Dạ cạo nửa ngày, lại kéo đầu của hắn xuống hôn rồi lại hôn, dụ dỗ Dạ xuống nước đi bắt cá. Hết cách rồi, thời điểm dọn nhà không có mang lưới cá tới đây, lại bởi vì không có ý niệm động tới bắt cá, sau khi an định cũng không có đan lưới cá nữa. Vào lúc này đột nhiên muốn bắt cá, muốn kết lưới đi nhiên không có thời gian rồi. Không thể làm gì khác hơn là dỗ Dạ đi xuống nước.

Dạ nhìn nhìn nàng, lại nhìn dòng suối một chút, lắc đầu.

Lỗ Đạt Mã đeo bám dai dẳng, Dạ không chịu gạt đầu như cũ.

Nhìn đôi mắt nhỏ mong đợi của Tuyết, Lỗ Đạt Mã cắn răng.

Tính một chút, mấy ngày nay là kỳ an toàn, nàng cần lờ tai Dạ, đỡ mặt cam kết buổi tối có phúc lợi, Dạ mới về mặt gắng gượng, cực kỳ không muốn thay đổi thành hắc bảo đi xuống bắt cá.

Động vật họ mèo đều không thích da lông bị dính nước ướt nhẹp, một là không thoải mái, hai là, giống như ướt sũng là hủy hình tượng. Đối với sinh vật ngao kiêu bọn hắn, đương nhiên là không vui rồi.

Rất nhanh, Dạ liền ném lên trên bờ chừng mười con cá dài hơn hai thước.

Lỗ Đạt Mã cạo vảy cá, bỏ đi nội tạng, thu thập sạch sẽ. Sau đó cầm dây mây mềm mại có tính dẻo dai tinh tế bắt đầu xuyên một con tiếp một con cá, một nhà ba người đẹp đường hồi phủ làm bữa tiệc toàn cá.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Tuyệt đang lớn lên, hàng xóm mới.

Về đến trong nhà, Lỗ Đạt Mã chiến xảo hàm lược chừng, làm một trận toàn bộ là tiệc cá.

Bản thân nàng lượng cơm ăn có hạn, mà tuổi của Tuyệt cũng còn nhỏ, vung mạnh quai hàm mãnh liệt ăn, cũng chỉ ăn được ba con thì vỗ cái bụng nhỏ từ bỏ. Còn dư lại đều bị Dạ lấp hết vào bụng. Ăn xong rồi, hắn còn chưa đã thêm liếm liếm môi mỏng.

Nhìn tướng ăn của Dạ, Lỗ Đạt Mã có một loại cảm giác bị tính kế.

Sao nàng lại quên Dạ hết sức thích ăn cá, hôm nay dù nàng không đồng ý “điều ước nhục nước mất chủ quyền”, chắc hẳn Dạ cũng sẽ đi xuống nước bắt cá.

“Đạt Mã, ngày mai ta bắt cá.”

Hồi lâu chưa ăn được cá, một chút này sao có thể đỡ thèm?

Dạ nói một câu, khẳng định ý tưởng Lỗ Đạt Mã, nàng thật sự bị gài bẫy. Cái tên Dạ này tại sao có thể như vậy chứ, hắn học xấu, phúc hắc rồi. . . . .

Tối nay đây là lần thứ mấy rồi hả?

Lỗ Đạt Mã gần như là nằm thẳng ở trên giường, ngón chân co quắp, đôi tay dùng sức nắm thắm da thú dưới người, thừa nhận công kích mãnh liệt của Dạ.

Từng trận nói không ra lời là chua xót hay là đau, nhưng cảm giác lại làm người ta muốn ngừng mà không được, khiến Lỗ Đạt Mã phập phồng theo động tác nguyên thủy nhất của Dạ, trầm luân. . . . .

“A. . . . . Ừ. . . . .”

Theo độ tiến công mãnh liệt của Dạ, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, có vô số pháo hoa nổ rộ ở trước mắt của nàng, rực rỡ đi qua chuyển thành hắc ám. . . . .

Cuối cùng thể lực Lỗ Đạt Mã không đông đủ, trước mặt bỗng tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Buổi sáng, Lỗ Đạt Mã chưa thức dậy, một nửa là tức Dạ phúc hắc tính kế. Một nửa là thật sự không bỏ dậy nổi, cái tư vị quá độ đó rất không dễ chịu.

Ngược lại Dạ thần thái sáng láng, nường thịt làm điểm tâm, để hắn và tiểu báo nhân ăn no bụng. Vừa ra đến trước cửa, đặt điểm tâm đã chuẩn bị cho Lỗ Đạt Mã vào trên cái bàn gỗ đầu giường, đây là từ đầu giường Lỗ Đạt Mã nói.

Thấy Lỗ Đạt Mã còn đang ngủ, cúi đầu xuống, hôn một cái lên cái trán của nàng, xoay người đi ra cửa.

Thật ra thì Lỗ Đạt Mã dậy từ sớm, nằm ở trên giường giả bộ ngủ. Đợi Dạ ra cửa, nàng liền mở mắt, nhìn địa phương bóng dáng hắn biến mất mà nghiêng răng.

Trải qua một mùa hè bồi dưỡng, hình như thói quen mỗi ngày của Dạ là sau khi ăn điểm tâm xong mới đi ra ngoài săn bắt.

Mà vào ban ngày săn bắt đối với hắn giống như cũng không có ảnh hưởng gì, về mặt thời gian thường thường dùng ngắn hơn một chút so với vào buổi tối, mà thu hoạch săn được cũng còn tốt hơn một ít vào buổi tối mờ.

Nhưng, đây là vì sao? Lỗ Đạt Mã có chút nghĩ không thông, trong bóng tối không phải Dạ dễ dàng ẩn náu mình hơn sao? Săn bắt không phải tiện lợi hơn sao?

Sự thật thật là như thế, nhưng mà, nàng cũng bỏ quên một điểm.

Báo nhân đều có thói quen hoạt động và đi săn ban đêm, loại thời điểm này, Dạ sẽ phải chú ý đến rất nhiều phương diện. Liền lấy chuyện đi dạo siêu thị làm ví dụ đi, thời điểm một đồng người mệnh mệnh chọn lựa đồ thì dễ hơn, hay là chỉ có ít vài ba người thì dễ dàng hơn?

Rất dễ nhận thấy, là cái sau.

Đây chính là sự khác nhau của Dạ khi đi săn ở ban ngày và buổi tối.

Ban ngày sẽ có rất ít báo nhân đi ra ngoài săn bắt, bọn họ thích nấp dưới bóng cây âm áp nghỉ ngơi dưỡng sức hơn.

Từ lúc tiến vào mùa thu, Lỗ Đạt Mã liền bắt đầu tính toán cho mùa đông. Nàng bắt đầu thu thập khoai tây.

Trên lãnh địa của Dạ cũng có không ít. Lỗ Đạt Mã không cần năn nỉ Dạ mang nàng theo đi ra ngoài rất xa tìm khoai tây.

Mỗi ngày, sau khi Dạ đi ra ngoài săn bắt, nàng liền mang theo Tuyết, cầm cốt đao, vác lấy túi nhỏ, đào đào ở chung quanh một cái, là có thể thu hoạch không ít.

Hơn nữa, nàng phát hiện, địa phương có khoai tây, thường xuyên sẽ có thỏ mập bự tới thăm.

Đã từng rơi vào trong hang thỏ bị nó đuổi theo cắn qua, trong lòng Lỗ Đạt Mã vẫn là có chút phát cáu, những tên này vóc dáng cũng thực không nhỏ, còn muốn lớn hơn chó trượng tuyết Alaska một chút.

Mà sợ thì sợ, nhưng nắm chắc tinh thần nhỏ lông chim nhận đang bay qua, Lỗ Đạt Mã không muốn làm cho mình rơi vào địa bàn thỏ, hơn nữa bay vào trong mắt nhà người ta.

Nàng dùng dây leo thêm sợi dây da thú làm mấy cạm bẫy bắt thỏ, thả vào bên cạnh cây khoai tây, dùng đất và lá cây phủ lên mặt che giấu tốt dấu vết. Chờ thỏ đến tự chui đầu vào lưới.

Hiệu quả không tốt lắm.

Hơn mười ngày rồi, nàng mới bắt qua hai con thỏ.

Hết cách rồi, nàng đánh giá sai giá trị võ lực và lực phá hoại của con thỏ trong thế giới này.

Những cạm bẫy này thỏ bình thường giẫm vào sẽ bị bao lấy, không phải dùng mấy sức liền tránh thoát, còn nó thì cắn đứt dây thừng chạy mất.

Hai con bắt hạnh không may bị bắt được vẫn là bởi vì quan hệ với Tuyết.

Hiện tại dáng vóc tiểu tử biến thành báo tuyết đã lớn lại còn mạnh mẽ hơn một con thỏ mập chút ít, không giống ban đầu lúc Lỗ Đạt Mã ôm nó về nhà, giống như tiểu hồ ly dinh dưỡng không đầy đủ. Hiện tại nó cả người da lông bóng loáng, mặc dù còn không có rút đi lông tơ Tiểu Báo, thân thể vẫn có chút bé mập, nhưng bước đầu cũng có vẻ cường tráng một Tiểu Báo.

Thời điểm con thỏ bị sập bẫy muốn chạy trốn, vừa đúng lúc Lỗ Đạt Mã mang theo Tuyết đi tới ngó nhìn cạm bẫy, bị Tuyết bỏ nhào lên ngay chốc.

Bắt được thỏ rồi, bộ dạng Tuyết rõ ràng trở nên thần khí. Thay đổi về đưa đám trước đây không lâu con chim mập trốn đi từ trong tay nó.

Lỗ Đạt Mã vẫn giống như dĩ vãng, khoai tây tìm được cắt miếng hong khô, bắt đầu xuyên chuỗi treo trong động, chuẩn bị sẵn qua mùa đông dùng. Còn có nấm và nấm mèo lúc chuyển muối mang về, Lỗ Đạt Mã cũng hong khô tích trữ.

Tiến vào mùa thu, thời tiết bắt đầu khô nóng, không cần dùng lò sưởi trong động, Lỗ Đạt Mã và Dạ lại bắt đầu nấu cơm ăn ở bên ngoài.

Mà thịt mùi thơm lại dẫn hàng xóm của bọn họ tới đây.

Mỗi lần hần vẫn ở đứng ở khoảng cách an toàn cách bọn họ chừng mười thước xa thì buông xuống con mồi hần bắt về, chờ Dạ dùng mỹ vị tới trao đổi với hần.

Có lúc, hần tới mà Dạ không có ở đây, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ cầm thức ăn ngon đi đưa cho hần.

Thường xuyên qua lại liền quen thuộc.

Mặc dù còn có thể giữ vững khoảng cách nhất định, nhưng cũng không có cảnh giác và phòng bị như thế.

Hôm nay, Lỗ Đạt Mã mang theo Tuyết mang thêm nước cho trâu. Không biết từ nơi nào Tuyết lấy ra một chuỗi gì đó màu xanh lá cây, sau đó liền không ngừng nhả mùi.

Lỗ Đạt Mã nhận lấy người một cái, là tư vị hồ tiêu. Nàng lập tức hưng phấn, ở đâu vậy? Đây là gia vị nàng tìm kiếm đã lâu!

Sau đó, Lỗ Đạt Mã liền phát hiện bên trên cây khô ở bên cạnh hàng rào trâu nhà nàng có một loại thực vật màu xanh lá cây như cây tử đằng, có chút giống như thân dây leo, nhưng lại không hoàn toàn giống. Thân lá hơi dài một chút, đã kết trái, một chuỗi một chuỗi nhìn qua giống như tiểu đậu đậu (hạt đậu). Bọn chúng quấn vòng quanh cây khô leo lên phía trên.

Tìm được xuất xứ, Lỗ Đạt Mã vui vẻ hái được rất nhiều, cầm lại trong động hong khô.

Vật này có thể trừ khí lạnh, mùa đông lúc nấu canh để vào bên trong một chút thì không còn gì tốt hơn. Đặc biệt là thời điểm làm cá để một chút, trừ đi mùi tanh, mùi vị thịt cá thì càng ngon hơn.

Nghĩ đến cá, Lỗ Đạt Mã thừa dịp Dạ đi săn chưa có trở lại, mang theo Tuyết đi bên dòng suối nhỏ. Tìm được chỗ vắng vẻ không người nào, nước vừa nông, kêu Tuyết thay đổi thành Tiểu Báo đi xuống bắt cá.

Tuyết vẫn là tâm tính tiểu hài tử, đối với da lông ướt hay không ướt không có gì ghét hay chán ghét, mà ngược lại cảm thấy chơi thật vui.

Đi săn đối với Tiểu Báo mà nói chính là một loại thiên phú, Tuyết nhỏ như vậy, cũng đã có vẻ bộ dạng thợ săn giỏi. Đạp nước trong nước một lát, liền ngâm một con cá lớn bò lên bờ.

Lấy được khích lệ của Lỗ Đạt Mã, dùng cái đầu lông xù ướt nước cọ xát chân của nàng, liền lại nhảy xuống trong nước.

Bắt cá cũng là một công việc thuần thực, cá bắt được nhiều hơn, thì phải tìm kỹ xảo. Không bao lâu sau, trong tay Lỗ Đạt Mã đã có năm sáu con cá lớn dài hai thước.

Cảm thấy cá không sai biệt lắm đã đủ rồi, Lỗ Đạt Mã tính kêu Tuyết lên về nhà. Ai ngờ tên tiểu tử này ở trong nước chơi chưa đủ nghiện, cũng không chịu đi lên.

Cho đến khi Dạ ngửi mùi đi tìm, mới xách tiểu tử kia ra khỏi nước đi về nhà.

Dĩ nhiên, dọc theo đường đi, Dạ đều là sậm mặt lại.

Từ tìm được hai người bọn họ, từ đầu đến cuối chỉ nói hai chữ: “Không ngoan!”

Lỗ Đạt Mã biết, hai chữ này là đưa cho chính mình.

Dạ trách nàng không nghe lời rời khỏi nhà của bọn họ, chạy đến trên lãnh địa công cộng.

Lỗ Đạt Mã “hắc hắc” ngượng ngừng cười với hân.

Tăng thêm hồ tiểu thịt cá quả thật mỹ vị, khiến mặt Dạ từ trời đầy mây chuyển thành quang đăng.

Mỗi ngày Dạ đều sẽ mang theo con vật hình thể nhỏ còn sống trở lại, khiến Tuyết luyện tập săn đuổi. Chỉ là, trong các động vật này cũng không có xuất hiện chim mập nữa. Đây đương nhiên là sợ nó lại bay đi từ trong tay của tiểu báo nhân, từ đó đã kích thích tích cực của nó.

Lỗ Đạt Mã luôn cho rằng, Dạ rất sắc sảo, cũng rất tỉ mỉ, chỉ là không biết biểu đạt ra.

Theo thời gian trôi qua, thời tiết dần dần chuyển lạnh. Như vậy là có ý nghĩa mùa đông đang từng bước từng bước đến gần tới bọn họ.

Tiểu báo nhân Tuyết, bắt đầu học nói chuyện, dĩ nhiên, là học tiếng mẹ đẻ của Lỗ Đạt Mã —— Hán ngữ.

Chữ đầu tiên nó mở miệng nói là “Ma”!

Đây là nó đang gọi Lỗ Đạt Mã.

Lỗ Đạt Mã rất vui mừng, tiểu tử không giống như Dạ đơn thuần gọi mình “bác gái”.

Dường như ở phương diện ngôn ngữ Tuyết có thiên phú hơn Dạ nhiều, cũng có lẽ là có liên quan với số tuổi, Tuyết còn nhỏ, chính là thời điểm bắt chước, năng lực học tập tất nhiên sẽ mạnh hơn Dạ rất nhiều.

Đem lót bên cái nệm trong giường lớn nhà Lỗ Đạt Mã cần phải đổi, phần lớn lá cây đã bị ép thành mảnh vỡ.

Thừa dịp trước khi lá cây tùng hương chưa rụng hết, Lỗ Đạt Mã bắt đầu góp nhặt hong khô.

Có lẽ là hàng xóm nhà bọn họ thấy qua Lỗ Đạt Mã thu thập loại lá cây này, mấy ngày qua thời điểm đổi thức ăn, đều sẽ cho nàng rất nhiều lá cây tùng hương.

Áo da qua mùa đông, lưng khô chuẩn bị không sai biệt lắm, thời tiết cũng biến thành rét lạnh. Hiện tại các loại thịt dự trữ cũng không cần lo lắng biến chất.

Lỗ Đạt Mã dùng dây leo và da thú sợi dây đan thành lưới cá lớn. Nàng nghĩ thừa dịp thời điểm nước trong suối chưa đóng băng bắt chút cá trở lại ướp muối.

Hiện tại Dạ cũng hiểu chỗ tốt trừ vật qua mùa đông, mỗi ngày số lượng hán sẵn về rõ ràng cũng gia tăng. Phần lớn ăn không hết, Lỗ Đạt Mã ướp muối hết.

Lỗ Đạt Mã không biết mùa đông trong núi rừng sẽ có đáng về gì, có thể tàn khốc hơn thời điểm bọn họ ở trong thung lũng hay không, cho nên, thức ăn chuẩn bị còn nhiều hơn gấp đôi so với một mùa đông.

Trong đó, cũng đã cân nhắc đến tồn tại của Tuyết. Tiểu tử càng ngày càng lớn, nhìn qua như đứa bé sáu bảy tuổi. Hơn nữa lượng từ ngữ nó nắm giữ càng ngày càng phong phú, đã có thể đối thoại lưu loát với Lỗ Đạt Mã.

Cái này làm Lỗ Đạt Mã rất vui vẻ, cuối cùng nàng có một người bạn nói chuyện trời chuyện đất rồi. Cái hũ nút Dạ đó, lời nói rất ít, nửa ngày chỉ nhảy ra mấy chữ. Mà Tuyết giống như một tiểu nhân nhi nói nhảm, từ khi mở miệng nói chuyện được, miệng nhỏ cả ngày lẫn đêm “lốp bốp” mà nói không ngừng.

Hôm nay lúc Dạ đi săn trở lại, mang vật còn sống về lại là một con chim mập.

Hiện tại Tuyết dường thành thói quen, xem chừng thời gian Dạ đi săn, sau đó đợi ở ngoài động. Sẽ chờ Dạ mang về vật còn sống cho nó chơi đùa.

Dạ thấy nó canh giữ ở cửa động, cũng không nói lời nào, liền trực tiếp ném chim mập cầm trong tay về phía nó.

Trong nháy mắt Tuyết liền hóa thành báo tuyết, nhào đi lên.

Động tác rõ ràng quả quyết bén nhọn hơn thời điểm lần đầu tiên nó đấu với chim mập.

Lỗ Đạt Mã nhìn Tuyết động tác thuần thục thì yên lòng. Biết con chim mập là vô luận như thế nào cũng sẽ không thể chạy trốn từ trong tay Tuyết nữa rồi.

Hiện tại tâm tính Lỗ Đạt Mã đối xử với Tuyết, giống như một mẫu thân đối đãi với con của mình, trái với đau đớn trên da thịt, càng để ý hơn chính là trong lòng đứa bé.

Ngoại thương là té ngã rèn luyện, mà tâm linh bị thương nếu như xử lý không tốt, đối với đứa bé sau này lớn lên sẽ là tổn thương cứng rắn trí mạng.

Mới đầu thấy Dạ mang chim mập về, Lỗ Đạt Mã lo lắng, nếu như tiểu tử ngã nhào hai lần ở trên cùng một chuyện, cũng không biết có tạo thành ám ảnh đối với phương diện săn bắt hay không.

Hôm nay xem ra, hiển nhiên là nàng quá lo lắng.

Trước mắt Tuyết thành thạo đối phó con chim mập này. Không giống săn bắt, càng giống như đang đùa giỡn.

Nhìn nó trái bả nhào bên phải nhảy, dẫn dắt chim mập chỉ có thể chạy trốn theo phương hướng nó mong muốn.

Mỗi khi chim mập muốn bay lên, nó chỉ nhào tới một cái, ấn xuống dưới vuốt.

Đáng giận nhất là, mỗi khi chim mập bay một lần, bị nó nhào tới, rồi cũng sẽ nhỏ mấy sợi lông vũ trên cánh người ta.

Lỗ Đạt Mã cảm khái, còn nhỏ tuổi đã có tiềm chất phúc hắc, thật xấu!

Nghĩ đến phúc hắc, Lỗ Đạt Mã nghiêng đầu liếc mắt nhìn Dạ một cái, đi nấu nước nấu com. Trong lòng không ngừng oán thầm: cái tên Dạ này bình thường nhìn là một miệng hồ lô khó chịu, trong bụng toàn là chứa mực nước. Nói giả heo ăn lỗ hổ chính là nói hán như vậy.

Dạ nhìn Lỗ Đạt Mã phải làm com, liền đi dọn dẹp thu thập con mồi hôm nay mang về.

Tuyết trên chọc chim mập chạy trốn vui sướng, nhất thời quên mất phương hướng càng chạy càng xa.

Bởi vì trong mảnh rừng núi này là báo nhân ở nhiều hơn, coi như là quần lạc ở, lãnh địa cá nhân cũng không lớn, phần nhiều là lãnh địa công cộng.

Tuyết đuổi theo chim mập một đường liền chạy ra khỏi địa bàn nhà mình. . . . .

“Ô. . . . . Oa oa ô. . . . .”

Đây là lãnh địa báo nhân bị xâm phạm, đang gào thét xua đuổi kẻ địch.

Trong nháy mắt Dạ liền nhảy cảm. Âm thanh này ngay tại bên cạnh địa bàn nhà bọn họ.

Dạ vác Lỗ Đạt Mã vào trong động, dặn dò một câu “Phải ngoan!”

Liền hóa thân hắc báo vọt ra ngoài thật nhanh.

Nếu Lỗ Đạt Mã là bé ngoan nghe lời là tốt rồi. Dạ chân trước bước đi, nàng liền lấy đầu và cây đuốc cũng đi theo ra ngoài.

Dĩ nhiên, nàng ra ngoài không phải là vì thêm phiền cho Dạ.

Không biết Tuyết chạy đi nơi nào, nàng muốn đi tìm.

Lúc này trong miệng Tuyết ngậm con chim mập thoi thóp một hơi, đang giằng co với một con báo đốm. Toàn bộ lông trên lưng dựng lên, khiến thân thể vốn là thịt múp míp càng lộ vẻ tròn xoe. Cái đuôi đập xuống đất từng phát từng phát, trong miệng phát ra tiếng “Ồ ồ”. Mặc dù khăn trương, nhưng vẫn chưa có ý e ngại.

Ngay tại thời điểm Dạ phi thân chạy tới, nhìn thấy chính là một màn như vậy.

Khi báo đốm nhìn thấy Dạ rồi, đôi mắt màu vàng óng lóe lên một cái. Nhưng vẫn chưa tháo xuống hơi thở áp bức trên người tăn ra nhàn nhạt.

Dạ giấu Tuyết ở phía sau, thay thế nó giằng co cùng với báo đốm.

Tại thời điểm hai bên không ai nhường ai, Lỗ Đạt Mã cũng đi theo tìm tới.

Khi báo đốm nhìn thấy Lỗ Đạt Mã, lệ khí trên người rõ ràng có thu lại, hần phát ra loại âm thanh “khúc khích” như cưa gỗ, để cho bọn họ nhanh chóng rời khỏi lãnh địa của hần một chút.

Ăn cơm xong, ngồi ở trong động, Lỗ Đạt Mã kỳ quái, cái địa phương kia trước đó là lãnh địa công cộng kia mà, lúc nào thì hàng xóm mới dọn tới, bọn họ cũng không biết. Chỉ là, xem ra người hàng xóm mới này không quá hữu nghị, về sau ra cửa phải cẩn thận.

Nhưng mà, sao nàng lại cảm giác người hàng xóm mới này xem ra có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Lại một mùa sinh sôi.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, vật phẩm Lỗ Đạt Mã chứa đựng qua mùa đông cũng càng ngày càng nhiều, trong động cũng càng chất đống rối loạn.

Lỗ Đạt Mã là một người thích chinh tề, nhìn đồng đồ vật chất chồng, nàng phát sầu, dọn dẹp thế nào mới tốt đây?

Trước kia ở trong hẻm núi, đồ tất cả đều đặt trên bình đài ở ngoài động, nơi đó chỉ có vợ chồng son nàng và Dạ, cũng không cần lo lắng có thú khác sẽ đến ăn trộm. Hơn nữa, cái sơn động kia của bọn họ ở vào trung gian vách đá, cách mặt đất có khoảng hai tầng lầu, nếu như không phải là dã thú hành động linh hoạt, cho dù là phát hiện thức ăn cũng không tha đi được.

Nhưng mà, hôm nay đem thức ăn đặt ở ngoài động mà nói, vô luận như thế nào Lỗ Đạt Mã cũng sẽ không yên tâm.

Không phải nàng nhỏ mọn, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Mà là, khi hoàn cảnh ác liệt đến trình độ nhất định, vì mạng sống, cái gì tôn nghiêm, đạo đức, nhân tính, thì cũng có thể buông tha.

Có lẽ báo nhân có cốt khí thà rằng đói chết cũng sẽ không trộm giành của người khác. Thế nhưng cả rừng núi này cũng không phải chỉ có báo nhân ở, còn có những dã thú khác đâu, nhà nàng và Dạ không phải là cướp được từ trong tay một con gấu rừng kiểm soát sao. Không chừng sẽ có dã thú nào đó đói đến ngu người, chạy tới kiểm thức ăn.

Không để ở bên ngoài, còn có thể để ở nơi đâu đây?

Khó nào thì khó nào, trong động loạn thì loạn, nhưng mà vật liệu qua mùa đông, Lỗ Đạt Mã vẫn không có ngừng dự trữ, chẳng có cái gì quan trọng hơn không đói bụng cả.

Bây giờ Tuyết bắt đầu có thể một mình đi ra ngoài, dĩ nhiên, giới hạn di chuyển cũng chỉ ở trong địa bàn nhà mình. Thỉnh thoảng sẽ xách về một con thỏ mập.

Nó sẽ học dáng vẻ của Dạ, thu thập con mồi sạch sẽ mang về giao cho Lỗ Đạt Mã, sau đó chớp con người màu lam như bảo thạch chờ đợi khen ngợi.

Lỗ Đạt Mã sẽ vỗ nhẹ trên đầu của nó.

Chỉ là, Tuyết không thấy đủ, nó vẫn sẽ nháy mắt nhìn Lỗ Đạt Mã tràn ngập mong đợi như cũ.

Được rồi, Lỗ Đạt Mã hiểu ý tứ của nó —— muốn hôn hôn.

Bởi vì, mỗi lần Dạ đã làm xong chuyện gì, Lỗ Đạt Mã đều sẽ hôn hân một cái.

Tuyết đây là đang yêu cầu đối xử ngang hàng.

Dĩ nhiên, không thể vào lúc Dạ ở nhà, nếu như bị Dạ thấy, Tuyết cũng sẽ bị ném ra ngoài động.

Một nhà Lỗ Đạt Mã đang giống trống khua chiêng chuẩn bị qua mùa đông, mà nhìn qua báo nhân hàng xóm bọn họ lại nhàn nhã cực kỳ.

Nhưng mà cũng đúng thôi, bọn họ không có khái niệm phải chuẩn bị đồ qua mùa đông gì, bắt được con mèo liền ăn hết, bắt không được liền đói bụng. Trước khi Dạ gặp mình, đã từng trôi qua chính là cuộc sống như thế. Nàng phải miêu tả như thế nào đây? Thích ứng trong mọi hoàn cảnh hay là ăn bữa hôm lo bữa mai.

Lỗ Đạt Mã chợt rất ngạo kiều mà nghĩ, Dạ có thể gặp được mình đó là nhất được bảo rồi. Từ đó vượt qua cơn no áo ấm, vợ con đầu giường lò sưởi trôi qua cuộc sống tốt lành.

Ừc. . . . .

Đứa bé.

Nghĩ đến cái này, Lỗ Đạt Mã lại phát sầu. Thiếu nữ nào chẳng mộng mơ? Nàng cũng đã từng nghĩ tới, mình kết hôn sinh con, có trọng phu thương mình và một đứa nhỏ đáng yêu.

Hôm nay, trọng phu thì có, Dạ đối với nàng vô cùng tốt, nhưng đứa bé. . . . .

Nàng và Dạ thật có thể muốn một đứa bé sao? Nói thật, một chút dũng khí và lòng tin nàng cũng không có. Chỉ là nghĩ lại, bọn họ có Tuyết, Tuyết cũng giống như đứa bé của bọn họ.

“Đạt Mã, ta đã trở về!”

Tiếng trẻ thơ từ ngoài động truyền đến. Là Tuyết.

Lỗ Đạt Mã vén rèm da thú lên, cong ngón tay gõ cái đầu nhỏ của hân.

“Gọi mẹ!”

Cân nhắc đến mình và Dạ là quan hệ dị tộc, Lỗ Đạt Mã biết có lẽ nàng và Dạ cả đời cũng không thể là mấy đứa bé của mình. Nếu thu dưỡng Tuyết, như vậy Tuyết chính là con của bọn họ. Cho nên, từ lúc Tuyết mở miệng nói chuyện, Lỗ Đạt Mã liền để cho nó gọi mình “Mẹ”, gọi Dạ là “Ba”. Như vậy mới phải một cái nhà hoàn chỉnh.

“Còn kém một chữ. . . . .”

Tuyết che cái trán mình bị gõ, nói.

Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt, tên tiểu tử này thích đối nghịch với Dạ. Dạ là một người bá đạo hơn nữa ham muốn độc chiếm cực mạnh, hân cho rằng Lỗ Đạt Mã là thuộc về của riêng hân, ngay cả xưng hô “Đạt Mã” này cũng là duy nhất thuộc cho hân mới có thể gọi.

Thế nhưng tiểu gia hỏa liền thích tranh cãi với hân, mỗi lần luôn luôn làm Dạ giận đến ném nó ra ngoài cửa mới hài lòng, cũng không biết toan tính cái gì.

“Ba ngroi chưa có trở lại!”

Tuyết bị nhìn thấu tâm tư, “Hắc hắc” cười hai tiếng, sau đó sẽ dùng đầu đi cùng Lỗ Đạt Mã.

“Người đây là bắt cái gì?”

Lỗ Đạt Mã mới phát hiện, hôm nay Tuyết mang về không phải thỏ mập, mà là một con con chuột lớn như vòi voi.

“Chơi vui!”

Tuyết quơ quơ con chuột lớn xách trong tay. Lỗ Đạt Mã cảm thấy, hiện tại nó không giống đứa bé báo nhân, mà là không hề khác gì tiểu nam hài nhân loại bình thường bảy tám tuổi, búống bình, giờ trò. Đây có lẽ là có quan hệ với sinh hoạt lâu dài chung một chỗ với mình.

“Ma ma (mẹ), tìm cho ta sợi dây, phải bền chắc.”

Lỗ Đạt Mã không biết trong lòng Tuyết đang tính toán cái gì, đi vào trong động cho hân tìm ra một sợi dây thừng dùng để cột trâu.

“Cột nó lại.”

Tuyết đề con chuột lớn, kêu Lỗ Đạt Mã giúp một tay.

Buộc kỹ rồi, chỉ thấy nó dắt sợi dây da thú, di chuyển đi theo phía sau cái mông con chuột lớn.

Con chuột lớn mới đầu còn có chút sợ, không dám nhúc nhích. Sau lại thấy không có ai tổn thương nó, chẳng ai chú ý nó, hứng thú nổi lên ý niệm trốn chạy. Trước giả bộ về điềm nhiên như không có việc gì ngửi khắp mọi nơi, sau đó, đột nhiên bắt đầu đào bới trên mặt đất, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Lỗ Đạt Mã chớp chớp mắt, con chuột bự này là muốn đào thành động chạy trốn.

Tuyết là một đứa bé tư tưởng xấu, nó vẫn dắt sợi dây nhìn. Con chuột lớn lao lực ngóng trông thật vất vả đào một cái động đất để cho mình có thể dung thân, trốn vào. Nó lôi kéo sợi dây, con chuột lớn liền bị kéo ra.

Sau đó Tuyết liền lại an tĩnh ngồi chồm hổm ở đó nhìn, chờ con chuột đào lỗ nữa. . . . .

Lỗ Đạt Mã co rút khoe mắt, có phải báo nhân đều có chút hứng thú tệ hại hay không? Nét mặt Tuyết bây giờ và Dạ lúc không có việc làm, hù dọa trâu sừng rất giống nhau, trong con ngươi lóe lấp lánh và vẻ hung phần.

Chỉ là, nhìn con chuột đào lỗ, Lỗ Đạt Mã biết đồ nàng chuẩn bị qua mùa đông đã có chỗ cất.

Chờ Dạ trở lại, người một nhà ăn com xong, nàng lấy cốt đao ra, lôi kéo Dạ và Tuyết, vẽ một vòng tròn trên sườn dốc nhỏ ở cửa động nhà nàng, để cho hai người bọn họ đào ra một nhà kho.

Dạ và Tuyết nghiêm túc đào hai ngày, móc ra một nhà kho lớn. Lỗ Đạt Mã quét dọn qua bên trong xong, đưa vật phẩm qua mùa đông của bọn họ vào. Nhà lập tức liền rộng rãi, Lỗ Đạt Mã rất hài lòng.

Về phần làm sao đây kín nhà kho.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ một chút vẫn là làm cửa thì tốt hơn.

Còn có nhà của bọn họ, cũng phải có cánh cửa, cửa sổ cũng không thể luôn là một cái lỗ trống, cũng phải an bài một ván cửa, như vậy mùa đông mới sẽ không bị hứng gió ở bên ngoài.

Làm nhiều đồ từ gỗ rồi, hiện tại Dạ cũng thuần thục lành nghề.

Hai ngày công phu, hai cánh cửa lớn thêm một ván cửa sổ liền được làm xong. Về phần cài đặt, Lỗ Đạt Mã liền hao phí suy nghĩ. Ở thế giới cũ, lắp đặt cửa chính, lắp cửa sổ, đều là dùng bản lề. Nơi này không có, phải làm gì đây?

Ặc, thời điểm cổ nhân không có bản lề thì dùng cái gì?

Hình như là cửa trục.

Lỗ Đạt Mã kêu Dạ đào ra một lỗ nhỏ trên dưới tất cả ở cửa động, lại ở tất cả trên dưới cánh cửa gọt ra một cái rãnh lõm có thể khảm chuẩn trục, sau đó lắp đặt ở cửa động. Như vậy, thì có một cửa có thể khép mở. Cửa sổ cũng như thế.

Nhìn cánh cửa mạnh khỏe, Lỗ Đạt Mã cực kỳ hài lòng, rốt cuộc nàng ở lại trong động có cửa sổ rồi.

Theo thời gian trôi qua, nhiệt độ buổi sáng đã có mấy phần sắc lạnh, bắt đầu đông lạnh tay đông lạnh chân rồi.

Lỗ Đạt Mã đốt lò sưởi trong động lên, nàng dự định về sau nấu com trong động.

Từ lúc hàng xóm mới tới, lấy vật đổi thức ăn ngon với nàng nhà thì lại có nhiều thêm một vị.

Người hàng xóm mới này, là báo nhân bị thương thời điểm mùa hè hai người Lỗ Đạt Mã đã cứu chữa qua.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, báo nhân sẽ chuyển đến làm hàng xóm cùng bọn họ, hơn một nửa là vì ăn ngon. Báo nhân và mèo đều giống nhau trong việc truy đuổi thức ăn ngon, mèo thèm ăn, mèo thèm ăn thôi.

Khi lá cây trong rừng núi rụng hết, tuyết rơi.

Lỗ Đạt Mã lại bắt đầu trốn ở trong động làm mèo ngủ đông.

Có lẽ là chỗ cao, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nhiệt độ mùa đông ở đây ít nhất có thể lạnh hơn trong hẻm núi năm sáu độ.

Một mùa thu Dạ cũng không có nói lên muốn dẫn Tuyết cùng nhau đi săn, bây giờ mỗi ngày đi ra ngoài lại cũng mang Tuyết theo.

Đây là vì cái gì?

Thời điểm thời tiết tốt không mang theo nó đi ra ngoài.

Bây giờ tuyết rơi gió lạnh mới mang Tuyết đi học săn bắt, chẳng lẽ càng gian khổ lại càng được rèn luyện sao?

Ặc. . . . .

Cái này khởi điểm yêu cầu có chút cao thôi.

Ở trong lòng của Lỗ Đạt Mã, Tuyết còn là một đứa bé.

Nhưng mà, nàng đã quên, Tuyết cũng không phải là một đứa bé bình thường, nó là báo nhân, còn là một con báo tuyết.

Lúc này Dạ dẫn nó đi ra ngoài thực chiến săn đuổi là có dụng ý.

Khí hậu ác liệt là một loại rèn luyện đối với Tuyết. Còn có một điểm, Tuyết là báo tuyết, trong tuyết trắng phau phau da lông của nó là màu sắc bảo vệ tốt nhất cho nó. Hơn nữa, tuyết bay tán loạn cũng có thể ngăn cản mùi thân thể của nó khuếch tán, không dễ bị con mồi phát hiện.

Tuyết nhanh chóng lớn lên.

Mỗi ngày nó còn có thể tranh thủ tình cảm với Dạ, trình diễn màn tranh giành Lỗ Đạt Mã.

Nhưng Lỗ Đạt Mã phát hiện, trong con mắt màu xanh lam như bảo thạch của Tuyết để lộ ra chính là kính nể và sùng bái đối với Dạ. Thì ra, nếu nói Tuyết tranh thủ tình cảm cũng là diễn xiếc vì đưa tới chú ý của Dạ đối với nó. Cái này giống như đứa bé búống bình tinh nghịch, có lúc còn có thể khóc lớn âm ỉ, là vì khiến cho người lớn chú ý tới.

Khi mùa đông tàn khốc qua đi, bộ dạng của Tuyết đã giống như một đứa nhỏ mười mấy tuổi rồi. Không còn là viên thịt nhỏ tròn vo ban đầu, mà bộ dạng đã như một Tiểu Chính Thái (thiếu niên).

Trải qua một mùa đông rèn luyện, khi tiến vào mùa xuân Tuyết liền bắt đầu độc lập tự đi săn.

Mới đầu, Lỗ Đạt Mã còn có chút lo lắng, sau đó, nàng phát hiện, phương thức Tuyết đi săn cũng không phải như báo nhân truyền thống. Mà là linh hoạt cũng vận dụng tới dây thông lọng và cạm bẫy. Đây đại khái là vì từ nhỏ ở chung một chỗ với Lỗ Đạt Mã mà học được. Hơn nữa, Dạ vẫn còn làm một cây cung cho nó. Còn nhỏ tuổi, thì Tuyết có hình thái ban đầu của thợ săn xuất sắc. Đột nhiên Lỗ Đạt Mã có một loại cảm khái “trong nhà có con lớn trưởng thành”.

Mùa xuân, vạn vật hồi phục.

Lại đến mùa sinh sôi đời sau của những động vật, sinh sôi không ngừng.

Lỗ Đạt Mã bắt đầu lo lắng vấn đề Tuyết “yêu sớm”. Chi là, không đến hai ngày nàng liền phát hiện, lo lắng của mình là dư thừa, Tuyết không có vóc người trưởng thành, căn bản cũng không có giống cái báo nhân chú ý tới nó.

Nhưng mà, Dạ thì cũng không giống vậy.

Tồn sùng vũ lực và hung hãn, giống cái báo nhân đối với báo nhân Dạ tráng kiện có thể nói là chạy theo như vẹt, thèm thường.

Chung quanh địa bàn nhà nàng thường xuyên sẽ có giống cái báo đốm lộ cái bụng, dùng sau lưng cọ xát mặt đất, hơn nữa không ngừng kêu “Ô oa” phát ra tiếng mời mọc đối với Dạ.

Kêu thật sự làm Lỗ Đạt Mã xem thế là đủ rồi, các mỹ nữ báo nhân, các người quá cởi mở.

Ngược lại Dạ đặc biệt không có phản ứng gì đối với giống cái báo nhân. Dĩ nhiên cũng không có cho các nàng cơ hội có thể thân cận, một khi có giống cái báo nhân đến gần hắn, Dạ luôn luôn đưa ra tiếng “xuy xuy” cảnh cáo.

Mặc dù hắn không có hứng thú đối với giống cái báo nhân cầu hoan, nhưng cũng không bày tỏ, mùa xuân tìm phối ngẫu không có ảnh hưởng gì đối với hắn.

Dạ bắt đầu càng thêm thường xuyên dính ngấy với Lỗ Đạt Mã.

Hiện tại Lỗ Đạt Mã ở vào trong hai loại lo lắng.

Lo lắng đầu tiên, chính là vấn đề đứa bé. Rất rõ ràng, lấy biểu hiện của báo nhân, mùa xuân là mùa bọn hắn dễ thụ thai, vô luận là giống cái hay là giống đực, kích thích tố giống cái và hormone nam tính tiết ra đều ở vào thời kỳ đỉnh cao. Dĩ nhiên Dạ cũng giống như vậy.

Mà cái thể giới này cùng với thể giới cũ của nàng có quá nhiều bất đồng, nàng không thể lấy cái nàng cho là lẽ thường mà suy đoán, cho nên, nàng có chút không tín nhiệm lắm phương pháp ngừa thai kỳ an toàn.

Lỗ Đạt Mã còn lo lắng một cái nữa là, nếu như mình sợ mang thai mà cự tuyệt Dạ, như vậy có phải hắn sẽ tuân theo bản năng của động vật mà chạy đi

tìm giống cái báo nhân khác hay không?

Cái ý nghĩ này làm Lỗ Đạt Mã khó có thể tiếp nhận.

Dù là xuyên qua đến thế giới Man Hoang mà ly kỳ này, trong lòng của nàng theo đuổi tình cảm “Cả đời một đời một đôi mình” như cũ.

Tư tưởng trở nên mâu thuẫn, hành động của Lỗ Đạt Mã cũng bắt đầu mâu thuẫn.

Bình thường đối với Dạ cầu hoan, nàng đều bị vây trong mâu thuẫn muốn cự tuyệt lại vô pháp cự tuyệt.

Thường thường phần lớn thời gian là ồm ồm, rồi lại theo tiềm thức ần núp dưới đáy lòng.

Cho nên, từ lúc tiến vào mùa xuân tới nay, quả thật Dạ rất là thoải mái, mà Lỗ Đạt Mã cũng rất là ám ức.

Chỉ là, rất nhanh, Dạ cũng có phiền não.

Cuộc sống đám báo nhân bọn họ tương tự như với Ma Thoi tộc bên hồ Lô Cô, cuộc sống gia đình của bọn chúng càng giống như là tẩu hôn chế (di chuyển, thay đổi). Thời điểm sinh sản đời sau, gia đình tạo thành tạm thời, hoặc căn bản là nhân duyên ngắn ngủi một đêm, khi kỳ sinh sôi nảy nở qua đi thì sau đó lại trải qua cuộc sống độc thân của mình.

Tiểu báo nhân được sinh ra chỉ biết lớn lên cùng với giống cái báo nhân, bọn họ căn bản cũng không biết cha của mình là ai. Mà sau khi bọn họ độc lập rồi, sẽ gặp rời khỏi mẫu thân.

Cho nên thời điểm khi giống cái báo nhân nuôi dưỡng tiểu báo nhân, lực chiến đấu và trị giá võ lực thường thường cao hơn giống đực báo nhân.

Mặc dù đây là truyền thống tộc đàn báo nhân, nhưng mà, Lỗ Đạt Mã vẫn cảm thấy, loại hành động giống đực báo nhân chỉ để ý gieo giống này là vô cùng không chịu trách nhiệm.

Loài người tẩu hôn chế, nam nhân kia trèo lên cô gái khuê phòng có vợ chồng chi thực rồi, mặc dù không ở cùng nhau, nhưng sẽ trợ giúp, chăm sóc cuộc sống của cô gái.

Mỗi khi nghĩ tới chỗ này, Lỗ Đạt Mã liền đặc biệt may mắn, Dạ là được Cự Lang nuôi lớn, cái loại trách nhiệm trung thành đối với sinh hoạt một chồng một vợ và nuôi dạy đời sau, ở trên người Dạ cũng nhận được truyền thừa.

Báo nhân ở phương diện đang tìm phối ngẫu thỉnh thoảng cũng là lựa chọn đôi bên, giống cái báo nhân có thể chủ động nhìn giống đực lấy lòng bên cạnh, như vậy, tương tự giống đực báo nhân cũng sẽ coi trọng giống cái tỏ tình hướng tới bọn hắn.

Hàng xóm ở cách vách nhà bọn họ, hiện tại thường xuyên xuất hiện ở phụ cận nhà bọn họ, hơn nữa tần số dùng vật đổi vật cũng gia tăng trên phạm vi lớn, hơn nữa thường chọn thời điểm Dạ không ở nhà.

Có thể là thấy Lỗ Đạt Mã thường hái hoa dại hoặc đội ở trên đầu, hoặc cắm ở trong bình hoa gỗ trên bệ cửa sổ.

Báo nhân đó liền thường xuyên sẽ hái rất nhiều, cùng giao chung với thịt tươi cho Lỗ Đạt Mã.

Hắn hành động như vậy, Lỗ Đạt Mã cũng không để ở trong lòng, một là, trước đó báo nhân hàng xóm cũng từng đã cho nàng da thú, lá cây tùng hương ..., nàng cảm thấy rất bình thường.

Còn nữa, lấy dân phong báo nhân tôn sùng vũ lực và cường hãn mà nhìn, nàng thì yếu ớt thế này, đáng vẻ tay trái gà không chắc, trừ Dạ thì sẽ còn có ai coi nàng như báo bối chứ, hắn là cũng không có khả năng có báo nhân để ý.

Nhưng mà, nàng nghĩ sai.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đại hàng xóm, nhị hàng xóm

Hôm nay thời điểm hàng xóm báo nhân đến đổi thức ăn ngon, mang thêm một bó hoa tươi.

Ngày hôm qua thì mang tới là da thú rửa sạch.

Ngày hôm trước là cái gì tới?

Nếu như không có sự so sánh, nhận vãi ba thứ lấy lòng của báo nhân hàng xóm có lẽ Lỗ Đạt Mã còn có thể coi như là thuận tiện bày tỏ thân thiện. Nhưng nếu như mỗi lần lúc hàng xóm mới tới lấy vật đổi vật tương đối bình thân, thì hành động của hàng xóm cũ sẽ để cho Lỗ Đạt Mã có chút suy nghĩ rồi.

Hai hàng xóm ở bên cạnh nhà đều là giống đực báo nhân, để cho tiện phân biệt, Lỗ Đạt Mã đều đặt tên cho tất cả bọn họ. Nói là tên, thật ra thì cũng chỉ là đánh số thứ tự.

Hàng xóm cũ gọi là: đại hàng xóm.

Hàng xóm mới gọi là: nhị hàng xóm.

Lỗ Đạt Mã nghĩ, về sau nếu như có nhiều hàng xóm, nằng thì tiếp tục ba hàng xóm, bốn hàng xóm, năm hàng xóm, sáu hàng xóm, bảy hàng xóm. . . . . Cứ thế mà suy ra, như vậy vẫn tiếp tục sắp xếp. Đơn giản lại dễ nhớ, còn không phải phí đầu óc nghĩ tên. Minh thật là quá thông minh, thật đáng khen ngợi!

Thời điểm mỗi lần Nhị hàng xóm tới trao đổi thức ăn ngon, đều sẽ để xuống thịt tươi mang tới, sau đó lùi về sau mấy bước, giữ vững khoảng cách nhất định, chờ đợi Dạ hoặc là Lỗ Đạt Mã tới đặt thức ăn nấu chín xuống, lại lấy thịt tươi hân mang tới đi. Trong thời gian này, trên mặt của hân bình thường không có vẻ mặt gì. Dĩ nhiên, mỗi lần hân xuất hiện phần lớn là hình thái Tiểu Báo, cho dù là Lỗ Đạt Mã muốn nhìn cũng nhìn không ra là nét mặt gì. Ngược lại là đôi mắt màu vàng óng kia, thường sẽ khóa chặt ở trên người bọn họ, xa xa nhìn chăm chú vào xem bọn họ đang làm gì. Lỗ Đạt Mã cảm thấy, đối với phương thức sống của bọn họ, nhị hàng xóm hân là tò mò.

Thật ra thì nhị hàng xóm đối với cuộc sống của nằng và Dạ không riêng gì tò mò, trong lòng còn có chút hướng tới.

Những ngày dường như ở chung một chỗ cùng bọn họ, khiến nhị hàng xóm cảm thấy trong lòng ấm áp, như có thứ gì đó đang nẩy mầm. Khi thương thế của hân tốt lên rồi đi, đều sẽ nghĩ, nếu như hân cũng có thể tìm được một giống cái giống như Lỗ Đạt Mã, tạo thành một cuộc sống có hình thức như thế vậy thì cảm giác cũng thật không tệ.

Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã chỉ có một, còn để cho Dạ tốt số nhất được. Không biết nếu như Dạ rõ ràng ý tưởng của nhị hàng xóm, có phải cũng kêu hân đến trên thảo nguyên nằm chờ hay không, chờ từ trên trời lại rơi xuống một người nện vào hân.

Bởi vì hướng tới loại phương thức sinh hoạt của Lỗ Đạt Mã và Dạ, cho nên, nhị hàng xóm dọn đến bên cạnh nhà bọn họ, thời điểm không có chuyện gì làm, thì sẽ đứng xa xa nhìn từng hành động kỳ quái của bọn họ, cũng thật thú vị.

Khi nhìn thấy có một giống đực báo nhân khác sẽ cầm con mồi tới trao đổi với thức ăn ngon của bọn họ thì hân cũng bắt đầu có cái ý niệm này.

Nhưng mà, tầm nhìn của nhị hàng xóm rất đơn thuần, chỉ nghĩ quan sát cuộc sống của bọn họ, hơn nữa nhân tiện có thể đổi một chút thức ăn có mùi vị không tệ.

Mà tầm nhìn của đại hàng xóm cũng chưa có đơn thuần như vậy rồi.

Mùa sinh sôi nảy nở trước, Lỗ Đạt Mã và Dạ tới đây an cư lạc nghiệp, đại hàng xóm cùng với bầu bạn tạm thời của hân bị mùi thơm thức ăn của hai người bọn họ hấp dẫn. Thế nhưng qua thời gian đó, hân cũng không có quá nhiều quan tâm chú ý tới tiểu giống cái yếu ớt này, quá mức yếu ớt, không phù hợp ánh mắt chọn lựa bạn lữ của hân.

Nhưng mà, làm hàng xóm lâu dài, nằng có rất nhiều hành động kỳ quái lại hấp dẫn ánh mắt đại hàng xóm. Mới đầu cũng chỉ đơn thuần là tò mò, nhưng mà, từ từ hân sẽ nghĩ, những động tác, hành động này, nếu như là hân làm sẽ như thế nào. Vì vậy, hân bắt đầu bắt chước.

Thật ra thì báo nhân vẫn thích lấy hình thái Tiểu Báo hoạt động, trong một ngày hơn phân nửa thời gian đều là bộ dạng Tiểu Báo. Chỉ vào số ít trong thời gian sẽ hoá thành hình người, tỷ như thời điểm xuống nước tắm rửa, lại tỷ như thời điểm cần vận chuyển hàng hóa.

Đại hàng xóm bắt đầu thử giống như Dạ và Lỗ Đạt Mã, trừ săn đuổi tất cả thời gian còn lại đều bảo trì trạng thái hình người.

Từ lúc hân lấy hình người hoạt động, Lỗ Đạt Mã còn tặng hai cái tạp dề da thú cho hân. Dĩ nhiên, Lỗ Đạt Mã thì không có ý tứ đặc biệt gì. Chỉ là nhìn không quen hân “đắt chim đi dạo” khắp nơi.

Nhưng mà, đại hàng xóm thật rất vui vẻ một trận.

Mỗi ngày chuyện Dạ thích làm nhất chính là ôm Lỗ Đạt Mã ở trong lòng, đi tới đâu cũng ôm. Mà Lỗ Đạt Mã sẽ hoặc dịu dàng hoặc dí dỏm cười về phía Dạ.

Giữa báo nhân thì tuyệt đối không biết làm động tác như thế. Thời điểm bọn họ bày tỏ thân mật trừ cọ cọ thì chính là liếm.

Đại hàng xóm nhìn nhiều hơn, dần dần sẽ thay thế hình tượng của Dạ thành bộ dáng của mình. Tưởng tượng cái này, nếu như là hân, cũng rất tốt.

Mỗi khi thấy Lỗ Đạt Mã đứng ở cửa động, dùng miệng đi tiếp xúc mặt của Dạ. Đại hàng xóm sẽ nghĩ, cái miệng nhỏ của tiểu giống này nếu như áp vào trên mặt mình thì sẽ là cảm giác gì.

Dần dần, đại hàng xóm càng ngày càng có một loại kích động muốn thay thế Dạ đứng ở bên cạnh Lỗ Đạt Mã.

Vì vậy, hấn bắt đầu quan sát mong muốn của Lỗ Đạt Mã, thường xuyên lấy lòng nàng. Chỉ chờ mong ở mùa sinh sôi nảy nở mới lại tới thì nàng sẽ rời khỏi Dạ mà lựa chọn mình.

Lỗ Đạt Mã phát hiện, đại hàng xóm càng ngày càng không thích hợp.

Ánh mắt của hấn nhìn nàng là lạ, giống như nhìn chăm chăm con mồi. Hình như cũng sẽ không giữ vững cự ly an toàn gì cùng với nàng. Trước kia thời điểm trao đổi thức ăn, đại hàng xóm và nhị hàng xóm đều giống nhau, bỏ đồ xuống rồi, liền lui về phía sau đến địa phương xa hai, ba mét chờ đợi. Mà bây giờ bình thường hấn đều lấy mấy thứ tự mình giao vào trong tay nàng, lại lấy đi thức ăn đã làm xong.

Đây là bởi vì quan hệ càng ngày càng quen thuộc sao?

Gần đây càng thêm không thích hợp, hấn còn luôn xuất hiện vào thời điểm Dạ và Tuyết cũng đi ra ngoài, sau đó đi theo bên cạnh mình. Tuy nói không có hành động vượt rào gì, nhưng cũng khiến Lỗ Đạt Mã có loại khó chịu không nói được thành lời.

Đại hàng xóm đây là muốn làm gì?

Hôm nay thời tiết có chút biến động, buổi sáng còn trời xanh mây trắng, vào lúc này lại có chút mưa nhỏ bay bay.

Lỗ Đạt Mã vội vàng thu trở về da thú đang phơi ở bên ngoài. Vật này không được thấm nước, dính nước sẽ trở nên cứng rắn, như vậy mình đặc chế nửa ngày liền mất toi công rồi.

Đang vào thời điểm Lỗ Đạt Mã bận rộn, một bàn tay to đưa tới giúp một tay, dọa nàng giật mình.

Không phải Dạ!

Lỗ Đạt Mã không biết là hoàn cảnh thay đổi để cho khứu giác của mình trở nên bén nhạy, hay là đối với với Dạ quá mức quen thuộc. Nàng có thể rất rõ ràng phân biệt ra được mùi vị khác nhau trên người Dạ và người khác.

Mãnh liệt quay đầu lại, chỉ thấy trong tay đại hàng xóm đang giờ hai tấm da thú từ trên dây phơi quần áo lấy xuống, đang muốn giao cho nàng.

Hấn đứng rất gần Lỗ Đạt Mã, gần đến nỗi Lỗ Đạt Mã cũng có thể cảm thấy hơi thở ấm áp từ mũi hấn thổi ra từng phát từng phát thổi qua tóc của nàng.

Khoảng cách gần như thế làm Lỗ Đạt Mã rất không thoải mái. Nàng khách khí nhận lấy da thú, sau đó thật nhanh lui về phía sau mấy bước.

“Cám ơn!”

Mặc kệ đại hàng xóm có thể nghe hiểu hay không, Lỗ Đạt Mã đều có lễ phép nói cám ơn, lấy cái này che giấu phần lúng túng và khó chịu trong lòng.

Đại hàng xóm phát ra tiếng thờ đốc như tiếng cười, xoay người tiếp tục thu da thú giúp Lỗ Đạt Mã.

Nghe âm thanh, hình như tâm tình của hấn không tệ.

Nhưng Lỗ Đạt Mã cảm thấy hấn bị cái gì đó kích thích. Chẳng lẽ bởi vì mùa xuân không có tìm được giống cái báo nhân thích hợp?

Ừ, rất có thể.

Không cần biết người hay là động vật, nếu như ở phương diện khác không chiếm được thông hiểu, cũng sẽ trở nên không giống như bình thường, nghiêm trọng hơn thậm chí có thể bị kêu là cổ quái.

Đại hàng xóm giúp Lỗ Đạt Mã thu da thú xong rồi liền rời đi.

Để tỏ lòng cảm tạ, Lỗ Đạt Mã tặng hấn hai cái trứng muối.

Nàng cảm thấy trong quan niệm của báo nhân: “có lao động mới có thu hoạch” vô cùng có đạo lý. Nàng cũng không muốn đánh võ. Nếu đại hàng xóm giúp mình làm việc, như vậy thì đưa cho hấn hai cái trứng muối làm thù lao lao động chứ sao.

Lỗ Đạt Mã làm như vậy, hợp tình hợp lý.

Nhưng mà, đối với đại hàng xóm có ý tưởng khác, thì lại khác hấn. Hấn cảm thấy Lỗ Đạt Mã cũng sinh ra hảo cảm tương tự đối với hấn, nếu không, tại sao tự nhiên lại cho hấn đồ?

Cho nên nói, thế gian có một từ gọi là: tự mình đa tình.

Đại hàng xóm đi chưa được bao lâu thì Dạ liền khiêng con mồi trở lại.

Hôm nay con mồi phong phú, một con dê sừng hươu, hai con chim mập, còn có một con thỏ bự mập.

Từ lúc Lỗ Đạt Mã dùng lông thỏ dệt ra len sợi, mỗi ngày Dạ và Tuyết đi ra ngoài cũng sẽ cố ý mang về một con thỏ.

Mà Lỗ Đạt Mã trải qua một mùa đông rèn luyện, kỹ thuật kéo tơ và đan áo len có vẻ được nâng cao. Bây giờ nàng mặc trên người chính là váy lông mình đan.

Nói là váy lông, thật ra thì cũng chẳng qua chính là dệt phía trước một tấm, lại dệt phía sau một tấm, chiều dài vừa đủ, may lại với nhau, khoác lên người, chính là váy rồi. Tay áo cái gì, tất cả đều là trước dệt thành tấm, sau đó may thành ống, sau đó lại ráp lên nơi bả vai.

Đây là sản phẩm nàng mân mê cả một mùa đông.

Nói thật, đối với nữ hài tử thích theo hình chữ thập gì đó, đan áo len, Lỗ Đạt Mã một chút thiên phú cũng không có. Cũng may, nàng xuyên qua đến Viễn Cổ, mà không phải là cổ đại. Nếu không, riêng một chuyện nữ công, là có thể muốn mạng của nàng.

Lỗ Đạt Mã nhìn sắc mặt của Dạ có chút kỳ quái.

Sao lại giống như thời tiết hôm nay vậy, nói thay đổi liền thay đổi ngay.

Thời điểm vừa trở về còn trời trong vạn dặm không mây, thế nào lại đột nhiên một cái liền trở nên mây đen che trời như có mưa to tập kích?

“Đạt Mã? Là ai?”

Dạ vừa trở lại đã ngồi được trên địa bàn của mình có mùi không thuộc về hân. Khí tức này cũng không phải là tư vị về Tuyết hân đã quen thuộc. Mà là tư vị của một mùi vị tràn đầy nam tính do báo nhân tiết ra.

Điều này làm cho Dạ nhất thời cảnh giác.

Phương diện báo nhân đang tìm bạn lữ, không có chú ý thứ tự đến trước và sau. Nếu như hai hoặc càng nhiều giống đực báo nhân coi trọng cùng một giống cái, như vậy thì mọi người tới quyết đấu đi, hoặc hội đồng, hoặc đơn đả độc đấu. Có chút giống như tỷ võ cầu hôn cổ đại, người cường hãn nhất sẽ ôm được mỹ nhân về.

Dĩ nhiên, cũng không loại trừ báo nhân xinh đẹp quyến rũ sẽ miễn trường tranh đấu này, cùng rồi đi với một báo nhân nhìn thuận mắt.

Nhưng mà, tình huống như thế ít lại càng ít. Ở trong tộc đàn báo nhân tôn trọng dũng mãnh, cường hãn, giống cái báo nhân bình thường cũng sẽ lựa chọn người thắng sau cùng ở trong trận quyết đấu.

Tại mùa xuân sinh sôi, Dạ nhạy cảm phát hiện có báo nhân tới giành Đạt Mã với mình rồi.

“Hả? Ai? À. . . . . Đại hàng xóm mới vừa rồi đã tới.”

Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt, cái tên hủ nút Dạ này, tích chữ như vàng, nói chuyện cùng hân càng lúc càng giống như chơi đoán chữ.

“Không để ý tới hân!”

Dạ ôm Lỗ Đạt Mã vào trong ngực, ôm thật chặt, môi mỏng nhẹ nhàng ma sát ở cổ của nàng, hoặc găm cắn, hoặc hôn. Làm cho Lỗ Đạt Mã ngửa mặt một hồi, rụt cổ lại.

“Tại sao vậy?”

Nàng nén cười, hỏi.

Đại hàng xóm vẫn luôn đang trao đổi đồ với bọn họ mà? Cũng không có ra vẻ không thân thiện gì, làm sao lại đột nhiên không để ý tới người ta?

“Không để ý tới! Ghét!”

Ở trong một mùa nhạy cảm như vậy, Dạ không thích giống đực báo nhân đến gần Lỗ Đạt Mã, giống như Lỗ Đạt Mã không thích giống cái báo nhân hấp dẫn Dạ.

“Ặc. . . . . , được, vậy lần sau đại hàng xóm đến đổi đồ có cho hay không? Còn có nhị hàng xóm cũng không cho luôn sao?”

Lỗ Đạt Mã còn chưa ý thức được, hiện tại Dạ đang ôm bình dâm chưa.

“Không cho!”

“Cái này không được đâu?”

“Không cho! Ghét!”

“Ực. . . . .”

Lỗ Đạt Mã nghe ra giọng nói Dạ không tốt, đây là dấu hiệu trước khi nổi giận. Tuy nói cho tới bây giờ hấn phát giận chỉ là hờn dỗi, nhưng mà, Lỗ Đạt Mã vẫn là không muốn trêu chọc hấn. Bởi vì, tích lũy nhiều tức giận, không chỗ giải quyết, vào buổi tối Dạ sẽ tìm lấy loại phương thức khác phát tiết.

Khụ! Khụ! Nhớ tới Lỗ Đạt Mã liền buồn bực, tâm thần nho nhỏ của mình trải qua bị hấn giày vò nha!

Thật ra thì Dạ giày vò nàng cũng có đạo lý.

Nếu như không có Lỗ Đạt Mã tồn tại, Dạ chính là một tồn tại Sát Thủ Lãnh Huyết. Vui buồn giận dỗi hiếm khi có đều có liên quan với Lỗ Đạt Mã.

Nếu như là trên người ai, tức giận từ đâu ra, không phải tìm về từ nơi đó sao.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, không cho thì không cho đi, dù sao nhà mình lại không trông cậy vào chút đồ trao đổi này.

Nói thật, mỗi lần trao đổi đồ từ đại hàng xóm, nhị hàng xóm, nếu như bọn họ cho nhiều hơn, ngày hôm sau, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ bỏ trở về.

Nàng cũng không muốn chiếm tiện nghi người ta cái gì, hơn nữa, lấy giỏi giang của Dạ, nhà nàng cũng không thiếu cái gì.

Sở dĩ sẽ trao đổi cùng đám báo nhân, chỉ là nàng muốn bày tỏ một chút hữu nghị làm hàng xóm với bọn họ, dĩ nhiên, cũng không phải là Lỗ Đạt Mã không có toan tính.

Dù sao “họ hàng xa không bằng láng giềng gần” những lời này không phải là không có đạo lý. Ngộ nhờ một ngày nào đó thật sự gặp phải tình huống nguy cấp đột ngột, nàng hi vọng hàng xóm báo nhân có thể nể tình quan hệ mọi người không tệ mà giúp một tay.

Ngày hôm sau, bên ngoài vẫn rơi xuống mưa bụi mù mịt như cũ, Dạ và Tuyết cũng đi ra ngoài sân. Lỗ Đạt Mã đang hoảng nghe lời làm việc ở trong động, ngồi ở bên cửa sổ mượn ánh sáng cắt da thú, làm quần áo về sau trời nóng mặt.

Nếu như một lát đại hàng xóm tới đây, nàng có thể làm bộ như không thấy. Như vậy thì có thể tiết kiệm không trao đổi đồ với người ta, còn không biết giải thích lúng túng như thế nào.

Bởi vì nàng cũng không thể nói: “Nhà tôi chán ghét người, cho nên từ nay về sau sẽ không gia công phục vụ cung cấp ăn chín cho người” đi!

Lỗ Đạt Mã len lén quan sát từ cửa sổ ra phía ngoài động.

Hôm nay tới trước chính là nhị hàng xóm, hấn ngậm con mèo ngồi chồm hồm ở khoảng cách an toàn rồi đợi trong chốc lát, không thấy Lỗ Đạt Mã ra ngoài, liền lại ngậm đồ rồi đi.

Nhị hàng xóm đi không bao lâu, đại hàng xóm đã tới rồi.

Hấn khiêng một động vật khổng lồ người rất lớn, máu tươi đầm đề, Lỗ Đạt Mã không phân biệt được là cái gì, tóm lại là rất lớn, dáng vóc xem ra không phân cao thấp với đại hàng xóm.

Lỗ Đạt Mã kỳ quái, đại hàng xóm này là đang trở mã lần hai sao? Hay là bởi vì mùa tìm phối ngẫu, thể lực tiêu hao liền trở nên lớn theo? Trao đổi đồ càng lúc càng lớn, xem ra hấn cũng càng ngày càng tham ăn rồi.

Chỉ là, phương diện này Dạ tiêu hao cũng thật lớn, chỉ chưa thấy lượng com của hấn tăng trưởng.

Đại hàng xóm khiêng con mèo để xuống, đôi mắt màu vàng óng bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Lỗ Đạt Mã.

Có lẽ là bởi vì không nhìn thấy Lỗ Đạt Mã, hấn ngồi xổm trên mặt đất đợi trong chốc lát, liền bắt đầu phát ra tiếng kêu “Ồ. . . . . Oa. . . . . Oa. . . . . Ồ. . . . .”, đây là đang la lên để Lỗ Đạt Mã xuất hiện.

Lỗ Đạt Mã sợ bị phát hiện, đầu nhỏ vốn ở cạnh cửa sổ nhìn lên liền co rụt lại, tránh về trong động.

Đại hàng xóm đợi đã lâu, cũng chưa thấy Lỗ Đạt Mã xuất hiện, do dự một chút, liền khiêng con mèo rồi đi.

Nhìn bóng dáng đại hàng xóm đi xa, Lỗ Đạt Mã kiên định muốn làm gì làm cái đó. Giác quan báo nhân đều rất nhạy cảm, nàng thật sợ bị đại hàng xóm phát hiện mình núp ở trong động, chính là vì không trao đổi thức ăn với nhà người ta.

Liên tiếp ba ngày, Lỗ Đạt Mã ở thời điểm Dạ và Tuyết đi ra ngoài săn bắt, cũng nấp ở trong động làm bộ không có ở đây.

Nhị hàng xóm đã đến mấy lần sau đó liền không xuất hiện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Dê chân bò, hiểu lầm tăng thêm

Nhị hàng xóm không thấy có người để đồi đồ, liền không hề tới nữa.

Mà thái độ đại hàng xóm hoàn toàn khác biệt.

Vẫn cố chấp như cũ, rồi sau đó thất vọng rồi đi.

Có lúc Lỗ Đạt Mã nằm ở bên cửa sổ nhìn lên cũng nhìn đến không nhẫn tâm. Nàng cảm thấy hình như mình thấy được dấu vết vẽ cô đơn ở trên người của đại hàng xóm.

Rồi sau đó, liên tục hai ngày đại hàng xóm cũng không lại xuất hiện. Cái này làm cho trong lòng của Lỗ Đạt Mã nhẹ nhõm không ít. Dù sao người ta cũng không đắc tội mình, vô duyên vô cớ chỉ vì một câu “chán ghét” của Dạ thì lúc nào cũng sập cửa vào mặt người ta thì không tốt lắm, đúng không?

Hôm nay, Tuyết trở lại vô cùng muộn, Lỗ Đạt Mã và Dạ cũng làm cơm xong, mới nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của nó về trễ.

Đầu vai tiểu tử trống rỗng, không có mang bất kỳ con mồi nào trở về. Xem ra săn bắt không thuận lợi cho nên mới chậm chạp trở lại.

Lỗ Đạt Mã kéo bàn tay Dạ, trao đổi ánh mắt với hắn, ý bảo một lát Dạ chăm sóc cảm xúc tiểu tử một chút.

Nhìn Tuyết đi đến gần, mới phát hiện, trong tay tiểu tử nắm chặt một sợi dây da thú, đầu kia của sợi dây buộc một con dê quái dị.

Có lẽ Tuyết chính là vì bắt sống mới trở về chậm.

Lỗ Đạt Mã không biết tâm tính đứa bé Tuyết đâu, khi còn bé vẫn ở chung một chỗ với Lỗ Đạt Mã bấy nhiêu hơn, nó thích bắt vật sống.

Ực. . . . .

Cái này thật ra thì chịu ảnh hưởng của Dạ sâu hơn đi!

Thời điểm khi nó mới học săn bắt, bao giờ Dạ cũng bắt động vật nhảy tung tung trở lại cho tiểu tử bỏ nhào.

Lỗ Đạt Mã kêu Tuyết nhốt con dê quái dị vào trong hàng rào trâu.

Lúc này hàng rào trâu đã trống rỗng, cái gì cũng không có. Trâu sừng lúc trước thời điểm khi tiến vào mùa đông, Dạ ghét bỏ còn phải cho ăn mứt nước cho bọn nó, cảm thấy phiền toái, ba ngậm đi xuống, khiến chúng nó xong hết mọi chuyện, làm lương thực dự trữ qua mùa đông.

Điều này thực khiến Lỗ Đạt Mã buồn bực mấy ngày.

Hiện tại, trong hàng rào nhốt dê mới tới, hàng rào nhốt trâu liền thay đổi thành chỗ nhốt dê rồi.

Lỗ Đạt Mã đứng ở bên cạnh chỗ nhốt dê, mới bắt đầu quan sát cẩn thận.

Con dê này, trừ lớn lên có bốn chân bò cộng thêm một cái đuôi trâu ra, những chỗ khác không khác gì dê thế giới cũ của Lỗ Đạt Mã.

Nhưng mà Lỗ Đạt Mã phát hiện có một cái đặc biệt, tuyến sữa trên bụng dê hết sức căng tròn, hẳn là đang thời kỳ cho con bú.

Tuyết chỉ bắt được dê mẹ, vậy con nhỏ đâu?

“Con dê nhỏ bị đại bàng bự ngậm trong mồm tha đi rồi!”

Một con Ngốc Thứ khổng lồ tập kích bầy dê, ngậm con dê nhỏ mới vừa sinh ra trong miệng tha đi, mà trong lúc bối rối dê mẹ ở trong bị phần và không biết làm sao, khiến Tuyết thừa dịp loạn mượn gió bẻ măng.

Nghe Tuyết kể lại Lỗ Đạt Mã vui vẻ, cái này thật đúng là mượn gió bẻ măng thứ thiệt.

Tính khí con dê này dụ ngoan hơn con trâu sừng nhiều. Khi cảm thấy Lỗ Đạt Mã cũng không muốn tổn thương nó, hơn nữa cho nó ăn và nước, như vậy cũng không có địch ý sâu đối với Lỗ Đạt Mã.

Thời điểm khi đến gần nó, Lỗ Đạt Mã dùng khả năng vô cùng lấy lòng, cho nó lá cỏ non mềm nhất, chảy lông giúp nó. . . . .

Trải qua một ngày chung đụng, thời điểm khi Lỗ Đạt Mã cầm thùng gỗ đứng ở bên cạnh của nó vắt sữa, nó đã không chống đối lại.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã đã uống qua sữa dê, nhưng không có thử qua thao tác vắt sữa dê, thời điểm tóm đầu nó, nó vẫn chỉ sẽ “be he be he” nghiêng đầu cổ kháng nghị với nàng.

Trải qua Lỗ Đạt Mã cố gắng, buổi tối, cả nhà bọn họ được uống sữa dê nóng hôi hổi.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy có chút mùi tanh gay mũi, chi là, đối với người đã rất lâu không được uống sữa mà nói, đã rất tốt.

Dạ và Tuyết hiển nhiên cũng thật thích cái mùi này.

Nhưng mà một con dê thì lượng sữa sinh ra có hạn nhất định, thời điểm khi hai người bọn hắn còn chưa đã thèm, thì sữa dê đã bị uống cạn sạch.

Ngày hôm sau, trong bãi nhốt dê của Lỗ Đạt Mã liền có thêm hai con dê.

Dạ và Tuyết chạy đi bắt trở về.

Nhưng mà thật đáng tiếc, hai con này là dê đực.

Khi Lỗ Đạt Mã còn chưa kịp nói “hạ miệng lưu dê”, thì hai con dê đực xui xẻo liền bị Dạ cắn chết một con.

Lỗ Đạt Mã chỉ vào bụng dê nói: “Nơi này sưng to lên dê mới có thể có sữa.”

Dạ xem xét cái bụng dê mẹ, lại quay đầu nhìn một chút Lỗ Đạt Mã. Sau đó giơ tay lên, ngoài ý muốn nhéo nhéo 34C của Lỗ Đạt Mã, nói: “Không có!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lỗ Đạt Mã đỏ ửng, đập bàn tay quấy rối của hắn. Về mặt giận dữ nhảy dựng lên nín lấy hai cái lỗ tai Dạ, quát: “Ta đương nhiên không có, còn chưa sanh bảo bảo làm sao có thể có hã! Hã? Lưu manh!”

Dạ không có phản ứng gì đối với chuyện bị nhéo lỗ tai, vẫn chấp nhất bộ vị có thể sinh sữa của người nào đó như cũ, lại giơ tay lên nhéo nhéo, nói: “Không có bảo bảo, không có sữa. . . . .”

Sau đó bắt đầu suy tư.

Lỗ Đạt Mã hoàn toàn nổi giận, nắm cái móng heo lên, “Hự” cho một hóp. Sau đó nhấc chân đạp một cước lên cái mông của hắn, hung ác nói: “Không bắt được dê có sữa, ngươi đừng nghĩ vào cái cửa này!”

Thật là lộ hết ra ác phụ bư hãn. Nếu như có một cái chảo thì càng bư hãn, có phải hay không!

Đừng nói, Dạ mang theo Tuyết chạy hết một buổi chiều ở bên ngoài, vẫn thật sự bắt trở lại một con dê mẹ có sữa. Hơn nữa trên bả vai Dạ còn khiêng một con dê nhỏ vừa sinh ra không lâu, đây chính là dê con của dê mẹ thôi.

Cái tên Dạ này không phải là bắt mẹ người ta trở lại sinh sữa, lại bắt đứa bé của người ta tới làm dê nướng nguyên con đi!

Suy nghĩ một chút, Lỗ Đạt Mã đã cảm thấy mình nổi da gà cả người.

Cái này có chút quá mức tàn nhẫn.

Ngay thời điểm Dạ ném con dê nhỏ trên mặt đất, nàng phát hiện, con dê con vẫn còn thở, hắn là bị làm sợ xỉu đi.

Lỗ Đạt Mã đều nhốt cả dê mẹ và dê con vào trong bãi nhốt dê.

Tách dê mẹ và dê đực ra, dê con đương nhiên là phải đi theo mẹ. Lỗ Đạt Mã đặt tên gọi cho chúng nó là “dê chân bò”.

Giữ dê đực lại, Lỗ Đạt Mã cũng là có dụng ý. Sở dĩ dê mẹ sẽ tạo sữa là bởi vì sinh tiểu bảo bảo, mà như thế nào mới có thể sinh ra tiểu bảo bảo đây chứ, dĩ nhiên là cố gắng không phân ra với dê đực.

Lỗ Đạt Mã nghĩ, chỉ cần bày đàn bọn chúng không ngừng sinh sôi, như vậy cả nhà bọn họ liền thường có sữa dê uống.

Ngày hạnh phúc bình thản như vậy qua được năm sáu ngày, ở thời điểm Lỗ Đạt Mã cũng sắp quên đại hàng xóm đến sau đầu, hắn lại xuất hiện.

Chỉ là, lần này đại hàng xóm xuất hiện có chút không giống với thường ngày.

Hắn khiêng một con dê chân bò nửa chết nửa sống, đến gần Lỗ Đạt Mã, đặt dê ở trước mặt của nàng.

Dê chân bò giùng giàng muốn đứng lên, nhưng bởi vì sợ hãi và mất máu quá nhiều, cả người run rẩy, lực bất tòng tâm.

Đây là tình huống gì? Lấy ra đồ thức ăn chín thế nào biến thành vật còn sống rồi hã? Còn là máu tươi đầm đìa như vậy, thậm không nở nhìn. Khi nào thì báo nhân bắt đầu biến thành ngược động vật thức ăn?

Lỗ Đạt Mã bị hành động của đại hàng xóm làm cho không hiểu ra sao.

Lại thấy đại hàng xóm tự nhìn qua dê chân bò phía sau Lỗ Đạt Mã, khiêng lên, ném vào trong bãi nhốt dê của nàng.

“Này. . . . . Đại hàng xóm. . . . . Người đây là. . . . .”

Động tác này của đại hàng xóm càng làm cho Lỗ Đạt Mã càng thêm không hiểu.

Ít ngày trước thời điểm đến đổi đồ, Lỗ Đạt Mã núp ở trong động không đi ra, đại hàng xóm luôn luôn đều biết. Cảm giác của báo nhân cực kỳ bén nhạy, đặc biệt là đối với hần tâm tâm niệm niệm vẫn quan sát chú ý, thì càng thêm nhạy cảm.

Hần rất kỳ quái, tại sao tiểu giống cái này đột nhiên thay đổi thái độ, chẳng lẽ là trải qua so sánh rồi, cảm giác mình không bằng báo nhân lông màu đen đó sao?

Có ý nghĩ như vậy, đại hàng xóm cảm thấy, hần tìm phối ngẫu thất bại, ủ rũ cúi đầu về nhà, tính toán thay bầu bạn.

Nhưng tiểu giống cái giờ tay nhấc chân, luôn xuất hiện ở trong đầu óc của hần, xua đi không được. Lại nghĩ, đi xem một cái, nhìn một chút xem bây giờ bọn họ đang làm những gì.

Khi thấy Dạ và Tuyết bắt dê còn sống trở về, Lỗ Đạt Mã hết sức vui vẻ với dê sống, hơn nữa tỉ mỉ chăm sóc. Cùng với, sau khi lấy được dê sống, nàng ôm Dạ và Tuyết vừa cọ cọ, vừa hôn hôn.

Lòng của Đại hàng xóm lại hoạt động.

Hần nghĩ, nếu như mình cũng có thể bắt được dê còn sống, như vậy, có phải vậy mà có được hảo cảm của tiểu giống cái này hay không. Mà nàng cũng sẽ đối với mình như vậy không?

Vì vậy, đại hàng xóm muốn thử một chút. Cho tới bây giờ báo nhân bắt con mồi đều là một kích trí mạng căn bản sẽ không có kỹ xảo gì bắt sống. Ở nhiều lần thất thủ giết chết con mồi, đại hàng xóm mới bắt được một con dê chân bò. Dĩ nhiên, con dê chân bò xui xẻo này cũng bởi vì hần không nhẹ không nặng, bị dày vò nửa chết nửa sống.

Khiêng con dê chân bò “còn sống”, đại hàng xóm hưng phấn cái gì cũng không nghĩ mà chạy tới tìm tiểu giống cái hần tâm tâm niệm niệm rồi.

Lỗ Đạt Mã mắt nhìn thấy đại hàng xóm ném con dê chân bò nửa chết nửa sống vào bên trong bãi nhốt dê, nàng nháy nháy mắt.

Đại hàng xóm đây là có ý gì?

Mấy ngày trước không đổi thức ăn chín cho hần, tức giận, không nhìn được, chạy tới “Ép mua buộc bán” rồi hả? Hần ném con dê chân bò tới trong bãi nhốt dê nhà mình ý tứ chính là nhất định phải đổi, nhất định phải đổi?

Lỗ Đạt Mã cảm thấy nàng hiểu ý tứ đại hàng xóm rồi, xoay người trở về trong động, nàng lấy thịt muối, cá muối, trứng muối gì đó, đưa vào hai cái túi lớn, cảm thấy xấp xỉ giá trị một con dê chân bò, vừa kéo vừa túm đặt ở trước mặt của đại hàng xóm.

Sau đó, lúng túng hướng về phía hần mỉm cười.

Ý kia là: những thứ này đủ người ăn một bữa chứ?

Mà đại hàng xóm lại cho rằng, Lỗ Đạt Mã tiếp nhận hần.

Hần học dáng vẻ Dạ, đưa tay cánh tay muốn ôm Lỗ Đạt Mã vào trong ngực.

Đây là động tác hần suy nghĩ vô số lần ở trong đầu. Làm cũng thuần thục giống như trong tưởng tượng của hần.

Vậy mà, lại không thể ôm “Mỹ Nhân Nhĩ” vào trong ngực.

Nói thật, Lỗ Đạt Mã bị động tác bất thành linh của đại hàng xóm mà sợ hết hồn, nàng không hiểu đại hàng xóm đây là ý gì. Bàn năng lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn hần.

Trong đầu suy nghĩ thật nhanh, đại hàng xóm muốn ý đồ hành hung? Giết người cướp của?

Không đúng, hần đến để đổi đồ, cái có thể cho mình đều đưa rồi mà!

Lại nói, báo nhân là hung hãn, nhưng mà chưa bao giờ cảm thấy không thuộc về mình, bọn họ có kiêu ngạo của mình.

Nhưng mà, vì để ngừa ngộ nhỡ, Lỗ Đạt Mã nỗ lực nghĩ tới mình phải làm thế nào chu toàn với đại hàng xóm, như thế nào mới có thể kiên trì đến khi Dạ trở lại.

Ánh mắt của nàng bắt đầu tìm kiếm chung quanh, nếu như chu toàn không nổi nữa, nơi nào mới có thể để cho mình dung thân, lại có thể không bị đại hàng xóm tổn thương.

Nếu như một lát nữa Dạ cũng chưa về, như vậy, nàng kêu cứu, nhị hàng xóm có thể xem ở phần mình đã từng cứu hần, cũng tới đây giúp mình một chút

hay không?

Các loại ý niệm như đèn kéo quân nhất nhất thoáng qua ở trong đầu Lỗ Đạt Mã.

Nếu như đại hàng xóm biết mình lấy lòng bị Lỗ Đạt Mã hiểu lầm như thế, không biết sẽ có cảm tưởng gì!

Ôm một cái không có ôm được mỹ nhân, đại hàng xóm lại ra tay một lần nữa.

Cũng đúng lúc này, một tiếng rít đỉnh tai nhức óc vang lên.

Sau đó, một bóng dáng nhanh như thiểm điện bỏ nhào đề đại hàng xóm xuống dưới người.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Giải quyết tình địch, sản phẩm từ sữa, gặp Tiểu Mặc

Bỏ nhào lên đề đại hàng xóm dưới thân không cần phải nghĩ, trừ Dạ thì không có ai khác.

Nhìn thấy bóng dáng màu đen xuất hiện nhanh như tia chớp, lòng của Lỗ Đạt Mã lập tức an định lại. Cảm giác kia tựa như một cước đạp vào hư không, thời điểm đang muốn rơi xuống vực thẳm, đột nhiên được một đôi cánh tay có lực kéo trở lại.

Lỗ Đạt Mã vội vàng nhanh chóng vọt đến khoảng cách an toàn.

Nàng muốn nói cho Dạ, mình rất tốt, không có chuyện gì, nhưng khi nhìn dáng vẻ Dạ và đại hàng xóm giương cung bạt kiếm, nàng im lặng, sợ Dạ bị ảnh hưởng của nàng mà phân tâm.

Lúc này Dạ gần như là điên cuồng, cái loại cảm giác bảo bối của mình bị người mơ ước làm hấn như có mũi nhọn ở sau lưng. Cảm giác này hoàn toàn khác với cùng Tuyết tranh giành tình cảm ở trước mặt Đạt Mã.

Hắn hận không được lôi xé nát bấy đại hàng xóm.

Đại hàng xóm vốn nghĩ còn có thể ôm được mỹ nhân về, ai biết Dạ đột nhiên nhào ra, nhất thời chưa kịp phản ứng, có chút đồ dẫn sưng sò. Nhưng mà làm ra phản ứng rất nhanh, tránh khỏi vuốt sắc bén dưới thân Dạ. Hắn giằng co cùng với Dạ, tùy thời chuẩn bị nghênh chiến.

Trường hợp mạnh động như vậy ở mùa xuân tâm này mầm thật sự là thường thấy.

Ngay cả động vật ăn cỏ bình thường tính tình ôn thuận cũng muốn đầu chọi đầu, sừng chọi sừng, liều một cái mang tức phụ nhi về nhà sanh con, huống chi là báo nhân!

Ở trong vùng rừng núi này, thường có thể nghe được giống đực báo nhân vì biểu hiện cường hãn của mình, vì thu được tâm mỹ nhân, ở trong trận giác đấu phát ra tiếng gầm thét và rít gào.

Lỗ Đạt Mã vốn không nghĩ tới phương diện này, nhưng mà, kết hợp những khác thường mấy ngày qua của đại hàng xóm, lại nhìn biểu hiện hôm nay của Dạ. Lỗ Đạt Mã biết, mình làm “Hồng nhan họa thủy” thứ thiệt một lần.

Lại nói, cái tư vị chân thật này chẳng ra làm sao.

Nàng đứng rất xa, nhìn Dạ và đại hàng xóm nhảy vào nhau, nhào tới, tát, cắn xé, cũng xen lẫn gào thét và rít gào. Lỗ Đạt Mã muốn hét lớn một tiếng: “Đại hàng xóm nguoi làm trò! Ta chường mắt nguoi!”

Nhưng cũng biết, kêu cũng kêu không ra tiếng, nếu như ngôn ngữ của mình hắn có thể nghe hiểu, cũng không trở thành sự kiện Ô Long xuất hiện như vậy.

Hiện tại, biện pháp tốt nhất chính là lấy phương thức báo nhân để giải quyết.

Khiến Dạ đánh bại hắn.

Vừa có thể thành toàn kiêu ngạo của Dạ, lại làm cho đại hàng xóm chết tâm.

Chỉ là, Lỗ Đạt Mã lo lắng Dạ sẽ bị thương.

Mà sự thật chứng minh, Lỗ Đạt Mã lo lắng là dư thừa.

Tuy nói Đại hàng xóm hung hãn, nhưng cũng trải qua cuộc sống trong nhung lụa ở rừng núi.

Mảnh rừng núi này có thể nói là khu tập trung tộc đàn báo nhàn, trừ thời điểm mùa mưa bão sẽ có thú dữ ngoại lai tị nạn sẽ có tranh đấu, nơi này so sánh với địa phương Dạ lớn lên, gần như có thể gọi là “khu vui chơi”.

Cho nên, làm sao đại hàng xóm sẽ là đối thủ với Dạ từ nhỏ cầu sinh tồn ở trong đường ranh sống chết.

Dạ công kích, có hung tàn học được từ Cự Lang, trong từng chiêu từng thức rồi lại mang theo ưu nhã bẩm sinh của động vật họ mèo.

Rất nhanh, đại hàng xóm liền liên tục bại lui, chỉ có sức lực chống đỡ, không có sức đánh trả.

Hắn lại miễn cưỡng chống đỡ mấy hiệp, nhếch nhác nhảy ra khỏi phạm vi Dạ có thể công đánh, nửa nằm rạp xuống mặt đất, đầu dè thấp, từ trong cổ họng phát ra một loạt âm thanh Lỗ Đạt Mã chưa từng nghe qua, trầm thấp mà như đũa đám.

Đại hàng xóm nhận thua.

Nhưng mà, hình như Dạ cũng không chịu bỏ qua cho hắn.

Trong mắt để lộ ra sát khí tàn nhẫn, hắn gầm thét liền muốn bay vọt qua. . . . .

“Dạ. . . . .”

Lỗ Đạt Mã lên tiếng ngăn cản. Mặc dù đại hàng xóm phạm vào kiêng kỵ của Dạ, nhưng cũng không sai lầm đến nỗi nhận cái chết.

Dạ nghe được Lỗ Đạt Mã kêu gọi, phi thân trở lại, hóa thành hình người, ôm chặt lấy nàng vào trong ngực. Trong đôi mắt màu tím sẫm sâu thẳm tản ra khí lạnh nhàn nhạt, lo lắng nhìn đại hàng xóm. Hắn ngao kiêu nhẹ nhẹ rặng với đại hàng xóm, ôm Lỗ Đạt Mã trong ngực càng chặt hơn một chút, giống như một Đế Vương, đang tuyên cáo chủ quyền.

Ở cổ có một vết thương theo động tác của hắn mà máu nhỏ giọt.

Lỗ Đạt Mã nhìn mà đau lòng vô cùng, lấy ra khăn lông nhỏ nhẹ nhàng lau giúp hắn.

Đại hàng xóm nhìn chằm chằm Lỗ Đạt Mã một cái, thấy nàng cũng không cho mình một ánh mắt chú ý, vẻ mặt âm đạm rồi đi.

Mặc dù Dạ đánh thắng trận, nhưng cũng không thấy hắn vui mừng được nhiều, ánh mắt âm u tựa như có thể rơi ra nước đá. Bất luận vật gì, chỉ cần đến gần Lỗ Đạt Mã trong vòng ba thước, hắn đều như con chó săn lộ ra răng trắng đầy đặc bén nhọn, tùy thời cũng sẽ nhào tới cắn chết.

Tuyệt cảm thấy Dạ là thật sự rất tức giận, cho nên khéo léo không tranh thủ tình cảm với hắn.

Sau mười mấy ngày Dạ “điên cuồng uống máu” dần dần khôi phục bình thường.

Sau chuyện này, Lỗ Đạt Mã cũng không thấy đại hàng xóm tới trao đổi thức ăn với bọn họ nữa. Bởi vì ở gần, thỉnh thoảng có thể thấy bóng dáng của nhị hàng xóm, chỉ là, hắn cũng sẽ không trao đổi thức ăn cùng bọn họ.

Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, mười phần có chín là có quan hệ với Dạ.

Nhưng mà, căn cứ nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Lỗ Đạt Mã cảm thấy vẫn không liên quan với nhau thì tốt hơn. Nếu không, ngày nào đó máu ghen của Dạ nổi lên, xui xẻo vẫn là mình.

Từ lúc xảy ra sự kiện đại hàng xóm, trong lòng Dạ không thoải mái, buổi tối cũng còn giãy vò mình không ít.

Lỗ Đạt Mã mơ hồ cảm giác được, mỗi lần Dạ ôm lấy mình trên miên pháp phòng, cũng như đang tìm kiếm một loại cảm giác an toàn. Hắn hẳn là rất sợ mất đi mình, giống như mình sợ mất đi hắn.

Dần dần, Lỗ Đạt Mã phát hiện, cái gì ngứa tai, kỳ an toàn, hình như nàng cũng không hề để ở trong lòng nữa.

Có lẽ có một đứa bé của Dạ và mình cũng tốt vô cùng, mặc kệ nó là loài người cũng tốt, là Tiểu Báo cũng được, có lẽ cũng có thể là một Tiểu Quái Vật. Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, chỉ cần bọn họ thương nó, như vậy tất cả những thứ này đều không quan trọng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lỗ Đạt Mã không hề bị động tiếp nhận mỗi đêm Dạ dấy dưa nữa, bắt đầu nhiệt tình ghènh hợp.

Kết quả như thế đôi lúc Dạ muốn ngừng mà không được.

Lỗ Đạt Mã hỏi hạn.

Biết thể lực giữa nàng và Dạ cách xa, còn cứ dung túng như vậy, ghènh hợp, rõ ràng chính là tìm đường chết mà!

Thời điểm khi mùa xuân qua hơn phân nửa, trong bãi nhốt dê của Lỗ Đạt Mã, số lượng dê chân bò đã có mười lăm con. Dê mẹ có thể sinh sữa cũng gia tăng đến tám con.

Sữa dê nhiều đến uống không hết, thì tâm tư Lỗ Đạt Mã lại linh hoạt lên.

Nàng kêu Dạ làm một cái thùng gỗ lớn cao hơn nửa người, lại dùng một cây gậy gỗ to dài, ở một đầu đóng hình chữ thập, đánh hai tấm ván gỗ hơi ngắn hơn đường kính thùng gỗ một chút.

Đổ sữa dê vào trong thùng gỗ, dùng tám ván gỗ đánh cây gậy gỗ dùng sức khuấy đều, mỗi ngày ước chừng hai trăm cái, mấy ngày sau, một thùng sữa chua mới vừa ra lò.

Cái phương pháp này đã nàng từng thấy, ngày nghỉ đi theo cha mẹ khảo sát ở trên đại thảo nguyên Mông Cổ, nhìn một tiểu cô nương Mông Cổ làm.

Nói thật, làm một người chú ý bảo vệ môi trường, Lỗ Đạt Mã đối với rất nhiều công nghệ truyền thống Mông Cổ, là cực kỳ có cảm giác hứng thú. Tại trong một thời đại thuốc thử hóa học gần như có thể giải quyết tất cả như vậy, cuộc sống bọn họ vẫn tiếp tục sử dụng công nghệ mấy trăm năm trước các lão tổ tông truyền xuống như cũ.

Nàng đã từng thấy qua một vị đại thúc Mông Cổ dùng phân trâu để biến một cái cày bằng gỗ bạch dương dài năm mét thành thẳng.

Sữa chua làm được rất thành công, duy nhất có một chút không được hoàn mỹ đúng là không có bỏ đường.

Từ lúc Lỗ Đạt Mã xuyên qua tới giờ, có thể ăn được đồ có vị ngọt chính là trái cây. Nàng từng nghĩ tới làm sao luyện ra đường từ trong trái cây, nhưng không có thành công.

Sữa chua thiên về vị chua khiến Dạ và Tuyết rất không cho mặt mũi trực tiếp cau mày, hai người bọn họ không thích ăn đồ có vị chua.

Không ai ủng hộ, Lỗ Đạt Mã lại bắt đầu nghĩ phương pháp thưởng thức khác.

Đậu hũ sữa!

Không sai, liền làm đậu hũ sữa.

Đậu hũ sữa để trong thời gian dài, không sợ hư, đến mùa đông đun nước sôi, lấy đậu hũ sữa khô ngâm trong nước ăn, vừa ấm người, lại thoải mái.

Nghĩ đến liền làm.

Lỗ Đạt Mã lấy nồi mai rùa to gác trên bếp lò ở ngoài động, đổ sữa chua vào trong đó, từ từ nấu chín.

Sữa chua gặp nhiệt, phía trên hiện ra một tầng váng sữa, Lỗ Đạt Mã dùng cái muỗng gỗ vớt ra ngoài, đặt ở trong một thùng gỗ sạch sẽ.

Nàng đã từng thấy bà cụ Mông Cổ dùng sữa trong này đặc chế da thuộc. Những thứ thuộc da kia đặc chế xong, bề mặt màu lông mềm mại hoàn hảo, tuyệt sẽ không giống như da nàng dùng than tro đặc chế tróc ra biến thành như tấm ván chưa sơn.

Đợi đun nóng sữa chua, Lỗ Đạt Mã đổ từ từ sữa dê mới mẻ từng chút từng chút vào bên trong đó.

Rất nhanh, sữa chua biến thành trạng thái đông lại như thạch. Lỗ Đạt Mã vớt chúng nó ra, xối nước sạch sẽ, đặt vào đĩa phụng bóng mát, đợi sau khi hong khô sẽ cắt thành từng khối nhỏ một, bỏ vào ở bên trong thùng gỗ nhỏ, lúc nhàn rỗi làm thức ăn vặt.

Sữa chua làm thành đậu hũ cũng không chua giống như nó lúc ở dạng chất lỏng, mang theo mùi sữa thơm nhàn nhạt, Dạ và Tuyết đối với lần này cũng cảm thấy hết sức hứng thú.

Khi mùa xuân chuẩn bị kết thúc, Lỗ Đạt Mã lấy da vẫn còn lông đặc chế thành công nàng hướng tới đã lâu, vui vẻ hong rồi.

Trước khi mùa hè tiến đến Lỗ Đạt Mã và Dạ tính toán lại đi hồ chứa nước làm muối một lần, chuyển chút muối trở lại.

Đây là lần thứ hai Tuyết bước lên Đại Thảo Nguyên. Lần trước đi hồ chứa nước làm muối hẳn còn có chút nhỏ, khi đó gần như là bước không rời đi theo bên cạnh Lỗ Đạt Mã. Còn lần này, từ đầu đến cuối hẳn cũng chạy ở phía trước nhất.

Thình thoảng gầm thét một tiếng, hù dọa dê sừng hươu đang ăn cỏ; thình thoảng chui vào trong bụi cỏ cao hơn nửa người đi bắt bớ châu chấu. . . . .

Tóm lại, cực kỳ hiếu động, không hề có một khắc là nhàn rỗi.

Khi mặt trời lặn lần thứ ba từ lúc rời nhà, một nhà ba người Lỗ Đạt Mã đã tới hồ chứa nước làm muối.

Lỗ Đạt Mã phụ trách bỏ muối thể kết tinh vào túi, mà Dạ xác định chung quanh doanh trại không có nguy hiểm, mang theo Tuyết đi gần đó bắt trâu không sừng làm cu li.

Đóng gói muối cũng là công việc dùng thể lực.

Ngồi xỏm ở bên cạnh hồ chứa nước làm muối, gõ xuống một phần nhỏ muối thể kết tinh, sau đó sẽ vênh mông khom lưng bỏ vào trong năm sáu cái túi da thú khâu thành.

Lỗ Đạt Mã bỏ vào hơn phân nửa túi, chân cẳng liền bắt đầu tê dại.

Đứng lên vỗ vỗ chân, xoa xoa chân, đi lại hai bước, khiến máu tuần hoàn thông suốt.

Ngay tại lúc Lỗ Đạt Mã ngồi xỏm xuống chuẩn bị tiếp làm việc.

Từ xa xa truyền tới tiếng rít âm trầm thê lương, làm nàng run cầm cập.

Âm thanh này nàng quá quen thuộc.

Là linh cầu!

Khi tiếng linh cầu cười gần đi qua, tiếp theo truyền tới tiếng sói tru.

Sau đó, Lỗ Đạt Mã có thể nghe được tiếng đánh nhau và cắn xé mờ hồ.

Chẳng lẽ là bầy sói và bầy linh cầu xảy ra xung đột rồi hả?

Lấy âm thanh để phán đoán, chiến trường cách mình cũng sẽ không quá xa. Lỗ Đạt Mã nghĩ, có lẽ nàng nên tìm một chỗ trốn trước, đỡ phải một lát bị phát hiện hoặc gặp tai bay vạ gió, hoặc trở thành miếng thịt trên thớt người ta. Hai loại tình huống này nàng đều không thích.

Lỗ Đạt Mã đang định tìm kiếm chỗ ẩn thân ở chung quanh, hai tia chớp một đen một trắng đến trước mắt của nàng.

Không cần suy nghĩ cũng biết là Dạ và Tuyết.

Hai người bọn họ tay không mà về.

Chắc là nghe được tiếng linh cầu và sói tru, không để ý tới con mồi liền vội vàng chạy trở lại tìm Lỗ Đạt Mã rồi.

Dạ đơn đả độc đấu có cường hãn hơn nữa, cũng song quyền nan địch tứ thủ, huống chi bầy linh cầu và bầy sói, hai thứ này, gặp phải cái nào bọn họ cũng không chiếm được tiện nghi.

Lỗ Đạt Mã và Dạ vội vàng thu thập đồ đạc, tìm chỗ ẩn thân ở chung quanh.

Trên sườn núi nhỏ ở cách hồ chứa nước làm muối không xa, Tuyết thấy được một hang động không lớn, chỉ là, ba người vẫn có thể chen chúc một chút.

Khi tiếng hú và gào thét dần dần nhạt đi. Một cuộc tranh đấu huyết tinh và tàn khốc hạ màn kết thúc.

Lỗ Đạt Mã và Dạ mang theo Tuyết lại trở về bên cạnh hồ chứa nước làm muối, bọn họ phải nhanh chóng lấy xong muối, nhanh chóng rời đi, nơi này hiện tại chính là một vùng đất thị phi.

Trải qua chuyện ngoài ý muốn mới vừa rồi, Dạ không hề yên tâm để một mình Lỗ Đạt Mã ở bên cạnh hồ chứa nước làm muối nữa, mang theo nàng cùng đi bắt cu li.

Khi bọn họ thành công bắt được ba con trâu không sừng chuẩn bị trở về doanh trại, nơi xa trong bụi cỏ dại lóe ra hai bóng dáng. Là hai con Cự Lang.

Trong nháy mắt Dạ cảnh giác giấu Lỗ Đạt Mã và Tuyết ở sau lưng, hóa thân hắc báo, tập trung thật chặt vào hai bóng dáng phía trước này.

Mà Tuyết cũng không cam lòng được bảo hộ, hắc cũng hóa thành báo tuyết, vóc người nhỏ hơn Dạ hai vòng, nằm rạp xuống, cái mông khê nâng lên, cái đuôi từng phát từng phát quất xuống mặt đất, bộ dạng chuẩn bị tùy thời muốn nhào lên.

Bây giờ Lỗ Đạt Mã có thể làm chính là né qua sau lưng ba con trâu không sừng, cố gắng che giấu thân hình của mình, tận lực không trở thành gánh nặng của Dạ. Nàng lấy cốt châm từ trong túi da thú đeo lưng ra, chuẩn bị, nếu như đối phương đến tập kích mình mà nói, nàng chiếu theo cái mông mấy con trâu không sừng châm vài cái, làm một con trâu kinh sợ chạy như điên. Đạp không chết bọn nó, cũng có thể dọa bọn nó một chút, trì hoãn một ít thời gian.

Khi Dạ nhìn đến hai bóng dáng đối diện thì ngừng lại, hình như cũng không có nghĩ đến, chúng nó do dự một chút, liền muốn lui về phía sau lùi về trong bụi cỏ lẩn nấp.

Mà không biết vì sao, Dạ đột nhiên kêu gào một tiếng, từ từ đi tới hai bóng dáng kia.

Một trong hai bóng dáng đối diện khi nghe được Dạ kêu gào cũng dừng lại, nó đưa đầu làm như xác nhận cái gì, sau đó liền phát ra một tiếng gào lên.

Ở trong tai Lỗ Đạt Mã, không có vẻ địch ý, cũng lộ ra chút tư vị bạn bè lâu ngày mới gặp.

Dạ đi lên phía trước, càng ngày càng gần với hai bóng dáng.

Ngay khi Dạ xoay người mang theo hai con Cự Lang trở về, Lỗ Đạt Mã nhận ra, một con trong đó là Tiểu Mặc, mà một con sói khác, so với Tiểu Mặc thì thân hình nhỏ hơn một chút, cảm giác hẳn là giống cái, chẳng lẽ là bầu bạn của Tiểu Mặc? Lỗ Đạt Mã phỏng đoán.

Đội đi đến gần, Tiểu Mặc nghiêng đầu ngửi ngửi Lỗ Đạt Mã, giống như một con chó nhỏ dùng đầu bắt đầu cọ cánh tay của nàng. Nó còn nhớ rõ khi còn bé đáng về Lỗ Đạt Mã chơi đùa cùng bọn nó.

Tiểu Mặc trưởng thành, đáng về đã là một cự lang trưởng thành.

Lỗ Đạt Mã nhẹ nhàng mon trón đỉnh đầu của nó, cảm giác sênh sếch chiếm hết bàn tay của nàng.

Lỗ Đạt Mã tay giơ lên liền nhìn thấy trong lòng bàn tay đầy vết máu.

Tiểu Mặc bị thương.

Nàng lấy tay nhẹ nhàng tìm kiếm ở dưới da lông tiểu Mặc, nông nông sâu sâu tất cả vết thương đều mới.

Chẳng lẽ, mới vừa rồi trường tranh đấu kia là Tiểu Mặc và linh cầu?

Mang Tiểu Mặc và một con Cự Lang khác về doanh địa, Lỗ Đạt Mã tỉ mỉ xử lý vết thương cho nó. Sau đó, thời điểm đi kiểm tra con sói cái nhỏ, Lỗ Đạt Mã phát hiện, con sói cái nhỏ được Tiểu Mặc bảo vệ rất tốt, chỉ có mấy vết thương thật nhỏ.

Có thể trong lúc độ sức với linh cầu, có thể bảo vệ sói cái nhỏ không bị thương tổn, đó cũng không phải một con sói Tiểu Mặc có thể làm được, còn có những con sói khác, là Rhona bọn họ sao? Nếu quả là như vậy, bây giờ bọn họ đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Sống đồng giường, chết đồng quách.

Sau khi Lỗ Đạt Mã xử lý tốt vết thương cho Tiểu Mặc cùng với con tiểu sói cái, qua một phen giãy vò lúc này đã rạng sáng, mà tiểu Mặc và tiểu sói cái cũng không có ý tứ muốn lưu lại, ngược lại hi vọng Lỗ Đạt Mã và Dạ có thể đi cùng bọn nó.

Sau một hồi Dạ và Tiểu Mặc “Ồ ồ” lại “Gào khóc” trao đổi, hẳn bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Đạt Mã, cùng đi.”

Về mặt Dạ không được tốt, Lỗ Đạt Mã phỏng đoán hẳn là có liên quan với Rhona.

Nếu là quá khứ, thì nhất định có chuyện, cho nên Lỗ Đạt Mã chỉ lấy một túi muối nhỏ, đủ ăn chừng mười ngày. Tính toán đội đến lúc đi về thì trở lại hồ chứa nước làm muối chờ muối cũng không muộn.

Ba con trâu không sừng, không cần làm cu li, nhưng Dạ không có ý theo phong cách dĩ vãng của hân, giết chết ăn thịt. Mà là một đường xua đuổi đi theo Tiểu Mặc đi về phía trước.

Khi trời sáng thì Tiểu Mặc đang dẫn đường ở phía trước ngừng lại.

Nó hướng về phía một gò đất nhỏ cỏ dại mọc thành bụi “Ồ ồ” kêu to hai tiếng. Sau đó ý bảo Dạ và Lỗ Đạt Mã theo kịp bọn họ.

Chui vào bụi cỏ cao hơn nửa người, Lỗ Đạt Mã thấy có năm con Cự Lang nằm sấp nằm ở cùng một chỗ.

Trong đó có một con Cự Lang màu xám tro nhạt nổi bật nhất, Lỗ Đạt Mã lập tức liền phân biệt ra được, đó là Rhona.

Tiểu sói cái khi nhìn thấy Rhona, nhanh chóng tiến tới, dùng đầu cùng cổ Rhona, sau đó khề liếm bên ngoài của nó, thân mật giống như là mẹ con.

Lỗ Đạt Mã chú ý tới trên người Rhona có mấy vết máu nổi bậc ở trên da lông màu xám bạc của nó cực kỳ dễ thấy. Nó dùng ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú vào tiểu sói cái, nhỏ nhẹ phát ra một tiếng “Ồ ồ”, làm như đáp lại.

Mấy con Cự Lang bên cạnh, vết thương trên người cũng đều thấm ra từng giọt vết máu. Nhấn canh giữ ở bên cạnh Rhona, liên tục liếm vết thương chỗ bên vai giúp nó.

Bởi vì Nhẫn ở phía trong bóng dáng của Rhona, Lỗ Đạt Mã không nhìn ra tình trạng của nó, nhưng mà lấy tình hình trước mắt mà nói, nó nhất định cũng bị thương không nhẹ.

Nhìn “Tàn binh bại tướng” trước mắt, Lỗ Đạt Mã đã đoán được xảy ra chuyện gì. Trước đó xảy ra tranh đấu với linh cầu hắc là bầy sói của Rhona rồi.

Dạ hóa thân thành hắc báo, đến gần Rhona, như đứa bé đi xa trở về, nhẹ nhàng cọ xát nó, sau đó “Ồ lải nhải” không biết hắc và đám Rhona đang trao đổi cái gì.

Lỗ Đạt Mã nhìn chung quanh một vòng, cũng không tìm thấy bóng dáng Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân đi đâu? Rồi khỏi bầy sói độc lập sao?

Nếu là như vậy, tại sao Tiểu Mặc thì chưa? Hay là Tiểu Mặc trở lại thăm thân nhân?

Đang lúc Lỗ Đạt Mã còn trong nghi ngờ, đột nhiên Dạ phát ra một tiếng kêu gần như kêu gào thê lương. Bóng dáng màu đen của hắc thật nhanh đi tới trước mặt Lỗ Đạt Mã, ngậm vạt áo của nàng kéo tới chỗ Rhona.

Khi Lỗ Đạt Mã đến gần, mới phát hiện, có một vũng máu lớn đã đọng ở dưới người Rhona thấm đỏ thấm một mảnh thổ địa. Nàng vọt nhanh tới trước, vạch ra da lông của Rhona ngó nhìn. Trên mông gần đuôi có một vết thương lại thương tổn tới mạch máu. Máu đỏ tươi đang từng chút từng chút rướm ra ngoài.

Lỗ Đạt Mã thật nhanh lấy ống tay áo lông thỏ mặc trên người mình kéo xuống, kêu Dạ đề vết thương lại, giảm bớt tốc độ chảy máu, để bản thân tranh thủ thời gian phẫu thuật.

Nàng kéo tóc dài đến eo của mình xuống nhỏ lấy hai sợi, xỏ vào ở bên trong cốt châm, không có thời gian nổi lửa trừ độc. Nàng đẩy Dạ ra, lấy ra móng gấu kiểm rằng sử dụng làm tiểu đao sắc bén, khi đang muốn cắt vết thương Rhona lớn hơn chút nữa, để dễ dàng khâu mạch máu lại thì lại phát hiện, thân thể Rhona đã bắt đầu co quắp, hơn nữa dần dần lạnh đi. Ánh mắt của Rhona bắt đầu tan rã. . . . .

Cuối cùng, nhịp tim dừng lại.

Ánh mắt của Lỗ Đạt Mã thấm đầy sương mù, cái gì cũng không thấy rõ.

Trong lòng có một loại cảm giác nói không ra lời, từng chút từng chút lan tràn toàn thân.

Nàng không hiểu tại sao mình sẽ khó chịu, là bởi vì liên quan tới Dạ sao?

Trong tiếng sói tru liên tiếp trồn lẫn tiếng Tiểu Báo kêu gào, là đau thương như vậy, vẫn kéo dài đến khi trời sáng. . . . .

Dạ không nói một câu đầu tựa vào trong ngực Lỗ Đạt Mã, không nhúc nhích.

Lỗ Đạt Mã có thể cảm thấy trước ngực của mình dần dần trở nên thấm ướt.

Dạ khóc.

Lỗ Đạt Mã không biết làm sao an ủi hắc, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng của hắc từng cái một.

Nhẫn không nhúc nhích nằm sấp ở bên cạnh Rhona, cho dù là ai cũng không cho đến gần. Ánh mắt của nó hoàn toàn đỏ ngầu.

Tiểu Mặc và tiểu sói cái, không ngừng vây xung quanh Rhona và Nhẫn, muốn tới gần, chung quy lại bị Nhẫn tàn nhẫn hung tợn xua đuổi ra.

Mấy con Cự Lang khác cũng không ra vẻ có bao nhiêu khổ sở, nhưng mà bọn nó rất an tĩnh canh giữ ở một bên, không nhúc nhích, nếu như không phải là bụng của bọn nó còn có phập phồng, mắt vẫn còn lóe lên, sẽ cho người ta cảm giác bọn nó đã chết.

Mãi cho đến vào buổi trưa, Dạ vẫn còn tựa đầu vào trong ngực Lỗ Đạt Mã, bất động như cũ.

Lỗ Đạt Mã ý bảo Tuyệt giết ba con trâu sừng, chia thức ăn cho mọi người. Nàng nghĩ lúc ấy Dạ mang ba con trâu sừng, cũng là vì giết rồi ăn thịt.

Mấy con sói khác khi Tuyệt phân thịt cho thì bọn nó ăn hết, mà Nhẫn thì không cắn một hớp, nó vẫn duy trì một động tác như cũ, canh giữ ở bên cạnh Rhona. Lỗ Đạt Mã biết sói là một loài động vật trung thành với hôn nhân, trung thành với bạn hữu. Đã từng có sói bởi vì bạn chết đi mà không ăn không uống canh giữ ở bên thì thể, để bản thân mình đang còn sống mà đói chết.

Lỗ Đạt Mã có chút bận tâm, có phải Nhẫn cũng như vậy hay không.

Tiểu Mặc và tiểu sói cái cũng không có ăn một miếng thịt nào, bọn nó đi lòng vòng không ngừng.

Lỗ Đạt Mã giao mặt dây chuyền thủy tinh treo trên cổ cho Tuyệt, để cho nó nổi lửa nướng thịt.

Đau lòng thì đau lòng, khổ sở thì khổ sở, nhưng mà cuộc sống này vẫn phải tiếp tục.

Cho đến lúc chàng vạng, đột nhiên Dạ có động tác, hấn từ trong ngực Lỗ Đạt Mã ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu tím sẫm sâu thẳm hiện đầy tia máu, ánh mắt hung ác giống như muốn tìm ai liều mạng.

“Dạ? Dạ?”

Mắt thấy Dạ hóa thân thành hắc báo liền muốn tung người nhảy đi.

Lỗ Đạt Mã nhào tới trên người hấn, ôm cổ của hấn thật chặt.

“Dạ? Ngươi muốn làm gì đây? Ngươi muốn ném một mình ta ở nơi này sao?”

Lỗ Đạt Mã sợ hấn muốn đi tìm gia hỏa giết Rhona liều mạng, nằng gắt gao ôm cổ Dạ, không để cho hấn đi.

Mặc dù nàng nghe không hiểu Cự Lang và Dạ đã nói chuyện gì, nhưng mà theo tình huống nàng tận mắt chứng kiến cũng có thể suy luận ra, nổi lên va chạm với bảy sói, tạo thành trọng thương dẫn đến chết của Rhona vô cùng có thể là bảy linh cầu.

Nàng không thể để cho Dạ đi mạo hiểm.

Lỗ Đạt Mã ôm cổ Dạ, khóc thút thít, bây giờ nàng chỉ có thể dùng nước mắt gọi lý trí Dạ về. Mặc dù biện pháp không cao minh, nhưng cũng rất có tác dụng.

Nghe tiếng khóc của Lỗ Đạt Mã, cảm thấy da lông giữa cổ gáy dần dần ướt, thể thân cứng ngắt của Dạ có dấu hiệu mềm đi, hấn biến trở về hình người, ôm Lỗ Đạt Mã thật chặt thật chặt vào trong ngực.

“Chỉ có Đạt Mã, Dạ chỉ có Đạt Mã. . . . .”

Ma ma (mẹ) nuôi dưỡng hấn lớn lên chết rồi, hiện tại người thân duy nhất của hấn cũng chỉ có Lỗ Đạt Mã thôi.

“Có ta, Dạ, ngươi có ta, sau này sẽ còn có bảo bảo của chúng ta, còn có Tuyết, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Sinh ly và tử biệt là bất đồng.

Dạ không gặp được Rhona, nhưng biết nàng ở một chỗ nào đó trên thảo nguyên có cuộc sống rất tốt, trong lòng sẽ có một phần nhớ, có một phần âm ảp.

Nhưng mà tử biệt, cũng là vĩnh viễn mất đi. . . . .

“Đạt Mã không rời đi. . . . .”

Dạ ôm Lỗ Đạt Mã thật chặt vào trong ngực, lại ôm thật chặt, giống như sợ hấn vừa buông tay, Lỗ Đạt Mã sẽ biến mất.

“Đạt Mã vĩnh viễn không rời khỏi Dạ, ngươi đuổi ta đi, ta cũng sẽ không đi.”

Lỗ Đạt Mã nhẹ giọng dụ dỗ Dạ, coi hấn như là một đứa bé bị kinh sợ.

Cảm xúc của Dạ dần dần bình phục, Lỗ Đạt Mã cầm một miếng thịt nướng để cho hấn ăn hết. . . . .

Buổi tối, Dạ ôm lấy Lỗ Đạt Mã nằm ở trên cỏ, khó khăn giải thích, đây là lần thứ hai Lỗ Đạt Mã nghe được Dạ nói liên tục một lần nhiều như vậy——

Tiểu Ngân chết rồi, chết ở trong tranh đấu giành lãnh địa với linh cầu.

Sau đó, Rhona cũng chết, cũng do đám linh cầu ghê tởm kia.

Dạ phải báo thù cho bọn họ.

Trong thế giới động vật, sói và linh cầu đều là loài sống bầy đàn, hình thể linh cầu thì muốn lớn hơn sói một chút, thoát nhìn cũng rất cường tráng. Bọn nó có thể đơn độc vồ con mồi. Mà ở trong phương diện đơn đả độc đấu thì sói không bằng linh cầu, nhưng mà ở tại phương diện đoàn thể hợp tác thì mạnh hơn linh cầu rất nhiều.

Lỗ Đạt Mã nhìn thăm trạng hôm nay của bảy sói, nàng có thể suy luận chính là: về mặt số lượng bảy linh cầu đó phải nhiều hơn bảy sói Rhona, cho nên, bọn họ mới có thể thua thảm thiết như thế.

Từ lúc Dạ bày tỏ hấn muốn báo thù, Lỗ Đạt Mã liền thối thối khắc khắc luôn ở bên cạnh Dạ, nửa bước không dám rời đi. Nàng sợ vừa buông tay, Dạ một khi kích động bỏ chạy đi chịu chết.

Nhưng mà, nhìn Dạ từng ngày từng ngày trở nên sa sút, tâm tình của Lỗ Đạt Mã cũng trở nên tối tăm.

Phải thế nào mới có thể lấy ít thắng nhiều, báo thù giúp bầy sói đây?

Từ lúc Rhona chết đi, đến nay đã ba ngày rồi, Nhẫn cũng không có uống một ngụm nước.

Mấy ngày nay săn bắt đều là Tuyết mang theo bầy sói đi ra ngoài.

Thời điểm ngày thứ tư, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ đi đưa thức ăn cho Nhẫn, cũng nói cho hắn biết, mình có chút biện pháp trừng trị đám linh cầu đáng ghét kia rồi.

Dạ nghe nói, hai mắt tỏa sáng.

Ngày hôm qua, Lỗ Đạt Mã kêu Tuyết lặng lẽ đi điều tra tình huống linh cầu một cái. Mặc dù Tuyết ở trong mắt Lỗ Đạt Mã còn là một đứa bé, nhưng mà nó rất nhạy bén, trong đầu có thật nhiều cong cong queo queo, rất nhiều khi đầu óc còn hữu hiệu hơn Dạ bảo thủ nhiều.

Bầy linh cầu có hơn mười con, số lượng nhiều còn nhiều gấp đôi so với bầy sói của Nhẫn. Bọn chúng cướp được lãnh địa cách hồ chứa nước làm muối rất gần từ trong tay bầy sói của Nhẫn. Mỗi ngày liền bắt đầu ở chỗ đó lẩn lút săn thức ăn, hơn nữa cướp đoạt con mồi của mảnh thú khác.

Ở trong lãnh địa bọn chúng hoạt động nhiều nhất chính là đàn trâu không sừng.

Tất cả đàn trâu lớn nhỏ cộng lại có hơn mấy ngàn con.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nàng có thể cho đám linh cầu cử hành một tiết mục chạy trốn bầy trâu.

Nhẫn và Tiểu Mặc còn có tiểu sói cái nghe Dạ nói kế hoạch của Lỗ Đạt Mã, hình như tinh thần cũng tỉnh táo.

Ăn xong bữa cơm, Lỗ Đạt Mã đi theo Dạ, lặng lẽ ẩn vào trong địa bàn linh cầu giành được. Tìm phạm vi linh cầu thường hoạt động về một vòng tròn cho chúng nó, hơn nữa hoạch định ra một lộ tuyến để trâu không sừng điên cuồng chạy đi.

Về phần làm sao dẫn bầy linh cầu tới trên con đường này, Nhẫn bày tỏ nhất định phải do nó làm, không cần Lỗ Đạt Mã và Dạ trông nom.

Mặc dù ngôn ngữ không thông, Lỗ Đạt Mã không cách nào trao đổi với Nhẫn, nhưng mà, ở trong mắt Nhẫn nàng thấy được quyết tâm nhất định phải chết. Là bởi vì Rhona rời đi, nó cũng không còn lý do tiếp sống rồi sao?

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, có phải nàng quá nhân cách hóa Nhẫn rồi hay không, có lẽ bọn nó cũng không có tình cảm phong phú như vậy, là mình suy nghĩ nhiều.

Nhưng mà, bởi vì có liên quan tới Dạ, đối với cha mẹ nuôi của hắn, Lỗ Đạt Mã luôn không tự chủ được mà quy chúng nó làm đồng loại của mình.

Khi tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ nhất định phải dặn dò Nhẫn, nếu như trâu không sừng chạy như điên tới, nó không có biện pháp nhanh chóng rời đi, cách địa phương dẫn dụ linh cầu mắc câu không xa có một con kênh, nó có thể ẩn nấp thân thể vào trong đó, né tránh bị trâu không sừng giẫm đạp.

Lỗ Đạt Mã không biết Dạ nói với Nhẫn thế nào, dù sao thì nàng dặn dò Dạ vô số lần.

Một ngày kia, thời điểm khi gần ngàn con trâu không sừng bị đám Cự Lang hù dọa sợ đến kinh hoàng luống cuống chạy như điên, cả vùng đất cũng bắt đầu không ngừng run rẩy.

Trâu không sừng chạy như điên đi qua, linh cầu mắc lừa chết thì chết, bị thương thì bị thương. Có hai con lọt lưới bị Tiểu Mặc và Dạ bắt được sau đó tàn nhẫn cắn chết.

Khi tất cả bình tĩnh lại, Lỗ Đạt Mã và Dạ ở nơi đó tìm rất lâu cũng không có phát hiện tung tích của Nhẫn.

Lỗ Đạt Mã có dự cảm xấu, cảm giác Nhẫn đã xảy ra chuyện.

Nhưng lại cảm thấy có chỗ nào không đúng, nếu như Nhẫn buông tha tiếp tục sống sót, tại sao ở đây không nhìn thấy bóng dáng bị thương, hoặc thân thể chết đi?

Mãi cho đến gần tối, thời điểm Lỗ Đạt Mã và Dạ mang theo bầy sói trở lại nơi ở tạm thời của bọn họ, xa xa liền nhìn thấy Nhẫn canh giữ ở bên thi thể của Rhona, khẽ liếm lấy nó từng cái một.

Trên người của Nhẫn có thật nhiều vết thương, bị linh cầu bắt cắn, hay bị trâu không sừng chạy như điên giẫm đạp. Cái đuôi của nó đã bị gãy, không còn lay động nữa, chân trước bên trái có chút biến dạng, nhìn qua hẳn là gãy xương. Trong miệng của nó đang có từng tia máu chảy ra ngoài.

Nhưng mà, tất cả thứ này đối với nó thật giống như đều không quan trọng, nó không cảm thấy đau, chỉ một lòng canh giữ ở bên cạnh Rhona, nhẹ nhàng liếm, giúp nó chải chuốt bộ lông đã sớm mất đi vẻ sáng bóng. Nghiêm nhiên như một trượng phu thương yêu thê tử.

Lỗ Đạt Mã đứng ở nơi đó, trong bất tri bất giác, thì mắt trở nên mơ hồ.

Nàng còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Nhẫn, chân sau của nó thối rữa nghiêm trọng, nếu như không có nhận được cứu trợ kịp thời, hoặc là cần đứt chân bảo vệ tánh mạng, hoặc không trị mà chết.

Rhona vì bảo vệ nó, cùng giấu nó và Tiểu Ngân với Tiểu Mặc ở trong một sơn động nhỏ trong lãnh địa. nỗ lực nuôi sống một nhà bốn người.

Hôm nay, Rhona chết đi, Nhẫn cũng không muốn sống một mình trên thế gian, kéo thân thể trọng thương cũng muốn trở lại bên cạnh ái thiếp. Cái này có phải được gọi là: sinh cùng giường, chết cùng quách hay không.

Xuyên qua đến một dị thể như thế này, nhìn hai con Cự Lang ở trước mặt mình biểu diễn một mối tình không xa không rời, sống chết có nhau.

Trong tình cảm giữa sói với sói có thể gọi tình yêu sao?

Lỗ Đạt Mã chỉ mê hoặc trong nháy mắt, trong lòng liền có đáp án.

Nếu như thế này cũng không gọi yêu, như vậy thế gian phải là dạng tình cảm gì mới có thể gọi là yêu đây?

“Yêu” cũng không phải là tình cảm độc chiếm như loài người, chỉ cần có máu có thịt có lòng, như vậy thì sẽ có tình, có yêu.

Khi một giọt máu cuối cùng từ khoe miệng Nhẫn chảy xuống, nó tựa đầu tựa vào cần cổ của Rhona, an tĩnh nhắm hai mắt lại, giống như là ngủ thiếp đi.

Thời gian ở thế giới của bọn nó đã dừng lại. . . . .

Lỗ Đạt Mã và Dạ chôn Rhona và Nhẫn ở bên cạnh hồ chứa nước làm muối, về sau, mỗi khi bọn họ đến nơi này lấy muối, cũng có thể thăm hai người bọn họ một chút.

Ở bên cạnh chỗ mai táng Rhona và Nhẫn sinh trưởng rất nhiều muối thể kết tinh, giống như là một mảng lớn thủy tinh xinh đẹp, thời điểm khi ánh mặt trời hắt vào, bập bùng giống như tinh linh nhảy múa.

Bầy sói lại trở về lãnh địa của bọn nó, Tiểu Mặc trở thành thủ lĩnh bầy sói, nó mang theo con tiểu sói cái kéo dài phương thức sống của Rhona và Nhẫn, sinh sôi bầy đàn đời sau ở trên mảnh đại thảo nguyên này, sinh sôi không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mang thai

Mùa xuân sắp trôi qua, Lỗ Đạt Mã đang làm mấy bận chuẩn bị tâm lý, phát hiện mình không có mang thai giống như trong dự liệu. “Dì cả” nhà nàng tới.

Ở thế giới này, mùa xuân hẳn là một mùa sinh sôi, lấy biểu hiện của nhóm báo nhân mà nói, phải là vô cùng dễ dàng có thai. Nhưng mà, trải qua Dạ cố gắng thường xuyên gieo giống như vậy, mình cũng không có mang thai, Lỗ Đạt Mã bắt đầu hoài nghi, mình và Dạ có phải có ghen bài xích hay không. Nếu thật như vậy mà nói, tự nhiên cả đời nàng và Dạ cũng sẽ không có mấy đứa con ruột thịt.

Sau khi suy nghĩ đến điểm này, Lỗ Đạt Mã không biết là nên thương tâm khổ sở, hay là vui vẻ ăn mừng.

Theo lý mà nói, nàng nên may mắn, như vậy thì không cần lúc nào cũng lo sợ sẽ sinh ra một Tiểu Quái Vật hoặc không trọn vẹn, hoặc dị dạng. Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã lại phát hiện, có một loại cảm giác mất mát không nói được tràn ngập trong lòng của nàng. Thật ra nàng khát vọng có thể thai nghén một tiểu sinh mệnh với Dạ.

Kể từ sau chuyến đi thảo nguyên trở lại, bị một nhà Cự Lang Rhona ảnh hưởng, Dạ trở nên cực kỳ nặng nề. Cái này rõ ràng hoàn toàn khác với hủ nút không biết nói chuyện trước kia. Khi đó mặc dù Dạ không quá rành dùng ngôn ngữ biểu đạt ra, nhưng lại thỉnh thoảng trên chốc vui đùa, thỉnh thoảng ra dáng mạnh chân thành. Hiện tại, trên người Dạ tựa như phủ thêm một tầng áo khoác gọi là tang thương, sa sút khi đó khiến cho Lỗ Đạt Mã nhìn vừa đau lòng lại khổ sở.

Lỗ Đạt Mã làm mặt dày, liên cảm dỗ hấn làm chuyện vào ban ngày, mới thỉnh thoảng thấy một nụ cười ở trên mặt hấn.

Tiến vào mùa hè rồi, vền vẹn qua hơn mười ngày, mưa to phủ xuống giống như trước kia, so sánh với hai mùa hè trước, mưa năm nay tới hơi sớm.

Sau khi tiến vào mùa mưa không bao lâu, hình như Dạ lại càng trở nên không bình thường, ngay cả đam mê khuê phòng khuê phòng buổi tối hấn yêu thích, cũng bắt đầu tránh né. Mới đầu Lỗ Đạt Mã còn có thể liên hệ tới chuyện của Cự Lang Rhona, nhưng sau đó nàng lại phát hiện, cũng không hoàn toàn là chuyện như vậy. Tâm tình của Dạ hình như trở nên khá hơn một chút, không sa sút giống như một khoảng thời gian trước.

Chẳng lẽ là đã qua mùa xuân sinh sôi nảy nở, cho nên hấn đang cần giảm bớt ở phương diện này?

Không đúng!

Rất nhanh Lỗ Đạt Mã đã bỏ đi cái ý nghĩ này. Mùa xuân trước sau khi đi qua, cũng chưa từng thấy Dạ giảm bớt hứng thú đối với phương diện này. Cái này là vì sao vậy chứ? Thay lòng? Chán ghét mình?

Cũng không đúng!

Hiện tại, mặc dù Dạ cự tuyệt chuyện phòng the, lại chưa giảm thân mật với Lỗ Đạt Mã chút nào.

Lỗ Đạt Mã buộc lòng phải nghĩ tới chỗ xấu.

Không phải là phương diện kia Dạ có tật bệnh đi?

Nàng cần xác nhận một chút.

Buổi tối, Lỗ Đạt Mã dựa vào trong ngực ấm áp bền chắc của Dạ, đỏ mặt, giờ trò với hân. . . . .

Hô hấp của Dạ từ từ trở nên dồn dập, thân thể cũng dần dần ấm lên.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy rõ ràng, thân thể của hân trong nháy mắt căng thẳng.

Nhưng mà, Dạ lại vẫn giống như là không có chuyện gì xảy ra, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Có phản ứng mà?

Không có bệnh tật mà?

Nhưng mà, tại sao. . . . .

Lỗ Đạt Mã không cam lòng bị Dạ làm lơ như vậy, tay nhỏ bé của nàng nhẹ như là lông ngỗng nhẹ bay mon tron trên cơ bụng sáu múi kiên cố của Dạ, chậm rãi xuống phía dưới. . . . .

Một bàn tay thô nhám đột nhiên nắm tay nhỏ bé mong muốn tác quái của Lỗ Đạt Mã.

“Đạt Mã, ngoan!”

Giọng nói Dạ khàn khàn, hơn nữa mang theo tiếng thở dốc nặng nề.

“Dạ. . . . .”

Lỗ Đạt Mã thì thầm nhỏ giọng nói, âm thanh kia giống như tay nhỏ bé không xương, trêu chọc qua tim Dạ, để cho hân không nhận được lấy thân thể mình cọ sát một cái thân thể mềm mại của Lỗ Đạt Mã.

Được đáp lại, Lỗ Đạt Mã thừa thắng xông lên, đưa ra một tay nhỏ bé khác tìm kiếm về phía Dạ. . . . .

“Đạt Mã, không ngoan!”

Tay nhỏ bé tác quái bị bắt lần nữa, Lỗ Đạt Mã không cam lòng tự mình thể hiện đi mà sát hân.

“Dạ. . . . .”

Hàm răng trắng ngà nhẹ nhàng cắn lên trước ngực Dạ.

“Đạt Mã!”

Thân thể Dạ trong nháy mắt căng thẳng, hân há miệng thở hổn hển, lồng ngực phập phồng rõ ràng. Một bàn tay như cái kim lớn chộp hai tay nhỏ bé của Lỗ Đạt Mã vào cùng nhau, đưa ra cánh tay trắng kiết, cố định Lỗ Đạt Mã thật chặt ở trước ngực hân. . . . .

“Lão! Thực! Ngủ! Cảm giác!”

Lỗ Đạt Mã có thể nghe hiểu được, thời điểm Dạ nói mấy chữ này là cắn răng nghiêng lợi đường nào.

Bị giam cầm ở trong ngực Dạ, duy nhất có thể cử động chỉ có cái đầu nhỏ, Lỗ Đạt Mã bỏ qua gây sự, nhắm mắt lại ngoan ngoãn đi ngủ.

Lấy phản ứng của Dạ xem ra, cái phương diện kia rất bình thường, chỉ là tại sao phải chịu đựng đây?

Trong lòng thâm nhủ, mí mắt dần trằm xuống, hô hấp cũng biến thành mềm mại, Lỗ Đạt Mã dùng đầu nhỏ cọ xát ở trong ngực Dạ, tìm được tư thế thoải mái, từ từ thiếp đi. . . . .

Trong bóng tối, Dạ mở đôi mắt màu tím sẫm ra, trong tĩnh mịch lộ ra ản ản và bất đắc dĩ, bàn tay giống như đang trà thủ dùng sức bóp một cái ở trước ngực của Lỗ Đạt Mã.

“Ừm. . . . .”

Lỗ Đạt Mã đang ngủ say hơi động dậy thân thể mềm mại một chút, vô ý thức nhẹ giọng kháng nghị, rồi không thấy có đoạn sau.

Dạ hít sâu một hơi thật dài, vùi đầu ở giữa tóc Lỗ Đạt Mã cũng từ từ thiếp đi. . . . .

Mấy ngày không lâu sau đó, Lỗ Đạt Mã phát hiện, giống như Tuyết cũng không bình thường, cũng không phải là nói không hề bình thường, ăn cơm, ngủ, săn bắt cũng vô cùng bình thường, chỉ có thái độ đối với mình thì thay đổi.

Đây là ý gì?

Phải nói Dạ đối với mình là “Sau bảy năm là ngửa ngáy”, nhưng Tuyết không thể nói như vậy.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy Tuyết đối với mình có chút xa cách rồi. Nhưng, muốn nói là xa cách đi nữa, chỉ là trên mặt hành động. Ở trong ánh mắt của Tuyết, Lỗ Đạt Mã vẫn có thể thấy cái loại lệ thuộc mơ hồ của đứa bé đối với mẫu thân.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, nếu như không phải là mình có ảo giác, chính là Dạ và Tuyết nổi điên rồi.

Nghỉ ngơi trước mắt, Lỗ Đạt Mã còn chưa có đáp án, những vấn đề mới lại tới. Bây giờ thể lực của nàng càng ngày càng không đủ, ngay cả kéo tơ cũng có thể ngủ, thật sự giống như con thoi biết thôi miên. Lỗ Đạt Mã nhìn chăm chăm vào nó một lát, mí mắt liền bắt đầu đánh nhau, giống như bị Lão Vu Bà nguyên rủa mỹ nhân ngủ, nàng đều sợ ngày nào đó mình thật sự liền ngủ không tỉnh.

Dần dần, nàng lại bắt đầu không muốn ăn, vô luận là thịt nướng hay là thịt chiên, Lỗ Đạt Mã chỉ vừa tưởng tượng thì hoàn toàn không có khẩu vị. Trái cây còn để lại từ lúc mùa xuân và đậu phụ sữa khô, ngược lại nàng một lần có thể ăn được rất nhiều.

Mấy chục ngày phản ứng khác thường, hơn nữa Dạ và Tuyết biểu hiện ra hành động quái dị đối với nàng, Lỗ Đạt Mã đột nhiên có ý nghĩ xấu.

Không phải là nàng sắp chết đi!

Lỗ Đạt Mã cảm thấy mình hoài nghi rất có khả năng.

Chu kỳ thời gian của thể giới này và với thể giới cũ nàng ở, mùa chuyển đổi có khác biệt rất lớn. Mặc dù đến sau này, thân thể của nàng cũng vì thích ứng mà xảy ra một chút cải tạo, nhưng mà những thứ cải tạo này cũng không nhất định đủ để khiến cho nàng có thể hoàn toàn đồng bộ với thể giới này.

Như vậy, theo thời gian trôi qua, chức năng thân thể của mình hoặc thoái hóa, hoặc suy kiệt sẽ thấy càng thêm rõ ràng. Trạng thái bây giờ cũng là bởi vì tình huống chuyển biến xấu mà hiện ra đến bên ngoài.

Nghĩ tới đây, lòng của Lỗ Đạt Mã không khỏi đau thương.

Nàng thật vất vả thích nơi này, thích ứng phương thức cuộc sống ở đây.

Nàng không bỏ được Dạ, mặc dù hấn bá đạo, cố chấp, sẽ không nói lời hữu ích dụ dỗ mình, còn bụng dạ hẹp hòi. Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã biết, nàng cũng không tìm được nam nhân nào khác đối với mình tốt hơn Dạ.

Tình cảm của Dạ đối với mình là thuần túy, không có trộn lẫn một chút công danh lợi lộc nào. Dạ thích mình, không phải là bởi vì mình xinh đẹp bao nhiêu, bao nhiêu tài giỏi. Bởi vì lấy thẩm mỹ quan của báo nhân ở thế giới này mà nói, mình rất yếu ớt, bộ dạng gió thổi không dậy nổi, thật sự là yếu ớt ghê gớm. Càng không cần phải nói, không có kỹ xảo săn bắt cường hãn và thân thể cường tráng kiện mỹ. Lỗ Đạt Mã phỏng đoán, ở trong mắt của báo nhân, nàng nên tính là một tồn tại y hệt Tiểu Quái Vật.

Nhưng mà, Dạ cũng không ghét bỏ nàng, coi nàng như một bảo bối bảo hộ ở trong ngực.

Nếu như, mình chết đi, Dạ sẽ khổ sở một chút liền quên nàng, sau đó vui vẻ với người mới không?

Lỗ Đạt Mã không muốn bị Dạ quên, không muốn mất đi theo thời gian, bóng dáng của mình từng chút từng chút biến mất ở trong dòng chảy trí nhớ của Dạ. Nàng đã có chút hối hận, mình nên sớm bỏ xuống bản khoả, tìm cách mang thai một đứa bé của mình và Dạ, như vậy, Dạ thấy đứa bé sẽ nhớ tới mình.

Chỉ là, như vậy có thể quá ích kỷ hay không?

Không nói mình và Dạ tổ hợp dị tộc như vậy có thể dựng dựng ra bảo bảo khỏe mạnh bình thường hay không. Ngay cả có một bảo bảo đáng yêu khỏe mạnh, một khi mình chết đi, thì đứa bé lúc nào cũng nhắc nhở Dạ, mình đã từng tồn tại qua. Tim Dạ có thể lúc nào cũng sống ở trong ưu thương hay không?

Thấy qua Dạ vì Cự Lang Rhona chết đi mà cực kỳ bi thương, Lỗ Đạt Mã cảm thấy còn chưa để lại một chút nhớ nhung, không tiếng động biến mất cũng

tốt.

Đột nhiên Lỗ Đạt Mã có một ý tưởng hoang đường.

Sinh lý so với tử biệt có thể càng làm cho người ta dễ dàng tiếp nhận một chút hay không?

Nàng có phải cũng có thể giống như con mèo, hết lúc tuổi thọ, trốn đến một địa phương không có ai có thể tìm được, một mình đối mặt với cái chết hay không?

Nhưng mà, cái ý niệm hoang đường này cũng chỉ là chột lóe, liền bị nàng bỏ qua.

Nàng thật sự không bỏ được Dạ, có thể nhất thời chung đụng với hắn nhiều, dù là có thể nhìn hắn lâu hơn một chút cũng tốt.

Hơn nữa, nàng cũng không yên lòng Tuyết, đứa bé đã mất đi mẹ lúc còn thuở nhỏ giống như Dạ, còn chưa có trưởng thành.

Từ từ, Lỗ Đạt Mã thích ngủ và bệnh kén ăn càng ngày càng nghiêm trọng, thể lực nàng càng ngày càng không đủ, ngay cả ngồi lâu đứng lên thì trước mắt tối đen như mực.

Như vậy càng thêm khẳng định ý tưởng nàng cảm thấy mình sắp phải chết. Vì vậy, Lỗ Đạt Mã dùng tất cả thời gian còn tỉnh để đặc chế da, may quần áo cho Dạ và Tuyết, túi đeo lưng. Thời gian dài cạo sát, bọn họ đã thành thói quen mặc quần áo ở thời điểm hình người.

Lỗ Đạt Mã biết, một khi mình chết đi, như vậy cái thế giới này sẽ không tìm được người thứ hai biết làm quần áo.

Nàng muốn dạy tất cả cái mình biết cho Dạ và Tuyết, nhưng mà hai người bọn họ hình như cũng không hứng thú với học tập, ngược lại thích mạo hiểm trong mưa to chạy khắp núi tìm quả dại cho nàng ăn.

Bọn họ đây là đang cố gắng kéo dài tuổi thọ của mình sao?

Hiện tại Lỗ Đạt Mã, ngay cả trái cây hong khô và đậu phụ sữa khô cũng không ăn nổi nữa, thịt thì càng không cần phải nói rồi, đừng nói thấy, chỉ là ngửi được mùi, hoặc là suy nghĩ một chút thì trong dạ dày cũng sẽ cuộn cuộn kịch liệt.

Bây giờ nàng gần như chính là dựa vào nước, còn có quả dại Dạ và Tuyết tìm trổ về duy trì mạng sống, sống qua ngày.

Nhưng mà, mùa hè ở trên thế giới này coi như là mùa thực vật ngủ đông, đại đa số trái cây đã sớm chín thành thực rồi tự rụng khỏi cây, ghim vào trong đất, chờ đợi mùa sinh trưởng lại tới, thành sợi mầm. Dù là trái cây có chưa kịp thành thực, trải qua mưa như thác đổ đánh vào không phải rửa nát ở trên cành, thì chính là rửa nát ở trong đất bùn, hóa làm phân bón cho cây cối trong mùa tiếp theo.

Cho nên, Dạ và Tuyết có thể mang quả dại về, thật là quá khó khăn rồi.

Mưa to mùa hè này không mãnh liệt giống như hai mùa hè trước Lỗ Đạt Mã trải qua, mặc dù nước mưa không nhỏ, nhưng sẽ lại cho người ta cơ hội thở dốc, sau chừng mười ngày liền ngừng một chút.

Ở thời điểm mùa hè qua hơn một trăm ngày, Lỗ Đạt Mã bắt đầu buồn nôn nôn mưa, hơn nữa, khứu giác của nàng trở nên cực kỳ bén nhạy, dù là trên người Dạ và Tuyết có chứa một chút xiu mùi máu tanh, cũng sẽ làm nàng ói không ngừng.

Hơn nữa trong động không thể có mùi tanh thịt mới, ngửi được cái mùi kia, Lỗ Đạt Mã cũng sẽ nôn đến đất trời đen kịt.

Dạ và Tuyết không còn kể sách. Ở cuộc sống bị cải thiện, phương diện ẩm thực cũng tiến hóa đến giai đoạn văn minh ăn đồ chín, lại thoái hóa, quay trở lại sinh hoạt ăn thịt sống.

Không có biện pháp, mang theo con mồi trở về trong động. Lỗ Đạt Mã ngửi được mùi sẽ bị nôn, nhưng bên ngoài đổ mưa to, muốn nổi lửa nướng thịt đó là không thể nào.

Vì vậy, mỗi ngày Dạ và Tuyết sẵn bắt trở lại, ăn no ở bên ngoài rồi, lại dùng lá cây tùng hương và nước mưa tẩy rửa vết máu trên người mấy lần, mới dám trở lại trong động gặp Lỗ Đạt Mã.

Dĩ nhiên, mùi trong miệng cũng phải đau khổ nhai lá cây tùng hương chất chất khử mùi. Nếu không, bị Lỗ Đạt Mã ngửi được, nàng liền nôn cho người xem.

Ặc. . . . .

Lỗ Đạt Mã muốn nói, nàng cũng là bị ép bắt đắc dĩ, không phải nàng cố tình gây khó cho người ta.

Dạ và Tuyết có thói quen ăn thịt nướng chín, mỗi ngày nhai thịt tươi giống như nhai sấp nển, về mặt đau khổ. Lỗ Đạt Mã thấy mà đau lòng, nàng nhảy bèn suy nghĩ, nghĩ đến một chủ ý.

Cái động dùng để làm kho lương thực mùa đông tuy nói nhỏ một chút, nhưng có một cái bếp lò, nướng cá thịt gì đó thì vẫn không có vấn đề.

Vì vậy, Dạ và Tuyết sau mấy ngày khổ sở ăn thịt tươi, kết cấu ăn uống lại tiến hóa trở lại.

Khi mùa hè qua hơn hai trăm ngày ngày, Lỗ Đạt Mã có phát hiện kỳ quái, mình ngày ngày trừ uống nước và ăn mấy quả đại ra, thứ khác đều khó mà nuốt xuống. Ngay khi dưới tình huống này bụng của nàng lại có vẻ phình lên, cái này có phải thật là không có thiên lý hay không, nàng cũng sắp chết, thì không thể giữ lại một vóc dáng xinh đẹp sao!

Ừc. . . . .

Đây không phải là nội tạng suy kiệt mà tạo thành trường bụng hoặc là bệnh trường nước đi.

Cũng không giống.

Gần đây nàng trừ thích ngủ, nôn mửa, kiêng ăn ra, trên thân thể không có những triệu chứng khó chịu khác.

Đợi chút, nàng hẳn là sẽ không —— mang thai?

Lỗ Đạt Mã hồi tưởng tình huống mấy ngày qua, càng cân nhắc càng giống như, hơn nữa, “đi cả” nhà nàng từ lần trước tới “bái phỏng” đã có hơn một trăm ngày chưa từng gặp mặt.

Lỗ Đạt Mã nghĩ tới, nếu như có que thử thai là tốt rồi, tránh cho mình suy đoán lung tung.

Ài, chưa từng sanh đứa bé, không có kinh nghiệm nha!

Nhưng mà, Dạ và Tuyết đã sớm biết sao?

Nếu như là câu trả lời khẳng định, vậy bọn họ lại phán đoán như thế nào?

Dựa vào mùi trên người mình tiết ra ngoài sao?

Bọn họ không nói cho mình, bởi vì cho rằng bản thân mình cũng có thể y theo mùi để phán đoán sao?

Ừc. . . . .

Cái này rất có thể.

Ngay lúc đó Dạ và Tuyết mang theo quả đại trở lại, Lỗ Đạt Mã mặt nghiêm túc cầm bàn tay thô ráp dày rộng của Dạ đặt nhẹ lên trên bụng của mình, giọng điệu hơi nâng lên, nói: “Bảo bảo?”

Nghe được câu hỏi của Lỗ Đạt Mã, Dạ sững sờ mấy giây, sau đó phát ra tiếng cười “hắc hắc” ngây ngô, dùng sức gặt đầu một cái.

“Bảo bảo!”

Thái độ là vui vẻ từ phát ra nội tâm.

Cái này hoàn toàn bất đồng với tập tính của báo nhân.

Bình thường giống đực báo nhân chắc là sẽ không nuôi dưỡng thú con, khi giống cái báo nhân thụ thai rồi, hai người sẽ tách ra, lại nói tập tính như vậy thật rất không chịu trách nhiệm.

Nhưng mà, Dạ biểu hiện, hoàn toàn là một phụ thân lòng tràn đầy mong đợi đứa bé sinh ra, cái này làm cho toàn bộ trong lòng Lỗ Đạt Mã đều là ấm áp.

Đây cũng là Rhona và Nhẫn dạy hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Cuộc sống thời gian mang thai, Tuyết rời nhà.

Khi đã xác định mình mang thai, Lỗ Đạt Mã bắt đầu đếm trên đầu ngón tay tính ngày, tính ngày nào nàng mang thai, lại tính đại khái ngày nào nàng sẽ sinh.

Tính toán xong ngày thụ thai, từ một lần cuối cùng “đi cả” tới đoán ngày là tốt rồi. Nhưng nói đến vấn đề ngày sinh dự tính, Lỗ Đạt Mã nhúc nhích đầu.

Nàng chiếu theo thời gian loài người mang thai để tính, hay là dựa theo thời gian Tiểu Báo mang thai để tính đây? Chẳng lẽ tổng hợp cả hai?

Hỏi Dạ sao?

Hỏi cũng hỏi vô ích, hần ngay cả “ăn thịt heo” cũng là lần đầu tiên với nàng, chứ nói chi là “nhìn heo chạy” rồi.

Mùa xuân trước đó, tại sao lại không có quan sát tình huống giống cái báo nhân mang thai kỳ càng một chút chứ, khi đó nếu có thể hiểu rõ hơn một chút quá trình báo nhân từ dựng dục đến sinh sản, lúc này cũng không đến nỗi mờ mịt như vậy!

Lúc này Lỗ Đạt Mã hồi hận muốn xanh ruột.

Nhưng mà nghĩ đến báo nhân là rất cẩn trọng, khi đó cho dù là nàng muốn nhìn, có nhìn cũng không thấy được, không khéo còn có thể bị người ta cho thành ý đồ gây rối mà đuổi theo cắn đấy.

Lỗ Đạt Mã đồ dành mình xong, bắt đầu tính toán ngày dự sinh.

Nếu như theo tế giới cũ của nàng thì, chu kỳ mang thai Tiểu Báo tính toán khoảng chín mươi ngày, ngày này mình đã sớm qua, khẳng định không phải. Nếu là theo chu kỳ mang thai loài người để tính hần là trên dưới hai trăm tám mươi ngày, hiện nay cũng đã qua hơn một trăm ngày rồi, bụng mình mới nhỏ lên một chút, có lẽ cũng không phải.

Nếu như dựa theo chu kỳ mang thai của báo nhân ở đây để tính, họ từ thụ thai đến sinh sản đều ở trong mùa xuân, nói cách khác, chu kỳ mang thai hần là ít hơn vài ngày so với nhân loại, là hơn hai trăm ngày.

Lỗ Đạt Mã rầu rĩ, bản thân nàng nên tính thế nào đây? Cũng không thể mỗi ngày làm thành ngày dự sinh đi!

Cuối cùng Lỗ Đạt Mã quyết định, kết hợp lấy chu kỳ sinh lý của mình và chu kỳ mang thai báo nhân với nhau mà tính.

Cho nên nàng muốn tính như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, “mầm móng” là của Dạ, mà hần là báo nhân, cho nên, Lỗ Đạt Mã cảm thấy, tiểu báo bảo trong bụng mình mười phần có chín cũng sẽ là một tiểu báo nhân.

Mà tiểu báo nhân thì dựng dục trong bụng mình, cho nên kỳ phát triển hần là cùng một nhịp thờ với chu kỳ sinh lý của mình. Mình xuyên qua tới đây rồi, chu kỳ sinh lý rõ ràng kéo dài gấp đôi.

Lỗ Đạt Mã nghĩ, nếu đã như vậy, vậy thì chu kỳ mang thai của mình chắc cũng là gấp đôi báo nhân, nói cách khác, tiếp qua hơn hai trăm ngày sẽ là ngày dự sinh.

Có suy tính này, mặc kệ có chính xác hay không, dù sao Lỗ Đạt Mã đã an tâm rồi.

Mặc dù thời gian chuyển đổi, phản ứng nôn nghén của Lỗ Đạt Mã biến mất, tiếp theo đó chính là khẩu vị thật tốt, cái gì cũng muốn ăn. Tất cả mọi thứ, sau khi Lỗ Đạt Mã thấy, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là: Có thể ăn hay không?

Làm cho nàng hết sức hoài nghi, cất giấu trong bụng mình là một cật hóa.

Lỗ Đạt Mã không còn nôn nữa, Dạ và Tuyết lại trở về trong động nấu com, ăn com, không cần ngọt ngào vui ở trong kho hàng nhỏ nữa.

Khi mùa hè qua đi, bụng của Lỗ Đạt Mã đã lộ ra rõ ràng.

Hơn nữa, nàng cũng trở nên đặc biệt thèm ăn, hiện tại một bữa com nàng có thể ăn bằng lượng com hai bữa trước kia, hơn nữa, một ngày còn muốn ăn năm sáu bữa.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, tên cật hóa ở trong bụng rõ ràng cho thấy muốn nàng bù lại hao tổn nôn nghén lúc ban đầu mang thai tạo thành.

Theo Lỗ Đạt Mã càng ngày càng tham ăn, trọng lượng của nàng dĩ nhiên cũng theo lượng com ăn mà gia tăng trưởng theo tỉ lệ thuận.

Lỗ Đạt Mã néo néo thịt mỡ mới mọc trên người, thờ dài, thân hình mảnh mai nhỏ nhắn của mình! Không biết ngày nào mới có thể xuất hiện lại.

Dạ biểu hiện ra vô cùng mừng rỡ đối với vóc người Lỗ Đạt Mã càng ngày càng tròn xoe.

“Đạt Mã, mập mập, tốt!”

Hần ôm eo thùng phi của Lỗ Đạt Mã, nhẹ nhàng đứng đưa.

Dạ vẫn luôn cho rằng mập một chút, có thịt mới khỏe mạnh, mới có thể sinh tồn tốt hơn trong hoàn cảnh này.

Lỗ Đạt Mã giựt giựt khoe miệng, mập mập? Hoàn hảo? Tốt TMN chứ tốt! (TMN: coi như chửi tục)

Nàng một mặt rầu rĩ thân hình của mình, một mặt không đỡ được tên cật hóa trong bụng “kêu gào” ăn nhiều phải ăn nhiều.

Sau khi chính thức tiến vào mùa thu, Dạ đuổi Tuyết ra khỏi nhà bọn họ.

Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã hết sức khó có thể tiếp nhận.

Mặc dù nàng cũng biết, đây là con đường Tuyết phải đi qua khi lớn lên, nó trưởng thành, thì có cuộc sống độc lập, sau đó ở mùa xuân năm sau tìm được một bạn lữ thích hợp của nó. Nhưng mà, ở trong lòng của nàng, Tuyết vẫn chính là đáng về năm ấy nàng nhặt được ở trong mưa to.

Hôm nay quả cầu nhỏ trưởng thành, phải rời khỏi nhà độc lập, trong lòng của nàng đột nhiên có thương cảm.

Lỗ Đạt Mã dùng mỡ động vật làm cây đuốc và ngọn đèn dầu, cho Tuyết giữ mỗi lửa, đưa cho Tuyết mấy bọc lớn trứng muối, cá, thịt, còn có áo da thú mình làm.

Lúc đi Tuyết cũng là ba bước dừng lại, năm bước đứng im, liên tiếp quay đầu lại.

Khi bóng dáng của Tuyết từ từ biến mất ở trong tầm mắt, Lỗ Đạt Mã đột nhiên nhớ tới, Tuyết có thói quen ăn đồ chín, nếu như mỗi lửa bị tắt, nó phải làm thế nào?

Lỗ Đạt Mã đứng đưa cánh tay Dạ, để cho hắn đi kêu Tuyết trở về.

“Tuyết sẽ lấy lửa.”

Tiếng Dạ trầm ổn, khiến Lỗ Đạt Mã an tâm, ngay từ mấy ngày trước hắn đã dạy Tuyết phương pháp đánh lửa. Hắn cũng không yên lòng đối với Tuyết sống một mình.

Tuyết đi ba ngày rồi.

Lỗ Đạt Mã rất không thích ứng sinh hoạt không có Tuyết, mỗi ngày Dạ sẵn Dạ trở lại, nàng đều sẽ theo thói quen nhìn về sau lưng Dạ, cảm giác Tuyết đang đi theo ở phía sau hắn.

Lúc ăn cơm, nàng cũng luôn chia thức ăn làm ba phần, trong thoáng chốc cảm thấy, Tuyết vẫn còn ở đó.

Luôn như vậy qua hơn mười ngày, Lỗ Đạt Mã mới chậm rãi có thói quen sự thật Tuyết không có ở đây.

Theo bụng mỗi một ngày trở nên to lớn, Lỗ Đạt Mã bắt đầu điên cuồng muốn ăn thức ăn có vị cay. Nấu cá, thịt nướng, chưng trứng, vô luận làm cái gì đều muốn thả vào rất nhiều rất nhiều hồ tiêu.

Dần dần, nàng bắt đầu cảm thấy, hồ tiêu đã không thể thỏa mãn nhu cầu của nàng đối với vị cay, nàng muốn ăn ớt, tốt nhất là cái loại ớt xuyên Vân Nam Cảnh Pha tộc. Dĩ nhiên, nàng biết ở cái thế giới này không nhất định có, chỉ là, nàng muốn đi tìm kiếm, biết đâu có thể tìm được cái gì giống tương đương như ớt nói cũng không chừng.

Dù sao nàng muốn ăn, thì phải nghĩ tới pháp lấy được. Phụ nữ có thai đại khái đều là như vậy, nói gió thì có mưa.

Lỗ Đạt Mã tội nghiệp nháy mắt to, hơi nước liền từ trong mắt nàng tràn ra, năn nỉ Dạ mang nàng đi ra ngoài tìm ăn.

Dạ căn bản chịu không được nàng “một khóc”, ngay Lỗ Đạt Mã “hai náo” cũng chưa ra tay, liền bắt đầu dĩ hòa vi quý. (người TQ có câu: một khóc hai náo ba thất cổ _ để gây sức ép cho người khác)

Đường trong núi rừng cũng không dễ đi, Lỗ Đạt Mã là một phụ nữ có thai, nâng cao bụng lớn năm tháng, Dạ không có cách nào công, ôm lại không dễ, chỉ đành phải lôi kéo tay của nàng, cẩn thận che chở đi từ từ.

Trong núi rừng thâm thực vật vẫn rất phong phú, không thể ít hơn trong rừng rậm bọn họ đã từng ở. Nhưng mà, từ lúc dời qua, suy tính từ an toàn, Dạ chưa từng có mang Lỗ Đạt Mã đi dạo thật kỹ ở chỗ này. Cho dù ra cửa cũng chính là đi bộ ở trong một mẫu ba phần đất của địa bàn nhà.

Hôm nay Dạ theo yêu cầu của Lỗ Đạt Mã, mang theo nàng vào chỗ sâu trong núi rừng.

Nơi này chủng loại thực vật rất nhiều, nhưng mà, nhìn ở trong mắt của Lỗ Đạt Mã, nàng chỉ có hai ý tưởng: ăn được? Không thể ăn?

Cái ý niệm này khiến Lỗ Đạt Mã càng thêm khẳng định, trong bụng mình tuyệt đối là một cật hóa (tên ăn vật). Từ khi đã hoài thai, bây giờ nàng thấy cái gì, trong đầu đều thoáng qua cái ý niệm “Ăn” này.

Hiện tại, đi ở giữa rừng núi, nhưng phàm là thứ gì đó nàng có thể giơ tay lên, liền luôn nghĩ bỏ vào trong miệng kiểm tra thử mùi vị. Nàng nghĩ như vậy thì cũng đã làm thế rồi, giống như những mệnh lệnh này cũng không có trải qua suy nghĩ.

Cái gì có muốn cẩn thận hay không chứ, sẽ có độc hay không, tất cả đều không có ở trong phạm vi suy xét của nàng. Đây có thể sẽ làm Dạ lo lắng, đồ trong rừng nào đâu có ăn ngon như vậy chứ. Thực vật nhìn như vô hại, chỉ lẳng lẳng đứng thẳng, gió không động nó cũng không động. Nhưng mà một khi có người hoặc động vật đi kéo xoắn cành lá của nó, ít nhiều gì cũng sẽ tiết ra một loại vật chất tiến hành tự bảo vệ mình. Giống như thời điểm gọt vỏ củ từ, nó sẽ tiết ra ra một loại dịch nhờn, làm da người ta ngứa. Những vật chất này có lượng ít, cũng chỉ nhẹ kích thích thần kinh cảm giác của con người một cái, mà có vài loại cũng có thể muốn mạng người, đây cũng là cái mà chúng ta gọi là “Độc”.

Lỗ Đạt Mã liều mạng như vậy, thật rất nguy hiểm. Khi nàng không quan tâm bỏ cánh hoa vào trong miệng, mới nhớ tới, tính cảnh giác của mình bị quên ở trong nhà không có mang ra ngoài.

Vì ngăn ngừa Lỗ Đạt Mã bị thương tổn, thời điểm mỗi khi nàng đưa tay muốn đi hái cái gì, Dạ cũng sẽ trước nàng một bước bỏ vào trong miệng, xác nhận.

Điều này làm cho Lỗ Đạt Mã lại đau lòng, lại lo lắng.

Nàng cố gắng không hề thấy cái gì thì hái cái đó nữa, mà lặng lẽ đi theo động vật có tính ăn cỏ, xem một chút bọn nó ăn cái gì, sau đó bản thân mới hái xuống nhấm nháp. Mùi vị không tệ thì mang về nhà, mùi vị không tốt liền không nhìn.

Như vậy cùng nhau đi tới, Lỗ Đạt Mã cũng tìm được không ít đồ ăn vật coi như thuận miệng. Nhưng lại cũng không có phát hiện đồ có khẩu vị cay.

Chạy hết một vòng, Lỗ Đạt Mã là phụ nữ có thai tính lực có hạn, đi theo Dạ đi trở về nhà.

Về đến nhà chỉ thấy trên bếp lò ngoài cửa động, trên lá nhựa ruồi to lớn để một đồng quả đại xanh xanh hồng hồng, phía trên còn dính giọt nước đã được tẩy rửa, xếp rất là chỉnh tề ở đó.

Là ai để ở đây?

Đại hàng xóm và nhị hàng xóm vào thời điểm mùa xuân thì đã không còn tới trao đổi thức ăn với bọn họ nữa, không thể nào là bọn họ đặt ở đây.

Không phải bọn họ, còn ai vào đây?

Lỗ Đạt Mã nghĩ tới Tuyết. Những quả đại này đều là nàng bình thường thích ăn, trừ Dạ, cũng chỉ có Tuyết hiểu.

Đứa nhỏ này vừa đi hơn hai mươi ngày, không biết đi đâu, trôi qua như thế nào.

Lỗ Đạt Mã tìm kiếm khắp mọi nơi, cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Tuyết, trong lòng rất là thất vọng.

Ăn xong bữa cơm, nàng ngơ ngác ngồi ở bên cửa sổ, đang cầm một quả đại nhìn, làm như muốn nhìn chăm chăm vào trong đó thì Tuyết sẽ ra ngoài.

Ngày hôm sau, ăn qua cơm trưa, Lỗ Đạt Mã nhắm mắt ngủ một lát, thì lại lòi kéo Dạ đi tìm “quả ớt” rồi. Cũng không thu hoạch được gì.

Lúc về đến nhà, rồi lại thấy được quả đại rửa sạch xếp chồng chất trên mặt bếp lò.

Liên tiếp ba ngày đều là như thế.

Ngày thứ tư sau giữa trưa, Lỗ Đạt Mã lại lòi kéo Dạ đi ra ngoài, nhưng mà bọn họ không có đi xa.

Lỗ Đạt Mã muốn nhìn một chút, liên tiếp mấy ngày đưa quả đại đến cho mình đến cùng là ai, có phải Tuyết hay không, tại sao phải lén lút, mà không chịu lộ diện.

Khi Lỗ Đạt Mã dựa vào trong ngực Dạ vừa tỉnh ngủ, một bóng dáng nghiêng nghiêng vác lấy túi da thú, mang cung, ôm một chiếc lá lớn xuất hiện.

Hắn có chút cảnh giác nhìn xung quanh khắp mọi nơi một chút, giống như đang xác định có người hay không. Sau đó quen tay hay việc đi nhanh đến bên cạnh bếp lò, để lá cây ôm trong tay xuống. Quả đại sáng bóng mang theo giọt nước trong suốt hiện lộ ra.

Cái bóng dáng kia không phải là ai khác, chính là Tuyết.

Bảo nhân thói quen chính là như vậy, cho dù là người thân của mình, một khi bị đuổi đi, đi sinh sống một mình, như vậy, chưa được cho phép cũng không thể tự mình trở lại lãnh địa người nhà.

Cho nên, Tuyết liền len lén chạy trở về, lại lặng lẽ rời đi.

Chỉ là, lần này, hắn muốn lặng lẽ rời đi cũng không thể.

Có thể là quá lưu luyến với địa phương mình lớn lên, tính thần Tuyết có chút phân tán, lúc xoay người mới nhìn thấy Lỗ Đạt Mã bày ra dáng bình trà, mắt tròn nhìn hắn. (dáng bình trà: hai tay chống nạnh)

Tuyết bị nàng nhìn chăm chú có chút chột dạ.

Mà Lỗ Đạt Mã đột nhiên giơ tay lên níu lấy lỗ tai của hắn, quát: “Tiểu tử chết tiết, trở về thì trở về đi, tại sao phải lén lút. . . . .”

Lời còn chưa dứt nước mắt liền “xoạch xoạch” rơi xuống.

Sau đó liền chết ôm Tuyết cao hơn mình một cái đầu bắt đầu khóc lớn.

Tuyết bị Lỗ Đạt Mã nhào đến tay chân luống cuống, giương mắt sang Dạ cầu cứu.

Dạ khó khi có được không có tranh thủ tình cảm với Tuyết, chỉ liếc nó một cái rồi đi vào động, ý kia rất rõ ràng, phiền phức của mình thì tự mình giải quyết.

Từ lúc bắt được Tuyết len lén chạy trở lại, Lỗ Đạt Mã vẫn không có buông tay, đi tới thì kéo đến đó. Cho đến khi ăn cơm tối xong, Tuyết phải đi trở về địa bàn của mình, Lỗ Đạt Mã mới lưu luyến không rời đưa mắt nhìn nó đi.

Thật ra thì từ sau khi Tuyết rời đi, cũng không có đi xa.

Mấy ngày đầu tiên, nó tốn chút thời gian ở đi vòng vo di chuyển ở trong mảnh núi rừng này, tìm hiểu tình huống. Sau đó thì lại trở về, tìm chỗ ở gần chỗ lãnh địa của Lỗ Đạt Mã, vòng thành địa bàn của mình.

Biết Tuyết sẽ cư trú ở bên cạnh của mình, Lỗ Đạt Mã rất vui vẻ, nói cho nó biết nếu không có việc gì thì trở lại xem một chút.

Mà Dạ cũng không có phản đối, thật ra thì hắn cũng coi Tuyết là người thân, chỉ là không giỏi biểu đạt tình cảm, hay hoặc là, hắn muốn làm nghiêm phụ?

Một ngày nào đó, lần nữa tiến sâu vào trong rừng núi, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã tìm được một loại thực vật có thể thay thế ột. Đó là một loại hạt đậu nhỏ màu vàng nhạt.

Bởi vì cay, ăn không ngon, cho nên động vật bình thường cũng sẽ không đi gặm nó.

Ngày ấy, Lỗ Đạt Mã thấy một con động vật tương tự con khỉ, sau khi nó lỡ ăn, lại nhe răng nhếch miệng, vừa le lưỡi, gãi lỗ tai, nhảy lên nửa ngày, sau lại bình yên vô sự chạy đi.

Lỗ Đạt Mã tò mò thử một chút, phát hiện, thì ra đây chính là “quả ột” nàng tìm thật lâu.

Thứ này nàng tới đây mấy lần, ngày ngày nhìn thấy, nếu không phải nhờ “con khỉ” thì đã xem nhẹ bỏ qua rồi.

Hái được một bao to, Lỗ Đạt Mã vui vẻ về nhà làm cá chần nước sôi đi.

Khi mùi thơm canh cá tươt cay từ trong nồi bay ra thì Dạ và Tuyết cũng chảy nước miếng ra.

Nhưng mà, rất nhanh, nước mắt hai người bọn họ cũng đều chảy ra —— bị cay!

Tất nhiên rồi, Lỗ Đạt Mã bị hai người bọn hắn lấy lòng.

Dạ và Tuyết hít hít mũi, lau mắt, đối với cá chần nước sôi cũng không động tới một hớp nào nữa. Lỗ Đạt Mã vui vẻ ăn một nồi.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, đến thời điểm trung tuần mùa thu, Lỗ Đạt Mã tính ngày, nàng mang thai có hơn bốn trăm ngày rồi, nhanh đến ngày dự sinh nàng đoán đi!

Nhưng mà, nàng lại không hề có một chút cảm giác nào cảm thấy bụng có vẻ trụy xuống.

Nhẹ nhàng vuốt bụng như một cái nồi lật úp lên, tiểu tử bên trong giống như đang chào hỏi với nàng, đá từng phát từng phát từ bên trong bụng nàng.

Lỗ Đạt Mã còn nhớ rõ, thời điểm lần đầu tiên máy thai, đáng vẻ ngây ngốc của Dạ.

Hắn nhẹ nhàng nằm ở trên bụng của nàng, thời điểm tiểu tử bên trong luyện nâng quyền cước, Dạ hoàn toàn không có chuẩn bị rất không có hình tượng đặt mộng ngồi trên mặt đất.

Trên mặt của hắn đầu tiên là kinh ngạc, ánh mắt giống như chứng thực nhìn sang Lỗ Đạt Mã, khi lấy được đáp án khẳng định, lại chuyển thành mừng rỡ, sau đó an vị trên mặt đất “hắc hắc he he” cười lên không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Sinh sản, bảo bảo kì quái.

Theo thời gian ngày từng ngày trôi qua, bụng Lỗ Đạt Mã cũng càng ngày càng lớn, tinh thần của nàng cũng biến thành khẩn trương, ngày ngày trong đầu liên suy nghĩ một chuyện: mình sẽ sinh ra một bảo bảo có dạng gì, chính là bảo nhân giống như Dạ? Hay là hình người nhân loại như mình? Hay hoặc giả là một Tiểu Quái Vật dỏ dỏ ương ương?

Lỗ Đạt Mã cảm giác mình mắc phải chứng lo lắng trước khi sinh. Mỗi ngày buổi tối nằm mơ cũng nằm mơ thấy mình sinh một Tiểu Quái Vật há mồm lớn thấy cái gì thì cắn cái đó.

Ngay cả vật liệu qua mùa đông cũng không có ý định chuẩn bị.

Cũng may, có Dạ và Tuyết, bọn họ thường thấy mỗi khi lúc gần tới mùa đông Lỗ Đạt Mã cũng sẽ dự trữ rất nhiều thức ăn và da thú, liền y theo trong trí nhớ tìm khắp nơi những thứ Lỗ Đạt Mã chuẩn bị trở lại, bỏ vào trong kho hàng.

Mất nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Dạ và Tuyết, còn có trong nhà càng chất chồng da thú, Lỗ Đạt Mã nhắc nhở mình không thể lại nghĩ chuyện râu ria như vậy nữa.

Bất luận nàng sanh ra là cái gì, đều là đứa bé mình và Dạ thích nhất, nó hoặc là hân hoặc là nàng sẽ phải giống như Dạ thân thể nhanh nhẹn linh hoạt, có đầu óc thông minh như mình. Nếu như là nữ hài tử sẽ đáng yêu xinh đẹp, nếu như là bé trai sẽ dũng cảm kiên cường.

Lỗ Đạt Mã cố gắng tạo một hình ảnh một nhà bốn người hoà thuận vui vẻ ấm áp trong đầu mình, tự nhiên có mình có Dạ có Tuyết còn có tiểu bảo bảo sắp ra đời.

Nghĩ như vậy, Lỗ Đạt Mã an tâm không ít. Nàng mới bắt đầu kiên định lại, chuẩn bị đồ, không riêng phải chuẩn bị vật phẩm qua mùa đông, còn phải chuẩn bị y phục, tã, chăn cho bảo bảo sau khi sanh ra.

Nếu như đứa bé sinh ra là một tiểu bảo nhân, vậy thì tốt, những thứ đồ này có lẽ không dùng được. Nhưng mà, nếu như là một bảo bảo người thì sao, mặc dù Lỗ Đạt Mã cảm thấy khả năng này cực kỳ bé nhỏ, nhưng cũng lo trước khỏi hoạ không phải sao.

Lỗ Đạt Mã chọn mấy loại da thú tương đối mềm một chút, cuối cùng cảm thấy vẫn là da thỏ thích hợp nhất. Da thỏ mềm nhẹ, hơn nữa lại tương đối thoáng khí. Lông thỏ xõa tung mềm mại, không dễ dàng đâm tổn thương da thịt non mềm của bảo bảo, giữ ấm không tồi, mùa đông dùng để làm chăn đúng là quá tốt rồi.

Y phục bảo bảo, Lỗ Đạt Mã định dùng len sợi lông thỏ đan thành.

Về phần tã, Lỗ Đạt Mã nhìn mấy cái khăn lông nhỏ một chút, cũng chỉ có bọn nó là thích hợp nhất. Đây tấm khăn tắm lớn kia của nàng cắt ra, nhấc tới khăn tắm lớn kể từ khi xuyên qua đây với mình, có thể nói là lập được “công lao hân mã”!

Chưa từng sinh ra đứa bé, chưa từng làm mẹ, kinh nghiệm nuôi đứa bé Lỗ Đạt Mã một chút cũng không có, càng đừng trông cậy vào Dạ và Tuyết. Nàng chỉ có thể dựa vào cảm giác mà chuẩn bị đồ.

Khi Lỗ Đạt Mã cảm thấy đồ dùng bảo bảo chuẩn bị được không sai biệt lắm, nàng đã mang thai bốn trăm hai mươi sáu ngày.

Muốn sinh đi!

Nhưng mà, đứa bé sẽ sinh ra như thế nào hả!

Nghĩ đến cái này, Lỗ Đạt Mã lại bắt đầu phân tâm rồi.

Nàng sẽ trực tiếp sinh một tiểu oa nhi bộ dáng người ra ngoài, hay giống như động vật sinh một quả cầu thịt ra ngoài?

Lỗ Đạt Mã đã thấy qua mèo nhà hàng xóm sinh tiểu bảo bảo.

Thời điểm mèo con mới vừa sinh ra, trên người là nhau thai máu hồ hồ bao lấy, giống như một viên thịt nhỏ bất quy tắc, cần mèo mẹ cắn bỏ nhau thai, sau đó liếm sạch sẽ, nó mới có thể hô hấp bình thường, mới có thể sống sót.

Ừc. . . . .

Nếu là thật sinh hạ một viên thịt nhỏ như vậy, nàng thật sự sẽ không xử lý, nhìn một chút Dạ đang nằm ghé ờ trên bụng mình trao đổi với tiểu bảo bảo, Lỗ Đạt Mã quyết định cái khoản nhiệm vụ này có thể giao cho hân.

Về thời điểm phân sanh nha, nghe nói sinh dưới nước có thể giảm bớt đau đớn, Lỗ Đạt Mã nhìn cái bồn tắm lớn của mình một chút, nếu như khứ trùng xong mà nói hân là không có vấn đề.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, tất cả vấn đề sanh con, nàng đều cân nhắc đến, cũng chuẩn bị xong rồi, liền an tâm, một lòng chờ sanh thôi.

Nhưng mất thấy mùa thu cũng sắp đến hồi kết thúc, tiểu tử trong bụng vẫn không có ý tứ xuất hiện. Lỗ Đạt Mã sốt ruột, ngày ngày ôm bụng đi bộ tới đi bộ lui.

Trong lòng suy nghĩ, này cũng năm trăm ngày rồi nha, tại sao vẫn chưa ra, không phải nàng muốn sinh một Na Tra đi!

Trong lòng Lỗ Đạt Mã không yên, giận dữ, xui xẻo nhất chính là Dạ.

Mà từ lúc chứng u buồn tiền sản của Lỗ Đạt Mã càng thêm rõ ràng. Tuyệt liên thông minh tránh về trong địa bàn của mình, trừ đưa chút quả đại cho Lỗ Đạt Mã, thời gian còn lại đều không lộ diện.

Đêm Lỗ Đạt Mã mang thai vào ngày thứ năm trăm bốn mươi ba, nàng đột nhiên cảm thấy bụng đau quặn từng hồi một.

Chuyện này. . . . . Không phải muốn sinh chứ!

Nàng vừa định phải gọi Dạ, liền phát hiện, ở thời điểm nàng mới vừa có động tác thì Dạ đã ngồi dậy, hấn rất nhạy bén cảm giác được Lỗ Đạt Mã không thích hợp.

“Đạt Mã?”

Lỗ Đạt Mã có chút khấn trương siết bàn tay Dạ.

“Dạ, ta thật giống như muốn sinh.”

Đau đớn làm giọng nói của Lỗ Đạt Mã có chút run rẩy.

Lỗ Đạt Mã biết, đau bụng sinh giống như vậy, nàng còn phải chịu đựng qua vài đợt, mới có thể chân chính sinh ra.

Đợt đau bụng sinh thứ nhất đi qua, Lỗ Đạt Mã hít sâu một cái.

“Dạ, nôi lửa, nấu nước nóng.”

“Đạt Mã?”

Dạ có chút không rõ, đây là Lỗ Đạt Mã muốn làm cái gì, trong con ngươi màu tím sẫm tất cả đều là lo lắng và nghi ngờ, nhìn Lỗ Đạt Mã khó chịu như vậy, hấn muốn cùng với nàng.

“Nhanh đi, nấu nước nóng đổ đầy bồn tắm, sinh bảo bảo cần dùng. . . . .”

Lỗ Đạt Mã vỗ nhẹ cánh tay của Dạ đang ôm mình.

“Hả. . . . . Được. . . . .” Dạ do dự, vẫn đi dựa theo mà làm.

Khi đợt đau bụng sinh thứ năm qua đi, Dạ đã chuẩn bị tất cả ổn thỏa xong. Lỗ Đạt Mã thử nước ấm một chút, ngâm cả người vào.

Không biết là tác dụng của nước ấm, hay là tác dụng tâm lý của mình, khi đợt đau bụng sinh thứ sáu lại tới, Lỗ Đạt Mã cảm thấy hình như không có khó khăn mà khó nhằn nại như vậy.

Theo thời gian trôi qua, thấy trời sáng, mà Lỗ Đạt Mã đau bụng sinh cũng càng ngày càng thường xuyên.

Nhìn Lỗ Đạt Mã khổ sở, Dạ trở nên nóng nảy, hơn nữa không biết làm thế nào, hấn bắt đầu ôm nửa người Lỗ Đạt Mã lộ ra trên mặt nước thật chặt, không ngừng khẽ gọi: “Đạt Mã. . . . . Đạt Mã. . . . .”

“Dạ. . . . . Ngươi thật đáng ghét. . . . .” Nhấn nại một đợt đau bụng sinh, giọng của Lỗ Đạt Mã không còn hơi sức.

“Dạ đáng ghét!”

Dạ không thèm nghĩ tại sao Lỗ Đạt Mã nói như vậy nữa, lên tiếng phụ họa.

“Tại sao ngươi đáng ghét?”

“Đạt Mã nói đáng ghét thì đáng ghét!”

Nghe Dạ trả lời, Lỗ Đạt Mã tức giận co rút khóe miệng.

“Nếu không phải tại ngươi, ta sẽ sinh con sao? Không sinh đứa bé sẽ không đau như vậy? Đáng ghét!”

Dạ: “Ừ, đáng ghét, sinh con đáng ghét!”

Lỗ Đạt Mã: “Sanh con không đáng ghét, là ngươi đáng ghét!”

Dạ: “Ừ, ngươi đáng ghét!”

Lỗ Đạt Mã: “Là ngươi ghét! Không phải là ta đáng ghét!”

Dạ: “Ừ, ta không đáng ghét, là ngươi đáng ghét!”

Dạ đau lòng nhìn Lỗ Đạt Mã, lời nói không có mạch lạc phụ họa. Không cần đầu óc trả lời làm Lỗ Đạt Mã tức giận tới mức mắt tròn trắng, nàng cắn răng hét lớn một tiếng: “Người đi ra ngoài cho ta!”

“Không ra!”

Dạ ôm Lỗ Đạt Mã chặt hơn, khe liếm mồ hôi trên trán nàng bởi vì nhìn đau mà chảy ra.

“Vậy người nói người nào đáng ghét?” Lỗ Đạt Mã không nói đạo lý.

“Ta đáng ghét, Dạ đáng ghét!”

Lỗ Đạt Mã liếc Dạ một cái, lại còn có người như vậy.

“A!”

Lại một đợt đau bụng sinh đánh tới.

“Ta không sinh nữa, đau chết mất. . . . .”

Âm thanh Lỗ Đạt Mã còn nức nở.

“Không sinh nữa, không sinh nữa, nhét về đi, không sinh nữa. . . . .”

Nhét về không phải là càng đau sao? Đối với loại an ủi không giải thích được này của Dạ, Lỗ Đạt Mã tức giận nghiêng rằng, nghiêng đầu cắn một cái ở cánh tay của hắn.

Khi đau bụng sinh chuyển thành nửa phút một lần, rốt cuộc theo Lỗ Đạt Mã thét lên một tiếng, một tiểu sinh mệnh ra đời.

Đó là một bảo bảo khá ái loài người, một tiểu nữ hài nhi. Bởi vì vừa sinh ra, da còn hồng hồng, nhẵn nhúm. Không nhìn ra xinh đẹp hay không.

Lỗ Đạt Mã cố nén kiệt sức và mệt mỏi, kéo mấy sợi tóc của mình, kêu Dạ cột chặt cuống rốn đứa bé, cũng nói cho Dạ cắt đứt cuống rốn như thế nào.

Sau đó để cho hắn lật ngược đứa bé lại vỗ nhẹ đánh hai cái, nghe được đứa bé khóc “Oa” lên một tiếng, nàng mới yên lòng.

Mất nhìn thấy Dạ dùng da thô bao bọc tiểu bảo bảo xong, bỏ vào giữa giường gỗ Dạ tự mình làm, Lỗ Đạt Mã kêu Dạ vớt mình ra khỏi nước, dùng da thú ẩm áp đắp lên trên bụng, như vậy có thể đẩy mạnh cuống rốn (nhau thai) rơi ra. Nàng sợ sau khi sinh xong cuống rốn cũng không có hoàn toàn đi theo ra ngoài cùng với bảo bảo ra đời, nếu như còn có sót lại sẽ dẫn phát Đại Xuất Huyết, lấy đi mệnh của mình.

Hoàn thành tất cả lo lắng của nàng, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã có thể an tâm ngủ.

Một giấc ngủ này là một ngày một đêm.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa, liền nhìn thấy Dạ đang chân tay vung về ở bên giường, dùng phương pháp nàng dạy hắn, cầm thìa nhỏ tự cho bảo bảo uống sữa dê.

Trên đất ném nhiều tấm thảm da thô, phía trên đó trừ phân chính là nước tiểu.

Mà Tuyết đang cầm da thô mới đi tới.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, đột nhiên Lỗ Đạt Mã rất muốn cười, nàng thật không biết mình ngủ thời gian dài như vậy, ba cha con này làm sao mà qua được. Bọn họ cũng không biết đánh thức mình sao? Nhất định làm cho bình hoang mã loạn như vậy.

“Dạ. . . . .”

Lỗ Đạt Mã khẽ gọi một tiếng, giọng nói còn mang theo khàn khàn.

“Đạt Mã?”

Nghe được tiếng của Lỗ Đạt Mã, Dạ nhét chén sữa dê cầm trong tay vào trong tay Tuyết mới vừa tiến vào, đi tới bên cạnh Lỗ Đạt Mã.

“Người đã tỉnh? Có đau hay không?”

Lỗ Đạt Mã lắc đầu một cái: “Không đau, ta muốn nhìn bảo bảo một chút.”

Nghe tiếng, Tuyết tay chân có chút cứng ngắc nửa ôm nửa giơ lên đưa tiểu tử tới bên người Lỗ Đạt Mã.

Đúng lúc này tiểu tử tỉnh, có lẽ là vì ăn no, trong cái miệng nhỏ nhắn đang hài lòng phun bong bóng. Một đôi mắt to, giống như quả nho, chuyển động

nhanh như chớp. Ánh mắt của nó là màu tím sẫm, đây di truyền gien của Dạ. Tóc vừa sanh ra liền đen kịt cuộn cuộn, rất dày. Bởi vì còn nhỏ, không nhìn ra lỗ mũi tiểu tử là sống mũi cao hay là mũi tẹt, chỉ là, sống mũi của mình và Dạ đều không thấp, có lẽ lỗ mũi tiểu tử cũng không hẳn là khó coi.

Lỗ Đạt Mã ôm tiểu tử nhìn hồi lâu, cảm giác có chỗ nào đó không hợp, nhưng mình lại không nói ra được. Nàng gờ tay lên, đưa ra hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu tiểu tử.

Hai cái lỗ tai nhỏ lông lá đen kịt bởi vì nàng khẽ vuốt mà run rẩy một cái.

Đúng rồi, rốt cuộc Lỗ Đạt Mã biết chỗ nào không hợp rồi.

Lỗ tai của tiểu tử lớn lên ở đỉnh đầu, đó là một đôi lỗ tai Tiểu Báo.

Cái này làm Lỗ Đạt Mã giống như bị sét đánh.

Nàng thật nhanh mở ra thăm da thỏ bao trên người tiểu tử. Nàng muốn xác nhận tiểu tử trừ lỗ tai ra còn có chỗ nào bất đồng với người khác không.

Thân thể đứa bé loài người, tứ chi đứa bé loài người, da trên người thì bóng loáng, bởi vì là sơ sinh còn hiện ra màu hồng. Năm ngón tay, năm ngón chân. Tất cả bộ máy mặt ngoài thân thể đặc biệt cũng biểu hiện bình thường. Lỗ Đạt Mã thoáng an tâm, cũng may, trừ lỗ tai ra, những thứ khác đều là đáng về đứa bé nhân loại bình thường, chưa tính là một Tiểu Quái Vật.

Chỉ là, thăm da thỏ, ban đầu mình tuyến chọn đều là thỏ trắng, tại sao có thể có lông màu đen?

Đó là. . . . . đó là một cái đuôi. . . . .

Đó là cái đuôi báo bảo nhà nàng. Một cái đuôi Tiểu Báo màu đen đang vung qua vung lại, như muốn đưa tới chú ý của Lỗ Đạt Mã.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Có người thật tốt.

Trong ngực ôm tiểu oa nhi trên đỉnh đầu có lỗ tai Tiểu Báo tròn trịa, phía sau mông có cái đuôi dài thật dài, trong lòng Lỗ Đạt Mã nhất thời không biết có cảm tưởng gì.

Đứa bé này không phải là loài người, cũng không phải là báo nhân.

Ặc, cũng không thể nói như vậy.

Phải là nói không hoàn toàn là một báo nhân.

Báo bảo của nàng là một báo nhân gần biến hóa không hoàn toàn.

Lỗ Đạt Mã ôm báo bảo nhìn trộm nhìn Dạ và Tuyết. Bọn họ có phát hiện báo bảo bất đồng hay không?

Có lẽ, bọn họ cũng không có gặp qua báo nhân thời điểm mới ra sanh là hình thái người hay là hình báo, cho nên cho dù phát hiện đáng dấp báo bảo kỳ quái cũng không có nghi ngờ gì. Bởi vì bọn họ có thể tùy ý chuyển đổi các bộ vị thân thể ở hình thái người và hình thái Tiểu Báo.

Nhưng mà, nếu như có một ngày bọn họ phát hiện báo bảo không bình thường, có thể ghét bỏ hay không?

Lỗ Đạt Mã có chút bận tâm.

Chỉ là, nàng lại cảm thấy mình quá bi quan, không chắc báo bảo của nàng cũng sẽ tùy ý vừa ở hình người và hình thái Tiểu Báo chứ? Chỉ là bây giờ nàng còn nhỏ, không có nắm giữ tốt.

Nghĩ như vậy, tâm tình Lỗ Đạt Mã tốt hơn không ít.

Chỉ là, phải đặt tên tiểu tử là gì đây?

Nói đến đặt tên, Lỗ Đạt Mã vô cùng vô lực, nàng không có năng lực đặt tên! Dạ nè, Tuyết nè, Tiểu Hoa nè, Tiểu Mặc gì đó, nàng đều là căn cứ vào đặc điểm của bọn họ mà gọi. Nhưng gặp phải báo bảo mình sanh ra, nàng đau đầu. Phải đặt cái tên khả ái rất hay, dù sao cũng là nữ hài tử chứ sao.

Sở Sở?

Không được, nghe được Sờ Sờ sẽ nghĩ đến điểm đàm đáng yêu, không được không được, tại sao bảo bảo nhà nàng có thể đáng thương!

Phải đặt cái tên gì cường hãn một chút.

Hồ Nữ?

Hay là con nhóc báo! Quá vạm vỡ, không được không được.

Vất hết óc, suy nghĩ hồi lâu, Lỗ Đạt Mã đầu hàng, nàng không có thiên phú làm phong thủy đại sư, thật sự không nghĩ ra tên hay.

Cấn răng một cái, liền kêu ‘Hạ Hạ’ đi!

Ai kêu nàng mang thai vào mùa hạ làm chi.

Vì vậy, cô nhóc tiểu báo mới sanh ra đã có một cái tên —— Hạ Hạ.

Hạ Hạ là bảo bảo rất đỡ lo, không khóc không làm khó, ăn no đi ngủ, chỉ có sau khi tiểu tiện sẽ ‘hự’ hai tiếng. Nhưng mà, người không thể để cho nàng đói bụng, chỉ cần vừa đói bụng, thì nàng có thể khóc đến trời đất mù mịt, giọng lớn có thể xóc nóc phòng. Trừ phi có sữa chặn lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Buổi tối ăn xong bữa cơm, Tuyệt lưu luyện không rời nhìn hai mắt Hạ cô nương, trở về chính địa bàn của hân. Hân rất ưa thích cục thịt nhỏ hồng hào này.

Nghe người xưa thường nói ‘Ổ cừ’, Lỗ Đạt Mã cũng không hiểu, chỉ biết là không thể tắm, không thể xuống đất, không thể đụng nước lạnh, tóm lại chính là vui ở trên giường nuôi con rùa.

Vốn là Lỗ Đạt Mã không tin, nhưng ở trên thế giới này, thân thể khỏe mạnh là cực kỳ trọng yếu, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Lỗ Đạt Mã quyết định, nàng vẫn nên nằm ở trên giường đủ ba mươi ngày thôi.

Giao cô nhóc Hạ cho cha nàng, Dạ.

Lỗ Đạt Mã nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng ngủ, sanh con thật sự là một công việc dùng thể lực, nàng đã ngủ một ngày một đêm, vẫn mệt mỏi như thế.

Không biết ngủ bao lâu, trong lúc mông lung khi Lỗ Đạt Mã tỉnh lại, phát hiện bên cạnh trống không, Dạ đi đâu?

Mở mắt tìm kiếm khắp mọi nơi, liền nhìn thấy, Dạ nằm ghé ở trên giường gỗ nhỏ của Hạ cô nương, con người màu tím sẫm không hề chớp mắt nhìn chăm nàng chăm nhìn. Khóe môi dày hơi nhếch lên.

“Dạ?”

Lỗ Đạt Mã sợ thức tỉnh Hạ cô nương, nhẹ giọng kêu hân.

“Đạt Mã, giống như người!”

Dạ nghiêng đầu, hướng về phía Lỗ Đạt Mã lộ ra một cười khúc khích.

Lỗ Đạt Mã co rút khóe mắt, nàng có thể xem hành động này của Dạ hiểu thành vui mừng choáng váng sao?

“Dạ, ngủ đi., ngày mai người còn phải đi săn bắt đấy.”

Dạ đáp một tiếng, lại nhìn Hạ cô nương hai mắt đang ngủ say bò đến trên giường, ôm Lỗ Đạt Mã nhắm hai mắt lại.

Chỉ là, con mắt này nhắm lại không được năm phút đồng hồ, một tiếng gào khóc có thể xóc nóc phòng từ bên trong giường gỗ nhỏ truyền ra.

Hạ cô nương đói bụng.

Dạ lật người một cái liền muốn chạy ngoài động.

“Dạ? Người đi làm cái gì?”

Lỗ Đạt Mã kỳ quái, bảo bảo khóc hân không ôm lấy, tại sao phải chạy đi?

“Sữa dê!”

Từ lúc Hạ cô nương sanh ra được uống chính là sữa dê, vào lúc này Dạ chạy đi chính là muốn vắt sữa dê đi.

“Dạ, người ôm Hạ Hạ tới cho ta.”

Lỗ Đạt Mã gọi hấn lại.

Ngực của mình hết sức căng đau, hấn là có sữa đi!

Mặc dù Dạ không hiểu Lỗ Đạt Mã là có ý gì, nhưng cũng nghe lời ôm Hạ cô nương khóc đến trời đất mù mịt cho nàng.

Nhận lấy đứa bé, Lỗ Đạt Mã quay lưng đi, tránh đi ánh mắt của Dạ, kéo áo lên.

Mềm mại vào miệng, tiếng khóc Hạ cô nương im bật.

Nhưng mà, chỉ sau vài giây, tiếng gào khóc liền lại vang lên, hơn nữa càng không cách nào cứu vãn.

Dùng sức mút vài hớp, cũng không có uống được sữa, Hạ cô nương cảm thấy nàng bị gag, tiếng khóc phải nói là uất ức.

Lỗ Đạt Mã có chút xấu hổ, rõ ràng căng đau, tại sao không ra được?

Lại đổi sang bên khác vào trong miệng Hạ cô nương.

Vẫn là như vậy.

Hạ cô nương khóc đến còn muốn uất ức hơn hồi nãy nữa.

“Cái đó. . . . . Dạ. . . . . Ngươi phải giúp ta. . . . .”

Gương mặt Lỗ Đạt Mã đỏ bừng, hướng Dạ cầu cứu.

“Đạt Mã?”

Giúp cái gì? Dạ không hiểu ra sao, hấn quét qua bộ ngực đầy đặn của Lỗ Đạt Mã bởi vì sinh con mà càng thêm căng đầy, hấn còn nhớ rõ Đạt Mã nói qua, nơi này sưng lên thì sẽ có sữa.

“Cái đó, Hạ Hạ hút không ra được. . . . .”

Lỗ Đạt Mã ưỡn thẳng ngực, ý tứ đủ rõ ràng đi, không cần nàng nói được quá rõ đi!

“Hả? Đạt Mã?”

Dạ không hiểu, hút không ra được làm thế nào?

Lỗ Đạt Mã ra sức co rút khoe miệng, làm sao nàng lại không phát hiện Dạ không hiểu như thế, nàng cũng bày tỏ rõ ràng như vậy rồi mà.

Vận khí, Lỗ Đạt Mã cắn răng nói: “Ngươi tới giúp một tay hút ra!”

Lời vừa dứt, đã cảm thấy lỗ tai cũng trở nên nóng bừng như lửa đốt.

Sau khi Dạ nghe xong, một chút cũng không do dự, nghe lời làm theo, ở lúc Lỗ Đạt Mã không hề chuẩn bị liền ngậm chặt một bên. . . . .

Cuối cùng, ở dưới sự nỗ lực chung của Lỗ Đạt Mã và Dạ, Hạ cô nương được uống sữa mẹ.

Chỉ là Dạ rơi vào một tật xấu, mỗi lần Hạ cô nương bú sữa mẹ, hấn đều là mặt nét mặt hâm mộ, gương mặt gât gao nhìn chăm chăm.

Nhìn thấy mà Lỗ Đạt Mã mặt hồng tim đập, luôn muốn một cước đạp hấn ra ngoài.

Nếu phải so sánh Hạ cô nương cùng với đứa bé loài người bình thường, coi như là lớn nhanh.

Nhưng nếu như so sánh với cùng với đứa bé báo nhân, chính là chậm không thể chậm hơn nữa rồi. Mùa đông bão tuyết lại tới thì nàng mới học được bò, hơn nữa vẫn không có dấu hiệu muốn biến thân thành Tiểu Báo.

Chỉ là, Dạ và Tuyết cũng không có bởi vì Hạ cô nương “bất đồng với người khác” mà ghét bỏ, ngược lại đối với nàng thương là yêu khác thường.

Có đôi khi tốt đến nỗi cũng làm cho Lỗ Đạt Mã đỏ ky.

Bởi vì đây là mùa đông đầu tiên Tuyết trải qua sau khi độc lập, Lỗ Đạt Mã lo lắng hấn chuẩn bị không đầy đủ mà đói bụng, để cho hấn chuyển về tới ở cùng với mình, Dạ cũng không có phản đối.

Hiện tại, không thấy tiết mục tranh thủ tình cảm của Tuyết và Dạ ở trước mặt Lỗ Đạt Mã, mà là ngày ngày bởi vì tranh xem ai ôm Hạ cô nương nhiều hơn một lát mà đỏ mặt tía tai.

Một mùa đông trôi qua hết sức ảm áp, thời điểm khi mùa xuân đi tới, rốt cuộc Hạ cô nương lớn lên thành dáng vẻ đĩnh đạc hai tuổi, có thể chạy đầy đất.

Nói thật, Lỗ Đạt Mã không có chí hướng gì thật xa, cái gì mà phải thay đổi tình trạng cuộc sống báo nhân, hướng dẫn bọn họ đi về phía văn minh, thành lập cái gì mà thị tộc mẫu hệ, tất cả những thứ này nàng không có nghĩ qua.

Hơn nữa, nàng cũng không cảm thấy mình có phần cái năng lực này, thay đổi tập quán sinh hoạt đời đời truyền xuống của báo nhân.

Thật ra thì từ trong lòng nàng chính là một tiểu nữ nhân không có theo đuổi gì, nàng chỉ cần trông coi gia đình nhỏ của mình, trôi qua hòa thuận mỹ mãn là đủ rồi.

Nhưng hôm nay, có Hạ cô nương, Lỗ Đạt Mã liền không thể không suy tính cho đứa bé của mình. Nếu như có một ngày, tuổi thọ mình và Dạ buông xuống, để lại một thân một mình Hạ cô nương thì làm thế nào? Lấy khuynh hướng bây giờ nàng lớn lên, tất nhiên sẽ không có thân thể thoả thoát giống như báo nhân đi săn mà sống.

Về phần Tuyết, không lâu về sau nó sẽ tìm kiếm bầu bạn cho mình đi, dĩ nhiên không thể nào bảo vệ Hạ cô nương cả đời.

Như vậy, mình nhất định phải phát triển trồng trọt và chăn nuôi, lấy tất cả những gì mình biết đều giao cho con bé, như vậy, dù là có một ngày tất cả nàng và Dạ đều không có ở đây, Hạ cô nương cũng có thể sống sót rất tốt.

Lỗ Đạt Mã nói lo âu của mình cho Dạ, ai biết người này chỉ là cười khế một tiếng, toàn bộ không có đề ở trong lòng, điều này làm cho Lỗ Đạt Mã có chút phát điên.

Hắn cho là về sau khuê nữ của mình có thể trở nên rất cường đại sao?

Mặc kệ Dạ nghĩ như thế nào, dù sao mình phải phòng ngừa chu đáo.

Vì vậy, mỗi ngày Lỗ Đạt Mã đều mang theo Hạ cô nương trồng khoai tây ở trên địa bàn của mình, làm cặm bầy bắt thỏ. Hơn nữa kêu Dạ làm một thanh cung nhỏ cho tiểu Hạ chơi.

Tuy nói vóc dáng Hạ cô nương nhỏ nhỏ, nhưng mà đầu óc rất thông minh, không giống đứa bé mới lớn hai tuổi, ngược lại suy nghĩ có chút giống đứa bé sáu bảy tuổi.

Cung tên nhỏ không có mấy ngày đã dùng rất khá, dĩ nhiên, dê nhà nàng cũng đi gặp tai họa theo. Thường xuyên sẽ truyền đến tiếng kêu “Mị mị” thảm thiết của đám dê.

Hạ cô nương dùng là tên không có đầu tiên, tuy nói không đã thương được da thịt dê, nhưng mà không biết từ lúc nào cũng sẽ bị đâm xuống, giết mình, cũng rất khiến dê không chịu được. Cuối cùng đưa tới kết quả chính là sản lượng sữa dê nhà nàng giảm xuống rõ ràng.

Sau đó, cũng không biết Dạ có ý tưởng gì, mỗi ngày thời điểm đi ra ngoài săn bắt đều mang Hạ cô nương theo, đặt nó ở trên cổ của mình, mang theo Hạ cô nương đi vào trong rừng núi.

Mới đầu Lỗ Đạt Mã có chút lo lắng, sau lại thấy Hạ cô nương mỗi ngày trở về dáng vẻ cũng hết sức phấn khởi, nàng cũng liền không suy nghĩ nhiều như vậy nữa. Đi trong núi rừng xem một chút Dạ săn bắt như thế nào, đối với nó mà nói cũng chưa hẳn không phải một loại học tập, dù sao Dạ chắc chắn bảo vệ tốt nó.

Về phần bản lĩnh cuộc sống, nuôi dê trồng khoai tây, muốn một chút lại học cũng không có vấn đề.

Hạ cô nương giao cho Dạ mang theo, Lỗ Đạt Mã lại bắt đầu quan tâm vấn đề của Tuyết.

Dáng vóc của đứa nhỏ này cũng cao lớn giống như Dạ, nên tính là trưởng thành đi, như vậy hẳn là nên tìm bạn gái à?

Nhưng mà, nàng thấy thế nào thì tên tiểu tử này cũng không động tâm tư trên phương diện này đây?

Ngày ngày đi theo phía sau Dạ, mang theo Hạ cô nương vào trong rừng núi săn thú, đối với giống cái báo nhân lẫn lộn làm nũng ở trước mặt hắn nhìn cũng không nhìn một cái.

Đứa nhỏ này sẽ không có vấn đề gì chứ?

Hắn là sẽ không, tên Dạ dù đầu óc té liệt cũng nhìn hai cái liền vô sự tự thông rồi, đầu Tuyết linh hoạt như vậy, có lẽ là không có vấn đề, có thể là còn chưa gặp ai có thể vào mắt.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, vườn trồng trọt của Lỗ Đạt Mã cũng từ đơn độc khoai tây từ từ trở nên nhiều thứ hơn. Mà thức ăn trên bàn cả nhà bọn họ cũng đa dạng phong phú.

Mặc dù Dạ Hòa tuyết vẫn chung tình đối với thịt các loại, nhưng mà thỉnh thoảng cũng sẽ ăn được hai cái, ngược lại Hạ cô nương càng say mê hứng thú với rau hơn thịt.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, ở phương diện ăn uống này, nữ nhi càng giống như mình.

Trong lúc vô tình Hạ cô nương và Dạ đi ra ngoài săn bắt mang về thực vật tương tự như cây đậu và tiểu mạch, Lỗ Đạt Mã vui vẻ hồng rồi.

Nàng dòm bọn chúng trồng đến trong vườn rau xanh nhà mình, đợi đến khi thành thực, bắt đầu dốc lòng nghiên cứu thế nào để làm dấm và nước tương.

Sau nhiều lần thất bại, rốt cuộc đã làm được, mặc dù không quá thuần chính, mùi vị có chút quái lạ, nhưng mà, dùng để xào rau, Lỗ Đạt Mã đã rất thỏa mãn rồi.

Tiệc nuôi duy nhất là, nàng vẫn không có tìm được thực vật có thể thay đường.

Khi tiến vào giữa mùa xuân kế tiếp, Lỗ Đạt Mã phát hiện mình lại mang thai.

Có thể là có kinh nghiệm lần trước, lúc này ngược lại nàng không có bao nhiêu khẩn trương. Mà Dạ thì ngược lại, ngày ngày giống như con gà mái già khẩn trương hề hề hà hà.

Bảo bảo thứ hai của Lỗ Đạt Mã và Dạ ra đời vào mùa hè.

Lần này nàng không có chịu bao nhiêu đau khổ. Thời điểm lúc bảo bảo sinh ra nhau thai bao quanh trên người, thời điểm Dạ cắn nhau thai rồi liếm láp sạch sẽ, một con Tiểu Báo màu đen hiện lộ ra.

Đây là một giống đực tiểu báo nhân di truyền gen báo nhân thuần khiết của Dạ.

Lỗ Đạt Mã đặt tên gọi cho nó là: Vũ

Ai bảo thời điểm nó sinh ra là lúc mưa lớn như thác đổ lâm chi, trong đầu Lỗ Đạt Mã thoáng hiện chữ thứ nhất chính là “Vũ”. (vũ = mưa)

Bởi vì Vũ là một báo nhân bình thường, cho nên, tốc độ phát triển của nó rất nhanh, lập tức chỉ qua một mùa xuân thì đã cao hơn. Hạ cô nương chỉ có đáng về Loli mười tuổi.

Bởi vì vừa sanh ra, Lỗ Đạt Mã liền nói cho nó biết, phải bảo vệ và chăm sóc tỷ tỷ của nó, cho nên, Vũ bảo vệ Hạ cô nương đã ăn sâu bén rễ ở trong lòng.

Bởi vì được bảo hộ rất tốt, tướng mạo Loli của Hạ cô nương cũng không có bởi vì bất đồng cùng với báo nhân khác mà có cái gì tự ti trong lòng.

Lỗ Đạt Mã nói với nàng, có người cường đại thể hiện ở bên ngoài, tỷ như nhóm báo nhân có lực chiến đấu cường hãn; mà có người cường đại là ẩn tàng ở bên trong con người, nếu như con có một trái tim vững chắc và một cái đầu thông minh, như vậy tất cả khó khăn cũng có thể vượt qua. Cái này thường thường càng lợi hại hơn so với thân thể cường đại.

Hạ cô nương hết sức tin phục những lời này của mẹ mình.

Bởi vì, nàng luôn có thể thấy có những báo nhân bị thương tới địa bàn nhà nàng nhờ mẹ nàng giúp đỡ.

Ở lâu ở trong mảnh núi rừng này, đại đa số báo nhân cũng biết có một Lỗ Đạt Mã tồn tại quái dị mà thần kỳ như vậy. Nàng có thể làm thịt bình thường trở nên ăn thật ngon, nàng có thể thao túng lửa đáng sợ, nàng sẽ dùng một loại phương pháp kỳ quái khiến cho vết thương rất nhanh tốt lên.

Dĩ nhiên, những thứ này là Lỗ Đạt Mã cố tình làm. Bởi vì, nàng nên dọn sẵn một con đường cho Hạ cô nương sinh tồn sau này.

Nói thật, có lúc Lỗ Đạt Mã cảm thấy, bây giờ mình ở trong lòng báo nhân, có điểm giống như vu y trong bộ lạc nguyên thủy.

Chỉ là, là cái gì nàng không quan tâm, nàng cũng không có dã tâm thành lập bộ lạc gì cả, nàng chỉ muốn mình sẽ dạy toàn bộ cho nữ nhi, để cho nàng về sau có thể thay thế mình, trở thành người mà nhóm báo nhân khi gặp phải khó khăn sẽ nghĩ tới đầu tiên nhờ giúp đỡ hỗ trợ.

Cứ như vậy, cho dù Hạ cô nương có đáng đáp ngoại tộc nữa, cũng sẽ không bị đám báo nhân kỳ thị.

Trái ngược với báo nhân trưởng thành tôn kính đối với Lỗ Đạt Mã, bọn nhỏ báo nhân choai choai ham chơi cũng không có tim không có phổi, không che giấu miệng.

Hạ cô nương bất đồng với người khác liền trở thành trêu đùa và chế nhạo của bọn nó.

Dĩ nhiên, ở trước mặt của Dạ và Tuyết, thì bọn nó không dám, đặc biệt là Tuyết. Nếu như hắn đã nghe thấy có ai nói Hạ cô nương không tốt, như vậy tên xui xẻo này sẽ bị sửa chữa rất thảm.

Thế nhưng thời điểm khi hai tỷ đệ Hạ cô nương và Vũ xuất hiện, vậy thì không ít được phải đánh lên một trận rồi.

Vũ là tuyệt đối không cho phép có người khi dễ Hạ cô nương.

Thật ra thì Hạ cô nương bị mấy người thân theo thói quen bảo vệ cũng không có mảnh mai như bề ngoài của nàng như vậy đâu. Tuy nói nàng lớn lên bề ngoài Loli, lại có nội tâm y hệt như một tiểu nữ vu. (loli: đáng yêu; nữ vu: còn gọi là phù thủy)

Hạ cô nương cực kì mang thù, nhưng phạm là ai đã từng bắt nạt qua nàng, cũng bị nàng vụng trộm trả thù lại rồi. Những tên kia không phải rơi vào trong hầm chứa phân dê, chính là trùm bao cột dây thừng treo ngược trên tầng cây.

Nhưng mà, những thứ này cô nàng đều len lén làm, không để cho người trong nhà biết. Nàng muốn ở trong mắt người thân, nàng vĩnh viễn là một con “Tiểu Bạch Thỏ” vô hại!

Mà hôm nay, Hạ cô nương và Vũ gặp phải là một đám đứ đẻ bé báo nhân choai choai. Hơn nữa có mấy đứ đẻ trâu lừa vẫn bị nàng trả thù qua.

Tình thế đối với nàng và Vũ hết sức không ổn.

Cái đầu nhỏ của nàng chưa kịp nghĩ ra biện pháp tốt, bóng dáng màu đen của Vũ đã cuốn vào trong trận ác chiến.

Nhìn đệ đệ mình từ từ ở vào thế yếu, mặt mũi chống đỡ, luôn luôn không biết thua thiệt là cái gì thì trong thân thể Hạ cô nương giống như là có một đốm lửa đang thiêu đốt, đầu óc có chút mơ màng nóng lên, như có một cỗ lực lượng muốn bộc phát ra.

Hạ cô nương không nhận được rống lớn một tiếng. . . . .

Sau đó, một con Tiểu Báo màu đen lao vào trong đám báo đang hỗn chiến. . . . .

Thời điểm khi Lỗ Đạt Mã thấy từ xa đang đi đến gần hai Tiểu Báo màu đen vết thương chồng chất hiện ra ở trước mặt mình, vô cùng buồn bực liễu mạng nháy mắt.

Một trong số đó là nhi tử nhà mình, nàng biết, nhưng một con khác thì sao đây? Vũ nửa đường nhặt được?

Nhà nàng trừ mình ra, dường như không có người nào thích nhặt người về nhà.

Trong lòng Lỗ Đạt Mã đếm, trước tiên nàng ở trên đại thảo nguyên lượm Dạ phát sốt, sau lại lượm Tiểu Hoa muốn rơi vào cạm bẫy, sau đó lại trong lúc mưa to lượm Tuyết tựa như quả cầu bùn.

Như vậy, hôm nay nhi tử nhà nàng thì nhặt được con báo đen nhỏ ở đâu đây?

Đang lúc Lỗ Đạt Mã nghi ngờ, con báo đen nhỏ đến gần tới trước đột nhiên biến thân thành Hạ cô nương nhào vào trong ngực của nàng, hô to: “Mẹ! Mẹ! Con cũng có thể biến Tiểu Báo! Con cũng là báo nhân!”

Trong giọng nói hiển thị rõ mừng rỡ.

Ở trong lòng Hạ cô nương, không thể biến Tiểu Báo vẫn luôn là tổn thương cứng rắn nàng giấu ở trong lòng không nói ra thôi.

Trong nỗi khiếp sợ Lỗ Đạt Mã qua rất lâu mới tiêu hóa hết tin tức này.

Nàng vốn muốn cười, nàng vui vẻ, con gái của nàng cũng là một báo nhân bình thường, đây là một chuyện đáng giá phải vui mừng dường nào.

Nhưng mà, không biết vì sao, khóe miệng của nàng nhẹ cong, lập tức lại khốc ra.

Xử lý vết thương trên người hai đứ đẻ con.

Buổi tối, người một nhà ngồi ở bên cạnh bàn ăn cơm, Hạ cô nương nghịch ngợm một lát là hình người, một lát là Tiểu Báo đôi tới đôi lui. Giống như làm như vậy mới có thể biểu đạt tâm tình nhảy nhót của nàng.

Đêm khuya yên tĩnh.

Lỗ Đạt Mã đem trọn thân thể cũng tiến sát trong ngực dày rộng bền chắc của Dạ, hít một hơi thật sâu, tham luyến mùi trên người hắn.

Xuyên qua tới đây rốt cuộc đã bao nhiêu năm? Bản thân Lỗ Đạt Mã cũng không nhớ rõ. Hiện nay, nữ nhi, nhi tử đều đã có, nhưng nàng giống như vẫn có một loại cảm giác đặt mình trong mộng cảnh, không thành thật như thế.

Nhưng mà, nàng lại nguyện ý giấc mộng này vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

“Dạ, có người thật tốt!”

Lỗ Đạt Mã nhẹ giọng râm rì, mí mắt dần nặng trĩu, từ từ thiếp đi. . . . .

Trong bóng tối, Dạ mở ra con người màu tím sẫm sâu thẳm, ngưng mắt nhìn về mặt Tiểu Nhân Nhân ngủ trong ngực, nhẹ nhàng hôn một cái lên cái trán của nàng, môi mỏng nhàn nhạt cong lên một đường cong, nhẹ nhàng đáp lại: “Thật tốt. . . . .”.

Có người thật tốt. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sổng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Ngoại truyện một.

“Oa. . . . . hu. . . . .”

Một tiếng kêu rên thê thảm vang dội núi rừng.

Sau đó, một con báo đốm rơi vào trong hầm phân và nước tiểu động vật, cả người dính đầy hôi thối nhảy lên, như một trận gió chạy về phía dòng suối nhỏ ở gần đó, mấy con ruồi bọ “Ông ơng” kì quái vòng vo hai vòng ở phía sau, liền đuổi theo mùi bay tới.

Đội tất cả bình tĩnh lại, một bóng dáng màu đen nhỏ nhắn từ trên một gốc cây tùng hương cao lớn linh hoạt nhẹ nhàng nhảy xuống, không phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

Sau khi rơi xuống, bóng người nhỏ bé màu đen biến hóa thành một cô gái nhỏ nhắn tướng mạo mười sáu tuổi, nàng túng mũi ngửi một cái, cau mày.

“Thật thối!”

Nhỏ giọng nói thầm, còn nâng tay nhỏ bé lên vung về phe phẩy gió. Sau đó, nhìn về phương hướng báo đốm chạy trốn chết: “Không phải là người không nghĩ đến. . . . .”

Một đôi con người màu tím sẫm linh động thoáng hiện ra về đặc ý không chút nào che giấu.

Người khởi xướng hại báo đốm rơi vào cạm bẫy ao phân, trừ nàng, không cần phải nghĩ.

Hạ cô nương lắc lắc đuôi dài linh hoạt sau lưng, run run lỗ tai tròn nhỏ trên đỉnh đầu. Kể từ năm nàng có thể tự do thay đổi từ hình thái người và hình thái báo, thời gian trong lúc vô tình, mùa lại luân phiên chuyển đổi tám lần. Mẹ nói, nàng đã mười tám tuổi rồi. Nhưng mà, sau khi nàng hoá thành hình người, vẫn không cách nào lấy lại cái đuôi và lỗ tai tròn nhỏ lông lá tượng trưng cho Tiểu Báo.

Hạ cô nương nhún vai một cái, có thu trở về hay không cũng không sao, dù sao cái bộ dáng này nàng đã thành thói quen.

Bê mấy chạc cây, lại bê hai nhánh lá cây, nàng sửa chữa tốt cạm bẫy ao phân lần nữa.

Hạ cô nương lấy một nhúm lông màu trắng từ trong túi đeo lưng da thú trên người để xuống cạm bẫy, lại vẩy lên mặt đất một chút. Lông trắng này là nàng kéo từ trên người của Tuyết xuống. Thả bộ lông mang theo mùi của Tuyết vào bên trên và trong cạm bẫy thì sẽ dẫn báo nhân giống cái mong muốn giao phối sẽ vui mừng tự động chạy đến lần cận cạm bẫy tới cọ lưng lẫn lộn, đương nhiên như vậy cũng sẽ té xuống đấy.

Ừc. . . . .

Người muốn hỏi vì sao Hạ cô nương phải chuẩn bị một cái cạm bẫy không hay ho như vậy?

Đương nhiên là dọn dẹp những giống cái báo nhân có ý đồ bất lương đối với Tuyết rồi.

Phải nói Hạ cô nương đã len lén duy trì làm “chuyện xấu” này hai mùa xuân rồi, đây là mùa xuân thứ ba.

Đến mỗi khi mùa sinh sôi bắt đầu, Hạ cô nương sẽ gạt người nhà, chạy đến địa bàn của Tuyết, chuẩn bị một cái cạm bẫy ao phân như vậy.

Gi?

Người nói cái này quá độc địa hả?

Đào một hố to không phải xong rồi, vì sao còn phải chơi một cái thói hoặc à.

Hạ cô nương nói rồi, cạm bẫy giống như mẹ nàng làm phòng dã thú, vừa có nhánh cây bén nhọn, vừa có xương thú sắc bén, dùng để đối đãi đồng tộc là không được!

Nhưng mà, chỉ đào một cạm bẫy bình thường, chỉ rơi vào rồi, không đau không ngứa, thật sự không có được tác dụng gì.

Nếu đã làm, thì phải nỗ lực bảo vệ có hiệu quả, không thể làm việc vô dụng.

Như vậy, đối với sinh vật họ mèo ngoan kiêu, tổn hại hình tượng là bọn chúng không thể dễ dàng tha thứ nhất, cũng là thống hận nhất.

Cho nên, Hạ cô nương chạy tới cửa nhà Tuyết hạ xuống một “đại lễ vừa dày vừa nặng” đối với giống cái báo nhân cầu ái hân như thế.

Vỗ vỗ tay lên mặt đất, lui về phía sau mấy bước, nhìn chằm chằm trước mắt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đắc ý khê héch lên, một đôi con ngươi màu tím sẫm nhanh như chớp xoay tròn hai cái một cách tinh quái.

“Hạ Hạ?”

Giọng nam hùng hậu vang lên từ sau lưng Hạ cô nương.

“Hả?” Hạ cô nương có một loại cảm giác làm chuyện xấu bị bắt tận mặt, bờ vai nhỏ hơi đơn bạc run lên, mãnh liệt quay đầu lại. Chỉ thấy cách đó không xa, Tuyết khiêng con mồi đang đi tới gần.

Thân thể cao lớn rắn rỏi, đã không phân cao thấp với Dạ. Gò má đã sớm rút đi vẻ non nớt, mặc dù không kịp tà mị tuấn dật như Dạ, nhưng cũng có một vẻ đẹp trai anh tuấn mùi vị dương cương đặc biệt. Hơn nữa bản lĩnh khỏe mạnh, kỹ xảo săn bắt cao siêu, đưa đến vô số giống cái báo nhân cạnh tranh khom lưng.

Ừc. . . . .

Là cạnh tranh roi hằm phân.

Ổn định tâm thần lại, Hạ cô nương cười gượng hai tiếng: “Hắc hắc, ngươi trở lại?”

“Ừm!”

Tuyết đến gần, một tay vác con mồi, một tay nâng Hạ cô nương lên, ôm nàng vào trong ngực giống như ôm hài tử, đây đã thành thói quen từ khi Hạ cô nương ra đời liền như vậy. Hôm nay tuy nói đáng vóc tiểu nha đầu cao một chút, nhưng cũng không cao lớn bằng giống cái báo nhân, vóc người cũng giống như mẹ nàng. Cao hơn Lỗ Đạt Mã nửa cái đầu, đáng vẻ khoảng một trăm bảy mươi centimet, người Tuyết cao gần hai mét, ôm lấy nàng thì vẫn nhẹ nhõm như ôm hài đồng.

“Tại sao lại tới đây?”

Coi như không có chuyện gì xảy ra đi vòng qua chằm bầy hằm phân của Hạ cô nương, ôm nàng đi tới hướng sơn động của hân.

Cái chằm bầy này từ ngày đầu tiên tiểu nha đầu đào, thì hân đã biết rồi, chỉ là mở một mắt nhắm một mắt, coi như không thấy được mà thôi. Dù sao đối với những giống cái cứ dính lên kia, hân không có cảm giác gì.

Mà mỗi lần nhìn Hạ cô nương gian kế được như ý sau đó nho nhỏ đắc ý, hân đều cảm thấy, cái gì cũng không sánh nổi nụ cười của tiểu nha đầu.

Vịn đầu vai của Tuyết, Hạ cô nương giơ tay lên từ trên đầu hân gỡ vài cọng tóc xuống, len lén cất vào trong túi, giữ lại dùng làm chằm bầy. Nháy mắt, ném ra cái cơ nàng dùng trăm lần không chán: “Mẹ bảo ngươi về nhà ăn cơm!”

Hạ cô nương hiểu rõ mẹ mình, Tuyết càng hiểu rõ hơn, mặc kệ Lỗ Đạt Mã có kêu tiểu nha đầu tới truyền lời hay không, chỉ cần Tuyết trở về, nàng đều cực kỳ vui mừng.

Tuyết liếc nhìn tiểu nha đầu trong ngực, cũng không vạch trần nàng, đáp một tiếng, liền ôm nàng, khiêng con mồi đi tới địa bàn của Dạ.

Ở chỗ này sinh hoạt rất nhiều quý.

Không sai, chính là “Quý”.

Lỗ Đạt Mã không có phân chia Man Hoang lịch theo năm đầu nàng tới đây, như vậy quá dài, nàng theo mùa mà tính.

Qua mỗi một mùa, thì lớn thêm một tuổi.

Có đôi khi Lỗ Đạt Mã nghĩ, Hạ cô nương đã mười tám tuổi rồi, nàng sẽ có một bầu bạn dạng gì đây? Có thể may mắn giống như mình, gặp được một người một lòng không rời không bỏ như vậy hay không? Hay là giống như báo nhân đến mỗi mùa xuân cũng đổi một người?

Ngược lại Vũ là một đứa trẻ cho nàng bớt lo, từ lúc độc lập cũng như Tuyết, vòng địa bàn cách chỗ nhà không xa. Một mùa xuân trước thời điểm không biết từ đâu vác về tới một con báo đốm Tiểu Hoa vừa mới trưởng thành, ặc, không đúng, phải gọi là giống cái báo nhân. Cũng không quản người ta nguyện ý hay không, liền liên tiếp giữ lại làm vợ.

Lỗ Đạt Mã còn nhớ rõ, khi mùa xuân kết thúc, giống cái tiểu báo nhân chết sống đều muốn rời đi, kết quả bị Vũ đánh cho bất tỉnh rồi dùng sợi dây da thú trói lại giống như cột bánh chưng nhốt ở trong động của hân, không cho người ta đi.

Nàng cảm thấy, con trai của mình giống như thổ phỉ, cũng không biết giống như người nào, nàng thì rất là nhã nhặn nha.

Đúng, giống như Dạ, người kia ban đầu cũng không nói hai lời cứng rắn vác mình về hẻm núi.

Mà tính tình bá đạo của Vũ là di truyền trọn vẹn mười phần từ Dạ.

Phải nói giống cái tiểu báo nhân này cũng là một người tính tình bướng bỉnh trâu bò, được cơ hội là bỏ chạy, không chạy được rất liền lần bị Vũ vác về. Cứ như vậy một chạy, một bắt, cuối cùng Lỗ Đạt Mã cảm thấy, hai người kia có điểm giống như đang chơi trò chơi làm không biết mệt rồi.

Cho đến thời điểm mùa đông đi tới, báo đốm Tiểu Hoa đoàn chính quyết tâm sống qua ngày cùng với Vũ.

Lỗ Đạt Mã theo tính tình của tức phụ con trai cho ra cái tên: Tiểu Man.

Cuộc sống của tiểu nhi tử đều đã có nơi trông cậy, khuê nữ thì Lỗ Đạt Mã cảm thấy còn nhỏ, bây giờ nàng chỉ rầu lo cho Tuyết.

Đứa nhỏ này không phải có vấn đề gì đi, thế nào mà đối với chuyện thú tức phụ sanh con cũng không gấp gáp đây? Nàng nhìn thấy vừa đến mùa xuân, có không ít giống cái hướng về phía hán phóng điện, vút mị nhân nha, làm sao lại không có một ai thành công?

Nhưng nàng cũng chưa từng thấy qua báo nhân chơi “đồng tính nam”!

Lỗ Đạt Mã vừa suy nghĩ, vừa cắt cá thành khúc nhỏ bỏ vào trong dầu sôi.

Mấy ngày trước nàng thành công làm ra sốt cà chua, hôm nay nàng tính toán làm nước cà chua cá Cúc Hoa.

“Mẹ. . . . . Mẹ. . . . . Chúng ta đã về rồi!”

Lỗ Đạt Mã vừa nghe âm thanh này cũng biết là khuê nữ bảo bối của mình trở lại.

Tranh thủ khoảng trống nấu ăn, vội vàng ngẩng đầu quét mắt một vòng, thật xa liền nhìn thấy Hạ cô nương ngồi ở trên cạnh tay của Tuyết, ôm cổ hán, hướng mình vui mừng.

“Mẹ!”

Cách rất gần, Tuyết khiêng con mồi để dưới đất, chào hỏi với Lỗ Đạt Mã.

“Ừm!” Lỗ Đạt Mã lên tiếng: “Hai người các con đi rửa tay, ném thử một chút món ăn mới ta làm!”

Cũng không ngẩng đầu lên vớt mấy miếng cá chiên giòn ra, lại bỏ cá mới vào.

Trong chốc lát, Tiểu Man tung lỗ mũi, ngửi mùi chạy tới rồi. Cái gì cũng chưa nói, há miệng liền ngậm một miếng cá rán đi, cũng không sợ nóng.

Nhắc tới Tiểu Man, là một nha đầu thẳng thắn, Lỗ Đạt Mã rất ưa thích. Dĩ nhiên, thật ra thì báo nhân ai cũng thẳng thắn, không có ý tưởng phức tạp như loài người thuần chủng, một là một, hai chính là hai, đen tối vĩnh viễn sẽ không biến thành trắng.

Có thể là thời gian Tiểu Man gia nhập vào gia đình này còn ngắn, nàng còn có thói quen lấy hình thái Tiểu Báo hoạt động, hơn nữa không có thói quen mặc quần áo. Dĩ nhiên, về phần buổi tối vợ chồng son người ta nằm ở trên giường là hình dáng gì, Tiểu Man là hình người hay là Tiểu Báo, thì Lỗ Đạt Mã không bao giờ biết. Nàng làm mẹ chồng cũng không thể đi nằm sấp ở cửa sổ nhà con trai đi.

Tiểu Man nửa nằm rạp bên cạnh ở Lỗ Đạt Mã, gặm miếng cá rán, vẫn không ngừng “Ồ ồ” hai tiếng. Hơn nữa dùng cái đầu lông lá đi chà chà chân Lỗ Đạt Mã, tựa như một con mèo sùng vật.

Chỉ là, khi Tiểu Man thấy Dạ khiêng con mồi trở về nhà thì lập tức ngậm miếng cá vọt thật nhanh đến bên người Vũ.

Nguyên nhân không có gì khác, Dạ là thùng dấm chua cực lớn, trừ Hạ cô nương ra, bất kể là người nào, chỉ cần đến gần Lỗ Đạt Mã trong vòng một mét, hán cũng bày ra hai hàm răng trắng.

Dạ bỏ con mồi xuống, trọn mắt nhìn Vũ một cái, ý kia: quản tốt vợ của người, để cho nàng cách xa vợ ta một chút.

Sau đó, cọ đến sau lưng Lỗ Đạt Mã, một đôi cánh tay trắng kiện vòng lên hông của Lỗ Đạt Mã, cũng không quản có phải đang ở trước mặt con cái hay không, liền bắt đầu ăn vạ.

Lỗ Đạt Mã liếc mắt, nghiêng đầu hôn nhẹ đầu Dạ.

Đây là năm dài tháng rộng Dạ đã thành thói quen, trước khi ra cửa phải hôn hôn, về tới nhà cũng phải hôn hôn.

“Hạ Hạ, dẫn cha con đi. . . . .”

Hạ cô nương được lệnh, vui vẻ phóng qua, nhảy một cái, leo lên sau lưng dày rộng của cha nhà nàng.

“Cha, cha đã về rồi. . . . .”

Không chờ nói xong, liền bị hai bàn tay to lớn kéo nàng từ trên lưng Dạ đi xuống, kẹp ở trong nách, đã đi ra ngoài.

“Thối Tuyết, nguoi thả ta xuống. . . . .”

Đi ra thật xa, còn có thể nghe được tiếng Hạ cô nương kháng nghị. Nàng đạp hai cái chân thon dài, giầy giữa ở dưới cánh tay cường tráng của Tuyết.

Lỗ Đạt Mã nhìn, nhếch miệng vui mừng.

Nàng lại liếc mắt nhìn nhi tử, vào lúc này Vũ đang nhẹ nhàng vuốt đầu lông lá của Tiểu Man từng cái một, nhìn nàng ăn uống.

Nhìn thế nào cũng giống như quan hệ chủ nhân và sủng vật.

Ừ. . . . .

Hình thức chung đụng của nhà nàng còn rất quái dị, chỉ là rất động lòng. Lỗ Đạt Mã suy nghĩ một chút, cong mắt.

Hạ cô nương bị Tuyết kẹp đi, Dạ lại dính tới, giống như gấu túi bám lên đại thụ, dính ở trên lưng của Lỗ Đạt Mã.

Đây chính là cuộc sống hạnh phúc hiện tại của nhà Lỗ Đạt Mã.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ngoại truyện hai.

“Mẹ, nước trong dòng suối nhỏ càng ngày càng ít. Ngăn nước thấp hơn thông thường ngăn nước thấp hơn thông thường.”

Trong tay Hạ cô nương giờ lên chừng mười con cá dài đến hai thước, chạy nhảy trở lại.

Lỗ Đạt Mã nhú nhú mày.

Mùa xuân năm nay khác với mọi khi không phải lớn bình thường, trước kia mùa xuân chắc chắn sẽ có mấy trận mưa phùn rả rích, mà mùa xuân này lại chưa rơi giọt mưa nào. Hơn nữa trong rừng núi không ít đất đai đều đã có khuynh hướng khô nứt, loại tình huống thiếu nước này ở thâm thực vật rậm rạp trong núi rừng là rất ít thấy. Khí hậu rừng núi vào mùa xuân vốn là hết sức ẩm ướt, bất đồng cùng với hẻm núi thảo nguyên năng và Dạ đã từng sống qua. Như vậy, lúc này cũng nên coi là Đại Hạng Hán đi!

Ở thế giới cũ của nàng, thường có câu “sau Đại Hạng Hán nhất định có Đại lũ lụt”, mặc dù không khoa học, nhưng mà cũng có một ít đạo lý. Nói tóm lại, mặc kệ bây giờ mình có phải trên địa cầu hay không, hay hoặc giả là trong một không gian nào khác, nhưng mà trong giới tự nhiên nước đều lấy hình thái khác nhau tồn tại, tổng số lượng của bọn chúng sẽ phải giữ nguyên hơn nữa không ngừng tuần hoàn.

Mùa xuân này khô hạn như thế, hơn nữa so với mùa xuân bình thường cũng đều nóng bức. Lỗ Đạt Mã có chút bận tâm sau mùa hè sẽ là dạng tình huống gì.

Vốn mùa hè nơi này thì sẽ nhiều mưa, cũng không biết trải qua trời hạn rồi, tiếp theo mùa mưa sẽ là một tình huống thế nào.

Lỗ Đạt Mã cảm thấy, nàng cần phải thương lượng một chút với mọi người trong nhà, có lẽ nên dọn nhà tới chỗ cao hơn?

Đợi đến khi Dạ sẵn bắt trở lại, Lỗ Đạt Mã kêu người cả nhà, nói ra bản khoản của mình.

Kết quả phát hiện, có chút cảm giác chọn nhầm đối tượng.

Tiểu Man đối với ngôn ngữ của mình vốn là kiến thức nửa vơi, nghe không hiểu thì rất tự nhiên. Nàng chỉ liếm móng trước của mình, thỉnh thoảng dùng đầu cụng cụng Vũ.

Mà Vũ và Hạ cô nương từ lúc ra đời cũng chưa có trải qua hung hiểm gì, chớ nói chi là mùa hè hoặc mùa đông, mỗi khi đến đó, Lỗ Đạt Mã và Dạ cũng sẽ chuẩn bị được tương đối đầy đủ những thứ sử dụng hằng ngày, đối khổ lạnh lẽo gì đó, thì càng khỏi phải nói. So sánh với báo nhân khác thì bọn họ gần như có thể nói là “Phú Nhị Đạt” rồi.

Điểm này, Tuyết còn có kinh nghiệm phong phú hơn bọn hắn chút, ít nhất ở trước khi Lỗ Đạt Mã nhặt được hắn, hắn đã chịu qua đói.

Nhưng mà, nhìn ba cái vẻ mặt bọn nó, Lỗ Đạt Mã cũng biết, bọn nó tuyệt không hiểu lời mình nói.

Cứ như vậy đi, nàng ký thác hi vọng vào trên người Dạ.

Thời điểm sinh hoạt ở trong hẻm núi, Dạ đã trải qua nước lũ, chắc hẳn hẳn có thể biết ý tưởng của mình.

Kết quả, thời điểm khi thấy trên mặt Dạ cũng một mảnh im lặng, Lỗ Đạt Mã nghiêng răng.

Chỉ là, đối với Lỗ Đạt Mã có bất luận ý tưởng gì, Dạ cũng sẽ ra về ủng hộ, có lúc gần như là mù quáng nghe theo. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là nàng không có nguy hiểm, nếu không Dạ sẽ tóm lại, không có thương lượng.

Không có ai phản đối, Dạ cũng ủng hộ, Lỗ Đạt Mã quyết định phòng ngừa chu đáo, trước tiên mặc kệ khi mùa hè lại tới có phải thật sự có nước lũ hay không, an tâm chắc chắn trước đã.

Cả nhà phân công.

Vũ mang theo Tiểu Man đi lấy muối.

Dạ và Tuyết đi tìm nhà mới.

Mà Lỗ Đạt Mã và Hạ cô nương là dọn dẹp “hành trang”, chuẩn bị dọn nhà.

Ở trong rừng núi gần đến chỗ đỉnh núi tuyết, Dạ tìm được một mảnh đất bằng phẳng thích hợp an cư.

Nơi này gần như không có báo nhân nào ở, có lẽ là bởi vì mùa đông sẽ rất lạnh, cũng đến gần đỉnh núi tuyết mà, nhiệt độ thấp là bình thường.

Lỗ Đạt Mã rất ưa thích chỗ này, chỗ vườn trồng trọt và bãi nhốt dê của nàng cũng có thể thả xuống được, hơn nữa còn rộng rãi hơn trước kia một chút.

Có chỗ không tốt là không có sơn động, bọn họ phải ở đâu?

Lỗ Đạt Mã tìm một lần cũng không có tìm được địa phương có thể an thân, hướng về phía Dạ nháy mắt.

Dạ hướng về phía Lỗ Đạt Mã “hắc hắc” cười hai tiếng, quay đầu đi gọi Hạ cô nương.

Mà Hạ cô nương không biết từ nơi nào bắt một con thật giống như gia hỏa mặc khôi giáp. Nó cỡ như một con nghé con, trên người bị buộc một sợi dây da thú thô thô.

Lỗ Đạt Mã nhìn thật kỹ, phát hiện, đây là một con “nhím”.

Tóm nó làm cái gì?

Lỗ Đạt Mã dấu chấm hỏi đầy đầu.

Chỉ thấy Tuyết đặt nó đến trên vách núi, ban đầu thì tiểu tử an tĩnh nằm đó, cũng không dám thở mạnh, một lát sau thấy chung quanh không có động tĩnh, liền bắt đầu dùng sức đào bới vách núi.

Rất nhanh, vách núi liền bị moi ra một cái lỗ thùng to.

Thì ra là nhím này giống như Xuyên Sơn Giáp của thế giới của mình! Lỗ Đạt Mã cảm thán.

Ba ngày, trên vách núi xuất hiện ba sơn động gần nhau không xa. Chỗ cửa động còn được trang bị cửa và cửa sổ.

Đây chính là nhà mới của mấy người Lỗ Đạt Mã.

Đợi đến khi Vũ và Tiểu Man chở muối trở lại, nhà mới đã thu dọn thỏa đáng, chỉ chờ vào ở.

Khi mùa hè đi tới, đúng như Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, mưa to tới cực kỳ mãnh liệt. Rơi liên tục vẫn không có dừng lại.

Bởi vì ban đầu không muốn bị thấm nước, cho nên, mấy người Lỗ Đạt Mã bọn họ làm hệ thống thoát nước gọn gàng hết sức tốt, không có bị ảnh hưởng gì.

Nhưng mà, báo nhân khác lại không có may mắn như vậy.

Có không ít địa bàn báo nhân ở chỗ thấp trong rừng núi, nhà của bọn hắn đã bị ngập nước.

Lục tục có báo nhân vì tránh né nước động, cũng dời đến chỗ cao trong rừng núi.

Khi dã thú thảo nguyên và rừng rậm trong thung lũng cũng đều bị nạn tới chỗ cao. Cái này làm cho chung quanh nhà Lỗ Đạt Mã lại náo nhiệt lên. Cũng may mấy người Dạ xuống tay trước, vòng địa bàn rất lớn, mới không có bị quá nhiều quấy nhiễu.

Một ngày kia, Lỗ Đạt Mã ngồi ở bên cửa sổ vá da thú.

Dạ mang theo Tuyết và Vũ đi ra ngoài sân. Hạ cô nương ôm một con động vật nhỏ vừa giống mèo lại giống như thỏ chơi đùa, đây là sủng vật của nàng, Tuyết bắt được đưa tới cho nàng.

Tiểu Man bị Vũ giữ lại ở trong nhà, từ lúc đi theo Vũ, thời điểm thời tiết không tốt, nàng cũng chưa từng đi ra ngoài sân bắt nữa. Cho dù thời tiết tốt, đi ra ngoài sân bắt cũng mang tính chất đi chơi.

Ở một phương diện nào đó Vũ học đủ mười phần của Dạ.

Nói thí dụ như, không để cho vợ mình chịu khổ chịu vất vả.

Mới đầu Tiểu Man còn kháng nghị, nhưng dần dà thì cũng quen rồi.

Chỉ là, báo nhân có phẩm chất tốt không thích không làm mà hưởng cho nên Tiểu Man rất chủ động giúp Lỗ Đạt Mã làm rất nhiều việc nhà. Dĩ nhiên, vất ngoại trừ sửa dê.

Lúc này, Tiểu Man giống như một con mèo bị sủng vật nằm ở trên đệm da thú bên cạnh Lỗ Đạt Mã chợp mắt.

Ngẫu nhiên, hai cái lỗ tai nho nhỏ của nàng sẽ theo tiếng gầm gừ thỉnh thoảng truyền tới ở ngoài động, lay động hai cái.

Đến mỗi mùa mưa sẽ gặp phải tranh đấu thể này, họ cũng đã tập mãi thành thói quen, chỉ là mùa hè này thì cực kỳ kịch liệt. Hết cách rồi, bởi vì lần này mưa to quá lớn, ngay cả trong rừng núi cũng có không ít địa phương bị ngập nước rồi.

Đất ít, thú nhiều, còn có thật nhiều mãnh thú ngoại lai đoạt địa bàn, ác đấu liên khó tránh khỏi.

Khi phụ tử ba người trở về, Vũ bị thương.

Tiểu Man ngồi được trên người Vũ có mùi máu, liền “Ồ ồ” chạy tới, nhẹ nhàng liếm vết thương của hắn từng cái một, rất là đau lòng.

Vũ vỗ nhẹ đầu của nàng.

“Vết thương nhỏ không có việc gì.”

“Đây là thể nào?”

Lỗ Đạt Mã cầm thảo dược và nước muối loãng, giúp Vũ thanh lý miệng vết thương.

“Đã thú ngoại lai. . . . .”

Dạ dọn dẹp con mồi xong gác ở trên lò nướng, trả lời. Chỉ là lời còn chưa dứt, liền nghe được hỗn loạn ngoài động.

Là bãi nhốt dê.

Ánh mắt Dạ biến đổi, chạy ra ngoài trong nháy mắt hóa thân thành hắc báo, Tuyết và Vũ theo sát phía sau, ngay cả Tiểu Man cũng vọt ra ngoài.

Lỗ Đạt Mã và Hạ cô nương đứng ở cửa động chỗ tránh mưa nhìn lại.

Hai con mãnh thú diện mạo quái dị tập kích bãi nhốt dê nhà nàng.

Có ba người đàn ông cường hãn nhà nàng ở đây, hai Đại Gia Hòa này đương nhiên không được tốt, một con trọng thương chạy trốn, một con bị “đánh gục” tại chỗ. Nhưng vẫn bị cắn chết hai con dê.

Thật giống như cho hả giận, Dạ ngay tại chỗ liền lột da rửa sạch con mãnh thú đã chết kia, nướng chín làm com tới.

Lại qua một chút thời gian, bắt đầu lục tục có báo nhân thụ thương nhờ Lỗ Đạt Mã cứu trị.

Trong đó có giống cái báo nhân lấy lòng Tuyết, từng bị Hạ cô nương hung ác chinh qua.

Nhìn ánh mắt của nàng ta nhìn Tuyết, Hạ cô nương cũng biết nàng không có chết tâm với Tuyết. Cái này làm trong lòng nàng nhanh chóng hết sức khó chịu. Nhưng mà, người ta là thương bệnh binh, mình lại không thể vô nhân đạo đuổi nàng ta đi, không thể làm gì khác hơn là nhìn.

Chỉ là, Hạ cô nương quyết định, trước khi giống cái báo nhân rời khỏi đây, không để cho nàng ta và Tuyết gặp mặt. Dĩ nhiên, liếc mắt một cái cũng nhìn không thấy là không có khả năng, nhưng mà, phải giảm bớt.

Vì vậy, gần như là ngày ngày, chỉ cần Tuyết đi săn trở lại, đều sẽ bị Hạ cô nương xua đuổi trở lại trong sơn động của hắn.

Tuyết rất mê hoặc, tiểu nha đầu đây là thể nào?

“Hạ Hạ? Tại sao không để cho ta đi vào?”

“Kiêng dè!” Hạ cô nương dứt khoát trả lời, không có gì ngượng ngùng. Nàng luôn cho rằng mình thích Tuyết, chỉ là mẹ vẫn luôn nói với mình, còn chưa có lớn lên.

Hạ cô nương luôn cho rằng bởi vì mình có liên quan tới lão nương, bất đồng với báo nhân chân chính, nàng cũng không biết lúc nào thì mình mới có thể “lớn lên”. Nhưng mà, ở trước khi mình lớn lên, nếu nàng đã coi trọng Tuyết, không thể để cho hắn bị lừa chạy.

“Tránh tị hiềm cái gì?” Tuyết không hiểu ra sao. Chỉ là, thái độ tiểu nha đầu, Tuyết đã nhìn quen mắt, giống như đã từng thấy qua trên mặt mẹ, đó là thời điểm lão cha Dạ bị giống cái cầu yêu. Nghĩ đến trong nhà có một giống cái báo nhân bị thương, Tuyết có chút hiểu. Nói thật, hắn đối với những giống cái cầu yêu với mình như thế nào thì một chút ấn tượng cũng không có, tràn đầy trong lòng trong mắt đều chỉ có Hạ cô nương, hắn vẫn luôn chờ đợi trên người tiểu nha đầu tản mát ra mùi ký hiệu trưởng thành. Đến lúc đó, hắn sẽ giống như Vũ đối với Tiểu Man, vác tiểu nha đầu về nhà. Về phần ý nguyện gì đó, hắn mới không cần lo lắng, hợp ý của mình là được.

Ý nghĩ như vậy, ba người đàn ông nhà Lỗ Đạt Mã thật đúng là hoàn toàn nhất trí.

Tuyết nháy mí mắt một cái, tiểu nha đầu thích mình?

Hạ cô nương quý linh tinh không chịu thua thiệt, từ nhỏ sẽ luôn nghĩ cách ác chinh chết những báo nhân đắc tội qua nàng. Hắn cũng biết rất nhiều giống cái báo nhân thấy tiểu nha đầu cũng sẽ lộ ra một chút ánh mắt cũng tốt cũng xấu. Có đồng tình, dĩ nhiên cũng có khinh bỉ, còn có chút là trực tiếp cười nhạo. Đối với ai không thân thiện Hạ cô nương cũng sẽ thay mình đòi lại.

Tuyết cũng chưa bao giờ nghĩ tới, thời điểm đến mỗi mùa xuân tiểu nha đầu sẽ đào cạm bẫy hãm hại ở nhà mình là vì mình, hắn vẫn cho rằng nàng là vì báo thù.

Cái này có phải gọi là người trong cuộc mơ hồ hay không?

“Được, kiêng dè.”

Tuyết vênh khoé miệng lên, trong giọng nói lộ ra sự dung túng.

Lỗ Đạt Mã đối với chút biểu hiện này của Hạ cô nương mấy ngày nay, cho là Tuyết không biết nơi nào chọc phải tiểu nha đầu, nàng lại tùy hứng. Cho nên mới phải ngăn Tuyết, không cho vào cửa.

Dạ là nhất quán cứng chiều đối với Hạ cô nương, tôn chỉ chính là: chỉ cho phép nàng lấn hiếp người khác, không cho phép người khác bắt nạt nàng.

Cho nên, Hạ cô nương có cho Tuyết vào cửa hay không cũng tùy theo sự vui vẻ của nàng.

Vũ cũng chỉ để ý có phải Hạ cô nương bị bắt nạt rồi hay không, mặc kệ nàng có ăn hiếp người ta hay không.

Mà đầu dưa của Tiểu Man thì trực bạch lại đơn thuần căn bản không chứa nổi nhiều cong cong quẹo quẹo như vậy.

Người một phòng nghĩ đầu ra đây, sốt ruột cũng chỉ có giống cái báo nhân bị thương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sống Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ngoại truyện cuối cùng.

Đến khi thương thế của giống cái báo nhân đó lành bảy tám phần, Hạ cô nương dùng lá nhựa ruồi mẹ nhà nàng dùng làm giấy vệ sinh bọc hai miếng đậu phụ sữa khô, đuổi đi.

Một quý mưa to tới cũng gấp gấp hơn quý trước, giống như nạn hồng thủy liên tiếp xuống gần một trăm mười ngày, diện tích chỗ rừng núi thấp bị đọng nước càng lúc càng rộng. Mà nước bùn và hòn đá từ trên núi lăn xuống nhìn mãi cũng quen mắt. Nếu như không phải có thảm thực vật rậm rạp rắc rối khó gỡ bao trùm, Lỗ Đạt Mã cảm thấy không biết bọn họ bị đất đá trôi chôn bao nhiêu lần.

Nếu không tại sao nói “sinh con ít trồng cây nhiều”, những lời này hết sức có đạo lý đấy.

Chung quanh nhà mới của Lỗ Đạt Mã, hàng xóm càng ngày càng nhiều: ba hàng xóm, bốn hàng xóm, năm hàng xóm . . . . trước kia cũng đã tới.

Đám báo nhân tránh né bị chìm nước mà dọn nhà lên trên núi, đám động vật nhỏ cũng không ngốc, cũng biết phải đi chỗ cao. Mà đám báo nhân và giống mãnh thú ăn thịt tranh giành địa bàn và thức ăn cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Trong vòng mấy ngày liền bãi nhốt cừu nhà Lỗ Đạt Mã bị mãnh thú chiếu cố bốn lần, dê chân bò cũng từ thương hơn phân nửa, dê không chết cũng bởi vì kinh sợ mà không sinh sữa nữa.

Dĩ nhiên, những thứ này cũng không đáng kể, dê không có thì có thể nuôi lại.

Hiện tại Lỗ Đạt Mã lo lắng nhất chính là an toàn của người nhà nàng, mỗi ngày đi ra ngoài săn bắt, Lỗ Đạt Mã nhất định dặn dò Dạ trông chừng kỹ Tuyết và Vũ, ba người nhất định không thể tách ra, như vậy gặp phải nguy hiểm còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, không đến nỗi đơn đả độc đấu. Dù là thức ăn ít một chút cũng không sao, nhà bọn họ có đầy đủ “lương thực dự trữ”.

Nhắc tới năng lực học tập của báo nhân mạnh, hơn nữa đầu óc cũng dùng tốt, giống như bọn họ thấy được chỗ tốt của kết bạn săn bắt, cũng dần dần bắt đầu kết đôi kết ba hoạt động cùng nhau, mà con mồi đánh được mọi người chia đều.

Như vậy tuy có thêm sự bảo đảm an toàn, nhưng mà, nếu gặp phải hung mãnh da dầy như gấu kiếm răng, dã thú thô bạo thì cũng không chiếm được tốt.

Vào một ngày nọ, Dạ và Tuyết còn có Vũ mang vết thương chồng chất trở về nhà, Lỗ Đạt Mã cảm giác mình không thể lại qua loa được nữa rồi. Nàng quyết định dạy cho nhóm báo nhân chế tạo vũ khí, sử dụng vũ khí, hơn nữa đào hố làm chạm bẫy bảo vệ gia viên.

Kết quả, ý tưởng của nàng còn chưa kịp áp dụng, liền phát hiện, mình lại mang thai.

Vì vậy, công việc này liền giao vào trong tay Hạ cô nương.

Bởi vì từ nhỏ thì đã khác biệt với báo nhân thuần chính, cho nên Lỗ Đạt Mã lo lắng một ngày nào đó mình và Dạ qua đời, Hạ cô nương không thể có cuộc sống thật tốt, tất cả những gì nàng có được, đặc biệt là phương pháp chế tạo và sử dụng công cụ, vũ khí đều dạy cho Hạ cô nương.

Mà Hạ cô nương hình như cũng hết sức cảm thấy hứng thú đối với loại đồ này, không có việc gì thì tự mình cũng phát minh sáng tạo ra này nọ, ở trong thế giới báo nhân có thể nói là nửa chuyên gia vũ khí rồi. Dĩ nhiên, nàng thành thạo nhất chính là chạm bẫy, toàn bộ nghiên cứu dùng để hãm hại những giống cái báo nhân đánh chủ ý lên Tuyết.

Sau khi mưa to mùa hè tàn sát bữa qua đi, tất cả báo nhân trong núi rừng lại có nhận thức mới đối với tiểu giống cái nhỏ yếu Hạ cô nương.

Không thể không nói câu danh ngôn “kiến thức đúng là lực lượng” này rất có đạo lý.

Hạ cô nương lấy đầu óc thông minh của mình, lấy được tán thành của báo nhân, thậm chí là tôn trọng.

Thời điểm mùa đông tuyết bay rơi tán loạn, Lỗ Đạt Mã sinh, nhà Hạ cô nương lại thêm một nam đinh Tiểu Hắc Báo. Mà nàng cũng chân chính trưởng thành, nàng giống như mẹ nhà nàng, sẽ có thân thích định kỳ chiếu cố (là kỳ kinh nguyệt).

Hạ cô nương đối với cái “đi cá” này thì không có phản ứng gì..., bởi vì nàng thông qua mẹ thường cách một đoạn thời gian cũng sẽ ra máu mấy ngày. Đương nhiên Hạ cô nương cho là mình nhất định sẽ giống mẹ.

Nhưng mà, cái này lại làm Lỗ Đạt Mã sợ hết hồn, nàng cho là khuê nữ mình biến đổi Tiểu Báo, như vậy phải giống như giống cái báo nhân.

Lại không nghĩ rằng, ở phương diện này kết cấu sinh lý của Hạ cô nương vẫn là thuần chính phái nữ loài người.

Thời điểm khi ngửi được trên người Hạ cô nương tản mát ra mùi kích thích tố nồng đậm của giống cái, ánh mắt của Tuyết lập tức liền phát ra ánh sáng sâu kín.

Khi mẹ nhà mình nói cho Hạ cô nương, nàng như vậy thì được coi là trưởng thành. Cái đầu nhỏ của Hạ cô nương bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, về phần xoay chuyển là cái gì, hắc hắc, bạn Tuyết nào đó tự cầu nhiều phúc đi!

Tiểu Hắc báo nhà Hạ cô nương —— Tiểu Sơn (núi nhỏ), mỗi ngày một lớn lên. Không sai, nam đinh mới thêm của nhà Hạ cô nương gọi là: Tiểu Sơn.

Sơn, cũng là ba (tam) vậy.

Tiểu tử đứng hàng thứ ba, nhưng mà nếu gọi tiểu tam thì quá khó nghe, vì vậy Lỗ Đạt Mã liền sửa âm lưỡi đổi thành âm cao lên, “Ba” thay đổi nhỏ biến thành “Sơn” rồi. (chữ sơn: 山; chữ tam: 三_ thật phục chị Mã @_@; tiểu tam cũng là từ dành cho những người làm kẻ thứ ba chen vào gia đình người khác)

Phải nói người làm mẹ Lỗ Đạt Mã này, ở trên phương diện đặt tên này, thật đúng là . . .

Khi mùa đông giá rét bắt đầu rồi đi nhường ánh sáng cho mùa xuân cô nương từ trong chăn chui ra, nói cho nàng biết: đến phiên người trực, sau đó mình liền đi ngủ đông.

Thế giới tự nhiên lại bắt đầu trình diễn một vòng sinh sôi nảy nở mới.

Hai ngày nay tâm tình của Dạ cực kỳ khó chịu, mặt cũng đen tối như đất nồi. Bởi vì, trên địa bàn nhà hắc lại có thức ăn không biết của tên nào đưa tới lấy lòng. Cái này làm cho Dạ nhớ lại đại hàng xóm, vì vậy, hắc biến thành chó sói lớn giữ nhà, phàm là giống đực báo nhân vào địa bàn nhà hắc, vô luận người tới có ý gì hết thấy đều đuổi đi, đuổi đi. . . . .

Bộ dáng này của hắc làm Lỗ Đạt Mã dở khóc dở cười. Minh cũng là mẹ ba đứa hài tử, một đồng bả đậu rồi, nào còn có ai sẽ nhớ thương chứ!

Rất nhanh, Dạ phát hiện, những thứ dễ lấy lòng kia, mục tiêu không phải vợ hân, mà là khuê nữ hân thì tâm tình bình tĩnh không ít.

Nhưng ——

Hừ, cho rằng khuê nữ của hân dễ theo đuổi hả! Không lấy ra chút bản lĩnh thật sự, đừng mơ tưởng.

Dạ không đuổi người, đổi thành “khiêu chiến” rồi.

Không thể không nói, ở phương diện quan niệm gia đình, Dạ bị Lỗ Đạt Mã “Hán hóa” thật nghiêm trọng, hoàn toàn chính là đáng về một phụ thân loài người thuần chính đối với nữ nhi.

Lỗ Đạt Mã suy nghĩ, bộ dáng Dạ như vậy có chút giống điệu bộ cổ đại tỷ vũ cầu hôn. Biện pháp này là không tệ, chọn người cường hân, về sau nữ nhi đi theo hân sẽ không đối bụng. Nhưng mà, Lỗ Đạt Mã lại lo lắng, giờ lựa tốt rồi, nếu người ta tới là một “Tẩu hôn”, chỉ làm vợ chồng với khuê nữ nhà mình một mùa xuân thì làm sao bây giờ?

Ngược lại cũng không phải nhà mình không nuôi nổi cháu ngoại, chỉ là, như vậy. . . . .

Không được, không được!

Phải tìm một người có thể đối tốt với nữ nhi cả đời.

Hạ cô nương không để ý cha mẹ mình nghĩ cái gì, bây giờ chỉ đang một lòng một dạ tính kế Tuyết.

Mà Tuyết thì một lòng một dạ đi theo Dạ cường chế đuổi hết mấy giống đực báo nhân tới cầu yêu với Hạ cô nương.

Phải nói Lỗ Đạt Mã sanh ba đứa hài tử, hai đứa con trai cũng hoàn mỹ di truyền gen báo nhân trên người Dạ. Chỉ có Hạ cô nương là dung hợp gen giữa loài người và báo nhân. Nàng có phương thức tư duy hoàn toàn bất đồng với báo nhân, ở phương diện này, tiếp cận gần với loài người hơn, mặc dù nàng không có sống qua ở xã hội loài người.

Bây giờ Hạ cô nương liền rối rắm, nàng nên giống như Vũ “coi trọng chính là của ta, đánh nát xiu kéo về nhà” đây? Hay là để cho Tuyết thích mình trước.

Hạ cô nương cảm thấy, Tuyết là thích mình, nhưng mà, về phần là loại thích nào thì nàng không xác định. Mẹ có nói qua, thích chia rất nhiều loại: thích giữa người thân, thích giữa bạn bè, còn có thích giữa người yêu.

Về phần, vì sao kêu là thích giữa người yêu, Hạ cô nương nghĩ, hẳn là cái loại đáng về của cha và lão mẹ.

Làm sao mới có thể làm cho Tuyết thích mình như là người yêu đây?

Nếu như mình giống như mẹ đối với cha, đối đãi với Tuyết như thế, như vậy Tuyết cũng sẽ đối đãi với mình giống như cha đối đãi với mẹ đi!

Quyết định chủ ý, Hạ cô nương bắt đầu hỏi han ân cần đối với Tuyết, làm quần áo nấu cơm.

Kiên trì như vậy hơn mười ngày, Hạ cô nương có chút nóng nảy, vì sao thái độ của Tuyết đối với mình không có thay đổi đây?

Bởi vì vấn đề thời gian ngắn sao?

Ngược lại mẹ thường nói, làm việc phải tiến hành theo chất lượng. La Mã không phải xây dựng trong một ngày, đục tốc bất đạt. Về phần La Mã là cái gì, Hạ cô nương không biết, mà đậu hũ nàng cũng chưa từng ăn. Nhưng mà, ý tứ trong lời nói của mẹ, nàng vẫn hiểu.

Bây giờ nàng liền hối hận, tại sao sớm không nghĩ tới đây, nếu như từ lúc vừa ra đời mình đi học theo bộ dạng của mẹ đối với cha mà đối đãi với Tuyết, như vậy không phải rất sớm hân sẽ thích mình sao!

Ừc. . . . .

Hạ cô nương, người nghĩ có chút xa, vừa sinh ra lúc ấy người còn chỉ biết ăn và ngủ thôi.

Phải nói Tuyết đối với Hạ cô nương đó là cung chiều có thể không cung chiều được nữa, tốt đến không thể tốt hơn rồi. Chỉ là, Hạ cô nương thành linh tốt với hân, hân vẫn thật không có cảm giác được.

Nguyên nhân nha, trước kia Hạ cô nương hầu như cũng đưa thức ăn, đưa y phục cho hân. Dĩ nhiên, khác nhau ở chỗ, trước kia những thứ đó là Lỗ Đạt Mã làm, mà bây giờ những thứ này là Hạ cô nương tự mình làm.

Hơn nữa, mấy ngày qua, chàng Tuyết nào đó chỉ nghĩ phải làm sao đánh bay mấy tên giành tiểu nàng dâu thôi. Còn đối với những thứ này, hân thật đúng là không có lưu ý. Lại nói, nội tâm báo nhân trời sanh không có nhiều cong cong queo queo như vậy!

Thế nhưng chút này Hạ cô nương cũng không biết, nàng lại kiên trì hai mươi ngày nữa, bỏ qua hỏi han ân cần với Tuyết.

Nàng cảm thấy hay là...”đánh ngất xỉu kéo về nhà” cho dễ dàng một chút.

Vì vậy, vào một buổi tối nguyệt hắc phong cao nào đấy, Hạ cô nương nấp vào son động của Tuyết . . . . .

“A. . . . .”

Đây là Hạ cô nương kêu lên.

Báo nhân cảm xúc nhạy bén, ở thời điểm nhận thấy được son động của mình bị xâm nhập, Tuyết liền từ trong giấc ngủ ngán tỉnh táo lại.

Tiếng kêu sợ hãi kia của Hạ cô nương, chính là nàng bị Tuyết coi thành người xâm lăng mà đụng ngã.

“Hạ Hạ?”

“Là ta!”

“Tại sao không đi ngủ?”

“Tìm người ngủ chung!”

Ặc, Hạ cô nương cô nương người thật buh hân?

Sau đó thì Tuyết kêu rên.

Rồi sau đó chính là âm thanh hài hòa của sự vận động đụng ngã và bị đụng ngã.

Cuối cùng ——

“A!”

Đây là tiếng kêu thê lương ngán ngủ của Hạ cô nương.

Khụ! Khụ! Mọi người đều biết đây là vì sao ha.

Sau tiếng kêu, trong son động của Lỗ Đạt Mã và Dạ, ngọn đèn cũng sáng.

Ngọn đèn trong son động của Vũ và Tiểu Man cũng sáng.

Cửa gỗ son động của Tuyết bị đá văng.

Trường hợp này có phải gọi là “bất gian tại trận” hay không?

Ài! Ở cùng một chỗ với cha mẹ chính là không tốt, không có * a!

Tuyết bị Dạ và Vũ trực tiếp xách ra ngoài động.

Sau đó, liền truyền đến tiếng gào thét và tiếng đánh nhau.

Tiểu Man nghe âm thanh, lỗ tai nhỏ tròn của nàng run lấy bầy, đi tới trước mặt của Hạ cô nương, đưa ra đầu lưỡi mềm mại đi liếm nước mắt của nàng. Đây là phương thức an ủi lẫn nhau của báo nhân.

Lỗ Đạt Mã nhìn lạc hồng trên đẹn da thú, sững sờ hai giây. Nàng nháy nháy mắt, nhếch môi vui vẻ.

Cái này thì tốt!

Hai cái tâm bệnh lớn của mình đều được giải quyết, Tuyết có vợ, Hạ cô nương cũng có phiếu com dài hạn rồi.

Chỉ là, nhìn khuê nữ mình lần đầu hình như mạnh hơn mình không biết bao nhiêu, chắc hẳn có bóng ma, phúc lợi sau này của Tuyết sao. . . . .

Ha ha!

Chịu đựng!

Tuyết bị Dạ và Vũ thao luyện một trận, sau khi trở lại trong động muốn tìm Hạ cô nương tiếp tục tốt đẹp, kết quả bị chặn ở ngoài cửa. Nhiều ngày sau đó, cũng có thể thấy dáng vẻ Tuyết bị treo ngược đầu chúi xuống dưới ở trên cây. Nguyên nhân hã, cầu hoan không được, bị Hạ cô nương hãm hại.

Điều này nói rõ cái gì?

Bị bánh thịt trên trời rớt xuống rơi xuống đập, đầu cũng thương.

Tiền nghi không phải dễ nhất như vậy đâu!

Hoàn truyện.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Sóng Nơi Hoang Dã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.